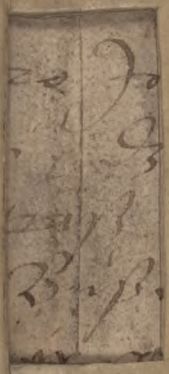

35

C II 494. WiMBP Opole

I

Wojewódzka i Miejska Biblioteka Publiczna w Opolu

433 st.

a

b

hum.

XCIIX.

Akc. Nr 208/68

ΠΙΝΔΑΡΟΣ.

PINDARI

OLYMPIA, PYTHIA,
NEMEA, ISTHMIA.

Græce & Latine.

Latinam interpretationem M. ÆMILIVS P. FR. PORTI C. F. Linguæ Græcæ Professor nouissime recognouit, accurate repurgauit, & passim illustrauit.

BIBLIOTHECA GYMNASII GORLICENSIS 1751

IEHOVÆ
Gratiâ Gradior
Tutus.

Apud Hieronymum Commelinum,
Elect. Palat. typographum.
ANNO CIↃ IↃ XCIIX.

CLARISS. PRÆSTANTISS. Q.
VIRIS,

Pulcherrimo, rariſſimoque fratrum arctiſſimo pietatis, mutuæ dilectionis, variæque virtutis vinculo glorioſe coniunctorum pari,

D. IOACHIMO CAMERARIO,
ſapientiſſimo inclytæ Norimbergenſis Reipub. Senatori,

Et

D. PHILIPPO CAMERARIO,
in eadem Repub. excellentiſſimo Doctori Medico,

Dominis, ac Patronis humaniſſimis,

Æmilius Portus, Franciſci Porti Cretenſis F. in antiquiſſima, & celeberrima Heidelbergenſi Academia ordinarius lingua Græcæ Profeſſor,

Hanc Pindari nouiſſimam editionem diligenter a ſe recognitam, & accurata, nouaq; verſione paſſim illuſtratam,

Αἴδιον εὐχαριστίας μνημόσυνον τῆ παλαιᾷ φιλοξένων ἀδελφῶν φιλοφροσύνη, καὶ ποθουμένοις χάριτι δικαίως ὀφειλόμενον,

Omnia fauſta diuinitus exoptans, Animo grato dicat, ac offert.

Heidelbergæ, Calend. Sept.
Anno 1597.

ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΒΙΟΣ, Ο ΠΡΟΤΕΤΑΓΜΕΝΟΣ ΤΩΝ ΕΙΣ ΑΥΤΟΝ ΣΧΟΛΙΩΝ.

ΠΙΝΔΑΡΟΣ, τὸ μὲν γένος Θηβαῖος, υἱὸς Δαιφάντου. καὶ τὰς ἀληθεστέρους. οἱ δὲ, Σκοπελίνου φασὶν οἱ δὲ λίγυπα τὸν αὐτὸν Δαίφαντον καὶ Σκοπελῖνον· οἱ δὲ, Παγωνίδου καὶ Μυρτοῦς, ἀπὸ κώμης Κυνοκεφάλων. ἡ δὲ Μυρτὼ ἐγαμήθη Σκοπελίνῳ τῷ αὐλητῇ· ὃς τὴν αὐλητικὴν διδάσκων τὸν Πίνδαρον, ἐπεὶ εἶδε μείζονα ὄντα, παρέδωκε Λάσῳ τῷ Ἑρμιονεῖ μελοποιῷ, παρ' ᾧ τὴν λυρικὴν ἐπαιδεύθη. γέγονε δὲ καὶ τὰς χρόνους Αἰσχύλου, καὶ συνεχρήσατο αὐτῷ, καὶ τέθνηκεν ὅτε τὰ Περσικὰ ἤκμαζεν. ἔσχε δὲ θυγατέρας, Πολύμητιν καὶ Πρωτομάχην. κατῴκει δὲ ἐν Θήβαις πλησίον τοῦ ἱεροῦ τὸ μητρὸς τῶν θεῶν Ῥέας τὴν οἰκίαν ἔχων. ἐπῴκα δὲ τὴν θεὸν σφόδρα ὢν δεισιδαίμων, καὶ τὸν Παῶνα, καὶ τὸν Ἀπόλλωνα. εἰς ὃν καὶ πολλὰς γέγραφεν νεωτέρος δὲ ἦν Σιμωνίδου πρεσβύτερος ἢ Βακχυλίδου. καὶ ἦ τὴν τοῦ Ξέρξου κατάβασιν ἤκμαζε τὴν ἡλικίαν. ἐτιμήθη δὲ σφόδρα ὑπὸ πάντων τῶν Ἑλλήνων,

PINDARI VITA, SCHOLIIS Græcis præfixa.

* *

PINDARVS genere Thebanus, filius Daiphanti, secundum veraciores. Alii vero Scopelini *filium* tradũt. Nonnulli vero eundẽ *fuisse* dicũt Daiphantum, & Scopelinũ. Sunt etiam qui *filium dicant* Pagonidę & Myrtûs, e vico Cynocephalorum. Myrto autem maritum habuit Scopelinũ tibicinẽ: qui docens Pindarũ artem tibiarũ, postquam animaduertit maioris indolis esse, tradidit Laso Hermioneo lyrico, a quo lyricã artẽ edoctus fuit. Extitit aũt tempore Æschyli, versatusque est cum eo, ac mortuus est quũ res Persicæ florerẽt. Habuit aũt filias duas, Polymetin & Protomachẽ. Incolebat aũt Thebas, iuxta tẽplũ matris deorũ Rheæ domicilium habẽs. Colebat vero deã studiosissime, vt q esset piissim⁹, Panẽ quoque, & Apollinẽ: in quẽ etiã plurima cõposuit. Ætate aũt posterior erat Simonide, prior vero Bacchylide. Tẽpore aũt descensus Xerxis, ætate florebat. Porro magno in honore fuit apud oẽs Græcos,

cos, quod ab Apolline adeo amaretur vt etiam partem corũ, quæ deo offerebantur, acciperet, & sacerdos in sacrificiis Pindarũ vocaret ad cœnam dei. Fama est Panem quoque saltasse aliquando pæanem eius, & solitum libenter eum per mõtes canere. Aiũt etiã Lacedæmonios olim, quũ Bœotorum regionẽ incendio vastassent, & Thebas, ab vna ei⁹ domo abstinuisse, inscriptum hũc versum conspicatos, Πινδάρε μουσοποιὲ τὸν τοῖχον, Πινδάρου τὲ μουσοποιοῦ τὸν τοῖχον μὴ καύετε, id est, *Pindari poetæ tectũ ne comburite*. Quod & Alexander postea fecisse fertur. hic enim quum incendisset Thebas, soli eius domui pepercit. Quũ aũt infensi Athenienses essent Thebanis, quod dixisset in suis poematibus μεγαλοπόλεις Ἀθήνας, i. *grandiurbes Athenæ*, Thebani pecuniariã mulctã illi irrogarũt, quã pro illo Athenienses persoluerunt. Scripsit porro libros septẽdecim, ex quorũ quatuor cõstat ea, quę vocatur periodus: his videlicet, Olympiis, Pythiis, Nemeis, & Isthmiis. Sunt aũt Olympia, certamen in *honorem* Iouis. Pythia, certamẽ in *honorem* Apollinis. Nemea, certamen & ipsum in *honorem* Iouis. Isthmia vero, certamen in *honorem* Neptuni. Horum autẽ præmia, oliua, laurus, apium aridum & viride. Cæterum de aliis quidẽ libris nihil necesse est nunc verba facere: at de constitutione Olympiorum dicendum est. nonnulli ad

νων, ἀφ' οὗ καὶ τὸν Ἀπόλλωνος οὕτω φιλεῖσθαι ὡς καὶ μερίδα τῶν τοῖς θεοῖς φερομένων τῷ θεῷ λαμβάνειν, καὶ τὸν ἱερέα βοᾶν ἐν ταῖς θυσίαις Πίνδαρον ἐπὶ τὸ δεῖπνον τοῦ θεοῦ. λόγος καὶ τὸν Παῶνα ὀρχήσασθαί ποτε τὸν αὐλοῦ παιᾶνα, καὶ χαίρειν ἄδοντα τοῦτον ἀεὶ ἐν τοῖς ὄρεσι. φασὶ δὲ καὶ ὅτι ποτὲ Λακεδαιμόνιοι Βοιωτοὺς ἐμπρήσαντες καὶ Θήβας, ἀπέσχοντο μόνης τῆς οἰκίας αὐτοῦ, θεασάμενοι ἐπιγεγραμμένον τόνδε τὸν τοῖχον, Πινδάρου τὲ μουσοποιοῦ τὸν τοῖχον μὴ καύετε. ὅθεν καὶ τὸν Ἀλέξανδρον μετὰ ταῦτα φασὶ πεποιηκέναι. καὶ γὰρ οὗτος ἐμπρήσας Θήβας, μόνης τῆς ἐκείνου οἰκίας ἐφείσατο. ἐχθρωθῶς δὲ Ἀθηναίων τοῖς Θηβαίοις ἐπὶ εἰπόντων ἐν τοῖς αὐτοῦ ποιήμασι μεγαλοπόλεις Ἀθήνας, ἐζημίωσαν αὐτὸν χρήμασιν οἱ Θηβαῖοι, ἅπερ ὑστὲρ ἐκείνου ἔπεσαν Ἀθηναῖοι. γέγραπται δὲ αὐτῷ ἐπιγραφὴ δι' ἓξ βιβλίων, ὧν πέμπτον μέν, ἐγκωμιαστικὸν Ἡσιόδου, πάνδ', τὰ Ὀλύμπια φησὶ, τὰ Πύθια, τὰ Νέμεα, καὶ τὰ Ἴσθμια. ἔστι δὲ τὰ Ὀλύμπια, ἀγὼν εἰς τὸν Δία. τὰ Πύθια, ἀγὼν εἰς τὸν Ἀπόλλωνα. τὰ Νέμεα, ἀγὼν καὶ αὐτὸς εἰς τὸν Δία. τὰ δὲ Ἴσθμια, ἀγὼν εἰς τὸν Ποσειδῶνα. τὰ δὲ ἐπιφυλλοβούτων, ἐλαία, δάφνη, σέλινον ξηρόν τε καὶ χλωρόν. ἀλλὰ περὶ μὲν τῶν ἄλλων οὐ χρεία νῦν ἐστι λέγειν, περὶ δὲ τῆς τῶν Ὀλυμπίων λεκτέον. ἔνιοι μὲν

ὡς τὰ περὶ Οἰνομάου, & Πέλοπος ἀναφέρουσιν, ἕτεροι δὲ Ἡρακλεῖ ἀναθέασιν. ὁ καὶ Πίνδαρος λέγει, συνδοξάζων τὸν ἀγῶνα. ἐπεὶ γὰρ τῶν Αὐγείου κόπρων ἐκάθηρε, καὶ τῶν ἐπηλυδαμώνων σὺν ἔτυχε, στωμύλων πολλὰ στρατὸν, τὸν τε Αὐγείαν φονεύσας, καὶ τὸν Ἦλιν παρεστήσατο, καὶ πολλὰ λάφυρα σωμαζόντων, ἀγῶνα τίθησι θεοῖς μετ' αὐτὰ πολεμήσασιν. ὅθεν καὶ τὸ ἔθος ἀφαμέναι. αὐτὰρ ἐδὲ αὐτὴ ἔμεινεν ἡ θέσις ἐπὶ τῆς συμβάσεως αὐτῇ δυσχερείας ὑπομένης ἐν ᾧ. αὐτὰρ Ἰφίτος ὁ & Εὐρύλοχος τοὺς Κιρραίους πολεμήσαντες (ἦσαν δὲ ἦσαν οἱ τὸν παράλιον τῆς Φωκίδος ληστὰς κατέχοντες) καὶ πολλὰ λάφυρα σωμαζόντες, ὁ μὲν Ἰφίτος τὰ Ὀλύμπια σωεστήσατο, ὁ δὲ τὰ Πύθια Εὐρύλοχος. καὶ ἐν τούτῳ ἐπιμένειν τὴν θέσιν σωέβη. Τέθνηκε δὲ ὁ Πίνδαρος, ἐξ & ἐξήκοντα ἐτῶν γεγονὼς, ἢ (ὥς τινες) ὀγδοήκοντα, ἐπὶ Ἀβίωνος ἄρχοντος, καὶ τὴν ἑκτὴν καὶ ὀγδοηκοστὴν Ὀλυμπιάδα. ἀκροατὴς δὲ γέγονε Σιμωνίδου. Οὗ ἐπινίκιος, ἧς ἡ ἀρχὴ Ἄριστον μὲν ὕδωρ, μετατέτακται ὑπὸ Ἀριστοφάνους τοῦ σωθέντος τὰ Πινδαρικὰ, ἀφ' οὗ τὸ περιέχειν τὸν ἀγῶνος ἐγκώμιον, καὶ τὰ περὶ τὸν Πέλοπος, ὃς πρῶτος ἐν Ἤλιδι ἠγωνίσατο γέγραπται δὲ Ἱέρωνι βασιλεῖ Συρακουσίων (αἱ δὲ Συράκουσαι πόλις τῆς Σικελίας) ὃς καὶ κτίσης Αἴτνης ἔσχεν πόλεως, ἀπὸ τοῦ ὄρους αὐτὴν οὕτως ὀνομάσας. ἀπεστείλας

ad Oenomaũ & Pelopẽ referunt alii vero Herculi attribuũt. & Pindarus teſtatur, illuſtrius reddẽs certamen. Quũ enim Augiæ *ſtabulũ* fimo purgaſſet, & *p*miſſa cõſequutus nõ eſſet: collecto numeroſo exercitu, Augiã interfecit, & Elidẽ in ſuã poteſtatẽ redegit, & quum ſpolia multa coegiſſet, certamẽ cõſtituit iis, q cũ ipſo militauerãt. vnde & cõſuetudinẽ *p*manſiſſe. Nec vero hæc cõſtitutio mãſit in ea, quæ acciderat ipſi difficultate: (cõmemoratio autẽ erat) ſed Iphitus quidã & Eurylochus quum Cirrheos debellaſſent (hi aũt erant prædones orã maritimã Phocidis tenẽtes) ingentẽq; prædã coegiſſent, Iphit⁹ quidẽ Olympia, Eurylochus vero Pythia inſtituit. & contigit vt ab hoc tẽpore hęc cõſtitutio permaneret. Obiit aũt Pindarus annos natus ſexaginta ſex, aut (ſecũdũ alios) octoginta, ſub archõte Abione, octogogeſima ſexta Olym. fuit autẽ auditor Simonidis. Cæterũ triũphalis hymn⁹, cui⁹ initiũ Ἄριστον μὲν ὕδωρ, primo loco poſit⁹ fuit ab Ariſtophane, (qui Pindarica in ordinem digeſſit) quod certaminis laudes complecteretur, & Pelopis *mentionem faceret*, qui primus apud Elidem certauit. Inſcriptus eſt aũt Hieroni regi Syracuſanorum, (ſunt autẽ Syracuſæ vrbs Siciliæ) qui & vrbem Ætnam condidit, ipſam de montis nomine ſic appellãs. Hic enim quum equos Olympiã miſiſſet,

ſiſſet, celete *equo* victoriam adeptus eſt.

ALITER, EX Suida.

PIndarus Thebanus, Scopelini filius, ſecundũ vero quoſdam, Daiphanti: quod & verius. nam Scopelini *filius* obſcurior eſt, & antiquior Pindaro. Sunt autem & qui Pagonidæ *filium* illum eſſe ſcripſerint. Diſcipulus autem fuit Myrtidis mulieris, nat⁹ circa ſex ageſimã quintam Olympiadem: tẽpore expeditionis Xerxis, annũ agẽs quadrageſimũ. Frater ei erat nomine Erotio, & filius Diophãtus. filiæ aũt, Eumetis & Protomache. Accidit autem ei vt diem obiret ex voto. nam quum petiiſſet vt ſibi daretur id, quod præſtantiſſimum eſſet in vita, repente ipſum interiiſſe *ferunt* in theatro, in Theoxeni amaſii ſui genua recumbentẽ, quũ quinquageſimũ quintũ attigiſſet annũ. Cæterũ ſcripſit libris ſeptemdecim Dorica dialecto hæc, Olympionicas, Pythionicas, Nemeonicas, Iſthmionicas, Proſodia, Parthenia, Enthroniſmos, Bacchica, Daphnephorica, Pæanas, Hyporchemata, Hymnos dithyrãbos, Scolia, Encomia, Lamentationes, Fabulas tragicas ſeptemdecim, Epigrammata epica: item ſoluta oratione, Admonitiones ad Græcos, aliaque plurima.

DE

λας γὰρ ἵππους εἰς Ὀλυμπίαν ἐνίκησε κέλητι.

ΑΛΛΩΣ, ΕΚ ΤΩΝ τῆς Σουίδα.

ΠΙνδαρος Θηβαῖος, Σκοπελίνου υἱὸς κατὰ δέ τινας, Δαιφάντου, ὃς κατὰ μᾶλλον ἀληθὴς ὁ γὰρ Σκοπελίνου ἐστὶν ἀφανέστερος. καὶ ποιητὴς Πινδάρου. υἱὸς δὲ κατὰ Παγωνίδου ἱστόρησεν αὐτὸν μαθητὴς δὲ Μυρτίδος γυναικὸς. γεγονὼς κατὰ τὴν ἑξηκοστὴν πέμπτην ὀλυμπιάδα. κατὰ τὸν Ξέρξου στρατὸν ὢν ἐτῶν μ'. καὶ ἀδελφὸς μὲν αὐτῷ ὄνομα Ἐρωτίων, & υἱὸς Διόφαντος. θυγατέρες δὲ, Εὐμηλὶς καὶ Πρωτομάχη. σωέβη δὲ αὐτῷ τὸν βίον τελευτῆσαι κατ' εὐχάς. αἰτήσαντι γὰρ τὸ κάλλιστον αὐτῷ δοθῆναι τῶν ἐν τῷ βίῳ, ἀνθρώπου αὐτὸν ἀποθανεῖν ἐν θεάτρῳ, ἀνακεκλιμένον εἰς τὰ τοῦ ἐρωμένου αὐτοῦ Θεοξένου γόνατα, ἐτῶν νε'. ἔγραψε δὲ ἐν βιβλίοις ιζ', Δωρίδι διαλέκτῳ, ταῦτα, Ὀλυμπιονίκας, Πυθιονίκας Νεμεονίκας, Ἰσθμιονίκας, Προσῳδίαν, Παρθένια, Ἐνθρονισμούς, Βακχικὰ, Δαφνηφορικὰ. Παιᾶνας, Ὑπορχήματα, Ὕμνους διθυράμβους, Σκόλια, Ἐγκώμια, Θρηνώους, ἐλεγεῖα τραγικὰ ιζ', Ἐπιγράμματα ἐπικὰ, καὶ κωμῳδίαν, Παραινέσεις τοῖς ἕλλησι, καὶ ἄλλα πλεῖστα.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΣΤΡΟφῶν, ἀντιστροφῶν τε καὶ ἐπῳδῶν.

Ex τῶν προλεγομένων εἰς τὸν Πίνδαρον σχολίων.

ΙΣτέον ὅτι οἱ λυρικοὶ ἐν τοῖς ποιήμασιν αὐτῶν ἐχρῶντο στροφῇ, ἀντιστροφῇ καὶ ἐπῳδῇ· καὶ στροφὴ μὲν ἐστὶ τὸ ἀπὸ τῶν δεξιῶν ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ ἢ τινι ἀναλογεῖ ἡ τῶν πάντων κίνησις, ἀπὸ τῶν ἀνατολικῶν ἐπὶ τὰ δυτικά. δεξιὰ γὰρ καλεῖ Ὅμηρος τὰ ἀνατολικά. ἀριστερὰ δὲ τὰ δυτικά. ἀντιστροφὴ δέ, ὅτε ἐκινοῦντο πάλιν τῶν ἀριστερῶν ἐπὶ τὰ δεξιά· ἢ τινι ἀναλογεῖ ἡ τῶν πλανήτων κίνησις, ἡ ἀπὸ δύσεως εἰς ἀνατολάς. ἐπῳδὴ δέ, ὅτε ἵσταντο ἐν ἑνὶ τόπῳ, καὶ ἔλεγον τὰς ᾠδάς. ἢ τινι ἀναλογεῖ ἡ στάσις τῆς γῆς. ἐχρῶντο δὲ καὶ δυάσι καὶ τριάσιν, ὡς ἔστιν ὁ ποιητής, ἤγουν στροφῇ, καὶ ἀντιστροφῇ καὶ ἐπῳδῇ· ἡ στροφὴ μόνη καὶ ἀντιστροφή. πολλοὶ δὲ καὶ τετράσιν, ἤγουν στροφῇ, ἐπῳδῇ, ἀντιστροφῇ, καὶ πάλιν ἀνομοίᾳ ἐπῳδῇ. πεντάσι δὲ, ἤγουν, ἐπῳδῇ, στροφῇ, ἐπῳδῇ, ἀντιστροφῇ, ἐπῳδῇ· ἅπινα ἐλέγετο τὰ στροφικὰ, ἐπῳδικὰ, μεσῳδικὰ καὶ παλινῳδικά.

ΑΛ-

DE STROPHIS, antistrophis & epodis.

Ex prolegomenis scholiorum in Pindarum.

SCiendū est lyricos in suis poematibus vti solitos strophe, antistrophe, & epodo. Strophe, quum a dextris ad sinistra se conuertebant. cum qua *conuersione* analogiam habet motus mundi ab Orientalibus ad Occidentalia. nam dextra vocat Homerus Orientalia, & sinistra Occidentalia. Antistrophe aūt *vsos fuisse* quum a sinistris ad dextra se mouerent. cui *motui* analogice respondet motus planetarum, ab occasu ad Orientem. Epodo, vero, quū starent vno in loco, & recitarent odas. quæ comparatur cum terræ stabilitate. Vtebantur autem & duernionibus, & triernionibus, sicut hic poeta: videlicet, strophe, antistrophe & epodo, aut strophe dumtaxat & antistrophe. Multi etiam quaternionibus, nimirum strophe, epodo, antistrophe, & rursum dissimili epodo. Quinternionibus vero, epodo, strophe, epodo, antistrophe, epodo. quę vocabantur prosodica, epodica, mesodica, & palinodica.

ALI-

ALITER DE iisdem.

QVoniā lyricus est Pindarus, etiam ad lyram canūtur poemata eius per trierniones, strophen, antistrophen & epodum: atq; ex colis constant μέλη, id est, *carmina*. verum ex quot & qualibus strophe, ex tot & talib. antistrophe. At epodus dissimilis est illis. & merito quidem: quoniam dum se in dextram partem mouerent saltatores, canebatur strophe: dum aūt a dextra *se mouerent* in sinistram, antistrophe. epodus vero stantibus traiiciebatur, ad figurandum mundi motum ab Oriente ad Occidentem, & planetarum ab Occasu ad Orientem: & *ad figurandum* immobilitatem terræ. & talis quidem duplex melopœia, per strophas, antistrophas & epodos. Hæc autem e colis constant: at cola variam mensuram habent, quæ ex pedibus constat.

ΑΛΛΩΣ ΠΕΡΙ τῶν αὐτῶν.

ΕΠειδὴ λυρικός ἐστιν ὁ Πίνδαρος, καὶ πρὸς λύραν ἄδειν τὰ ποιήματα αὐτῷ καὶ τριάδας, στροφὴν, ἀντιστροφὴν, καὶ ἐπῳδόν. καὶ ἐκ κώλων τὰ μέλη συνίστανται. πλὴν ὅσων καὶ ὁποίων ἡ στροφὴ, ἐκ τοσούτων καὶ τοιούτων καὶ ἡ ἀντίστροφος. ἡ δὲ ἐπῳδὸς ἀνόμοιός ἐστι πρὸς αὐτὰς καὶ εἰκότως· ἐπεὶ κινουμένοις εἰς τὰ δεξιὰ τοῖς χορευταῖς ᾄδετο ἡ στροφὴ, εἰς δὲ τὰ ἀριστερὰ ἐκ τῶν δεξιῶν ἡ ἀντίστροφος· ἡ δὲ ἐπῳδὸς ἱσταμένοις διεδιδάζετο· εἰς εἰκόνα τῆς τε τῶν πάντων κινήσεως ἀπὸ ἀνατολῶν εἰς δυσμὰς, τῆς τε τῶν πλανήτων κινήσεως ἀπὸ δύσεως εἰς ἀνατολὰς, καὶ τὴν τῆς γῆς ἀκινησίας. καὶ ὅτω μὲν ἡ τριαδικὴ μελοποιία καὶ τοῖς στροφαῖς καὶ ἀντιστρόφοις, καὶ τοῖς ἐπῳδοῖς. τοῦτα δὲ ἐκ κώλων συνίστανται· τὰ δὲ κῶλα μέτρου διάφορον ἔχουσιν ἐκ ποδῶν συνιστάμενον.

PINDA-

PINDARI VITA, EX LILII GREG. GYRALDI dialogo IX, De poetarum historia.

QVARE iam ad Pindarum accedamus: qui, vt Fabius ait, longe inter nouem lyricos princeps. id quod & ex pictura facile cognosci dabatur: augustiori enim specie quam reliqui (qua pictoris fuit industria) erat in tabula depictus. Floruit vero, vt scribit Eusebius, Pindarus LXXVI Olymp. quo tempore in scena florebat Æschylus, & Gelon tyrannus obtinebat Syracusas: vixitque vsq; ad tempora Hieronis, Gelonis fratris, ad quem & hymnos scripsit. Dinomeni enim filii quatuor fuere, Gelon, Hieron, Polyzelus & Thrasybulus. Alii quidem LXV Olympiade eum vixisse scribunt, quos inter Suidas: sed hoc tempore natum putarim, illo vero claruisse. Quo eodem tempore Xerxes in Graciam ingentes illas copias terra marique ductabat, Pindarus tum XL annum agebat.

Thebis vtique natus, vnde & Dircæus cygnus, vel olor a poetis nuncupatus est. Natum quidem eum ait Stephanus in vico vel regiuncula Cynocephalorum, id quod & ipsius poetæ commentatores affirmant. neque enim crassus aer semper incultos ac rudes homines profert. nam in eo natus Pindarus, lyricorum omnium fuit, vt Græce dicam, ὑδροπότατος. Patrem, vt quidam scribunt, Scopelinum tibicinem habuit, a quo ea arte primum institutus fuisse traditur. Qui rem melius scrutati sunt, Pindarum aiunt Daiphanti filium. alii licet Pagonidæ & Myrtidos poetriæ dicant, quam & Myrtô vocatam ab aliquibus inuenio. Sunt qui eius discipulum scribant,

bant, nec Pagonidæ vxorem, sed cuius modo meminimus, Scopelini: a quo Pindarus Laso Hermioneo lyrico poetæ erudiendus traditus fuit, qui non longe post magistrum magno interuallo superauit. Non desunt inter scriptores qui Pindari matrem Clidicen nuncupent, eundemque Daiphantum & Scopelinum fuisse: quod in Pindarum grammatici obseruant. Fratrem habuit Pindarus Erotionem nomine. Duxit & vxorem Timoxenam, ex qua filios tres sustulit, marem vnũ, Daiphantum: fœminas duas, Eumetin (quam Polymetin ab aliis vocatam lego) & Protomachen: quibus etiam in Pythionico quopiam hymno præcepit vt matri Deûm & Pani nocturna sacra facerent. hos enim deos summa veneratione ac pietate coluit, domumq; possedit, deorum matri templo coniunctam. quod cum ipse & Philostratus, tum ipsius quoque Pindari expositores plane ostendunt.

Nec minus quoq; Apollini gratus fuisse dicitur, adeo vt eorum munerum quæ in ipsius dei templo offerebantur μοῖδα, hoc est partem, a deo sibi assignatam acciperet, in diesq; a sacerdote vocaretur, ad cœnam. id enim apud Delphos Pythia ante prædixerat. Qua re factum est vt nomen Pindari late per omnem Græciam celebre haberetur. sed & apud reges & respublicas, non modo quum in viuis ageret, sed & post mortem gratum illum fuisse historiæ probant. Nam quum Thebas Alexander (vt Arrianus & Plinius referunt) diriperet, Pindari vatis familiæ penatibusque parci iussit. id quod antea Lecedæmonios feciisse legimus, propter hanc in ipsius poetæ domo metro trochaico hypermetro factam inscriptionem, Πινδάρου τοῦ μουσοποιοῦ τὰς οἰκίας μὴ κατακαίετε. hoc est, Pindari poetæ tectum ne cremate. quæ verba ab Alexandro pro ædibus inscripta fuisse Dion testatum reliquit. Præclara sunt ista profecto, Piso ait, Pindaricæ fidis præconia. Cui ego, Præclara inquam: sed quæ ab eo edita fuere, longe magis mihi illustria videntur,

dentur. Composuit enim vltra XVII libros, inter quos hi numerantur, qui nunc in omnium manibus & ore versantur, Hymni in quatuor Græciæ certaminum victores, vario carminum genere conscripti, ac periodi nomine celebrati. Reliqua eius scripta perierunt, Pæanes, Dithyrambi, Scolia, Epitaphia, Encomia, Threni, Prosodia, Parthenia, Enthronismi, Bacchica, Daphnephorica, Hyporchemata, Dramata tragica. quæ & ab Hermogene, vbi de sermonis castitate agit, valde celebrantur. Scripsit item epigrammata epica, & ad Græcos oratione soluta admonitiones. Diuinam tamen hanc poetices facultatem in genesin transtulit Villius, vel (vt vulgo appellatur) Iulius Firmicus Maternus. natum enim esse Saturno in nono ab horoscopo loco constituto in Geminis: quæ genitura, (vt ipsius Firmici verbis vtar) diuinum poetam lyrici carminis reddit, qui choreas Libero & rhythmos, sed & rara religiosi carminis modulatione componat. Atqui ego in eius potius studium & naturæ corporis habitum refero, quam in astrorum coitiones motusque. quæ omnia mira diligentia & facundia vterq; Picus (pater scilicet & magnus patruus huiusce nostri Pici pueri) refellerunt: & idcirco nos reliquum potius vitæ referamus. Pindarus igitur quum adhuc in cunis esset infans, apis tanquam in alueari, in ore ipsius mella & fauos deposuit. id quod & Platoni diuoq; Ambrosio contigisse Græca & nostra historia tradunt: diuina certe cuiq; suauitatis singulare præsagium. Alii vero (inter quos Pausanias) prodiderunt, Quum adolescentulus esset Pindarus, æstuoque tempore Thebis Thespias iret, æstu meridiano fatigatus, præ somno ac lassitudine paululum e via declinauit, prostratusque quũ dormiret, aduolantes ad eius os apes in labris mellificarũt. huius quoque rei mentio est in Græco quodam carmine, quod de vita Pindari inscribitur. Sed multo locupletius hanc rem in secundo Imaginum scribit Philostratus, vbi elegantissime Pindari

Pindari imaginem effingit, vitamque perstringit. Sed enim iunior fuit Pindarus quam Simonides, quem & aliquando audiuisse fertur: Corinna vero æqualis, a qua & aliquando in certamine victus fuit, vt in eius imagine planius referemus. at Bacchylide senior fuit. Sed iam quæso attendite quod a Pausania proditum ei contigisse iam senescenti. Pindaro inquit per somnum Proserpinam deam obuersatam esse, & apud eum questam quod cæteri quidem dei ab eo hymnis celebrati forent, solam se ab eo præterritam. id vero se facturum quum ad eam venisset, pollicitus est Pindarus. at quum ante decimum diem is diem obiisset, anui cuidam affini, quæ carmina persæpe canere consuerat, per somnum astitit, hymnumq; in Proserpinam deam ille concinuit, quem illa experrecta statim exscripsit, & aliis concinendum tradidit. Miraculum quidem hoc: at obitum illius iam Valerii Maximi verbis referamus. Pindarus, inquit, quum in gymnasio super gremium pueri, quo vnice delectabatur, capite posito, quieti se dedisset, non prius decessisse cognitus est, quam gymnasiarcho claudere eum iam locum volenti, nequaquam excitaretur. Cui quidem, inquit, crediderim eadem benignitate deorum, & tantum poeticæ facundiæ & tam placidum vitæ finem attributum. Hæc Valerius. Sed par est audire & Plutarchum, quid de hac Pindari morte scribat in paramythica (id est consolatoria) oratione ad Apollonium. De Agamede, inquit, & Trophonio ait Pindarus, quum in Delphis templum condidissent, eos mercedem ab Apolline petiisse: septima se die eis redditurum deum promisisse, iussisseque interea eos epulari. Iis ita vt sibi iussum fuerat facientibus, septima demum nocte dum quiescerent, interiisse proditum est, inquit: & ipsi Pindaro per eos qui a Bœotiis ad oraculum missi fuerant scisciranti quid optimum homini contingeret, promantin (hoc est vatem) respondisse, id quod neq; ipsum lateret, siquid ipse de

Aga-

Agamede & Trophonio scripserit: idq; si experiri vellet, non multo post illi manifestum futurum. Itaque persuasum quæ ad mortem pertinerent cogitasse Pindarum, atque ita non multo post diem suum obiisse. Scribit & hoc Suidas, quum petiisset Pindarus, inquit, vt quod optimum in vita esset, sibi daretur in theatro ei contigisse in genibus sibi dilecti pueri morereturannum agens quintum & quinquagesimum. Puero vero illi nomen fuisse Theoxeno legimus, qui, vt Athenæus scribit, Tenedius erat. Leguntur & hodie Pindari versus in hunc ipsum puerum, quibus, se radiis ex illius facie prodeuntibus atq; emicantibus mirabiliter affici ait. Proditum est historia, Thebanis cum Athenienſibus dissidentibus, quum Pindarus quodam suo carmine scripsisset, ὦ παλαίπωγι καὶ μεγαλοπόλις Ἀθῆναι hoc est, ô infelices & magnifica vrbs Athenæ, a suis ciuibus Thebanis magna pecunia mulctatum fuisse. quod vbi Athenienses resciuere, auri tantundem ei restituerunt. Quum item alias fulcimentum ac sustentaculum Græciæ Athenas appellasset (hoc est ἔρεισμα Ἀθῆναι,) Laconem tum quendam statim subintulisse, cito Græciam funditus ruituram, si huiusmodi, inquit, fulciatur sustentaculo. Atq; hæc quidem in præsentia de Pindaro.

HORA-

HORATII ODE II.

LIB. IV. CARM.

PIndarum quisquis studet æmulari
Iule, ceratis ope Dædalea
Nititur pennis, vitreo daturus
Nomina ponto.
Monte decurrens velut amnis, imbres
Quem super notas aluêre ripas,
Feruet, immensusque ruit profundo
Pindarus ore:
Laurea donandus Apollinari,
Seu per audaces noua dithyrambos
Verba deuoluit, numerisque fertur
Lege solutis:
Seu deos, regesque canit, deorum
Sanguinem: per quos cecidêre iusta
Morte Centauri, cecidit tremendæ
Flamma Chimæræ.
Siue quos Elea domum reduxit
Palma cælestes, pugilemve, equumve
Dicit, & centum potiore signis
Munere donat.
Flebili sponsæ iuuenemve raptum
Plorat: & vires, animumque, moresque
Aureos deducit in astra, nigroque
Inuidet Orco.
Multa Dircæum leuat aura cygnum,
Tendit Antoni quoties in altos
Nubium tractus: ego, &c.

ANTI-

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΕΙΣ Πίνδαρον.

Πιερικὰν σάλπιγξα, τὸν Δαγέων Βαρυύμνων
Χαλκάσπιν κατέχῃ Πίνδαρον ἄδε κόνις.
Οὗ μέλος εἰσείων φθέγξαιό κεν ὡς ἀπὸ μουσῶν
Ἐν Κάδμου θαλάμοις σμιλίου ἀπετέλασεν.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΕΙΣ ΕΙΚΟΝΑ Πινδάρου.

Νεβρείων ὁπόσον σάλπιγξ ὑπερέβαχεν αὐλῶν,
Τόσσον ὑπὲρ πάσας ἔκραγε σεῖο χέλυς.
Οὐδὲ μάτην ἁπαλὸς ξουθὸς σέθεν χείλεσιν ἑσμὸς
Ἔθλασε κηρόδετον Πίνδαρε σεῖο μέλι.
Μάρτυς ὁ μαινάλιος κερόεις θεὸς, ὕμνον ἀείσας
Τὸν σέο, καὶ νομίων λησάμενον δονάκων.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΥΤΟΝ Πίνδαρον.

Ἥπιος ἰὼ ξείνοισιν ἀνὴρ ὅδε, καὶ φίλος ἀστοῖς,
Πίνδαρος, Δίφώνων πιερίδων σοφός.

PINDA-

PINDARI OLYMPIA.

HIERONI SYracusano, equo singulari *victoriam adepto.*

Ode I.

PRIMA quidem *est* aqua, aurũ vero, ardens ignis vt elucet noctu, *sic* inter superbas diuitias longe *elucet*, Dicere certamina narrare cupis chare anime, ne amplius sole contempleris aliud splendidius astrum, lucens interdiu per desertum ætherem: nec Olympico certamen præstantius dicemus, vnde celeberrimus hymnus contexitur doctorum ingeniis, vt cantent Saturni filium, in opulentam euntes, *et* beatam Hieronis domum.

¶ iustum qui regit sceptrum in diuite pecoris Sicilia, decerpens quidem summitates ex singulis virtutibus: resplendet autem & musices inflore,

quem-

ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΟΛΥΜΠΙΑ.

ΙΕΡΩΝΙ ΣΥρακουσίῳ, κέλητι.

Εἶδος Α.

Στροφὴ α', κώλων ιζ'.

ΡΙΣΤΟΝ μὲν ὕδωρ ὁ δὲ χρυσὸς, αἰθόμενον πῦρ
ἀ τε μεγάνορος ἐξοχα πλέτου
εἰσὶ, ἄεθλα γαρύειν
ἔλδεαι φίλον ἦτορ,
μηκέθ' ἁλίου σκόπει
ἄλλο θαλπνότερον
ἐν ἁμέρᾳ φαεννὸν ἄστρον
ἐρήμᾳ διὰ αἰθέρος.
μηδ' Ὀλυμπίας ἀγῶνα
φέρτερον αὐδάσομεν.
ὅθεν ὁ πολύφατος
ὕμνος ἀμφιβάλλεται
σοφῶν μητίσασι, κλαδεῖν
Κρόνου παῖδ', ἐς ἀφνεὰν ἱκομένους
μάκαιραν Ἱέρωνος ἑστίαν.

Ἀντιστρ. κώ. ιζ'.

Ἁμισθὶ δ' ἐς ἀμφίπολον
σκάπτῳ ἐν πολυμήλῳ
Σικελίας. φέρπων μὲν
κορυφὰς ἀρετᾶν ἀπὸ παισὶν
ἀγλαίζεται· ἁ καὶ
μουσικῶς ἐν ἀώτῳ,

A εἶα

Aqua.
Aurum.
Sol.
Olympia certamina.
hymnus.
primeipis ju stis.
virtuosi,
musici.

εἶα πάλλομεν φίλαν
ἀοιδᾶς ἀμφὶ θαμιὰ
τράπεζαν. ἀλλὰ δυσμενῆ ἀπὸ
φόρμιγγα πασσάλῳ
λάμβανε, εἴ τοι Πίσας τε
καὶ Φερενίκου χάριν
νόον ἐπὶ γλυκυδόμοις
ἔθηκε φρασὶν.
ὅτε παρ' Ἀλφεῷ σύτο, δόμῳ
ξ ἀκέντητον σὺν ὁρμάσιν παρέχων,
κρατὶ ϝ ἐπ' εὐθυμίξει δεσπόταν,
ἐπῳ. κώ. ιγ.
συναγώνιον ἵππον ἁρμάν
βασιλῆα. θάλπει
δ' αἰόλιος πυρὶ δαίσιος λυδὸς
Πέλοπος ἀποικία. τᾷ μεγασθενὴς
ἐράσσατο γαιάοχος Ποσειδᾶν,
ἐπεὶ νιν καθαρᾷ λέβητος ἔξελε
Κλωθὼ, ἐλέφαντι φαίδιμον
ὦμον κεκασμένον.
ἦ θαῦμα τὰ πολλά.
καὶ που τι καὶ βροτῶν φρένας,
ὑπὲρ τὸν ἀληθῆ λόγον,
ἐπέδαμε δαλλόμενοι ψεύδεσι ποικίλοις
ἐφαπτὸν μῦθοι
τροφὰ β κώ. ιζ
χάρις δ' ἄνθεσιν ἁπανθεῖ πεύ-
κᾳ τὰ μείλιχα θνατοῖς,
ἐπιφέρουσα τιμάν,
καὶ ἄπιστον ἐμήσατο πιστὸν
ἔμμεναι τὸ πολλάκις.
ἀμέραι δ' ἐπίλοιποι,
μάρτυρες σοφώτατοι
ἔφυ δ' αὐτοῖς φάμα
ἐοικὸς ἀμφὶ δαιμόνων κα-
λὰ μείων γὰ αἴτια.
τὸν Ταντάλου, τὸ δ' αὖτε
πρὸ τρίτατον φέγξομαι.
ὁπότ' ἐκάλεσε πα-
τὴρ τὸ σύνομα πάτταν

ἐς ἔρανον, φίλαν τε Σίπυλον,
ἀμοιβαῖα θεοῖσι δεῖπνα παρίσχων,
τότ' ἀγλαοτρίαινα ἁρπάσθη,
αὐτίφ. κώ. ιζ.
δαμάσσε φρένας ἱμέρῳ.
χρυσέαισιν ἀν' ἵπποις,
ὕπατον ἁρπάζων
παῖδα Διὸς μεδέοντα.
ἔνθα δεύτερῳ χρόνῳ
ἦλθε καὶ Γανυμήδης
Ζηνὶ πιὼν τ' ἐπὶ χρέος.
ὡς δ' ἄφαντος ἔπλετο, δὲ μοῖρα μοιρ-
ῥωσι φῶτας ἄγαγεν,
ἔννεπε κρυφᾷ νιν αὐτόν
καὶ φθονερῶν γιτόνων,
ὕδατος ὅτι τε πυ-
ρὶ ξίοισιν ἀμφ' ἀκμὰν
μαχαίρᾳ πάμπαν κῆ μίλη,
τραπίζαισί τ' ἀμφὶ δεῖπνα κρεῶν
σθένει διδάσαντο, κῆ φάγον.
ἐπῳ. κώ. ιγ.
ἐμοὶ δ' ἄπορα γαστρίμαργον
μανίαις τιν' αἰπεῖν
ἀφίσταμαι. ἀκίρδεια λίλοιπε
θαμινὰ κακαγόρους. εἰδὼς δὲ πὺξ ἀν-
δρα θνατὸν ὀλύμπου σκοπὸν ἐπίμαν-
αν, ὧν Ταύτηλος ἔτυσε. ἀλλὰ γὰρ κεῖνα
πίσυρα μείζων ὄλβου ἐδυ-
νάσθη. κόρῳ δ' ἔλιπε
ἄπαν ὑπερφίαλον,
τὰν οἱ πατὴρ ὑπερθρέμμα-
σι, καρτερὸν αὐτῷ λίθον·
τὸν αἰεὶ ῥιφεῖν κεφαλᾶς βαλεῖν,
διφρεύοντα ἀλάταν.
τροφὴ γ. κώ. ιζ.
ἔχει δ' ἀπάλαμον βίον
τέταν, ἐμπεδόμοχθον,
μετὰ τριῶν τέταρτον
πόνων, ἀθανάτων ὅτι κλίψας

quemadmodum ludim⁹ frequenter *nos* viri circa mensam iucundam. Sed Doricâ citharam a clauo eximę, si quomodo tibi Pisæ, & Pherenici *equi* gratia mentē dulcissimis subiecit cogitationibus: quando iuxta Alpheum concitus ferebatur, corpus non stimulatum in cursu præbens, & victoriæ admiscuit dominum, *victoriaq; compotem fecit*,

¶ Syraculium regē, equis gaudentem. Splendet autem eius gloria apud insignē viris Lydi Pelopis coloniam: quem præpotens amauit terrā ambiens Neptunus, postquam eum puro ex lebete exemit Clotho, illustrem ebore humerum *cum esset* ornatus. Sane miraculum *e mira sunt* pleraque Et profecto valde mortalium mentem, supra veram orationem, ornatæ mendaciis variis decipiunt fabulæ.

¶ Sed gtatia *poetices*, quæ omnes parat voluptates mortalibus, afferens honorem, etiam *quod est* incredibile, solertia effecit sæpe credibile esse. Sed posteri dies testes *sunt* sapientissimi. Est aūt homini cōueniens dicere de diis honesta. minor enim *est* culpa. Fili Tantali, te vero contra quam priores laudabo. Quando vocauit pater ad legitimas epulas, charamque Sipylum, vicissim diis cœnam prębens, tunc tridente inclytum *Neptunum*

¶ domitum mentem cupidine, *te* rapuisse *ato*, auratis in equis, vt in altissimam late honorati Iouis domum transferret. Quo posteriori tempore venit & Ganymedes Ioui ad idem ministerium. Postquam autem nusquam conspicuus fuisti, neque matri multum quærentes viri *te* adduxerunt, statim dixit clam aliqs ex inuidis vicinis, quod circa igne feruentem vehementiam aquæ, gladio dissecuissent mēbratim, & in mensis extrema, *minutaque frusta* carniū tuarū distribuissent, atque comedissent. ¶ Mihi vero absurdū *videtur* helluonē deo rū aliquē appellare. Abstineo *ab hoc sermone*. noxa sortitur crebro maledicos. Quod siquē virum mortalē Olympi præsides honorauerūt, fuit Tantalus. hic. sed enim concoquere magnam fœlicitatē non potuit, sed saturitate accepit damnū immensum, quod ei ipsi pater *Iupiter* superappendit, validum lapidem: quem semper cupiens a capite depellere, a lætitia aberrat. ¶ Habet aūt omnis ratiōis qua pœnis istis liberetur, expertem vitā hanc, constāter ęrumnis hærentem, cum tribus quartum laborem

copitationē.

equi.

clarus

Pelopem a matre Ceres deuorauit.

Fabula de cibis hoc.

Poëtica ἀπάτη facit fidē.

posteriori diei sapientiæ.

De Dijs honestē loquēdū.

beari.

Pelops a patre Tantalo non fuit occisus.

Dijs nō sūt hellucones vorandi.

& ora premit maledicos.

clarus.

commoda aquā mente pati non posse.

Tantalus cur & quo punitur?

ἀλίκεται συμπότας
νέκταρος ἀμβρόσιόν τε
δῶκεν, οἷσιν ἄφθιτον
θέσαν. εἰ δὲ θεὸν
ὤνήρ τις ἔλπεται ἓν λαθέ-
μεν ἔρδων, ἁμαρτάνει.
τριῶν γὰρ ὀπάονα εἶδον.
ἄρσεν᾽ ὑπερφίαλον ἐς οὐρανὸν
ἀθρήσαντα· οἱ πάλιν
μετὰ τὸ παγχρύσοτμον
οὐδὶς ηὗρεν ἔδυ Θ᾽.
πρὸς δ᾽ ὠὐθεμὸν δ᾽ ὅτε φυὰν
λάχναι νιν μέλαν ἠθύειον ἔρεφον,
ἐτοῖμον ἀνέφηνεν γάμον,

Ἀντιστρ. κώ. ιζ᾽.

Πισάτᾳ παρὰ πατρὸς εὐ-
δόξου Ἱπποδάμειαν
ἀγέρωχον. ἄγχι δ᾽ ἐλθὼν
πολιοῖς ἁλὸς οἴοις ἐν ὄρφνᾳ,
ἄπυεν βαρύκτυπον
δυτῆρα γαῖαν. ὁ δ᾽ αὐτῷ
παρ᾽ ποσὶ χρυσέων φαίνη.
τῷ μὲν εἶπε φίλι-
α δῶρα Κυπρίας ἀγλαΐα.
Ποσείδαον ἐς χάριν
Τέλλεται, πεδάσσον ἔχοις
Οἰνομάου χάλκεον,
ἐμὲ δ᾽ ἐπὶ ταχυτή-
των πόρδυσον ἁρμάτων
ἐς Ἅλιν κραιπνὸν πέλασσον.
ἐπεὶ τρεῖς γε κὲ δέκ᾽ ἄνδρας ὀλέσας
ἐρῶνας, οὐδὲ πάλλεται γάμον

Ἐπῳ. κώ. ιχ᾽.

θυγατρός. ὁ μέγας δὲ κίνδυ-
νος αὐχαλέαν ἀ φῶ-
τα λαμβάνει. θανεῖν δ᾽ οἷσιν αὐτὸς
πέπρωται, τί κεῖνος ὠνύμενος γήρᾳ ἐν σκότῳ
κοθήμενος ἄψοι μάταν, ἁπάντων
καλῶν ἀμοιρήσει; ἀλλ᾽ ἐμοί μ᾽ ἑτοῖ-
μον ἅρμα κἀκείνοις τε, τὸ δὲ
πρᾶξιν φίλαν δίδοι.

ὡς

laborem, immortalium quod furatus, coæqualibus compotoribus nectar, ambrosiamq; dederit: quibus *rebus, nectare, & ambrosia, Dii hominē* immortalem fecerunt. Quod si Deum vir aliquis sperat latere faciens quidpiam, fallitur. Id circo demiserūt illi filium immortales rursum ad obnoxiū celeri morti hominū genus. in florida aūt ætate, quum lanugo eius nigrum mentū coronabat, paratas nuptias animo volutauit, ¶ a Pisate patre inclytam Hippodamiam vt haberet. veniens autem prope canum mare solus in nocte, inclamabat grauistrepum, tridente insignem *Neptunum*. hic autem ipsi iuxta pedes prope apparuit. Cui quidem *Pelops* dixit, Age Neptune siquid suauia dona Veneris sunt in gratia, *i. tibi grata*, impedi hastam Oenomai æream, me vero in velocissimis trāsmitte currib. ad Elin, ac victorię admoue. nā tredecim viros postq̄ perdidit amā tes differt nuptias ¶ filię. Magnum autem periculum imbellem virum non admittit. Mori autē quibus *est* necesse, curaliqs *ex illis* ignobile senium in tenebris desidēs macret frustra, omnium *rerum* honestarum expers? Sed mihi quidē hoc certamē subibitur: tu vero euentum gratum da.

Sic

Sic loquutus est, neque irrita attigit verba. eum enim decorans Deus, dedit currum aureum, & in alis indefessos equos.

¶ Cepit autem Oenomai violentiam, & virginem coniugem: quæ peperit duces sex, virtutum curam habentes filios. Nunc autem in exequiis magnificis mixtus est, *iuxta* Alphei meatum situs, tumulum habens, qui vndiq; ambitur, frequētissimam hospitibus apud aram. Gloria autē eminus conspicitur Olympicorum certaminum in cursibus Pelopis: vbi velocitas pedum certat, & vigores roboris audaces in laboribus. Qui autem vincit, reliqua in vita habet mellitam tranquillitatem,

¶ propter præmia victoriæ. Semper autem quotidianum bonum, summum venit omni mortali. Me vero coronare illum equestri lege Æolico cantu oportet. confido enim amicum nullum alium vtraque ratione *instructum*, & *rerum* honestarum peritum, & potentia præstantiorem, ex iis saltem, qui nunc *sunt*, illustribus ornaturum honorū plicis. Deus custos existens, tuis prouidet curis, habens hanc solicitudinem, Hiero. quod si non cito defecerit,

ad

ὡς ἔννεπεν· ὁ δ᾽ ἀ-
κραάντοις ἐφάψατ᾽ ἔπεσ-
σι τὸν μὲν ἀγάλλων θεὸς.
ἔδωκεν δ᾽ ἵππους χρύσεον, ἐν πλεκτοῖ-
σίν τ᾽ ἀκάμαντας ἵππους.

Στρο. ὁ. κώ. ιζ.

ἔλεν δ᾽ Οἰνομάου βίαν,
παρθένον τε σύνδυνον.
ἃ τέκε λαγέτας ἓξ
ἄρσενας μεμαλότας ἥβᾳ.
νῦν δ᾽ ἐν ἁμαχανείαις
ἀγλαΐαισι μέμικται,
Ἀλφειοῦ πόρᾳ κλιθείς,
τύμβον ἀμφίπολον
ἔχων πολυξενωτάτῳ παρὰ βωμῷ. τὸ δὲ κλέος
πλόθεν δέδορκε τῶν ὀ-
λυμπιάδων, ἐν δρόμοις
Πέλοπος, ἵνα ταχυ-
τὰς ποδῶν ἐρίζεται,
ἀκμᾷ τ᾽ ἰσχύος θρασύπονοι.
ὁ νικῶν δ᾽ λοιπὸν ἀμφὶ βίοτον
ἔχει μελιτόεσσαν ἡσυχίαν.

Ἀντιστρ. κώ. ιζ᾽.

ἀέθλων γ᾽ ἕνεκεν. τὸ δ᾽ ἀ-
εὶ παρὰ μέρος ἐσλόν,
ὕπατον ἕρπειν παν-
τὶ βροτῷ. ἐμὲ δὲ στεφανῶσαι
κεῖνον ἱππικᾷ νόμῳ
αἰολίδι μολπᾷ
χρή. πέποιθα δὲ ξένον
μή πιν᾽ ἀμφότερα
καλῶν τε ἴσαν ἄλλον, κὐ δύ-
ναμιν κυρεῖν τέρων,
τῶν γε νῦν, κλυτοῖς ἐπαέθλοις
λαμπρὸν ὕμνων ἀγυιᾶτας.
θεὸς ἐπίσκοπος ἐ-
ὼν, πᾶσι μήδεται
ἔχων τᾶτο κῆδος. ἱέρων
μερίμνησιν. εἰ δὲ μὴ ταχὺ λίποι,

ἔπ

ἔπι γλυκυπίερων κιν ἔλπομαι
ἐπῳ. κώ. ιγ.
σιὼ ἄρμασι θοᾷ κλείζειν,
ἐπίκουρον δύρων
ὀδὸν λόγων, πυρὶ δὲ τέλεον ἐλθὼν
Κρόνιον. ἐμοὶ μὲ ὧν μοῖσα καρτερώτατον βέλος ἀλκᾷ τρέφει. ἐπ' ἄλλοισι δ' ἄλλοι μεγάλοι. ὁ δ' ἔχων θρόνον φῦτευ βασιλεύσι. μηκέτι πετάσσαις πόρσιν.
ἴθι σέ τε ζάτον
ὕψοσ' χρόνον πατεῖν, ἐμέ
τε τοσάδε νικαφόρους
ὁμιλεῖν. σοφόν τοι σοφίαν καθ' ἑλλανας ἐόντα παντᾶ.

adhuc spero suauiorē *cantionē*
¶ cū curru celeri me cantaturū, adiutricē nactū viam verborū, ad expositū soli quū venero Croniū *promōtoriū*. Mihi igitur Musa fortissimū telū robore nutrit. In aliis aūt *reb.* alii magni *sunt*; supremū vero *dignitatis fastigiū* in sublime tollitur regibus. ne amplius circūspice lōgius. Vtinā liceat te, hoc tempus *vitæ* in sublimi trāsigere, meq; tādiu cū victorib. versari, cōspicuū sapientia inter Græcos existētem vbiq;.

ΘΗΡΩΝΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩ, ἅρματι.

Εἶδος Β.

στροφὴ α. κώ. ισ.

Ἀναξιφόρμιγγες ὕμνοι,
τίνα θεὸν, τίν' ἥρωα,
τίνα δ' ἄνδρα κελαδήσομεν;
Πίσα μὲν Διὸς
Ὀλυμπιάδα δ' ἔστασεν Ἡρακλέης,
ἀκροθίνια πολέμου.
Θήρωνα δὲ τεθρίππων
ἕνεκα νικαφόρου
μεγαυχήτειον ὀπί,
δίκαιον ξένον,
ἔρεισμ' Ἀκραγαντος,
δώσομεν τε πατέρων
ἄωτον, ἐρεπτάλιμον.
ἀντιστρ. κώ. ισ.
κραίνοντες οἱ πολλὰ ὑμνοις,

ἱερὸν

THERONI AGRIGENTINO, curru *victoriam adepto.*

Ode II.

HYmni regnantes in cithara, quem deum, quem heroem, quem virum celebrabimus? Sane Pisa quidem Iouis *est*, Olympicum autem certamen instituit Hercules, primitias spoliorum belli. Sed Theronem ob quadrigas victrices, *& victoriam quadrigis partam*, oportet celebrare voce, iustum hospitem, columen Agrigenti, clarorumque progenitorum florem, rectorem vrbium.
¶ Qui quum laborassent multum animo,

sacram

ἱερὸν ἔχον οἴκημα
πολέμου, Σικελίας τ' ἔσω
ὀφθαλμός. αἰὼν τ' ἔφεπε μόρσιμος, πολλῶν
τε ἓξ ἑκάστου ἄγων
γνησίους ἐπ' ὀρεκτοῖς.
ἀλλ' ὦ Κρόνιε παῖ Ῥέας,
ἕδος ὀλύμπου νέμων,
ἀέθλων τε κορυφαῖ,
πόρον τ' Ἀλφεοῦ,
ἰαυθεὶς ἀοιδαῖς,
εὔφρων ἄρευσαν ἔπι πατρίαν σφίσιν κόμισον
ἐπῳ. κώ. η.
λοιπᾷ χρόνῳ. τῶν δὲ πεπρωμένων
ὐ δίκᾳ τε καὶ πυρὸς δίκαν,
ἀποίητον ἐσθλὸν αὖ
χρόνος ὁ πάντων πατὴρ
δύναιτο θέμεν· ἔργων τέλος·
λάθᾳ δ' ὑπὸ τόρμῳ σὺν εὐδαίμονι χρόνοις-
κλῶν γὰρ ὑπὸ χαρμάτων [τ' αὖ,
πῆμα θνάσκει παλίσκιον δαμασ-
στροφὴ β. κώ. ισ. [θὲν,
ὅταν θεὸς μοῖραν πέμπῃ
αὐτικάτ' ἄλβον ὑψηλόν·
ἔπεται δὲ λόγος σὺν φρονοῖς
Κάδμου κούραις, ἐπαι-
νον αἰ μεγάλα πένθος
δὲ πιτνεῖ βαρὺ
κρεσσόνων ἀνδρῶν ἀγαθῶν.
ζώει μὲν ὢν ὀλυμπίοις,
ἀκτᾶναισιν βεβαμ-
μένος κεραυνοῦ πανυέτει-
ᾳ Σεμέλα· φιλεῖ
δὲ μιν Παλλὰς αἰεί,
καὶ Ζεὺς πατὴρ μάλα. φιλεῖ
δὲ παῖς ὁ κισσοφόρος.
ἀντιστροφὴ, κώ. ισ.
λέγεται δ' ὐ νᾷ θαλάσσᾳ,
μετ' κόραισι Νηρῆος
Α 4 ἁλίοις,

ἁλίαις, βίοτον ἄφθιτον
Ινοῖ τεύξηται, τὸν ὁ-
λον ἀμφὶ χρόνον ἦτοι
βροτῶν γε κίκλεται
πεῖρας ἔπι θνατᾶς,
οὐδ' ἀσύχμοις ἀμέρσαν
ὁπότε παμφλ' ἁλίου
ἀτρεῖ συὼ ἀγαθᾷ
πελάσσῃσι δρόμῳ.
ἐρατὰ δ' ἄλλοτ' ἄλλαις
δύμιαῖ τε μίτοι καὶ
πόνων ἐς ἄνδρας ἔβαν.
ἐπῳδὸς κώ. η.
ὕτω δὲ μοῖρ', ἅ τε παγχρύσιον
τόνδ' ἔχει τὸν εὔφρονα πότμον
θεόρτᾳ συὼ ὄλβῳ,
ἐπί τ' ἐξ ἐμᾶ ἄγαι
παλίντροπον ἄπελον ἄλλῳ χρόνῳ,
ἐξ ὅτου ἔκτανε Λάϊον μόλιμος υἱὸς
σωωνύμῳ Θ, ἐν ᾗ Πυ-
θῶνι χρησθὲν παλαίφατον πέλασεν
τροφὴ γ, κώ. ισ.
ἔδοδε δ' ὀξεῖ Ερινὺς
πέφνεν ἑοῖ συὼ ἀλλαλο-
φονίᾳ χρόνῳ ὀρίων.
λείφθη δ' Θέρσανδρος ἐ-
σπόνῳ Πολυνείκᾳ,
νέοισ' ἐέλδοισιν
ἐν μάχαις τε πολέμῳ
λιμώμβρῳ, Αδραστείδᾶν
φίλος δρωγὸν δόμοις,
ὅθεν σπέρματος ἐκνε-
πρίζαν. πρὶν μὲν
τὸν Αἰνησίδαμον
ἐγκωμίων τε μελέων
λυρᾶν τε τυγχανέμεν
αὐτοπρόφη, κώ. ισ.
Ολυμπίαι μὲν γὰρ αὐτὸς
χάρας ἔδεκτο. Πυθῶνι
δ' ὁμόκλασεν ἐς ἀδελφεὸν,
Ισθμοῖ

marinis vitam immortalem Inoni constitutam esse, omne per tempus. hanc mortalium præscriptus est terminus nullus mortis: neq; *scimus* quando tranquillum diem, filium Solis, stabili cum bono finiemus. Nam fluxæ rerum vicissitudines aliàs aliæ cum voluptatibus, & laboribus ad homines accedunt.

¶ Sic & fortuna, quæ paternam hanc habet iucundam sortem a deo profectis cum diuitiis, aliquod etiã malum adducit conuersum in *statum superiori fœlicitati* contrarium, alio tempore. Ex quo interfecit Laium fatalis filius occurrens, & oraculum vetus apud Pythonem editum perfecit.

¶ Sed intuita acuta oculorum acie prædita Erinnys interfecit ipsi per mutuam cædem prolem Martiã. relictusq; est Therſander interfecto Polynici, iuuenilibus certaminibus, in pugnisque belli honoratus, Adrastidûm germẽ auxiliare domui. a quo seminis habent radicẽ *Theoronis maiores*. Decet *igitur filium* Æne-sidami laudesque carminum, *i. laudes, quæ carminibus celebrantur*, lyrasque consequi.

¶ nam apud Olympiam quidem ipse præmium accepit; *In* Pythonem vero, eadem hæreditate fruentem ad fratrem, &

Ισθμοῖ τε, κοιναὶ χάρι-
τες αὔξεα πρίπτων
δυωδεκαδρόμων
ἀγαλμ. τὸ δὲ τυχεῖν
πρωθρόνου ἀγωνίας,
πυραλυξὶ δυσφόρων
μὲν πολλοῖς δρεπτᾶς
δεδαιδαλμένος,
φέρει τῶν τε καὶ τῶν
κομᾶν, βαθεῖαν τανύεχων
μέριμναν ἀρότερραν.
ἐπῳδὸς, κώ. η.
ἰσόμοιρ ἀερίζηλος, ἀλαθινὸν
ἀνδρὶ φέγγος· εἰ δέ μιν ἔχει
τις οἶδε τὸ μέλλον,
οπ θνητοῖσιν μὴ ἐν-
δαίσῃ· αὐτίκ' ἀπάλαμνοι φρένες
ποιναῖς ἔπεσιν ἔβαλ' ὑπὲρ δὲ Διὸς ἀ-
λιτρὰ νῦν γᾶς ὑπὸ
ζάπις, ἐχθρᾷ λόγον φράσας αὐδᾷ.
τροφὴ σ', κώ. ισ.
ἴσον ᾗ νύκτεσσιν αἰεὶ,
ἴσα σ' ἐν ἀμέραις ἄλι-
ον ἔχοντες, ἀπρεπέστερον
ἐσλοὶ νέμονται βίο-
τον, ἀνδάνα ξεναγέοντες
ἁλκᾷ χερῶν,
οὐδὲ πόντιος ὕδωρ,
κεινὰν παρὰ δίαιταν. ἀλλὰ
πυρὶ μὲν πιρίοις
θεῶν, οἱ πνεῖς ἔχειν
ἐγγὺς ὀυρκίοις,
ἀδάκρυτον νέμον
αἰῶνα· τοὶ δ' ἀπροσδόκη-
τον ὀχέοντι πόνον.
αὐτὶ προφὴ κώ. ισ.
ὅσοι δ' ἐτόλμασαν ἐς τρὶς
ἑκατέρωθι μείναντες
ἀπὸ πάμπαν ἀδίκων ἔχειν
ψυχαὶ, ἔτλαν Διὸς

ὁδὸν

Victoria gaudium affert.

Diuitiæ cum fœlicitate necessi.

Diues q. & e virtutem nouit.

Malos hic & pœnas in inferno:

at qui sunt in Insulis fortunatis, omnia iucũda inuenit.

Adeles hic tantus: futuri prænuntius.

Vitam sine fraude qui claudunt,

ὀδὸν παρὰ Κρόνου τύρ-
σιν. ἔνθα μακάρων
νᾶσον ὠκεανίδες
αὖραι περιπνέουσιν, ἀν-
θεμοι δ' χρυσοῦ φλέγει,
τὰ μὲν χερσόθεν ἁπ' ἀ-
γλαῶν δενδρέων,
ὕδωρ δ' ἅλλα φέρβει.
ἅρμοισι τῶν, χέρας ἀνα-
πλέκοντι καὶ στεφάνοις,
ἐπῳδὸς, κώ. η.
βαλεῖς σὺν ὀρθᾷ Ῥαδαμάνθυ,
ὃν πατὴρ ἔχει Κρόνου ἑτοῖ-
μων αὐτῷ πάρεδρον,
πόσις ὁ πάντων Ῥέας
ὑπάτευτον ἔχοισα θρόνον.
Πελίδαί τε καὶ Κάδμος οἱ σφιν ἀλέ-
ξανδρός τ' ἔνεικ', ἐπεὶ [γαντ'
Ζηνὸς ἥτορ λιταῖς ἔπεισε μάτηρ.
τροφὴ ε, κώ. ισ.
ὃς Ἕκτορ' ἔσφαλε Τρωΐας
ἔρυμα, ἀσπαθῆ κίο-
να, Κύκνον τε φαεσίμβροτόν τε πόρεν,
Ἀοῦς τε παῖδ' αἰθιο-
πα. μυρία μοι ὑπ' ἀσκῶ-
νος ὠκέα βέλη
ἔνδον σὺν τᾷ φαρέτρᾳ
φωνᾶντι συνιεῖσιν. ἐς
δὲ τὸ πᾶν ἑρμηνεύων
χατίζει. σοφὸς ὁ πολ-
λὰ εἰδὼς φυᾷ. |
μαθόντες δὲ, λάβροι
παμφλωσίᾳ. κόρακες ὣς,
ἄκραντα γαρύετον
αὐτιστροφὴ κώ. ισ.
Διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον.
ἔπεχε νῦν σκοπᾷ τέξον·
ἄγε θυμὲ, τίνα βάλλομεν,
ἐς μαλθακὰς αὖτε φρε-
νὰς ἁπλόαις ἐξαύ-

ἶπες;

viam ad Saturni vrbem: vbi beatorum insulam Oceanides auræ perflant, floresque auri micant, alii quidem ex terra, a pulchris arboribus *producti*. aqua vero alios alit: quorum monilibus, & corollis implicant manus,

¶ decretis in rectis Rhadamāthi, quem pater habet Saturnus promptum sibi assessorem, maritus Rheæ, omnium supremum habentis solium. Peleusque, & Cadmus inter hos recensentur. Achillemque transtulit *eo* mater, postquam Iouis cor precibus flexit.

¶ Qui Hectorem prostrauit Troiæ inexpugnabilem *et* firmam columnam. Cycnum quoque morti dedit, Auroræque filium Æthiopem. Multæ mihi sub cubito celeres sagittæ intra pharetram sunt sonantes prudentibus: apud vulgus autem interpretibus indigent. Sapiens *est* qui multa nouit naturæ solertia: qui autem disciplina vsi fuerunt, vehementer importuni garrulitate, velut corui, irrita clamant

¶ Iouis aduersus auem diuinam. Intende nunc in scopum arcum, agendum animo *mi*, quem rursus petimus, *i. secundo loco petemus*, ex benevola mente gloriosa tela

mittentes? In Agrigentum dirigas. Proferam iureiurando firmatum verbum veraci mente, peperisse nullam intra centum annos ciuitatem benevolo virum magis beneficum pectore, largioremque manu,

¶ quam Theronem. Sed gloriam inuasit insolentia, non iure se opponens, sed furiosis a viris *manans*, & obstrepere, *ac obtrectare* volens, & occultationem afferre *rerum* honestarū, per mala facta. Quandoquidem arena numerū refugit, ille quot gaudia aliis attulerit, quis recensere possit?

ἶπες; ἐπί τοι
ἀκραάντων πενύσοις.
αὐθάπαμαι σὺν ἁρκίᾳ
λόγων ἀλαθεῖ νάμᾳ,
γνοκεῖν μή τιν' ἑκατὸν
γ' ἐτῶν πόλιν,
φίλοις ἄνδρα μᾶλλον
εὐμενέστερον πεπεῖσιν, ἁ-
φθονέστερόν τε χέρα,
ἐπῳδὸς, κώ. η.
Θήρωνος. ἀλλ' αἶνον ἔβα κόρος,
ἐς δίκαν σιωπαλέμβων, ἀλ-
λὰ μάρναν ὑπ' ἀνδρῶν
τὸ λαλαγήσειν θέλων,
Κρύφοντι ἐν ἅμμι ἐσλῶν, κακοῖς
ἔρδοις ἐπὶ ψάμμος ἀριθμὸν ἀπέλε-
γχε, κεῖνος ὅστις χάρματ' ἄλ[πὶ φόβοις
λοις ἔθηκεν, τὶς ἂν φράσαι δύναιτο;

EIDEM THERONI Theoxenia. Ode III.

TYndaridis hospites amantibus placere opto, pulchricomęq; Helenę, inclytum Agrigentum decorans, Theronis in olympico certamine victorem hymnum erigens, *altaq; voce canēs*, florē, *ac ornamentū* equorū indefessa pedum celeritate præditorum. Musa autem sic adstitit mihi nouum cōmento modū, Dorico carmē vt accōmodarē cothurno, ornans comitatū *istū*.

¶ Quoniam iubis adnexæ corollæ exigunt a me hoc diuinitus structum debitum,

citha-

ΤΩι ΑΥΤΩι ΘΗΡΩΝΙ εἰς ξενία.

Εἶδος Γ.

τροφὴ α, κώ. θ

ΤΥνδαριδᾶισι φιλοξείνοις ἀοιδὴν
καλλιπλοκάμῳ θ' Ἑλένᾳ,
κλεινὰν Ἀκράγαντα χερσὶν εὐ-
Θήρωνος ὀλυμπιονίκαν [χεῖ-
ὕμνον ὀρθώσας, ἀκαμαντόποδων
ἵππων ἄωτον.
μοῖσα δ' ἔτυν τι παρίστα
μοι νεοσίγαλον θρόνῳ τρόπον,
Δωρίᾳ φωνᾷ συναρμόξαι πέδιλα
αὐτιστρ. κώ. θ.
ἀγλαϊζόμενον. ἐπεὶ χαίταισι μὲν
ζεύγλαις ἐντὶ πτερωτοὶ
πάντοσε πρὸς ἀστὸν ἐτοῖμοι ἔπτο θεοδμάτων λόγος,
φόρμιγξά

Vera fides.

Vir bonus.

Invidia gloriæ obstrepit.

Gaudio affert &c.

Gothio Natalitij

Theronis victoria

φόρμιγξά τε παικιλόγαρυς,
καὶ βοᾶν αὐλῶν, ἐπίων τε θῖνα,
Αἰνησιδάμου
πομπὶ συμμίξαι πρεπόντως.
ἄ, τε Πίσα μεγαυχεῖν, ὡς ἄπο
ἱερόμορον νίσεται ἐπ' αὐθρίαν
ἐπῳ. κώ. θ. [ἀοιδᾶ
Ætolus vir certaminis. ὦ πινι κραίνων ἐφετμᾶς
Ἡρακλέος ὡτέρας
ἀγερσικὺς ἐλαιανοδίκης βλεφάρων
ἐπ' ἄκρον ὀφθαλὸς αὐχὴν ὑψόθεν,
Oliva primi certaminis. ἀμφὶ κόμαισι βάλοι γλαυκόχροα κόσμον ἐλαίας, τύνποτε
Ἴστρου ἀπὸ σκιερῶν παγᾶν ἔνεικεν
Ἀμφιτρυωνιάδας,
μνᾶμα τᾶς ὀλυμπιακᾶς ἀέθλων,
στροφὴ β. κώ. θ'.
θᾶμον ὑπερβορέων πείσας, Ἀπόλλωνος θεράποντα. ὄφρα
πίσᾳ φρενέων, Διὸς αἰτεῖ παυδόκῳ
ἄλσει σκιαρόν τε φύτευμα,
ξυνὸν ἀνθρώποις, στέφανόν τ' ἀρεταῖς.
ἤδη γὰρ αὐτῷ
πατρὶ μὲν βωμῶν ἀγλαοθύτων, Plenilunium. διχόμηνις ἄλιον χρυσαρμάτου
ἐπίσσας, ἀφθαλμὸν αὐτᾶς φλέξε μήλοις
αὐτῆρ κώ. θ. [να,
καὶ μεγάλων ἀέθλων ἀγωνὰ κρίσιν,
Εὐπενταετηρίδ' ἀμφὶ
Ἴσθμοι ζαθέοις ἐπὶ κρημνοῖς Ἀλφεοῦ.
ἀλλ' ἐ καλὰ δένδρε' ἔθηλε
χῶρος ὃν βάσταις Κρονίᾳ Πέλοπος.
ζώντων ἔδοξε
γυμνὸς αὐτᾷ κᾶπος ὀξείαις ὑπακουέμεν αὐγαῖς ἁλίου.
δὴ τότ' γᾶθεν πορσύνῃ θυμὸς ὅρμαι-
ἐπῳ. κώ. η.
ν' ἱσριανῶ. ἔνθα Λατοῦς
ἱπποσόα θυγάτηρ
δέξατ' ἐλθόντ' Ἀρκαδίας ἀπὸ δειρᾶν,

citharamq; varie ſonantẽ, & clamorem tibiarum, & carminum ſtructuram, filio Æneſidami vt commiſceam decenter: Piſaq; *exigit a* me vt celebrẽ *ipsã victoriã*, a qua diuinitus data veniunt ad homines carmĩa ¶ q buscũq; exequens iuſſa Herculis antiqua ſyncer⁹ certaminis pſes Ætolus vir ſuper palpebras, circa comas iecerit decus oliuæ glauci coloris: q̃ aliquando iſtri ab opacis fontibus attulit Amphitryoniades, monumentum apud Olympiam pulcherrimũ certaminum: ¶ populo Hyperboreorum quum *rem* perſuaſiſſet, Apollinis cultori. Ipſe amica cogitans, Iouis petit omnes excipienti luco vmbroſamq; plantam, communem hominibus, coronamq; virtutis. Iam enim ab ipſo aris ſacratis patri, plena luna, aureo curru veſta veſpere totum oculum illuſtrauerat: ¶ & magnorum certaminũ ſanctum iudicium, & quinquennium ſimul conſtituerat diuinis in præcipitiis Alphei. Sed non pulchris arboribus florebat locus in vallibus Saturnii Pelopis. His viſus eſt ei vacuus hortus acutis obedire radiis Solis: tunc igitur in terram proficiſci animus cogitabat ¶ iſtrianam. vbi Latonæ filia equorum agitatrix excepit, venientem Arcadiæ a iugis,

gis, & varie flexuoſis receſſibus. quando eum mandatis Euryſthei adornabat neceſſitas a patre *impoſita*, auricornẽ ceruam fœminam adducturum. quam aliquando Taygeta dedicans Dianæ, inſcripſit ſacram ¶ Quam inſequẽs, vidit & illam terram a tergo flatus Boreæ frigidi: vbi arbores admirabatur ſtans. quarum eam dulce deſiderium cepit, vt circa duodecim flexus habentem metam curſus equorum plantaret & nunc ad hoc feſtum propitius cum diuinis accedit altre præcinctæ gemellis filiis Ledæ. ¶ His enim mandauit in Olympũ proficiſcẽs, vt hoc certamẽ regerent, virorumq; de fortitudine, & celeres currus habẽte aurigatione. Me igitur animus impellit dicere. Emmenidis, Theroniq; veniſſe gloriam, *quam* dant inſignes equis Tyndaridę: quoniã plurimis *inter cæteros* mortales hoſpitalibus ad ipſos accedũt menſis, ¶ religioſa mẽte obſeruãtes Beatorũ ſolennes ritus. Quod ſi p̃ſtantiſſima eſt aqua, inter poſſeſſiones aũt aurũ maxime venerabile, nunc certe ad extremos limites Therõ pueniẽs, virtutib. domeſticis attigit Herculis columnas. q̃ aũt vltra *eas eſt*, ſapiẽtib & inſipiẽtib inacceſſum eſt, nõ igitur *hoc vlterius* pſequar. vanus *enim* eſſẽ

PSAV-

ρῶν, καὶ πολυγυάμπλων μυχῶν.
οὔτε μιν ἀγχελίαις Εὐ-
ρυσθέος ἔντυ' αὐάγκᾳ πατρόθεν,
χρυσόκερων ἔλαφον ἠλείαν ἄξον-
τ'. αὖ ποτε Ταϋγέτᾳ
αὐτηλεῖ' Ὀρθωσίᾳ, ἔγραψεν ἱρὰν.
στροφὴ γ. κώ. θ.
τὰν μεθέπων, ἴδε κἀκείνων χθόνα,
νοίαις ὄπιθεν βορέα,
ψυχρόν. τόν δένδρεα θαύμαινε σταθείς.
τῶν νιν γλυκὺς ἵμερος ἔχε
δωδεκάγναμπτον ὡς τέρμα δρόμου
ἵππων φυτεῦσαι.
καὶ νῦν ἐς ζώντων ἑορτὰν
ἵλαος αὐτηθείσι νίσεται
σὺν βαθυζώνοις διδύμοις παισὶ
Λήδας.
αὐτῆρ. κώ. θ.
τοῖς γὰρ ἐπίταξαν ὀλυμπόνδ' ἰὼν
ἁπτὸν ἀγῶνα νέμειν,
ἀνδρῶν τ' ἀρεταῖς πέλας καὶ ῥιμφαρμάτων
διφρηλασίας. ἐμὲ δ' ὦν πα
θυμὸς ὀτρύνει φάμεν, Ἐμμενίδαις
Θήρωνί τ' ἐλθεῖν
κῦδος, οὕνεκα πώεσιν διδύντων
Τυνδαρίδαιν. ὅτι πλείστοισι βροτῶν
ξείνιος αὐτοὺς ἐποίχῃ τραπέζαις,
ἐπῳ. κώ. θ.
Ἐσσεδάγμαμα φυλάσσον-
τες μακάρων τελεῖσθαι.
τὸ δ' ἀεικὲς εὐμὶ μὲν ὕδωρ, κτεάνων
δὲ χρυσὸς αἰδοιέστατος
νῦν γε πρὸς ἑρκαῖαν Θή-
ρων δρέπεσθαι ἱκάνων. ἄπλετον
οἶκόθεν Ἡρακλέος σταλὼ. τὸ πόρσω
δ' ἔστι σοφοῖς ἄβατον,
κἀσόφοις ἐμὲ μὲν διώξω. κεῖνος
εἶλεν.

Ψ ΑΥ.

Aqua: Aurũ:

ne vltra columnas Herculis.

ΨΑΥΜΙΔΙ ΚΑΜΑ-
ριναίῳ, ἵπποις.

Εἶδος Δ.

τροφὴ α, κώ. ιβ.

Ἐλατὴρ ὑπέρτατε βροντᾶς
ἀκαμαντόποδος
ζεῦ (σοὶ γὰρ ὧραι
τὸ ποικιλοφόρμιγγος ἀοιδᾶς
ἐλισσόμεσθ' ἐπέμψαν,
ὑψηλοτάτων μάρτυρ' ἀέθλων.
ξείνων δ' εὖ πρασσόντων.
ἔστιν
αὐτίκ' ἀγγελίαν
ποτὶ γλυκεῖαν ἐσλοὶ
ἀλλ' ὦ Κρόνου παῖ, ὃς Αἴτναν ἔχεις,
ἵππον λιπαμπέταν ἐκόντ'
κεφάλαι Τυφῶνος ὀβελόν,
ἄλυμπιονίκαν
δέκου χαρίτων ἕκη-
λα τόνδε κῶμον,
αὐτίκα κώ. ιε.
χρονιώτατον φάος εὐρυ-
σθενέων ἀρετᾶν.
Ψαυμιδὸς γὰρ ἥκει
ἐχέων· ὃς ἐλαίᾳ στεφανωθεὶς
Πισάτᾳ, κῦδος ὄρσαι
ἀνδὶ δεῖ Καμαρίνᾳ θεὸς εὔφρων
εἴη λοιπᾶς δυσχερείας, ἐπεί μιν
αὐτέων, μάλα μὲν
πρόφατος ἱππίων ἵππων,
χείρεσσι δ' ξείνιος παντέκοις,
καὶ ἔκτοθεν ἡσυχίαν φιλόπολιν
κραδίᾳ γνώμαν τε μεμμένον.
ἐν ψαύει τέρψιν
λόγων· ἀμφὶ πρέπει τοι
βροτῶν ἔλεγχος.

ἐπῳ.

PSAVMIDI CAmarinæo, equis *victoriam adepto.*

Ode IV.

Vibrator altissime tonitrui pedibus infatigabilis Iupiter, (tuæ enim Horæ reuolutæ cum variæ citharæ cantu me miserunt, altissimorũ testem certaminũ amicis enim feliciter agentibus lætantur mox nuncium ad dulce *viri* boni) ô Saturni fili, qui Ætnã habitas, (onus ventosum centicipitis Typhonis validi) de Olympiaca victoria accipe gratiarum causa hunc chorealem hymnum,

¶ diuturnissimum lumen late potentium virtutum (Psaumidis enim venit *in* curribus: qui oliua coronatus Pisæa, decus excitare properat Camarinæ. Deus propitius sit reliquis *tuis* votis. quoniam ipsum prædico valde quidem alendorum studiosum equorum, gaudentemq; hospitalitatibus omnium exceptricibus, & ad tranquillitatem amantem vrbis sincera mente educatum. Non mendacio tingam orationem, experientia enim mortalium *est* index:

¶ quæ

¶ quæ Clymeni filium Lemnicarum mulierum liberauit probro. æreis enim armis vincens cursum, dixit Hypsipylæ, ad coronam vadens, Ille ego *sum*: sed celeritati manus & cor *sunt res* par. Nascuntur autem & iuuenibus inter viros cani crebro, etiam præter ætatis iustum, *legitimumque* tempus.

ἐπῳ κώ. ιβ.

ἄνωξ Κλυμμένοιο παῖδα
Λαμνιάδων γυναικῶν
ἔλυσεν ἐξ ἀτιμίας.
χαλκῆσιν εἰ' ἐν ἔντεσι νικῶν
δρόμον, ἔειπεν Ὑψιπυλείᾳ,
μή τέφανον ἰών
ἔτος ἐγὼ, ταχυτᾶτι
χεῖρες ἴσ κῆτορ ἴσον.
φύονται δὲ καὶ νέοις
ἐν ἀνδράσι πολιαὶ
θαμὰ καὶ παρὰ τὸν ἀλικίαν
ἐοικότα χρόνον.

EIDEM PSAVmidi, quadrigis, vehiculo, & singulari equo, *victoriam adepto.*

Ode V.

CElsarum virtutum, & coronarum florem suauem, *quæ sunt in* Olympia, ô filia Oceani corde hilari accipe dona vehiculique indefessi pedibus & Psaumidis. Qui tuam ciuitatem amplificans Camarina populi altricem, aras sex geminas honorauit festis deorum, cum maximis boum immolationibus, ludorumque quinque dierum certaminibus, equis mulisque, & vnica fræno *singularis equi*. Tibi vero gloriam pulchram victor dicauit, &

suum

ΤΩι ΑΥΤΩι ΨΑΥμιδι, τεθρίππῳ, ἀπήνᾳ, καὶ κέλητι.

Εἶδος Ε.

τροφὴ α, κώ. ιθ.

Ὑψηλαῖς ὀρεπᾶν, καὶ
στεφάνων ἄωτον γλυκὺν,
τῶν Οὐλυμπίᾳ
Ὠκεανοῦ θύγατερ,
καρδίᾳ χαλανᾷ,
ἀκαμαντόποδός τ' ἀπλοΐας δίκᾳ
Ψαυμιδός τε δῶρα,
ὃς τὰν σὺν πόλιν αὔξων
Καμαρίναν λαοτρόφον,
βαμοὺς ἐξ ἰδίων
μόχθων ἐκέρασεν ἑορ-
τᾶς θεῶν, μεγίστῳ
ὑπὸ βαθυσίᾳ. ἀέθλων τε πεμ-
πάδεσσι ἐν ἁμίλλαις,
ἵπποις, ἡμιόνοις τε, μεγαλοσθενεῖ
α τε. τὸν δὲ κῦδος
ἀνδρῶν γενέθλας αὐέξηκεν· τῷ

ὃν πατέρ' Ἄκρων' ἐκφύξε, καὶ
τὰν νέοικον ἕδραν.
ἀντιστρ. κώ. ιθ.
ἐκὼν δ' Οἰνομάου, καὶ
Πέλοπος παῤ ὠκυπόροις
σταθμοῖσιν, ὦ πολι-
ούχε Παλλὰς, ἀεί-
δει μὺν ἅλσος ἀγνὸν
τὸ τεὸν. ποδαρκῆ τε Ἄωνον, ἐγ-
χωρίων τε λίμναν,
καὶ σεμνὸς ὀχετοὺς, Ἵπ-
παρις οἷσιν ἄρδει στρατὸν,
κολλᾷ τε ξυδί-
ων θαλάμων τυχέως
ὑψίγυον ἅλσος,
κἀπ' ἀμηχανίας ἄγων ἐς φάος
τὸν δὲ δαίμονα σῶν.
αἰεὶ δ' ἀμφ' ὀρθοῖσι πόνος θαπά-
ναισι μάρναται, πᾶσαν
ἔρχεται ἐνδυὼν κεκαλυμμένον.
οἳ δὲ ἔχοντες, σοφοὶ καὶ πολί-
ται εὐδόξων ἔμμεν.
στροφὴ β, κώ. ιθ.
σωτὴρ ὑψιζυγὲς Ζεῦ,
Κρόνιόν τε ναίων λόφον,
Ἰαμιδᾶν τ' Ἀλφεὸν
εὐρὺ ῥέοντα, ἰδαῖ-
όν τε σεμνὸν αὔτρον,
ἱκέσιος σέθεν ἔρχομαι, Λυδίοις
ἀπύων σὺν αὐλοῖς,
αἰτήσων πόλιν εὐ-
νομίαισι τάνδε κλυτοῖς
δαμάλλῳ· σέ τ' ὀ-
λυμπιόνικε, Ποσ-
σειδανίοισιν ἵπποις
ἐπιτερπόμβιον, φέρειν γᾶρας εὐ-
θμοῦντα πολιατᾶν.
ἐμοὶ δὲ σὺν Ψαύμι παρεστάμεν. ὑγιέ-
ντα δ' εἴπις ὄλβον
ἄρδει, ἐξαρκέων κτεάτεσσι, θ'

ὄλο

suũ patrem Acronem præconis voce pnunciauit, & nuper conditã sedẽ ¶ Reuersus autẽ Oenomai, & Pelopis ab amabilibus stationibus ô vrbis cõseruatrix Pallas, celebrat lucũ sanctũ tuum, fluuiumq; Oanum, patriamq; paludem, & venerandos canales, quibus Hipparis rigat exercitum: adglutinatq; stabiliũ thalamorũ celeriter altã syluã, a cõsilii inopia adducens in lucẽ hũc populũ ciuiũ. Semper aũt p virtutibus *parandis* labor, sumptusq; pugnat aduersus opus periculo tectum: *qui* aũt præclare *se* habent, *quique propter partam victoriam sunt fortunati*, sapientes etiam ciuibus visi sunt esse.

¶ Seruator in altis nubibus degens Iupiter, Cronium que habitans tumulum, honoransque Alpheum late fluentem, Idæumque venerabile antrum, supplex tibi venio, Lydiis fonans tibiis, petiturus, vrbem hanc fortium virorum factis illustribus vt ornes: Teque *rogaturus* ô Olympionice, Neptuniis equis gaudentem, vt feras senectutem lætam vsque ad finem tuis, filiis ô Psaumi adstantibus. Sanam autem si quis opulentiam irrigat, *ac alit*, sufficienter abundans fortunis,

&

& laudem adiungens, ne quẽrat Deus fieri.

AGESIÆ SYRAcusano, filio Softrati, vehiculo *victoriam adepto.*

Ode VI.

AVreas supponentes valido vestibulo domus colũnas, velut quum præclaras ædes *extruimus*, compingemus *hymnum*. Incipiente autem opere, frontispicium oportet facere prefulgidum. Quod si fuerit in olympico certamine victor. araeq; fatidicę Iouis præfectus apud Pisam, conditorq; nobiliũ Syracusarum, quem fugiat, *i. quem non assequatur* hymnũ ille vir, si inciderit in carẽtes inuidentia ciues in amabilibus cãtibus? ¶ Sciat enĩ in hoc calceo diuinum pedem se habere Softrati filius. Periculorũ autẽ expertes virtutes neq; apud hoïes, neq; in nauibus cauis pretiosę *sunt*. multi aũt meminerũt siquid pclarũ elaboratum fuerit. Agesia, tibi vero laus parata, q̃ iure quondã lingua Adrasti de vate Oiclei filio Amphiarao protulit, postquã terra eumq; ipsum, & insignes equos absorpsit. ¶ Septem enim postea rogis cadauerũ constructis, Talaionides Adra

ΑΓΗΣΙΑΙ ΣΥΡΑκουσίῳ, υἱῷ Σωφράτος ἁπήνᾳ.

Εἶδος ς.

Χρυσέας ὑποστάσαντες οὐ-
τάχει πρόθυρον θαλάμου
κίονας, ὡς ὅτε θαητὸν μέγαρον
πάξομεν· δρεπόμενοί σ' ἔργον, πρόσ-
ωπον
χρὴ θέμεν τηλαυγές· εἰ
δέ τιν μὺν ὀλυμπιονίκᾳ,
βωμόν τε μαντεῖά τε μείλιχα Διὸς οὐ
Πίσᾳ, συνοικιστής τε τᾶν κλυταῖ
Συρα-
κοσσῶν, τίνα κεν φύγοι ὕμνον
κεῖνος αὐτὸς, ἐπικύρσας ἀφθόνων
ἀέθλων ἐν ἱμερτοῖς ἀοιδαῖς;
ἀντιστρ. κώ. ια.
ἴστω δὲ τὸ τόνδε πεδί-
λῳ δαιμόνιον πόδ' ἔχων
Σωφράτᾳ υἱὸς ἀκίνδυνοι δ' ὀρεταὶ,
ἔστε παῤ ἀνδράσιν, ἔτ' ἐν ναυσὶ κοί-
λαις· πολλοὶ δὲ μέ- [λαις,
μναντο καλὸν εἰπὸν παθεῖν.
Ἀγησία, τὶν δ' αἶνος ἔπειμος, ὃν ἐν
δίκᾳ ἀπὸ γλώσσας Ἀδράστου μάντιν
Οἰ-
κλείδαν ποτ' ἐς Ἀμφιάραον
φθέγξαι', ἐπεὶ κεῖνόν γε αὐτόν τε νιν
καὶ φοιδίμους ἵππους ἔμυψεν.
ἐπῳ. κώ. ισ',
ἐπεὶ δ' ἐπέβα πυρᾶν νεκρῶν τελε-
σθέντων, Ταλαϊονίδας

ἔπτον

B

εἶπεν ἐν Θήβαισι θυιάτον ἅ τ' ἔπος·
πρόφερε φρασὶ σᾶς
ὀφθαλμὸν ἐμᾶς, ἀμφόπεργον,
μάτρυιάν τ' ἀγαθὸν,
καὶ δουρὶ μάρναται τὸ καὶ
ἀνδρὶ κώμου δεσπότᾳ
νιν πάρεστι συναγωνίᾳ.
ἐφιλόνεικος ἐών,
ἅτ' ὢν δύσερις ἁς ἄταν,
καὶ μέταν ὄρνυ ὁμόστας,
τέτρασί οἱ σαφέως μαρτυρήσω μελίφθογγοι δ' ἐπιτρέψοντι μοῖ-
τροφὴ β κώ ια. [σαι
ὦ φίντις ἀλλὰ ζεῦξον ἤδη μοι σθένος ἡμιόνων
ἥ τοι χρὴ ὄφρα κελεύθῳ τ' ἐν καμπαῖς βασσομεν ὄχον, ἵκωμεν πατρὸς αὖ
καὶ χθονὸς κείναν γὰ ἐξ [δρῶν
ἄκραν, ὅθεν ἀγεμονεύσαι
ζωὸν ἐπίσιν), στεφάνους ἐν ὀλυμπίᾳ ἐπὶ δέξασθαι. χρὴ τοίνυν πύλας
ὑμνων αὐαπτυκάμπτων αὐτοῖς.
πρὸς Πιερίαν ἢ παρ' Εὐρώπας πόρον
δεῖ σαμερὸν γ' ἐλθεῖν ἐν ὥρᾳ.
αὐτισρ. κώ. ια.
ἄ τοι Ποσειδάονι μιχθεῖσα Κρηνίᾳ, λέγεται
παῖδ' ἰοπλόκαμον Εὐάδναν τεκεῖν κρύψαι δ' παρθενίαν ὠδῖνα κόλπῳ δ' ἐν μιῷ πέμ- [πουσ
ποισ' ἀμφιπόλους, ἐκέλευσεν
ἥρωϊ πορσύνειν δόμῳ Εἰλατίδᾳ
βρέφος γ', ὃς αὐδρῶν θρασυτάτων ἀνάσσων
λάχε τ' Ἀλφειὸν οἰκεῖν. [σε Φαι
ἔνθα, τεαφέως ὑπ' Ἀπόλλωνι γλυκεῖ
ἁς πρῶτον ἔψαυσ' ἀφροδίτας.
ἐπω. κώ. ισ.
ἀδ' ἔλαβ' Αἴπυτον ἐν παντὶ χρόνῳ,
κλίνθησα θεῖον γόνον·
ἀλλ' ὁ μὲν Πυθῶνάδ', ἐν θυμῷ πίσας
χόλο-

Adraſtus dixit apud Thebas tale quoddã verbũ, Deſidero exercitus oculũ mei, vtrunq; vatemq; bonũ, & ad pugnãdũ haſta. q etiã viro *huius* hymni domino nunc adeſt Syracuſano. Nõ cõtẽtioſus exiſtẽs, neq; rixoſus valde, & magnũ iusiurandũ iuratus, hoc ei palam teſtificabor. melliſonæ vero permittent Muſæ ¶ Sed ò auriga iunge iã mihi robur muarum quam celerrime, vt peq viam puram ducamus curũ, veniamq; & ad virorum genus. illæ enim præ aliis, viæ duces eſſe huius norunt, coronas apud Olympiam quoniam acceperunt. Oportet igitur portas hymnorum aperiri ipſis: ad Pitanam autem iuxta Eurotæ meatum oportet hodie venire tempeſtiue.

¶ Quæ Neptuno mixta Saturni filio dicitur filiam violaceis capillis inſignem Euadnẽ peperiſſe: ſed occultaſſe virgineũ partus dolorem ſinu. Præſtituto autem *partui* mẽſe mittens famulos iuſſit dare heroi Elati filio infantem ad alendum, qui virorum Arcadum rex erat apud Phæſanam, & ſorte obtinuit Alpheum incolendũ. vbi educata *Euadne* ſub Apolline dulcem primum attigit venerẽ. Neq; latuit Æpytum in omni tempore celãs Dei ſemen. ſed ipſe quidẽ Pythonẽ (in animo cõprimens iram

iram ineffabilem acri cura) abiit oraculũ cõſulturus de hoc intolerabili caſu. Ipſa vero punicea trama textã zonam deponens, vrnamq; argenteam, dumos inter opacos peperit diuina mente præditũ puellũ. *Ac* illi quidẽ *Euadnæ* auricomus *Apollo* lenibus conſiliis *in partus doloribus leniendis vtẽtẽ* Lucinã adſtare fecit, & Parcas. ¶ Prodiit vero ex viſceribus, & partu amabili lamus in lucem confeſtim. *Et* ipſum quidem *illa* dolore affecta reliquit humi: duo vero cæſiis oculis ipſum, deorũ voluntate, educarunt dracones *innoxio, ac proinde* nõ reprehendẽdo veneno apum, *eius* curam gerentes. Rex aũt poſtquam petroſa equitans rediit ex Pythone, omnes in ædibus interrogabat de puero, quẽ Euadne peperiſſet. Phœbo. n. ipſũ dicebat genitũ eſſe ¶ patre. ſupra mortales aũt fore vatẽ terreſtrib. eximiũ, neq; vnq defecturã *eius* ſtirpẽ. Sic igitur *ille rẽ* indicabat. at illi neq; audiuiſſe, neq; vidiſſe dicebant, *puellũ* a quinq; diebus *iã* natũ. ſed. n. occultat⁹ fuerat iũco, ruboq; in ĩmẽſo, violarũ flauis, & oĩno purpureis radiis made fact⁹ tenerũ corp⁹. Ideo & ꝓmulgauit vocari ipſũ in oẽ tẽp⁹ mater ¶ hoc noĩe immortali. Delectabilis aũt poſtq auro coronatę accepit fructũ pubertatis, in Alph. mediũ deſcẽdẽs

χόλον ἀ φατὸν ὀ-
ξεῖα μελίτα. ὤχατ' ἰὼν
μαντευσόμενος,
ζωὸς πῦρ ἀτλάτᾳ πάθᾳ.
ἀ δὲ φοινικόκραιρον
ζώναν κρύψε νεκάδμεια,
κόλπῳδὲ τ' ὄγκιρίαν,
λόχμᾳσι τὸ κυανέαις,
ἵκτε θεόφρονα κοῦρον.
τᾷ μὲν ὀχρυσοκόμας παῦμήνιν τ' Ελοῦθῳ συμπαρέζευσέν τε
μοίρας.
τροφὴ γ. κώ ια.
ἦλθε δ' ὑπὸ σκιάεντα νιφόεντος ὠδῖνός τ' ἐρατᾶς ἱαμος
ἐς φάος αὐτίκα τον μὲν κυίζομένα
λεῖπε χαμαί· δύο δ' ὄφιες γλαυκῶπες αὐτὰ
δαίμονων βουλῇσιν ἐ-
θρέψαντο δράκοντες ἀμεμφεῖ
ἰᾷ μελισσαίῳ κηδόμενοι. βασιλῆς
δ' ἐπὶ πετραίοισι ἐλαύνων ἵκεθ' ὑπ
Πυθῶνος, ἅπαντας ἐν οἴκῳ
εἴρετο παῖδα τὸν Εὐάδνα τέκοι·
Φοίβῳ γὰρ αὐτὸν φᾶ μεμάκτᾳ
αὐτισρ. κώ. ια
πατρός· πέρι θνατῶν δ' ἔσσεσθαι μάντιν ἐπιχθονίοις
ἔξοχον, ἀδὲ ποτ' ἀκλεὲς ψεῦδος γυιαῖ.
ὡς ἄρα μάνυε. τοὶ δ' ἅτ' ὧν ἀκηδέσαι,
ἅτ' ἰδεῖν εὔχοντο, πεμ-
πλᾶον μελιαρδμόν. ἀλλ' ἐγκίκρυπτο γὰρ χοίνᾳ, βαπτῷ τ' ἐν ἀπεσκίῳ, ἴων ξανθαῖσι κὴ πυμπορφύακτοι βεβρεσμένος ἀδρὸν [φεῖς
σῶμα. τὸ δ' κατεφάμιξεν καλεῖσθαί μιν χρόνῳ σύμπαντι μάτηρ
ἐπω κώ ισ
ὅτ' ὄνυμ' ἀγίνασεν. τερπνᾶς δ' ἐπὶ χρυσοστεφάνοιο λάβεν [ἕκας
καρπὸν ἥβας, Αλφειῷ μίαν κοῦ-

ἐκάλεσε Ποσει-
δᾶν' ἀρυσίαν ὀν πεδάγνον,
κρὰ τοξοφόρᾳ
Δάλᾳ θεοδμήτῳς σκοπὸν,
αἰτέων λαοτρόφον
ἵμερον πίν' ἰᾷ κεφαλᾷ,
νυκτὸς ὑπαίθριος. αὐ-
τὸ φέγγος ἄρτι σ' ὀρθρίοις
παρῆσα ὅσσα. μεῖλιξεν τέ μιν, ὄρσο τέκνον δεῦρο πάγ-
κοινον ἐς χώραν ἰμεν, φάμας ὄπι-
σθο. σ' κώ. ια. [σθεν.
ἴκνεο σ' ὑψηλοῖο πέ-
τρᾶν ἀλίβατον Κρονίᾳ.
ἔνθά οἱ ὤπασε θησαυρὸν δέδυμον
μαντοσύνας τέκμαρ φωνᾶν ἀκούειν
ψευδέων ἄγνωτον, σύ-
τ' αὖ θρασυμάχαν Θ' ἑλκὼν
Ἡρακλείης, στεφάνωμα φίλος Ἀλκαϊδᾶν,
πατρός θ' ἑορτάν τε κτίσῃ πολύσε-
βρον τὸν,
πέμπῳ τε μέγιστον ἄεθλων,
Ζηνὸς ἐπ' ἀκροθίνιῳ βωμῷ, τότ' αὖ
χρησμῶν ἐρίτιμον γέρας κέλευσεν.
αὐτὸς ρ. κώ. ια
ἐξ ὃ πλυτόκλειτον καθ' ἑλ-
λανας γένος Ἰαμιδᾶν
ὄλβος ἁμᾶ ἕσπετο. ἵμερόεντες σ' ὀργε-
ῶν
ἐς φανερὸν ὁδὸν ἔρχονται. πεπεμένοι
χρῆμ' ἕκαστον. μῶμος σ' ἐξ
ἀλλων κρίματα φθονεόντων,
ὅτις οἷς ποτε πρῶτον ἐδν δώδεκάδων
φρόμον γ' ἐλαυνόντεσσιν αἰδοία πολυ-
στέφᾳ χάρις δύκλεα μορφαῖ.
εἰ σ' ἔπεμψε ὑπὸ Κυλλάνας ὄρος
Ἀγησίαμάχοιο ἄνδρες
ἑπτω κώ ισ'.
ναυστάλοντες. ἐδώρησαν θεῶν
κήρυκα λιταῖς θυσίαις,

πολλὰ

πολλὰ δὴ πολλοῖσιν Ἑρμᾶν δύσπεδίως·
ὃς ἀγῶνας ἔχει,
μοῖραν τ' ἀέθλων, Ἀρκαδίαν
τ' εὐάορα λι-
μᾶ, κεῖνος, ὦ παῖ Σωσράτευ,
σὺν βαρυγδούπῳ πατρὶ,
κραίνει σεθεν εὐτυχίαν.
δόξαν ἔχω πιν' ἐπὶ
γλῶσσαν ἀκήρατον λιγυρᾶς,
ἅ μ' ἐθέλοντα προσέλκει
καλλιρρόοισι πνοαῖς, ματρομήτωρ ἐμὰ Στυμφαλὶς εὐάνθης Μη-
τώπα,
στρο. ε. κώ. ια.
πολύξιππον ἃ Θήβαν ἔπ-
κτεν, ᾧ ἐρατεινὸν ὕδωρ
πίομαι, αὐθράσιν ἀχμητᾶσι πολέ-
καν
ποικίλον ὕμνον. ὄτρεωσον νεῶ ἑτεί-
Αἰνέα πρῶτον μὲν Η- [ρας
ραν παρθενίαν κελαδῆσαι·
γυναικῶν τ' ἐπὶ δέχεσθον ὀτρηρὸς ἀλα-
θέσι λόγοις εἰ φύτευται, βοιωτίαν
ὗν ἐσορᾷ δ' ἄρτελος ὀρθὸς,
ἠύκομον σκυτάλαν μοισᾶν, γλυκὺς
κρατὴρ ἀγαθέων κτύπων ἀοιδᾶν.
αὐτὸς κύ ια
εἶπον δὲ μεμναῶς Συρα-
κοσιᾶν τε καὶ Ὀρτυγίας,
τὰν Ἱέρων καθαρᾷ σκάπτῳ διέπων,
ἄρτια μηδέμβρος. φοινικοπίζαν
ἀμφέπει Δάματρα, λυ-
κίππαν τε θυγατρὸς ἑορτὰν,
ἐν Ζηνὸς αἰτναίου κράτει ἀδύλογοι
δέ μιν λύρᾳ μολπᾷ τε γινώσκουσι.
θρασύσι χρόνος ἔλεγον ἐφέρπων [μὴ
σὺν δὲ φιλοφρόσυνος δύνρόπους
Ἀγησία δέξατο κῶμον,
ἑπτῳ. κώ. ισ'.
οἴκοθεν οἴκοι δ' ἀπὸ συμφαλίων

τεχέων

inuocauit Neptunum latepotentem, suum proauũ, & arcitenentẽ Deli diuinitus cõditę præsidẽ, petens a populo nutritũ, *i. a pop. celebratũ*, honorẽ aliquem suo capiti, noctu sub dio. Respondit autẽ *ipsi* veridica paterna vox, interrogauit que ipsum, *& quæsita aduentus causa, dixit*, Surge fili, huc communem in regionem vt venias, post vaticinium,

¶ Iuerunt autẽ alti ad rupem excelsam Cronii, vbi ei dedit thesaurum duplicem diuinationis. tunc quidem vocẽ audire mendaciorum nesciam, quando audax machinator *eo* profectus Hercules (nobile germen Alcidarum) patri celebritatem institueret frequẽtissimam mortalibus, institutumque maximum certaminum, Iouis in suprema ara, tunc vero oraculum collocare iussit. ¶ Ex quo *tempore* inclytum inter Græcos genus Iamidarum diuitiæ comitatæ sunt. Qui autem colunt virtutes, in apertam viam veniunt. indicat *aũt* opus quenq;. vitupatio aũt ex aliis impẽdet inuidis, illis, q b. aliquãdo primũ ad duodecimũ cursum agitãtibus *equos* venerãda adstillat gratia glorioſam formam. Si autẽ vere sub Cyllenes monte ô Agesia maiores *tui* ¶ habitantes donauerunt deorũ prẽconem supplicibus sacrificiis frequenter multis Mercurium pie, qui certamina gubernat sortemq; præmiorum, Arcadiamq; viris insignem honorat: ille, ô fili Sostrati, cum grauistrepo patre, perficit tuam felicitatẽ. Opinionem habeo quandam in lingua cotis acutæ, quæ me volentem attrahit pulchrifluos ad flatus, *dulces que sonos*. Auia mea Stymphalis florida Metope,

¶ agitatricem equorum quæ Thebam peperit. cuius amabilem aquam bibo, viris bellicosis nectens varium hymnũ. Hortare nunc socios Æneа, primum quidem Iunonẽ Partheniam vt celebrent, notumque faciant postea, antiquum probrum veris rationibus si effugimus, Bœotiam suem. Es enim nuncius rectus, pulchricomarum scytale musarum, dulcis crater valde sonantium carminum. ¶ Dic præterea *sociis* vt mentionẽ faciant Syracusarũ, & Ortygię, quã Hieron sincero sceptro gubernãs, recta in animo versans, flauipedem colit Cererem, & albos equos habentis filiæ festum, & Iouis Ætnæi imperium. Suauiloquæ autem ipsum lyræ cantusque cognoscunt. Ne frangat tempus aduenies felicitatem *eius:* sed cum comitate amabili excipiat Agesiæ hymnũ, ¶ de domo in domum a Stymphaliis mœnia

τηλόθεν πολυιστόμβοιο.
μητέρ' εὐμήλοιο λείπουσ' Ἀρκαδίας.
ἀγαθαὶ δὲ πέλον-
τ' ἐν χθιζοῖς ἀνδρῶν ἐν νυκτὶ θοαῖς
ὀλκοις ἀπὸ
σκίμφαι δύ' ἄγκυραι θεὸς
τῶνδ' ἐκείνων τε κλυτὰν
αἶσαν παρέχοι. φιλίων
δ' ἑκατόμβα πονθήσεται,
εὐθὺν ἢ πλόον, καμάτων
ἐκτὸς ἐόντα δίδου, χρυ-
σοτελαμῶνος πόσις Ἀμφιτρίτας. ἐμῶν δ' ὕμνων ἄξιος εὐτρητὲς
ἄνθος.

ΔΙΑΓΟΡΑΣ ΡΟΔΙΩΙ, ΠΥΚΤΗ.

Εἶδος Ζ.

στροφὴ α κώ. ια.

Φιάλαν ὡς εἴ τις ἀ-
φνειᾶς ἀπὸ χερὸς ἐλών,
ἔνδον ἀμπέλου κλάδοις
ἐρόσῳ, δώρημα πέμπων
νεανίᾳ γαμβρῷ παρ' οἰνῶνα,
οἴκοθεν οἰκήιον, πάγ-
χρυσον κηρύφατον κτεάνων,
συμποσίου τε χάριν, κῶμόν τε φιλέο-
ντας ἐόν, σὺν φίλων
παρεόντων, ἧκέ μιν ζα-
λωτὸν ὁμόφρονος οὐσᾶς.

ἀντιστρ. κώ. ια.

τῷ ἐγὼ νέκταρ χυτὸν,
μοισῶν δόσιν, ἀβλοφόρβις
εὐθράσιν πέμπων, γλυκὺν καρ-
πὸν φρενός γ', ἱλάσκομαι,
Ὀλυμπίᾳ Πυθοῖ τε νικῶν-

πασιν.

mœnibus venientẽ, matrem pecorosæ relinquentem Arcadię Vtiles autem sunt in tempestuosa nocte celeri ex naue depẽdere ad firmandum duæ anchoræ. Deus horum, illorumq; illustrem sortem præbeat *Tu* autem domine, maris moderator, *hunc* amans, *ei* rectam nauigationem, extra ærumnas existentẽ da, colum auream gerentis marite Amphitritę: meorũ vero hymnorum auge iucundum florem.

DIAGORÆ RHODIO PUGILI.

Ode VII.

PHialam vt siquis a diuite manu sumptam, intus rore vuæ bullientem, donet iuueni genero præbibens, e domo in domum, totum aureum verticem possessionum, conuiuiique decus, affinitatemque honore prosequutus suam, amicisque præsentibus, facit eum beatum prædicari *ob* concordem thorum: *sic*

¶ & ego nectar fusum (Musarum donum) præmium reportantibus viris mittens apud Olympiam, Pythonemque victoribus,

bus, (dulcem fructũ *mei* animi) exhilaro. Beatus aũt ille, quem fama amplectitur bona. Aliâs aũt aliũ respicit gratia, floridã vitã præbens, blandisonaq; vna cũ cithara, oĩsonisq; cũ instrumentis tibiarũ. ¶ At nũc cum ambobus cum Diagora descendi, marinam laudans filiã Veneris, Solisq; sponsam Rhodum: vt laudem in pugnam recta *rendentẽ* ingentis proceritatis virũ iuxta Alpheum, coronatum, pugillatus *ad* remunerationem: & apud Castaliam, patremque Damagetum, qui placuit iustitiæ, Asiæ spatiosæ insulam trium vrbiũ habitantes, prope Embolum, Argiua cum multitudine. ¶ *Sed* volo illis ab initio a Tlepolemo communem annuncians recte, *vereq;* dicere sermonem Herculis potenti stirpi. Nam a parte quidem patris ex Ioue *se natos esse* gloriantur: a parte vero matris Astydamiæ, Amyntoridæ *sunt*. Circa autem hominum mentes errores innumeri pendent. Hoc autem impossibile *est* reperire,

¶ quod nunc optimum *est* homini, etiam in fine consequi. Nam Alcmenæ fratrem nothum sceptro percutiens duræ oleæ interfecit apud Tirintha Licymnium, reuersum

πασιν. ὁ δ' ὄλβιος ὃν
φάμᾳ κατέχοντ' ἀγαθαὶ,
ἄλλοτε δ' ἄλλοι ἐποπτεύοντες ζω-
ῇ ἁλμιος. ἀδυμελεῖ
δ' ἄμμι μὲν φόρμιγξι, πεμφώ-
νοισί τ' ἔντεσιν αὐλῶν.

ἐπῳ κώ. ιγ.

καὶ νῦν ἔστ' ἀμφοτέρων
σὺν Διαγόρᾳ κατίδων, τὸν πολίαν
ὑμνέων παῖδ' Ἀφροδίτας
Ἀελίοιό τε νύμφαν,
Ῥόδον. ἀθυμήσαι
ὄφρα πιλώεσσαν ἀνδρα παρ' Ἀλ-
φειῷ στεφανωσάμενον
αἰνέσω πυγμᾶς ἄπονα,
καὶ παρὰ Κασταλίᾳ,
πατέρα τε Δαμαγήταν ἀδόντα δίκαν,
Ἀσίας εὐρυχόρου
πτολίπολιν νᾶσον πέλας
ἐμβόλῳ ναίοντας, ἁρχείᾳ σὺν αὐχμᾷ.

στρο β. κώ. ιθ.

ἐθελήσω τοῖσιν ἐξ
ἀρχᾶς ἀπὸ Τλαπολέμου
ξυνὸν ἀληθέων διορθῶ-
σαι λόγον, Ἡρακλέος
εὐρυσθενεῖ γόνῳ. τὸ μὲν γὰρ
πατρόθεν, ἐκ Διὸς εὔ-
χονται. τὸ δ' ἀμφιτρυείδαν
μητρόθεν, Ἀστυδαμείας. ἀμφὶ δ' ἀν-
θρώ-
πων φρεσὶν ἀμπλακίαι
ἀναρίθμητοι κρέμανται.
τὸ δὲ μάλιστον εὑρεῖν,
αὐτηρ. κώ. ιά.
ὅ, τι νῦν κε σὺν τελευ-
τᾷ φέρτατον αὖθις τυγεῖν.
καὶ γὰρ Ἀλκμήνας κασιγνή-
του νόθον, σκάπτῳ θενὼν
σκληρᾶς ἐλαίας, ἔκτανεν ἀν' Τί-
ρυνθ'. Λικύμνιον, ἐλ-

θὸντ' ὀκ θαλάμων Μιδέας,
ὃς δὲ ποτὲ χθονὸς οἰκιστὴς χολωθείς.
εἰ δὲ φρενῶν περαχαὶ
παρέπλαξαν κὴ σοφόν. μαντευσατο δ' ἐς θεὸν ἐλθών.

ἐπῳ. κώ. ιγ.

τῷ μὲν ὁ χρυσοκόμας
αὐώδεος ἐξ ἀδύτω. ναῶν πλόον
εἶπε Λερναίας ἀπ' ἀκτᾶς
στέλλειν ἐς ἀμφιθάλασσον
νομόν· ἔνθά ποτε
βρίθε θεῶν βασιλεὺς ὁ μέγας
χρυσεᾶς νιφάδεσσι πόλιν,
αἰὲν Ἀθάνας τέχνᾳσι.
χαλκελάτῳ πελέκῳ,
πατέρος Ἀθαναίας κορυφᾶ κραι' ἀ-
ϊόρρυσιν ἀλάλα- [κτων
ξεν ὑπερμήκη βοᾶ.
ἀχανὸς δ' ἔφριξέ νιν ⊕ γαῖα μάτηρ.

στρο. γ. κώ. ιω.

τότε κὴ φωσφόρος τοῦ
δαίμων Ὑπερίονίδας
μέλλον ἔντελε φυλάξαι
θεὸς χρέος πασιν φίλοις,
ὡς αὖ θεᾶς σὺν ἀρωγοῖ κτίσιν
βωμὸν εὐαρέα, κὴ
σεμνὼ θυσίαν θέμεν,
παῖδά τε θυμὸν ἰαύσειν, κόρᾳ τ' ἐγ-
χέσφιμφ. ἐν δ' ὀρέπαν
ἔσαλεν, κὴ χάρματ' ἀνθρώ-
ποισι Προμαθέως μίδοις.

ἀντ. προφ. κώ. ια.

ἐπὶ μὲν βαίνει ἡ ⊕
λάθας ἀτέκμαρτον νέφος.
κὴ παρέλκει πραγμάτων ὀρ-
θὰν ὁδὸν γ' ἔξω φρενῶν.
κρὴ τοι χρὴ αἰδούσας ἔχοντες
ἀστέρμ' ἀνίδαν φλόγος ἅ,
τεῦξαν δ' ἀπύργοις ἱερᾶις,
ἄλσος ὐ ἀκ πολύ. κείνοισι μὲ ξανθὰν

uersum ex ædibus Mideæ, huius quondam terræ conditor iratus. (Mētis aūt perturbationes impellunt in errorē etiā sapientē.) Oraculūm aūt consuluit ad Deum profectus.

¶ Huic quidem auricomus *deus* odorato ex adyto, nauiū cursum dixit Lernæo a littore vt deduceret ad vtrinque marī cinctā regionem. vbi quondam irrigauit deorum rex ille magnus aureis niuibus vrbē, quando Vulcani arte ex ære ducta, *i. area* bipenni Minerua vertice ex supremo patris prosiliens, vociferata est ingenti clamore: cælum autem horruit ipsam, & terra parens.

¶ Tunc & illuminator mortalium deus Hyperionides futurum mandauit vt obseruarent fatum filiis charis, vt Deę primi conderent aram conspicuam, & venerando facto sacrificio, patrique animum oblectarent, puellæque hastrifremæ. Virtutem autem iniecit, & gaudia hominibus Promethei veneratio, *i. Prometheus venerandus:* ¶ sed superuenit quædam & obliuionis improuisa nubes, & auertit rerum rectā viam extra mentem. Ascenderūt enim *Rhodii*, q̄uis ardētis nō haberēt semē ignis, tēplū in arce *situ*. Fecerūt autem *illic rem diuinam* igne carentibus sacrificiis. *Et* illis quidem *Iupiter* fla-

uam

uam adducens nubem, multum pluit aurum. Ipsa vero illis præbuit *dea* cæsiis oculis in arte ¶ omni terrestres præstātissima opera facientibus manibus vt superarent. opera autem *hominibus* viuis, gradientibusq; similia viæ *vrbis* ferebant. erat autem gloria ingens. Edocto autem & sapientia maior expers doli est. Narrant autem hominum prisci sermones, nondum, quando terrā *inter se* diuidebant Iupiter, & immortales, manifestā in profundo maris Rhodū fuisse, sed falsis in profunditatibus insulam occultatā fuisse.

¶ Absentis aūt nemo indicauit sortē Solis. Etenim ipsum regionis exortem reliquerant castum Deum. *Sole* autē *de se in rerū diuisione præterito* mētionē faciente, Iupiter resortitionē erat facturus, sed ipsi *Sol hoc facere* nō p̄misit, quoniā cano dixit aliquā se videre in mari crescentem e fundo maris multialtricem terram hominibus, & suauē pecudibus ¶ Iussit igitur statim aureo redimitā reticulo Lachesin manus porrigere, deorumq; iusiurandū magnum nō fallere, sed cum Saturni filio annuere, lucidum in æthera ipsam emissam, suo capiti in posterum p̄mium fore. Ad finem autem perducta sunt verborum capita

cum

ἦν ἀγαγὼν νεφέλαν,
πολλὼ ὗσε χρυσὸν· αὐτῷ
δὲ σφιν ὤπαισε τέχναν
ἐπῳ. κώ. ιγ.
πᾶσιν ἐπιχθονίων
γλαυκῶπις ἀρίστοπόνοις χερσὶ κραι-
έρᾳα δὲ ζωοῖσιν ἑρπόν- [πεῖν.
ποσσὶ δ' ὁμοῖα κίλδοθοι
φέρον. λῷ δὲ κλέος
βαθύ. δαίνυτο δ' καὶ σοφία
μείζων ἄδολος τελέθει.
φωνᾶ δ' ἀθρώπων παλαιαὶ
ῥήσιες, ὅπω ὅτε
χθόνα δατέοντο Ζεύς τε ⊕ ἀθάνατοι,
φαεσίμβρων ὐ πελάγη
Ῥόδον ἔμμεν πολίων·
ἀλμυρσῖς δ' ἐν βένθεσι νᾶσον κε-
κρύφθαι.

στρο. δ κώ. ια.

ἀπέόντος δ' ὄπις ἔν-
δειξεν λάχος ἀελίου·
καὶ ῥά μιν χώρας ἀκλάρω-
τον λίποντ' ἀγνὸν θεόν.
ναυαθέντα δ Ζεὺς ἄμπαλον μέλ-
λεν θέμεν. ἀλλά μιν σὺν
ἄασεν· ἐπεὶ πολιᾶς
ἐπὶ πν' αὐτὸς ὁρᾶν ἔνδον θαλάσσας
ὠξόμενον πεδόθεν
πολυβόσκον γαῖαν ἀνθρώ-
ποισι, κὴ εὐφρόνα μέλοις.

ἀντιστρ. κώ. ια.

ἐκέλευσεν δ' αὐτίκα
χρυσάμπυκα μὲν Λάχεσιν
χεῖρας αὐτεῖναι· θεῶν δ' ὅρ-
κον μέγαν μὴ παρφάμεν.
ἀλλὰ Κρόνᾳ σὺν παιδὶ νεύσαι,
φαεινὸν ἐς αἰθέρα μιν
πεμφθεῖσαν, ἐᾶ κεφαλᾶ
ἐξοπίσω γέρας ἔσεσθαι. τελεύτη-
σαν δὲ λόγων κορυφαί,

ὃν

ἐν ἀλαθείᾳ πεσεῖσαν.
βλάστε μὲν ἐξ ἁλὸς ὑγρᾶς
ἔπω. κώ. ιγ.
ναῦσος· ἔχει τέ μιν ὀ-
ξεῖαν ὑμνέθλιος ἀκτίνων πατὴρ,
πῦρ πνεόντων δρόμων ἵππων·
γᾶθεν Ῥόδῳ ποτὲ μιχθεὶς
πέμπειν ἐπτὰ σοφώ-
τατα νοήματ' ἐπὶ πρεσβυτέρων
ἀνδρῶν παραδιξαμένους
παῖδας. ὧν εἷς μὲν Κάμειρος,
πρεσβύτατον τέκνον Ἁ-
λυσοῦ ἔτεκεν, Λίνδον τ' ἀπάτροθε
σᾶλ' ἔχων,
Ἀφ' ἁγεμόνε τρίχα δασ-
σάμενοι, πατρωΐαν
ἀστῶν μοῖραν· κέκλινται δ' ἕδρα ἕ-
τερα. ι, κώ. ια. [δραν.
τόθι λύτρον συμφορᾶς
οἰκτρᾶς γλυκὺ, Τλαπολέμᾳ
ἵστατ' πρωθίων δρο-
χαλάτᾳ. ὥς τε θεᾷ,
μᾶλλόν τε κνισσάεσσα πομπὰ,
καὶ κέλευθος ἀμφ' ἀέθλοις·
τῶν αὖθι μὲν Διαγόρας
ἐστεφανώσατο δίς· κλεινᾷ τ' ἐν Ἰσθμῷ
πετρᾶνις δύτυχέων,
Νεμέᾳ τ' ἄλλαν ἐπ' ἄλλᾳ·
καὶ κραναᾶς ἐν Ἀθήναις.
αὖτις. κώ. ια.
ὅ, τ' ἐν Ἄργει χαλκὸς ἔ-
γνωμεν, πάρ τ' ἐν Ἀρκαδίᾳ
ἔργα, καὶ Θήβαις, ἀγῶνες
τ' ἔννομοι βοιώτιοι.
Αἴγινα, Πελλάνα τε, νικῶν-
θ' ὁ ἑξάκις· ἐν Μεγάρεσ-
σίν τ' ἀγέπεργεν λιθίνα,
ψᾶφος ἔχει λόγον· ἀλλ' ὦ Ζεῦ πάτ
τοισιν Ἀταβυρίοις [ερ, κώ
μισθέων, πρόφρων ὔμνον
πεμπόν,

cum veritate cadentia. Emersit enim ex mari humido
¶insula, obtinetque eam acutorum generator radiorum pater, ignem spirantium dux equorum. Vbi Rhodo *nymphæ* aliquando mixtus genuit septem liberos, qui sapientissimas cogitationes tempore antiquorum virorū acceperunt. quorum vnus quidem Camirum, & maximum natu Ialysum genuit, Lindumque. separatim autem habitabant, terram trifariam dispartiti, paternam vrbium sortem. vocatæ sunt autem ab illis sedes.

¶Ibi liberatio calamitatis miserandæ iucunda Tlepolemo constituitur Tirynthiorum duci, tanquam deo, ouiumq; nidore plena pompa, & iudicium de certaminibus, quorum floribus Diagoras coronatus fuit bis, inclytaque in Isthmo quater prospera vtens fortuna, in Nemeaque aliam *coronam* super aliam *adeptus*, & asperis in Athenis.
¶ & quod *datur* Argis æs nouit eum, Arcadiæque opera, & Thebarum, certamina que legitima Bœotia: Ægina, Pelleneq; vincentem sexies. & apud Megara non aliud nomen lapideus habet calculus. Sed ô Iupiter pater, cacumini Atabyrii dominans, honora hymni

legem,

legem, & in olympico certamine victorem ¶ virum, pugillatu virtutem nactum: daque ei venerandam gratiam & a ciuibus, & ab hospitibus, quia iniuriæ inimicam viam recta incedit: certo sciens & quæ ei patrum iustæ mentes proborum vaticinabantur. ne occultes notum passim genus a Callianacte, Eratidarū cum gratiis. Habet & ipsa vrbs festa conuiuia In vna autem parte temporis aliàs aliæ ingruunt auræ.

πεμπόν, ὀλυμπιονίκαν
ἔπω. κώ. ιγ.
ἀνδρα τε, πὺξ δρέπειν
εὐρύτιμ. δίδοι τέ οἱ ἀιδοίαν χάριν,
καὶ ποτ' ἀστῶν & ποτὶ ξεί-
νων. ἐπεὶ ὕβριος ἐχθρὰν
ὁδὸν εὐθυπορεῖ·
σάφα δικεῖς ἄτε οἱ πατέρων
ὀρθαὶ φρένες ἐξ ἀγαθῶν
ἔχραον. μὴ κρύπτε κοινὸν
πάτρᾳ ἀπὸ Καλλιανάκτος, ἐρατιδᾶν τοι σὺν χαρίτεσσιν ἔχει
θαλίας καὶ πόλις. ἐν
δὲ μιᾷ μοίρᾳ χρόνου
ἄλλοτ' ἀλλοῖαι διαθρώσκουσιν αὖραι.

ALCIMEDONTI palæstritæ, & Timosthenis palæstritæ, & Meleſiæ aliptæ.

Ode IIX.

OMater aureas coronas *victoribus dantiū* certaminū Olympia, domina veritatis, vbi vates viri victimis incēsis explorantes periculū faciunt *mētis* Iouis cita fulmina iaculātis, siquā habeat rationē hominū quærentium magnam virtutem animo consequi, a laboribus vero respirationē.
¶Perficitur autem *hoc* ad gratiam, *& voluntatem nostram*, piorum virorum supplicationibus. Sed ô Pisæ arboribus bene instructum nemus iuxta Alpheum,

hunc

ΑΛΚΙΜΕΔΟΝΤΙ παλαιστῇ, καὶ Τιμοσθένει παλαιστῇ, καὶ Μελησίᾳ ἀλείπτῃ. Εἶδος Η.

τροφὴ, κώ. θ.
Μᾶτερ ὦ χρυσοστεφάνων
ἀέθλων Ὀλυμπία,
δέσποιν' ἀληθείας· ἵνα μάντιες ἀν-
δρες,
ἐμπύρεσι τεκμαιρόμενοι παραπλη-
ρώντων Διὸς ἀρχικεραύνου,
ἤπιν' ἔχῃ λόγον ἀνδρῶν πίερ
μεμιγμένων μεγάλαν
ἀρετὰν θυμῷ λαβεῖν,
τῷ δὲ μόχθων ἀμπνοάν.
αὖτις. κώ. θ.
ἀέντεσσι δὲ πρὸς χάριν εὐ-
σεβέων ἀνδρῶν λιτυᾶς.
ἀλλ' ὦ Πίσας εὐδένδρου ἐπ' Ἀλφειῷ
ἄλσος,

τόνδε

τόνδε κῶμον καὶ στεφανοφορίαν
δέξαι. μίαν πλέος αἰεὶ,
ᾧ πινι σὺν χέρας ἔπεται ἀγλαόν.
ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλον ἕσων
ἀγαθῶν. πολλὰ δ' ὀδοὶ
σὺν θεοῖς διπταγίας.
ἐπῳ. κώ. ια.
Τιμόσθενες, ὔμμε γ' ἐκλάρωσεν πότ-
Ζιὸς ὀλυθλίῳ· σὲ μὲν [τμος
ἐν Νεμέᾳ σεφάνῳ·
Αλκιμέδοντα δ' ἐς Κρόνιον λόφον
ἦκεν ὀλυμπονίκαν.
ἰὼ δ' ἐσορᾶν καλὸς, ἔργῳ
τ' ἐκ εἶδος ἐλέγχων.
ἐξένεπε, κρατέων
πάλᾳ δολιχήρετμον Αἴγιναν πάτραν.
ἔνθα σώτειρα Διὸς ξενίᾳ
πάρεδρος ἀσκεῖται Θέμις.
ϛρο. β. κώ. θ.
ἔξοχ' ἀνθρώπων. ὅ, τι γὰ
πολὺ καὶ πολλὰ ῥέπει,
ὀρθᾷ διακρῖναι φρενὶ, μὴ παρὰ
καιρὸν,
δυσπαλές· τεθμὸς δέ τις ἀμφανάπτων
καὶ πάντ' ἀλιερκέα χώρων
παντοδαποῖσιν ὑπέζωσε ξένοις,
κίονα δαμονίαν.
(ὁ δ' ἐπιντέλλων χρόνος
τᾶτο πρᾴσσων μὴ κάμοι)
ἀντιστρ. κώ. θ.
Δωριεῖ λαῷ ξυμισ-
ορρόπαν ἐξ Αἰακοῦ,
τὸν παῖς ὁ Λατοῦς, σὺν μιέδων τε Ποσ-
ειδᾶν,
Ιλίῳ μέλλοντες ἐπὶ τέφανον
τεῦξαι, καλέσαντο σὺν ἔργῳ
τείχεος. ἰὼ ὅτι νιν πεπρωμένον,
ὀρνυμένων πολέμων
πολυπόρδοις ἐν μάχαις,
λάβρον

hunc hymnum, & coronæ gestationem accipe. Magnũ aliq; decus semper *adest ei*, quem tuum præmium sequitur illustre. Ex bonis aũt alia ad aliũ proficiscuntur, multæq; *sunt* viæ felicitatis cum diis.

¶ Timosthenes, vos vero conciliauit fortuna Ioui generationis authori: te quidẽ apud Nemeam conspicuum, Alcimedontem vero apud Saturni collẽ fecit in olympico certamine victoriẽ. Erat autẽ aspectu pulcher, re autẽ formã nõ dedecorans. Prœconis voce promulgauit, victoriã adeptꝰ lucta, longis remis vtentẽ Æginam patriam. vbi seruatrix, Ioui hospitali quæ assidet, colitur iustitia, ¶ eximie inter homines. Quod enim multũ, & multas *in partes* vergit, recta discernere mente non intempestiue, difficile *est*. sed decretum quoddam immortalium & hanc mari septam regionem omnigenis subiecit hospitibus, columnã fortunatã (subsequens autem tempus hoc faciendo nõ defatigetur) ¶ Dorienſi populo gubernatã post Æacum. quem filius Latonæ & late imperans Neptunus quum Iliũ mœnibus essent coronaturi, aduocauerũt cooperatorem muri. Erat quoniam fato decretum, surgentibus bellis, ipsum *Iliũ* vrbium vastraticibus in pugnis, vehe-

λάβρον ἀμπεδόσαι καπνόν.
ἐπῳ. κώ. ια.
γλαυκῶπες δ' δράκοντες, ἐπὶ κίοθι
πύργῳ ἐσαλτόμενοι τρεῖς, [νέον
οἱ δύο μὲν κάπεσον,
αὐτὰρ ὁ τυζομένω ποσὶ βάλον·
εἷς δ' ἐστέρυσε βοάσας.
ἔννεπε δ' αὐτῶν ὀρμήνων τέρας δῶρα Απόλλων,
Πέργαμος ἀμφὶ σεῇς
ἥρως χερὸς ἐργασίας ἁλίσκε[ται].
ὡς ἐμοὶ φάσμα λέγε Κρονίδα
πιμφθὲν βαρυγδούπου Διός·
ϛροφὴ γ, κώλ. θ.
οὐκ ἄτερ πυθέσθων σέθεν· ἀλλ-
ὰ ἅμα τοῖσι πρώτοις ἄρξεται [πεις,
ϵ τετράτοις. ὣς ἄρα θεὸς σάφα εἶ-
πεν ἀνθεμόεντα κλυτὸν Αμαζόνας δῦ-
σπαρτος, ϵ ἐς Ισρον ἐλαύνων.
ὀρσοτρίαινα δ' ἐπ' Ισθμὸν πόντιον
ἅρμα θοὸν τάνυεν,
ἀποπέμπων Αἰακὸν
δεῦρ' αὖ ἵπποις χρυσέαις,
αὐτῳ. κώλ. θ.
καὶ Κορίνθου δειρὰν ἐπο-
ψόμενος δεῖπνα κλυτὰν.
τερπνὸν δ' ἐν ἀνθρώποις ἔσσαν ἔσσεῖ)
ὀδέν.
εἰ δ' ἐγὼ Μελησίᾳ ἐξ ἀγλυεί-
ων κῦδος αὐέραμον ὕμνῳ,
μὴ βαλέτω με λίθῳ τραχεῖ φθόνος,
καὶ νεμέᾳ γὰ ὁμῶς
ἐρέω ζωτὸν χάριν,
τὰν δ' ἐπὶ τ' ἀνδρῶν μάχαν
ἐπῳ. κώλ. ια.
ἐν παγκρατίῳ τὸ διδάξαισ δέ τοι
εἰδότι ῥᾴιτερον· ἀγνω-
μον δὲ, τὸ μὴ πεπραγμένον.
κουφότεραι γὰ ἀπρᾳκτων φρένες.
κεῖνα δὲ κεῖνος αὖ εἶπεν

ἔργα

ἔρρα πρὸ πάντερθεν ἄλλων.
τίς τρόπος αὖ δραπρεπὴς ἀοιδᾶ,
ἐξ ἱερῶν ἀέθλων
μέλπουσα πολυνεφέλοιπον δόξαν φέρῃ;
νιῶ μὲν αὐτῷ γέρας Αλκιμιδῶν,
νίκαν τριακοστὰν ἐλών.
τροφὴ δ'. κώλ. θ.
ὃς τύχᾳ μὲν δαίμονι, ἀ-
νορέᾳ δ' ὧν ἀμπλακιῶν,
αὖ τέτρασιν παίδων ἀπεθήκατο
γήροις
νόστον ἔχθιστον, κὴ ἀπημοτέραν
γλῶτταν, κὴ ἐπικρυφον οἶμον·
πατρὶ δ' πατρὸς ἐνέπνευσεν μένος
γήραος αὐτόπαλον·
εἶδέ τιν λάθετιν,
ἅρμα πρὸ ἅρμα σὺν
αὐτοπρορὴ κώλ. θ.
ἀλλ' ἐμὲ χρὴ μναμοσύναν
αὐτιχείρωτα, φράσαι
χρὼν ἄωτον Βλεψιάδαις ἐπίνικον
ἐκ Πίσας οἷς ἤδη στέφανος προσκεί-
ται φυλλοφόρων ἀπ' ἀγώνων.
ἔστι δὲ καὶ τεθνεώτεσσιν μέρος,
κἄννομον ἐρεύγμων.
κηλιχρύπτῃ δ' ἐκόνις
συγγόνων κιδνᾶται χάριν.
ἐπῳδ. κώλ. ια.
Ἑρμᾶν δ' ὑγατρὸς ἀκούσας Ιφίων
Αγγελίας, εὖτέ οἱ κεν
Καλλιμάχῳ λιπαρὸν
κόσμον Ολυμπία, ὃν σφιν ὤπασε
Ζεὺς πρίν ἐσλὰ δ' ἐπ' ἐσλοῖς
ἔρραψε δόλῳ, ὀξέι-
ας δ' νόσους ἀπαλάλκοι.
εὐχομαι ἀμφὶ καλῶν
μοίρᾳ νέμεσιν δίχ' ὄβλον μὴ
θέμεν
ἀπήμαντον ἄγων βίοτον,
αὐξοίς τ' ἀέξοι κὴ πόλιν.

ΕΦΑΡ-

opera vlterius cæteris, q̄s modus virū promouebit, ex sacris certaminibus desyderatissimā gloriā reportaturum? Nūc q̄dē ipsi decus *est* Alcimedō, victoriam tricesimam adeptus. ¶ Qui fauore quidē Dei, fortitudine tamē nō frustratus, in quatuor puerorum deposuit mēbris reditū inuisissimū, & ignominiosam magis linguā, *i. minus libere loquentē ob ignominiā, in q̄ incidit is, qui victus fuit:* & occultā viam. patri aūt patris inspirauit robur senectutis aduersariū. Orci nimirū obliuiscitur vir q̄ apta *grataq̄ animo facinora* fecit. ¶ Sed me oportet memoriā excitantem eloqui manuū florē Blepsiadis *carmē* in victorū laudē cōpositū: sexta quibus iam corona circūposita est frondiferis ex certaminibus. Est n. & mortuis q̄dam pars legitima, q̄ fit: Occultat aūt nequaq̄ puluis cognatorum illustrē gratiam. ¶ Mercurii aūt filiam vbi audierit Iphion Nunciationem, indicet Callimacho splendidū ornatū, *qui ipsis obuenit* apud Olympiam, quē ipsorum prębuit Iupiter generi. Bonas aūt super bonis res *ipsis* velit dare, acresque morbos propulset. Precor *Iouem* pro bonorū fatali prouentu Nemesin, *i. inuidiā* discordē ne *ꝓꝓ felicitatē huic familiæ* imittat: Sed malorū expertē regens *ipsorum* vitā, ipsosq; amplificet, & vrbem.

ΕΦΑΡΜΟΣΤΩ Opuntio, palæstritæ.

Ode IX.

ARchilochi quidē carmen Olympiæ alta voce cātatū *quod vocatur* Callinicus, qui triplex, *i. ter* sonuit, satis fuit Saturnium apud collem, vt præiret cum lætitia saltanti Epharmosto amicis cum sociis. Sed nunc *ó anime mi*, longe iaculantibus Musarum ab arcubus, Iouemque rubentia fulmina iaculantem, augustumque impartire promontorium Elidis huiusmodi carminibus: quod quondam Lydus heros Pelops adeptus est, pulcherrimam dotem Hippodamiæ.

¶ Alatam autem mitte dulcem in Pythonem sagittam. non *enim* humi serpentes sermones attinges, viri pro luctis citharam mouens, clara ex Opunte, laudes eam, & filium *eius*. quam Themis, & filia eius seruatrix sortita est magni nominis Eunomia. floret autem virtutibus, *i. victoriis virtute partis*, æqualiter & apud Castaliam, Alpheique apud fluentum: vnde coronarum flores inclytam Locrorum extol-

lunt

ΕΦΑΡΜΟΣΤΩι ὀπωντίῳ, παλαιστῇ.

Εἶδος Θ.

τροφὴ α. κώλ. ιε.

Τὸ μὲν Αρχιλόχου μέλος
φωνάεν Ολυμπίᾳ
κωμάζοντι ὁ τριπλόος κεχλαδὼς,
ἄρκεσε Κρόνιον παρ' ὄ-
χθον ἀγεμονεύσοντι,
κωμάζοντι φίλοις Εφαρ-
μόστῳ σὺν ἑταίροις.
ἀλλὰ νῦν ἐκβολᾶν
μοισᾶν ἀπὸ τόξων,
Διά τε φοινικοστερόπαν,
στεμνόν τ' ἐπίνειμαι
ἀκρωτήριον Αλίδος,
βιοῖσδε μέλεσι·
τὸ δή ποτε Λυδὸς ἥρως
Πέλοψ ἐξέκραντο κάλλι-
στον ἔδνον Ἱπποδαμείας.
ἀντιστρ. κώλ. ιε.
πλεκέοντι δ' ἴσα γλυκὺ
Πυθῶνάδ' ἰόεν. ἔ-
στι καμπετῶν λόγων ἐφάψῃ,
ἀνδρὸς ἀμφὶ πυλαισμασι
φόρμιγξ' ἐλελίζων,
κλεινὰς ἐξ Οπόεντος, αὐ-
νήσεις ἔ καὶ ἐόν,
αὖ Θέμις, θυγάτηρ τέ οἱ
σώτειρα λέλογχε
μεγαλόδοξος Εὐνομία.
γάμφ δ' ὀρεσσίτας ἴ-
σον τε Καστελίᾳ, παρ' Αλ-
φειοῦ τε ῥέεθρον,
ὄθεν στεφάνων ἄωτοι
κλυτᾶν Λοκρῶν ἐπαείρον-

ται μα-

Ὑμματέρ' ἀγλαόδενδρον.
ἐπῳ. κώλ. ι.
ἐγὼ δέ τοι φίλαν πόλιν
μολερᾶς ἐπιφλέγων ἀοιδᾶς,
κὴ ἀγάνορας ἵππους θάσσον,
Ϲ ναὸς ὑποπλέρου, παντᾶ
ἀγλαΐαν πίμπλωμι φωτῶν,
εἰ σύν τινι μοιρίδιῳ παλάμᾳ
ἐξαμρίτων χαρέντων νέμομαι
κῶπον· κείνᾳ γὰρ ὤπασεν
τὰ πέρπν'. ἀγαθοὶ δὲ
Ϲ σοφοὶ κὴ δαίμων' ἄνδρες
τροφὴ β. κώλ. ις.
ἐγήυοντο. ἐπεὶ ἔναντ' αὖ πῶς τριόδοντος Ἡ-
ρακλείης σκυζόμενον ἴναξε χερσίν;
αὐίκ' ἀμφὶ Πύλον σαθεὶς
ἔρεισε Ποσειδᾶν,
ἤρεισέν τέ μιν δόχμιον
τόξῳ πολεμίζων
Φοῖβος· ἐσ' Ἀίδας ἀκι-
νήτων ἔχε ῥάβδον,
βρέτεα σύμμαχ' ἃ κλέπτᾳ
κλίναν πρὸς ἀγυιὰν
θνασκόντων. λάθε μοι λόγων
θοῦτον ἅμμα ῥίψον·
ἐπὶ τὸ μελιδρῆσαι
θεὸς, ἐχθρὰ σοφία· κεὶ
τὸ καυχᾶσθαι πυρὶ κηρόν,
ἀντισ. κώλ. ις.
μανίαισιν ὑπερφέρῃ.
μὴ νῦν λαλέω τὰ τοιαῦτ'· ἔα πόλεμον μίχαν τε πᾶσιν,
χαλεπὰς ἀθανάτων φέρεις
δὲ Πρωτογενείας
ἄστυ γλῶσσαν, ἵν' ἀολλοβρύντα Διὸς αἶσα
Πύῤῥα Δευκαλίων τε Παρνασσοῦ κλιθέντε,
δόμον ἔθεντο πρῶτον ἄστε

οἱ'

lunt matrem, pulchrarum arborum feracem. ¶ Ego igitur charam vrbem claris illustrãs carminibus, & feroci equo citius, & naue alata, quoquouersum nuncium mittã hoc, si modo diuino auxilio eximium gratiarum colo horũ. illæ enim præbent *mihi hæc bona* iucunda. strenui autem viri, & sapientes per diuinam sortem ¶ exiſtunt. Alioqui quomodo aduersus tridentem *Neptuni* Hercules clauam vibrasset manibus? quando circa Pylum constitutus *ipsi* resistebat Neptunus: *quum* item *ipsi* resistebat ipsum argenteo arcu oppugnans Phœbus. nec Pluto immotam habebat virgam, mortalia corpora qua deducit cauum ad vicum morientium. Mihi hunc sermonem abiice os. nam conuiciari diis, odiosa *est* sapientia, & gloriari in tempestiue,

¶ Furoribus consonat. Ne nunc narra talia. omitte bellum, pugnamque omnem seorsum a diis. Conuertas autem ad Protogeniæ vrbem linguam, vbi velociter fulminantis Iouis imperio Pyrrha Deucalionque Parnasso quum descendissent, sedes collocarunt primas, & absque

con-

concubitu, eiusdem populi, *generisq;* comparauerunt lapideam progeniem. λαοὶ autem *i. populi* appellati fuerunt λὸ Ϝλάων, ἤγουν λίθων, *a lapidibus, vnde sunt nati.* Alta voce cane carminũ ipsis seriem canorum. lauda autẽ vetus quidẽ vinũ, flores vero hymnorũ ¶ recentiorum. Aiunt porro terram quidẽ obruisse nigram aquæ robur: sed Iouis solertia refluxum repente exundationem cepisse. Ex illis autẽ erant æreis clypeis instructi vestri maiores, ab initio Iapetionidis stirpis filii, filiarumq; præstantissimarum Saturniarum, indigenæ reges semper.

¶ Quondam cælestis princeps filiam Opuntis e terra Epeorũ quum subripuisset tacit⁹, mixtus est *ei* Mænaliis in iugis, & reduxit ad Locrum, ne auferret eum æuum, mortem inducens, expertem prolis. habebat autẽ semen generosissimum vxor, gauisusq; est intuitus heros suppositititiũ filium, vocauit autẽ eũ ita vt cognominis esset aui materni, *præstantissimũ, caterosq; mortales* superantẽ virum forma, & factis. vrbem autem *ei* dedit polumq; regere. ¶ Venerunt autem hospites ex Argo, & ex Thebis, & Arcades, itemq; Pisatæ: sed filium Actoris Ægináeque Mencœtium maxime inter incolas honorauit,

cuius

δ' ἄνας, ὁμόδαμον
κλισίαν λίθινον γένος,
λαοὶ δ' ὀνόμασθεν.
ἔγκρῖ ἐπίων σφὶν οἶμον
λιγυώ. αὖνθ' ἐν πυλαῖν
μῦθοί νιν, αὖθεν δ' ὕμνων
ἐπῳδὲς κώλ. ι.
νεωτέρων. λέγεται μὲν
χθόνα μὲν κλύσαν μέλαιναν
ὕδατος σθένος· ἀλλὰ Ζηνὸς
τέχναις αὐάπασιν ἐξαίφνας
αὖτλον ἰλεῖν. κοίναν δ' ἔσαν
χαλκάσπιδες ὑμέτεροι πρόγονοι,
δεξάμεν Ἰαπετιονίδος
φύτλας κράτος, κρατεῖν τε Φερ-
σέπταν Κρονιδᾶν, ἐσ-
χάτοις βασιλῆες αἰεί.
τροφὴ γ, κώλ. ις.
πρὶν ὀλύμπιος ἀγεμὼν
τὸν πάρ' ἀπὸ γᾶς Ἐπ-
ῶν Ὀπουντ' ἀνάρπασεν ἴκελ[illegible]
μίχθη Μαναλίοισιν ἐν
δειρᾶς, κὴ ἔνεικε
Λοκρῷ, μὴ κρέλοι μιν αἰ-
ὼν, πότμον ἐφάψας,
ὀρφανὸν γλυκείας. ἔχε
δὲ σπέρμα μέγιστον
ἄλοχος. εὖφρόνθη τε ἰδὼν
ἥρως θετὸν υἱόν.
μάρτυρος δ' ἐκάλεσσέ μιν
ἰσώνυμον ἔμμεν,
ὑπέρβατον αὐδρα μορφᾶ
τε κὴ ἔργοισι. πόλιν δ' ὤ-
πασεν λεών τε διαπρύσιον.
ἀντισ. κώλ. ις.
ἀφίκοντο δὲ οἱ ξένοι
ἔκ τ' Ἄργεος, ἔκ τε Θη-
βᾶν. οἱ δ' Ἀρκάδες, οἱ ϗ Ϲ Ηισάταν
ἐδον δ' Ἀκτορος ἐξόχως
ἔμμασεν ἐποίκων,

C. Αἰγί-

WBP Opole

Αἰγίνας τε Μενοίτιον.
τὸ πᾶς ἄμι Ατρείδας
Τεύθραντος πεδίον μολὼν,
ἔστασιν Αχιλλεῦ
μόνος, ὁτ' ἀλκᾶνδρως Δαναὸς
τρέψας, ἀλίαισι
πρύμναις Τήλεφος ἔμβαλεν.
ὥσθ' ἵμφρονι δεῖξαι
μαθεῖν Πατρόκλᾳ βιατὰν
νόον γ'. ἐξ ὃ Θέτιος γό-
νος ἐλίᾳ μὶν ἐν ἄρᾳ

ἐπῳδὸς κώ. ι.

πυρφορεῖτο, μή ποτε
σφέτερος ἄτερθε ζωὸς δαμασιμβρότᾳ σὺν χαλκῷ. εἶλεν
δ' ὑρησιεπὴς αὐγαῖος
ὠκυφορᾳς ἐν μοισᾶν δίφρῳ.
τόλμᾳ γὰ ἀμφιλαφὴς δ' ὠυάμις
ἔστοιτο ξενίᾳ θ' ἁρετᾷ
τ' ἦλθον Λαμπρομάχοιο Ισθμίοις-
σι λαμπτηρόχου μί-
τραις, ὁτ' ἀμφότερα κράτησαν

τροφὴ θ'. κώ. ιε.

μίαν ἔργον ἀν' ἡμέραν.
ἄλλαι δὲ δὺ' ἐν Κορίν-
θου πύλαις ἐγήρυσαν ἔπεσι χάρ-
μαν.
τὰ δὲ κὰ Νεμέαις Εὐφαρ-
μόστου κῶλπον,
Ἄρχιά τ' ἔχυθε κῦδος ἀν-
δρῶν· πᾶς θ' Ἀθήναις.
οἷον θ' ἐν Μαραθῶνι συ-
λαθεὶς ἀγῶνι ἀγλυτᾶν,
μόνα ἀγῶνα πρεσβυτέρων
ἀμφ' ὀργυρείοισι.
φῶτας θ' ὀξυρεπεῖ δόλῳ
ἁπλῶτι δαμάσας,
διήρχετο κύκλον, ὅσσα
βοᾶ, ὡραῖος ἐὼν κὰ
κάλλει, κἀλλιστά τε ῥέξας.

αὐτι-

cuius filius cum Atridis Teuthrātis *in* cāpum profect⁹ stetit *in acie* cum Achille solus, quando strenuos Danaos in fugā versos, marinas ad puppes Telephus compulit. ita vt prudēti præberet cognoscendam Patrocli strenuam mentē. ex quo Thetidis proles pernicioso ipsum in bello ¶ hortabatur, nunquam absq; sua in acie stare hasta mortalium domitrice. Vtinam sim excogitator carminum, ad narrandum vectus in Musarum curru: audacia vero, & anceps *dicendi* facultas *me* sequatur. Ob hospitalitatē autē, & virtutē accessi honorē afferens Isthmiacis Lampromachi coronis: quādo ambo victores adepti sunt *eandē* rem, *i. eandem victoriā*, ¶ eodem die. Alia vero duo in Corinthi portis cōtigerunt postea gaudia, alia vero & Nemeæ in sinu Epharmosto. Argisque obtinuit decus virilis ætatis, puer autem Athenis. Qualiter autem apud Marathonem. quum subduxisset se ab imberbibus, sustinebat certamen seniorum de argēteis phialis, virosque celeri dolo lapsu carente quū domuisset, pertransibat circulum, quanto *dii boni* cum clamore, speciosus existens, & decorus, pulcherrimaque *opera* operatus.

¶ In

¶ In iis autem quæ facta sunt Parrhasio in exercitu, admirandus existens apparuit, Iouis in panegyrica celebritate Lycæi, & frigidorū quando *lunā* tepidum remedium vētorum apud Pellenem *pro præmio* retulit. Testis *est* etiā ipsi Iolai monumentum, maritimaq; Eleusis, *ipsi, inquam*, *ex ipsius* splendidis factis. Quod autē a natura *est*, optimum omne *est*. multi tamē hominū partis disciplina virtutib. ad laudē prodierunt assequēdā: sed *qua fit* absq; deo, si silētio præterita fuerit, non deterior res *est* quælibet. ¶ Sunt enim aliæ viæ aliis transitu faciliores. vnicum autē non oēs nos alet studiū. sapiētiæ profecto *sunt* arduæ. Hoc igitur afferēs pmiū *ô chorodidascale*, alte vociferare cōfidēs, hūc virū diuinit⁹, *i. ex diis* natū esse, præstantē manibus, dexteritatē in mēbris habentē, spectantē *bellicam* fortitudinē, *i. aspectu Martio praditū*, qui Aiacis Oilidæ victor coronauit aram festis dapibus.

AGESIDAMO LOcro Epizephyrio, puero, Pugili. Ode X.

IN olympico certamine victorem, *ô Musa*, & *Veritas* legite mihi Archestrati filium, qua in parte mentis

meæ

αὐτιστροφὴ κώ. ιϛ.

ὧν γ' Παρρασίῳ στρατῷ
θαυμασιόεις ἐὼν φαάνη,
Ζηνὸς ἀμφὶ πανήγυριν Λυκαίου·
καὶ ψυχρᾶν ὁπότ' αὖ βλα-
βὸν φάρμακον αὔραν
Πελλαίᾳ φέρει. σωδίκας
δ' αὐτῷ Ιολάου
τυμβος, εἰναλία τ' Ελευ-
σὶς ἀγλαΐαισι·
τὸ δὲ φυᾷ, κράτιστον ἅπαν.
πολλοὶ γὰ διδακτοῖς
ἀνθρώπων ἀρεταῖς κλέος
ἤρυσαν ἐλίᾳ·
αὐδᾷ γὰ θεός, σεσιγα-
μένου γ' ἃ σκαιότερον χρέ-
μ' ἔκραινεν· ἀντιθέᾳ μάχᾳ

ἐπῳδὸς κώ. ι.

ὁδῶν ὁδοὶ πρεμνότεραι·
μία δ' οὐχ ἅπασιν ἅμμε
θρέψει
μελέτα· σοφίαι μὲ αἰπει-
ναί· τὸ γὰ σοφὸν φέρων ἆθλον,
ὄρθιον ὤρυσεν θαρσέων,
τόνδ' ἀνέρα δαιμονίως μεγάλῳ,
εὐχάρει, δεξιόγυον, ὁρῶν-
τ' ἀλκάν· Αἰακιδᾶν γε δαι-
τὶ ὅσ' Οἰλιάδᾳ νι-
κᾶν ἐπέσευε φωνᾶντα βωμόν.

ΑΓΗΣΙΔΑΜΩι ΛΟκρῷ Ἐπιζεφυρίῳ, παιδὶ, πύκτῃ. Εἶδος Ι.

τροφὴ α. κώ. η.

ΤΟν ὀλυμπιονίκαν αἰνήσατε μοι
Αρχεστράτου παῖδα, πόθι φρενὸς

C 2 ἐμᾶς

ἐμᾶς χάρις ἁπλᾶ γλυκὺν γᾶν αὐτᾷ
μέλος ὀφείλων, ἐπιλέλαθ'. ὦ
Μοῖσ', ἀλλὰ σὺ Ϛ θυγάτηρ
Ἀλαθείας Διός,
ὀρθᾷ χερὶ ἐρύκετον ψεύδεων
συνίπαν ἀλιτόξενον.
ἀντιστρ. κώλ. η.
ἔκλαγεν γὰρ ἐπιλῳὸν ὁ μέλλων
χρόνος,
ἁμὸν κατήχησε βαθὺ χρέος.
ὅμως δὲ λῦσαι δυνατὸς ἐξεῖ-
ναν ἐπιμομφὰν ὁ τίνων αἰδρῶν·
νῦν ψᾶφον ἑλισσομέναν,
ὅπᾳ κῦμα κραδί-
κλυζέ ῥίον· ὅπᾳ τε κραιπνὸν λόγων
φίλαν πόρῳ ἐς χάριν.
ἐπῳ. κώλ. θ.
νέμει γὰρ αἰνῆς ἐκεῖνα πόλιν Λοκρῶν
ζιφυρίων, μέλᾳ πέσφισι Καλλιόπᾳ,
Ϛ χαλκεος Ἄρης. πρὸ πᾶ Κυκνεία
μάχα Ϛ ὑπέρβιον Ἡρακλέα. πύκτας
δ' ὐ ὀλυμπιάδι νικῶν, Ἴλᾳ φερί-
τατον χάριν
Ἀγησίδαμος, ὡς Ἀχιλεῖ Πατρο-
κλος.
ἦλξας δὲ καὶ φῶτ' ὀρεταῖς ποτὶ
πλεῖστον ὦρμασε κλέος ἀ-
νήρ, θεοῦ σὺν παλάμᾳ.
στρο. β. κώλ. η.
ἄπονον δ' ἔλαχον χάρμα πωρεῖ
νιες,
ἔργων ὅσοι πάντων, βιότᾳ φάος.
ἀγῶνα δ' ἐξαίρετον ἀέθλοις
θέμιδες ὧρσαν Διός, ὃν ὀρχαί-
ῳ σάμασι παῖς Πέλοπος,
βίᾳ Ἡρακλέος
ἐκλίσατο, ἐπεὶ Ποσειδάνιον
πίφνε Κτέατον ἀμύμονα,
ἀντιστροφὴ, κώ. η.
πίφνε δ' Εὐρυτον· ὡς Αὐγέαν λά-
θεσ scriptʾ sit. dulce. n. illi melos cū debeā, *hoc tamē ipsi persoluere* sum oblitus. Sed tu ô Musa, & filia Iouis Veritas, recta manu arcete mendaciorū reprehensionē ob admissum in hospitem peccatū. ¶ Nam a longo interuallo superueniēs tempus cunctans, meum dedecorauit magnū debitū. Sed tamē soluere potest vsura acutam, *animosq; pungentē* reprehēsionē hominū. Nūc *videamus* quo pacto calculū, q̄ voluitur *in littore*, fluctus obruet fluens, & qd̄ o communē hymnū amicā p̄soluemʾ ad gratiā. ¶ Regit. n. veritas vrbē Locrorum Zephyriorum, & ci rę est ipsis Calliope, & æreus Mars. Fugauit porro Cycnea pugna etiam Herculem supra modum violentum. Pugiles vero in Olympiade vincēs Agesidamus, gratiā habeat Hylæ, vt Achilli Patroclus. Acuens autem virū virtute *alius* vir, ad ingēs euexit decus, dei cum auxilio. ¶ at laborum expers acceperunt gaudiū pauci aliqui, operib. in omnibus, vitæ lumen. Certamen autē eximium canere iura *me* incitarunt Iouis, quod antiquū iuxta sepulchrū Pelopis Herculea vis constituit, postquā Neptunium interfecit Cteatum inculpatum. ¶ interfecit etiā Eurytum, vt ab Augea nolente volens famularem,

ἔκρινε δ' ἑκὼν μισθὸν ὑπέρβιον
πρᾶσσοισ' λόχμαισι δοκεύσας
ὑπὸ Κλεωναῖ. δάμασε κάκει-
νους Ἡρακλείης ἐφ' ὁδᾷ.
ὅπ ποθ' ὁδε ποτὲ
Τίρυνθιον ἔκρυψεν αὐτᾷ φρατὸν,
μυχοῖσιν ἄμμορον Ἀλιδος
ἐπῳδὸς. κώλ. θ.
Μολίονες ὑπερφίαλοι· Ϛ μὲν
ξεναπάταις Ἐπεῶν βασιλεὺς ὄπιθεν
ἐ πολὺν, ἰδε πατρίδα πολυκτέανον
ὑπὸ στερεᾷ πυρὶ παλαιᾷς τε σιδάρου
βαθὺν εἰς ὀχετὸν ἄλιξ ἰζοισαν ἐὰν
πόλιν.
νεῖκος δ' κρεσσόνων ὑπὸ θεᾶς ἄπορον.
κἀκεῖνος ἀβλαβία, ὕστατος
ἀλώσιος αὐτήσας, θάνατον
ἀπὸν σὺν ἐξέφυγε.
στρο. γ. κώλ. η.
ὁ δ' ἄρ' ἐν Πίσᾳ ἔλασεν ὅλον τε
φρατὸν,
λεῖαί τε πᾶσιν Διὸς ἄλκιμος
ὠὸς, σεβισθὲν ζάθεον ἄλσος
πατρὶ μεγίστῳ. πρὶν δὲ πάλας,
Ἄλπιν μὲν ὄγ' ἐν κραιπνᾷ
διέκρινε. τὸ δὲ
κύκλῳ πέδον, ἔθηκε δόρπου λύπιν,
ἁμάσας πόρον Ἀλφεοῦ,
ἀντιστροφὴ, κώλ. η.
μετ' δώδεκ' ἀνάκτων θεῶν· καὶ
πόρον
Κρόνᾳ σεβισφόγξαν· σεβόντι γὰρ
νώνυμος, ἃς Οἰνόμαος ἄρχε,
βρέχετο πολλᾷ νιφάδι. ζωτὸς
δ' ἐν σφυρῷ πυρὶ τελεσσᾷ
πυρέσιν μὲν ἄρα
μοῖραι χεῖρα, ὅ, τ' ἐξελέγχων μόνος
ἀλάθειαν ἐτήτυμον
ἐπῳ. κώλ. θ.
χρόνος. τὸ δ' σαφανὲς πόρσω

maximā mercedem exigeret. In saltibus aūt insidiatus sub Cleonis, domuit & illos Hercules in insidiis, quoniam antea aliquando Tyrinthium profligauerant ipsi exercitum in recessibus sedentem Elidis. ¶ Moliones arrogantissimi. Sed enim deceptor hospitum rex Epeorum non multo post vidit patriam possessionibus abundantem sub valido igni, ictibusque ferri profundo in gurgite calamitatis sedentem suā ciuitatē. Cōtentionē enim *susceptam aduersus* potētiores deponere difficile est. & ille temeritate postremus expugnationis obuius factus, mortem grauem nō effugit. ¶ Ille itaq; Iouis strenuus filius, cōtracto in Pisa vniuerso exercitu, prædaq; omni, metiebatur diuinum lucū Patri maximo. Defixis autem circumcirca *palis in terra*, templum quidem in puro *loco* separauit. areā vero circūcirca *incentē* fecit cœnæ diuersoriū, honore p̄sequutus meatū Alphei, ¶ cū duodecim regibus diis, & collem Saturni appellauit. Antea enim inglo ria *regio*, cui Oenomaus imperabat, rigabatur multa niue. hac autem in primigenia celebritate adfuerūt quidem Parcæ prope, & quod prodit solum veritatem certam ¶ tempus. certitudinem vero procedens vltra

κατέφαμεν, ὅπου ζῶν πολέμιε ἦδεν
ἀκρόθινα διελὼν ἔθνε, κὴ πενζα-
τηρίδ' ὅπως ἄρα ἔστασεν ἑορτὰν,
ἐν ὀλυμπιάδι πρώτᾳ, νικηφορίαισί
τε
πὶς δὴ ποτ' ἀγλαΐαν μελάγχεφάνου,
χείρεσσι ποσσίν τε κὴ ἅρμασιν
ἀρχάνιον, ἐν δέξα θέμεν Θ-
ὄλβος ἔργῳ καὶ τελῶν;

τροφὴ ὁ. κώ. η.

τάδιον μὲν ἀείσευσεν δυθύτονον
ποσσὶ τρέχων πᾶς ὁ Λικυμνίε
Οἰωνὸς ἦκεν δὲ Μιδέαθεν
στρατὸν ἐλαύνων ὁ δ' πέλᾳ κυ-
δαίνων Ἔχεμος Τέγεαν·
Δόρυκλος δ' τέλος [λιν.
πυγμᾶς φέρε, Τίρυνθα ναίων πό-
ἐν ἵπποισι δὲ τέτρασιν

ἀντιστροφὴ κώ. η.

ἀπὸ Μαντινέας Σᾶμ' Ἁλιῤῥοθίε.
ἄκοντι Φράστορ ὁ' ἔλασε σκοπόν.
μᾶκος ὁ' Ἐνικοῦς ἔδικε πέτρᾳ,
χέρα κυκλώσας ὑπὲρ ἄπαντας,
κὴ συμμαχίαν θόρυβον
παρίηξε μέγαν.
ἐν ὁ' ἑτέρᾳ ἔφλεξεν, ὐπὶδος
ἐλαύνας ἱμερτὸν φάος.

ἐπῳδὸς κώ. θ.

ἀείδετο δ' πᾶν πέμπος τερπνᾶ-
σι θαλίαις τ' ἐγκώμιον ἀμφίτρόπον.
δέχοντο δ' ὠκυτέρως ἐπόρμοι κὴ
νῶ,
ἐπαινυμίαν χάριν νίκας ἀγερώχου,
κελαδησόμεθα βρυχὰν, κὴ πυρπάλαμον βέλος
ὀρσικτύπου Διός γ', ἐν ἅπαντι κράτει
αἴθωνα κεραυνὸν δρεπόντα.
χλιδῶσι δὲ μᾶλπαὶ ὠδὰς κάλα-
μον
ἀμπάξει μελέων·

enarrauit. vbi belli mun⁹ spolia partitus immolasset, & quinquennalem quomodo instituisset celebritatem, in Olympiade prima, victoriæq; adeptionibus. Quisnã recentem adeptus est coronã manibus, pedibusq;, & curribus, aduersarii, (seipsum in honore collocãdo) gloriã facto *suo* euertẽs? ¶ Stadio quidem præstantissimus fuit in rectitudinem extenso, pedibus currens filius Licymnii Oeonus. venerat autem ex Midea exercitũ ducens. Lucta vero illustrans Echem⁹ Tegean. Doryclus vero finẽ, *& victoriã* pugillat⁹ reportauit, Tiryntha incolẽs vrbem. Cum equis aũt quatuor ¶ ex Mantinea *victoriam reportauit* corpus Halirrhotii, *i. Halirrhotius.* at iaculo Phrastor attigit scopũ Lõge aũt Eniceus iaculat⁹ est saxeo disco, manũ circũrotans supra oẽs, & scodalitio tumultũ cõmoult magnum, vesperumq; illustrauit pulchrę aspectu Lunę amabile lumẽ. ¶ Personabat aũt totũ delubrũ iucundis conuiuiis, laudatorio ritu. Initia autem priora sequentes & nunc, gratiã *hymni* cognominẽ victoriæ superbę, canemus tonitru, & ignem protẽdens telũ horrisoni Iouis, in omni victoria ardens fulmen aptum. Deliciosa autem modulatio carminum ad fistulam occurret,

¶ quæ

¶ quæ apud inclytam Dircem longo quidem post tempore apparuerunt: sed quemadmodũ filius ex vxore patri amabilis, reuertenti ad iuuentutẽ *præsenio* rursum, valde autem incendit amore mentẽ: (quoniam diuitiæ sortitæ dominum ascititiũ alienum, morienti *sunt* odiosissimæ) *ita*

¶ etiam quum pulchra *opera* operatus vir, sine carmine, Agesidame, in Orci limen venerit, inaniter spirans, *i. si vixerit inglorius*, præbuit labori breuem quandam delectationẽ. Tibi vero dulciloquaque lyra, dulcisq; fistula aspergit gratiam. præbent quoque amplum decus filiæ Pierides Iouis. ¶ Ego quoque opitulans studiose, illustrem gentẽ Locrorum amplex⁹ sum, & melle ciuitatem irrigans viris præstantem, filium amabilem Archestrati laudaui. quem vidi vincentem manus robore, aram apud Olympiacam, illo tempore, formaq; pulchrum, floreque ætatis temperatum: qui *ætatis flos* impudentem a Ganymede mortem propulsauit, cum Venere.

τροφὴ ὁ. κώ. η.

ζῶ πυρὶ κλεΐ Δίρκας χρόνᾳ μὴ
φανέν.
ἀλλ' ὥσ|τε παῖς ἐξ ἀλόχου πατρὶ
ποθεινὸς, ἦκεν νεότατι
πάλιν ἤδη· μάλα δέ τι θερ-
μαίνᾳ φιλότατι νόον.
ἐπεὶ πλοῦτος ὁ λα-
χὼν ποιμάνα ἐπάκτὸν ἀλλότριον
θνάσκοντι συγγράπτος·

ἀντιστροφὴ κώ. η.

κὴ ὅταν καλὰ ἔρξας ἀοιδᾶς ἄτερ,
Ἀγησίδαμ' εἰς ἀΐδα σταθμὸν
ἀὼὴρ ἵκηται, κενεὰ πνοάς,
ἔπορε μόχθᾳ βραχύ τι τερπνόν.
σὶν σ' ἀδυεπὴς τε λύρα,
γλυκύς τ' αὐλὸς ἀπ-
αίοσι χάριν. ἔχοντι σ' ὄρυ
κλέος
κόραι Πιερίδες Διός.

ἐπῳδὸς κώ. θ.

ἐγὼ δὲ σὺν Φαπθμὸς ἁρδᾷ,
κλυτὸν ἔθνος Λοκρῶν, ἀμφίπεσον,
μέλιτι
σ' ἀνόρα πόλιν καθορέχων,
πᾶσί τ' ἐ-
ρατὸν Ἀρχεστράτε αἴνησα, τ' εἶδον
κρατέοντα χερὸς ἀλκᾷ, βωμὸν παρ'
ὀλύμπιον,
κεῖνον κὴ χρόνου γ', ἰδέᾳ τε καλὸν,
ὥρᾳ τε κεκραμένον ἄ, τ' ἀναί-
δεα Γανυμήδει θάνατον ἄ-
λαλκε, σὺν Κυθερηΐᾳ.

EIDEM AGESIdamo fœnus.

Ode XI.

ALiquando hominibus vẽtorum plurimus

ΤΩι ΑΥΤΩι ΑΓΗΣΙδάμῳ τόκος. Εἶδος ΙΑ.

τροφὴ α. κώ. ς.

ΕΣτιν ἀνθρώποις ἀνέμων ὅτε πλείστε

χρῆσις, ἔστιν δ' ἐρανίων
ὁμοδρόμων, πάνδοκον νεφέλας.
εἰ δὲ σὺν πόνῳ τις δῶ πράσσοι, μελιγάρυες
ὑστέρων δόχμιοι λόγων τέλεται,
καὶ πιστὸν ὅρκιον μεγάλως ἀρέτας.

ἀντιστρ. κώλ. ε.

ἀφθόνατος δ' αἶνος ὀλυμπιονίκᾳ
ἕτος ἄγκειται· τὰ μὲν ἀμετέρᾳ
γλώσσᾳ ποιμαίνειν ἐθέλω.
ἐκ θεοῦ δ' ἀνὴρ σοφὸς αὐτεῖ ἕκαστος
σταφανηφόρος.
ἴοδι νιῶ, Ἀρχεστράτου παῖ, σεᾶς
Ἀγησίδαμε πυγμαχίας ἕνεκεν,
ἐπῳδὸς κώλ. ι.
κόσμον ἐπὶ σταφανώσω χρυσέας ἐλαίας
ἀδυμελεῖ κελαδήσω, τῶν Ἐπιζεφυρίων Λοκρῶν ὄφρα καὶ ἀλίγων·
ἔνθα συγκωμάξατ'. ἐγγυάσομαι,
μή μιν ὧ μοῖσα φυγόξενον σφατὸν,
μηδ' ἀπείρατον κωλῶν,
ἀκρόσφον δὲ καὶ αἰχμητὰν ἀφίξεσθ'· τὸ γὰρ
ἐμφυὲς, ὅτ' ἄθλων ἀλώπηξ,
ὅτ' ἐρίθρεμοι λέοντες
ἀμφαλάξαντο ἦθος.

ΕΡΓΟΤΕΛΕΙ ΙΜΕΡΑΙΩ, ΔΟΛΙΧΟΔΡΟΜΩ.

Εἶδος ΙΒ.

τροφὴ α, κώλ. θ.

Λίσσομαι σοὶ Ζηνὸς ἐλευθερίᾳ,
Ἱμέρᾳ δύρυσθενές ἀμφὶ πόλει σώτειρα Τύχα,
πὰν

rimus *est* vsus, aliquãdo item cælestium aquarũ pluuiarum, filiarum nubis. Quod si cum labore aliquis rem prospere gerat, blandiloqui hymni posteriorũ occasiones sermõum sunt, & fidũ fœd⁹ magnis virtutibus. ¶ Inuidię autẽ nõ obnoxia laus in olympico certamine victoribus hæc reposita est. Quæ quidẽ nostra lingua gubernare vult. Cæterum ex deo homines prudẽtibus florent in perpetuum mentibus. Scito nunc, Archestrati fili Agesidame, tui pugillat⁹ causa ¶ornamentũ *i. egregiũ hymnũ* ob cornonã aureæ oliuæ, *i. ob partã victoriã, ob q̃ pretiosa oliua coronã reportasti*, ex suauib. carminib. compositũ cãtabo, Epizephyriorũ Locrorũ gentẽ accurate celebrans. Ibi choreã vna instituite ô Musæ. spondebo, non ad ipsum hospites fugientẽ populũ, neq; imperitũ honestatis, sed summe sapientẽ & bellicosũ *vos* peruẽturas esse. Sic dẽ natura insitos neq; ardẽs vulpes, nec grauiter rugientes leões mutauerit mores.

ERGOTELI HIMERÆO, DOLICHODROMO.

Ode XII.

SVpplico *tibi* filia Iouis libertatis præsidis pro Himera latepotenti vrbe, seruatrix Fortuna.

A te

A te enim in mari gubernantur celeres naues, & in terra rapida bella, concionesq; consiliorũ agitatrices. Hominum certe spes multa sursum, alia deorsum mendacia vana secantes voluuntur. ¶ Signum enim nondum quisquam terrestrium certum de re futura nactus est diuinitus: nam futurorum excæcatę sunt cognitiones: multaque hominibus præter opinionem eueniunt, cõtra rationem delectationis. alii vero molestas quum inciderunt in procellas, bonũ ingens cum infortunio permutant breui tempore.

¶ Fili Philanoris, certe & tuũ (domi pugnans velut gallus-gallinaceus) cognatum apud larem inglorium decus emarcuisset pedum, nisi seditio viros inter se cõmittens, Cnosia *te* priuasset patria. At nunc apud Olympiam coronatus, & bis apud Pythonem, & apud Isthmum, Ergoteles, calida nympharum balnea extollis, versans apud domestica arua.

XENOPHONTI Corinthio, cursori stadii, *victoriam adepto* cursu, & quinquertio.

Ode XIII.

TEr in olympico certamine victricẽ laudãs familiã, benignam erga ciues,

τὰν γὰρ ἐν πόντῳ κυβερνῶντι θοὰς
ναῦς, ἐν χέρσῳ τε λαψηρὰ πόλεμοι,
καὶ γοραὶ βυλαφόροι· ἄνθεμα δ' ἀνδρῶν
πολλὰ μὲν, τὰ δ' οὐ κράτος
ψεύδεσι μεθαμώνια τέμνουσαι, κυλίνδονται ἐλπίδες.

ἀντιστρ. κώλ. θ.

σύμβολον δ' ἔπεα τις ἐπιχθονίων
πιστὸν ἀμφὶ πράξιος ἐσσομένας δόρυ θεόθεν.
τῶν δ' μελλόντων τετυφλωμένοι φρασὶν πολλὰ δ' ἀνθρώποις παρὰ γνώμαν ἔπεσεν,
ἔμπαλιν δ' ἔτερπεν· οἱ δ' αὖ ταραῖς ἀνέπεσον ἐν κύμασιν ζάλαις,
ἐσλὸν βαθὺ πήματος ἐν μικρᾷ πεδάμενοι ψαῦσαν χρόνῳ.

ἐπῳδὸς κώλ. ι.

εἰ δὲ Φιλάνορος, ἕνεκ' ἦ τεὰ κεν
ἐνδομάχας ἄτ' ἀλέκτωρ, συγγόνῳ παρ' ἑστίᾳ,
ἀκλεὴς ἁμὸς κατέφθορήσει πεδὰ μὴ στάσις αὐτὸν ἔρεψε [δᾶν,
Κνωσίας ἄμμιξε πάτρας.
νῦν δ' Ὀλυμπίᾳ στεφανωσάμενος, καὶ δὶς ἐν Πυθῶνι, Ἰσθμοῖτ' Ἐργοτέλης,
θερμὰ νύμφαν λατρεύει βασιλίς, ὁμιλέων παρ' οἰκείαις δεξάμενος.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΙ ΚΟΡΙΝΘΙΩ, ΣΤΑΔΙΕΙ, ΔΡΟΜΩ ΚΑΙ ΠΕΝΤΑΘΛΩ. Εἶδος ΙΓ.

τροφὴ α, κώλ. ια.

ΤΡισολυμπιονίκων ἐπαινέων
οἶκον, ἄμεργον ἀγοῖς,
ξένοισι

ξένοισιν ἦ πρέπον τῷ, γνώσομαι
τὰν ὀλβίαν Κόρινθον, Ἰσθμίᾳ
πεδόθυρον Ποσειδᾶνος ἀγλαό-
κουρον.
ἐν τᾷδε σ' εὐνομία ναίει, κασίγνη-
τά τε, βάθρον πολίων,
ἀσφαλὴς δίκα, καὶ ὁμό-
τροπος εἰρήνα, ἀμίαν
αὐδάσαι πλοῦτον, χρύσεαι
παῖδες εὐβούλου Θέμιτος.
ἀντιστροφὴ κώ. ια.
ἐθέλοντι δ' ἁλιξεῖν ὕβριν κόρῳ
ματέρα θρασίμυθον.
ἔχω καλά τε φράσαι, τόλμα τέ μοι
δύθεῖα γλῶσσαν ὀρνύει λέγειν·
ἄμαχον δ' κρύψαι τὸ συγγενὲς ἦθος.
ὔμμιν δ' παῖδες Ἀλάτα, πολλὰ
μὲν νι-
καφόρῳ ἀγλαΐαν
ὔπασεν τ' ἄκρας ὀρεταῖς
ὑποτρελλόντων ἱερᾶς
ἐν ἀέθλοισιν, πολλὰ δ' ἐν
καρδίαις ἀνδρῶν ἔβαλον
ἐπῳδὸς κώ. ια.
ὥραι πολυανθεμοι δο-
χαῖα σοφίσματ'. ἄπαν δ' ὀρθόντος
ἔργον.
τεὸν Διωνύσαν πόθεν ἐξέφανεν
σὺν βοηλάτᾳ χαίτᾳ
διθυράμβῳ; πῖς δ' ἐπαείδεις ἐν ἕπεσιν μίτραν,
ἢ θεῶν ναοῖσιν οἰω-
νῶν βασιλῆα δίδυ-
μον ἔθηκ'; ἐν δὲ μοῖσ' ἀδύπνοος,
ἐν δ' ἄρης αὐθεῖ νέων
ἡλίκες αἰχμᾶσιν ἀνδρῶν.
στροφὴ β. κώ. ια.
ὕπατ' δρὺ αὐάσων Ὀλυμπίας,
ἀφθόνατος ἕπαυ
μόνιον χρόνον ἄπαυστα, Ζεῦ πάτερ, καὶ

hospitibusque inseruientem, notã faciam, *meisq; carminib; celebrans illustrabo* beatã Corinthũ, Isthmii vestibulũ Neptuni, florens iuuenibus. In hac.n. Eunomia habitat, sororesque, fundamentũ vrbium, firma iustitia, & iisdẽ moribus prędita pax, dispensatrices hominibus diuitiarũ, aureę filiæ Themidis recta cõsilia suppeditantis. ¶ Volunt autẽ arcere iniuriam, saturiratis matrem audaciloquam. Habeo honestaq; loqui, audaciaq; mihi recta linguam incitat ad dicendum. Impossibile aũt est occultare ingenitos mores. Vobis autẽ ô filii Aletæ, sæpenumero quidẽ victoriæ reportatorẽ splendorẽ p̃buerũt, *eorũ*, q̃ per summas strenuitates victores fuerũt sacris in certaminibus, multa vero cordib. hominũ immiserũt ¶ Horę floribus copiosę antiquitus soler tia inuenta. Omne autẽ opus *est* eius, qui *id* inuenit. Bacchi vnde exortæ sunt cum boues agẽte dithyrambo venustates? q̃s p̃terea equestrib. in armis mẽsuras, aut deorũ tẽplis auiũ regẽ geminũ, *i. p̃nas aquilarũ alis similes* apposuit? In *ea aũt est* ęq. musa suauiter spirãs, in *ea* Mars etiam floret iuuenum pernicios prælijs hominũ.
¶ ô supreme, late imperans Olympię, nõ inuid⁹ carminibus *meis* sis tẽpore oĩ, Iupiter pater, &

& hunc populum damni expertem regens, Xenophontis dirige genii ventũ prosperũ: & accipe eius coronarũ, *i. victoriariũ* laudatoriam legem, quã aduehit ex cãpis Pisę, vna cum quinquertio, stadii vincens cursum. quę nõ cõsequutus est vir mortalis vnq̃ prius. ¶ Duo .n. ipsum cõtexerunt plicamẽta apiorũ in Isthmiadibus consp̃ectum: Nemeaq; non repugnant. Patris autem Thessali ad Alphei fluẽta decus pedum repositũ est. quinetiam in Pythiis habet stadii honorem, diaulique, sole, *i. die* in vno. mense præterea eodẽ asperas apud Athenas, tres res, *i tres coronas*, celeripes dies posuit pulcherrimas circum comas. ¶ Hellotia autem septies *vicit*. In mari cinctis autem Neptuni ritibus, Ptœodoro cum patre, maiora oblectamenta sequuntur, & perhonorifica carmina. Quã multa etiã fortitudinis p̃stantissima facinora feciſtis apud Delph. & in septis leonis? Pugno cum multis de multitudine *vestrorum* insignium factorum. Sic quidem aperte nõ nossem recensere marinorũ calculorum numerum ¶ Cõsentaneus est aũt in quaq; *re* modus, cognoscere vero *hãc modũ*, opportunitas *est* optima. Ego igitur priuat⁹ in cõmune *virorũ encomium* missus, sapientiamq; celebrans maiorum,

καὶ τόνδε λαὸν ἀβλαβῆ νέμων,
Ξενοφῶντος εὔδυνε δαίμονος ἔρον.
δέξαι δὲ οἱ στεφάνων ἑλκόμιον τε-
θμὸν, τὸν ἀγὼ πεδίων
ἐν Πίσᾳ, πενταέθλῳ ἅμα
σταδίᾳ νικῶν δρόμον. σὺν
αὐτεβόλησεν τῶν αὐὴρ
θνατὸς ἄπυ λις πρότερον·
ἀντιστροφὴ κώ. ια.
δύο δ' αὐτὸν ἔστεψαν πολύκοι σελί-
νων ἐν Ἰσθμιάδεσσιν
φανέντα, Νεμέᾳ τ' ἐν αὐχοῦσι.
πατρὸς δὲ Θεσσαλοῦ ἐπ' Ἀλφεοῦ
ῥείθροισιν ἄγλαα ποδῶν ἀνάκει-
ται·
Πυθοῖ τ' ἔχει σταδίᾳ λιμὸν, διαύλᾳ
δ' ἁλίῳ ἀμφ' ἐνί. μη-
νός τέ οἱ τῷ αὐτῷ, κρεανάῃς
ἐν Ἀθάναισι, τρία μὲν
ἔργα ποδάρκης ἁμέρᾳ
ἦκε κώλις· ἀμφὶ κόμαις·
ἐπῳδὸς κώ. ια.
Ἑλλώπια δ' ἐπ' ὠκέϊ σὺν
δ' ἀμφιάλοισι Ποσειδᾶνος τε-
θμοῖσι
Πτοιοδώρᾳ σὺν πατρὶ, μακρό-
τερα
τέρψιές δ' ἕψονται, ἐλέπ-
μοί τ' ἀοιδαί. ὅσα τ' ἐν Δελ-
φοῖσιν ἀέλπτευσατε
ἠδὲ χάρτις ἐν λέοντος;
δηλόομαι πολίταις
ὠδὶ πλήθει καλῶν. ὡς μὲν σαφὲς
σὺν αὐ ἐδείλιν λέγειν
πανδαῦ ψάφων ἀριθμόν.
στροφὴ γ. κώ. ια.
ἔπεσθ' δ' ἐν ἑκάστᾳ μέτρον· νοῆ-
σαι δὲ, κρίνοις ἄριστος.
ἐγὼ δὲ ἴδιος ἐν κοινᾷ σταλείς,
μήτιν τε γαρύων παλαιγόνων,
πολε-

πολεμόν τ' ἐν ἡρωΐαις ἀρεταῖσιν,
ἐ ψεύσεται ἀμφὶ Κορίνθῳ· Σίσυ-
φον μὲν
πυκνότατον πάλαμας
ὡς θεὸν, κ) πὰν πατρὸς αὖ-
πίαν Μήδειαν θερμὸν
τὸν γάμον αὐτᾷ, ναὶ σώ-
τειραν Ἀργεῖ, κ) πολίταις.
αὐτίστρ. κώ. ια.
Ζῆν δ', κεἰ πού τ' ἐν ἀλκᾷ πρὸ Δαρδάνᾳ
τεύχεων ἐδέκηται
ἐπ' ἀμφότερα μαχᾶν τέμενος τέλος·
τοὶ μὲν, γλύκει φίλῳ σὺν Ἀτρείδᾳ
Ἑλέναν κομίζοντες οἱ δ' ἀπὸ πάμ-
παν
ἔριζοντες ὀν Λυκίας ἦ Γλαύκᾳ ἐλ-
θεῖν τρόμεον Δαναοί. [χόν-
τοῖσι μὲν ἐξόχετ' ἐν ἄ-
στει Πειρήνας, σφέτερον
μὲν πατρὸς δέχεσθαι, κ) βαθὺν
κλάδον ἐμμεν ἐμᾶν μέγαρον.
ἐπῳ. κώ. ια.
ὃς ἐκ ὀφιώδεος ὑ-
όν ποτε Γοργόνος ἦ πόλλ' ἀμφὶ
κροτωνοῖς
Πάγασον ζεύξαι ποδέων ἔπαθε,
πρίν γε οἱ χρυσάμπυκα κούρα
χαλινὸν Παλλὰς ἔδωκε·
κ'. ἐξ ὀνείρου δ' αὐτίκα
λὺς ὕπνῳ· φώνασε δ', εὕδεις
Αἰολίδα βασιλεῦ;
ἄγε φίλτρον ἑοὶ ἱππείον δέκου,
κεἰ δαμασσίμαν, θύων
ἐκατόμβαν δέχεσθαι, πατρὶ δεῖξον.
στρο. δ. κώ. ια.
κυανοχαίτᾳ ἐν ὄρφναι κνώσοντι οἱ
παρθένος τόσα εἰπεῖν
ἔδυσεν. αὐτὰ δ' ἔπαλτ' ὀρθοῖ ποδί·
παρκείμενον δ' ἐκ συλλαβὼν τέρας,
ἐπιχώριον μάντιν ἄσμενος εὗρεν.
δεῖξέν

bellumq; heroicis in virtutibus, nō mentiar de Corintho. Sisyphum quidem prudentissimum artificiis, vt deum, & contra patrem Medeam molitam nuptias sibi, nauis seruatricem Argûs, & vectorum.
¶ *In* iis autem, quæ *sunt* in robore, ante Dardani muros visi fuerunt quondam in vtranque *partem* præliorū secare finem, *i fortissime pugnare*, & *victoriam obtinere*: alii quidē cum charo genere Atrei Helenam repetentes, alii vero omnino prohibentes. Ex Lycia autem Glaucum profectū timuerūt Danai apud hos quidem gloriabatur in vrbe Pirenes, sui quidem patris regnū, & magnas opes esse, & domum. ¶ Qui vipereos habētis crines filium olim Gorgonis *Medusæ* Pegasum iungere cupiens, multa certe circa riuos *fontis Pirenes* pertulit, donec ei aureas phaleras habens frænū puella Pallas attulit. E somnio autem statim fuit *istud* vigilanti res præsens, & *minime dubia*. loquutaq; est, Dormis oriunde ab Æolo rex? age, delinimentū hoc equinū accipe, & domitori ipsū (immolans taurū candidū) patri ostende. Nigram habēs ægidē in nocte dormiēti illi virgo tot *verba*, *nec plura* dicere visa est. Exiluit igitur *ille* recto pede, adiacēsq; quū corripuisset mōstrū, indigenā vatē lubēs reperit,

δεῖξέν τε Κοιρανίδᾳ παῖσαν τελευ-
τὰν
πρᾶγματος· ὥρᾳ δ' αὐτὰ βω-
μοῖ θεᾶς κοιλίᾳ ξανθὸν νύ-
κτ', ἀπ' ἐκείνᾳ χρήσιος, ὅ-
πως τε οἱ αὖθις Ζηνὸς ἐγ-
χείρωνι πῦρ ἔπορε.
αὐτιστροφὴ κώλ. ια.
δαμασίφρονα χρυσόν. ὐπνῳ
δ' ὡς ἔφθισεν πιθεῖν
κελήσειθ' μιν ὅταν δ' ὑρυθενεῖ
καρπαίποδ' αὖ ἐρύῃ γαιόχᾳ,
θέμεν ἱππείᾳ βωμὸν σὺν Ἀθάνᾳ.
πλήρεῖ δὲ θεῶν δυνάμις κεἰ τὸν
παρ' ὄρνιχ
κ) παρὰ ἐλπίδα κεύ-
θειν κίνδυν'. ἦτοι κεἰ ὁ κάρ-
τερὸς ὁρμαίνων ἔλαβε
Βελλεροφόντας, φάρμακον
πρᾶὺ τεύνων ἀμφὶ χλόᾳ,
ἐπῳ. κώλ. ια
ἵππον πλέρεντ'. ἀνάβας
δ' ὑρυσθένεϊ χαλκωθεὶς ἔ-
πηξε
σὺν δ' ἐκείνᾳ κ) πότ' Ἀμαζονίδων
αἰόλεργος ψυχρᾶς ἀπὸ κόλ-
πων ἐρήμου, ζόταν βάλ-
λων γυναικεῖον στρατὸν,
κ) Χίμαιραν πῦρ πνέουσαν,
κεἰ Σολύμους ἔπεφνε.
ἀμφισάσομαι αὐτῷ μάργον.
τὸν δ' ἐν Οὐλύμπῳ φάτναι
Ζηνὸς δέχεσθαι δέκτραι.
στροφὴ ε. κώ. ια.
ἐμὲ δ' ὑρυθεν ἀκόντων ἐόντα μόλ-
βον, παρὰ σκοπὸν ἁ χρὴ
τὰ πολλὰ βέλεα καρτύνειν χερῖν·
Μοίσαις γὰρ ἀγλαοθρόνοις ἔκων
Ὀλιγαιθίδαισίν τ' ἔβαν ἐπί-
κωμος,

ἰσθμοῖ, τά τ' ἐν Νεμέᾳ. πώρῳ δ'
ἔπει δή-
σω φανερὰ λόγῳ· ἀλα-
θής τέ μοι ἔξορκος ἐπέ-
στω· ἐξηκοντάκις γὰρ
ἀμφοτέρωθεν γ' ἀδύλωσ-
σος βοᾶ κήρυκος ἐσλός.
αὐτοπροφὴ κώ. ια,
τὰ δ' Ὀλυμπία αὐτῶν ἔοικεν ἤ-
δη πάρεργα λελέχθαι·
εἰ δ' ἔστιν ἔνορμα, τότ' ἂν φαίην
σαφές.
νῦν ἔλπομαι μὲν, σὺν θεῷ γε μὰν
τέλος· εἰ δὲ δαίμων χρονίοις
ἔρποι,
Διὶ τόδ' ἐννέπω τ' ἐπὶ δώσειεν
πρᾶσ-
σεν. τὰ δ' ἐπ' ὀφρύϊ Παρ-
νασσίᾳ, ἀμφ' Ἄργει τε, ὅ-
σα κἀν Θήβαις, ὅσα τε
Ἀρκάσ' ἀνάσσων, μαρτυρή-
σει Λυκόμβα βωμὸς αὐξηθείς,
ἐπωιδὸς κώ. ια.
Πελλάνα τε, καὶ Σικυών,
Μέγαρά, Αἰακιδᾶν τ' ἄστρικες
ἄλσος,
ἄ, τ' Ἐλευσὶς, καὶ λιπαρὰ Μα-
ραθών,
τιμᾷ δ' ὑπ' Αἴτνας ὑψιλόφου
κλεινότατοι πόλις, ἄ, τ' Εὔ-
βοια. καὶ πᾶσαν κὶ
ἐκάστᾳ δύρησῃς ἐρώνων
μάστον' ἢ ὡς ἰδέσθαι.
ἀλλὰ κούφοισιν ἐμπεδοῦσαι ποσὶ
Ζηνὸς τέλει, αἰδῶ δίδουσ',
καὶ τύχαν περπνῶν γλυκείαν.

ΑΣΩ-

ob eorũ facta apud Isthmum, & Nemeam. Breui igitur carmine faciam manifesta multa. verumque mihi iusiurandum aderit. sexagies enim vtrinque dulcilinguis vox præconis boni *victores eos pronunciauit*.

¶ Eorum autem apud Olympiam *facta* videntur iam antea dicta fuisse. Futura autem, tunc *quum fuerint*, dixerim aperte. Nunc autem spero quidem, sed in deo *est rerum* euentus. verum si deus custos eius iam a natiuitate veniat, *ac faueat*, Ioui hoc, Martique trademus faciendum. Facta autem *eius* in iugo Parnassio, & apud Argos, & quæcunque *fecit* apud Thebas, & quęcunq; *fecit* apud Arcadas regnans, *i. victor, & victoria coronam adeptus, eamq; gestans vt Rex*, testabitur Lycęi *Iouis* ara regina. ¶ Pellana quoq; *testis erit factorum eius* & Sicyon, & Megara, Æacidarumque bene sęptus lucus, Eleusisq; , & opulenta Marathon, & quæ *sunt* sub Ætna altiuertice, diuitiis florentes vrbes, & Eubœa. Deniq; vniuersam per Græciam inuenies scrutans maiora, quã intueri, *animoq; complecti* possis. Sed *me* leuibus *hinc* enatare pedibus Iupiter effice, reuerentiam dans, & fortunam voluptatum dulcem.

ΑΣΩ-

ΑΣΩΠΙΧΩΙ ΟΡΧΟΜΕΝΙΩΙ, παιδὶ Κλεοδάμου, σταδιεῖ.

Εἶδος ΙΔ.

Εἶδος μητροφοίκιον, κώ. ια. Ἐπίζ.

Καφησίων ὑδάτων λαχοῦσα,
ἁ τε ναίεται καλλίπωλον ἕδρων,
ὦ λιπαρᾶς ἀοίδιμοι βασίλειαι
Χάριτες Ὀρχομενοῦ,
παλαιγόνων Μινυᾶν ἐπίσκοποι,
κλῦτ' ἐπεὶ εὔχομαι
σεῦ γὰρ ὑμῖν τὰ τερπνὰ καὶ τὰ γλυκέα
γίνεται πάντα βροτοῖς,
εἰ σοφὸς εἰ καλὸς, εἴ τις ἀγλαὸς
αὖτε θεοὶ
σεμνᾶν Χαρίτων ἄτερ
κραίνοντι χορούς,
ἅτε δαῖτας ἅπαντων
ἐμμορίαν ἔχουσ' ἐν ἁρμονίᾳ,
χρυσόθρονον ἕδραν
παρὰ Πυθιονίκαν Ἀπόλλωνα θρόνους,
ἀέναον σέβοντι πατρὸς
Ὀλυμπίου λιμάν.
τὰ ιζ. αὖθ' κῶλα.
πότνι' Ἀγλαΐα, φιλησίμολπέ
τ' Εὐφροσύνα, θεῶν κρατίστου
παῖδες,
ἐπάκουοι νῦν. Θαλία τε ἐ-
ραστίμολπε ἰδοῦσα τῶνδε
κῶμον ἐπ' ἀμφιεῖ τύχᾳ,
κηδομένα βιοῦντα. Λυδίῳ γὰρ
Ἀσώπιχον ἐν τρόπῳ,
ἐν μελέταις τε ἀοιδῶν
μόλον, ὀκώκα ἀλυμπιόνικος ἁ
Μινύα.

πρό-

στεῦ ἔκπτ' μελανταίχμα δόμων
Φερσεφόνας ὑπ' Ἀχοῖ,
πατρὶ κλυτὰν φέρεισ' ἀγ-
γελίαν, Κλεόδαμον ὄφρ' ἰδοῖσ' ἥ-
βαν, εἴπῃς ὅτι οἱ νέαν
κόλποισι παρ' εὐδόξοιο Πίσας,
ἔστεφώνωσε κυδίμων ἀέθλων
πλεκτῖσι χαίταν.

propter te. Nigros muros habentē *ad* Proſerpinæ domum vade Echo, patri nobile ferens nuncium, Cleodamum vt intuita filium, dicas quod ei iuuenilem in ſinibus illuſtris Piſæ coronauit inclytorum certaminū pennis cæſariem.

§

ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΠΥΘΙΑ.

ΙΕΡΩΝΙ ΑΙΤΝΑΙΩι, συρακουσίῳ, ἅρματι.

Εἶδος Α.

προφὴ α. κώ. ιβ.

ΧΡΥΣΕΑ φόρμιγξ Ἀπόλ-
λω-
νος, καὶ ἰοστολεμίων
στωμύλιον Μοισᾶν κτέανον,
τοῖς ἀκουάζεται μὲν βάσις, ἀγλαΐας δ' ἀρχά,
πείθονται δ' ἀοιδοὶ σύμπαντες,
ἁγησιχόρων ὁπόταν προθυμίων
ἀμβολὰς τεύχῃς ἐλελιζομένα,
καὶ τὸ αἰχμαλέων κεραυνὸν σβεννύῃς
αἰενάου πυρός· ὃν-
δει δ' αὐτὰ σκάπτῳ Διὸς αἰετὸς, ὠ-
κείαν πλεύρυν' ἀμφοτέρω-
θεν χαλάξας,

αὐτι-

PINDARI PYTHIA.

HIERONI ÆTNÆO, Syracuſano, curru *victoriam adepto.*

Ode I.

AVREA cithara Apollinis & nigrum capillitium habētium Muſarum comes poſſeſſio: quam audit quidē rhythmus, lætitiæ initium, parent vero cantores ſignis *tuis*, quū choris præeuntium hymnorum præludia facis leuiter pulſata. & cuſpidatum fulmen extinguis ęterni ignis, dormitq; ſupra ſceptrum Iouis aquila *ate ſopita*, velocem alam vtrinque laxans,

regina

¶ regina auium, nigramq; nubem (palpebrarū ſuaue clauſtrum) ſuper roſtratum eius caput infundis. atque illa dormiens humidum dorſum attollit, tuis miſſilibus delinita. Quinetiam violentus Mars, aſperā ſeorſum relinquens haſtarum cuſpidem, oblectat cor voluptate profundū ſomnum cōciliante. Deniq; *carminum, q̄ cănūtur*, tela, *ſoniq;, qui aures, animosq; ſuis illecebris, vt telis feriūt, & penetrāt*, deorū quoq; demulcent mentes, & cum Latoidæ ſapiētia, & profundos ſinus habētium Muſarum. ¶ At quæcunq; nō amat Iupiter, auerſantur vocē Pieridum audientia per terram atque per mare vaſtum quiq; in horrendo Tartaro iacet deorū hoſtis Typhoeus centiceps, quem olim Ciliciū educauit celeberrimū antrum. at nunc & littora mare cœrcentia quę *ſunt* ſuper Cumam, Siciliaque eius premit pectora hiſpida, columnaque cæleſtis cohibet, niuoſa Ætna, per totum annum niuis acutæ nutrix,

¶ cuius ex viſceribus eructantur *ardentiſſimi, ac ideo* inacceſſi ignis puriſſimi fontes, fluuiiq; *ignis* interdiu quidem profundunt vorticem fumi ardentem: ſed noctu rutila flamma volutata, ſaxa in profun-

αὐτιστροφὴ κώ. ιβ.

δρόσος οἰωνῶν· κελαινῶ-
πιν δ' ἐπὶ οἱ νεφέλαν
ἀγκύλῳ κρατὶ βλεφάρων
ἀδὺ κλαῖστρον κατέχυσας· ὁ δὲ κνώσ-
σων
ὑπνὸν νῶτον αἴωρεῖ, πεσᾶς
ῥιπαῖσι καλαχόμβρος. καὶ γὰρ βια-
τὰς ἄρης, τραχείαν αὖθ' ὑπὲκ λιπὼν
ἐγχέων ἀκμάν, ἰαίνῃ κραδίαν
κώμαις· κῆλα δὲ καὶ
δαμώνων θέλγει φρένας, ἀμφί
τε Λα-
τοίδᾳ σοφίᾳ, βαθυκόλ-
πων τε Μοισᾶν.

ἐπῳδὸς κώ. ιε.

ὅσσα γὰρ μὴ πεφίληκε
Ζεύς, ἀτίζοντες βοὰν
Πιερίδων ἄϊουσι,
γᾶν τε καὶ πόντον κατ' ἀμαιμάκε-
τον.
ὅσ' ἐν αἰνᾷ παρὰ ῥῶγι κεῖ-
ται θεῶν πολέμιος,
Τυφὼς ἑκατονκάρηνος, τόν ποτε
Κιλίκιον θρέψε πολυώ-
νυμον αὐτρεών. νῦν γε μὰν
ταί θ' ὑπὲρ Κύμας ἁλιερκέες ὄχθαι,
Σικελία τ' αὐτοῦ πιέζει
στέρνα λαχναίεντα. κίων
δ' οὐρανία σωΐζει,
νιφόεσσ' Αἴτνα πίνεται
χιόνος ὀξείας δρόσον.

στροφὴ β. κώ. β.

οἵ τοι ἐρεύγονται μὲν ἀτμὸν
πυρὸς ἀγνὸν ἀενάου
ἐκ μυχῶν πυγαί· πόταμοι
δ' ἀμέραισι μὲν προχέοντι ῥόον
καπνοῦ
αὐθων· ἀλλ' ἐν ὄρφναισι πέτρας [θεῖ
φοίνισσα κυλινδομένα φλὸξ ἐς βα-

αν φέρῃ πόντῳ πλάκα σὺν πυ-
ζίγῳ
κεῖνο δ' Ἀφαίστοιο κραιπνὸς ἑρπετὸν
δεινοῖσι τυκὰ πέμ-
πει· τέρας μὲν θωμάσιον πρόσ-
σιδε-
ρον, θῶμα δὲ καὶ πιεζόν-
των ἀκηδίᾳ,

αὐτοπροφὴ κώ. ιβ.

οἷον Αἴτνας ὐ μιλαμφύλ-
λοις δεδέται κορυφαῖς,
καὶ πόδ' ὧμα καὶ δὲ χαρᾷ
σοισ' ἄκραν νῶτον πολικεκλιμένον
κεντεῖ.
εἴη Ζεὺς εἴη τὶν αὐδάνειν,
ὃς τᾶτ' ἐφίπτῃς ὄρεϊ, δυσάρπιον
γαμ-
ᾶς μέτωπον τᾷ μὲν ἐπανυμίαν
κλεινὸς οἰκιστὴρ ἐκύδανε πόλιν
χείτναν. Πυθιάδος
δ' ὐν θρόμῳ κᾆρυξ αὐέξαι νιν ἀλ-
λέλων Ἱέρωνος ὑπὲρ
κραδίνικον

ἐπῳδὸς κώ. ιε.

ἄρμασι ναυσιφορήτοις
δ' αὐδράσι πέμψαι χέλυς
ἐς πλόον δέκεμμένοις, πομ-
πᾶον ἐλθεῖν ἄρχαν. ἐοικότα γὰρ
καὶ τελεῦτᾶς φερτέρων νό-
στου τυχεῖν. ὁ δ' λόγος
ζώοντας ἐπὶ σωτυχίαις δέξαν φέρ-
λοισι πὰν ἔοικεν στεφανοῖ-
σιν, ἵπποισί τε κλυτᾶν,
καὶ σὺν εὐφώνοις θαλίαις ὀνομαστάν.
Λύκιε Δάλοιο ἀνάκτων
Φοῖβε, Παρνασσῶ τε κρήνων
Κασταλίαν φιλέων,
ἐθελήσαις ζώοντι νόῳ
δαῆμεν εὐανδρόν τε χώραν.

fundã defert maris planitiem cum vehementi ſtrepitu. Illum autem Vulcani reptile gurgites maxime formidabiles eiectat, prodigium quidem admirabile aſpectu, miranda vero *res eſt* & ab illis, qui *illac* tranſierunt, audire,

¶ quomodo Ætnæ in nigrifrondibus ligatus ſit cacuminibus, & ſolo, cubileq; vellicans totum dorſum inclinatum pungat. Cõtingat Iupiter, contingat, vt *ego* placeam tibi, qui hunc regis montem (fertilis terræ frontẽ) cui cognominem inclytus conditor decorauit vrbem vicinam, Pythiadisque in curriculo præco proclamauit ipſam, nuncium adferẽs ſuper Hieronis egregii victoris ¶ curribus. Viris autẽ qui nauibus vehuntur, præcipuum gaudiũ *eſt*, nauigationem auſpicantibus, deductorium venire ſecundum ventum. veriſimile *eſt* enim & in fine meliorem reditũ *eos* conſecuturos. Ipſa igitur ratio hos propter ſucceſſus, *& victorias iam partas*, opinionem affert *mihi*, *vt credã hunc ciuitatem Ætnam monti vicino cognominem*, *in* poſterũ fore coronis, & equis inclytam, & inter dulciſona conuiuia celebrem. Lyciæ & Deli imperium obtinẽs Phœbe, Parnaſſiq; fontẽ Caſtaliã amãs, velis hęcaõ mandare, & bene inſtructã viris regionem.

¶ A diis enĩ molimina omnia mortalibus virtutibus, & prudentes, & manibus fortes, & lingua eximii, *ac eloquentes* naſcuntur. Virum vero ego illum laudare cogitans, ſpero *me* ærea cuſpide munitum iaculum nõ tanquam extra certamen, *metamque* iacturum, manu vibrantem, ſed procul eiaculatum, ſuperaturum aduerſarios. Vtinam enim vniuerſum tempus felicitatem quidem ita & diuitiarum donationem dirigat, laborum vero obliuionem præbeat.

¶ Certe in memoriam reduceret quibus in bellis toleranti animo pugnas ſuſtinuerit, quando nacti ſunt decorũ auxiliis honorem, qualem nullus Græcorum decerpit, diuitiarũ coronamẽtũ ſuperbum. Nunc vero Philoctetę morem ſequens ad militiam profectus eſt, & cũ neceſſitate ei *tãquã* amico etiam aliquis, qui erat magna fortitudine præditus, blãditus eſt. Aiunt autẽ ex Lemno, quum vlcere vexaretur, inueſtigaturos veniſſe

¶ heroas diis comparandos Pæantis filium ſagittarium, qui Priami vrbẽ euertit, finiuitq; labores Græcis, inualido quidem corpore incedens, ſed *hoc* fatale erat. Sic aũt Hieroni deus ſtabilitor ſit ſequenti tẽpore, eorum, quæ optat, faculſatem opportunam tribuens.

Muſa,

τροφὴν γ. κώ. λιβ.

ὐκ ἠτεῶν γὰρ μαχανὰ πᾶ-
σιν βροτείαις ἔρεισις,
καὶ σοφοὶ, ἓ χερσὶ βιατὰ,
καὶ εἰσλωστοί τ' ἔφυν· ἄνδρα δ'
ἐγὼ αἶνον
αὐῆσαι μέμονα, ἔλπομαι
μὴ χαλκοπάρῃον ἀκοὰν ὠστίτ'
ἀγῶ-
νος βαλεῖν ἔξω παλάμᾳ δονέων,
μακρὸν ῥίψας ἀμύσασθ' αὐ-
τίους.
εἰ γὰρ ὁ πᾶς χρόνος ὅλ-
βον μὲν ὕπασι καὶ κτεάνων δόσιν δι-
δύνοι, κάμάτων δ' ἐπίλα-
σιν παρέχοι·

αὐτοπροφὴ κώ. ιβ.

ἦ κεν αὖ μνασθεν οἵοις
ὐν πολέμοισι μόχθοις
τλάμονι ψυχᾷ παρέμει-
ν' αὐτίκ' ἀείσκοντο θεῶν παλάμαις
ἅμμιν,
οἷαν ἅτις Ἑλλάνων ἀρέπᾳ,
πλεῖστα στεφάνωμ' ἀέρραντον. νῦν γε
βίᾳ Φιλοκτήταο δέκαν ἐφίπτων [μὲν,
ἐστρατεύθη. σὺν δ' αὖ Μοίσᾳ μιν φίλον
κομίζει ἐὼν μεγαλά-
νωρ ἔσσαν. φασὶ γὰρ Λαμνόθεν ἑλ-
κᾷ τρωθέντα νιν, μιθῶσάν-
τως ἐλθεῖν

ἐπῳδὸς κώ. ιε.

ἥρωας αὐτοθέους Ποί-
αντος υἱὸν ξέοντα,
ὃς Πριάμοιο πόλιν πέρ-
σε, πλεῖστα τιν πόνῳ δαμασθείς,
ἀσθενεῖ μὲν χρωτὶ βαίνων,
ἀλλὰ μοιρίδιον λῶ.
ὕπα δ' Ἱέρωνι θεὸς ὀρθωτὴρ πέλοι,
τὸν παρέπεσθαι χρόνον, ὧν
ἔρχεται καιρὸν διδούς.

Μοῖσα κὴ πὰρ Δεινομένει κελα-
δῆσαι
πείθομαί μοι ποιναὶ τεθρίππων.
χάρμα δ' οὐκ ἀλλότριον νι-
καφορία πατέρος.
ὧγ' ἔπειτ' Αἴτνας βασιλεῖ
φίλιον ἐξυμνῆσαι ὕμνον·
τροφὴ δὲ κώ. ιβ.
τῷ πόλιν κείναν θεοδμάτῳ σὺν ἀλαθείᾳ,
Υλλίδος σέθεν ἱερὸν
ἐν νόμοις ἔκτισε· θέλοντι δὲ Παμφύλοις
κὴ μὰν Ἡρακλειδᾶν ἔκγονοι,
ὄχθωις τὸν Ταϋγέτα ναίοντες, αἰὲν μένειν τεθμοῖσιν ἐν Αἰγιμίοις
Δωριεῦσι. ἔχον δ' Αμύκλας ὄλβιοι
Πινδόθεν ὀρνύμενοι,
λευκωπώλων Τυνδαριδᾶν βαθυζύξοι κείτονες, ὧν κλέος αὔ-
ξησεν αἰχμᾶς.
αὖ πὶ τροφὴ κώ. ιβ.
Ζεῦ πέλοι αἰεὶ δὲ τοιαύτην, Αρμάτα παῖ ὕδωρ,
εὖσαν ἀστοῖς κὴ βασιλεῦσι, Δάμαρέτειν ἔτυμον λόγον αὐ-
θρώπων,
σοὶ τοι πίνειν αὐγητὰς αὐτὰ,
ὑφ' ἅτε ἐπιτελόμβροτον, δᾶμόν τε γαραίρων, τᾷ πόσις σύμφωνον ἐφ' ἡσυχίαν.
λίσσομαι, νεῦσον Κρονίων, ἄμεργον
ὄφρα κατ' οἶκον ὁ Φοῖνιξ, ὁ Τυρσανῶν τ' ἀλαλατὸς ἔχῃ
ναυσίστονον ὕδωρ, ἰδὼν
τὰν πρὸ Κύμας,
ἐπωδὸς κώ. ιε.
οἷα Συρακοσίων δορὶ δαμασθέντες πάθον
ὠκυπόρων ἀπὸ ναῶν.

Musa, etiam apud Dinomenē ad canendum mihi obsequere, præmium quadrigarum. gaudium enim non alienum *a filio* victoria patris. Agedū, postea Ætnæ regi gratum excogitemus hymnum. ¶ Cui vrbem illam cum diuinitus fundata libertate, Doricæ libræ in legibus Hieron condidit. volunt autem Pamphyli, atq; etiam Heraclidarum posteri, sub præcipitiis Taygeti habitantes, semper manere in legibus Ægimii Doricis. Obtinuerunt autē Amyclas fortunati ex Pindo proruētes, albis equis insidentium Tyndaridarum celeberrimi vicini, *i ciues*, quorum hastæ gloria floruit. ¶ O Iupiter effice *quod a te peto*. semper autem talem fortunā', Amenæ ad aquam, ciuibus, & regibus *largire*, vt fama hominum verum diiudicet, *ac affirmare possit id verum esse, quod a me dictū*. Nam tecum, *teq;*, *ô Iupiter, Hieroni fauente, Hiero* princeps vir, filioq; dans mandata, populūq; *Ætnaum* honorās, *suo filio* cōmittet cōcordē tranquillitatē. Supplex oro, annue Saturnie, pacata vt in domo Phœnix, *i. Carth miles*, Tyrrhenorumq; strepitus habeat nauibus lachrymabilē *cladis* ignominiā, intuitus *illam* q̄ *fuit* ante Cumā, ¶ qualia a Syracusanorū duce domiti passi sunt velocibus a nauibus. Qui

Qui ipsis in mare proiecit ętatem *militarē*, *milites ætate florentes*, Græciam eripiens ex graui seruitute. Amplector a Salamine quidem Atheniensium gratiam, mercedē: apud Spartam vero dicam ante Cithæronem *commissam* pugnā: *in* quibus *praliis* Medi laborauerūt curuorum arcuum gestatores. at vero apud pulchris aquis abundantē ripā Himeræ, filiis Dinomenis hymno cōfecto, quē adepti sūt ob virtutē hostib. viris cæsis. ¶ Opportune si loquaris, multarū *rerū* summas cōplicās in *oratione* breui, minor sequitur reprehēsio hoīm. satietas. n. perpetua hebetat celeres mentes. ciuiūq; aures clā animū offendunt maxime ob bona aliena. Veruntamē (potior enim *est* cōmiseratione inuidia) ne p̄ termittas honesta. guberna iusto clauo populū, veracemque ad incudem fabrica linguam. ¶ Si *enim* quicquam vel leuis momenti abs te eruperit, magnū tibi fertur. *ô si vel leuissimum peccatū admiseris, id grauissimū esse iudicatur*. Multorū es gubernator, multi testes *sūt* ambob' fide digni. At generosis in morib. p̄manēs, si modo amas famā dulcē semp audire, ne defatigeris nimiū sumptibus: sed expāde vt guberna tor vir velū vētosum. Ne decipiaris amice lucris scurrilibus. Retro mortales sequens glo-

χημα δέξας,
ἐπῳδὸς καὶ ις.
οἷον λοιχμῶν αὐ-
δρῶν δίαιταν μανύει
καὶ λοξίοις ἐν ἀοιδαῖς.
ἐ Φθίᾳ Κρίσου φιλόφρων ἀρεθέ.
τὸν δὲ ζύγᾳ χαλκέᾳ κευ-
θμᾶσι νηλέα νοῦν,
ἐχθρὰ Φάλαριν κατέχει παντᾶ
φάτις·
ἐδέ μιν φόρμιγξι ὑπαω-
ρύφιαι κοινωνίαν
μαλθακᾶν παίδων ἀέρσιαι δέ-
χονται.
τὸ δὲ παθεῖν δῦ, πρῶτον αἴθλων·
δῦ δ' ἀκοῦσαι, δεύτερα μοῖ-
ρ' ἀμφοτέραισι δ' αὖτε
ὃς αὖ ἐκύρσῃ καὶ ἔλῃ,
στέφανον ὕψιστον δέδεκται.

ΤΩι ΑΥΤΩι ΙΕΡΩνι, ἅρμα.

Εἶδος Β.

προφὴ α. καὶ β.

ΜΕγαλοπόλεις ὦ Συρά-
κοσαι, βαθυπολέμου
πέμπω Ἄρεος, αὐδρῶν
ἵππων τε σὺν εὐχαρμάτᾳ
δαμόνιαν τροφοί,
ἔμμεν τόδε παῖ λιπαρῶν ἀπὸ Θη-
βᾶν
φέρων μέλος ἔρχομαι,
ἀγγελίαν τετραορίας ἐλελίχθονος·
δῦ ἅρματος Ἱέρων ἐν ἁ κραταιᾷ,
πλαυσίοις αὐέδησεν Ὀρ-
τυγίαν στεφάνοις,

πολυ-

riatio laudis ¶ sola mortuorum virorum vitam indicat & per scriptores prosæ orationis & per poetas. Non interit Crœsi virtus comitate prædita. At tauro æneo combustorem, immitem animo, odiosa Phalarin tenet vbiq; fama. Neque ipsum citharæ domesticæ *in* consortium suaue puerorum sermonibus admittunt. Cæterum fortunam prosperam consequi, præcipuum *est* inter præmia. Bene audire autem, secunda *est* felicitas. In vtrunq; autem vir, qui inciderit, & obtinuerit, coronam altissimam accepit.

EIDEM HIERONI, curru *victoriam adepto*.

Ode II.

GRandiurbes ô Syracusæ, bellicosi delubrum Martis, hominum equorumque ferro gaudentium diuinę alumnæ, vobis hoc fertilibus a Thebis afferens carmen venio, nuncium quadrigarum quatientium tellurem. In quibus Hieron curru felix, victoria potitus late splēdentibus redimiuit Ortygiam coronis,

fluuia-

fluuialis sedem Dianæ. Qua non sine, illius placidis in manibus, variegatis habenis ornatos domuit equos.

¶ Nam sagittis gaudens virgo, manu gemina, certaminumque præses Mercurius radiantem imponit ornatum, quando politas ad bigas, & ad currus habenis obediētes iunxerit robur equinum, tridentis impulsorem præpotentem inuocans Deum *Neptunum*. Aliis autem aliquis alius vir confecit canorum regibus hymnum, præmia virtutis. *Nam* resonant quidem circum Cinyram sæpe laudes Cypriorum, quem auricomus propense dilexit Apollo,

¶ sacerdotem Veneris, *velut quendam* arietem *ducem gregis*: Impellit autem *ad hoc faciendum* gratia beneuolis remuneratrix pro factis a tergo sequens. Te vero ô Dinomenie fili, Zephyria ante ædes Locrensis virgo resonat, bellicos post labores immēsos, per tuas vires intuēs securitatem. Deorū aūt mandatis Ixionem aiūt hęc mortalib. dicere dum in alata rota circūquaq; volutatur, *oportere mortales* benefactorem placidis remunerationibus excipientes *debitam gratiam ipsi* persoluere.

¶ Didicit autē *rē* certā propitios. n apud Saturni filios dulcem nactus vitam, longam

non

πολυμίας ἕδος Ἀρτέμιδος.
ζῶ σὺν ἄτερ, κείνας ἀγκυαῦσιν ἐν
χερσὶ ποικιλωνίους
ἐδάμασσε πώλους.
αὐτίστροφὴ καὶ ις.
ἐπεὶ γὰρ ἰοχέαιρα παρ-
θένος χέρει δίδυμα,
ὁ τ' ἀγωνίος Ἑρμᾶς,
αὐγλαῶπα πῆσι κόσμον,
ξεστὸν ὅπαν δίφρον,
ἔνθ' ἅρμασι πήσιχάλινα καὶ ζυ-
γὸν σθένος ἵππειον,
ὀρσοτρίαινα δ' ὀρυβίου καλέων
θεόν.
ἄλλοις δέ πε ἐπέλεσσεν ἄλλος αὐτᾶ
ὠκέα βασιλεῦσιν ὕ-
μνον, ἄποιν' ἀρεθεῖν.
κελαδέοντι μὲν ἀμφὶ Κινύ-
ραν πολλάκις φᾶμαι Κυπρίων, τὸ
χρυσοχαίτᾳ προφρόνως
ἐφίλασ' Ἀπόλλων,
ἐπῳδὸς καὶ ιδ.
ἱερέα κτίλον Ἀφροδίτας.
ἀγὰ δὲ χάριες φίλων
ποίπνους αὖτε ἔρχων
ὀπιζομένα σὲ σ' ὦ Δινομένεις παῖ,
Ζεφυρία πρὸ δόμων
Λοκρὰς παρθένος ἀπύει, πα-
λαιμάχων καμάτων ἐξ ἀμηχανίων,
Ἀλθαιᾶν δυνάμιν δρακεῖσ' ἀσφα-
λῆ σ' ἰφιτμᾶσιν, [λές.
Ἰξίονα φαντὶ ταῦτα
βροτοῖς λέγειν, ὃν πτερόεντι τροχῷ
παντᾶ κυλινδόμενον,
τὸν εὐεργέταν ἀγαναῖς ἀμοιβαῖς
ἐποιχομένους πίνειν.
τροφὴ β. καὶ ις.
ἔμμορε δὲ σπορᾶς. σὺμμέ-
σσι γὰρ παρὰ Κρονίδαις
γλυκὺν ἀλὼν βίοτον, μὴ-

κρὸν μὴ τιμήσειν ὄλβον,
μαινομένᾳς φρεσὶν,
Ἥρας ὅτ' ἐράσσατο, τὰν Διὸς εὐνᾷ
λάχεν πολυαθέες.
ἀλλά νιν ὕβρις ἐς αὐάτειραν τιτρώσκει
φασιν
ὧρσε δ' ἄχαν δὲ παῖδων ἑοικότ' αὐτᾷ,
ἐξαίρετον ἔχε μόχθον· αἰ
δύο δ' ἀμπλακίαις
φερέπονοι τελέθον π' τὸ μὲν
ἥρως, ὅπ τ' ἐμφύλιον αἷμα πρεσ-
πίσος σὺκ ἄτερ τέχνας
ἐπέμιξε θναταῖς·
ἀντιστροφὴ κώ. ιβ.
ὕπ τε μελαλοκόυθέσ-
σιν ἔν ποτε θαλάμοις,
Διὸς ἄκοιτιν ἐπέχρᾶ-
σ. χρὴ δ' καθ' αὐτὸν αἰεὶ
παντὸς ὁρᾶν μέτρον.
σὺνεκα δ' παράτροποι ἐς κακότατ' ἀ-
φρόσυν ἔβαλον· ποτὶ
καὶ τ' ἴκοντ'. ἐπεὶ νεφέλᾳ παρελέ-
ξατο,
ψευδος γλυκὺμειδέπων ἄϊδρις αὐήρ.
εἶδος δ' ὑπερχωΐτᾳ
πρέπει ἀρχαία
θυγατέρι Κρόνου, αὖ τε δόλοι
αὐτῷ θέσαν Ζηνὸς παλάμᾳ
κραλόν
πῆμα. τὸν δὲ τετράκναμον ἔπραξε δίτομόν,
ἐπῳδὸς κώ. ιβ.
ἐὸν ὄλεθρον ὀγ'· ὐ δ' ἀφύκτοισ-
σι γυιοπέδαις πεσὼν
τὰν πολύκοινον ἀνέδε-
ξατ' ἀχλείαν· ὤφελ' δ' οἱ Χαρίτων
τέκε
γόνον ὑπερφίαλον,
μόνα κ' μόνον, ἔτ' ὐν αὐδρά-
σι γεγωτφόρον, ἔτ' ὐν θεῶν νόμοις,
ὃν

non sustinuit felicitatẽ, quum furiosa mente Iunonẽ deperiit, quam Iouis strata sortita sunt multũ iucunda: sed eum insolentẽ petulãtia in damnũ impulit. Mox enim passus cõsentanea vir *ille* exquisitã sustinuit ærumnam. Duo autẽ peccata ærumnas ferentia sũt. Vnum quidem, quod heros cognatum sanguinẽ primus non sine fraude miscuit inter homines. ¶ *alterũ vero*, quod etiã in magna penetralia habentibus thalamis vxorẽ Iouis tẽtauerat. Oportet autem *vnumquenq;* secundũ se sem p cuiuslibet *rei* considerare modum. Concubitus enim perversi in calamitatẽ ingentem coniecerunt etiam hunc *ad alienos, at illegitimos toros* accedentem, postquam cum nube cõcubuit, mendaciũ dulce cõsectãs inscius vir. Forma enim *illa nubes* excellentissimæ par erat cælesti filiæ Saturni. quã *nubẽ* ipsi fecerãt dolũ, *i. per dolũ obiecerãt*. Iouis manus, speciosum malũ. Quadriradium autem ille vinculum fecit,
¶ suum exitiũ. Nã in cõpedes mẽbra irretientes, *et* effugiũ nõ habentes prolapsus, multũ cõmunẽ accepit prædicationem. Sine Gratiis autẽ *nubes* ipsi peperit filium superbũ sola *ac deformem* & solum, neq; inter homines honorẽ consequẽtẽ, neq; in deorũ legibus,

quem ea, quæ aluerat, nominauit Centaurum, qui cum equabus Magnesiis concubuit in Pelii vallibus. Nati sunt autem gens mirabilis, ambobus similes parẽtibus. *Nam* quæ a matre quidẽ *formata acceperãt, hæc erãt* infra: quę vero supra *erant, hæc erãt* patris. *i. Nã inferna quidem corporis partes maternũ corpus referebant, supna vero, paternũ.* ¶ Deus oẽm pro votis exitũ peragit. deus *inquam* qui vel alatã aquilam assequitur, & marinũ præuertitur delphina: atq; aliquẽ elatos animos habentiũ mortaliũ cõtudit, aliis vero decus senii expers dedit. At me opus *eſt* fugere serpentẽ tristẽ, maledicẽtiam. Vidi .n. procul existens, sępe in angustiis conuiciatorem Archilochum, maledicis odiis dum pinguefieret. At diuitias habere cũ felicitate sortis sapientiæ, præstantissimũ *est* ¶ Tu autem certo eas potes libera mente suppeditare, dispensator, domine multorũ vicorũ bene cinctorum *muris, velut* coronis, & numerosæ gentis. Quod siquis iam diuitiis & honore dicit alium quẽpiã in Græcia eorũ, q ante *fuerãt*, extitisse superiorẽ, obtusa mente cõtendit, *et* inani. Conscẽdã igitur amœnã classem, de virtute *Hieronis* sonãs. Iuuẽtuti quidẽ auxiliatur audacia *in* grauibus bellis. Vnde dico

τὸν ὀνύμαξε πάφοισι Κένταυρον,
ὃς
ἵπποισι Μαγνη-
σίδεσσι ἐμίγνυτ' ἐν Παλίᾳ σφυρῶν. ἐκ δ' ἐγένοντο τραπὸς
θαυμασὸς, ἀμφοτέρων
ὁμοῖοι τοκεῦσι· τὰ μητρόθεν μὲν,
κόπω, τὰ δ' ὔπατθε, πατρός.
στροφὴ γ. κώ. ιβ.
θεὸς ἄπαις ἐπὶ ἐλπίδ-
σι τέκμωρ αὐύτατ.
θεὸς ὁ καὶ πλεύσαντ' αὐ-
τὸν κίχε, καὶ θαλασσᾶ-
ον παραμείβεται
δελφῖνα· ἐ ὑψιφρόνων ἓν ἔκαμψε
βροτῶν. ἐπέρεισε δὲ
κῦδος ἀγήρατον παρέδωκ'. ἐμὲ δὲ
χρεὼν
φῶτ' ἐν δόκῳ ἀδινὸν κακαγοείαν.
εἶδον γὰρ ἐκεῖς ἐὼν, τὰ πόλ-
λ' ὐ ἀμαχανία,
ψογερὸν Ἀρχίλοχον βαρυλό-
γοις ἔχθεσιν πιαινόμενον. τὸ πλου-
τεῖν δ' σὺν τύχᾳ πότμου
σοφίας, ἄριστον.
ἀντιστροφὴ κώ. ιβ.
τὺ δὲ σάφα νιν ἔχῃς ἐλεύ-
θερα φρενὶ πεπαρεῖν
πρύτανι, κύρια πολλᾶν
μὴ ὐστεφάνων ἀγυιᾶν,
καὶ σραθοῖ εἰ δέ τις
ἤδη κτεάτεσσί τε, καὶ θεὸς ὑμᾶς,
λέγᾳ ἕτερόν πιν' ἀ-
ν' Ἑλλάδα τῶν πάρος ἠλθέμεν
ὑπέρτερον,
χαύνᾳ πεπαιδὶ παλαμηθεῖς κεντρᾷ.
σὺν θεᾷ δ' ἀνάβασιν
σόλον ἀμφ' ἀρετᾷ
κελαδέων. νεότατι μὲν ἀ-
ρήγματος θείνων πολέμων· ὄφεν
φαμὶ

φαμὶ κ᾽ σὲ τὸν ἀπίε-
ρον ἁδόξων δύρειν.
ἐπῳδὸς κώ. ισ᾽.
ἐμοὶ μὲν ὦν ἐπιστάσιν αὐθράσι
μορμάμενον, τὸ δὲ σὺν
πεζομαχέοντ᾽. βελαὶ
δὲ πρεισβύτεραι, ἀκίνδυνον ἐμοὶ
ἔπος,
ποτὶ πάντα λόγον
ἐπαινεῖν παρέχοντ. χεῖ-
ρε· τόδε μὲν κῦ Φοίνισσαν ἐμπολᾶν
μέλος ὑπὲρ πολιᾶς ἁλὸς πέμπεται.
τὸ Καστόρειον
σὺ δ᾽ Αἰολίδεσσι χορδαῖς
θέλων, ἄρησαι χάριν ἐπιγκτύπου
φόρμιγγος ὠτίμβ.
χρύσεοι δ᾽ οἷός ἐσσι μαθὼν, καλός τοι
πίθων παρὰ πυκτὶν ἀεὶ
τροφὴ σ᾽. κώ. ις.
καλός. ὁ δὲ Ῥαδάμανθυς οὖ
πιτυχὼν, ὅτι φρενῶν
ἔλαχε κερδῆ ἀμώμητον, κεῖ᾽ ἀπάτησι θυμὸν
τέρπεται ἔνδοθεν,
οἷα ψεύδορα παλάμαις ἕπετ᾽ αἰεὶ
βροτῶν. ἄμαχον κακὸν
ἀμφοτέρεις. ἀλωπέκεσσιν ὑποφάτ-
πες,
ὀργαῖς ἀτενὲς ἀλωπήκων ἴκελοι·
κέρδει δὲ, τί μοῖλα τᾶτο κερ-
δαλέον τελέθει;
ἄτερ γὰρ εὐάλιον πόνον ἐ-
χθίστους βαθὺ σκεδνᾶς ἑτέρως, ἀδάπ-
λατός εἰμι φελλὸς ὡς,
ὑπὲρ ἕρκος ἅλμας.
ὠὐπροφὴ κώ. ις.
ἀδύνατον δ᾽ ἔπος ἐναλεῖν
κρατηρὸν ἐν ἀγαθοῖς
δόλιον ἀνδρ᾽. ὅμως μὲν
σμίνων ποτὶ πάντας, ἄγαν

πάσχω

dico te quoq; immensam gloriam nactum esse,
¶ partim quidem in equestribus pugnis cum viris prœliantem, partim in pedestribus pugnis. Consilia autem *tua* senilia tutum mihi carmen ad omnem sermonem, vt *te* laudem, præbent. Salue. hoc quidem carmen more Phœniciæ mercaturæ super canum mare *tibi* mittitur. Castoreũ autem in Æolicis fidibus si velis, considera gratiam septisonæ citharæ consequutus. Sis autem qualis es, vbi didiceris *id ex me* pulchra sane simia apud pueros semper
¶pulchra. Rhadamauthus autem felix fuit, quia mētis sortitus est fructum inculpatum, neque dolis animum oblectatur intus, qualia susurronum artes sequuntur semper mortaliũ. Inexpugnabile malum *est* ambobus. calumniarũ ministri, moribus impense vulpium similes. Ad lucrum autē *quod attinet*, quid magnopere hoc lucrosum est *ipsis*? Ego enim sum immersabilis vt sup maris superficiē suber, *quod est* instrumenti alterius *retis scilicet, cui est alligatum*, marinum laborem sustinentis profunde.
¶ Impossibile est autem verbum emittere validum inter probos ciuē dolosum. verumtamen adulās omnibus valde prorsus implicat *sermones*. Nō eius sum particeps audaciæ. Amicum cōtingat amare: aduersus inimicum vero, vt hostis existens, lupi more concurram, alia aliâs *eius vestigia* conculcans, *ipsumq; premens, & ladens*, viis obliquis. In omni autem regimine, rectilinguis vir antecellit, *videlicet* & apud dominatum vnius, & quum impetuosa multitudo, & quum prudētes vrbē custodiunt. Oportet autē aduersus deum non contendere, ¶ qui stabilit aliâs quidē *res* illorū, aliâs vero aliis tribuit magnū decus. Sed neq; hęc mentē oblectant inuidorū. Verū *a* libra aliqua qui trahitur eximia, infixit hulcus, *i spiculum* dolorificum suo prius cordi, quam quæ cōgitatione *inuidi ac malefici* moliuntur, assequantur. Ferre aūt leuiter super ceruicē iugū quū sumpseris, prodest: at cōtra stimulū calcitrare, est lubrica via. Canentē aūt contingat me cum probis versari.

πάσχω ἀμαυρόλεκά.
ἔ οἱ μετέχω θράσεος. φίλον εἴη
φιλεῖν· ποτὶ δ᾽ ἐχθρὸν ἄ-
τ᾽ ἐχθρὸς ἰὼν, λύκειο δίκαν ὑπο-
θεύσομαι
ἄλλ᾽ ἄλλοτε πειτέων, ὀδοῖς σκολιαῖς.
σὺ πάντα δ᾽ νομὸν εὐθύγλωσ-
σος εὐὴς ἀφορᾷ.
παρὰ τυραννίδι, χ᾽ ὁπόταν ὁ
λαῶργος τρατὸς, χ᾽ ὅταν πόλιν οἱ
σοφοὶ
τηρέοντι. χρὴ δὲ θεὸς
θεὸν οὐκ ἐρίζειν.
ἐπῳδὸς κώ. ισ᾽.
ὃς αὖ ἐχθρὸς τότε μὲν τὰ κείνων,
τότε δ᾽ αὖθ᾽ ἑτέροις ἔδω-
κε μέγα κῦδος. ἀλλ᾽ ἐ-
δὲ ζῶντα νέον ἰαίνει φθονερῶν. σεύ-
θημος
δὲ πινος ἑλκόμβρῳ
θελοσας, σὲ πικρὸν ἕλ-
κος ἐδυκαρδὲν ἰᾷ σεσόφε καρδίᾳ,
πρὶν ὅσσα φρενῶν δὲ μηχανῶν τυχεῖν·
φέρειν δ᾽ ἐλαφρῶς
ἐπικώμιον λαβόντα
ζυγὸν δρήγ. ποτὶ κέντρον δὲ τοι
λακτιζέμβ τελέθει
ὀλισθηρὸς οἶμος. ἄδοντα δ᾽ εἴη
μοι τοῖς ἀγαθοῖς ὁμιλεῖν.

EIDEM HIERONI, celete *victoriam adepto*.

Ode III.

VEllem Chironem Phillyriden (*si fas est* hoc *prolatū* nostra lingua cōmune optare verbum)

reui-

ΤΩι ΑΥΤΩι ΙΕ-
ρωνι, κέλητι.
Εἶδος Γ.
τροφὴ α. κώ. ιγ.
ΗΘελον Χείρωνά κι Φιλλυρίδαν,
εἰ χρεὼν ζῆν᾽ ἀμετέραις λόγ-
γλώσ-

σαις

σας κοινὸν εὔξαο ἕπος,
ζώειν τὸν ἀποιχόμενον,
Οὐρανίδα γόνον εὐ-
ρυμέδοντα Κρόνου.
βάσταγσίτ' ἄρχὰν Παλίᾳ
φῆρ' ἀγρότερον,
νόον ἴσχετ' ἀνδρῶν φίλον· οἷ-
ος ἐὼν ἔθρεψέ ποτε
τέκνον ἀοίδιμον Ἀσκλαπιὸν,
ἄμεργε γυναικείος Ἀσπλαπιὸν,
ἄρωα παντοδαπῶν ἀλεκτῆρα νέ-
σων.

ἀντιστροφὴ κώ. ιγ.

τὸν μὲν εὐίππου Φλεγύα θυγάτηρ,
πρὶν τελέσαι μητρόπολιν σὺν Ἑλ-
θμᾷ, δαμεῖσα χρυσέοις
τόξοισιν ὑπ' Ἀρτέμιδος,
εἰς Ἀΐδαο δόμον κὰν
θαλάμῳ κατέβα,
τέχνᾳς Ἀπόλλωνος. χόλος
δ' οὐκ ἀλίθιος
γίνεται παίδων Διός. ἀ
δ' ἀπεφλαυρίξασά μιν
ἀμπλακίαισι φρενῶν, [πρὸς,
ἄλλον αὖτις γάμον, κρύβδαν πα-
τρὸς ἔθυεν ἀκέρσεκόμᾳ μιχθεῖσα Φοί-

ἐπῳδὸς κώ. ιδ. [βῳ
Ἐ φέρεισα σπέρμα θεᾶς κοὐκ ἐρέγε-
σεν γάμῳ· ἐλθεῖν πρὸ πέζαν νυμφι-
ὰδὲ παμφώνων ἰαχὰν [δίαν,
ὑμεναίων, ἄλικες
οἷα παρθένοι φιλέοισιν ἑταῖραις
ἐσπερίαις ὑποκυ-
κλίζεσθ' ἀοιδαῖς· ἀλλά τοι
ἥρατο τῶν ἀπεόν-
των, οἷα Ἐ πολλοὶ πάθον.
ἔστι Ϟ φῦλον ἐν αὐ-
θρώποισι μητιόεντον,
ὅστις αἰσχύνων ἐπιχώ-
ρια, παπταίνῃ τὰ πόρσω,

μεταρ-

reuiuiſcere mortuum, prolem late potentem Vranidæ Saturni, vallibusque imperare Pelii, feram agreſtem, mentem habentem hominũ amicam: qualis exiſtens nutriuit olim filium ſuauem Indolentiæ mẽbris vegetæ Æſculapium, heroem omnigenorum propulſatorem morborum.

¶ quem boni equitis Phlegyæ filia, priusquam *negotium ſuum* confeciſſet cum Lucina circa matres verſante, in thalamo domita aureis ſagittis a Diana, in Plutonis ædes deſcendit, Apollinis technis. Ira enim non vana eſt filiorum Iouis. Ipſa autem quum floccifeciſſet eum, errore mentis, alias nuptias laudauit, clam patre, prius intonſo mixta Phœbo,

¶ & ferens ſemen Dei purũ, nõ expectauit dum veniret menſa ſponſalis, nec omniſonorum clamor hymenæorum, coætaneæ vt virgines ſociæ ſolent *in* veſpertinis cantibus dicere iuuenilibus iocis. ſed amore capta fuit abſentium: qualia etiam multi paſſi ſunt. Eſt autem genus inter homines ſtultiſſimum, *eorum*, qui vituperantes *qua ſunt* indigena, circumſpiciunt *qua ſunt* vlterius,

vana conſectantes irrita ſpe.

¶ Habuit talem magnam calamitatem pulchre veſtitæ faſtus Coronidis. Nam cubuit in ſtratis hoſpitis, qui aduenerat ex Arcadia, neque latuit ſpeculatorem: ſed in Pythone ouium *mactatarum* receptrice illa omnia ſenſit templi rex Loxias, ſocium apud rectiſſimum, quum opinionem *de Coronide* perſuaſiſſet *ſibi*, omniſciam mentem. Mendacia autem non attingit, fallitque eum non deus, non mortalis, factis, neque conſiliis.

¶ Tunc quoque vbi cognouit Iſchyis Elatidæ peregrinum cõcubitum, nefariamq; fraudem, miſit ſororem furentem animi ardore impetuoſiſſimo in Laceriam: quoniam ad Bœbiadis ripas habitabat virgo. dæmon autem alter ad malum qui impulerat, perdidit eam, & ex vicinis multi participes fuerunt *exitii Coronidis*, ſimulque perierunt, ac *velut* ignis in monte ex vno ſemine proſiliens, magnam vaſtauit ſyluam.

¶ Sed poſtquam pyra collocarunt in lignea cognati puellam, fulgorque circumcurrit impetuoſus Vulcani, tum dixit Apollo, Non amplius ſuſtinebo animo genus meum perdere

miſe-

μεμαώνια θη-
ρῶν ἀκρήντοις ἐλπίσιν.

τροφὴ β. κώ. ιγ.

ἔσχε Θεσσαλὸν μεγάλαν αὐάταν
καλλιπτώλεθρον Κορωνίδα. ἐλ-
θόντος γὰρ ξυνάορος ξένου
λέκτρoισιν ἀπ' Ἀρκαδίας.
ἐσσὶ ἔλαθε σκοπὸν ὃν
σὶ ἄρα μηλοδόκα,
Πυθῶνι τὸν ἐσαΐει
ναοῦ βασιλῆα
Λοξίαν, κοινῶνι παρ' δι-
καίῳ γνώμαν πεπιθών,
πάντα ἴσατο νόῳ.
ψευδέων δ' οὐκ ἅπτεται, κλέπτει τε
μὶν
οὐδὲ, οὐ βροτὸς, ἔργοις, οὔτε βου-
λαῖς

ἀντιστροφὴ κώ. ιγ.

καὶ τότε γνοὺς Ἴσχυος Εἰλατίδας
ξείνιαν κοίταν, ἀγαμέν τε δόλον
πέμψε κασιγνήταν μανίᾳ
θοίσαν ἀμαιμακέτῳ
ἐς Λακέρειαν· ἐπεὶ
παρὰ Βοιβιάδος
κρημνοῖσιν ὤκει παρθένος.
δαίμων δ' ἕτερος
ἐς κακὸν τρέψας ἐδαμάσ-
σατο νιν, καὶ γάτονων
πολλοὶ ἐπῶρσαν· ἀμφὶ
δ' ἔφθορε, πολλάν τ' ὄρει πῦρ ἐξ
ἑνὸς

ἐπῳδὸς κώ. ιδ.

σπέρματος σύνορον αἴθωσεν ὕλαν.
ἀλλ' ἐπεὶ πεύκᾳ θέσαν ἐν ξυλίνῳ
σύζυγοι κούραν, στέλας δ' ἀμφέ-
θραμε
λαὸν Ἀφαίστου, τότ' εἶπεν Ἀπόλλων, σὺν εἶπ-
τλάσαμεν ψυχᾷ φίλος ἀμὸν ἁλίσ-

οἰκτρο-

οἰκτροβώτᾳ θανάτῳ,
μητρὸς βαρείᾳ σὺν πάθᾳ.
ὡς φάτο· βάμπε δ' ἐν
σπερχθεὶς κιχὼν, πρῆσέ τ' ἐν νεκροῖς
ἄρπασε. κρημνῷ
δ' ἐν ὠὰ τῷ δὲ φάινε πυρσὸν
καί ῥά μιν Μάγνητι φέρων
πάρεν Κενταύρῳ, διδάξαι
πολυπήμονας ἀν-
θρώποισιν ἰᾶσθαι νόσους.

τροφὴ γ. κώ. ιγ.

τοὺς μὲν ὧν ὅσοι μέλον αὐτοφύτων
ἑλκέων ξυνῶνες, ἢ πολιὸν
χαλκῷ μέλη τετρωμένοι,
ἢ χερμάδι τηλεβόλῳ,
ἢ φλογινᾷ πυρὶ σῶ-
μοι δέμας, ἢ
χιμῶνι, λύσεις ἄλλον ἀλ-
λοίων ἀχέων
ἔξαγεν· τοὺς μὲν μαλακαῖς
ἐπῳδοῖς ἀμφέπων,
τοὺς δὲ σθεναρέα πι-
νόντας, ἢ γυίοις περιάπτων πόνθεν
φάρμακα, τοὺς δ' τομαῖς ἔστασεν
ὀρθούς.

αὐτιστροφὴ κώ. ιγ.

ἀλλὰ κέρδει καὶ σοφία δέδετο·
ἔτραπε καὶ κεῖνον ἀγάνορι μισθῷ, χρυσὸς ἐν χερσὶ φανείς,
αὐτὸν ἐκ θανάτου κομίσαι
ἤδη ἁλωκότα. χερσὶ δ' ἄρα Κρονίων
ῥίψας δι' ἀμφοῖν ἀμπνοὰν
στέρνων κρύπτειλεν
ὠκέως, αἴθων δὲ κεραυ-
νὸς ἐξέκαψε μόρον.
χρὴ τὰ ἐοικότα πὰρ [σὶ,
δαιμόνων μαστεύοντα θνατοῖς φρονεῖν
τὸ παρ' ποδός, οἵας ἐμμὶ
μύσεις.

ἐπῳ-

miserabilissima nece, matris graui cum calamitate. Sic dixit: gressuque in primo quum attigisset *locum*, puerum e cadauere eripuit: ardens autem ipsi pyra flammam suam diuisit. Illum igitur Magnesio adducens commisit Centauro, ad docendū multinocuos hominibus sanare morbos.

¶ Eos itaque quotquot venerunt *ad ipsum* spontenatorum huleerum participes, aut coruſco ferro membra sauciati, aut saxo eminus misso, aut æstiuo igne consumpti corpus, aut frigore liberās alium aliis dolorib. eripuit: quosdā quidē mollibus incātationibus tractans, quosdam vero lenia *pharmaca* bibētes, aut membris circumponens vndique pharmaca, quosdam etiam sectionibus, stare fecit rectos. ¶ Verum lucro etiam prudentia irretitur. *Nam aretēta via* auertit illum quoque ingenti mercede, aurum in manibus apparens, virum a morte vt reduceret iam captum. Quare manibus Saturnius iaculatus *fulmen* per amborū pectora, respirationem ademit statim, ardensq; *eius* fulmen irruens immisit mortem. Oportet consentanea a diis quęrere mortalibus mentibus, cognoscentes quod *est* ante pedes, qualis simus conditionis.

¶ Ne

¶ Ne animę mi, vitam immortalē affecta: sed opus quod fieri potest, aggredere. Si autem prudens specum habitaret adhuc Chiron, & aliquas ei illecebras in animo suauisoni hymni nostri ponerent, ipsi profecto persuasissem, nunc quoq; bonis præbere viris *seipsum* medicum calidorum morborum, aut aliquem Latoidæ vocatum *filium*, aut patris *Apollinis, videliset Iouis*. atque adeo in nauibus venissem, Ionium secans mare, Arethusam ad fontem, ad *Hieronem*, Ætnæum hospitem,

¶ qui Syracusis imperat, rex lenis ciuibus, non inuidens bonis, hospitibusque admirandus pater. Ad quem si descendissem, geminas gratias afferens, *videlicet* sanitatem auream, & hymnum certaminum Pythicorum, *qui esset* splendor coronis, quas fortissime omnium se gerens Pherenicus *equus eius* consequutus est apud Cirrham aliquādo: stella cælesti (dico) splendidius illi lumen venissem, profundo mari traiecto.

¶ Sed vota facere ego volo matri, quam venerabilem Deam puellæ iuxta meum vestibulum cum Pane celebrant frequenter noctu. Verum si sermonum intelligere summam

rectam

ἐπῳδὸς κώ. ιδ.

μὴ φίλα ψυχὰ βίον ἀθάνατον
σπεῦδε, τὰν δ' ἔμπρακτον αὖτλει
μαχανάν.
εἰ δὲ σῶφρων αὖτερον ἔναιεν
ἔτι Χείρων, καί τοί
φίλτερον κὲν θυμᾷ μελιγάρυες ὕμνοι
ἀμέτερροι πῆγεν, ἰ-
ατῆρά τοι κέν μιν πίθον
καὶ νῦν ἐσλοῖσι πυρ-
χεῖν αὐφάσι θερμᾶν νόσων,
ἢ ἴναλαΐδα
κεκλημένον, ἢ πατέρος.
καί κεν σὺν ναυσὶ μέλον, Ι-
ονίαν τέμνων θάλασσαν,
Ἀρέθουσαν ἐπὶ κράναν,
πὰρ Αἰτναῖον ξένον,

τροφὴ δ' κώ. ιγ.

ὃς Συρακόσαισι νέμει, βασιλεὺς
πρᾶος ἀστοῖς, ἐὐφρόνων ἀγαθοῖς,
ξεινοις δ' θαυμαστὸς πατήρ.
τῷ μὲν δίδυμος χάρις,
εἰ κατέβαν ὑγιει-
αν ἄγων χρυσέαν,
κῶμόν τ' ἀέθλων Πυθίων,
αὐγλαὸν στεφάνοις,
τοῖς ἀελσεύων Φερένι-
κος ἔλᾳ Κίρρᾳ ποτε,
ἀστὴρ ἐρατὸς
φαμὶ τηλαυγέστερον κείνῳ φάος
ἐξικόμαν κε, βαθὺν πόντον περάσας.

αὐτιστροφὴ κώ. ιγ.

ἀλλ' ἐπεύξασθαι μὲν ἐγὼν ἐθέλω
ματρὶ, τὰν κούραι πὰρ ἐμὸν αὐλὸν
θυέργον
σὺν Πανὶ μέλπονται θαμὰ
σεμναὶ θεὸν σὺν ὑγιᾷ.
εἰ δὲ λόγων σοφίᾳ
κορυφᾶν Ἱέρων

ἐρῶν

ὀρθὰν ἐπίστει μανθάνων
οἶδα καὶ τερπνόν,
ἓν παρ' ἐσλὸν πήματ' ὦ στώ-
μυλε δ' αἰόντων βροτῶν
ἀθάνατοι. τὰ μὲν ὧν
κε δυώωντες νήπιοι κόσμῳ φέρειν,
ἀλλ' ἀγαθοὶ, τὰ καλὰ περίψαντες
ἔξω.

ἐπῳδὸς κώ. ιε.

τὸν δὲ μοῖρ' εὐδαιμονίας ἔπεται.
λαχόπτερον γάρ τοι τύραννον δέρκει),
εἴ τιν' ἀνθρώπων, ὁ μέγας
πότμος. αἰὼν δ' ἀσφαλὴς
οὐκ ἐγένετ' οὔτ' Αἰακίδᾳ πᾶς
Πηλεῖ,
οὔτε παρ' αὐτῷ
Κάδμῳ· λέγοντί γε μὰν βροτῶν
ὄλβον ὑπέρτατον οἱ
χαῖν, οἵ τε κὴ χρυσαμπύκων
μιλπομένων σὺν ὄρφ
Μοισᾶν, καὶ ἐν ἑπτάπυλοις
αἴσιον Θήβαις, ὁπόθ' Αρ-
μονίαν γάμε βοῶπιν·
ὁ δὲ Νηρέος δύ-
σβουλου Θέτιν παῖδα κλυτάν.

τροφὴ ε. κώ. ιγ.

καὶ θεοὶ δαίσαντο παρ' ἀμφοτέροις,
κὴ Κρόνιε παῖδας βασιλῆας ἴδον
χρυσείαις ἐν ἕδραις, ἔδνά τε
δέξαντο. Διὸς δὲ χάριν
ἐν πρεσβυτέρων μεθέμει-
ψάρθμοι κομῶντων,
ἔγκυρσιν ὀρθὰν καρδίαν.
ἐν δ' αὖτε χρόνῳ,
τὸν μὲν ὀξείαισι θύγα-
τρες ἐρήμωσαν πάθαις,
δύφρεσσιν ὰς μίγης ἀ
τρεῖς· ἀτὰρ λευκωλένῳ τι Ζεὺς
πατὴρ
ἦλυθεν ἐς λέχος ἱμερτὸν Θυώνᾳ.

αὐπ-

rectam nosti, edoctus *a* prioris seculi hominibus, scis *quod* vnum ad bonum mala bina partiuntur mortalibus immortales. Sed ea stulti nō possunt moderate ferre, at sapientes *ea ferunt* bona obuertentes extra. ¶ Te vero sors felicitatis consequitur. rectorem enim populorum regem *te* intuetur (si quem ex hominibus) potens fortuna. sed enim vita extra periculum posita non contigit nec Æacidæ Peleo, neque diuino Cadmo. Dicuntur tamen illi mortalium felicitatem supremā habuisse, qui & Musās aureis reticulis redimitas canentes in monte, & in septem portas habentibus audiuerunt Thebis, quando *Cadmus* Harmoniam vxorē duxit bouinis oculis *speciosam*: ille vero, *Peleus* Nerei bonis consiliis præditi Thetin filiam inclytam. ¶ Quinetiam dii epulati sunt apud vtrosq;, & Saturni filios reges viderunt *Cadmus* & *Peleus* aureis in sedibus, donaq; nuptialia acceperunt *ab illis*. Iouis deniq; beneficio ex priorib. ærumnis mutata fortuna translati statuerunt erectū cor & *animū erexerūt*. sed rursum procedēte tēpore hūc quidem *Cadmū* filię tres ꝑ grauia infortunia priuarūt lætitię sorte. at cādidæ brachiis Semelæ Iupiter pater venit in cubile amabile. ¶ il-

¶ Illius autē *Pelei* filius, quem vnicū immortalis peperit in Phthia Thetis, in bello sagittis anima amissa, excitauit, dum igni cremaretur, gemitum a Græcis *editum*. Si vero quis ex mortalibus *in* animo habet veritatis viam, oportet *eum* a beatis *diis* cōsequutum *prosperam fortunā* frui *sua* felicitate. Nam aliās alii sunt flatus alte volantium ventorū, felicitasq; hominum non in longū *tēpus permansura ad eos* accedit. Quæ q.dē quādocūq; ingēs, grauiter ingruēs, *me* sequuta fuerit, ¶ paruus inter paruos, magn⁹ inter magnos ero: Illam aūt fortunā, quę *me* comitabitur, mētib sem ꝑ colā, iuxta meas vires *eam* colēs. Si vero mihi diuitias deus speciosas dederit, spē habeo gloriā me nacturū altā in longū tēpus. Nestorem & Lyciū Sarpedonē hominum fama *celebrat* ob versus sonoros, quales compegerunt fabri periti. Nā quę cognoscitur virtus per inclytos cantus, diuturna est: sed paucis *id* facere facile *est*.

αὐπιροφὴ κώ. ιγ.

τῶ δὲ πᾶς, ὀνωξ μόνον ἀθανάτα
πάκτεν σὺν Φθίᾳ Θέτις, σὺν πολέμῳ
ὀξοῖς ἀπὸ ψυχὰν λιποῦν,
ὤρσεν πυρὶ κημόρμῳ·
σὺν Δαναῶν γόον. εἰ
δέ νόῳ πὴς ἔχῃ
θνατῶν ἀλαθείας ὁδὸν,
χρὴ τὸς μακάρων
τυγχάνοντ' οὖ πιχέρμῳ ἄλ-
λοτε δ' ἀλλοίᾳ πνοᾷ
ὑψιπετῶν αὐέμων.
ὄλβος δ' οὐκ ἐς μακρὸν αὐδρῶν ἔρ-
χεται.

ὃς πολὺς, οὔτ' αὖ ἐπιθέλοισ' ἔπῃ),

ἐπῳδὸς κώ. ιε.

σμικρὸς σὺν σμικροῖς μέγας σὺν με-
γάλοις
ἔσομαι· τὸ δ' ἀμφέπολ' αἰεὶ φρισὶ
δαίμον' ἀσκήσω, κατ' ἐμὸν
γεραπευόων μαχανάν.
εἰ δέ μοι πλοῦτον θεὸς ἀβρὸν ὀρέξῃ,
ἐλπίδ' ἔχω κλέος εὐ-
ρέσθαι κεν ὑψηλὸν πεδέσω.
Νέστορα καὶ Λύκιον
Σαρπηδόν' ἀνθρώπων φάτις
ἐξ ἐπέων κελαδεί-
νων, τέκτονες οἷα σοφοὶ
ἄρμοσαν. γινωσκομένᾳ
δ' ἔρεπε κλέναις ἀοιδαῖς,
χρονία τελέθει.
πολύγνωτος δὲ πρόπας αὐμαρής.

ARCESILAO Cyrenæo, curru *victoriam adepto*.

Ode IV.

HOdie oportet te apud virum amicum stare,

ΑΡΚΕΣΙΛΑΩι Κυρηναίῳ, ἅρματι.

Εἶδος Δ.

τροφὴ α. κώ. ιθ.

Σ Αμερον μὲν χρὴ σε παρ' αὐδρὶ φίλῳ

E στάμεν

στάμψ' ὑ ἵππων βασιλῆϊ Κυρά-
νας, ὄφρα κωμάζοντι σὺν Ἀρκεσίλᾳ,
Μοῖσα, Λατοΐδαισιν ὀφειλόμενον
Πυθῶνί τ' αὔξῃς ἄρμα νόμιον·
ἔνθα ποτὲ χρυσέων
Διὸς αἰετῶν πάρεδρος,
σὺν ἀποδάμου Ἀπόλλω-
νος τυχόντος, ἱέρεια,
λρῆσε οἰκισῆρα Βάττον
κωμοφόρου Λιβύας, ἱερὰν
νᾶσον ὡς ἤδη λιπών,
κλιναῖσιν εὐάρμασιν
πόλιν ἐν δολιανότατι μάσσαι·
αὐτὶ προφὴ κώ ισθ.
κ' τὸ Μηδείας ἔπος ἀϊκομίσαι-
σ' ἐσθέμεν κὲ σὺν δεκάτᾳ γλυκεῖαν,
Θήραιον. Αἰνεῖται τό ποτε ζαμενὴς
πατὴρ ἀμπνύσε ἀθανάτου στόμα-
τος,
δέσποιναν κέλεχων· εἶπε δ' ὕστως,
ἡμιθέοισιν ἰά-
σονος αἰχμήτᾳ ναύταις,
κέκλυτε παῖδες ὑπερ-
θύμων τε φώτων κὲ θεῶν.
φαμὶ γὰρ ὧδε δ' ἐξ ἁλιπλάγ-
κτου ποτὲ γᾶς Ἐπάφιον κόραν
ἀστέων ῥίζαν φυτεύ-
σεσθαι μελησίμβροτον,
Διὸς σὺν Ἄμμωνος θεμέθλοις.
ἐπαδὰς κώ ισ.
αὐτὰρ Δελφίνων δ' ἐλαχυπτερύγων,
ἵππους ἀμείψαντες θοάς,
αἶψά τ' αὖτ' ἐρετμῶν
δίφρους τε νωμήσαισιν ἀελλόπο-
δας.
κεῖνος ὄρνις ἐκπελάσσᾳ
σὺ μεγάλαν πολίων μητρόπολιν
Θήρων γλυκείαις τίν ποτε
Τριτωνίδος ἐν ὑδραῖς
λίμνας, θεὸς αὐτὸς εἰδαμάᾳ,
γαῖαν

stare, bonos equos habentis
regem Cyrenes, vt choreas du-
cente cum Arcesila, ô Musa,
Latoidis debitum, Pythoniq;
prouehas ventum prosperum
hymnorum, vbi olim ea quæ
aureis Iouis aquilis assidet sa-
cerdos, quum abscessus non esset
Apollo, oraculo suo pronun-
ciauit conditorem *fore* Bat-
tum frugiferæ Libyę. sacra in-
sula vt iã relicta, conderet cur-
ribus pręstantem vrbẽ in albo
vbere *terræ*, ¶ & Medeæ vati-
cinium reportaret, *ratumque*
faceret, cum septima & deci-
ma generatione, apud Therã
editum, quod Æetæ olim peri-
iracunda filia efflauit immor-
tali ab ore, domina Colcho-
rum. dixit autem ita semideis
Iasonis bellicosi nautis. Audi-
te filii magnanimorumq; ho-
minum & deorũ. dico enim
ex hac mari percussa terra fi-
liam Epaphi aliquando vrbium
radicem plantaturam es-
se, quæ sit curæ mortalibus,
Iouis in Ammonis fundamentis. ¶ Pro delphinibus au-
tem paruas habentibus *pinnas*
tanquam alas, equos permu-
tantes veloces, habenasq; pro
remis, currus regent celeripe-
des. Illud augurium efficiet
magnarũ vrbium metropolin
esse Theram. quod aliquando
Tritonidis paludis in fluẽtis,
Euphem⁹, quũ e pra descẽdis-
set ad deũ homini assimilatũ,
terram

terram dantem *pro* xeniis, ac-
cepit. faustum autem super eo
Saturnius Iupiter pater cum
fragore edidit tonitru:
¶ quando anchoram ferreas
malas habentem in naue sus-
pendentibus forte superue-
nit citæ Argûs frænum. Duo-
decim autem prius dies extra
Oceanum portabamus super
dorsa terræ desertæ marinam
machinam, cõsiliis quum ex-
traxissemus nostris. Tunc au-
tem soliuagus deus superue-
nit, qui induerat illustrem vi-
ri venerabilis faciem, amicos
que sermones ordiebatur, hos-
pitibus vt aduenientibus be-
nefici cœnam denunciãt primũ ¶ Verumenimuero dulcis
reditus opportunitas prohi
buit manere. Dicebat autem
ille se esse Eurypylum, terram
continentis filium immorta-
lis concussoris. animaduerte-
bat autem *nos* festinãtes. qua-
re quum subito arripuisset tel-
lurem dextra, obuium xeni-
um quæsiuit dare. Neq; incre-
dulum, *ac immorigerum* red-
didit ipsum: sed heros in littora
ꝓsiliẽs manu manũ eius
quũ vicissim firmasset, accepit
glebã admirãdã. Audio aũt eã
submersam e naui, marina coi-
uisse & *se permiscuisse* cũ sal
sugine, Hesperiũ humidũ pe
lagus sequutã. ¶ At ego horta-
bar identidẽ famulos q *domi-*
nos liberãt a laboribus, vt eã cu-
stodirent: sed

γαῖαν διδόντι ξείνια,
πρόφρασθεν Εὔφαμος κελάδησε
δέξατ'. ἄϊσιον δ' ἐπὶ οἱ Κρονίων
Ζεὺς πατὴρ ἔκλαγξε βροντᾶν,
τροφὴ β. κώ. ισθ.
αὐίκ' ἄσκυρον ποτὶ χαλκόχυτον
ναὶ κρημναύτων ἐπίστασε, θοᾶς
Ἀργοῦς χαλινόν. δώδεκα δ' ἔπειτα
μέγαν
ἀμέρας ἐξ Ὠκεανοῦ φέρομεν
νώτων ὑπὲρ γαίας ἐρήμων,
ἐνάλιον δόρυ μη-
δέποτιν ἀναπάσαντες ἀμοῖς.
ξυνάκις δ' οἱοπόλος
δαίμων ἐπῆλθε, φαιδίμων
ἀνδρὸς αἰδοίᾳ πρόσωψιν
ἡνκόμῳ· φιλίων δ' ἐπέων
ἄρχετο, ξείνοις ἅτ' ἐλ-
θόντεσσιν εὐεργέτις
δεῖπν' ἐπαγγέλλοντι πρῶτον.
αὐτὰρ προφὴ κώ ισθ.
ἀλλὰ γὰ νόστου πρόφασις γλυ-
κερὰ
κάλυε μέτρον· φάτο δ' Εὐρύπυλος
γαμβρὸς ἔχων πατὴς ἀφθίτου ξυνοσίδα
ἔμμορε· γίγνωσκε δ' ἐπιχθονίους.
αὐτὰρ δ' ὦν ἁρπάξας χερὸς
δεξιτερᾶς, πρόφρων τυχὼν
ξείνιον μάσσευσε δωτίνᾳ.
ἔβα δ' ἀπὶ ἦπειρόνδε, ἀλ-
λ' ἥρως ἐπ' ἀκταῖσι θορὼν,
χερὶ οἱ χεῖρ' αὐτερείσας,
δέξατο βώλακα δαμονίαν.
πεύθομαι δ' αὐτὸν κελα-
δεῖσθαι ὑπ' δύρητος,
ξυνάλιος βᾶμά σφιν ἄλμα,
ἐπῳδὸς κώ ισ.
ἐπτέρυγας ὑγρᾷ πελάγει πομπάν.
ἦ μὲν μιν ὀτρύνουσι δαμὼ
λισπόνοις ἱππόπο-

πεσοι φυλάξαι. τῶν σ' ἐλάθοντο
φρένες.
κῆνοι νῦν σὸ τᾷδ' ἄφθιτον νά-
σῳ κέχυται Λιβύας σύριχώρῳ
πέρματι πρὶν ὥρας. εἰ γὰρ οἴ-
κοι νιν βάλε παῖς χθόνιον
Αἰδα τέμῳ, Ταίναρον εἰς ἱερὸν
Εὔφαμος ἐλθών, ὡς ἵπ-
πάρχου Ποσειδάωνος ἄνακτος,
τὸν ποτ' Εὐρώπα Τιτυοῦ θυγάτηρ
τέκτε Καφισοῦ παῖ ὄχθαις,
τροφὴ γ. κώ. ισθ.
τετρᾴτων παίδων κ' ἐπιγνομβρίων,
αἵμᾳ οἱ κείναν λάβε πρὼ Δαναοῖς
σύριον ἄπειρον. τότε γὰρ μεγάλας
ἐξανίσαντα Λακεδαίμονος, Ἀρ-
γεία τε κόλπου, καὶ Μυκηνᾶν.
νῦν γε μὰν ἀλλοδαπᾶν
κρατὸν σύριος γυναικῶν
ἐν λέχεσι γόνος. οἵ
κεν πείσαι σὺν ἁμᾷ θεῶν
νᾶσον ἐλθόντες, τέκωντιν
φῶτα κελαινεφέων πεδίων
δέσποτον· τὸν μὲν πολυ-
χρύσῳ ποτ' ἐν δόμοις
Φοῖβος ἀμφὶς θέμιστι,
αὐτίκα προφὴ κώ. ισθ.
Πύθιον ναὸν κελεύσαντα, χρόνῳ
σ' ὑστέρῳ νάσοις πολεῖς ἀγαχθὼ
Νείλοιο πρὸς πίον πέρμος Κρονίδα.
ἦρα Μηδείας ἐπέων τίχες. ἔ-
πιθεν δ' ἀκίνητοι σιωπᾷ
ἥρωες αὐτόθεοι,
κυκινᾶν μῆτιν κλύοντες.
ὦ μάκαρ, ἦ τε Πολυ-
μνάστου, σὲ σ' ἐν τούτῳ λόγῳ
χρησμὸς ὤρθωσε Μελίστας
Δελφίδος αὐτομάτᾳ κελάδῳ.
ἅ σε χαίρειν εἰς τεὶς αὖ-
δήσασα, πιστωθμόν

βασι-

sed eorum oblitæ sunt mentes. Et nunc in hac insula immortale fusum est Libyæ spacioſæ semen ante tempus. si enim domi eam proiecisset iuxta terrestre Orci ostiū, Tænarum in sacrā profectus Euphemus (filius præsidis equitum Neptuni, rex, quem aliquando Europa Tityi filia peperit Cephisi iuxta ripas) quartis liberis prognatis, sanguis eius eam obtinuisset cū Danais amplam cōtinentem terram. Tunc .n. magna summouentur Lacedæmone, Argiuoq; sinu, & Mycenis. Nunc vero peregrinorum selectum inueniet mulierū in lectis genus, qui in hanc insulam cum honore Deorum profecti, parient virū nigrinubium camporum dominum. quem diuite auri quondam in æde Phœbus admonebit oraculis, ¶ (ad Pythium templū quum ille accesserit) tempore vero sequenti in nauibus multos vt deducat Nili ad pingue delubrum Saturnii. Sane Medeæ carminum, *longique vaticinii haec fuit* series. Tremefacti autem fuerunt immoti *cum* silentio heroes diis pares, obscurum vaticinium audientes. O beatæfili Polym. te vero in hac *Medea* oratione oraculum erexit sacerdotis Delphicę, spō tanea voce. Quę te saluere quū ter iussisset, fato destinatum

regem

regem declarauit Cyrenes, ¶ dum percontareris quæ liberatio futura esset, deorum auxilio, a loquela durisona. Et nunc sane Arcesilas inter liberos hos octaua pars floret, vt purpureos flores habentis veris *in* vigore. cui Apollo, & Pytho gloriam per Amphictyonas præbuit cursus equestris. ipsum autem Musis ego tradam, & totum aureum vellus arietis. Ad illud enim quum nauigassent Minyę, a deo missi ipsis honores plantati fuerunt.

¶ Quodnam porro initium susceptum fuit nauigationis? quod vero periculum validis adamantis alligaurt *eos* clauis? fatale erat Pelian ab illustribus Æolidis cadere, manibus, aut consiliis inflexibilibus Venit autem horrendum vaticinium prudenti animo eius, editum apud medium vmbilicum matris fœcundæ arboribus, *videlicet* ab vnicū habente calceum omnino cauere diligenter, quum altis e stabulis ad occiduam terram veniret claræ Iolci.

¶ hospes existens, atque ciuis. At ille vir tandem venit hastis geminis terribilis: vestis autem duplex eum cingebat, *vna quidem erat* Magnesiorum regioni vsitata, conueniens admirandis membris.

altera

βασιλέ' ἄμφανε Κυρήνας,
ἐπῳδὸς κώ. ισγ.
δυσηρόου φωνᾶς ἀπαρνέμβροτον
ποινὰ τίς ἔσχε θεὸς θεῶν.
ἦ μάλα δὴ μοῖρ' καὶ
νῦν, ὥσθ' ἑ φοινικοθέμιν ἥρως
ἀκμᾶ,
πυσὶ τ' ἐν τοῖς ὄγδοον θάλ-
λει μέρος Ἀρκεσίλας· τῷ μὲν Ἀπόλ-
λων ἄ, τε Πυθὼ κῦδος ἐξ
Ἀμφικτυόνων ἔπορεν
ἱππιοδρομίας. ἀπὸ σ' αὖτον ἐγὼ
Μοίσαισι δώσω, & τὸ πάλ-
χρυσον νάκος κλυτ. μοῖ γὰ
κεῖνο πολυσυνόπτων Μινυᾶν, θεόπεμ-
ποι σφίσι μνᾳ φύτευθεν.
τροφὴ σ'. κώ. ισθ.
τίς γὰρ ἔρχ' ἐδέξατο ναυβλίας;
τίς δὲ κίνδυνος κρατερῶν ἀδά-
μαν-
τος δῆσεν ἄλοις; θέσφατον ἦν Πελίαν
ἐξ ἀγαυῶν Αἰολίδαν θανέμεν,
χείρεσσιν ἢ βουλᾶς ἀκναμπτοῖς.
ἦλθε δ' οἱ κρυόεν
πυκινᾷ μάντευμα θυμᾷ,
παρὰ μέσον ὀμφαλὸν σύ-
δενδρον ῥηθὲν μητέρος,
τὸν μονοκρήπιδα πάντως
σὺν φυλακᾷ χεθέμεν μεγάλᾳ·
οὔ τ' αὖ αἰπεινῶν ἀπὸ
σκοπιῶν ἐς σύδειλον
χθόνα μόλῃ κλειτὸς Ἰωλκός.
αὐτίκα προφὴ κώ. ισθ.
ξεῖνος αἴτ' ἂν ἀστός. ὁ δ' ἄρα
χρόνῳ
ἵκετ', αἰχμαῖσι διδύμοισιν αὐτὸς
ἐκπαγλοθ. ἐσθὰς δ' ἀμφότερον
μιν ἔσχεν
ἅ, τε Μαγνήτων ἐπιχώριος ἁρ-
μόζοισα θαητοῖσι γύοις.

ἀμφὶ δὲ παρδαλία,
στέγετο φρίσσοντας ὄμβρους·
ἐδέ κομᾶν πλόκαμοι
κερθέντες οἴχοντ' ἀγλαοί,
ἀλλ' ἄπαν νάστον κατέζυσ-
σον. ἔχα δ' ὀδὺς ἰὼν σφετέρας
ἔστη γνώμας ἀπαρ-
θάτιος πρώμνᾳ,
ἐν ἀγορᾷ πληθόντος ὄχλου.

ἐπῳδὸς ω. ιγ.

τὸν μὲν ἔ γινωσκον, ὀπιζομένων
δ' ἔμπας τις εἶπεν καὶ τόδε,
Ἔτι που ἔστος Ἀπόλ-
λων, ἐδὲ μὰν χαλκόφρικτός ἐσπ
πόσις
Ἀφροδίτας ἐν δὲ Νάξῳ
φαντὶ γαμεῖν λιπαρᾷ Ἰφιμεδείᾳ
παῖδας, Ὦτον, καί σε τολ-
μάεις Ἐφιάλτα ἄνακτ'.
καὶ μὰν Τιτυὸν βέλος Ἀρτέμιδος
ἔρυσε κραιπνὸν, ἐξ αὐ-
γᾶτε φαρέτρας ὀρνύμενον·
ὄφρα πὶς τῶν ἐν δωματῳ φιλοζώ-
των ἐπιψαύειν ἔρκεται.

τροφὴ ε. κώ. ιδ'.

Τοὶ μὲν ἀλλάλοισιν ἀμειβόμενοι
μάρνον θοιαῖτ' αὐτὰ δ' ἠμιόνοις
ξυσσᾶ τ' ἀπήνᾳ σεσταπόδαν
Πελίας
ἵκετο σὺν δόλῳ. τοῖσι δ' αὐτίκα πα-
πλώνας ἀβλίχωτον πέδιλον,
δεξιτερᾷ μόνον ἀμ-
φὶ ποδὶ. κλέπτων ἔ θυμὸς
δείματα. σεσταότες πόλιν, ποί-
αν γαῖαν ὠ ξεῖν' εὔχεαι
πατρίδ' ἔμμεν. καὶ τὶς αὐθρώ-
πων σε χαμαιζήλων πολιᾶς
ἐξαύηκεν μάτρος; ἐ-
γχώριοισι μὴ ψεύδεσι
κάμμιανε εἰπὲ μύθων.

altera vero *erat* pellis pardi, *qua* arcebat horrorem incutientes imbres. Neque cæsariei capilli tonsi abierant pulchri: sed totum tergum quatiebāt. Statim autem recta profectus sui stetit animi intrepidi specimen edens, quum in foro frequens esset turba. ¶ Eum quidē non agnoscebant. quispiam tamen eorum qui *illum* reuerebātur, dixit & hoc, Neutiquam hic *est* Apollo, neque vero maritus Veneris, qui æreo curru vehitur. In Naxo autem fertili aiunt mortuos esse Iphimedeæ liberos, Otum, & te ô audax Ephialta rex. Quinetiam Tityum telū velox Dianæ confodit *tanquā venabulum* ex inuicta pharetra prodiens, vt vnusquisque cupidineas voluptates attingere amet quæ *sint* in possibili.

¶ Illi quidem se mutuo compellantes, loquebantur talia, Mulis autem & polito vehiculo cōcitate Pelias venit properans. Obstupuit autem statim quum circūspexisset valde cognitū *fama* calceum, dextrū tantūmodo circa pedem. Occultās tamē aïo terrorē, alloquut' est *hoïem*, Quamnam terrā ô hospes gloriaris patriā *tuā* esse, & q̄s hoīm terrigenū te cano, *ac ꝑpter senectutis canitiē venerādo* emisit e ventre? Odiosissimis mendaciis non polluens *te*, dic genus *tuum*.

¶ Huic autem fiducia sumpta, placidis verbis sic respondit, Aio doctrinā Chironis *me* afferre. Ex antro enim venio, a Chariclone & Philyra, vbi Cētauri me filię educarunt castę. Viginti autem cum compleuissem annos, neq; facinus *vllam feci*ssem, neq; *vllum* verbum illiberale *in* illis *annis* dixissem, veni domū, regnum recepturus patris mei, quod regnatur non secundum ius, *& æquum*, quod olim Iupiter dedit populorum duci Æolo, & liberis, *vt esset illis* decus.

¶ Audio enim Peliam iniustum stultæ menti obsequutum, a nostris iuste imperantibus parentibus violente prędatū esse illud. Qui me, quum primum vidi lumen, superbi ducis veriti ferociam, funere ceu defuncti atro, *i. tristi*, in ædibus proposito, cum planctu mulierum, clam miserunt fasciis in purpureis, cum nocte cōmunicato itinere, *i. me nocte emittentes*. Saturniq; filio Chironi ad alendum dederunt. ¶ Sed horum quidem sermonum capita tenetis. at domos albis equis insidentiū parentū honorādi ciues indicate mihi aperte. Æsonis enī filius indigena, nō *in* peregrinā veni terrā aliorū. Semifer aūt *Chiron* me diuinus Iasonem vocās cōpellabat. Sic loquutus est, eū autē ingressum

αὐτιτροφὴ κώ. ιδ'.

τὸν δ' ἀμοιβαῖς ἀγανοῖσι λόγοις
ὦδε μειφθη, Φαμὶ δὴ σοφίαν
Χείρωνος οἰσθ'· αὐτόθεν γὰρ νέομαι
πὰρ Χαρικλοῦς καὶ Φιλύρας, ἵνα
Κεν-
τώρεσσι μεθ' ἡβᾶν ἀγνεύ.
ἔκατον δ' ἐτελέσσαμεν
ἐνιαυτοὺς, ἔτ' ἔργον,
ἔτ' ἔπος σύτε μέλον
κοίνοισιν εἰπὼν, ἱκόμαν
οἴκαδ', ἔρχων ἀγκομίζων
πατρὸς ἐμὸν, βασιλεύομέναν
ὑπ' αὐτῶν, τὸν ποτε
Ζεὺς ὤπασε λαγέτα
Αἰόλῳ, ἔ πομπὸν ἐμῶν.

ἐπῳδὸς κώ. ιγ.

πεύθομαι γάρ μιν, Πελίαν ἄθεμιν
λοξοῖς παθήσασθαι φρεσὶν,
ἀμετέρων ὑπερ-
λᾶσαι βιαίως ἔρχεσθαι κτεάνων.
τοί μ', ἐπεὶ πάμπρωτον εἶδον
φέγγος, ὑπερφιάλου ἀγαμὸν
δείσαντες ὕβριν, κῆδος ὡ-
στέ τι φθιμένῳ δνοφερὸν
ἐν δόμοις ἠκόμισαν, μυχῶ κω-
κυτῷ γυναικῶν, κρύβδαν πέμ-
πον σπαργάνοις ἐν πορφυρέοις,
νυκτὶ κοινώσαντες ὁδὸν. Κενταύρῳ
δὲ πραφὲν Χείρωνι δῶκαν.

τροφὴ ς. κώ. ιδ'.

ἀλλὰ τούτων μὲν κεφάλαια λόγων
ἴστε. λευκίπτων δ' δόμους πατέρων
κεδνοὶ πολῖται φράσατέ μοι σα-
φέως.
Αἴσονος γὰρ πῶς ἐπιχώριος, ἐ
ξείναν ἱκόμαν γαῖαν ἄκων.
φὴς δέ με θεῖος Ἰά-
σονα κικλήσκων πεφυκέναι.
ὡς φάτο. τὸν μὲν ἐσέλ-

θόντ' ἔγνων ὀφθαλμοὶ πατρός·
ὐπὸ δ' αὖ γλεφάροις πομφόλυξαν
δάκρυα γηραλέων βλεφάρων,
αὐτῷ δὲ ψυχᾶν ἐπὶ
χάρησεν ἐξαίρετον,
γόνον ἰδὼν κάλλιστον ἀνδρῶν.
αὐτὶ προφ. κώ. ισ.
καὶ καστίγνητοι σφίσιν ἀμφότεροι
ἤλυθον κείνᾳ μετὰ κλέος ἐσ-
θλὸς μὲν Φέρης, κραίνων Ὑπερησίδα
λιπών,
ἐκ δὲ Μεσσάνας Ἀμυθάν τ' ἀχέως
δ' Ἄδμητος ἵκει καὶ Μέλαμπος
εὐμαρέοντες ἀγε-
ψιόν. ὐ δ' αὐτὸς δεμοίρᾳ
μειλιχίοισι λόγοις
αὐτοὺς Ἰάσων δέγμεν' εὐ-
ξείνῳ ἁρμόζοντα τεύχων.
πᾶσιν ἐς εὐφροσύναν πάνυεν.
ἀλλ' ὁμῶς πέντε δραπὰν
νυκτεσσιν ἔνθ' ἀμέραις
ἑπτὰν εὐζωὰς ἄωτον.
ἐπῳδὸς κώ. ισ.
ἀλλ' ὐ ἕκτᾳ πάντα λόγον θέμεν
σπουδαῖον ἐξ ἀρχᾶς αὐτῷ,
συγγενέταισι πᾶσι κατ-
νᾶθ' οἱ δ' ἐπέσποντ'. αἶψα δ' ἀπὸ
κλισιᾶν
ὦρτο σὺν κείνοισι καὶ ῥ' ἦλ-
θον Πελία μέγαρον· ἐστύμφοι
δ' ἔσαν κατέστᾳ. τῶν δ' ἀκοὺ-
σας αὐτὸς ὑπέλυσε πάσας
Τυρσὸς ἐρασιπλόκαμον χθυσά,
πρὸς δ' Ἰάσονα μειλιχᾶ
φωνᾷ πολιτεύων ἄαρχεν,
βάλλετο κερπίδα σοφῶν ἐπέων.
πᾷ Ποσειδᾶνος πεπαίο-
τροφὲ ζ κώ. ισ.
ὐ τὰ μὲν θνατῶν φρένες ὠκύτεραι
κέρδος αἰνῆσαι πρὸ δίκας δόλιον.

τρα-

agnouerunt oculi patris, & ex eius senilibus palpebris lachrymæ manarunt instar bullarū: suo in animo postquam gauisus est supra modum, filium quum conspexisset pulchertimum mortalium.

¶ Fratres quoq; ad eos ambo venerūt illius ad famā, ex propinquo q dē *loco* Pheres, fontē Hypereidē linquēs, ex Messana vero Amythā. Cōfesti Admet⁹ quoq; venit & Melāpus, gratulātes patr ueli. In cōuiuii aūt parte, *in qua colloquium inter cōuiuas haberi solet*, blandis verbis eos Iason excipiens, dona hospitalia parans conuenientia, omnē ad hilaritatē *eos* extendit, *omniq; voluptatis genere ipsos exhilarare studuit*, totis quinq; decerpens noctibus & diebus sacrum bonæ & iucūdæ vitæ florē. ¶ Sed in sexto omnē sermonē quū ppo-suisset serium ab initio *ille* vir cū consanguineis oīb. *eum* cōmunicabat. Illi vero sequebātur & *approbabāt dicta ei*⁹. Statim igitur e tentoriis prorupit cū illis, accesseruntq; *ad* Peliæ ædes, & cū festinatione intra cōstiterunt. Eos aūt cū audisset ipse obuiā processit, proles Tyrūs studiosæ cupillitii. Placidū aūt Iason molli voce instillās sermonē, iecit fūdamētū sapiētū verborū. Fili Neptuni petræi ¶ sūt q dē hoīm mētes velociores ad laudādū lucrū dolosum præ iustitia,

triste euntium ad tempus sequens tamen. At me oportet & te, legitime temperatis *animi nostri* affectibus, texere reliquam felicitatem. Scienti tibi dicam, Vna *eademq;* bucula *est* Cretheoque mater. & Salmoneo audacis consilii *viro*. Tertia autem in generatione nos *ab* illis sati robur solis aureū cernimus. Parcæ autē *hoc* auertant, si qua simultas existat inter cōsanguineos, vt *ideo* pudorē tegas, *meūq; regnum mihi restituere recuses impudēter*. ¶ Nō decet nos æs perforātibus gladiis, neq; iaculis magnū progenitorū decus partiri. Pecudes enim ego, tibi & boū flaua armēta relinquo, agrosq; oēs, quos postquā eripuisti nostris parētibus, depasceris, *tuas* opes impinguans, *& res tuas alens, ac augens*. Nec vero me angunt hæc domum tuā amplificātia valde: sed *me angit* & sceptrū monarchicū, & soliū, cui olim Cretheides insidens, equestribus recte administrabat populis iura. Hæc sine communi molestia ¶ solue nobis, ne quod recētius ex his suscites malū. Sic vtiq; loquut⁹ est. Placide aūt respōdit & Pelias, Ero talis sed iam me senilis pars ætatis circūdat: at tuus flos ætatis feruet nūc ceu fluctus. quare potes auertere irā infernorū *deorū*, *i. Manū*. iubet enim Phrixus *me* suam ani-

τραχεῖαν ἑρπόντων πρὸς ἐπίδοκον
δ' ὅμως
ἀλλ' ἐμὲ χρὴ καί σε θρασυκαμόντους
ὀργὰς, ὐφαίνειν λοιπὸν ὅλβον.
εἰδὼς τοι ἐρέω
μία βοῦς, Κρηθεῖ τε μήτηρ
& Θρασυμήδει Σαλ-
μωνεῖ. τρίτοισι δ' ἐν γενεᾶς
ἄμμες αὖ κείνων φυτευθέν-
τες σθένος ἀελίῳ χρύσεον
λύσομεν. μοῖραν δ' ἀφί-
σαντ' εἴ τις ἐχθρὰ πελᾳ
ομογνώτοις, αἰδῶ καλύψαι.
αὐτὶ προφ. κώ. ισ.
ὐ πείθω νῶϊν χαλκεραῖς ξίφεσιν,
ὐδ' ἀκόντεσσι μεγάλων σεθεν γόνων
ἁμὰν δάσασθαι. μῆλά τε γάρ τοι
ἐγὼ
καὶ βοῶν ξανθὰς ἀγέλας ἀφίη-
μ', ἀρεύς τε πάντως, τύς ἀπούρας
ἀμετέρων θρεπτήρια,
νέμεσθαι, πλοῦτον πιαίνων.
κ' ὅ με πανεῖ τὸν οἶ-
κον ζώοντα πορσύνοντ' ἄγαν,
ἀλλὰ καὶ σκᾶπτον μόναρχον,
καὶ θρόνος, ᾧ ποτε Κρηθείδας
ἐκαθέζων ἱππότας
εὔθυνε λαοῖσι δίκας.
τὰ μὲν αὖν ξυναῖς αὐλίαις
ἐπῳδὸς κώ. ισ.
λῦσον ἄμμι, μήπ νεώτερον ἐξ
αὐτῶν αὐξήσῃς κακόν.
ὡς ἄρ' ἔειπεν. ἀκὰν
δ' αὖτε μέρος τὸ καὶ Πελίας, ἔστο-
μεν
θιοῦτος. ἀλλ' ἤδη με γηραι-
ὸν μέρος ἀλικίας ἀμφιπολεῖ·
σὸν δ' αὖθος ἥβας ἅρπ κυ-
μαίνᾳ. δ' ὠίασεν δ' ἀφελεῖν
μᾶνιν χθονίων. κέλεται γὰρ ἐαὺ
ψυχαὺ

ψυχαὶ κομίξαι Φείξος, ἐλ-
θόντα ποθ' Αἰήτα θαλάμους.
δίρμα τε κριοῦ βαθύμαλλον ἄγαλμα,
τῷ ποτ' ὀκ πόντου σαώθη,
τροφὴ ἡ κώ. ισθ.
ἔκ τε μαντειᾶς ἀθέων βελέων.
ζωῇ τέ μοι θαμιὰ τὸν ἐρέσσοντα ἰὼν
φωνεῖ μεμάντευμαι σθ' ἐπὶ Κα-
σταλίᾳ,
εἰ μίζεται τὸν π· ἐὼς πάγχυ ἐ-
τεὸν σὺ σὺν τεύχῃ ναῒ πομπάν.
τοῦτον ἄεθλον ἐκὼν
τέλεσον, καί τοι μθναρχεῖν
καὶ βασιλεύεμμ ὄ-
μνυμι ποθήσειν. κραιπνὸς
ὅρκος ἄμμιν μάρτυς ἔστω
Ζεὺς ὁ ὑψίβλιος ἀμφοτέρεσσι.
σωθεῖσιν ζώοισαν ἐπαι-
νήσοντες, οἱ μὲν κέλθειν·
αὐτὰρ Ἰάσων αὐτὸς ἤδη
αὐτιστροφὴ κώ. ισθ.
ὄρνυεν κώρυκας, ἐὸν πατρῷον
φαιδίμῳ παντᾷ. ἔχε δὲ Κρηθίδαν
Ζηνὸς ὑὸν τρέις ἀκμαν θμάχαν
ἦλθον, Αλκμήνας θ' ἑλικωβλε-
φάρου
Λήδας τε. δοιοὶ σθ' ὑψιχαῖται
αὐῆρες, ἐννοσίδα
γλυοῦ, αἰδεσθέντες ἀλκάν,
ἔκ τε Πύλας καὶ ἀπ' ἄ-
κρας Ταινάρου. τῶν μὲν κλέος
ἐσλὸν Εὐφάμου τ' ἐκραίνθη,
σόν τε Περικλύμεν' εὐρυβία.
ἐξ Απόλλωνος δὲ φορ-
μικτὰς ἀοιδᾶν πατὴρ
ἔμβαλεν εὐαίνητος Ορφεύς.
ἐπωδὰς κώ. ιγ.
πέμπε σθ' Ἑρμᾶς χρυσόραπις διδύ-
μους
ἐμὲ ἐπ' ἄτρυτον πόνον·

τὸν

animã reducere *domum,eamq; curare*, profectum ad Æetæ *regis* ædes, vellusq; arietis villosum afferre, quo aliquando ex mari incolumis euasit, ¶ & ex nouercæ impiis telis. Hæc mihi admirãdum somniũ accedens clamat. Oraculum autem consului apud Castaliam, an sit aliquid quod indagari possit: at *Deus* quam ocyrime hortatur te parare naui profectionem. Hoc certamen vltro subi, & iuro me permissurum vt monarchiam obtineas, & regnes. validum iusiurandum nobis sit testis Iupiter generis author vtriq; *nostrũ*. Pactum hoc quum approbassent, ipsi quidem separati sunt. sed Iason ipsemet iam ¶ incitabat præcones ad denunciandum vbiq; existentẽ, *minimeq; dubiam* nauigationem. Mox igitur Saturni Iouis filii tres infatigabiles pugnatores venerunt, *videlicet* & Alcmenę nigra habẽtis supercilia, Ledęq;, & duo alte comati viri, cõcussoris *terræ*, *Neptuni* genus, reueriti fortitudinẽ *suã*, & ex Pylo, & ex promõtorio Tænari. Horũ qdẽ gloria summa cõpleta est, *videl.* Euphemi, tuaq; ô Periclymene late potens. ex Apolline vero citharæd⁹ carminũ pater accessit bene laudat⁹ Orph. ¶ Misit aũt Mercurius aureæ gestator virgæ geminos filios ad insuperabilẽ labo-

laborẽ vnum quidem, Echionem, alterũ vero, Eurytũ. florẽtes pubertate. statim autem circũ Pangæi fundamẽta habitantes venerunt. etenim vltro animo hilari ocius adornabat rex ventorum pater Boreas Zeten & Calain, viros alis terga horrentes ambos purpureis. At Iuno semideis incendebat

¶ nauis Argûs desiderium omnia persuadens, ita *vt* nemo relictus securum apud matrem æuum maneret coquẽs, sed & post mortem remedium pulcherrimum suæ virtutis cum aliis coætaneis inueniret. In Iolcum autem postquam descendit nautarũ flos, numerauit omnes Iason, post quam *eos* laudasset. & quidem vates auibus & sortibus sacris vaticinans Mopsus prompto animo *nauim* conscendere fecit exercitum. Postquam autem super rostrũ anchoras appenderunt, ¶ auream manibus sumens phialam dux in puppi, patrem cælitum, fulmen pro ense suo habentem Iouem, & celeriter meantes fluctuum impetus, ventorumq; inuocabat, noctesque, & maris vias, diesque lætificos. & optabilem reditus sortem. E nubibus vero ei vicissim sonuit tonitrui fausta vox, splendidique venerunt radii

ex

τὸν μὲν Ἐχίονα κε-
χλαδότως ἠῶα. τὸν σθ' Εὔρυτον. ζω-
ξέως
σθ' ἀμφὶ Παγγαίῳ θρεμθλα,
ναιεταόντες ἔβαν. κὴ γὰ ἑκὼν
θυμῷ γελανεῇ θῶσον ἔν-
τυεν βασιλῆϊ αὐέμων
Ζήτην Κάλαΐν τε πατὴρ Βορέας,
αὔθρας πτερύγεσσι νῶτα πο-
φεινοῖσιν ἄμφω πορφυρέοις.
τὸν δ' παμπρῶτ' γλυκὺν ἡμιθέοι-
σιν πόθον γ' ἐνδυσεν Ἥρα
τροφὴ θ. κώ. ισθ.
ναὸς Αργοῦς, μή πιν ἀλεικὲς θμὸν
τ' ἀκίνδυνον παρὰ μητρὶ μίμεν
αὖθι ναιετάοντ' ἀλλ' ἐπὶ κῶας ἰα-
νάτῳ
φάρμακον κάλεσεν ἐαῖς δρεπτοῖς
ἄλιξιν σὺν θεοῖς σὺν ἄλκοις.
ἐς σθ' Ιωλκὸν ἐπεὶ
κατέβα ναυτῶν ἄωτος,
λέξατο πάντας ἐπαι-
νήσας Ιάσων. καὶ ῥά οἱ
μάντις ὀρνίχεσσι κὴ κλά-
θροισι θεοπροπίοις ἱερᾶϊς
Μόψος ἄμβασε στρατὸν
πρόφρων. ἐπεὶ σθ' ἐμβόλια
κρίμνασαν ἀγκύρας ὕπερθεν,
αὐτιστροφὴ κώ. ισθ.
χρυσέαν χείρεσσι λαοῶν φίλαν
δέχθαι σὺν πρύμνᾳ, πατέρ' Οὐρα-
νιδᾶν
ἐσχεκέραυνον Ζῆνα, κὴ ὠκυπόρους
κυμάτων ῥιπὰς, αὐέμων τ' ἐκφλῆ,
νύκτας τε καὶ πόντια κελεύθους,
ἄμαχόν τ' εὐφρόνα, κὴ
φιλίαν νόστοιο μοῖραν.
σὺν νεφέων δὲ οἱ αὐ-
πάϋσε βροντᾶς αἴσιον
φάεσμα, λαμπρὰ σθ' ἦλθον ἀκτῖ-

νες

νες τεροπᾶς ἀπορηγνύμεναι
ἀμπνοαὶ σ' ἤρωες ἔ-
στασαν, θεοῦ σάμασι
πυθόμενοι. κώρυξε σ' αὖθις
ἐπῳδὸς κώ. ισ'.
ἐμβαλεῖν κώπαισι τερμοπόρος, ἀ-
δείας ὑπίπλων ἐλπίδας.
εἰρεσίαι σ' ὑπεσχό-
μησε τραχεῖαν ἐκ πιλαμᾶν ἄκρηρος,
σὺν Νότῳ σ' αὔραις ἐπ' Ἀξέ-
νᾳ τόμως πεμπόμενοι ἦλυθον· ἔν-
θ' ἀγνὸν Ποσιδάωνος ἔσ-
σανθ' ἑναλίᾳ τέμενος.
φοίνισσα δὲ Θρηικίων ἀγέλα,
ζωρῶν ὑπαρχεν, ἐκ θεόκ-
λυστον λιθίνου βαμοῦ θέναρ.
ἐς δὲ κίνδυνον βαθὺν ἱέμενοι,
δεσπότην λίσσοντο ναῶν,
τροφὴ ι. κώ. ισ'.
σὺν δρόμων κινηθμὸν ἀμφιμάκετον
ἐκφυγεῖν πετεηνῶν. δίδυμοι γὰρ ἔσαν
ζωαὶ, κυλινδέσκοντό τε κραιπνό-
τεραι
ἢ βαρυγδούπων ἀέμων σίχες. ἀλ-
λ' ἤδη τελοῦσιν κεῖνος αὐτοῖς
ἡμιθέων πολὺς ἀ-
γὼν. ἐς Φᾶσιν σ' ἔπειτ' ἐν-
ήλυθον. ἔνθα κελαι-
νῶπα Κόλχοισι βίαν
μίξαν Αἰήτᾳ παρ' αὐτῷ.
πόντια σ' ὠκυδρόμων βελέων
ποικίλων ἴυγμα τε-
τρακνάμων' ὀλυμπόθεν
ἐν ἀλύτῳ ζεύξασα κύκλῳ,
αὐτιτροφὴ κώ. ισ'.
μαινάδ' ὄρνιν Κυπρογενὴς ἔφερεν
πρῶτον ἀνθρώποισι λιγύ τ'
ἐπαοι-
δὰς ἐδιδάσκησεν σοφὸν Αἰσονίδαν.
ὄφρα Μηδείας ἑκὼν ἀφίλοι-
τ' αἰ-

ex fulgure erum pentes. Respirationem autem heroes cōstituerāt, Dei signis persuasi. sed præconio imperāuit ipsis ¶ vt incumberent remis prodigiorum speculator, lętas subindicans spes. Remigatio autē recessit asperis ex manibus insatiabilis, & cum Noti flatibus ad Axeni *ponti* os missi venerunt. Vbi sanctū Neptuni cōsiderūt marini delubrū. Fluuum autem Threiciorum armentum taurorum aderat, & diuinitus ædificata saxea aræ superficies lata. In periculum autem profundū tendentes, dominum orabant nauium, ¶ concurrentium petrarū motum insuperabilem vt effugerent, binæ enim erant viuæ, voluebantur autem velociores, quam grauiter stridentiū ventorum agmina. Sed iam mortem ipsis illa semideorū nauigatio attulit. Phasin autē postea ingressi sunt: vbi terribilibus aspectu Colchis robur *juum* miscuerunt, apud ipsum Æetem. Domina autē velocissimorum telorum versicolorem motacillā e cælo quum alligasset rotæ quatuor radiorum indissolubili,

¶ furiosam auem Cypris attulit primum ad homines: supplicatricesque incantationes docuit sapientem Æsoniden, vt Medeæ eximeret reuerentiam erga parentes,

desi-

desiderabilisq; Græcia ipsam in pectore ardentem verteret flagello suadelę, & mox exitus certaminum ostendit paternorum. Cum oleo enim vbi miscuisset remedia aduersus duros dolores, *illi* dedit vt vngeretur. Pactiq; sunt communes nuptias, *et* dulces inter se iungere. ¶ Quum igitur Æetes adamātinum in mediis aratrum firmasset, & boues qui flammam ardentis ignis e flauis malis efflabant, æreisque vngulis proscindebant tellurem, alternatim pedibus insistentes: eos adductos admouit iugo solus, rectosq; sulcos extendens, agebat: findebat autem tergum terræ sursum glebas attollentis *ad profunditatem* orgyæ. dixitq; ita, Hoc opus rex, qui præest huic naui, mihi quum perfecerit, immortale stragulum reportet, ¶ vellus splendidum aurea fimbria. Sic loquuto *Æeta*, Iason abiecto croceo vestimento, deo fretus, aggrediebatur opus. ignis autem ipsum non turbabat, ob præcepta hospitæ veneficæ oīmodæ. Quumque extraxisset aratrum, bubulis religauit necessitatis armis colla, immittensque lateribus naturâ ingentibus stimulum grauē, violentus absoluit imperatū vir spatium. Ingemuit tamen tacito dolore Æetes robur admiratus.

¶ Socii

τ' αὐδῶ, ποθεινὰ σ' Ἑλλὰς αὐτὸν
ὠὐφρασὶ κομόωσαν
δονέοι μάστιγι πόθους.
κεἰ πάχα πείρατ' ἀϊ-
δηλον δείκνυε παιφώων.
σεῦ σ' ἐλαίῳ φαρμακώσα-
σ' αὐτίτομα σειρεῶν ὀδυνᾶν,
δῶκε χρέος κασιγ-
νήτῳ τε κοινὸν γάμον
γλυκὺν ἐν ἀλλάλοισι μίξαι.
ἐπῳδὸς κώ. ισ'.
ἀλλ' ὅτ' Αἰήτᾳ ἀδαμαντόπνοον ἐν
μέσοισι ἄροτρον σίμβλαις,
καὶ βόας οἳ φλόγ' ἀπὸ ξανθᾶν
γνύ-
ων πέον κομόωντο πυρὸς,
χαλκέαις σ' ὁπλαῖς ἀραίσσεσκον χθόν' ἀμφιβόμιοι, τὰς ἀγαιῶν
ζεύγλας πέλασε μηχανὸς ὀρ-
θὰς σ' αὔλακας ἐνδυνύσας
ἠλαυν'· ἀναβωλακίας σ' ὀργυ-
ιὰν ἀρόσσε νᾶτον γᾶς. ἔειπεν σ' ὦδε, τὸν ἔργῳ βασιλῆος
ὅσις ἀρχὰ ναὸς, ἐμοὶ τελέσας,
ἄφθιτον φρόμνᾳ ἀγέσθω,
τροφὴ ια. κώ. ισ'.
κᾶπας αὐγλᾶεν χρυσείῳ ἰυσμῷ.
ὡς ἄρ' αὐδήσαντος, ἀπὸ κρήνειον
ῥίψας ἰασον εἷμα, θεοῦ πίσυνος
εἴχετ' ἔργου. πῦρ δὲ νιν σὺκ ἀόλλε
παμφαρμάκου ξείνας ἐφετμῇς·
ἀτρεκέως σ' ἄρρηκτον
βοέοις δησεν αὐλίγμοις
ἔντεσιν αὐχένας. ἐμ-
βάλλων τ' ἐλατῆρι φυᾷ
κέντρον αἰανὲς βιαίᾳ
ἐξεπόνησ' ἐπίκλυτον αὐτῷ
μέτρον. ἤυξεν σ' ἀφω-
νήτῳ ὡς ἔμπας ἀχᾷ
δώμασιν Αἰήτᾳ ἀγαθείς.

αὐτα-

ωὐπιτροφὴ κώ. ισ.

πεῖθε σ' ἑταίρων κάρτερον ἀνδρα φίλας
ἄρηγον χεῖρας· στεφανοῖσί τε μιν
ποίας ἐρεπτὸν, μειλιχίοις τε λόγοις
ἀγαπάζοντ'. αὐτίκα σ' Ἀελίῳ
θαυμαστὸς υἱὸς δέρμα λαμπρὸν
ἔννεπεν, ἔνθα νιν ὀκ-
τάπτυχον Φᾶρος κάλυπτε,
ἦλπετο δ' οὐκέτι οἱ
κεῖνόν γε πρᾶξαι πόνον.
κεῖτο γὰρ λόχμᾳ, δρακοντος
σ' εἶχεν λαοῤῥάφοις γυίων,
ὃς πυκνᾷ κόμᾳ τε πεν-
τηκόντορον ναῶν κρατεῖ,
τέλσαν κὰ τὼ πλαγᾶ σιδήρῳ.

ωὐπιτροφὴ κώ. ιγ.

μακρὰ μοι νεῖαι κατ' ἀμαξιτὸν. ὥ-
ρα γὰ σὺν ἀπλᾷ καὶ ἵππων
εἴμεν ἴσαμι βραχύν.
πελεῖσι σ' ἄγημα σοφίας ἐπέργοις.
κτεῖνε μὲν γλαυκῶπα τέχναις
ποικιλόνωτον ὄφιν ὠ ῥεσίλα,
κλέψεν τε Μήδειαν σὺν αὐ-
τᾷ, πὰν Πελίαο φόνον.
ἔνθ' Ὠκεανοῦ πελάγεσσι μίγχυ,
πόντῳ τ' ἐρυθρᾷ, Λημνιάδ'
τ' ἔθνη γυναικῶν ἀνδροφόνων.
ἔνθα κὴ γύῃσιν αἰθλοις ἐπεδεί-
ξαντο κέλσιν ἐσθᾶτος ἀμφίς·

τροφὴ ιβ. κώ. ισ.

κὴ σωφροσύνα θεν, κὴ σὺν ἀλοδαποῖς
καὶ δεσπόραις θυμίκοις ὑμετέραις
ἀκτῖνας ὅλβου δέξατο μοιρίδιον
ἄμαρ, ἢ νύκτες. τόθι γὰ γλυκὺς Εὐ-
φάμου φυτευθὲν, λοιπὸν αἰὲὶ
τέλεσεν, καὶ Λακεδαι-
μονίων μιχθέντες ἀνδρῶν

ἦλθεσιν,

¶ Socii autem forti viro amicas porrigebant manus, coronisq; herbæ ipsum tegebant, blandisq; sermonibus comiter excipiebant. Statim autem Solis admirandus filius vellus splendidum indicauit, vbi ipsum extenderant Phrixi gladii. sperabat autem non amplius ab eo illum confectum iri laborem. Iacebat enim *in* saltu, draconisq; detinebatur vehemētissimis genis, qui latitudine, lōgitudineq; nauem quinquaginta remorū superabat, quā cōfecerant ictus ferri. ¶ Longū *est* mihi redire in viā curruum. hora .n. vrget, *vt ad iter incœptum, & ad propositū reuertar*. & quandā viam noui compendiariam. multisq; aliis dux sum sapientiæ *huius*. Interfecit *Iason suis* technis cæsios oculos habentē, *et* versicolore tergo præditū draconē ô Arcesila. Et clam abduxit Medeā cū ipsa, *i. ipsius voluntate, & cōsensu*, Peliq; cædē. Et cū Oceani, profundis cōmerciū habuerūt, mariq; rubro. Lemniarūq; gente mulierū quæ suos maritos interfecerunt. vbi & mēbrorū certaminib. exhibuerūt specimē, vestis gratia. ¶ & cōcubuerūt *cū fœminis*. Tunc vero in peregrinis licet aruis vestros radios felicitatis suscepit fatalis dies, vel noctes. Ibi .n genus Euph. satū, deinceps sem.p oriebatur, & Lacedæmoniorum virorum permixti

sedibus, *& in ciuitatem ab illis recepti*. successu tēporis migrarunt in insulam Calliſtam. In de vobis Latoides dedit Libyę campū cum deorū honoribus augere, *et* vrbem diuinam aureo throno insidētis Cyrenes gubernare, ¶ recta consilia dātem prudentiam adeptis. Cognosce nunc Oedipi sapientiā. Si enim quisquā ramos magnæ quercus acuta securi prosterneret, tœdaretq; eius admirandā formā, etiā desinens esse fructifera, daret *tamen* sententiam de seipsa, *& declararet se hoīb. esse vtilē*, siquādo *ad* hybernū ignē veniret vltimū, aut cū erectis colūnis *domus* prīcipis *alicuius*, ad fulciē dū posita, laborē grauē alienis sustineret in muris, suū locum postquam desertū reliquisset. ¶ Tu vero es medicus opportunissimus, Pęanq; tibi honorat *istā tuā* lucem, *tuaq; regia dignitatis splendorē efficit illustrē*. oportet *igitur* mollē manū admouentem, os vulneris tractare. Facile .n. vrbē cōcutete etiā imbecillioribus, sed in sede *sua* rursum collocare difficile sane est repēte, nisi deus principib. gubernator fuerit. Tibi vero harū *rerum peragēdarū* contexuntur gratiæ sustine *igitur* felici pro Cyrene adhibere studium omne.

¶ Ex Homericis autem & hoc dictum

ἦλθεσιν, ἔνποτε καλλίστων ἀπῴκησαν χθόνα
ναῶν. ἔνθεν σ' ὔμμιν Λοξοΐδας ἔπορεν Λιβύας πεδίον
σὺν θεῶν ὑμῶς ὀφέλλειν. ἄστυ χρυσοθρόνῳ
Δίᾳ νέμειν θεῖον Κυρήνας

ωὐπιτροφὴ κώ. ισ.

ὀρθόβουλον μὴτιν ἐφσυρημμένοις.
γνῶθι νῦν τὰν Οἰδιπόδα σοφίαν.
εἰ γάρ τις ὄζῳ ἐξυθέμῳ πιλέκει
ἐξερείψαι κεν μεγάλας δρυὸς, ὤ-
χωί σε δέ οἱ θαητὸν εἶδος,
καὶ φοινόκαρπος ἐοῖ-
σι διδοῖ ψᾶφόν τε σώζῃ,
εἴποτε χμείλιον
πῦρ ἐξίκηται λοίδιον·
ἢ σὺν ὀρθαῖς κιόνεσσι
δαπεσοίωσιν ἐρειδομέναι,
μόχθον ἄλλοις ἀμφέπει
δύσκολον ἐν τείχεσιν,
ἐὸν ἐρημώσασα χῶρον.

ἐπῳδὸς κώ. ιγ.

ἐστὶ δ' ἰατὴρ ἐπικαιρότατος,
Παιὰν τέ σοι ἁμᾶ φάος.
χερὶ μαλακὸν χεῖρα παρσ-
βάλλοντα τρώμων ἕλκεος ἀμφι-
πολεῖν.
ῥᾴδιον μὲν γὰρ πόλιν σεῖ-
σαι κὴ φερτέρους, ἀλλ' ἐπὶ χώ-
ραις ὠθεῖν ἔσταν, δυσπαλὲς
δὴ γίνεται ἐξαπίνας,
εἰ μὴ θεὸς ἀγεμονεύσει κυβερ-
νατὴρ γένηται. τὸν δὲ τύ-
των ἐξυφαίνοντι χάριτες.
τλᾶθι τοῖς δ' αἰμάονος ἀμφὶ Κυρήνας θέρμ' ποτὶ δὲν ἄπαυστον.

τροφὴ ιγ κώ. ισ.

τῶν σ' Ὁμήρου κὴ τόδε σὺν ἁ-
μῷ

ῥῆμα,

ῥῆμα, πόρσω. ἄγγελον ἐσλὸν ἔφα
λιμὼν μεγίστην πρᾶγμα παντὶ
φέρειν.
αὔξεται κῦδος μοῖσα δ' ἀγγελίας
ὀρθοῖ ἐπέγνω μὰν Κυρήνα,
καὶ τὸ κλεινότατον
Βάττου μέγαρον δικαίαν
Δημοφίλου πρόπαιδα.
κεῖνος γὰρ ὢν ποιᾷ νέος,
ὢν δ' ἐκ βαλαῖς πρέσβυς, ἐγκύρσας
ἑκατονταετεῖ βιοτᾷ,
ὀρφανίζει μὰν κακὰν
γλῶσσαν φατίναν ὀπός,
ἔμπαλιν δ' ὑδρίζοντα μισεῖν,
ὠὴ προφὴ καὶ ἰσ.
σὺν ἐλίζων αὐτία θεῖς ἀγαθοῖς,
ἐς δὲ μακρὸν τέλος ἀδέν. ὁ γὰρ
κάμνοντος θεὸς αὐδρῶπον βραχὺ μέτρον ἔχει.
οὐ νιν ἔγνωκε, θεράποντα δὲ οἱ ἐ
δράξατο παιδεῖ. φωτὶ δ' ἔμμεν
τεῖτ' ἀνιαρότατον,
καλὰ γινώσκοντ', αὐάσκαν
ἐμπὸς ἔχειν πόδα. καὶ
μὰν κεῖνος Ἄτλας ἔρανος
θεὸς παλαίει νῦν μετὰ πυρσῶν
ἄπο γᾶς, ἄπο τε κλεινῶν.
λῦσε δὲ Ζεὺς ἄφθιτος
Τιτᾶνας. ἐν δὲ χρόνῳ
μεταβολᾷ. λήξαντος ἔργου,
ἐπῳδὸς καὶ. ιγ.
ἰσίων. ἀλλ' εὐχεται ἁλομένων
νόσων Δαμάτλησις ποτὲ,
οἴκῳ ἰδεῖν, ἐπ' Ἀπόλ-
λωνός τε κράνα συμποσίας ἐφέπων,
θυμὸν ὀνάσσαις θεὸς ἤδαν.
πολλάκις ἐν τε σοφοῖς δαιδάλεων
φόρμιγξα βασάζων πολί-

τας

dictum quum perpenderis, in honore habe Nuncium bonũ dixit honorem maximum rei omni afferre. Augetur etiam musa per nuncium bonum. Cognouit Cyrene, & celeberrima Batti domus iustitiam mentis Demophili. Ille enim inter pueros iuuenis, in consiliis vero senex, cõsecutus centennale æuũ, priuat quidem linguã malam, *i. maledicentiã* pulchra voce *sua*, didicitque contumeliam *him* odisse, ¶ nõ contẽdens cõtra *viros* bonos, neq; producens finem vllum, *i. neq; in rebus ad finẽ perducendis vlla procrastinatione vtens.* Nam occasio apud homines breue spaciũ habet. bene eam nouit *Demophilus* & *tanquam* famulus non fugax sequitur eam. Aiunt autẽ esse hoc molestissimum, res præclaras cognoscentẽ, propter necessitatẽ extra *res illas*, habere pedẽ, *illis q; priuari* Enĩuero ipse *vt* Atlas cũ cælo luctatur nũc patria, procul a tellure, & procul a possessionib. *suis* at soluit Iupiter ĩmortalis Titanas. Processu autẽ tẽporis mutationes *fiũt* velificationis, vbi cessauit secũd⁹ vẽt⁹. Quãobrẽ *Demoph.* optat, pniciosũ morbũ quũ extãtlauerit tãdẽ, domũ reuisere, Apollinisq; iuxta fõtẽ, cõuiuia agitãs, animũ dedere iuuenili lętitię. sæpenũero & ĩter sapiẽtes ciues affabrefactã citharã

gestans

gestans *in* loco quieto pulsare, nec cuiquam damnum inferens, minimeq; læsus ipse a ciuibus. & narrare queat Arcesilæ qualem inuenerit fontem diuinorum versuum, nuper Thebis hospitio exceptus.

τας ἡσυχίᾳ διέμεν·
μήτ' ὢν ἔνι πῆμα πορὼν, ἀπαμᾶς
δ' αὐτὸς ἀστῶν. καί κε μυθήσαιτ' ὀπίαν Ἀρκεσίλᾳ
σὺρ παγὰν ἀμβρασίων ἐπέων,
ἀθέσφατον Θήβᾳ ξενωθείς.

EIDEM ARCESILAO, curru *victoriam adepto.*

Ode V.

DIuitiæ latepotentes *sunt*, quum aliquis virtute temperatas pura mortalis vir, Fortuna tradente, ipsas auget. *qua sunt* comites multos amicos conciliantes, ô sortem diuinitus adepte Arcesila. Tu vtique eas a summis gradibus inclyti ævi *tui*, cum gloria exerces, in gratiam Castoris, qui aureo curru vehitur, qui post hybernum imbrem, tranquillitatem in domum tuam beatam coruscat.

¶ Sapientes autem adhuc pulchrius, *ac moderatius* ferũt, & a deo datam potentiam. Te vero incedentem per iustitiam magna felicitas amplectitur: partim quod rex sis magnarum vrbium, habeatque oculus congenitus honoratissimum præmium, tuæ hoc admix-

tum

ΤΩι ΑΥΤΩι ΑΡΚΕσιλάῳ, ἅρμαπ.

Εἶδος Ε.

τροφὴ α. καὶ. ισ.

Ὄπλοῦτος σύρυθμος,
ὅταν τις ἀρετᾷ κεκραμένον καθαρᾷ βροτήσιος αὐτὸς
πότμου παραδέντος αὖτον αὐάσῃ
πολύφιλον ἐπέπταν,
ὦ θεόμοι Ἀρκεσίλα.
σὺ τοί νιν κλυτᾷς
αἰῶνος ἄκρων βαθμίδων
ἄπο, σὺν δόξᾳ
μεθ' ἁνίοχον, ἅμα χρυσαρμάτου Κάστορος.
δύδιαν ὃς μὴ χαμαίζηλον
ὄμβρου πεδὰ κατευθύσαι μάκαιραν ἑσίαν.
ὠὴ προφὴ καὶ. ισ.
σοφοὶ δ' ἔπι κάλλιον
φέρουσι καὶ τὸν θεόσδοτον δύναμιν σὲ δ' ἐρχόμενον σὺν
δίκᾳ πολὺς ὄλβος ἀμφινέμεται·
τὸ μὲν, ὅτι βασιλεύς
ἐσσι μεγάλαν πολίων,
ἔχει συγγενὴς
δ' ὀφθαλμὸς αἰδοιέστατον
γέρας, τεᾷ τέκτ μι-

γνώμμον φρενί. μάκαρ δὲ ϲὺ
νῦν, κλεεννὰς ὅτι
δίχος ἤδη πιρὰ Πυθιάδος
ἵππους ἐλὼν, δέδεξαι
τόνδε κῶμον αὐτῶν,
ἐπῳδὸς κώ. ἰσ.
Ἀπολλώνιον ἄγυρμα. τῷ μή
σε λαθέτω Κυρήνα,
γλυκὺν ἀμφὶ κῆπον
Ἀφροδίτας ἀειδόμενον,
παντὶ μὲν θεὸν αἴνον ὑπερθυμεῖσθαι·
φιλεῖν δ' Καρρώταν ἔξοχ' ἑταίρων·
ὃς ἀπὸ τὰν Ἐπιμηθέος
ἄγων ὀφθαλμὸν θυγατέρα Πρόφαντιν, Βαττιαδᾶν
ἀφίκετο δόμους θεμιστερόγλωσσον·
ἀλλ' ἀελθάρματον,
ὕδατι Κασταλίας
ξενωθεὶς, μέγας ἀμφέβαλε πατρὶ κόμας,
στροφὴ β. κω. ἰσ.
ἀκηράτοις αὐλίαις
ποδαρκέων δυωδεκαδρόμων τέμενος. κατέκλασε γὰρ σὺν τέῳ σθένος ἁδὲν, ἁμὰ κρέμαται
ὁπόσα χερὶ ἀρῶν
τεκτόνων δαιδάλματ' ἄγων,
Κελσοῦν λόφον
ἄμειψεν ἐς κοιλόπεδον
νάπος θεοῦ, τὸ σφ' ἔχει
κυπαρίσσινον μέλαθρον ἀμφ' αὐδριάντι χρυσέῳ,
Κρῆτες ὃν ἐξεφόρησι πέτρᾳ
Παρνασσίῳ κληθέος ὠτο, μαντόδροπον φυτόν.
αὐτιστροφὴ κώ. ἰσ.
ἐκάνθη τοί νιν πεῖσε
νόῳ τὸν ἀγέρωχον
ὑπαὶ λιάσαι Ἀλεξιάδα,
τὸ σὶ ἠύκομοι φλέγοντι χάριτες.
μακά-

tum prudentię. Beatus autem & nunc *es*, glorioſa quod decus iam a Pythiade equis adeptus, acceperis hunc choreaem hymnum virorum *ſaltatorum*, ¶ Apollineum ludicrũ. Ideo nõ te lateat Cyrene dulcem circa hortũ Veneris quod cantatur, *quod nos docet oportere* omni quidem *rei* deum authorem ſuperponere, *eique rerum omnium authori omnia accepta referre*, diligere autem Carrotũ eximie ſupra ſocios, qui nõ Epimethei afferens ſero ſapientis filiam Excuſationem, Battiadarũ peruenit *ad* ædes iura colentium. ſed *apud* aquã Caſtaliæ hoſpitio exceptus, præmiũ præſtantiſſimo curru partũ impoſuit tuis comis, ¶ incorruptis habenis ſtadium *curruum* duodecies curſum iterantium velocibus pedibus percurrens. Fregit enim inſtrumẽtorum robur nullũ, ſed pendent quæcunq; fabrorum compingentium manibus opera artificioſa afferens, Criſæum collẽ præteriit perueniens ad caua planitie præditũ lucum Dei, qui *lucus* ipſis habet cupreſſinũ atriũ, prope ſtatuã, q̃ Cretẽſes ſagittarii in cacumine Parnaſſio collocarũt, plantã vnicũ habentẽ trũcum ¶ Spontanea igitur decet mente benefactori occurrere, *eiq; gratiam referre*. Tẽ vero ô Alexibii fili, pulchricome illuſtrãt gratię. Bea-

Beãtus *es* qui habes, etiã poſt magnum laborẽ, carminum præſtantiſſimorũ monumentum. Inter quadraginta enim lapſos aurigas, integrum currum referens intrepido animo, rediiſti iam *in* Libyę campum, & patriam vrbem, ab illuſtribus certaminibus. ¶ Laborum autẽ nemo exors eſt, neq; erit. Batti vero ſequitur vetus felicitas, pariter hæc & illa tribuens. Turris, *firmumq; præſidium* vrbis, & oculus luciditſſimus hoſpitibus, *illos lata fronte videns*. Illum *Battum* & grauiter rugientes leones præ timore fugiebant, linguam poſtquã ad ipſos attulit trans marinam *i. gręcam*. Nam dux & *author deducendæ coloniæ* Apollo dedit feras graui metui, vt ne moderatori Cyrenes irritus foret *in ſuis* oraculis.

¶ Qui & grauium morborum remedia viris & mulieribus dat, præbuitque citharœdicam artem: dat quoq; muſicam quibuscunque voluerit, pacificam inducens in mentes rectam iuris conſtitutionem, adytumque regit fatidicum, & *vates eſt, acreſponſa dat*. Quamobrẽ etiam *ob hanc ſui vaticinii peritiam* & *in vrbe* Lacedęmone, & Argis, & *in* diuina Pylo habitandi cauſa collocauit ſtrenuos Herculis poſteros, Ægimiique. Mea ve-

ro nar-

μακάριος, ὃς ἔχεις
τὸ μὴ μέγαν πόνοιο,
λόγων φερβόντων
μναμεῖον. σὺ τεοσαρόγκοντα γὰρ πεδύντεσσιν ἀνιόχοισιν, ὅλον δίφρον κομίξας ἀπροβόᾳ φρενὶ,
ἦλθες ἤδη Λιβύας πεδίον,
ἐξ ἀγλαῶν ἀέθλων,
καὶ πατρῴαν πόλιν.
ἐπῳδὸς κώ. ἰσ.
πόνων δ' ἄπις ἀπόκλαρός ἐσσι,
ἅτ' ἔσεται ὁ Βάττᾳ
δ' ἔπεται παλαιὸς
ὄλβος, ἔμπας τὸ κὴ τὸ νέμων,
πύργος ἄστεος, ὄμμα τε φαεννότατον
ξένοισι. κεῖνόν γε βαρύκομποι
λέοντες σὺν δείματι
φίσσον, γλῶσσαν ἐπεί σφιν ἀπένεικεν
ὑπερπόντιον.
ὁ δ' ἐξαγέτας δῶκεν Ἀπόλλων
ἦρας αἶνα φόβῳ,
ὄφρα μὴ τιμίᾳ
Κυρήνας ἀτελὴς
ᾖ̣οιτο μαντεύμασιν.
στροφὴ γ. κώ. ἰσ.
ὃ καὶ βαρειᾶν νόσων
ἀκίσματ' ἀνδρεσσι καὶ
γυναιξὶ νέμει, πόρεν τε κίθαριν·
διδωσί τε μοῖσαν οἷς ἂν ἐθέλῃ,
ἀπόλεμον ἀγαγὼν
ἐς παφίδας δυνομίαν·
μυχόν τ' ἀμφέπει
μαντήϊον· τῷ καὶ Λακεδαίμονι, ἔνθ' Ἄργει κὴ
ζαθέᾳ Πύλῳ ἔναισεν ἀλκᾶνδε Ἡρακλέος
ἐκγόνους, Αἰγιμιόν τε· τὸ δ' ἐ-

μὸν γαμύετ' ἀπὸ Σπάρ-
τας ἐπήρατον κλέος.
αὐτιστροφὴ κώ. ιδ'.
ὄθεν γηλυαμβοὶ
ἐκόντο Θήρανδε φῶ-
τες Αἰγείδαι, ἐμοὶ πατέρες, ἔ
θεῶν ἄπερ· ἀλλὰ μοῖρά πις ἄγε
πολύδυτον ἐς ἔργιον.
ἔνθεν αὐαδεξάμβοι
Ἄπολλον τεὰ
Καρνεία, ἐν δαμὶ σεβί-
ζομεν Κυρήνας ἀγα-
κλεμβρίαν πόλιν, ἔχοντι τὰν
χαλκοχάρμαν ξένοι
Τρῶες Ἀντανορίδαι. σὺν Ἑλέ-
ναι γὰρ μόλον, καπνωθεῖ-
σαν πάτραν ἐπεὶ ἴδον
ἐπωδὸς κώ. ιδ'.
ἐν ἄρει τὸ μὲ ἐλάσιππον ἔθνος
εὐδυκίας δέχοντα
θυσίαισιν ἄνδρες
ἱκνέοντές σφε δωροφόροι,
τοὺς Ἀριστοτέλης ἄγαγε ναυσὶ
θοαῖς
ἀλὸς βαθεῖαν κέλσθον αὐλίζων.
κῦσεν δ' ἄλσεα μείζονα
θεῶν, ἀγυτόμων τε κατέθηκεν
Ἀπολλωνίαις
ἀλεξιμβρότοις πεδ' ἁδεῖαν, πομπαῖς
ἔμμεν ἱπποκρότοις
Σκυρωτὰν ὁδόν. ἔν-
θα πευμνοῖς ἀγγελίαις
ἐπίδικα κεῖται θανών.
τροφὴ δ'. κώ. ιδ'.
μάκαιρα μὲν ἀνδρῶν μέτα
ἔναιεν, ἥρως δ' ἔπιζα
λαοπόνος· ἀτὰρ τε καὶ θα-
μά τῶν ὑπερθε λαχόντες ἄϊδαν
βασιλέες ἱερὰ
ἀνὰ μεγάλων δ' ἀρετᾶν

δρόσῳ

ro narratur e Sparta amabilis gloria.

¶ Vnde geniti venerunt in Theram viri Ægeidæ, mei maiores, non absque diis: sed fatum quoddam adduxit ad multarum victimarum epulum, *& ad istam huius colonia societatem*. Inde susscipientes, ô Apollo, tua Carnea, in conuiuio celebramus Cyrenes valde insignem ædificiis vrbem, quam incolunt æreis armis gaudentes hospites Troiani Antenoridæ. Cum Helena enim *eo* venerunt, fumantem patriam postquam viderunt

¶ in bello, Equorum autem agitatricem gentem propense excipiunt sacrificiis viri ad eos accedentes munerum latores, quos Aristoteles adduxit nauibus citis, maris profundam viam aperiens. Condidit autē lucos maiores deorum, fecitq; viam *nomine* Scyrotam, directam, ita vt esset planicies equis perstrepens *in* Apollineis pompis propulsantibus mala ab hominibus, vbi postrema in *parte* fori seorsum iacet mortuus.

¶ Beatus quidem inter homines habitabat, herosque postea a populo cult⁹. seorsum autem ante ædes alii sortiti Orcum reges sacri sunt. Magnam autem virtutem,

rore

δρόσῳ μαλθακᾷ
ῥαιθεῖσιν κώμων θ' ὑπαχεύ-
μασιν ἀκούοντι ποι
χθονία φρενὶ, σφὸν ὄλβον, ἁ-
δύ τε κἠναυχέειν
ἔκδικόν τ' Ἀρκεσίλᾳ. τὸν ὐν ἀ-
οιδᾷ νέων πρέπει χρυ-
σάορα Φοῖβον ἄπυειν,
αὐτιστροφὴ κώ. ιδ'.
ἔχοντα Πυθωνόθεν
τὸ καλλίνικον λυτήρι-
ον δαπανᾶν, μέλος χάρεν. αὖ-
θρα κεῖνον ἐπαινέοντι σωτῆρί·
λεχθέμεν ἐρέω·
κρέσσονα μὴ ἀλικίας
νόον φέροντα
γλῶσσάν τε, θάρσος τε πανύ-
πτερος ἐν ὄρνιξιν αἰ-
ετὸς ἔπλετο, ἀγωνίας
δ' ἔρκος οἷον, σθένος·
ἔν τε μαίσαισι ποδώνεος ἀπὸ
μητρὸς φίλας, πίφαυσκε
δ' ἁρματηλάτας σοφός.
ἐπωδὸς κώ. ιδ'.
ὅσσα τ' εἰσὶν ἐπιχωρίων κα-
λῶν ἔσοδοι, τεθλμα-
κε θεός τέ οἱ τὸ
νωῖν τε σαόφρων τελεῖ δυώσιν,
καὶ τὸ λοιπὸν ὦ Κρονίδαι μάκαρες
διδοῖτ' ἐπ' ἔργοισιν, ἀμφί τε βουλαῖς
ἔχειν· μὴ φθινοπωρὶς ἀ-
νέμων χαμαιρία καλὰ πνοὰ δα-
μαλίζοι χρόνον.
Διός τοι νόος μέγας κυβερνᾷ
δαίμον' ἀνδρῶν φίλων.
εὔχομαί νιν Ὀλυμπί-
ᾳ τέγᾳ δόμῳ
γέρας, ἐπὶ Βάττᾳ χρύ-

rore molli rigatam hymnorumque liquoribus audiunt terrestri mente, suam felicitatem, filioq; communem gratiam & iuste debitam Arcesilæ. quem in cantu iuuenum decet aureo ense conspicuum Phœbum celebrare,

¶ qui habeas ex Pythone carmen venustum de *tua* egregia victoria, remedium quòd animum liberat molestiis *factorum* sumptuum. Virum illum laudant prudētes. Quod *vulgo* dicitur, *ego quoque*, dicam: præstantiorem ętate mentēm alit, & linguam, & animi præsentia est *veluti* expandens alas inter aues aquila. robore autem *in* certaminibus, *est* velut propugnaculū. In musis autem volatilis abusq; matre chara, apparuitq; curruum agitator scitus. ¶ Et quotquot sunt patriarū *rerum* præclararum ingressus, *ac instituta, hæc omnia sequi, ac diligenter observare* ausus est. Deusq; illi nūc beneuolus suppeditat vires. & in posterum ô Saturnidæ beati date, factis & consiliis deditum esse: ne fructibus exitialis ventorum hybernus flatus profliget tempus *vitæ illius*. Iouis mens magna gubernat sortem virorum charorum. Oro *igitur* eum, apud Olympiam hoc dare decus, in Batti genere.

XE-

ΞΕΝΟΚΡΑΤΕΙ
Ακραγαντίνῳ.
ἅρματι.

Εἶδος ς.

τροφὴ α. κώ. θ.

Ἄ ϝεύσατ᾽· ἢ γὰ ἐλικώπιδος Ἀφροδίτας
ἄϝρυσιν ἢ Χαρίτων αὖ ἀπολίζομεν,
ὀμφαλὸν ἐλθόμενοι χθονὸς
ἐς ναὸν τετραστόμους· Πυθιόνικος
ἔνθ᾽ ὀλβίοισιν Ἐμμενίδαις,
πολυμία τ᾽ Ἀκραγαντι, καὶ μὰν Ξενοκράτει
θησαυρὸς ἐν πολυχρύσῳ
Ἀπολλωνία πεπείρανται νάπᾳ.

αὐτιστροφὴ κώ. θ.

τὸν ἤτοι χιμέρᾳ ὄμβρος ἐπακτὸς
ἐλθὼν,
ἐλελίζομεν νεφέλας στρατὸς ἀμείλιχος,
ἔστ᾽ αὔριος ἐς μυχοὺς ἁλὸς
ἄξει παμφόρῳ χειμῶνι τυπτόμενον· φύ-
ει δ᾽ ὑπέρτατον ἐν καθαρᾷ, [τευξ
πάλαι τε Θρασύβουλε κοινά τε γελόωσιν θνατῶν
εὔδοξον ἁρμοδινίκων
κελευσίαισιν ἐν πλυχαῖς ἀπαγγελεῖ.

τροφὴ β. κώ. θ.

σύ τοι χρὴ νιν ἐπιδέξια χερὸς ὀρθᾶν
ἄγκας δύφημοσύναν· τὸν ποτ᾽ ἐν ὄρεσι
φαντὶ μεγαλοσθενεῖ Φιλύ-
ρας υἱὸν ὀρφανιζομένᾳ Πηλησίδα παρηγεῖν·

XENOCRATI
Agrigentino, curru victoriam adepto.

Ode VI.

AVdite *mortales*. nam & nigrioculæ Veneris aruum, & Charitum versamus, vmbilicum grauiter strepentis terræ ad templum pergentes. vbi de victoria Pythica felicibus Emmenidis, fluuialique Agrigento, atque etiam Xenocrati, paratus hymnorum thesaurus in diuite auri Apollineo luco extructus est, *& in muro scriptus, ac in marmore sculptus.*

¶ Quem *thesaurum* neq; hybernus imber impetuosus superueniens, horrisonæ nubis exercitus implacabilis, neque ventus in recessus maris trudet, omnia rapiente colluuie tundens. sed luce faciem *habens* in pura, patri tuo Thrasybule, & communem stirpi sermone mortalium inclytã curulem victoriam Crisæis in vallibus prædicabit.

¶ Tu vtique tenens eum *patrem* dextra manu, rectam refers admonitionem, quam olim in montibus aiunt Philyræ filium robustissimo Pelidæ consuluisse orbato parentibus. *videlic.* potissimum quidem inter deos Saturniũ grauisonum fulgurum, fulminumque moderatorem venerari, hoc vero nunquam honore priuare parentum vitam fatis datam.

¶ Extitit & antea Antilochus fortis, mentem hanc habens, *& hac de re ita sentiens*, qui pro patre occubuit, homicidam quum sustinuisset ducẽ exercitus Æthiopũ Memnonem. Nestoreum enim equus currum remorabatur, Paridis telis saucius: at ille gestabat validam hastam. Messenii autem senis concitata mens inclamauit filium suum.

¶ In terram aũt decidẽs sermo *patris* ipsius nõ abstraxit *filiũ a proposito*. sed manens ille diuinus vir emit morte recuperationem patris. Visus est *igitur* natu iunioribus, hoc facinus ingens quum patrasset, *omniũ* veterũ supremus esse in virtute *& pietate* erga parentes. *sed* hęc q dẽ ptereũt. at Thrasyb. maxime *oim eorũ*, q nũc *viuũt* paternã ad regulam incedit, *patriq; præcepta sequitur*, ¶ & ad patruum accedens, magnificentiã ostendit omnẽ. Cum prudentia aũt diuitias gubernat, *neq;* iniustam, neq; insolentẽ pubertatem carpens, sed sapientiam in penetralib. Pieridũ. Et ad adte terræ concussor Neptune, qui equestrẽ introitum

ραινεῖν· μάλιστα μὲν Κρονίδαν
βαρυόπαν στερόπᾶν κεραυνῶντε
πρύτανιν
ἁγῶν σέβεσθ᾽.
ζώοις δὲ μή ποτε ἡμᾶς
ἀμείρειν γενέων βίον πατροφίλων.

αὐτιστροφὴ κώ. θ.

ἐγὼ μὲν τοῦτο καὶ Ἀντίλοχος βιατὰς
νόημα τᾶν φέρων· ὃς ὑπερέφθιτο
πατρὸς, σὺν αἰμύρᾳ τὸν ἀμείναν τράπεζαν αὐδιόπων Μέμνονα.
Νεσ-
τόρειον γὰ ἵππος ἅρμ᾽ ἐπίδοα,
Πάριος σὺν βελέων δαΐχθείς· ὁ δ᾽ ἔχε κραταιὸν ἔγχος. [ἔφεπε
Μεσσανίᾳ δὲ γέροντος
δονατεῖσα φρὼν βόασε παῖδα ὃν.

τροφὴ γ. κώ. θ.

χαμαιπετὴς δ᾽ ἄρ᾽ ἵππος ὧκ ἀπέρριψεν αὐτὸν
μάχαν· ὁ θεῖος αὐτὸς, πρίατο μὲν θανάτου
βίοτον κομιδὰν πατρός. ἐδόκησεν τᾷ πάλᾳ χρυσᾶ ὀπαδοτέρησιν,
ἔργον τελώτατον τελέσας,
ὕπατος ἀμφὶ θεοῖσιν ἔμμεν πρὸς ὀρθίαν.
τὰ μὲν παρήκει·
τῶν νῦν δὲ καὶ Θρασύβουλε
πατρῴων μάλιστα πρὸς τύχαν ἔβα

αὐτιστροφὴ κώ. θ.

πάτραν τ᾽ ἐπεχώρησε ἀγλαΐαν
ἔδειξεν
ἄπασαν· νόῳ δὲ τὸ λοῦτον ἄγαν, ἄδικον ὕβ᾽ ὑ-
πέρτολον ἤδαν ἀρίστων, σοφίαν
δ᾽ ἐν μυχοῖσι Πιερίδων· πίν τ᾽ ἐλέλιχθον
ὀργᾶς παίσας, ὃς ἱππείαν ἔστ-

σοδον, μηλ' ἀδὺπνοι νόῳ Ποσιδᾶν
ἀθερέχετω·
γλυκεῖα δὲ φρὴν
καὶ συμπότοισιν ὁμιλεῖν,
μελισσᾶν ἀμείβεται τηνῶν πόνον.

troitum, & *equestre certamen inuenisti*, *in* moribus omnibus valde alacri mente accedit. Dulcis præterea mens eius & in conuersando cum conuiuis, apum superat cancellatum opus.

ΜΕΓΑΚΛΕΙ ΑΘΗΝΑΙῼ, ΤΕΘΡΙΠΠῼ.

Εἶδος Ζ.

τροφὴ α. κώ. ζ.

Κλεινὸν αἰ μεγαλοπόλιες Ἀθῆναν
ἀθανάτοις Ἀλκμαιονιδᾶν
σὺν ὑετείαι χρυσοκόμᾳ, κρηπῖδι' ἀοιδᾶν
ἐπταοισι βαλέαν. ἐπεὶ
πίνα πάτραν. πίνα τ' οἶκον
ναίων ὀνυμάξομεν
ἐπιφανέστερον Ἑλλάδι πυθέαν.
ἀντιστροφὴ κώ. ζ.
πάσαισι γὰρ πολίεσι λόγος ὁμιλεῖ
Ἐρεχθέος ἀστῶν, Ἀπόλ-
λων, οἱ πέσοντε δόμον Πυθῶνι δία
θαητὸν ἔπευξαν. ἄγον-
τι δέ με πέντε μὲν Ἰσθμοῖ
νῖκαι, μία δ' ἐκ περαίας
Διὸς Ὀλυμπίας δύο δ' ἀπὸ
Κίρρας,
ἐπῳδὸς κώ. θ.
ὦ Μεγάκλεες ὐ-
μνῆ τι, καὶ σθένων.
νέα δ' εὐπραξία
χαίρω τὸ δ' ἄχνυμαι,
φθόνον ἀμειβόμενον
ἐς κλέα ἔρχα. φαντὶ γε μὲν
ἔτι κεν αὖθι πὰρ μονίμαν
θάλλοισαν εὐδαιμονίαν
ἐν τὰ φίριστ'.

APIS-

MEGACLI ATHENIENSI, *victoriam adepto* quadriiugo curru.

Ode VII.

PVlcherrimum grandiurbes Athenę *sunt* proœmiũ Alcmæonidarũ latepotẽti stirpi, fundamentũ carminũ equis vt iaciatur. namquam patriã, quã etiã domũ habitans, *i. q. e d. ab hoĩb. habitatã in* Græcia nominabo *Athenis*, & *Alcmaonidarũ familia* illustriorẽ auditu? ¶ Inter omnes enim ciuitates fama versatur Erechthei ciuium: qui, ô Apollo, tuã ędem apud Pythonem diuinã extruxerũt. Impellũt autẽ me quinq; apud Isthmum victoriæ, vna vero excellens Olympiæ Iouis, duę etiam a Cirrha, ¶ ô Megacles, & vestræ & *vestrorum* progenitorum. Recenti autem felicitate gaudeo vehementer: illud vero doleo, inuidiam alternare præclara facinora, *illisq; gratiam male referre*. Veruntamẽ aiunt ita, apud hominẽ, stabilẽ, & florentẽ felicitatẽ hæc, & illa *secũ* ferre, *illãq; hoĩs felicitatem esse diuturniorẽ, q̃ modo latas, modo tristes res affert.* ARI-

ARISTOMENI Æginetæ, palæstritæ.

Ode IIX.

OBlanda mente prædita Tranquillitas, iustitiæ filia, maximas vrbes reddens, consiliorum, & bellorum habens claues supremas, honorem Pythicæ victoriæ Aristomenis accipe. Tu enim mollia præstare, & iis frui pariter nosti tempore cum intrepido, *rebusq; pacatis*, *immotis*, & *tranquillis*.

¶ Tu etiam quum aliquis implacabilem iram in cor immiserit, aspera occurrens hostium robori, ponis insolentiam *eorũ* in sentina. Quam *tranquillitatem* neque Porphyrio cognouit se præter æquum, & honestum irritare. Atqui lucrum sane gratissimum *est*, si quis volentis ex ędibus asportet: ¶ at violentia & superbum pessundat tandem. Typho Cilix multiceps non eam effugit, nec etiã rex gigãtum, sed domiti fuerũt fulmine, & arcubus Apollinis, qui beneuola mente filium Xenarcis excepit e Cirrha, coronatum herba Parnasia, Doricoque hymno.

¶ Ce-

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΕΙ Αἰγινήτῃ, παλαιστῇ.

Εἶδος Η.

τροφὴ α. κώ. ιθ.

Φιλόφρων Ἡσυχία, δίκας
ὦ μεγισθόπολι
θύγατερ, βλαπτῶν τε καὶ πολέμων
ἔχεσα κλαῖδας
ὑπερτάτας, Πυθιόνικον
λιμὸν Ἀριστομένει
δέκου. τὸ γὰρ τὸ μαλθακὸν ἔρξαι
τε καὶ παθεῖν ὁμῶς ἐπίστασαι
καιρῷ σὺν ἀτρεκεῖ.
ἀντιστροφὴ κώ. ιθ.
τὸ δ' ὀπποτέραν ἰὼν ἀμείλιχον
καρδίαν κότον σὺ-
λάσῃ, τραχεῖα δυσμενέων
ὑπαντιάζουσα,
κραιπνὰ πιθεῖς ὕβριν ἐν ὠτλῳ·
πὰν δὲ πορφυρέων
μάθεν παρ' αἴσαν ἐξεριδίζων.
κέρδος δ' φίλτατόν γ' ἐκόντος εἰ
τις ὑπ' δόμων φέροι·
ἐπῳδὸς κώ. ια.
βίᾳ δὲ καὶ μεγάλαυχον ἔσφαλεν ἐν χρόνῳ. Τυφὼς Κίλιξ πολυ-
κάρανος ἄμιν ἄλυξεν·
ἐδὲ μὰν βασιλεῦς Γιγάντων.
δμᾶθεν δὲ κεραυνῷ,
τόξοισί τ' Ἀπόλλω-
νος, ὃς σὺν εὐμενεῖ νόῳ
Ξεναρκείου ἕδεκτο Κίρ-
ραθεν ἐστεφανωμένον
ἰὸν ποίᾳ Παρνασίᾳ,
Δωριεῖ τε κώμῳ.

ἀντι-

στροφὴ β. κώ. θ.

ἔπεσε δ' ἀχαιΐταν ἐκὼς
ἀδικαιόπολις
Δρέττῃς κλέναισιν Αἰακιδᾶν
Δίηθισα νᾶσος· τε-
λείαν δ' ἔχει δόξαν ἀπ' ἀρχᾶς.
πολλοῖσι μὲν γὰρ ἀεί-
δεται νικαφόροις ἐν ἀέθλοις,
θρέψασα κἠθαῖς ὑπερβίους
ἥρωας ἐν μάχαις,
αὐτισροφὴ κώ. θ.
τὰ δ' ἐν ἀσθράσιν ἐμοτξέπῃ.
εἰμὶ δ' ἄχολος ἀ-
ναβέμεν πᾶσαν μακρογυίαν
λύραν τε κἠφόρμιγγα.
τὶ μαλθακὸν μὴ κάρτος ἐλθὼν
κνίσῃ. τὸ δ' ἐν ποσὶ μοι
ἕτω τέχνον. τεὸν χρέος, ὦ πῶ,
νεώτατον κηλᾶν ἐμᾷ πολυ-
νὸν ἀμφὶ μαχανᾷ.
ἐπῳδὸς κώ. ια.
παλαισμάτεσσι γὰρ ἰχνεύων μα-
τραδελφεοὺς, Ολυμπίᾳ τε Θεόγνη-
τον ἁ κασιγνήτα,
ἐδὲ Κλυθμάχοιο νίκαν
Ἰσθμοῖ θρασύγυιον·
αὔξων δὲ πέντε Μι-
δυλιδᾶν, λόγον φέρεις
τὸν ὄνασε ποτ' Οἰκλέος
παῖς ἐν ἑπταπύλοις ἰδὼν
ἀγὸς Θήβαις ἡνίξατο
παρμόνῳ αἰχμᾷ.
στροφὴ γ. κώ. θ.
ὁπόταν ἀπ' Ἄργεος ἦλυθον
δευτέραν ὁδὸν ἑ-
πίγονοι, ὥσ' εἶπε μαρναμένων.
φυᾷ τὸ γενναῖον
ἐπιπρέπει, ὁκ πατέρων πυ-
θέσθαι λῆμα. θεόμοι

σαφὲς

¶ Cecidit autem non procul a gratiis insula iustitiam colens in suis vrbibus virtutes inclytas Æacidarũ attingens. ideo perfectam habet gloriam ab initio. Multis enim celebratur quod educauerit heroas excellentissimos in certaminib. victoriam reportantibus, & velocibus in præliis ¶ Quamobrem etiam inter viros est illustris. Sed enim nõ vacat mihi imponere lyræ & voci molli omnẽ prolixitatẽ orationis, ne satietas veniens offendat. quod igitur circa pedes mihi currit, procedat. tuum debitũ, *i. carmen a me tibi debitum*, recentissimum præclarorũ *facinorum tuorum* meam volucre *est, & passim peruolat*, propter artem. ¶ luctis enim perueſtigia sequens auunculos, & apud Olympiam Theognetũ nõ dedecoras, neq; Clitomachi victoriã in Isthmo audacimembrẽ. promouens autem tribũ Midylidarum, verba reportas illa, quæ olim Oïclei filius obscura significatione protulit, consipicat⁹ apud septem portis munitas Thebas filios permanẽtes *apud* hastã, *& in acie*. ¶ quando ab Argo venerunt secunda expeditione *ἐπίγονοι id est posteri*. Sic *autem* dixit dum præliarentur, Natura in liberis elucet ex patribus *orta* generosa magnitudo animi. Intueor

aperte

aperte Alcmanem in clypeo coruſco quatientẽ draconem versicolorem primum in Cadmi portis. ¶ At heros Adrastus afflictus priori clade, nũc prosperioris detinetur augurii nuncio. sed a domo, aduersa *fortuna* vtetur. Solus enim ex Dannorum exercitu, mortui collectis ossibus filii, sorte *prospera* deorum, cum exercitu incolumi perueniet

¶ *ad* Abantis spatiosos vicos. Talia quidem loquutus est Amphiaraus. gaudens vero & ipse Alcmanem coronis peto, conspergo autem & hymno, quoniam vicinus mihi & possessionum custos mearum occurrit eunti terræ ad vmbilicum celeberrimum, vaticiniáque attigit congenitis artibus.

¶ Tu autem longe iaculans, qui templum celebre omnes excipiens gubernas in vallibus Pythonis, maximum quidem tunc gaudiorum præbuisti, domi vero antea quinquertii donum, quod auide arripitur, cum festis tuis attulisti rex. prompta autem precor mẽte ¶ vt aspicias de vnoquoque quæ percurro *certis* quibusdã rhythmis. Hymno certe *nostro* suauisono

iusti-

σαφὲς δράκοντα ποικίλον αἰθᾶς
Ἀλκμᾶν' ἐπ' ἀσπίδος νωμῶντα
στερ-
ῶν ἐν Κάδμου πύλαις·
αὐτισροφὴ κώ. θ.
ὁ δὲ κρισὸν πρεσβύτερα πείθα,
νιν ὀρείονος ἐ-
νίσπειν ὄρνιχος ἀγγελίᾳ
Ἄδραστος ἥρως· τὸ
δὲ οἴκοθεν, αὐτὰ πρὸς ἕξ.
μοῖρος γὰρ ἐκ Δαναῶν
στρατὸν, ξυνόντος ὀστέα λέξας
γοοῦ, τύχᾳ θεῶν ἀφίξεται
λεῷ σὺν ἀβλαβεῖ
ἐπῳδὸς κώ. ια.
Ἀδραστος εὐρυχόρους ἀγυιάς.
διαῦτα μὲν ἐφθέγξατ' Ἀμφιάρηος.
χαίρων δ' ἐγὼ αὐτὸς
Ἀλκμᾶνα στεφάνοισι βάλλω.
ῥαίνω δ' ἐγὼ ὕμνῳ,
μείτων ὅτι μοι κατὰ
κλεινῶν φύλαξ ἐμῶν
ὑπαντιάσειν, ἰόντι γαίας
ὀμφαλὸν παρ' ἀοίδιμον·
μαντευμάτων τ' ἐφάψατο
συγγόνοισι τέχναις.
στροφὴ δ. κώ. θ.
τὸ δ' ἐκατηβόλε παγκρατὲς
ναὸν σύλλεγε δι-
ανέμων Πυθῶνος ἐν γυάλοις,
τὸ μὲν μέγιστον τῶ-
δι χαρμάτων ἄπασας· οἴκοι
δὲ πρόσθεν ἀρπαλέαν
δόσιν πενταέθλιόν σοι ἑορτᾶς
ὑμᾶς ἐπάγοντες αὐγαῖς· ἐκγό-
νοις δ' εὐχομένοις νόῳ
αὐτισροφὴ κώ. θ.
καθ' ἓν ἁρμονίαν βλέπειν
ἀμφ' ἔκφυτον ὅστις
νέομαι, κώμῳ μὲν ἁδυμελεῖ

δίκαν

δίκᾳ παρίσταται.
θεῶν δ' ὅπιν ἄφθιτον αὐτέω
Ξέναρκες ὑμετέραις
τύχαις. εἰ γάρ τις ἐσλὰ πίπαυται
μὴ ξὺν μακρᾷ πόνῳ, πολλοῖς σοφὸς
δοκεῖ πεδιφρέμεν,
ἐπῳδὸς κώ. ια.
βίον κορυσσέμεν ὀρθοβόλοισι μαχαναῖς. τὰ δ' οὐκ ἐπ' ἀνδράσι κεῖται·
δαίμων ἢ παρέχει,
ἄλλοτ' ἄλλον ὕπατον βάλλων,
ἄλλον δ' ὑπὸ χερῶν
μέτρῳ κυβαίνει.
Μεγάρεις δ' ἔχεις γέρας,
μυχαί τ' ἐν Μαραθῶνος. Ἥρας τ' ἀγῶν' ἐπιχώριον
νίκασι τρισσαῖς, ὦ ἐλισσόμενες, δάμασσας ἔργῳ·
τροφὴ ε. κώ. θ.
πέτρασι δ' ἔμπεσες ὑψόθεν
σωμάτεσσι, κακὰ
φρονέων· ἔβας δ' ὅτε νόστος ὁμῶς
ἔπαλπνος ἐν Πυθιάδι κρίθη, ἐδέ μιν μολόντων
πὰρ ματέρ', ἀμφὶ γέλως
γλυκὺς ὦρσεν χάρεν τ' ἰαύρας
δ' ἐχθρῶν ἀπάορι πλώσοντι,
συμφορᾷ δεδαϊγμένοι.
ἀντιστροφὴ κώ. ιθ.
ὁ δὲ κλόνῳ νέον λαχών,
ἀβρᾷπαλτος ἐπὶ
μεγάλως ἐξ ἐλπίδος πέπταται.
τὰ πρὸ πίερις αὐορέως.
ἔχων κρίσσονα πλούτου μέρεσιν. ἐν δ' ὀλίγῳ
βροτῶν τὸ τερπνὸν αὔξεται,
ὅτῳ
δὲ κὴ πιτνεῖ χαμαὶ, δόπτρο-

πῳ

iustitia adstat. Deorum autem curam immortalem expoſco ô Xenarces, veſtræ ſorti *fauentem*. Siquis enim opes poſſidet nō cum longo labore *partas*, multis ſtultis ſapiens videtur, & *cenſetur ſuus* ¶ fortunas amplificare, *vitamq; agere magnifice*, recta conſilia ſuppeditantibus artibus. Hæc vero non in hominibus, *nec ipſorum poteſtate* ſita ſunt. ſed Deus præbet, aliâs alium ſuper extollens, alium vero ſub *ſuarum* manuum menſura, *arbitratuq; ſuo* deprimit. Apud Megara autem habes præmiū, & in receſſu Marathonis. Iunonisque certamen patrium *cum* victoriis tribus ô Ariſtomenes ſuperaſti fortitudine: ¶ quatuorque corporibus illapſus es ſuperne, mala *illis* moliens: quibus neque reditus pariter iucundus apud Pythiaden iudicatus fuit, neque reuerſis ad matrem riſus dulcis excitauit feſtiuitatem: ſed per vicos *ab* hoſtibus procul ſemoti trepidant, calamitate ſauciati. ¶ At qui bonum aliquod recens nactus eſt, ſecundum ſpem *ſuam* volat ſuper magnis deliciis, & *fertur* alatis *victoria* ſtrenuitatibus, habens præſtantiorē diuitiis curam. Sed *vt* breui *temporis ſpatio* mortalium voluptas creſcit, ſic etiam cadit humi, infau-

ſto

ſto conſilio concuſſa. ¶ *Nam* diei vnius *ſunt homines*. quid enim *eſt* aliquis? quid vero nullus? vmbræ ſomnium *ſunt* homines. ſed quum *victoria lataq; fortuna* ſplendor a Ioue datus acceſſerit, ſplendidum adeſt lumē hominum, & ſuauis vita. Ægina chara mater, libero agmini *ciuium*, vrbem iſtam cura, cum Ioue, & rege Æaco, Peleoque, & præſtantiſſimo Telamone, cumque Achille,

TELESICRATI Cyrenæo, armato curſori.

Ode IX.

VOlo ęrei clypei geſtatorem in ludis Pythiis victorem Teleſicratem cum profundi zonis Charitibus prædicans alta voce celebrare, felicem virum, equeſtris coronamentum, *ac ornamentum* Cyrenes, quam comoſus ex Pelii conuallibus vento perſtrepentibus quondam Latoides rapuit, aduexitque aureo virginem venatricem curru. vbi eam pecoroſæ & maxime fructiferæ fecit dominam terræ, vt florens habitaret radicem continentis *terræ* tertiam, optabilem.

¶ Ex-

ΤΕΛΕΣΙΚΡΑΤΕΙ Κυρηναίῳ, ὁπλιτοδρόμῳ.

Εἶδος Θ.

τροφὴ α. κώ. ιε.

ΕΘέλω χαλκάσπιδα Πυθιονίκαν
σὺν βαθυζώνοισιν ἀγλάϊαις Τελεσικράτη Χαρίτεσσι μεγυνεῖν,
ὄλβιον ἀνδρα δωξίππου στεφάνωμα Κυρήνας,
τὰν ὁ χαιτήεις ἀοσμοσφαράγων σὺν Παλίᾳ κόλπων ποτὲ Λατοΐδας
ἄρπασεν, ἰωκέ τε χρυσέῳ παρθένον ἀρχοτέραν
δίφρῳ. τᾷδι νιν πολυμήλου, καὶ πολυκαρποβόλους ἔθηκε διαστοῖσαν χθονὸς,
ῥίζαν ἀπείρονα τριετῆ τὰν εὐήρατον ἀθανάτοισιν οἰκεῖν.

ἀντι-

ἀντιστροφὴ κώ. ιε.

ὑπεδέκτο δ' Ἀγυιᾶτιν Ἀφροδίτα
Δάλιον ξένον, θεοδμήτων ὀχέων
ἐφαπτομένα χερὶ κοῦφα·
καὶ σφιν ἐπὶ γλυκερᾷς
δύναις ἐρατὸν βάλεν αἰδῶ,
ξυνὸν ἁρμόζοισα θεὰ
τε γάμον μιχθέντι κούρᾳ θ'
Ὑψέος εὐρυβίᾳ·
ὃς Λαπιθᾶν ὑπερόπλων
ἔννομος ὦν βασιλεύς,
ἐξ Ὠκεανοῦ γόνος ἥρως
δεύτερος, ὃν ποτε Πίνδου κλεεννᾶις ἐν πλυχαῖς
Ναὶς εὐφρανθεῖσα Πηνειοῦ λέχᾳ Κρέουσ' ἔπικτε,

ἐπῳδὸς κώ. ισ.

Γαίᾳ θυγάτηρ. ὁ δὲ τὸν ἑὸν γόνον
θρέψατο παῖδα Κυρήναν.
ἃ μὲν ἄϋδ' ἐσῶν παλιμβόαμους ἐφίλασεν ὁδούς,
ὅτε δεῖπνον οἰκουρίαν
μετ' ἐτησίων τέρψιας·
ἀλλ' ἀκόντεσί τε χαλκέοις
φασγάνῳ τε μαρναμένα,
κεραΐζειν ἀγρίους
θῆρας, ἢ πολλά τε καὶ ἀσύχιον
βουσὶν εἰρωὶν περίχυσα πυρὶ χυσα πυ-
κνάζειν·
τὸν δὲ συνήοιτον γλυκὺ
πεῦρον ἐπὶ βλεφάροις
ὕπνον ἀναλίσκοισα, ῥέπεντα πρὸς
ἀῶ.

στροφὴ β. κώ. ιε.

κίχε νιν λέοντι ποτ' ἀγρυφαρέτρας
ὀμβερίμῳ μαχεύμενον παλαίοισιν
ἄτερ
ἐγχέων ἐκ' ἔργοις Ἀπόλλων.
αὐτίκα δ' ἐκ μεγάρων
Χείρωνα πρόσω ἐπὶ φωνᾷ,

στομὸν

¶ Excepit autem albipes Venus Delium hospitem, diuinitus fabricatos currus attingens manu leuiter, & ipsi in dulcibus cubilibus amabilem immisit verecundiam, communes iungens deo mixto nuptias filiæque Hypsei latepotentis: qui Lapitharum superborum tunc erat rex, ab Oceano heros genere secundus, quem quondam Pindi in inclytis vallibus Nais Creusa, delectata lecto Penei, peperit,

¶ Terræ filia. ille autem lacertis decoram educauit filiam Cyrenen, hæc vero neque telarum retrogradas amauit vias, neque cœnarum oblectationes inter domesticas socias: sed iaculisque æreis, enseq; dimicans, conficiebat feras bestias, profecto magnam & tranquillam bobus pacem præbens paternis, exiguum autem somnum (concubitorem suauē) in palpebris consumens, *somnum inquam* serpentem ad auroram, *i. matutinum.*

¶ Inuenit eam Apollo longe iaculans, pharetra lata instructus, impetuoso solam luctantē cum leone, sine hastis. Statim autem ex ædibus Chironem alloquut⁹ est voce, *eumque euocatum ita compellauit,*

O Phil-

O Phillyride venerandum antrum relinquens, animos virginis, & magnum robur admireris, quale periculum accersat *suo* intrepido capiti puella, supra laborem cor habens, & *laborem superans*, nec timore fluctuant præcordia. Quis hominum eam genuit? & a qua auulsa stirpe,

¶ montium vmbrosorum recessus latebrosos habitat, & degustat infinitam strenuitatem? Fasne *est* inclytam manum ei admouere? an & ex stratis *licet* tondere mellitam herbam? Huic autem Centaurus valde grauis, *ac prudens* placido blande ridens supercilio, suum consilium statim respōso exposuit, Occultę claues sunt sapientis suadelę sacrorum amorum ô Phœbe: & inter deos & homines hoc pariter verecundantur palam dulci frui primum cubili.

¶ Nam te (quem fas non est mendacio tangere) mouerūt blandi mores ad eloquendum hunc sermonem. Puellæ vero genus sciscitaris vnde sit ô rex? qui ratum omnium exitum nosti, & omnes vias: & quot tellus folia verna summittat, & quot in æquore, & fluuiis arenæ fluctibus,

impe-

στομὸν αὖτε Φιλλυρίδα
σεβίζοντα θυμὸν γυναικὸς
ἐς μεγάλων δ' ὠίασιν
θαύμασον, οἷον ἀπάρβει
νεᾶνις ἄγαν κεφαλᾷ
μόχθου καθύπερθε νεανίς,
ἥτορ ἔχοισα, φόβῳ
δ' οὐ κεχείμανται φρένες.
τίς νιν ἀνδρῶν τέκεν;
ποίας δ' ὑποστὰς θεᾶς φύτλας,

ἀντιστροφὴ κώ. ιε.

ὀρέων κεύθμωνας ἔχᾳ σκιοέντων,
γεύεται δ' ἀλκᾶς ἀπείρονος;
ὁσία
κλυτὰν χεῖρα οἱ προσενείκειν;
ἦ ῥα καὶ σκιλεχέων
κεῖρεν μελιηδέα ποίαν;
τὸν δὲ Κένταυρος ζαμενὴς,
ἀγαναῖς χλιαρὸν γελάσας ὀφρυΐ, μῆπιν ἑὰν
σύριγξ ἀμείβετο· κρυπταὶ
κλαΐδες σὺν σοφᾷ
πάγοις ἱερῶν φιλοτήτων
Φοῖβε· καὶ ἔν τε θεοῖς
τοῦτο κἀνθρώποις ὁμῶς
αἰδέονται ἀμφαδὸν ἀ-
δείας τυχεῖν πρόσθεν σύνας.

ἐπῳδὸς κώ. ισ.

καὶ γάρ σε, τὸν ἀθεμίτων ψεύδεα
διειπεῖν,
ἔτραπε μείλιχος ὀρθὰ
παρφάμεν τοῦτον λόγον. κούρας δ' ὁπόθεν γενεὰν
ἐξερωτᾷς ὦ ἄνα, σύνεσιν
ὃς πάντων τέλος
οἶδα, καὶ πάσας κελεύθους,
ὅσα τε χθὼν ἑαινὰ φύλλ' ἀναπέμπει, καὶ ὁπόσα
σὺν θαλάσσᾳ, καὶ ποταμοῖς ψάμμαθοι

κύμασι,

κύμασι, ῥιπαῖς τ' ἀνέμων κλονέοντα.
χ' ὤ, π μέλλοι χ' ὤ, π πόθεν
ἔσεται, σὺ κήδεαι,
εἰ δέ με χρὴ καὶ παῖς σοφὸν ὠπιφερίξαι.

τροφὴ γ. κώ. ιε.

ἐρέω. ζώοντα πόσις ἵκοι βᾶσαν
ζώνδε, καὶ μέλλοις ὑπὲρ πόντον,
Διὸς ἔξοχον ποτὶ κῶπον ἐνείκαι,
ἔνθά νιν δέχε πόλιν
ἵππιός, ἐπὶ λαὸν ἀγείρας
ναυσιώτᾳν, ὄχθον ἐς ἀμφίπεδον. νιῶ δ' ὀρυλείμων
πότνια σοι Λιβύα,
δέξεται εὐκλέα νύμφαν
δώμασιν ἐν χρυσέοις
εὔφρων, ἵνα οἱ χθονὸς αἶσαν
αὐτίκα σὺν τελέῃ,
ἔννομον δωρήσεται,
ἔνθ' ἐπικάρπων φυτῶν
νήποινον, ἔτ' ἀγνῶτα θηρῶν.

ἀντιστροφὴ κώ. ιε.

τόδε τοι παῖδα τέξεται, ὃν κλυτὸς Ἑρμᾶς
ἀθρόοις Ὥραισι Γαίᾳ, ἀγελαῖον
φίλαις ὑπὸ ματέρεσσι, οἷσί.
τοι δ' ἐπιχώριον
θήσομεν βρέφος αὐτᾶς,
νέκταρ ἐν χείλεσσι καὶ ἀμβροσίαν ξυνέξοισι, θήσονται
τέ μιν ἀθάνατον
Ζηνὶ, καὶ ἀγλαὸν Ἀπόλλωνα, ἀνδράσι χάρμα φίλοις.
ἄλσος ἐπίσημον μήλων,
ἀγρέα καὶ νόμιον
Βοῖσδ' Ἀριστᾶον καλεῖν.
ὡς ἄρ' εἰπὼν, ἔντυεν
πέπλων γάμου κραίνειν τελεσφόρον.

ἐπῳδὸς κώ. ιε.

impetuq; ventorũ voluantur: & quid euenturum sit, & quid vnde futurũ, probe perspicis. Sed si licet etiam cum sapiente me æquari *in arte diuinandi* ¶dicam, Huic maritus *futurus* venisti *in* hanc vallem, & *eam* transportaturus es super mare in eximium Iouis hortũ. vbi eam ciuitati imperantem cõstitues, populum insularẽ vbi congregaueris in collem campis vtrinq; cinctum. nunc autem spatiosa campis venerabilis Libya tibi, *& in tuã gratiam* excipiet illustrem nympham ædibus in aureis prompta. vbi ei telluris partem statim donabit, vt *eam* efficiat legum obseruatricem. *partem* inquam neq; plantarũ omnifructiferarũ expertem, neque nesciam ferarum. ¶ibi filium pariet, quem inclytus Mercurius sublatum a chara matre, afferet ad sedentes pulchris in thronis Horas, & Tellurem. Hæ autem super genua sua quum infantẽ posuerint, nectar labris & ambrosiam instillabunt, efficientque illum immortalẽ, *sicut* Iouẽ. & sanctum Apollinem, viris gaudium amicis, proximũ pedissequum pecudũ, vt *ipsi eum* appellent Aristæum *cognomento* ἀγρέα & νόμιον, *i. venatorem, & pastorem*. Sic aũt loquutus, hortabatur *ipsum*, iucundum nuptiarũ vt perficeret exitũ.

¶ Celer

¶ Celer autem *est* properantium iam deorum actio, vicq; breues. Illud illa dies peregit. In thalamo autem Libyæ diuite auri cõgressi sunt, vbi pulcherrimam vrbẽ tutatur, inclytamque certaminibus. Et nunc apud Pythonem diuinã Carniadæ filius ipsam florida coniunxit cum fortuna. vbi victoria potitus, illustrauit Cyrenem, quæ eum beneuola accipiet, pulchras mulieres habenti patriæ gloriam amabilem qui attulit ex Delphis.

¶ Virtutes autẽ magnæ semper *sunt* multorum verborum *indigentes:* at pauca in prolixis *argumentis* vario artificio sermonis edisserere, auditio *est* grata sapientibus. Verum opportunitas similiter omnis *rei* tenet principatum. Cognouerunt aliquando & Iolaum nõ aspernatum eam septenis portis illustres Thebæ: quẽ, postquam ensis acie caput Eurysthei amputasset, occultauerũt inferne sub terra *prope* sepulchrũ Amphitryonis currum agitatoris, vbi *ille Amphitryo* paternus auus ipsius, hospes satorum iacebat, quum commigrasset ad Cadmeorũ vicos albis equis insignes.

¶ Peperit, cum eo & cum Ioue congressa, Alcmena soler in vnico partu robur gemellorũ filiorum in pugnis victoriosum. Mutus vir is *est*, qui Herculi

ἐπῳδὸς κώ. ιε.

οἰκεῖα δ' ἐπέζευξεν ἤδη θεᾶν
πρᾶξις, ὁδοί τε βραχεῖαι.
κεῖνο κεῖν' ἄμαρ διήνυσεν. θαλάμῳ δὲ μίγεν
ὐ πολυχρύσῳ Λιβύας,
ἵνα καλλίστᾳν πόλιν
ἀμφέπῃ, κλῄζωί τ' ἀέθλοις.
καὶ νῦν ὐν Πυθῶνί νιν ἀγαθέᾳ Καρνιάδᾳ
υἱὸς Εὐαλεῖ συνέμιξε τύχᾳ·
ἔνθα νικήσας, αὐέφωνε Κυρήναν.
ἃ νιν εὔφρων δέξεται
καλλιγυναικὶ πάτρᾳ
δέξαν ἱμερτὰν ἀγαγόντ' ἀπὸ Δελφῶν.

τροφὴ δ. κώ. ιε.

δέρεται δ' αἰεὶ μεγάλᾳ πολύμυθοι·
βαιὰ δ' ὐ μακρῇσι ποικίλλειν,
ἀκτὰ
σοφοῖς. ὁ δὲ καιρὸς ὁμοίως
πάντος ἔχει κορυφάν.
ἔγνων ποτὲ καὶ Ἰόλαον
σὺν ἀπημοσύνᾳ νιν ἑπτὰ πύλοι Θήβαι τὸν, Εὐρυσθῆος ἐπεὶ κεφαλὰν
ἔπεσεν ὐ φωτὸς ἀκμᾷ,
κρύψαν ἔνερθ' ὑπὸ γᾶν,
ὄφρα πλάτᾳ Ἀμφιτρύωνος
σάμασιν πατρὸς ἵππιος
ἔνθά οἱ ἀπαρτῶν ξένος
κεῖτο, λευκίπποισι Καδμείων μετοικήσας ἀγυιᾶς.

ἀντιστροφὴ κώ. ιε.

τέκεν οἱ καὶ Ζηνὶ μιγεῖσα δαΐφρων
ὐ μόνας ὠδῖσιν Ἀλκμήνα διδύμων
κρατησίμαχον θένος ἰᾶν.
κωφὸς αὖτε τις ὃς Ἡ-

ϙκλεῖ τόμῳ μὴ παρεμβάλῃ,
μηδὲ Διρκαίων ὑδάτων
ἀεὶ μέμνατ', ἵνα νιν θρέ-
ψαντο, κὴ Ἰφικλέα.
ζῶσι τέλειον ἐπ' ὄχθῳ
κωμάσομαί τ' παῖδων
ἐσλόν. Χαρίτων κελαδεννᾶν
μή με λίποι κῦδος ἐρῶν
φέγγος. Αἰγίνᾳ τε γὰρ
Φαμὶ Νίσου τ' ὐπὸ λόφῳ
τεῖς δὴ πόλιν πάνοπλ' ὄκλείξαι,
ἐπωδὸς κώ. ιθ.
σχάλον ἀμαχανίαν ἔργῳ φυγών.
ἔνεκεν εἰ φίλος ἀνὴρ
εἴ τις αὐδάεις, τό γ' ὐν ξυ-
νῷ πιπονάμενον ὄφ,
μὴ λόγῳ βλάπτων ἀλίοι-
ο γέροντος, κρυπτέτω.
κεῖνος αἰνεῖν & τὸν ἐχθρὸν
παντὶ θυμῷ σιώ τε δίκᾳ
καλὰ ῥίζον τ' ἔννεπε.
τὼ σὲ νικήσαντ' ὤ σε κὴ τελεταῖς
ὠρίαις ὐν Παλλάδος εἶδον· ἄφω-
νοί
θ' ὡς ἐκάστα φίλπεπλον
παρθενικὰ πόσιν, ἢ
ἰὸν εὔχονθ', ὦ Τελεσίκρατες, ἔμ-
μεν,
τροφὴ ε κώ. ιε.
ἐν Ολυμπιάσι τε κὴ βαθυκόλπου
γᾶς αἰὲν θλοις, ἔν τε κὴ πᾶσιν
ἐπιχω-
ρίοις ἐμὲ θ' οὕνεκ' ἀοιδᾶν
δίψαν ἀκειόρθμον
πεῖσαί τ' χρέος. ὠπὶς ἐλπίραι
κὴ παλαιῶν δύξαν τεῶν
ἀεσθήσειν· οἷος Λιβύσσας ἀμ-
φίγυιος ἔβαν
ἰφθιμος ἐς πόλιν Αντέ-
ου, μ' κωλίηθρον

μνα-

culi os non applicat, neq; Dircęarum aquarum semper meminit, quæ illum educarunt, & Iphiclem. quos carmine celebrabo, *ob* perfectum *victoriæ decus partum* propter *mea* vota, *ab ipsis* aliquo affectus beneficio. Charitum illustrium ne me deficiat pura lux. nam & apud Æginam, & apud Nisi collē dico *Telesicratem* vrbem hanc ter iam decorasse, ¶ tacita inopia consilii, *& mœstitia* factis vitata. Quare si *quis* ex ciuibus *est ipsi* amicus, *eum laudet*. Si q̄s *vero ipsi* aduersatur, *& est inimicus, ille* id saltem, quod in cōmune prędare gestum est, ne celet, sermonē marini senis violans. Ille. *n.* præcepit vt laudemus etiā inimicū toto animo, & cū iustitia, *i. iuste* p̄clara *facinora* faciētē. Sæpissime *virgines* viderūt te victoria potitū, & in Palladis solēnitatib. statis, *quæ quotānis certo, statoq; tempore celebrantur*. tacitæq; virgines optāt ô Telesicrates esse *tesibi* vnaquæq; charissimū maritū, aut filiū. ¶ in Olympicis quoque & ꝑfunde sinuosæ terræ certāinibus. & in oīb. cuiusq; regionis. A me igitur carminū sitim curāte aliquis exigit debitū excitandi rursum & veterum gloriam tuorū maiorū: quales Libyssa pro fœmina ꝑfecti sint ad vrbem Antęi Irassam, ad pulchricomam

proci

proci valde celebrē puellam. Quam valde multi optimates viri petebant cognati, multi etiam ex peregrinis, quoniam admirāda forma *eius* ¶ erat. & auro coronatę pubertatis ipsius fructum efflorescentem decerpere volebant. Sed pater filiæ moliens illustrius coniugium, audiuit. Danaum quōdam apud Argos quale nactus esset quadraginta-octo virginibus velocissimuū connubium, priusquam medius dies veniret. Collocauit enim vniuersum chorum statim in metis circi. & in certaminibus pedum iussit *ipsos* decernere, *ac inter se certare*, quam quisque heroum habiturus esset, quicunque generi ipsis venissent.

¶ Sic igitur dabat Libys copulans filię sponsum virū. Ipsam enim quum exornasset, collocauit ad lineam, terminus vt esset extremus: ac dixit in mediis, vt abduceret *eam* quicunq; primus prosiliens amictus eius attigisset. Ibi Alexidamus, postquam euasit rapidum cursum, virginis nobilis manum manu prehendens, duxit equestrium Nomadum per agmen. Multa in illam ipsi eiaculati sunt folia, & coronas, multas etiam antea alas accepit victoriæ.

μναστῆρες ἀγακλέα κούρην·
τὰν μάλα πολλοὶ ἀρι-
στῆες αὐθρῶν αἴτεον
σύγγονοι, πολλοὶ δ' κὴ
ξείνων, ἐπεὶ θαητὰν εἶδες
ὠπιπροφὴ κώ. ιϛ.
ἔπαλτο. χρυσοστεφάνῳ δέ οἱ ἤλυθε
καρπὸν ἀνθήσαντ' ἀποβρέψαι
ἔθελον.
πατὴρ δὲ θυγατρὶ φυτ-
κλεινότερον γάμον
κοῦσεν Δαναὸν πο
οἷον εὗρε ποτ' ἀρχάν
ζα κὴ ὀκτὼ παρθένοισι
πρὶν μέσον ἅμαρ ἐλθεῖ
ὠκύτατον γάμον ἔσα
σεν γὰρ ἅπαντ' ἀγῶνα χρεὼν
ὐν τέρμασιν αὐτὸν ἀγῶνος
σῳ δ' ἀέθλοις ἐκέλευ-
σεν ἁλμακεῖναι ποδῶν,
ὥ νύμφα χρήσοι τὸς ἡ-
ρώων, ὅσοι γαμβρεῖ σφιν ἦλθ
ἐπωδὸς κώ. ιθ.
οὕτω δ' ἐδίδου Λίβυς ἁρμόζ
κόρᾳ
νυμφίον αὖθρα. ποτὶ χρεια
μᾷ μὲν αὐτὰν τεῦτε κοσμή-
σαις τέλος ἔμμεν ἀκρον·
ἦπε δ' ὐν μέσοις. αὐτὰρ ἐ-
γὼ τὸς ὧν πρῶτος ὁρῶν
ἀμφί οἱ ψαύσαις πέπλοις.
ἔνθ' Αλεξίδαμος, ἐπεὶ
φύγε λαιψηρὸν δρόμον,
παρθένον κεδνὰν χερὶ χερὸς ἕλα
ἄγεν ὑπασπιστᾶν Νομάδων δι' ὅμι-
λον.
πολλά μιν κεῖνοι δίκον
φύλλ' ἐπὶ κὴ στεφάνους,
πολλὰ δὲ πρόσθεν πλεραὶ δέξατο
νίκας.

ΙΠΠΟΚΛΕΑΙ Θεσσαλῷ, διαυλοδρόμῳ.

Εἶδος Ι.

στροφὴ α. κώ. ι.

Ὄλβία Λακεδαίμων,
μάκαιρα Θεσσαλία, πατρὸς
σὺ ἀμφοτέρας ἐξ ἑνὸς
ἀελισταμάχου γλῶς Ἡρακλέος βασιλεύει.
τί κομπέω παρὰ καιρόν;
ἀλλά μι Πυθώ τε καὶ τὸ
Πελινναῖον ἀπύει,
Ἀλεύα τε παῖδες, Ἱπποκλέα,
θέλοντες ἀγαγεῖν ἐπικωμίαν
ἀνδρῶν κλυτὰν ὄπα.

ἀντιστροφὴ κώ. ι.

γεύεται γὰρ ἀέθλων
στρατῷ τ' Ἀμφικτυόνων ὁ Παρνάσσιος αὐτὸν μυχὸς
διαυλοδρομᾶν ὑπερθεν παίδων αὐέξηπεν.
Ἄπολλον (γλυκὺ δ' ἀνδρῶπων τέλος, δρᾶκά τε δαίμονος ὀρνιθότος αὔξεται)
ὁ μάν που τεοῖσι μήδεσι τῦτ' ἔπραξε. τὸ δὲ συγγενὲς ἐμβέβακεν ἴχνεσιν πατρὸς
ἐπῳδὸς κώ. η.
ὀλυμπιονίκα
θεὸς ὐ πολεμοδόκοις ἄρεος ὅπλοις.
ᾔκεν κὴ βαθυλείμωνα,
ἀγὼν ὅτε Κίρρας
πίτρων κρατησίποδα Φελλίαν.
ἔπαιτε μοῖρα κὴ ὑστέρωσιν

ἐν

HIPPOCLEÆ Theſſalo, diauli curſori.

Ode X.

FElix Lacedæmon & beata Theſſalia ambarum enim regnum obtinet genus Herculis ſtrenuiſſimi pugnatoris, ex vno patre. Quid glorior intempeſtiuè? Sed me Pytho & Pelinnæum & Aleuæ poſteri Hippoclem *hortantur* vt celebrem, volentes *me* afferre inclytam vocem laudatricem virorum per choreales hymnos.

¶ Guſtat enim certamina, & *eſt athleta*, & *in* numeroſa turba Amphictyonum Parnaſſius receſſus promulgauit *eum* ſummum inter iuuenes diauli curſores. O Apollo (iucundus aũt hominib. exitus, principiumq; deo impellente, *atq; adiuuante* creſcit) hic certe tuis conſiliis hoc fecit: ſed inſita a ſtirpe indoles inſiſtere *eum* fecit veſtigiis patris ¶ olympionicæ, bis in excipientibus bellum armis Martis. Certamẽ etiam ſub rupe Cirrhæ profunda habente prata effecit Phrician victorem pedum *curſu*. Sequatur ſors & poſterioribus

in

in diebus, adeo vt ipſis ſuperbæ diuitiæ floreant, ¶ ac voluptatum *quæ ſunt* in Græcia, ſortiti non exiguam donationem, non incidant diuinitus in inuidas, *i ab inuidia proficiſcentes*, mutationes. deus ſit *ergà eos* corde alieno a nocendo. Fortunatus autem, & celebris vir is eſt apud ſapientes, qui manibus, aut pedum virtute victoriam adeptus, maxima præmia obtinuerit audacia pariter & robore. ¶ viuens que adhuc iuuenem filiũ viderit coronas Pythicas decenter conſequutum. æreum eælum nunquam conſcendendum ipſis. Splendores vero, quoscunq; *nos* mortale genus attingimus, *hoc nos* perducit vsque ad vltimum nauigationis curſum. *Nec* nauibus autem, nec pedes iter faciens, inuenias ad Hyperboreorũ cætum, *gentemq;* admirandam viam. ¶ Apud quos olim Perſeus dux epulatus eſt, ędes ingreſſus, inclytas aſinorum hecatombas, nactus *eos* deo ſacra facientes. quorum feſtis dapibus, lætisque acclamationibus gaudet maxime Apollo, ridetque videns inſolentiam procerorum animalium.

¶ Muſa autem nõ abeſt a moribus ipſorum, ſed circumquaque chori virginum,

lyra-

οὐ ἀμέρωις ἀγάνορα
πλοῦτον αὐξεῖν σφίσι.

στροφὴ β. κώ. ι.

τῶν δ' ἐν ἐλπίδι τερπνῶν
λαχόντες οὐκ ὀλίγην δόσιν,
μὴ φθονερᾶς ὑπ' αἰῶν
μεταστοπίαις ἐπικύρσωμεν. θεὸς εἴη
ἀπήμων κέαρ. εὐθυμίαν δ' ἔχοι
μὴ νιν ὑμνητὸς ἔτος
αὐτὸς γένεται σοφοῖς,
ὃς αὖ χερσὶν ἢ ποδῶν δρέτᾳ
κρατήσας, τὰ μέγιστ' ἀέθλων ἔλῃ
τόλμᾳ τε κὴ σθένει,

ἀντιστροφὴ κώ. ι.

κὴ ζώων ἔτι νεαρὸν
κατ' αἶσαν ἰδὼν ἴδῃ τυχόντα στεφάνων Πυθῶν.
ὁ χάλκεος ἐρανὸς ἅπαξ ἀμβατὸς αὐτοῖς.
ὅσσας δὲ βρέτεον ἔθνος
ἀγλαΐας ἀπέβημεν,
ὑψοῦ νεῖ πρὸς ἕκαστον
πλοῦν. νωμᾶν δ', ὅτε πεζὸς ἰὼν,
εὕροις ἂν ἐς ὑπερβορέων ἀγῶνα ξυμπαίσαν ὁδόν·

ἐπῳδὸς κώ. η.

τοὺς ποτε Περσεὺς
ἐδαίσατο λαιψηρὸς δύματ' ἐστιβὼν,
κλειτοὺς ὄνων ἑκατόμβας,
ἐπιτόσσας θεῷ
ῥέζοντας. ὧν θυλίαις ἔμπεδον
εὐφαμίαις τε μείλιξ' Ἀπόλλων
χαίρει, γελᾷ δ' ὁρῶν ὕβριν
ὀρθιαύχενα θαλίαν.

στροφὴ γ. κώ. ι.

Μοῖσα δ' οὐκ ἀποδαμεῖ
τρόποις ἐπὶ σφετέροισιν, παντᾷ δὲ χορεῖ παρθένων,

λυρῶν τε βοαὶ, καναχαί τ' αὐλῶν
δονέοντες.
δάφνα τε χρυσέαι κόμας ἀδήσαντες εἰλαπινάζουσιν εὐφρόνως·
νόσοι δ' ἔτε γῆρας ἐλόμενοι
κέκρανται ἱερᾷ ῥυτᾷ πόνων
δὲ καὶ μαχᾶν ἄτερ
ἀντιστροφὴ κώ. ι.
οἰκέοισι, φυγόντες
ὑπερόλβιον Νέμεσιν· θρασεῖα δ' ἐν νέοις καρδία
μάλιστ' ἀνδρῶν ποτὲ πᾶς, ἀγάσσατο δ' Ἀθάνα,
ἐς εὐδρῶν μακάρων ὅμιλον, ἔπφνέ τε Γοργόνα, καὶ ποικίλον κόμα
δρακόντων φόβασιν ἤλυθε ναστώτοις λίθινον θάνατον φέρων·
ἐμοὶ δὲ θαυμάσαι,
ἐπῳδὸς κώ. η.
θεῶν τελισσάντων,
ἐδέν ποτε φαίνεται ἔμμεν ἄπιστον.
κώπαν χάσσαν· ὃς χὸ δ' ἀσκυρὰν
ἔρεισεν χθονὶ
πρόσθεν, χειμάδος ἄλκαρ πέτρας.
ἐγκωμίων γὰρ ἄωτος ἔμπνων
ἐπ' ἄλλοτ' ἄλλον, ὥστε μέλισσα, θυνᾷ λόγον.
στροφὴ δ' κώ. ι.
ἔλπομαι δ', Ἐφυραίων
ὅπ' ἀμφὶ Πλωτὸν γλυκεῖαν προχέοντων ἐμὰν,
τὸν Ἱπποκλέα ἔπι καὶ μᾶλλον σὺν ἀοιδαῖς
ἔκπαγλα στεφάνων, θαητὸν ἐν ἄλικι θησέμεν, ἔν τε παλαιοτέροισι
νέοισίν τε παρθένοισι μέλημα.
καὶ

lyrarumque clamores, strepipitusq; tibiarum voluuntur. Lauroque aurea comas redimientes epulãtur hilariter. *nec* autem morbi, nec senectus pernicioſa permixta ſunt ſacrę genti: ſed absque laboribus, & pugnis

¶ habitant, euitantes *ſcelerum* vltricẽ Nemeſin. Audaci autem ſpirans corde venit Danaes quondam filius (dux autẽ viæ erat Minerua) ad *hunc* virorum beatorum cœtum, interfecitque Gorgonem, & variegatum caput draconum iubis rediit inſularibus afferens, lapideam mortem. Mihi autem nihil in admirando videtur eſſe incredibile,

¶ ſi dii *hoc* perfecerint. Remũ inhibe, ſubitoque anchoram firma *in* terra e prora, auxilium aduerſus ſcopulos in mari latentes. Laudatoriorum enim flos hymnorum aliâs ad alium, ſicut apis, feſtinat ſermonem.

¶ Spero autem, Ephyræis circa Peneum vocem dulcẽ profundentibus meam, fore vt reddam Hippoclem adhuc magis per carmina, ob coronas, *quibus victor decoratus fuit*, admirandum inter coætaneos, & *efficiam vt* ſenioribus, & iuuenibus virginibus ſit curæ, *& ab illis colatur.*

Nam

Nam aliis aliarum *rerum* cupido pectora pungit. ¶ Quorum autem quisque *deſiderio captus* rapitur, *ea* conſequutus, cogitationem habet auide arreptam, quæ *eſt* ante pedes. At *res* quæ per *totum* annum, *vel anno ſequenti ſunt euentura*, nullis cõiecturis præuidere queas. Fretus ſum autẽ amicitia blanda hoſpitis Thoracis, qui meum expetens beneficium, hunc iunxit currum Pieridũ quadriiugum, amans amantẽ, ducẽs ducentẽ beneuole. ¶ Explorãti autẽ *homini* etiam aurum in Lydio lapide refulget, & mẽs recta. Fratresque laudabimus probos, quia in altũ ferunt legẽ Theſſ. *eam* augentes, *& ſua recta adminiſtratione famã æquitatis Theſſ. amplificãt.* Penes probos enim ſunt patriæ ciuitatum nobiles guberna tiones.

THRASYDÆO Thebano adoleſcenti, curſori ſtadii.

Ode XI.

CAdmi filiæ, Semele quidem cælicolarum contubernalis, Ino autẽ Leucothea eosdem cum marinis Nereidibus thalamos incolens, ite cum Herculis optimæ prolis procreatrice matre ad Meliam, ad adytum, aureorum tripodum

the-

καὶ γὰρ ἑτέρωσιν ἑτέρων ἔρως
ἔκνιξε φρένας.
ἀντιστροφὴ κώ. ι.
τῶν δ' ἑκάστου ὀρούει,
τυχών κεν, ἁρπαλέαν χέδει φρενὶ πόθα τὸν πὰρ ποδός.
ὃς δ' εἰς ὑπερβασίαν, ἀτέκμαρτον πεφυνοήσῃ.
πάπταινε ξενίας πεδησανεῖ Θώρακος, ὅσωξ ἐμὸν πεπνύων χάριν,
τόθ' ἕζευξεν ἅρμα Πιερίδων τετράορον, φιλέων φιλέοντ', ἄγων ἄγοντα σὺν φρενός.
ἐπῳδὸς κώ. η.
πρῶτα δὲ καὶ χρυσὸς ἐν βασάνῳ πρέπει, καὶ νόος ὀρθός.
ἀδελφεοὺς τ' ἐπαινήσομεν ἐσλοὺς, ὅτι
ὑψοῦ φέρονται νόμον Θεσσαλῶν αὔξοντες ἐν δ' ἀγαθοῖσι κεῖνται πατρίδων κυβερνήσιες.

ΘΡΑΣΥΔΑΙΩι Θηβαίῳ παιδὶ, σταδιεῖ.

Εἶδος ΙΑ.

στροφὴ α. κώ. θ.

ΚΑδμου κόραι, Σεμέλα μὲν Ὀλυμπιάδων ἀγυιᾶτις, Ἰνὼ δὲ Λευκοθέα πανλιῶν ὁμοθάλαμοι Νηρηΐδων,
ἴτε σὺν Ἡρακλέος ἀθλοτρόφῳ μητρὶ πὰρ Μηλίαν, χρυσέων εἰς ἄδυτον τριπόδων

θησαυρὸν, ὃν ἀβείαλ' ἐ-
τίμασε Λοξίας·
ἀντιστροφὴ κώ. θ.
Ισμηνίου θ' ὀνόμα-
ξεν. ἀλαθέα μαντεῖα θῶκον. ὦ
παῖδες Ἀρμονίας, ἔνθα κῆ-
νιν ἐπίνομον ἡρωΐδων
στρατὸν ὁμηγυρέα καλεῖ σωίλῳ,
ὄφρα Θέμιν ἱερὰν Πυθῶ-
νά τε κῆ ὀρθοδίκαν.
γᾶς ὀμφαλὸν κελαδήτε
ἄκρα σὺν ἑσπέρᾳ.
ἐπῳδὸς κώ. ς.
ἑπτὰ πύλοισι Θήβαις
χάεν, ἀγῶνί τε Κίρρας.
ἐν τῷ Θρασυδάμοιο ἔμνασεν ἑσσὼν
τρίτος ἐπὶ στέφανον πατρῴων βα-
λών,
ἐν ἀφνειαῖς Δρεάνσι Πυλάδᾳ νι-
κῶν,
ξένᾳ Λάκωνος Ὀρέστᾳ.
στροφὴ β. κώ. θ.
τὸν δὴ φονοδόμᾳ
πατρὸς, Ἀρσινόα Κλυταιμνήστρας
χε-
ρῶν ὑπὸ κρατερᾶν ἐκ δόλου
πρόφρως αὖσε δυσπενθέος·
ὁπότε Δαρδανίδᾳ κόραν Πριάμου
Καισάνδραν πολιᾷ χαλκᾷ
σὺν Ἀγαμεμνονίᾳ
ψυχᾷ πορὸν Ἀχέροντος
ἀκτὰν παρ' εὔστιον
ἀντιστροφὴ κώ. θ.
γυναὶξ γυιά· πότερόν
νιν ἀρ' Ἰφιγένεια ἐπ' Εὐρίπῳ
σφα-
γεῖσα τῆλε πάτρας, ἔκνισε
βαρυπάλαμον ὄρσαι χόλον·
ἢ ἑτέρῳ λέχᾳ δαμαλιζομέναν
ἔννυχοι παρέζεν κοῖται;

τὸ

thesaurum, quem eximie honorauit Apollo,

¶ Ismeniumque nominauit, veram vaticiniorum sedem ὁ filii Harmoniæ, huc & nunc indigenam heroidũ cœtum simul congregatum vocat ad conueniendum, vt Themin sacram, Pythonemque, & veram responsa dantem vmbilicum terræ resonetis prima cũ vespera,

¶ Thebis septem portas habentibus decus, certaminique Cirrhæ. In quo Thrasydæus memoriã renouauit paterni laris, tertius *ei* coronam iniiciens, in opulentis aruis Pyladæ vincens, hospitis Orestæ Laconis.

¶ quem, dum interficeretur pater validis Clytæmnestræ manibus, Arsinoe nutrix e dolo eripuit luctuoso, quando Dardanidę filiam Priami Cassandram coruſco ære cum Agamemnonia anima mittebat Acherontis ad ripam vmbrosam

¶ immisericors mulier. vtrum eam Iphigenia apud Euripum mactata procul a patria, stimulauit ad suscipiẽdam iram *illius* grauis facinoris autorem, an alieno *in* cubili lasciuientem iuuencæ morẽ nocturni *a recta honestatis via* abduxerunt concubitus?

Quod

Quod certe iuuenibus vxoribus, *fœminisq; recens nuptis est* odiosissimum delictum, occultareq; *hoc* impossibile *est*

¶ alienis linguis. Maledici enim *sunt* ciues. sustinet enim opulentia non minorem, *id est grauiorem* inuidiam. Qui autem humilia spirat, obscure fremit. Interfectus est *igitur* ipse heros Atrides reuersus tãdem celebres ad Amyclas.

¶ vatemque amisit filiã, postquam propter Helenam incensis Troianis, spoliauit domos opulento luxu. Ille autem *Orestes* iuuenili capite *ad* Strophium hospitem senem accessit, qui Parnassi pedem incolebat. sed tandem ferro occidit matrem, posuitq; Ægisthum in cædibus.

¶ Certe ὦ amici per triuium gressus alternans circumactus sum, quum antea rectam insisterem viam. An me aliquis vẽtus extra nauigationis cursum expulit, tanquam marinam scapham, ὦ Musa? Quod si vere mercede pacta es præbere vocẽ argento se summittentem, aliãs alia oportet cõmiscere, ¶ aut patri *ipsius* Pythionicæ nunc, aut Thrasydæo: quorum successus ouãs, & decus resplendet. *Nam* partim quidem currib. pulchram victoriã adepti quõdã, & apud Olympiam certaminum celeberrimorum habuerunt

celerem

τὸ δὴ νέαις ἀλόχοις
ἔχθιστον ἀμπλάκιον, καὶ
λύψαι τ' ἀμήχανον
ἐπῳδὸς κώ. ς.
ἀλλοτρίαισι γλώσσαις.
κακηγόροις δὲ πολῖται.
ἰσχύ τε γὰρ ὄλβος ἀμείονα φθόνον.
ὁ δὲ χαμηλὰ πνέων, ἄφωνον βρέ-
μει.
ἦνε μὲν αὐτὸς ἥρως Ἀτρεΐδας
ἱκὼν
χρόνῳ κλυταῖς ἐν Ἀμύκλαις.
στροφὴ γ. κώ. θ.
μάψιν τ' ὄλεσε κόρον,
ἐπεὶ ἀμφ' Ἑλένᾳ πυρωθέντων
Τρώ-
ων ἔλυσε δόμους ἀβρότατος. ὁ δ' ἄρα ξένον γέροντα Στρο-
φίον ἐξίκετο νέα κεφαλᾷ
Παρνασσοῦ πόδα ναίοντ'. ἀλλὰ
χρόνῳ σὺν ἄρει
ἔπεφνε μητέρα, ἠδὲ
τ' Αἴγισθον ἐν φονεῦσι.
ἀντιστροφὴ κώ. θ.
ἦ ῥ' ὦ φίλοι κατ' ἀμαυ-
σίαν πορὼν τρίοδον ἐδινάθην, ὀρ-
θὰν κέλευθον ἰὼν τὸ πρίν. ἢ
μέ τις ἄνεμος ἔξω ταλάσ-
σας ἔβαλεν, ὡς ὅτ' ἄκατον ἁλίαν,
Μοῖσαι, τὸ δ' ἑτὸν εἰ μισθῷ
σωίζεις παρέχεν
φωνὰν ὑπ' ἀργυρῷ, ἄλ-
λοτ' ἄλλα χρὴ παρατρέμειν,
ἐπῳδὸς κώ. ς.
ἢ παῖδι Πυθιονίκᾳ
τό γε νῶτ, ἢ Θρασυδαμίᾳ,
τᾷ δ' ὄφρα στόμα κε δόξῃ ἐπιφλέγειν.
ᾧ μὲν ἄρματι καλλίνικοι πάλαι
Ὀλυμπιάς τ' ἀγώνων πολυφάτων
ἔχον

θοὰν

Ἰωὰν ἀκτῖνα συὶ ἵπποις.

στροφὴ σλ. κώ. θ.

Πυθοῖ τε γυμνοὶ ἐπὶ
στάδιον καθεῖσαν, ἤλεγξαν Ἑλ-
λανίδα σταλιὰν ὠκυπο-
δίᾳ. ἦθεν ἐραίμαν καλῶν
δ' ὠπασε μόρμος ἐν ἁλικίᾳ.
τῶν γὰ ὠὰ πολιν εὑρέσιον
ζώ μέσοι κακοτέρᾳ σὺν
ὄλβῳ τιμαλόπει, μέρ-
φομ' αἰῶσιν τυραννίδων.

ἀντιστροφὴ κώ. θ.

ξὺν σᾶσι σλ' ἀμφ' ἀρεταῖς
τέτραμμαι. φθονεροὶ σλ' ἀμύνοντι
ἄτᾳ,
εἴ τις ἄκραν ἐλὼν, ἡσυχίᾳ τε
νεμόμενος, αἰνᾷ ὕβριν
ἀπέφυγεν. μέλανος σλ' ἀν' ἐχαλκᾶ
κρανίοναθάνατον ἔχεν,
γλυκυζώτᾳ γᾶρυϊ
δώνυμον κτεάνων
κρατῆσαι χάριν πορών.

ἐπῳδὸς κώ. σ.

ἅτε τὸν Φικλείδαν
Δαρδανίᾳ Ἰόλαον,
ὑμνητὸν ἰόντα, καὶ Κάστορος βίαν,
σέθ' ὑπ' ὠᾶξ Πολυδεύκης, ἡοὶ θεῶν,
τὸ μὲν πὰρ ἅμαρ ἕδραισι Θεράπνας,
τὸ δ' οἰ-
κέοντας ἔνδον Ὀλύμπου.

ΜΙΔΑΙ

celerem radium, *velocemque splendorem, magnamq; splendoris gloriam obtinuerunt* cum equis:

¶ *partim vero* & apud Pythonem nudi in ſtadium quum deſcendiſſent, dedecorarunt Græcanicam turbam *ſua* velocitate. Diuinitus *conceſſa* optarim bona, *res* poſſibiles affectans in ætate *men, & ſingulis eius temporibus.* Ex ciuilib⁹ enim *bonis* quum comperiam *ea*, quæ *ſunt* mediocria, diuturniore cum felicitate florere, queror, *damnoq;* ſortem regiorum principatuum.

¶ communesque circa virtutes *animo* ſum diſtentus, *illisq; vehementer ſtudeo.* Inuidi vero puniuntur a *ſuo ipſorum* vitio, ſiquis faſtigium *felicitatis* adeptus, & *in* tranquillitate degens, grauem inſolentiam effugerit: at *ille* nigrę *mortis* in vltimis finibus pulchriorem mortem conſequitur, dulciſſimę ſoboli nomine celeberrimum donum præbens, poſſeſſionum præſtantiſſimum.

¶ Quę Iphiclidem Iolaum circumfert celebrem exiſtentem, & Caſtoris fortitudinem, teque rex Pollux, filii deorum, modo quidem, alternis diebus, ſedes Therapnes, modo vero, intra Olympum habitantes.

MIDÆ

MIDÆ AGRIGENTINO, aulœdo.

Ode XII.

✻

PEto a te, ô ſplendoris amica, pulcherrima mortalium vrbium, Proſerpinæ ſedes, quæ in collibus pecudes alentis Acragantis habitas bene ſtructam molem, ô regina, propitia, immortalium & hominum cum beneuolentia, accipe coronam hanc celebris Midę ex Pythone, atque illum ipſum, qui Græciam ſuperauit arte, quam olim Minerua Pallas, *i. armorum vibratrix*, excogitauit, audacium Gorgonum pernicioſum gemitum contexens,

¶ quem Perſeus audiuit dum funderetur ſub virginalibus, & immenſis ſerpentum capitibus, luctuoſa cum ærumna. quum tertiam debellauit ſororum partem, marinæ Seripho, populisque exitium afferens. Certe diuinum Phorci deleuit genus, & acerbũ ſymbolum Polydectæ perſoluit, matrisque ſtabilem ſeruitutem, & coactum connubium *reddidit*, pulchras genas habentis caput quum rapuiſſet Meduſæ,

¶ filius

ΜΙΔΑΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝῼ, αὐλητῇ.

Εἶδος ΙΒ.

στροφὴ α. κώ. ιεῆ.

Αἰτέω σε φιλάγλαε, καλ-
λίστᾳ βρυτεᾶν πολίων,
Φερσεφόνας ἕδος, ἄ
τ' ὄχθας ἐπὶ μηλοβότου
ναίεις Ἀκράγαντος εὐ-
δμήλων κλεϊνῶν· ὦ ἄνασ',
ἵλαος ἀθανάτων
αὐδρῶν τε σὺν εὐμβρεία
δέξαι στεφάνωμα τὸ σλ' ἐκ
Πυθῶνος εὐδέξω Μίδαν·
αὐτὸν τέγιν, Ἐλλάδα νικήσαντα τέχνᾳ, τάν ποτε
Παλλὰς ἐφεῦρε θρασεᾶν Γορ-
γόνων
ἕλιον θρῖον ἀμφιπλέξασ' Ἀθάνα,

ἀντιστροφὴ κώ. ιεῆ.

τὸν παρθενίοις ὑπό τ' ἀ-
πλάτοις ὀφίων κεφαλᾶς
ἄϊε λειβόμενον,
δυσπενθεῖ συὶ κηράτῳ
Περσεύς, ὁπότε τρίτον
ἄνδρα κασιγνήταν μέρος,
σὺν Σεριφίᾳ
λαοῖσί τε μοῖραν ἄγων.
ἦ τοι τό γε θεσπέσιον
Φόρκοι' ἀμαύρωσεν γένος,
λυγρόν τ' ἔρνος Πολυδέκτᾳ
ἧκε, μητρὸς τ' ἔμπεδον
δουλοσύναν, τό, τ' ἀναγκαῖον
λέχος,
ὑπερφίαλα κρᾶτα συλήσας Μεδούσας,

ἧς-

τροφὴ β. κώ. ιδ.

ἦλθε Δαναὰς, τὸν ἀπὸ
χρυσοῦ φαμὶ αὐγᾶρύτου
ἔμμεναι. ἀλλ' ἐπεὶ σὺν
τέκτων φίλον ἄνδρα πόνων
ἐρρύσατο παρθένος,
αὐλῶν τεύξεν πάμφωνον μέ-
λος, ὄφρα τὸν Εὐρυάλας
σὺν καρπαλιμῶν γλουνῶν
χειμαζόντα σιὼν ἔντεσι μι-
μήσαιτ' ἐλελιζόμεν χορόν·
ὄρεν θεός· ἀλλά νιν δώρῃ-
σ' ἀνδράσι θνατοῖς ἔχειν,
ὠνόμασεν κεφαλᾷ πολλῶν νόμων,
κλέα λαοστόων μναστῆρ' ἀγώνων,

ἀντιτροφὴ κώ. ιδ.

λευκοῦ Δρομιοστόμου
χαλκοῦ θ' ἅμα καὶ δονάκων,
τοὶ παρὰ καλλιχόρῳ
ναίοισι πόλῃ Χαρίτων,
Χαφισίδος ἐν τεμέ-
νει, πιστοὶ χορδυπᾶν μάρτυρες.
εἰ δέ τις ὄλβος ἐν ἀν-
θρώποισιν, ἀῶν καμάτῳ
τ' φαίνεται· ἐν δὲ τελευ-
τᾷ νιν ἤτοι σάμερον
δαίμων. τόγε μόρσιμον ἐ πάρ-
φυκεν· ἀλλ' ἔστιν χρόνος
ὅτος ὁκά πι' ἀελπτία βαλὼν,
ἔμπαλιν γνώμας, τὸ μὲν δώσει, τὸ δ' οὔπω.

ΠΙΝ-

¶ filius Danaes, quem ex auro dicimus spōte fluente *natum* esse. Sed quum his charum virum laboribus liberasset virgo *Pallas*, tibiarum fabricata est omnisonum melos, vt Euryalæ ex rapacibus genis profusum luctum perstreperum imitaretur cum organis. Inuenit *inquam* dea *tibiam*: sed eam quum inuenisset vt haberent viri mortales, nominauit capitum multorū harmoniam, illustrem admonitricem certaminum populum cientium. ¶ tenue transeuntem per æs pariter & calamos, qui extant apud vrbem Charitum pulchro in loco sitam, Cephesidis in luco, fideles testes ducentium choros. Quod si qua felicitas inter homines *est*, non sine labore existit: sed eam ad exitum perducet aut hodie, *aut postea* deus. Certe fatale decretum non *est* euitabile: sed erit id tempus, quod quum aliquem in desperationem immiserit, contra opinionem hoc quidem dabit, illud vero nondum.

ΠΙΝ-

PINDARI NEMEA.

CHROMIO Ætnæo.

Ode I.

RESPIRAMEN magnificum Alphei, inclytarum Syracusarum germen, Ortygia, cubile Dianæ, Deli soror: *a* te suauiloquus hymnus aggreditur exponere laudem procellipedum magnam equorum, louis Ætnæi in gratiam. Currus etiam Chromii incitat Nemeaque ad contexendum laudatorium melos factis victoriam ferentibus. ¶ Principia vero *vt quædam fundamenta* iacta sunt deorum, *&* *a diis primum carminis initium est ducendum*, cum illius viri admirandis virtutibus. Est autē in felicitate omnis gloriæ summum. Magnorum vero certaminum Musa meminisse solet. Nunc excita splendorem aliquem insulæ, quam Olympi dominus Iupiter dedit Proserpinæ, & annuit

ΠΙΝΔΑΡΟΥ NEMEA.

ΧΡΟΜΙΩι Αἰτναίῳ.

Εἶδος Α.

τροφὴ α. κώ. ι.

ΑΜΠΝΕΥΜΑ σεμνὸν
Ἀλφεοῦ,
κλεϊναῦ Συρακοσσαίων θάλ-
λος, Ὀρτυγία,
δέμνιον Ἀρτέμιδος,
Δάλᾳ κασιγνήτα σέθεν ἀδυεπὴς
ὕμνος ὁρμᾶται θέμεν
ἀῆνον ἀείδοποδων μέγαν ἵππων,
Ζηνὸς Αἰτναίᾳ χάριν.
ἅρμα δ' ὀτρύνει Χρομίᾳ Νεμέα.
θ' ἕρκμασιν νικαφόροις
ἑτοῖμον ξεῦξαι μέλος.

ἀντιτροφὴ κώ. ι.

ἀρχαὶ δὲ βέβληται θεῶν
κείνου σὺν ἀνδρὸς δαιμονίαις ἀρε-
ταῖς.
ἔστι δ' ἐν εὐτυχίᾳ
πανδοξίας ἄκρον. μεγάλων δ' ἀέ-
θλων
Μοῖσα μεμναῶτ' φιλεῖ.
νῦν ἔγκρι ἀγλαΐαν λιπὰ νάσῳ,
τὰν Ὀλύμπου δεσπότας
Ζεὺς ἔδωκεν Περσεφόνᾳ, κατ-
έγνυ-

nuit

σὺν τέ οἱ χαίταις. ἀελ-
πτεύοισιν δ' ὑπάρπου χθονὸς
ἐπῳδὸς κώ. η
Σικελίαν πίειραν ὀρθώ-
σῃ κορυφαῖς πολίων ἀφνειᾶς.
ὥπασε δὲ Κρονίων
πολέμου μνησῆρ' οἱ χαλκεντέος
λαὸν ἱππαγχμον, ἁμῷ δὴ καὶ
Ολυμ-
πιάδων φύλλοις ἐλαιᾶν
χρυσέοισι μιχθέντα πολλῶν ἐπέβαν,
κεφαλᾷ ἃ ψοῦδει βαλών.
στροφὴ β. κώ. ι.
ἔστασ' ἐπ' αὐλείαις θύραις
ἀνδρὸς φιλοξείνου, καλὰ μελπόμε-
ἔνθα μοι ἁρμάθιον [νος,
δεῖπνον κεκόσμητο. ἁμῷ δ' ἀλ-
λοδαπῶν
ὄχθαι πίλναντοι δόμοι
ἀντί. λέλογχε δ' ἐμφορεῖσθαι ἑσ-
λὸς ὕδωρ κεπαφ' φέρειν
ἀπόν τέχναι δ' ἐτέρων ἑτέραι·
μᾶτις δ' ἐν δυσείαις ὁδοῖς
σείοντι μάρναται φυᾷ.
ἀντιστροφὴ κώ. ι.
πεύσεται δ' ἔργῳ μὲν ὀθνεῖος,
βυκλᾶσι δὲ φρεσὶν, ἐσόμενον πρόσθεν
συγγενὲς οἷς ἔπεται.
Αγησιδάμου παῖ, σέο δ' ἀμφὶ
τρόπῳ
τῶν τε κὴ ἔτ' ἔμαθον χρήσιες.
σὺν ἔργμασι πολυὶ δ' ἐν μεγάρῳ πλεῖ-
ον κεκαμμένοι ψαμμος ἔχει,
ἀλλ' ἐόντων, δύ τε παθεῖν κὴ ἀκοῦ-
σαι, φίλοις ἐξαρκέων·
κοινὰ γὰρ ἔρχονται ἐλπίδες
ἐπῳδὸς κώ. η.
πολυπόνων ἀνδρῶν. ἐγὼ δ' Ἡ-
ρακλέος αὐτέχομαι πρόφρων,
ὃν

nuit ei capillis, principatū te-
nentem fertilis ſoli ¶ Siciliam
pinguem ſe exaltaturum ca-
cuminibus ciuitatū opulētis.
Præbuitque ei Saturnius belli
æreis inſtrumētis vtentis ſtu-
dioſum populū, haſta ex equo
pugnantem, qui ſæpe etiā fo-
liis aureis Olympiacarum oli-
uarū ſe immiſcuit. Multa in-
greſſus ſum, tēpore in menda-
ciū nō iacto, *i. tēpore in mēda-
ciis narrādis nō cōſumpto.* ¶ Ste-
ti aūt ad veſtibuli fores viri a-
mātis hoſpitū, egregia *facino-
ra* celebrans, vbi mihi conue-
niens cœna adornata eſt. Freq-
uēter autē peregrinorum nō
ignaræ ſunt ædes *eius.* Sortit⁹
eſt aūt *illud vir* fortis, vt ob-
trectātibus aquā igni ferat cō-
trariā, *ac inuidorū obtrectatio-
nes ſua virtute obruat, vt ignē
aqua reſtinguāt.* Artes aūt alio-
rū *ſunt* alię. Oportet aūt in re-
ctis viis ābulantē cōtēdere na-
tura. ¶ Auxiliatur. n. operi q-
dem robur, conſiliis vero mēs,
cognatū *donū, & inſitum illis,*
quos comitatur futurorū ꝑui-
dendorū ſcientia. Tuis aūt in
moribus, Ageſidami fili, horū
& illorū *inſunt* vſus. Nō cupio
multas in ędibus diuitias abs-
cōditas habere, ſed ex iis, quæ
adſunt, bona percipere, & *bene*
audire, amicis ſubueniēs. Cō-
munes. n. veniunt ſpes ¶ mul-
tos labores tolerātium homi-
num. Ego aūt Herculē ample-
ctor libenter, in
in cacuminib. virtutum ma-
gnis antiquum accelerans ſer-
monem. quo pacto, poſtquam
ex viſceribus matris ſtatim ad
mirabilē in *lucis* ſplendorem
filius Iouis, ex partu *matris* e-
uadens, gemello cum fratre
venerit, &

¶ vt non latens aureo throno
inſidentem Iunonem, croceas
cunas ingreſſus ſit. ſed deo-
rum regina irritata animo,
miſerit ſerpentes ſtatim: & il-
li quidem apertis portis, in
thalami penetralia lata vene-
runt, puerulis celeres malas
circumplicare cupientes. Ille
vero rectum extendit caput,
& ſpecimen edidit primum
pugnæ,

¶ duabus manibus ſuis ineui-
tabilibus duos ceruicibus cor-
ripiens ſerpentes. ſtrangula-
tisque tempus animas exha-
lauit e membris ineffabilibus.
& intolerabilis metus perter-
refecit mulieres quotquot fu-
erunt Alcmenes inſeruientes
cubili. nam ipſa ſine veſtibus
proſiliens pedibus electo, ta-
men propulſauit iniuriam
beſtiarum.
¶ Confeſtim autem Cadmeo-
rum duces æreis cum armis
conferti accurrerunt. Amphi-
truo quoque manu nudum
vagina enſem quatiens venit,
acutis doloribus ſaucius.
Nam
σὺν κορυφαῖς ὀρθωθεῖσαν
μεγάλας ἀρχαῖον ἀγορεύων λόγον·
ὡς, ἐπεὶ σπλάγχνων ὑπὸ μητέρος
αὐ-
τίκα γαπτὰν ἐς αὐγλαν
πᾶις Διὸς, ὠδῖνα φοβῶν, διδύ-
μῳ
συν κασιγνήτᾳ μόλεν·
στροφὴ γ. κώ. ι.
ὥς τ' ἐλαθὼν χρυσόθρονον
Ἥραν, κρυκωτὸν ἀπάρχαιον ἐγκο-
τέθα.
ἀλλὰ θεῶν βασίλεια
ἀσεχθεῖσα θυμῷ, πέμπε δράκοντας
ἄφαρ·
τοὶ μὲν οἰχθεισῶν πυλῶν,
ἐς θαλάμου μυχὸν εὐρὺ ἔβαν, τέ-
κνοισιν ὠκείας γνάθους
ἀμφιλίξασθαι μεμαῶτες. ὁ δ' ὀρ-
θὸν μὲν αὐτένεν κάρα,
πρῶτο δ' ἔστασεν μάχας,
αὐτιστροφὴ κώ. ι.
διδυμαῖσι δισσοὺς αὐχένων
μάρψας ἀφύκτοις χερσὶν ἐᾷς
ὄφιας
ἀίσθοντο δὲ χρόνος
ψυχὰς ἀπέπνευσεν μελέων ἀφά-
των.
ὦκα δ' ἄρ' ἄτλατον δέος
θαλάσσαις γυναῖκας ὅσαι τύχον Αλκμή-
νας θεράποισιν λέχος,
κεἰ μὴ αὐτὸς ποσσὶν ἄπεπλος ἐρεύ-
σσας δ' ἀπὸ θρωμνᾶς, ὁμως
ἀμύνων ὕβριν κνωδάλων.
ἐπῳδὸς κώ. η.
ἔγειρε δὲ Καδμείων ἀγοὶ χαλ-
κέοις σὺν ὅπλοις ἀθρόοι ἐδραμον.
ἐν χερὶ δ' Αμφιτρύων
κολεοῦ γυμνὸν σκύμνασεν ξίφος
ἴκελ', ὀξείαις ἀϊάσι τυπείς.
τὸ

τὴν δ' οἰκεῖον πίεζε
πάντ' ὀμῶς· σὺν δὲ λ' ἀπήμων κραδία,
κοὐδὲ ἀμφ' ἀλλότριον.
στροφὴ δ'. κώ. ι.
ἔστι δὲ βαμβᾷ δυσφόρῳ
περπάλᾳ τε μιχθείς. εἶδε γὰρ ἐκπρόμιον
λῆμά τε καὶ δώματιν
ἀϋτῶ. πολίσχλωσον δὲ οἱ ἀθάνατοι
ἀγγέλων ῥῆσιν θέσαν.
γείτονα δ' ἐκάλεσεν Διὸς ὑψίστου σοφάταν ἔξοχον
ὀρθόμαντιν Τειρεσίαν. ὃ δέ οἱ
φράζε καὶ παντὶ στρατῷ,
ποίαις ὁμιλήσαι τύχαις.
ἀντιστροφὴ κώ. ι.
ὅσσους μὲν ἐν χέρσῳ κραίνων,
ὅσσους δ' ἐν πόντῳ θῆρας αἰόλους
καὶ πινα στυγερὸν πλαγίᾳ
αὐδᾶν κόρᾳ στείχοντα τὸν ἐχθρόπαιδα
φᾶσέ νιν δώσειν μόρον·
καὶ γὰρ ὅταν θεοὶ ἐν πεδίῳ Φλέγρας μάχαντες ἐστιν μάχαν
αὐτάζωσιν, βελέων ὑπὸ ῥιπαῖσι κείνου φαεσίμβροτον
γαῖαν πεφύρσεσθαι κόμαν.
ἐπῳδὸς κώ. η.
ἔννεπεν· αὐτὸν μὲν ἐν εἰρήνᾳ τὸν ἄπαντα χρόνον χερσὶν
ἡσυχίαν κομίσαντα
μεγάλων ποινὰν λαχόντ' ἐξαίρετον,
ἐλλοίοις ἐν δώμασι δεξάμενον
θαλερᾶν Ἥβαν ἀκοίτιν,
καὶ γάμον δαίσασθαι πὰρ Διὶ Κρονίδᾳ,
στεμνὸν αἰνήσαι δόμον.

TIMO-

Nam proprium *infortunium* premit omnem *hominem* pariter. ſtatim autem mali, *ac doloris eſt* expers cor in luctu alieno.

¶ Conſtitit autem ſtupore acerbo delectabiliq; permixtus. vidit enim inuſitatam generoſitatem & fortitudinem filii. Diuerſilinguem igitur immortales nunciorum ſermonem ei reddiderunt. Vicinum itaque vocauit Iouis altiſſimi prophetam eximium vera vaticinantem Tireſiam. Ille aũt ei dicebat & toti turbę in quibus verſaturus eſſet fortunis, ¶ quot & in terra interfecturus, quot & in mari beluas pernicioſas, & quempiam cum obliqua inſolentia incedentem hominum inimiciſſimum dixit ei daturum *pœnas* morte. etenim quum dii in campo Phlegræ cum gigantibus prælio concurrerent, telorum illius impetu præclaram puluere commixtum iri comam *illorum*

¶ dixit: ipſum vero in pace omne tempus deinceps tranquillitatem laborum magnorum prȩmium eximium conſequutum, recepta in beatas ædes Hebe coniunge florente, & nuptiis celebratis apud Iouem Saturnium, auguſtam laudaturum domum.

TIMO-

TIMODEMO Athenienſi, pancratiaſtæ.

Ode II.

VNde & Homeridæ conſutorum carminum plerunque poetæ auſpicantur, Iouis ab hymno, hic quoq; vir fundamentum ſacrorum certaminum victoriæ accepit primum in Nemeæo celeberrimo Iouis luco.

¶ Oportet autem etiam (ſi paternam per ſemitam eum recta deducens æuum magnis dedit Athenis *vt eſſet* ornamẽtum) frequenter Iſthmiadum *victoriarum* decerpere pulcherrimum florem, in Pythiisque victorem eſſe Timonoi filium. Eſt autem conſentaneum *ipſum a patris veſtigiis non recedere, vt decet,*

¶ montanis a Pleiadibus non procul Orionẽ incedere. Quin etiam Salamis educare virum bellicoſum potis *fuit, potuit.* apud Troiã. n Hectorem Aiacem audiuit. Te vero, ô Timodeme, fortitudo pancratii laboriosa auget *honoribus, ac illuſtrem reddit.* ¶ Acharnę autem *ſecundum* priſcã famã ſtrenuæ *ſunt.* quoties vero in certaminibus Timodemidę excellentiſſimi recenſentur primi! Apud Parnaſ-

ſum

ΤΙΜΟΔΗΜΩι ΑΘΗναίῳ, παγκρατιαστῇ.

Εἶδος Β.

ὠιδὰ α.

Ὅθεν καὶ κὴ Ὁμηρίδαι
ῥαπτῶν ἐπέων τὸ πρὶν ἀοιδοὶ
ἄρχοντ', Διὸς ὑμνοισι μεθοιμίου. κὴ ὅσ' αὖ
κωμάζολαν ἱερῶν ἀγώνων
νικαφορίας δέδεκται
πρῶτον Νεμέᾳ
ἐν πολυϋμνήτῳ Διὸς ἄλσει.
ὠιδὰ β.
ὀφείλει δ' ἔτι, παιδίαν
εἴπερ καθ' ὁδὸν νιν σύμπομπος
αἰὼν τείνῃς μεγάλως δέδωκε
κόσμον Ἀθάναις,
θαμὰ μὲν Ἰσθμιάδων ἀρίστας
κάλλιστον ἄωτον, ἐν Πυθοῖσί τε νικᾶν
Τιμονόου παῖδ'· ἔστι δ' ἐοικὸς
ὠιδὰ γ.
ὀρείαν γε Πελειάδων
μὴ τηλόθεν Ὠαρίωνα νεῖσθαι·
καὶ μὲν ἀ Σαλαμὶς γε θρέψει
φῶτα μαχαιτὰν
δυνατὸν ἐν Τρωΐᾳ μὲν Ἕκτορι,
Αἴαντος ἄκουσεν, ὦ Τιμόδαμε, σὲ δ' ἀλκὰ
πυκνὰ κραιπνὰ τλάθυμος αἰεί.
ὠιδὰ δ'.
Ἀχάρναι δὲ παλαίφατον
εὐανορες· ὅσα δ' ἀμφ' ἀέθλοις
Τιμοδημίδαι ἐξοχώτατοι
θοὶ πεδάλῃσιν.
παρὰ μὲν ὑψιμέδοντι Παρνα-

σῷ πέσαρες ἐξ ἀέθλων
νίκας ἐκόμιξαν.
ἀλλὰ Κορινθίων ὑπὸ φωτῶν
ὀγδοάς ε.
ἐν ἰσλοῦ Πέλοπος πλυχαῖς,
ὁκτὼ στεφάνοις ἔμιχθεν ἤδη·
ἐπὶ δ' ἐν Νεμέᾳ. τὰ δ' οἴκοι,
μάκιστον ἀέλπτᾳ,
Διὸς ἀγῶνι τὸν ὦ πολῖτα
κωμάζατε Τιμοδήμου
σὺν ὀκλεΐ νόσῳ·
ἀδυμελεῖ δ' ἐξάρχετε φωνᾷ.

ΑΡΙΣΤΟΚΛΕΙΔΗΙ
Αἰγινήτῃ, παγκρα-
τιαστῇ.

Εἶδος Γ.

στροφὴ α. κώ. ιγ.

Ὦ Πότνια Μοῖσα, μᾶτερ
ἁμετέρα, λίσσομαι,
τὰν πολυξέναν σὺν
ἱερομηνίᾳ Νεμεάδι
ἵκεο Δωρίδα ναῦσαν Αἴγι-
ναν. ὕδατι γὰρ μόνοντ' ἐπ' Ἀσωπίᾳ
μελιγαρύων τέκτονες
κώμων νεανίαι. σέ-
θεν ὅπα μαιόμενοι.
ἀνὴρ δὲ πρᾶγος, ἄλλο μὲν ἄλλα·
ἀεθλονικία δὲ μᾶλις' ἀοιδᾶν
φιλεῖ. στεφάνων δρέποντε
ἀξιωτάτην ὀπαδόν.

ἀντιστροφὴ κώ. ιγ.

Τοῖς ἀφθονίαν ὀπάζε
μήπος ἁμῶς ἄπο.
ἄρχε δ' ὀρθῶν πολυφίλα κρέοντι θύγατερ,
δόκιμον

ARISTOCLIDÆ
Æginetæ, pancratiastæ.

Ode III.

O Veneranda Musa, mater nostra, supplex oro, venias *in* Æginam insulam Doricam multihospitem in sacri mensis die festo Nemæo. aquam enim apud Asopicam expectant iuuenes mellisonorum fabri hymnorum, tuam vocem perquirentes. Desiderat autem alia res aliud: sed certaminum victoria maxime cantum amat, coronarum & strenuitatum aptissimum comitem.
¶ cuius *cantus* abundantiam præbe ex mea solertia, & exordire illustrem hymnum, filia eius,

qui

qui est rex cæli multinubis. ego autē hunc *hymnum* cum illorū *iuuenum* sermonibus, & lyra cōmunicabo: festiuumq; *Æginæ* habebit *laudis* laborē. *Æginæ* regionis decus, vbi, *in qua insula* Myrmidones priſci habitarunt, quorum antiquitus celebrem gentē Aristoclides nō cōtaminauit dedecoribus tuum ob fatum, ô *Æginæ*, in præpotenti emollitus, *molliter, & ignauiter certās* ¶ pancratii, *i pācratiastarū* cœtu. laborioſarum autem plagarum remediū ſalubre apud Nemeā ꝓfundos cāpos habētem, pulchra victoria affert. Quod ſi formoſus exiſtēs, & faciēs cōſentanea formæ, ſtrenuitates ſupremas cōſcendit filius Aristophanis, nō iā vlterius inuiū mare columnas vltra Herculis traiicere *eſt* facile: ¶ quas deus heros ſtatuit nauigationis extremæ teſtes inclytos. domuit aūt beluas ingentes in pelago, & ꝓſe ſcrutat⁹ eſt ſtagnorū fluxus, & terrā indicauit, vbi ſecūdus, *ac ꝓſper* deſcēdit reditus finis, *& vltimas orbis terrarū metas oſtēdit, vltra quas ꝓgredi nō liceret. & inde tui⁹ daretur reditus.* Aīe, ad ꝓ peregriuū pro mōtoriū meā nauigationē ꝑteruehis? Æaco te iubeo & *ipſius* gēeri musā ferre. Seq tur. n. rationē flos iuſtitię, ꝓbos laudare. ¶ Neq; alienorū deſideria *ſunt* ꝑſtātiora ad viro ferendū:

E do-

δόκιμον ὕμνον. ἐγὼ δ' ἐκείνων
τέ μιν ἀοιδαῖς λύρᾳ τε κοινώσο-
μαι.
χαλεῖπα δ' ἔξοχ' πόνον,
χώρας ἄγαλμα, Μυρμι-
δόνες ἵνα ποτέ νιν
ᾤκησαν, ὧν παλαίφατον ἀνδρῶν
σὺν ἐλεξίδαις
παῦ ἐμίανε κατ' αἶσαν,
σὺ πρόθυμον ἐν μαλαχθεὶς
ἐπῳδαῖς κώ. η.
παγκρατίᾳ τόλμᾳ. καμάτων δὲ θαλαγᾶν
ἄκος ὑγιηρόν, σὺ βαθυπεδίῳ Νεμέᾳ,
τὸ καλλίνικον φέρᾳ.
εἰ δὲ ὢν καλὸς, ἐρώων τ' ἐοικώς τε
μορφᾷ,
αὐορίαις ὑπερβάτοις ἐπέβα,
πᾶς Λεσβοφανίδας, σὺν ἑπτὰ πόδεσσι
δαΐπαν ἄλλα κιόνων
ὑπὲρ Ἡρακλέος πρᾷον ὁμαρεῖς·
στροφὴ β. κώ. ιγ.
ἥρως θεὸς αὖ ἔθηκε
ναυτιλίας ἐχάτας
μάρτυρας κλυτούς. δύ-
μασι δὲ θῆρας σὺν πελάγει
ὑπερόχους· ἰδίᾳ τ' ἐρεύνα-
σε πηγαίων ῥοάν, ὅπᾳ πόμπι-
μον
κατέβαινε νόστου τέλος,
ἢ γᾶν φραδμοσύνᾳ. θυμέ,
τίνα πόθεν ἀλλοδαπὰν
ἄκραν ἐμὸν λόον παραμείβῃς;
Αἰακοῦ σε φαμὶ χθιζά τε μοῖσαν
φέρειν. ἑπτὰ δὲ λόγῳ δί-
νᾳς ἄωτος, ἐσλὰς αἰνεῖν·
ἀντιστροφὴ κώ. ιγ.
ἐσθλ' ἀλκοτείων ἔρωτες
αὐδᾷ φέρειν κρέοντες.

H 2 ὑπὸ-

οἴκοθεν μάτευε.
πατρίφορον δὲ κόσμον ἔλαβες,
γλυκύπαρυι μάλιμ. παλαισᾶ-
σι σ' ἐν ἀρετᾶις μέγαθε Πηλεὺς
ἄναξ,
ὑπ' ἐρατὸν ἀύχμὸν τιμών.
ὃς κὴ Ἰωλκὸν εἷλε
μόνος αὖθι σταλιᾶς,
καὶ πολίαν Θέτιν κατέμαρψεν
ἐσκυνᾶπ. Λαομέδοντα σ' ὄρυ-
θεν ἰσχὺς Τελαμὼν, Ἰόλα παρασταθεὶς ἐὼν, ἔωξεν.
ἐπῳδὸς κώ. η.
καί ποτε χαλκητύξων Ἀμαζόνων
μετ' ἀλκᾶν
ἔπτοί οἱ. ἐδέμιν ποτὲ φόβος ἀνδροδάμας
ἔπαυσεν ἀλκὰν φρενῶν.
συμφυᾶ δέ τις εὐδοξία μέγα βέλτιστον
ὃς δὲ διδακτ' ἔχει, ψεφαιὸς αὐτὸς,
ἄλλοτ' ἄλλα πνέων, οὐ ποτ' ἀτρεκεῖ
κατέβα ποδὶ μυθιᾶν
σὺν δρεπῶν ἀτελεῖ νόῳ ζεύξειν.
τροφὴ γ. κώ. ιγ.
ξανθὸς δ' Ἀχιλλεὺς, τὰ μὲν μέγιστα
νέων Φιλύρᾳ ἐν δόμοις,
πᾶις ἐὼν, ἄθυρε
μεγάλα ἔργα χερσὶ θαμινά,
βραχυτάτοισιν ἀκόντια παίζων,
ἴσον τ' ἀνέμοις, μάχᾳ λεόντεσσιν ἀ-
γροτέροις ἔπεσσιν φόνον.
κάπρους τ' ἔνειρε σώμασί τε παρὰ Κενταύροιο
Κίνυρον ἀθρήσαντα κάμιζεν,
ἐξίτηλος τὸ πρῶτον. ὅλον δ' ἔπτ' ἀὼ
χρόνον τὸν ἐτάμοσεν Ἀρτεμίς τε καὶ θρασεῖ Ἀθάνα
ἀὼ προφὴ κώ. ιγ.
κτείνοντ' ἐλάφους αὖθι κυνῶν δολίων θ' ἑρκέων·
ποσὶ γὰρ κράτεσκε.
λεγόμενον δὲ τόδε πρότερον
ἔπος ἔχω· βαθυμήτης Χείρων
τράφεν λιθίνῳ τ' Ἰάσον' ἔνδον
πέτρᾳ,
καὶ ἔπτ' ἐν Ἀσκληπιόν.
τὸν φαρμάκων δίδαξεν
μαλακόχροα νομόν·
νύμφοισε δ' αὖθις ἀγλαόκαρπον
Νηρέως θύγατρα· γόνον τέ οἱ φέρτατον ἀπέπαλεν, δρομέοισι πάντα θυμὸν ὠξων·
ἐπῳδὸς κώ. η.
ἄφρα θαλασσίαις αὐέμων ῥιπαῖσι πεμφθεὶς
ὑπὸ Τροίαν, δολίκτυπον ἀλαλὰν Λυκίων
τε πρόσμολόν τε Φρυγῶν,
Δαρδανόων τε. ἐξεσιμόρβις ἐπιμίξως
Αἰθιόπεσσι χεῖρας, ἐν φρασὶ πύξαθ' ὅπως σφίσι μὴ κρίσις ὀπίσω
πάλιν οἶκον δ' αὐτὸς
ζαμενὴς Ἑλένοιο Μέμνων μόλοι.
τροφὴ δ'. κώ. ιγ.
τηλαυγὲς ἄραρε φέγγος
Αἰακιδᾶν αὐτόθεν,
Ζεῦ τόν γ' ἐμὸν,
σέο δ' ἀγὼν, τὸν ὕμνος ἐβάλετο
ὀπὶ νέων ἐπιχώριον χάρμα κελαδεῖν· βοᾷ δὲ νικαφόρῳ σὺν Ἀριστοκλείδᾳ πεῖσμ.
ὃς πίνδε νᾶσον δύκλεᾶ προσέθηκε λόγῳ,
καὶ σεμνὸν ἀγλαΐᾳσι μελέμεναι
Πυθῖα θεόπροπον. σὺ δὲ πείρᾳ

E domo *igitur laudes eius domesticas* quære. Commodum enim ornamẽtum, *& praclarũ argumentũ* sumpsisti, ad aliquid dulce canendũ. Antiquas autem ob virtutes gauisus est Peleus rex, eximiam hastam quum secuisset, qui & Iolcum expugnauit solus sine exercitu, & marinam Thetin corripuit cum labore. Laomedontem vero prępotens Telamon prostrauit, Iolę adstans in prędio. ¶ Et quondã ad strenuum exercitum æreos arcus habentium Amazonũ sequutus est eum. neque ei vnquam timor virorũ domitor extinxit fortitudinẽ animi. Sic ex ingenita virtute illustri quisque magnum pondus obtinet: at qui *virtutes* ex disciplina *hausias* habet, obscur⁹ *est* vir, aliàs alia spirans, nunq̃ pede intrepido incedit, sed infinitas virtutes imperfecta, *& nullã rerũ tẽtatarũ perficiente* mente degustat. ¶ Flau⁹ aũt Achilles partim q̃dẽ cõmorãs in Philyręidibus, puer existẽs, ludendo faciebat magna opera manib. crebro: *parti vero* breuis ferri iaculum vibrãs, & par vẽtis, pliãdo leonib. agrestib. moliebatur cędẽ, aprosq; interficiebat. Corpora autẽ ad Saturniũ Centaurum palpitantia portabat sexennis tunc primũ. toto deinde tempore eum obstupescebãt Diana, & audax Minerua,

¶ interficientẽ ceruos sine canibus, dolosisq; *retium* septis. Pedibus enim, *curjusq; illos* superabat. Habeo autem hũc *etiam* sermonem, qui dicebatur olim, Chiron profundo consilio præditus educauit Iasonẽ intra tectũ lapideum, & postea in *eodem tecto* Æsculapium. quem medicamentorum docuit applicationẽ *multifariã* quæ fit molli manu. Vxorẽ aũt duxit deinde quæ pulchrum carpum, *primamq; palmæ partem pulchram* habebat, *i. formosam* Nerei filiam, filiũque eius præstãtissimũ, accurate educauit, animũ promouens *per* omnia *rebus* conuenientibus. ¶ vt marinis ventorũ impulsibus deductus ad Troiã, hastifremũ tumultum Lyciorũ sustineret & Phrygũ, Dardanorũq;, & cõsertis manib. cũ Æthiopibus hastę studio insaniẽtibus, in pectore figeret vt ne ipsis dominator retrorsũ denuo veniret Memnõ animosus, Heleni patruelis.

¶ Longe lateq; fulgens lumen Æacidarũ hinc cõpactum est, Iupiter: tuus enim *est* sanguis, tuum etiã certamen, quod hymnus attigit, voce iuuenũ celebrans gaudiũ proprium ipsi regioni. Clamor autẽ victore cũ Aristoclide excellit, q̃ hanc insulã celebri adiunxit sermoni, & Pythii tẽplũ venerabile ob pulchras cogitationes. In experiẽtia aũt finis

τέλος Δ|φ. φαίνεται ὧν τις
ἐξοχώτερος γλύκηται.
αὐτιστροφὴ κώ. ιγ.
ἀνὴρ παισὶ νέοισι παῖς, ὢν
δ' ἀνδράσιν ἀνὴρ, τρίτον,
ὢν πυλαιτέρσισι·
μέρος ἕκαστον οἷον ἔχρῃμ
βροτέον ἕβνος. ἐλαφὰ δὲ καὶ πέσ-
σοισα δρόσοις θνατὸς αἰών. φρε-
νεῖν
δ' ἐνέπῃ τὸ παρκείμενον.
τῶν σὸν ἄπεστι. χαῖρε
φίλος· ἐγὼ τόδε τοι
πέμπω μεμιγμένον μέλι λόγῳ
σὺν γάλακτι· κιρναμένα δ' ἔερσ'
ἀμ-
φὶ πόμ' ἀοίδιμον Αἰο-
λίσιν ἐν πνοαῖσιν αὐλῶν,
ἐπῳδὸς κώ. η.
ὀψὲ πρό. ἔστι δ' αἰετὸς ὠκὺς ἐν πε-
τανοῖς,
ὃς ἔλαθεν αἴψα πηλόθεν μεταμαιό-
μενος
δαφοινὸν ἄγραν ποσίν.
κραγέτᾳ δὲ κῶλοισι ταπεινὰ νέμον-
ται.
πίνει μὲν ὕδωρ Κλεοδὸς ἐθέλοι-
σας ἀεθλοφόρου λήματος ἕνεκεν
Νεμέας, Ἐπιδαυρόθεν
τ' ἄπο καὶ Μεγάρων δέδορκε φάος.

ΤΙΜΑΣΑΡΧΩι
Αἰγινήτῃ, παλαιστῇ.

Εἶδος Δ.

Ἀ τροφὴ ω. κώ. ιγ.
Ριστος εὐφροσύνα, πόνων

finis cõspicitur *eorum*, in quibus aliquis excellẽtior *cæteris* fuerit. ¶ Inter pueros tenellos puer, inter viros vir, tertio, inter senes *senex fuit*, & *suos æquales superauit in qualibet ætatis parte*, qualẽ partẽ vnamquanq; habemus mortale genus. Agit autem, *secunq; ducit* & quatuor virtutes mortale *Aristoclidis* æuum. Cogitare autem, docet id, quod prope est. a quibus non abest *Aristoclides*. Salue amice: ego tibi hoc mitto mel mixtum albo cum lacte: commistus autem *facultatis poeticæ* ros circundat *carminum* potum celebrẽ Æolicis in flatibus tibiarum, ¶ licet sero. Sed est aquila velox inter volatilia, quæ corripit statim procul vestigans cruentam prædam pedibus. Clamosi autem graculi humilia depascunt. Tibi certe, volente, *ac fauente* Clione, quæ pulchrum habet thronũ, ob generositatem victoriæ reportatricem, a Nemea, & ab Epidauro, & Megaris conspicuus est splendor.

TIMASARCHO
Æginetæ, palæstritæ.

Ode IV.

Optimus *est* medicus lætitia labo-

laborum iudicatorum *ab exitu*: & sapientes Musarum filiæ Odæ demulcent ipsos *labores. quomodo? eos manu, vt medici ægrotorum corpora*, attrectãtes. neq; calida aqua tantũ mollia efficit membra, quãtum laus citharæ comes. Carmen enim viuit diutius, q̃ facta, quod cunq; *carmen* cum Charitum fauore lingua ex mente extraxerit ptofunda.

¶ Quod mihi componere Saturnioque Ioui, & Nemeæ, & luctæ Timasarchi, procœmium hymni liceat. Accipiat autem Æacidarum bene turrita sedes iuri hospitalitio commune lumen. Quod si adhuc vehementi Timocritus sole tuus pater foueretur, varie citharam pulsans, frequenter huic carmini incumbens, hymnum caneret de pulchra victoria:

¶ qui misit a Cleonæo certamine seriem coronarum, & splendidis *ac* celebribus ab Athenis, Thebisque a septem portas habentibus quoniam Amphitruonis præclarum ad tumulum Cadmei illum non inuiti floribus cõspergebant, propter Æginam. Ad amicos enim amicus profectus in hospitalem vrbem descendit, ad beatam Herculis aulam.

¶ Cum

πόνων κεκριμένων
ἰατὴρ· οἱ δὲ σοφοὶ
Μοισᾶν θυγατέρες ἀοιδαὶ,
θέλξαν νιν ἀπρέμονες.
ἐν δὲ θερμὸν ὕδωρ τόσον
μαλθακὸν τεύχει
γυῖα, τόσον εὐλογία
φόρμιγξι συναόρους.
ῥῆμα δ' ἐργμάτων χρονιώ-
τερον βιοτεύει,
ὅ,τι κε σὺν Χαρίτων τύχᾳ
γλῶσσα φρενὸς ἐξέλοι βαθείας.
αὐτιστροφὴ κώ. ιγ.
τόμοι θέρμ Κρονίδᾳ
τε Διΐ, καὶ Νεμέᾳ,
Τιμασάρχου τε πάλᾳ,
ὕμνου ποτανὸν ἔπος.
δέξαιτο δ' Αἰακιδᾶν
εὐπυργος ἕδος δίκᾳ
ξεναρκεῖ κοινὸν
φέγγος. εἰ δ' ἔτι ζαμενὲς
Τιμόκριτος ἁλίῳ
σὺν πατρὶ ἐθέλπετο, ποι-
κίλον κιθαρίζων,
θαμά κε τῷδε μέλῃ κλιθείς
ὕμνον κελαδήσει καλλίνικον.
ἐπῳδὸς κώ. ιγ.
Κλεωναίᾳ τ' ἀπ' ἀγῶ-
νος ὅρμαθον στεφάνων
πέμψαντα, καὶ λιπαρᾶν
Ἀθανᾶν, καὶ Θήβας τ' ἐπτάπυλοις·
οὐκ Ἀμφιτρύωνος
ἀγλαὸν παρὰ τύμβον
Καδμεῖοί νιν σὺν ἀέκοντες
ἄνθεσι μίγνυον,
Αἰγίνας ἔκπαγλον φί-
λοισι γὰρ φίλος ἐλθών,
ξένιον ἅψῃ κατέδραμεν,
Ἡρακλέος ὀλβίαν ἐς αὐλάν.

τροφὴ β. κώ. ιγ.
ξυὼ ᾧ ποτε Τρωΐαν
κρατερὸς Τελαμὼν
πόρησε, κὴ Μέροπας,
καὶ τὸν μέγαν πολιμιστὰν
ἔκπυγλον Αλκυονῆ·
ἃ τετραορίας γε πρὶν
δυώδεκα πέτρᾳ,
ἥρωάς τ' ἐπεμβεβαῶτας ἵπποδάμοις ἔλε
θὴς τοσσους. ἀπρεπεμάχας
ἐώικε φαεσίμβροτον
λόγον ὁ μὴ ξυνιείς· ἐπεὶ
φέζοντά τι κὴ παθεῖν ἔοικε.
αὐτὰρ τροφὴ κώ. ιγ.
Τῷ μακρὰ μὲν ἐξενίπτην
ἐρύκᾳ με πεθμὸς,
ὥρμαί τ' ἐπαγλαΐαν.
ἵυγξι δ' ἕλκομαι ἦτορ,
νουμηνίᾳ θελγόμαν.
ἔμπα καμάτῳ ἔχᾳ βαθεῖα πουλιὰς ἄλμα
μέσσον, αὐτίκ' ἐπιβουλίᾳ σφόδρα δόξωμεν
ἀνίων ὑπέρτεροι εἶναι
φάει καθαίνειν.
φθονερὸς δ' ἄλλος αὖτε βλέπων,
γνώμαν κενεὰν σκότῳ κυλίνδει
ἐπωδὸς κώ. ιγ.
χαμαιπετέσσιν. ἐμοὶ
δ' οποίαν δρέπειν
ἔδωκε πότμος αὔαξε,
οἶσιν ὅπα χρόνος ἕρπων
πεπρωμένων τελέσσαι.
ἐξύφανε γλυκεῖα
κὴ τόδ' αὐτίκα φόρμιγξ
Λυδίᾳ σὺν ἁρμονίᾳ
μέλος πεφιλημένον
Οἰνώνᾳ τε κὴ Κύπρῳ,
ἔνθα Τεῦκρος ἁπάρχᾳ

ὁ Τελα-

¶Cum quo olim Troiam robustus Telamon expugnauit, &Meropes,& magnum illum bellatorem stupendum Alcyonea: non tamen prius *vicit*, quam quadrigas duodecim saxo,heroasque equorum domitores bis tot qui conscenderant,pessum dedit. Imperitus præliorum esse videatur quisquis dictum *hoc* non intelligit:quoniam eum,qui afficit *alium malo* aliquo, etiam *aliquod malū ab alio* pati,consentaneum rationi est.

¶Prolixa autem eloqui prohibet me lex, horæq; properantes. trahor autem *meum* cor, illecebra, *vehementiq; desiderio* contingendi nouilunium. Sed tamen, quamuis profundum ponti mare occupet medium,obsiste *animemi,aduersariorum* insidiis. Multo vt videamur hostibus superiores in luce, *& palam in certamen* descendere. inuide autem alius vir intuens, consilium inane *in* tenebris voluit,

¶quod cadit humi.Mihi vero qualem virtutē dedit Fortuna regina, certe scio quod insequēs tempus fati compotem efficiet.Contexe statim dulcis cithara Lydia cum harmonia hoc quoque carmen, gratum Oenonæ, & Cypro, vbi Teucer imperat

Tela-

Telamoniades: at Aiax Salaminē obtinet patriā: In Euxeno aūt pelago Achilles lucidā insulam. Thetis vero dominatur *in* Phthia,Neoptolemus vero in Epiro lata, vbi cacumina edita sita sunt, quæ pascunt boues, a Dodona incipientia vsq; ad Ionium meatum. Pelii autem ad pedem Iaolcum hostili manu quum expugnasset Peleus, tradidit seruam Thessalis, Hippolytæ

¶vxoris Acasti dolosis artibus vsus. Dædali autem gladio, *i. artibus*, machinatus est illi mortem ex insidiis filius Peliæ: sed Chiron defendit *eum*, &fatale *malum ei* patefecit destinatum a Ioue: ignemque omnia vincentem, & audacium in pugna leonum vngues acutissimos, aciemque valde horrēdorum dentium quum cohibuisset,

¶duxit in vxorem alto solio insidentium vnam Nereidum. Vidit etiam pulchre circumdatum sedile, cui reges cæli marisque insidentes, dona & potentiam exhibuerunt ipsi vsq; ad posteritatem. Gadium *pars vergēs* ad occasum transiri nequit. conuerte

rursus

ὁ Τελαμωνιάδας. ἀλλ᾽
Αἴας Σαλαμῖν᾽ ἔχᾳ πατρῴαν·
τροφὴ γ κώ. ιγ.
ὐν δ᾽ Εὐξείνᾳ πελάγᾳ
φασιναὶ Αχιλλεῦς
νᾶσον Θέτις δὲ κρατεῖ
Φθίᾳ. Νεοπτόλεμος δ᾽ Απείρῳ λιπαρυσίᾳ.
βαθύτεραι τοὶ πεδοῦνες ἔξοχοι καθίκεντι,
Δωδώναθεν ἀρχόμενοι,
πρὸς Ιόνιον πόρον.
Παλίου ϝ πὰρ ποδὸς λατρείαν Ιαωλκὸν
πολεμίᾳ χερὶ πρὸς τραπὼν
Πηλεὺς παρέδωκεν Αἰμόνεσσι,
αὐτὰρ τροφὴ κώ. ιγ.
δάμαρτος Ἱππολύτας
Ακάστου δολίαις
τέχναισι χρησάμενος·
τᾷ Δαιδάλου δὲ μαχαίρᾳ
φύτευέν οἱ θάνατον
ὐν λόχῳ Πελίαο παῖς.
ἄλαλκε δὲ Χείρων,
κὴ τὸ μόρσιμον διόθεν
πεπρωμένον ἔκφερε.
πῦρ δὲ παγκρατὲς, θρασυμαχᾶν τε λεόντων
ὄνυχας ὀξυτάτους, ἀκμάν
τε δεινοτάτων χάσμας ὀδόντων,
ἐπωδὸς κώ. ιγ.
ἔγαμεν ὑψιθρόνων
κόραν Νηρεΐδων.
εἶδεν δ᾽ εὐκύκλου ἕδραν,
ἵνα σεμνοὶ βασιλῆες
πόντᾳ τ᾽ ἐφεζόμενοι,
δῶρα καὶ κράτος ἐξέφαναν ἐς γλῶσσ᾽ αὐτῶν.
Γαδείρων τὸ πρὸς ζόφον ἔ
περσεν· ἀπότε πτ

αὖτις

αὖτις Εὐρώπαν ποτὶ
χέρσον ἔντεα ναός.
ἄπορος γὰρ λόγων Αἰακοῦ
παίδων τὸν ἄπαντα μοι διελθεῖν.

στροφὴ δ'. κώ. ιγ.

Θεανδρίδαισι δ' ἀεξιγήων ἀέθλων
κῆρυξ ἔτι μολὼν ἔβαν,
Ὀλυμπία τε, καὶ Ἰσθμοῖ,
Νεμέᾳ τε σὺν ἁμᾷ.
ἔνθα πεῖραν ἔχοντες, οἰκάδε κλυτοκάρπων
οὐ νέονται ἀῶν σταφύων.
πάτραν νιν ἀκούομεν
Τιμάσαρχε σὰν ἐπινικίοισιν ἀοιδαῖς
κεῖσθαι πολὺν ἔμμεν. εἰ δέ τοι
μάτρωϊ μ' ἔπι Καλλικλεῖ κελεύεις

ἀντιστροφὴ κώ. ιγ.

στάλαν θέμεν Παρίου
λίθου λαοξόον τέρενα.
ὁ χρυσὸς ἐν ψόμῳ
αὐγαῖς ἔδειξεν ἀπάσας·
ὕμνος δὲ τῶν ἀγαθῶν
ἐργμάτων, βασιλεῦσιν ἰσοδαίμονα τεύχει
φῶτα. κεῖνος ἀμφ' Ἀχέροντι νωμαῖον, ἐμὰν
γλῶσσαν εὑρέτω κελαδῆτιν, ὀρσοτρισίαιναν,
ἐν ᾧ ἀγῶνι βαρυκτύπου
θάλησε Κορινθίοις σελίνοις.

ἐπῳδὸς κώλ. ιγ.

τὸν Εὐφάνης ἐθέλων
γεραιὸς πατὴρ τεὸς
ὁ σὸς ἀοίσσεται πρῶ.
ἄλλοισι δ' ἄλικες ἄλλοι.
ᾧ δ' αὐτὸς αὖ τις τύχᾳ
ἔλπεται τις ἕκαστος
ἐξοχώτερα φάος.

οἷον

rursus arma nauis ad Europam terram. impossibile enim *est* sermonem de Æaci filiis omnem mihi percurrere.

¶ sed Theandridis certaminum membra augentiū præco promptus veni, fœdere inito cum Olympia, & Isthmo, & Nemea vbi specimen edentes, domum sine coronis inclytum fructum ferentibus non redeunt. Patriam illam audimus Timasarche tuam carminibus victricibus ministram esse. quod si auunculo me adhuc Callicli iubes

¶ columnam ponere Pario lapide candidiorem, *id faciam. Vt autem* aurū excoctum fulgores *suos* patefacit omnes: *sic* etiam *meus* hymnus rerum præclare gestarum virum reddit regibus parem sorte. Ille apud Acherontem habitans meam linguam inueniat decantatricem, quo pacto in certamine *quod sacrum est Neptuno* tridētis concussori grauisrepo, decoratus fuerit Corinthiacis apiis.

¶ quem Euphanes senex progenitor tuus canet libens ô adolescens. Aliis autem alii *sunt* coætanei. Quilibet autem ea, quæ ipsemet adeptus fuerit, sperat fore memoratu excellentissima.

Quin-

Quinetiam solū laudans Melesiam, contentionem *aliquis* torquebit, *i. amulum, & contentiosum hominem, suum aduersarium superabit, ac ideo torquebit.* Verba texens trahit insuspabilis in oratione, mollia quidē cogitans bonis, asper vero aduersarius inimicis.

PYTHEÆ FILIO Lamponis, pancratiastæ. Ode V.

NOn statuarius sum, ita vt fabricer simulacra, quæ sint immobilia futura, super ipsam basin stantia: sed in omni oneraria naui, & cymba proficiscere ὁ *Musa* ab Ægina, nuncians quod Lamponis filius Pytheas prœualidus emeruit in Nemeis pancratii coronam. *Cuius* malæ nondum protulerant autumnum, tenerum patrem florigeræ vitis

¶ Ex Saturno aūt, & Ioue progenitos, *ix* ex aureis Nereidibus heroas bellicosos Æacidas decorauit, metropolinq;, aruum amans hospitū: quam quondam & bene viris instructam, & nauibus inclytam fundauerūnt, ad aram patris Hellenii

stan-

οἷον αἰνέων τε Μελησίαν, ἔλθω τρέφοι
ῥήμασιν πολέων ἀπάλαιστος ἐν λόγῳ ἔλεγχος,
μαλθακὸν μὴν φρενέων ἐσλοῖς,
τραχὺς δὲ παλίγκοτος ἐχθέδρος.

ΠΥΘΕΑΙ ΤΙΩι ΛΑΜΠΩΝΟΣ, ΠΑΓΚΡΑΤΙΑΣΤῌ.

Εἶδος Ε.

στροφὴ α. κώ. ια.

Οὐκ ἀνδριαντοποιός εἰμί, ὥστ' ἐπὶνυσόντ' ἐργάζεσθαι ἀγάλματ' ἐπ' αὐτοῖς βαθμίδος
στυτὸν· ἀλλ' ἐπὶ πᾶσαν
ὁλκάδος, ἔντ' ἀκάτῳ
τεῖχ' ἀπ' Αἰγίνας, Δαμάγγελλοισ' ὅτι Λάμπωνος υἱὸς
Πυθέας σὺν υδενὶς
νικᾷ Νεμέοις παγκρατίου στέφανον.
ὄπωρ γλυκὺς φᾶγεν τέρεινα
μάτηρ οἰναύγας ὀπώρας.

ἀντιστροφὴ κώ. ια.

ὦ δὲ Κρόνῳ καὶ Ζηνὸς ἥρωας αἰχμαλοὺς φυτευθέντας, καὶ ἀπὸ χρυσέων Νηρηΐδων
Αἰακίδας ἐγείρᾳ,
μητρόπολίν τε, φίλαν ξείνων ἄρηγον.
πάν ποτ' εὐανδρόν τε κῆν ναυσὶ κλυτὰν θέσσαντο, πὰρ βωμὸν πατέρος Ἑλλανίᾳ [ἁμᾷ
πάντες, πίτναν τ' ἐς αἰθέρα χεῖρας

Εὐσε-

Ενδαΐδος ἀείγωτες ἡοὶ,
ἢ βία Φώκου κρέοντος,
ἐπῳδὸς κώ. ια.
ὁ θεὸς θεὸς, τὸν Ψαμάθεια
λίκτ' ἐπ' ἀγκυμῖνι πόντᾳ.
αἰδέομαι μέγα εἰπεῖν, ὃν δίκᾳ τε
μὴ κεκινδυνωδυμόν.
πῶς δὴ λίπον δύκλεα νᾶσον,
κἠ τίς ἀνδρας ἀλκίμους
δαίμων ἀπεννάσσας ἔλασεν, σάσσομαι.
ἔ τοι ἄπασα κερδίων
φαίνοισα θεὸς ὤπαζε ἀλάθεια τέρψιν.
ἢ τὸ σιγᾶν, πολλάκις ἐξ σοφώτερον ἀνδρῶν νοῆσαι.
στροφὴ β. κώ. ια.
εἰ δ' ὄλβον, ἢ χερῶν βίαν,
ἢ σιδηρέων ἐπαινῆσαι πόλεμον δεδόκηται, μακρά μοι
δ' αὐτόθεν ἅλμαν ὑποσκίπτει πις, ἔχω γενάτων ἐλαφρὰν ὁρμάν.
κἠ πέρων πόντιος πάλλοντ' αὐτοί· θρέφων δὲ καὶ κείνοις ἀείδει Παλίῳ
Μοισᾶν ὁ κάλλιστος χορός. σὺν ᾗ μολίσσαις
φόρμιγγ' Ἀπόλλων ἑπτάγλωσσον
χρυσέῳ πλάκτρῳ διώκων
ἀντίστροφὴ κώ. ια.
ἀγεῖτο πυθοῖαν νομῶν.
αἱ δὲ θεσπέσιον μὲν ὕμνησαν, Διὸς ἀρχόμεναι, σεμνὰν
Θέπιν,
Πηλέα θ', ὥς τέ νιν ἄρσεν
Κρηθεὶς Ἰαωλύτᾳ δόλῳ πεδάσαι
ἤθελε, ξωστῶν μαγνήτων σκοπὸν πείσαις' ἀκοίτιν ποικίλοις βουλεύμασι.

ψεύσταν

stantes, tendebantq; ad æthera palmas simul Endeidis celebres filii, & fortitudo Phoci Regis, *i. Phocus fortis Rex*,

¶ Ille Deæ *filij*, quē Psamathea peperit in litore maris. Verecundor rē magnā eloqui & periculosè perpetratā, haud secūdū ius. Quomodo igitur reliquerint celebrē insulā, & quis viros bellicosos deus vltus abegerit, supersedebo *dicere*. Nō omnis veritas exacta patefaciens faciem, vtilis *est*: sed scire tacere, est sæpe sapiētissimum inter homines.

¶ Si autem felicitatem *Æacidarum*, aut manuum robur, aut ferreum laudare bellum placuerit, longosque mihi inde saltus fodiat aliquis, habeo genuum celerem impetum, & vltra mare feruntur aquilæ. Libens autem & illis canebat *in* Pelio *monte* Musarum pulcherrimus chorus: inter Musas autem citharam Apollo septilinguem aureo plectro pulsans,

¶ inchoabat omnis generis melodias. Illæ vero primum quidem hymno celebrarunt augustam Thetin, a loue exordientes, & Peleum, vtque eum delicata Hippolyte Cretheis dolo irretire voluerit, coniunx coniugi, Magnetum speculatori, *ac Principi rem, quam dicebat*, persuadens, variis commentis.

Falsum

Falsum autem, *et* commentitium compegit crimen, quod sponsalem attentaret ille in stratis Acasti

¶ torum. Hoc autem contrarium erat. multum enim illum toto ex animo adhortans suppliciter orabat. Illius vero animū offendebant *hæc* molesta verba. statimque recusauit sponsam, patris hospitum præsidis iram veritus. Animaduertit autem, annuitque ei ex cælo excitator nubium Iupiter, immortalium rex, vt confestim aliquam marinarum Nereidū auream colum habentium efficeret coniugē,

¶ affini, *& marito sororis Thetidos*, Neptuno vbi *id* persuasisset: qui ab Ægis sæpe ad inclytam proficiscitur Isthmum Doricam, vbi eum hilares turmæ cum fistulæ clamore deum excipiūt, & robore membrorum certant audaci. Fortuna autem cognata, *& virtus insita, qua vnumquenq; comitatur*, iudicat, *atq; pronunciat* de factis omnibus. Tu vero Euthymenes *apud* Æginam, deæ victorię in vlnas cadens, *i. victoriā adeptus*, varios contigisti hymnos. ¶ Certe *inde* prosilientē *te* & nunc tuus auunculus Pytheas decorat illius Pelei consanguineā gentē. Nemea q.dem adaptata est *ei, eiq; placet, & quodammodo semper adhæret*, mensisq; patrius, quē amat Apollo:

ψεύσταν δὲ ποιητὸν συοίπαξε λόγον,
ὡς ἄρα νυμφείας ἐπείρα κεῖνος σὺν λέκτροις Ἀκάστου
ἐπῳδὸς κώ. ια.
δύνας. τὸ δ' ἐνεύλιον ἔσκε· πολλὰ γὰρ μιν παντὶ θυμῷ παρφαμία λιζώνυσεν. θεὸς δὲ ὀρθὰν
κνίζον αἰπεινοὶ λόγοι.
δύθις δ' ἀπαυάατο νύμφαν, ξεινίου πατρὸς χόλον
δείσας. ὁ δ' ἐφράσθη, καπένυσέν τέ οἱ
ὀρσινεφὴς ἐξ οὐρανοῦ
Ζεὺς, ἀθανάτων βασιλεύς· ὥστ' ἐν ᾠχᾷ
πουλυκαὶ χρυσαλακάτων πνὰ Νηρείδων πέλειν ἀγκοίτιν,
στροφὴ γ. κώ. ια.
γαμβρὸν Ποσειδάωνα πείσας· ὃς Αἰγᾶθεν ποτὶ κλειτὰν θαμὰ νίσεται Ἰσθμὸν Δωρείαν,
ἔνθα μιν εὔφρονες ἴλαι,
σὺν καλάμοιο βοᾷ, θεὸν δέκονται.
καὶ σθένει γὰρ ἐείζονται θρασεῖ. πότμος δὲ κεῖνά συγγενὴς ἔρχων ἀεὶ
πάντων. τὸ δ' Αἰγίνᾳ θρασὺ Εὐθύμενες
Νίκας ἐν ἀγκώνεσσι πιτνῶν,
ποικίλων ἔψαυσας ὕμνων.
ἀντίστροφὴ κώ. ια.
ἦ τοι μεζόνεσσι καὶ νῦν τέος μάτευε κείνᾳ ὁμόπορον ἔθνος Πυθέᾳ.
ἀ Νεμέα μὲν ἄρηρε,
μείς τ' ἐπιχώριος, ὃν φίλησ' Ἀπόλλων·

ἄλικας

ἅλικας δ' ἐλθόντως οἴκοι
τε κρατεῖ, Νίσου τ' ἐν ὄχθαις
κεῖ λόφῳ· χαίρω δ' ὅπι
ἄστλοῖσι μάρναται πέρι πᾶσα
πόλις.
ἴδοι γλυκεῖαν τοι Μεναίδρᾳ
σὺν τύχᾳ μόχθων ἀμοιβὰν
ἑπτάδες κώ. ια.
ἐπαύρετο χρὴ δ' ἀπ' Αἰγιναῖ
στέκτων· ἀεθλητῆσιν ἔμβη.
εἰ δὲ Θεμίστιον ἵκεις ὡς δ' ἀείδειν,
μηκέτι ῥίγη· δίδου
φωνάν· αὐτὰ δ' ἰσία τείνων
πρὸς ζυγὸν κάρχασίαν.
πύκταν τέ νιν καὶ πυγμαχίᾳ φθέγξαι ἐ-
λεῖν Ἐπιδαύρῳ δισσόν
νικῶντ' ἀρετᾶν· πρόθυρόισι δ' Αἰακοῦ
αὔξεα ποικίλα φέρειν στεφανώμαθ', σὺν ξανθαῖς Χάρεσιν.

coætaneos autem aduenas & domi superabat, & apud tumulum Nisi pulchre in valles deuexum. Gaudeo aũt quod de præclaris *rebus* certat vniuersa ciuitas. Scito *quod* dulcẽ remunerationem laborum cũ Menãdri felici sorte, ¶ *opera, & artificio Menandri*, adeptus sis. Oportet aũt ab Athenis artificem athletis esse. Quod si accedis ad decantandum Themistium, ne amplius exhorrescas: *sed* vocem ede, & expande vela, ad apicem corbis, pugilemq; eum, & pancratii dicito consequutum esse *in* Epidauro duplicem virtutem, quum vinceret: & ad vestibulum Æaci flores viridantes ferre coronamenta, cum flauis Charitibus.

ΑΛΚΙΜΙΔΗι ΑΙγινήτῃ, παιδὶ, παλαιστῇ.

Εἶδος ϛ.

στροφὴ α. κώ. ιγ.

ΕΝ ἀνδρῶν, ἐν θεῶν γένος, ἓν
μιᾶς δὲ πνέομεν
ματρὸς ἀμφότεροι·
διείργᾳ δὲ πᾶσα κεκριμένα
δυνάμις· ὡς τὸ μὲν, οὐδέν·
ὁ δὲ χάλκεος οὐρανὸς αἰεὶ ἕδος
μένει οὐδαμοῦ. ἀλλά τι προσφέρομεν
ἔμπαν, ἢ μέγαν νόον, ἢ

immortalibus, aut excelsa mẽte, aut certe naturâ, *quod ex eadem matre nati simus.* quamuis ignorantes quam ad metã Fortuna præscripserit nos currere, diurnam, aut p noctem. ¶ Indiciis autẽ certis exhibet conspiciendam & nunc Alcimides vim cognatam, *& sibi insitam virtutem*, proximam, *similemq;* frugiferis aruis, quæ alternantia, aliquando quidẽ victũ hominibus annuum *ex* campis suppeditant, aliquando vero contra, postquam requierunt, robur corripiunt. Venit Nemeæ ex amabilibus ludis adolescens certaminum studiosus, qui hãc consectans a Ioue *datam* sortem, nũc apparuit non infortunatus venator circa luctam,
¶ in vestigiis Praxidamantis aui paterni eodem sanguine orti pedem suum dirigẽs. Hic enim apud Olympiam victor *inter* Æacidas ramis primus ex Alpheo, & quinquies apud Isthmũ coronatus, apud Nemeam vero ter, sustulit oblivionem Sochidę, qui natu maximus Agesimachi filiorum fuit: quoniam illi tres præmiorum reportatores ad summitatem fortitudinis peruenerunt, qui labores experti sunt. Cum dei autem fauore aliam nullam familiam protulit pugillatus *adeo* custodem

τοι φύσιν ἀθανάτοις·
κρίνῳ δ' ἐφαμερίαν
σὺν οἰδότες, οὐδὲ μὴ
νύκτες, ἄμμε πότμος αὖ πι-
νῦ ἔχραψε δραμεῖν ποτὶ τάθμαν.
ἀντιστροφὴ κώ. ιγ.
τεκμαίρει δὲ κῆ νῦν Αλκιμίδας
τὸ συγγενὲς ἰδεῖν,
ἄγχι καρποφόρῳς
ἀρούραισιν. αὖτ' ἀμειβόμενα
τόκα μὲν ὦν βίον ἀνδρεσσιν ἐπηετανὸν πεδίων ἔδοσαν,
τόκα δ' αὖτ' ἀπαυσίμοχθον, σθένος ἐ-
κραῦναν· ἦλθέ τοι Νεμέᾳ
ἐξ ἐργατῶν ἀέθλων
παῖς ἀγαγώνιος, ὃς
ζώταν μεθέπων Διόθεν
αἰῶνα, νῦν πέφανται σὺν ἄμβροτος ἀμφὶ πάλᾳ κεκαλῶς.
ἐπῳδὸς κώ. ιγ.
ἴχνεσιν δ' ἐν Πραξιδάμαντος ἰὼν πόδα νέμων
πατροπάτορος ὁμοιοῖ.
κεῖνος γὰρ Ὀλυμπόνικος ἐὼν, Αἰακίδαις
ἔρνεα πρῶτος ἀπ' Αλφεοῦ,
καὶ πενταέθλοις Ἰσθμοῖ
στεφανωτὴρ μόνος, Νεμέᾳ δὲ τρὶς,
ἔπαυσε λάθαν Σωκλείδᾳ,
ὃς ὑπάρτατος Ἀγησιμάχῳ
ἡβῶν ἐγένετο.
στροφὴ β κώ. ιγ.
ἐπεὶ οἱ τρεῖς ἀεθλοφόροι
πρὸς ἄκρον ἤλυθον ἀρετᾶς
ἦλθον, οὔτε πόνων
ἐλεύσοντο, σὺν θεοῦ δὲ τύχᾳ,
ὕστερον ἄπονα οἶκον
ἀπέφαινε πυγμαχίᾳ τιμίαν
στεφάνω-

στεφάνων μυχοῖ Ἑλλάδος ἀπάσας.
ἔλπομαι μέγα εἰπὼν
οὔτε σκοπὸν τυχεῖν.
ὥστ' ἀπὸ τόξου ἰέσθαι, δοῦναι ἐπὶ τοῦτον ἄρμα
Μοῖσα· ἔργον ἐπέων δ' ὄκλέα.
παρὰ γὰρ ὁμῶν γὰ αὐέρων
αὐτοπρόφατα κώ. ιγ.
ἀοιδοὶ καὶ λόγιοι τὰ κλειὰ
σφιν ἔργα ἐκόμιξαν.
Βασσίδαισιν ἀτ' ἀ
σταναίζῃ. πυλαίφατος γλυκεῖα,
ἴδῃ. ναυσολέοντες
ἐπικώμια, Πιερίδων ἀρέτας
ἀναβοὰ παρέχῃν πολὺ ὕμνον, ἀγερώχων ἐργμάτων ἕνεκεν.
καὶ γὰρ σὺν ἀρεταῖσι χεῖρας ἰμάντι δαΐεις
Πυθῶνι κρήτισεν, ἀπὸ
βωλοις ἅμμι πάτρας, χρυσοπλακάτου ποτὲ Καλλίας ἀδὼν
ἐπωιδὸς κώλ. ια.
ἔρνεσι Λαβδὺς παρὰ Καστιλίᾳ τε χαλέπτων
ἐσπέριος ὁμαδῷ φλέγῃ,
πόντᾳ τε γέφυρ' ἀκάμαντος σὺν Ἀμφικτυόνων
θωρηφόνῳ τριετηρίδι
ἵμασε, Ποσειδάνιον ἄμβολος, βοᾶνά τε νίν
ποτ' ἀ λέοντος νικάσαντ' ἔρεψ' ἀσκιοῖς Φλιοῦντος ὑπ' ὠγυγίοις ὄρεσι.
στροφὴ γ. κώ. ιγ.
πλατείᾳ πίνυθεν λογίοισιν ἐν πεδόσοις
ναῦσιν

coronarum, *i. tot victoriarum compotem in* sinu Græciæ vniuersæ. Spero *tamẽ* fore, vt magnifice loquutus, *et* coram, *ac aperte*, scopum assequar. *Tu* Musa tanquam ab arcu eiaculãs, recta ad hũc *scopum* dirige ventum secũdum carminum glorioſum. Nam vita functorum hominũ ¶ præclara facinora poetæ & prosæ scriptores ipsis *carminibus* curarunt, *atq; suis scriptis celebrarunt:* quæ *praclara facinora* apud Bassidas nõ sunt rara. *Qui Bassida* gens antiquitus celebrata, propria vehentes *facinora praclara* cantibus celebrabilia, cultoribus Pieridum possunt suppeditare amplum hymnũ, *magnamq; carminũ, laudumq; materiam.* superborũ, *ac illustrium* factorũ causa. Nã in diuina Pythone Callias, man⁹ loro vinct⁹ quõdã vicit, ex hac familia sanguinẽ, *genus q; suũ habẽs deductũ*, quũ placuisset ¶ stirpi Latonę auream colũ gestãtis, & apud Castaliã cœtu Charitum vesperi refulgebat. maris quoque indefessi pons in Amphictyonum trieteride mactatrice taurorum honorauit *eum* circa Neptunium delubrum quinetiam herba leonis eum potitum victoria texit, sub vetustis montibus Phliuntis valde vmbrosis. ¶ Lati vndique sunt eloquentibus aditus

ad

ad *laudibus* ornandum illustrem hanc insulam. quoniam ipsis Æacidæ dederunt eximiam sortem, virtutes edentes magnas. Volitat itaque super terram, & per mare procul nomen eorum. quinetiam ad Æthiopas prosiluit, Memnone non reuerso. Grauis autem ipsis concertatio incidit, quũ Achilles in terram descendens ex curribus, filium

¶ illustris Auroræ interficeret cuspide hastæ periracundæ. & hanc quidẽ antiquiores viam plaustralem inuenerunt. sequor autem *hanc* & ipse, habens *huius via sectanda* meditationem. Ex fluctibus autem semper is qui circa pedem nauis voluitur, dicitur cuilibet maxime perturbare animum. Sed ego voluntario dorso subiens geminum onus, nuncius aduenio, quintum supra viginti hoc resonans ¶ decus ex certaminibus quæ appellant sacra. Alcimidas hoc præstitit inclyto generi. Duobus tamẽ *victoria* floribus olympicis, apud Saturnii delubrum, sors temeraria te priuauit, *Alcimida* adolescens, & Timidã, *vnũ quidem tibi, alterum vero, Timida eripiens.* Melesiam *autem* delphino in mari simílem velocitate dixerim, manuum, & roboris aurigam.

S C.

ναῦσιν δ' ὄκλέα πάνδε κοσμεῖν, ἐπεί σφιν Αἰακίδαι
ἔπορον ἔξοχον αἶσαν,
ἀρεταῖς ἀπὸ δεικνύμενοι μεγάλας.
πίπτει δ' ἐπί τε χθόνα, καὶ ἀφ' ἁμαλάων τηλόθεν ὄνομ' αὐτῶν· καὶ ἐς Αἰθίοπας
Μέμνονος σὺν λαοτάσιον τος, ἐπάλτᾳ. βαρὺ δέ σφιν νεῖκος ἔμπεσ', Ἀχιλλεὺς χαμαὶ κρίβδας ἀφ' ἁρμάτων.
αὐτοπρόφατα κώ. ιγ.
φαεννᾶς ὑὸν σὺτ' ἐνάεθλεν Ἀοῦς αἰχμᾷ
ἔλκεος ζακότοιο.
ὁ καὶ ζώπαν μὰν παλαιότερον
ὁδὸν ἀμαξιτὸν εὗρον.
ἕπομαι δ' ἐς αὖτις ἔχων μιλέτων.
τὸ δὲ παρὰ ποδὶ ναὸς ἑλισσόμενον
αἰεὶ κυμάτων, λέπτυται
παντὶ μάλιστα δονεῖν θυμόν. ἐκόντι δ' ἐγὼ
νώτῳ μιᾷ ἔπονθ' δίδυμον
ἄχθος, ἀγγέλου ἕκαν, πέμπτον ἐπ' εἴκοσι τοῦτο λαχόντων
ἐπωιδὸς κώ. ια.
ὄλβος ἀγώνων ἄπο τοῖς
ἐνέποισιν ἱεροῖς.
Ἀλκιμίδης τό γ' ἐπάρκεσε
κλειτᾷ γλυκεᾷ δύο μοι
Κρονίᾳ παρὰ τερμόνι,
πολλ', σέ τ' ἐνόσφισε Τιμίδαν
κλᾶρος ἀσπετὸς αὖθ'. Ὀλυμπιάδος. δελφῖνί κεν
ἴσχος δ' ἄλμας ἴσον εἴποιμι Μελησίαν, χερῶν τε καὶ
ἰχνέων αἰσχος.

I ΣΩ-

ΣΩΓΕΝΕΙ ΑΙΓΙ-
νήτῃ παιδὶ, πενταέ-
θλῳ.

Εἶδος Ζ.

τροφὴ α. κώ. ιβ.

Ἐλείθυια πάρεδρος μοιρᾶν βαθυ-
φρόνων,
πᾶι μεγαλοδοξίας ἄκουσον·
Ἥρα, ἠϋπάτερα τέκνων ἀῶν
σέβεν
ὀφέος, ὀ μέλαιναν δρακόντες σὺν
φόνᾳ
τεὰν ἀδελφεὰν ἐλέχεμβα
ἀγλαόγυιον ἤεραν.
ὠαπέφαμεν σὶ ἔχ ἅπαντες ἐπὶ
ἴσαι.
ἄρχᾳ δὲ πότμω ζυγὲν
ἕτερον ἕτερα. σὺν δὲ τιν,
κἠ πῶς ὁ Θεαρίωνος ἀρετᾷ κεκρι-
μένος,
εὔδοξος ἀείδεται Σω-
γένης μετὰ πενταέθλοις.

αὐτὶ τροφὴ κώ. ιβ.

πάλιν γὰρ φιλόμολπον οἰκεῖ δορι-
κτύπων
Αἰακιδᾶν· κάλλα σὶ ἐθέλοντι
σύμπαρεδρον ἀγωνίαν θυμὸν ἀμφί-
πειν.
εἰ δὲ τύχᾳ ἴις ἐρώων, μελίφρονα αὐ-
τίαν
ῥοαῖσι Μοῖσαν ἔβαλε.
τὰ μεγάλαι γὰρ ἀλκαὶ
σκότον πολὺν ὕμνων ἔχοντι δεσπό-
μεναι.
ἔργοις δὲ καλοῖς ἔσο-
πτρον ἴσαμεν ἐνὶ σὺν τρόπῳ,

εἰ

SOGENI ÆGI-
netæ, adoleſcenti, *vi-
ctoriam adepto* quin-
quertio.

Ode VII.

LVcina quæ aſſides Parcis
profundas cogitationes
habentibus, filia multipoten-
tis Iunonis, genitrix liberorum, *me tibi pro tuis beneficiis
in homines collatis gratias a-
gentem* audi. Absque te non
lucem, non atram intuiti no-
ctem, tuam ſororem, ſortiti
ſumus pulchrimembrem pu-
bertatem. Spiramus autem
non omnes ad paria: ſed aliud
alia ſtatera arcet a felicitate.
Tecum vero, *& te fauente*, et-
iam filius Thearionis Soge-
nes iudicatus ex virtute, nobi-
lis celebratur inter eos, qui
quinquertio victores fuerunt.
¶ Nam vrbem cantus ſtudio-
ſam habitat haſta ſtrepentium Æacidarum: valde enim
cupiunt animam conſeruare
vna experientem certamina.
Quod ſi quis certans, *victo-
riam* adeptus fuerit, dulcem
materiam fluentis Muſarum
iniicit. Magnæ enim virtutes
caliginem multam habent,
quum hymnis carent. præcla-
ris vero factis ſpeculum nouimus vnico modo,

ſiquis

ſiquis voluntate Mnemoſy-
nes ſplendide vittatæ nactus
ſit remunerationem laborum
inclytis carminum cantibus.
¶ Sapientes autem proſpiciũt
futurum ventum poſt tridu-
um, neq; lucro *ſe* ſubiiciunt,
neq; lucro ſeruiunt. Diuesque,
pauperque mortis ad ſepul-
chrum proficiſcũtur. Ego au-
tem exiſtimo famam Vlyſſis
maiorem factam fuiſſe, quam
ſint illa mala, qua pertulit, *p*-
pter ſuauiloquum Homerũ.
¶ quoniam mendaciis eius ob
volucrem machinam, *& ob
celeberrimum poetica facultatis artificium* grauitas quædã
ineſt. ſapientia vero *poeta* de-
cipit *homines, eos a veritate* fa-
bulis abducens. Cæcumq; ha-
bet cor turba hominum ma-
xima. Si enim liceret *cuiq;* ſuã
veritatem cognoſcere, nequa-
quam fortis Aiax, ira percitus
ob arma, fixiſſet per præcordia
latũ enſem. quẽ in pugna ſtre-
nuiſſimũ, Achille excepto, ad
flaui Menelai coniugẽ reducẽ-
dã, in velocib. nauibus dedu-
xerũt *p*ſequentes nauẽ flatus
Zephyri recta flantis, *i. ſecundi*,
¶ ad Ili vrbẽ. Sed .n. cõmunis
venit fluctus Orci, & cadit in
obſcurũ, & illuſtrẽ *virum*. Ho-
nor aũt contingit *illis* ſtrenuis
bellatoribus, quorum functo
rũ vita deus iucundã famam
promouet. Neoptolemus e-
nim iuit *ad* magnũ vmbilicũ
terræ,

εἰ Μνεμοσύνας ἔκατι λιπαρεφέμ-
πτυκος
εὕρητᾳ ἴις ἄποινα μόχθων,
κλυταῖς ἐπέων ἀοιδαῖς·

ἐπῳδὸς κώ. ζ.

σοφοὶ δὲ μέλλοντα τριτάῖον αὖτ-
μον
ἔμαθον, ὀσ' ὐτὸ κέρδει βάλον.
ἀφνεός τε πενιχρός τε θνατὸς
παρὰ σᾶμα νέονται.
ἐγὼ δὲ πάλαι ἔλπομαι
λόγον Ὀδυσσέος ἢ πάθε,
ἁμὲ τὸν ἀδυεπῆ γλυκεῖ' Ὅμηρον.

τροφὴ β. κώ. ιβ.

ἐπεὶ ψεύδεσιν οἱ ποικίλαι μαχα-
ναῖ
σεμνὸν ἔπεσί π' σοφία δὲ
κλέπτει παράγοισα μύθοις· τυφλὸν
σ' ἔχει
ἦτορ ὅμιλος ἀνδρῶν ὁ πολύιστος. εἰ γὰρ
ἐὰν ἀλάθειαν εἰδέμεν,
ἔ κεν ὅπλων χολωθεὶς
ὁ καρτερὸς Αἴας ἔπαυσεν ἁμὲ φρε-
νῶν
λυσσῶν ξίφος. ὃν κεφάπε-
σον, Ἀχιλέος ἄτερ, μάχᾳ
ξανθῷ Μενέλᾳ δάμαρτα κομίσαι,
θοαῖς
ἐν ναυσὶ πόρθυσιν σὺν Ζε-
φύρου πομπᾷ

αὐτὶ προφὴ κώ. ιβ.

πρὸς Ἴλιον πόλιν. ἀλλὰ κοινὸν γὰρ
ἔρχεται
κῦμ' αἴσιον, πότε σ' ἀδίκητον
ἐν καὶ δοκέοντα. μικὰ δὲ γίνεται
ὧν θεὸς ἄνδρων αὔξει λόγον τε θνα-
κόντων
βοαθόων. τοιγὰρ μέγαν
ὀμφαλὸν σύρυκάλπον

ἔμολε χθονὸς, ἐν Πυθίοις δὲ δαπέδοις
κεῖται, Πελάμωνος πόλιν
Νεοπτόλεμος ἐπεὶ πράθε,
τᾷ καὶ Δαναοὶ πόνησαν. ὁ δ' ἀπονόστων,
Σκύρου μὲν ἄμαρτεν, ἵκετο δ' εἰς Ἔφυραν πλαγχθέντες.
ἐπῳδὸς κώ. ζ.
Μολοσσίᾳ δ' ἐν βασιλεύσεν ὀλίγον
χρόνον· ἀλλ' ἐς γόνος αἰεὶ φέρεν
τᾶπ' οἰ γέρας. ὤχετο δὲ πρὸς
θεὸν, κτεατ' ἀνάγων Τρωϊάθεν, ἀκροθινίων
θ' ἵνα κρεῶν νιν ὑπὲρ μάχας
ἔλασεν αὐτιτυχόντ' αὐτῷ μαχίμᾳ.
τροφὴ γ. κώ. ιβ.
βάρυνθεν ἕστιοι δὲ Δελφοὶ ξεναγέτᾳ·
ἀλλὰ τὸ μόρσιμον ἀπέδωκεν.
ἐχέλῳ δέ τιν' ἔνδον ἄλσει παλαιζόντων
Αἰακιδᾶν κρεόντων τὸ λοιπὸν
ἔμμεν ἁγὼν
θεοῦ παρ' αὐτεχέα δόμων,
ἡρωΐαις ἢ πομπαῖς
θεμίσκοπον οἰκεῖν ἐόντα πολυξύστοις.
ὦ νύμφαι ἐς δίκαν
πρία ἔπεα Ἀφρικίᾳ.
ἐ ψεῦδις ὁ μάρτυς ἐρύκακεν ἐπίσσατεῖ.
Αἴγινα, τεῶν Διός τ' ἐν
γόνων θρασύμβιοι τύδ' εἰκῶν
αὐτιτροφὴ κώ. ιβ.
φαεννᾶς δρεπάνᾳς ὀδὸν κυλίων λόγων
οἴκοθεν. ἀλλὰ γὰ αὐκάπνωτος

ἐν

terræ, latum habentis sinum: in Pythiis autem campis iacet Priami vrbem postquam euertit, *in* qua & Danai labores pertulerũt. Ille vero remeans, a Scyro quidem aberrauit, venerunt autem in Ephyram erroribus acti.

¶ In Molossia vero regnauit breue tempus. At eius stirps hũc *regia dignitatis* honorem semper tulit. Profectus est autem ad deum *Apollinem*, opes aduehens e Troia: vbi, *apud cuius Dei oraculum*, propter rixam de manubialibus carnibus *exortam* vir confodit *eum* gladio, obuium factum.

¶ Indignati sunt autem vehementer Delphi hospitum exceptores: sed *ille* persoluit quod *erat* fatale. Oportebat enim aliquem ex Æacidis regibus intra delubrum vetustissimum *in* posterum esse iuxta dei domum bene cinctam muris, & heroicis *in* pompis habitare, quæ abundant sacrificiis, existentem iuris inspectorem. Ad honestam causam tria verba sufficient. non mendax testis factis præest. ô Ægina, audax *ac arduum* mihi hoc *erit, si velim* tuorum, Iouisq; filiorum dicere

¶ seriem carminum domo allatam, & *illorum* illustribus virtutibus propriam, *ac iure debitam*. Sed requies

in

in omni dulcis *est* opere: satietatemque habet & mel, & suaues flores Venerei. Ingenio vero singuli differentem habemus vitã, sortiti, alius quidem hęc, alii vero illa: vnicum autem impossibile *est* esse cui contingat felicitatem vniuersam adipisci. nec possim dicere cuinam Parca hanc perfectionem stabilem præbuerit. At tibi Theario consentaneam opportunitatem felicitatis ¶ tribuit: & *te*, vbi suscepisti audaciam *peragendarum rerum* præclararum, non auersatur prudentia mentis. Hospes sum, obscuram summouens vituperationem, & *a famosis maledictis abstinens*. laudabo *autem* gloriam, *virtutemq;* veram, ducens *eam* vt aquæ riuos amicum ad virũ Congruens enim *est* probis merces hæc. ¶ Existens autem prope Achæus vir non reprehendet me, Ionium super mare habitans. & amicitia hospitali fretus sum, & inter populares oculo aspicior splendide, & *ab oĩbus magnifice suspicior*: nõ excedẽs modũ: *at aquabilitatẽ colens*: violenta oĩa a pedib. remouẽs. sequẽs vero tẽpus aduenias *mihi* lętabile. Aliquis autẽ q nouerit, dicet an decorum prætergrediar, vituperatoriũ sermonẽ proferens. O Sogenes, qui es ex familia ab Euxeno oriunda, iuro *me*

non

ἐν παντὶ γλυκεῖα ἔργῳ· κέρδη σὶ ἔχει
καὶ μέλι, καὶ τὰ τέρπν' αὖθε Ἀφροδίσια.
φυᾷ σὶ ἕκαστος ἀμφὶ ἔργα
μάν βιοτὰν, λαχόντες
ὁ μὲν τὰ, τὰ δ' ἄλλοι τυχεῖν σὶ ἔν' ἀνδανύκτον
δ' εὐμηνίαν ἄπασαν αὐτελόρθμον· τόν ἔχω
εἰπεῖν πίνι τέτο μοῖρα τέλῳ ἔμπεδον
ὤρεξε. Θεαρίων, τὸν
σὶ ἐοικότα κρίνειν ὅλβον
ἐπῳδὸς κώ. ζ.
δίδωσι· τόλμαν τε καλῶν ἀραμμένᾳ
σωίσις τόκ ἀποβλέπει φρενῶν.
ξεῖνός εἰμι σκοτεινὸν ἀπίχων
ψόγον. ὕδατος ὥτε
ῥοὰς φίλον ἐς αὖθ' ἄγων,
κλέος ἐπίτυμβον αἰνέσω.
ποτίφορος σὶ ἀγαθοῖσι μισθὸς
ἔτος.
τροφὴ σὶ κώ. ιβ.
ἐὼν σὶ ἐχθὺς Ἀχαιὸς ἐ μέμψεταί
μ' αὖθε,
Ἰονίας ὑπὲρ ἁλὸς οἰκέων·
καὶ ξενίᾳ πίποιθ'. ἔντε δαμότας
ὄμμασι δέρκομαι λαμπρὸν, οὐχ
ὑπερθύμως,
βίαμα πάντ' ἐκ ποδὸς ἐρύσας. ὁ δὲ λοιπὸς εὔφρων
ποτὶ χρόνος ἔρποι. μελιῶν δέ πε αὖ
ἐρεῖ
εἰ πὰρ μέλος ἔρχομαι,
ψέγων ὄαρον σύνεπον.
Εὐξενίδαι πάτραθε Σώγενες, λόγων μὴ

μὴ τέρμα ποσσὶ βᾶσαι, ἄκοντ' ὥς-
τε χάλκεον πάρος, ὄρσαι
αὐτιστροφὴ κώ. ιβ.
θοαὶ γλῶσσαν, ὃς ἐξέπεμψας παλαισμάτων
αὐχένα καὶ θέναρ ἀδίαυστον,
ἄθωνι πρὶν ἁλίῳ γύῃ ἐμπεσεῖν.
εἰ πόνος λῷ, τὸ περπνὸν ὠλέσαι πεδέρχεται.
ἔα με νικῶντί γε χάρμαν,
εἴ τι πὲρ αὖ αἰρθεὶς
ἀείκελον. ἐξ ὀχῶν εἰμι καθ-
ἁρμά.
εἶπεν στεφάνους ἐλα-
φρὸν ἀναβάλλεο. Μοῖσά τοι
κόμᾳ χρυσὸν, ἔν τε χαλκὸν, ἐλέφανθ' ἁμᾷ,
καὶ λείριον αὔξημον, ποντίας ὑφελοῖσ' ἔερσας.
ἐπῳδὸς κώ. ζ.
Διὸς δὲ μεμναμένος, ἀμφὶ Νεμέᾳ
πολύφατον ὕμνων θρόον δόγεν
ἡσυχᾷ. βασιλέα δὲ θεῶν
πρέπει δάπεδον αὐτὸ-
δὲ χαρυέντι θεμερᾷ
ὀπί. λέγοντι γὰρ Αἰακὸν
μιν τὸ μαντοδόκοις γενεαῖς φυτεῦσαι,
στροφὴ ι. κώ. ιβ.
ἐμᾷ μὲν πολυάρχων δώνυμα
πάτρᾳ
Ἡράκλεες· σὸν δὲ πρεπτεῶνα
μὲν ξεῖνον ἀδελφεόν τ'. εἰ δὲ δεῖ τιν
αὐδὰς αὐτὸς, τί φαῖμέν κε χρεῖον' ἔμεν
νόᾳ φιλήσαντά γ' ἀτενεῖ,
χρεῖον; χάρμα πάντων
ἐπάξιον. εἰ δ' αὐτὸ θεὸς αὖ ἔχοι,
ὃν

non progreſſum vltra terminum, vibraſſe celerem linguã, velut iaculum æreas habens malas, *i. aerea cuſpide præfixum. Iuro inquam me nullum maledictum effutiſſe in te*, qui eduxiſti ex luctationibus ceruicẽ, & robur ſudore nõ aſperſum, priusquam in ardentem *meridiei* ſolem membra incideret. Si laborioſum erat *hoc*, gaudium *eo* maius accedit. Sine me (ſiquid in altum ſublatus vociferatus ſim) victori gratificari. non ſum difficilis in perſoluendis *encomiis*. Nectere coronas leuiter omitte. Muſa tibi glutinat aurum, & æs, & ſimul ebur, & lilium floridum a rore marino auulſum.

¶ Iouis quoque memor, apud Nemeam multiloquum hymnorum ſonum voluito placide. regem enim deorum decet hoc in ſolo prædicare ſacra voce. Aiunt enim illum ſatorem fuiſſe Æaci ſemine a matre excepto,

¶ meæ quidem illuſtri patriæ præſidentis, ô Hercules, tui vero beneuoli hoſpitis, & fratris. Si vero indiget viro vir, quid dicemus vicinum eſſe vicino, qui *eum* animo conſtanti dilexerit? *Profecto hoc eſt* gaudium *aliis* omnibus æquiparandũ. Quod ſi hoc ipſum *gaudium* etiam deus præſtet

prope te, ô *Hercules*, qui gigantas domuiſti, *tanquam prope* patrẽ Sogenes velit habitare feliciter opulentum, & diuinum vicum progenitorum, mollem animum ſouens.

¶ quoniam domum habet in tuis lucis, velut quadriiugis curruum temonibus, ab vtraquẽ manu incedens. O beate *Hercules*, te decet Iunonem, maritumque *eius* flectere, puellamque cæſiis oculis præditam. potes autem mortalibus remedium difficultatum, *rerumque aſperarum* difficilem exitum habentium, frequenter dare. Vtinam ipſis vitam ſtabile robur habentem accommodãs, pubertate & lauta ſenectute intertexas felicem exiſtentem: filiique filiorum habeant ſemper

¶ honorem, quem nunc *habent*, atque adeo præſtantiorem in poſterum. Meum autem nunquam dicet cor duris Neoptolemum laceraſſe verbis. Sed hæc ter quaterque reuoluere, inopia eſt, ſicut eius, qui pueris fruſtra nugas effutiens dicit, Iouis Corinthus.

DI-

ΔΕΙΝΙΑΙ ΤΙΩΙ Μέγα, σταδιῦ.

Εἶδος Η.

προφὴ α. κώ. θ.

Ὦρα πότνια, κῆρυξ
Ἀφροδίτα ἀμοιβαίων φιλοτάτων,
ἅτε παρθενίοισι παίδων τ' ἐφίζοισα βλεφάροις, τὸν μὲν ἀμέργεις ἀναγκαίως
χερσὶ βαστάζῃς, ἕτερον δ' ἑτέρως.
ἀγαπατὸς ὃ κομῶν μὴ τελεσιφόρον τι σθένος ἔργον ἐκφυγεῖν,
τῶν δρεπόνων ἐρώτων ἐπικρατεῖν δυνάσθω.

αὐτιπροφὴ κώ. θ.

οἷσι καὶ Διὸς Αἰγίνας τε λέκτρον ποιμάνες ἀμφιπόλησαν
Κυπρίας δώρων. ἔβλαστεν δ' υἱὸς Οἰνώνας, βασιλεὺς χθονὸς καὶ βουλᾶς ἄριστος.
πολλά νιν πολλοὶ λιζήνυσιν ἰδεῖν.
ἀθρόοι γὰρ ἡρώων ἄωτοι
παρεναιετάοντες
ἤθελον κείνου γε πείθεσθ' αὖ ἀξίωμα ἐκόντες.

ἐπῳδὸς κώ. ια.

οἵ τε κραναᾶς ἐν Ἀθήναισιν ἄρμοζον στρατὸν,
οἵ τ' αὖ ἀπὸ Σπάρτας Πελοπίδαι.
ἐκεῖθεν Αἰακοῦ σεμνῶν γονάτων, πόλιός θ' ὑπὲρ φίλας,
ἀγῶν θ' ὑπὲρ τᾶς νεοπάτορος, φέρων

Ανδίαν

DINIÆ, FILIO Megæ, stadii cursori.

Ode IIX.

PVlchritudo venerãda, præco dulcium amorum Veneris, quæ virginalibus, puerorumque insidens palpebris, alium quidem mitibus necessitatis manibus gestas, alium vero aliis Optabile autem *est*, non aberrantem a tempore opportuno ad opus quodlibet, præstantioribus amoribus potiri posse.

¶ quales etiam *fuerunt ii, qui* in Iouis, Æginæq; cubili versati sunt, custodes donorum Veneris. Germẽ autem emersit filius Oenonæ, rex manu, & consiliis præstantissimus. Multum eum multi orabant videre. Sine pugna enim flores heroum circumhabitantium volebant illius parere dignitatibus voluntarii.

¶ & qui asperis in Athenis ordinabant exercitum, & qui per Spartam Pelopidæ. Supplex tango Æaci veneranda genua, & chara pro vrbe & pro ciuibus his, afferens

Lydiam

Lydiam mitrã sonore variatam, *variog. strepitu resonantem*, ornamentum Nemeum duplicium stadiorum Diniæ, & patris Megæ. Nam fauente deo saræ diuitiæ hominibus *sunt* durabiliores. ¶ qui *deus* & Cinyrã onerauit opibus quõdam marina in Cypro Consisto vero pedibus celeribus respirãs priusquam aliq̃d dicã. multa enim multa dicta sunt noua aũt comminiscentẽ dare examini vt explorẽtur, totũ *est* periculũ, *i hoc mihi prorsus est periculosum*. Opsoniũ enim inuidis *sunt* sermones Attingit enĩ probos semp *inuidia* atcũ deteriorib. nõ cõrendit. ¶ Illẽ & Telamonis perdidit filiũ, quoluẽs circũ gladium. Certe aliquẽ lingua quidẽ nõ valentẽ: sed corde strenuũ oblitio detinet *in* tristi rixa: at maximus versuto mendacio honor circumiectus est. Clandestinis enim in suffragiis Danai in Vlyssem sua studia contulerunt: at Aiax aureis priuatus armis, cum cæde luctatus est. ¶ Atqui profecto *Aiax, & Vlysses* cum hostibus præliantes, sub mortalium propulsatrice lancea dissimilia vulnera calido *hostiũ* corpori *arma* prumpentes inflixerũt. partim quidẽ *pugnantes* circũ Achillẽ recẽs interfectum, *partim vero* & in *alius* aliorũ laborũ multos perdẽtibus diebus. Sed nimirũ inuisa versutiloquẽtia

Λυδίαν μίτραν κναχηδὰ ποικιλμάτων, δείνιδος διστῶν σταδίων
τ' παιτὸς Μέγα Νέμειον ἄγαλμα.
σοὶ γὰρ χάρ τοι φυτευθεὶς
ὄλβος ἀνθρώποισι παρμοιώτερος.

τροφὴ β. κώ. θ.

ὅσσῳ καὶ Κινύραν ἔ-
θελσε πλούτῳ πόντια ἔν ποτε Κύπρῳ.
ἴσταμαι δὲ ποσὶ κοῦφοις ἀμπνείων
τε πρίν τι φάσθαι πολλὰ μὲν πολλὰ λέλε-
κται νεαρὰ δ' ἐξευρεῖν τε δόμον
βασσαίῳ ἐς ἔλεγχον, ἅπας κίνδυνος ὄψιον δὲ λόγοισι φθονερῆς
ἄπλετον δ' ἐσλῶν αἰεί,
χθόνιοι δ' ὦν ἐείζῃ.

αὐτιπροφὴ κώ. θ.

κεῖνος καὶ Τελαμῶνος
δαΐφρων υἱὸν, φασγάνῳ ἀμφικυλίσασθαι.
ἦ ῥα νιν ἄγλωσσον μὲν, ἦτορ δ' ἄλκιμον,
λάθα κατέχει λυγρᾷ νείκει μέγιστον
δ' αὐόλῳ ψεύδει χέρας αὐτέπτατο.
κρυφίαισιν γὰρ ἐν ψάφοις Οδυσσῆ
Δαναοὶ θεράπευσαν·
χρυσέων δ' Αἴας στερηθεὶς ὅπλων, φόνῳ πάλαισεν.

ἐπῳδὸς κώ. ια.

ἦ μὰν αὐόμοιά γε δαίοισιν ἐν θερμαῖς χροὶ
ἕλκεα ῥῆξαν πολεμιζόμενοι,
ὑπὲρ ἀλεξιμέρτῳ λόγχᾳ τὸ μὲν,
ἀμφ' Ἀχιλεῖ νεοκτόνῳ,
ἄλλων τε μόχθων πολυφόρτοισιν ἐν ἀμέραις. ἐχθρὰ δ' ἄρα πάρφασις ἰῶ

καὶ

κὴ πάλαι, ἀμύλων μύθων ὀμφο-
ρός, δολοφραδὴς, κακὸν ποιὸν ὄνει-
δος·
ἃ τὸ μὴν λαμπρὸν βιᾶται,
τῶν δ' ἀφαύρων κῦδος αὐτείνῃ σκο-
τόν.
στροφὴ γ. κώ. θ.
εἴη μή ποτέ μοι θυ-
μὸν τοῖον Ζεῦ πάτερ· ἀλλὰ κελεύ-
θοις
ἁπλόαις ζωᾶς ἐφαπτόμαν, φιλεῦν
ὡς
πᾶσι κλέος μὴ τὸ δύσφαμον πεσ-
σάτω.
χρυσὸν εὔχονται, πέδιον δ' ὕπερθε
πέρναν· ἐγὼ δ' ἀστῶν ἀδὼν κὴ
χθονὶ γύαν καλύψαι-
μι, αἰνέων αἰνητὰ, μεμ-
φὼν δ' ἐπαπειρὼν ἀλιτροῖς.
ἀντιστροφὴ κώ. θ.
αὔξεται δ' ὀρθᾷ χλω-
ρᾷς ἐέρσᾳ ὡς ὅτε δένδρον ἀΐσ-
σῃ, σοφοῖς ἀνδρῶν ἀρηγεῖσ' ἐν δι-
καίοις
τε, πεδὸς ὑγρὸν αἰθέρα. χρεία δὲ
παντοίᾳ φίλων ἀνδρῶν. τὰ μὲν ἀμφὶ πό-
νοις,
ὑπερώτερα· μαστεύῃ δὲ κὴ πέρ-
ψις ἐν ὄμμασι θεᾶς
πίσιν· ὦ Μέγα. τὸ δ' αὖ-
τις πεῖν ψυχᾶν κομίζειν
ἐπαοιδὸς κώ. ια.
ἔμοιγε δυναίαν· (κενεαὶ
δ' ἐλπίδων χαῦνον τέλος)
σεῦ δὲ πάτερ Χαριάδᾳς τε λάθε-
σθεν
ὑπερθύμου λίθον μουσεῖον, ἑ-
κὴ ποδῶν δυωνύμων

δὶς

olim quoq; erat, blandorum verborum comes, doli cogitatrix, maleficum opprobrium. quæ id quidem quod splendidum est deprimit violenter, at obscurorum gloriam extollit marcidam.

¶ Sint nunquam mihi tales mores Iupiter pater, sed viis simplicibus vitam attingam, vt mortuus liberis decus non ignominiam afferam. *Alii* aurum optant, campum vero alii immensum: at ego ciuibus placens, etiam terra membra operiam, laudans laudanda, vituperiumque inspergens improbis.

¶ Crescit enim virtus inter sapientes, iustosque viros exaltata, sicut quum arbor celeriter surgit viridibus, *i. plantas virides facientibus* roribus, ad liquidum æthera. Commoditates autem variæ ex amicis viris *percipiuntur*. *Ac* ea quidem, quæ in laboribus *subeundis, ac sustinendis, alicuius iuuandi causa fiunt, sunt omnium* suprema: sed quærit etiam oblectatio ante oculos *suos* ponere fidem, *& minime dubiam amici præsentiã oblectationis gratia ante oculos habere cupimus* Sed tuã, ô Mega, animã *ab inferis ad superos* reducere ¶ nõ *est* mihi possibile: (vanę aũt spei inanis *est* exitus) at *possibile est* tuæ tribui, Chariadisq; supponere ,p fulcimine ingen-

ingentem lapidẽ musæum, *i. a Musis politũ*, ob *tuos* pedes binos iam bis *ob victoriã in stadio, cursu partã* illustres. Gaudeo autem accommodã operi iactãtiam iniiciens. Per carmina autem etiam laborem vir aliquis expertem doloris reddit. Ac certe erat laudatorius hymnus iam olim, & priusquam extitisset Adrasti, & Cadmeorum contentio.

CHROMIO Ætnæo, *victoriam adepto* curru.

Ode IX.

HYmnum laudatorium ab Apolline *traditum*, ô Musæ ex *vrbe* Sicyone *proficiscentes* canamus in recens conditam Ætnã, *euntes* in beatam Chromii domum, vbi fores apertæ, ab hospitibus victæ sunt, *i. frequentatur*. Carminum igitur dulcem hymnum facite. nam *Chromius* in currum equorũ operâ victorem conscendens, matri *Latonæ* & geminis *eius* filiis Pythonis altæ consortibus præsidibus cantum denunciat.

¶ Extat autem quoddam dictum hominum, peractum egregium *facinus* non *oportere* humi silentio tegere. diuinus enim carminum cantus gloriationi congruens *est*. Quare & Bacchicam citha-

δὶς δὴ δυοῖν. χαίρω δὲ πεσσόφορ-
ον
σὺν μὲν ἔργῳ κόμπον ἐείς· ἐπ' ἀοι-
δαῖς δ' αὖ νέος ὑμνον κὴ ἴις κόμ-
μοτον
ἧκεν. ἰὼ γεμὰν ἐπικώμιε ὕ-
μνος
δὴ πάλαι, κὴ πρὶν γλυκέα
πὰν Ἀδράστου, πάν τε Καδμείων ἔ-
ριν.

XROMIΩι AIτναίῳ, ἅρματι.

Εἶδος Θ.

δυωδεκὰς α.

ΚΩμάσομεν παῤ Ἀπόλλω-
νος Σικυωνόθε Μοῖσαι
πὰν νεοκλίστων εἰς Αἴτναν.
ἔνθ' αὐαπτομένᾳ
ξείνων νεοίκων θύρᾳ,
ὄλβιον ἐς Χρομίου
δῶμ'. ἀλλ' ἐπίων γλυκὺν ὕμνον
πρόσατε.
τὸ κραταίσιππον γὰρ ἐς ἅρμ' αἰεί-
δοίνων,
μητέρα κὴ διδύμοις
πάλλουσιν αὐδὰν μολπᾷ,
Πυθῶνος αἰπείας ὁμο-
κλάροις ἐπόπταις.
δυωδεκὰς β.
ἔστι δέ τις λόγος ἀνθρώ-
πων, τετελεσμένον ἔσλὸν
μὴ χαμὰ σιγᾷ καλύψαι·
θαητὸς δ' ἐπέων
κοινὸς ἀοιδὰ πρόσφορος.
ἀλλ' αὐτὰ μὲν βρομίαν

φόρ-

φόρμιγξ', αὐὰ δ' αὐλὸν ἐπ' αὐτὰν
ὄρσωμεν
ἱππείων ἀέθλων κορυφαὰν, ἄ, π
Φοίβε
ἦκεν Ἄδραστος ἐπ' Α-
σωποῦ ῥείθροις· ὧν ἐγὰ
μναθεὶς, ἐπασκήσω κλυτᾶς
ἥρωα λιμᾶς.
δυωδεκὰς γ.
ἐς τότε μὰν βασιλεύων
κεῖθι, νέαισί θ' ἑορτᾶς,
ἰσχύος τ' ἀνδρῶν ἀμίλλαις,
ἅρμασί τε γλαφυρᾶῖς
ἄμφαινε κυδαίνων πόλιν·
φεῦγε γὰ Ἀμφιάρη-
όν τε θρασυμήδεα, κὰ δεινὰν φάσ-
σαν
παιτρῴων οἴκων, ἀπό τ' Ἄργε⊙.
δεχὰ
δ' ἔσαν ἔτ' ἔσαν Ταλαοῦ
παῖδες, βιαθέντες λύα·
κρίσαν γ κὰ πατρώαν δίκαν
τὰν πρόσθεν αὖθις,
δυωδεκὰς δ.
ἀνδροδάμαν τ' Ἐριφύλαν,
ὅρκιον ὡς ὅτε πιστὸν
δόντες Οἰκλείδᾳ γυναῖκα,
ξανθοκομᾶν Δαναᾶν
ἦσαν μέγιστοι· κά ποτ' ἐς
ἑπτὰ πύλους Θήβας
ἄγαγον ἀνδρῶν στρατὸν, αἰσιᾶν ἔ
κατ' ὀρνίχων ὀδόν. ὐδὲ Κρονίων
ἀστεροπᾶν ἀλαλί-
ξας, οἴκοθεν μαργαυμόρους
στείχειν ἐπώτρυν'. ἀλλὰ φεί-
σαῖς κελεύθου.
δυωδεκὰς ε.
φαιομμάων δ' ἄρ' ἐς ὥραν
πατρῷδαν ὅμιλος ἱκέσθαι,
χαλκέοις ὅπλοισιν, ἱππεί-
οις τε

citharam, & tibiam impellamus ad ipsum equestriū certaminum cacumē, quæ Phœbo instituit Adrastus in Asopi fluentis. quorum ego mentione facta, exornabo illustribus heroem honoribus.

¶ Qui tum quidem regnans ibi, nouisque festis, virorumque certaminibus de robore, curribusque elegantibus, illustrem reddebat vrbē, *eam* decorans Fugiebat enim & Amphiaraum audacem consilio, & grauem seditionem paternarum ædium, & ab Argis. ductores autem nondum erant Talaï filii, lue *hac* violenter oppressi. Potentior enim vir sedat ius prius, *i. iustum, ac legitimum imperium alteri per vim eripit, quod alter ante obtinebat,* ¶ quando Eriphylam mariti domitricē vbi donassent Oiclidæ, *Amphiarao Oiclei filio*, vxorem, velut fœderis pignus fidele, flauicomorum Danaorū extiterunt maximi: & quondam ad Thebas septenis portis præditas duxerunt virorum exercitum, non per faustarum viam auium, neque Saturnius fulgur quatiens ex ædibus furioso impetu concitatos abire hortatus est, imo abstinere a profectione.

¶sed apertum in exitium properabat exercitus venire, æreis cum armis, & equestri

stri apparatu. Itaq; ad Ismeni ripas dulcem reditum quum inhibuissent, corporibus pinguefecerunt fumum ex quo candor efflorescebat. septem enim vorarunt pyræ iuuenilimembres viros. At Amphiarao diffidit Iupiter fulmine aduersus omnia violento profundum pectus habētem terram, occultauitque *illum* cum equis,

¶priusquam hasta Periclymeni percussus terga, pugnacem animū pudefieret. Etenim in diuinitus immissis terroribus fugiunt etiam filii deorum. Si possibile *est* ō Saturnie, conatū hunc superbum hastarum ornatarum more Phœnicio *qui est* de morte, & vita, reiicio quam longissime: sortemque bona legū constitutione præditam, *atq; pacatam* oro te vt Ætnæorum filius diu præbeas

¶ Iupiter pater, & ciuilibus ornamentis admisceas populū, *eiq; publicam latitiam annuas.* Sunt enim in eo & equorum studiosi, & possessionibus animos habentes præstantiores viri *Rem* incredibilem dixi. verecundia enim, quæ gloriā affert, latēter lucro surripitur. Sub Chromio armiger exīstēs inter pedites, & equos, nauiumque in præliis, iudicasses periculum velocis pugnæ, *ac insignem Chromii virtutem facile cognouisses.*

¶quoοις τε σὺν ἔντεσιν, Ἰ-
σμηνοῦ δ' ἐπ' ὄχθαισι, γλυκὺν
νόστον ἐρυσσάμενοι,
λεύκανθέαν σωμᾶσ' ἐπίανεν κα-
πνόν
ἑπτὰ γὰ δαίσαντο πυρὰ νεογάμους
φῶτας, ὁ δ' Ἀμφιάρηϊ
χάσεν κεραυνὸς παμβίᾳ
Ζηνὸς τὰν βαθύστερνον χθόνα·
κρύψεν δ' ἅμ' ἵπποις,
δυωδεκὰς ς.
δουρὶ Περικλυμένου πρὶν
νῶτα τυπέντα μαχατὰν
θυμὸν αἰσχυνθῆμεν. σὺν γὰ
δαμονίοισι φόβοις
φεύγοντι κὰ παῖδες θεῶν.
εἰ δυνατὸν, Κρονίων
πεῖραν μὰ μάκαρος φοινικοπό-
λων
ἐγχέων ζώταν θανάτου πέρι κὰ
ζω·
ὃς αὐαδᾶ λόμαν ὡς
πόρσιος μοῖραν δ' εὔνομον
αὐτέων σε πᾶσιν δαρὸν Αἰ-
τναίων ὀπάζοι,
δυωδεκὰς ζ.
Ζεῦ πάτερ, ἀγλαΐαισι
δ' ἀσυνόμοις ἐπιμίξαι
λαὸν σὺν τοι φιλιππόλοι
τ' αὐτόδικοι κὰ κτεάνων
ψυχὰς ἔχοντες κρέσσονας
ἄνδρες. ἄπισον ἔσε-
π' αὐδὰν γὰ ὑπόκρυφα κέρδει κλέ-
πλεπτοι,
ἃ φέρει δόξαν. Χρεμίᾳ κεν ὑπαι-
πί-
ζων παρὰ πιζοβόαις,
ἵπποις τε, ναῶν τ' ὀμφάχοις,
ἔκελεναι αὖ κίνδυνον ὀ-
ξείας ἀϋτᾶς.

δυω-

δυωδεκὰς η.

οὐῶσκεν ὃν πολέμῳ κέ-
ρα θεὸς ἔντυεν αὐτὸς
θυμὸν αἰχματὰν, ἀμυνέειν
λοιγὸν Ενυαλίῳ.
πυῶδει δὲ βουλεύσαι φόνᾳ
παρποδίου νεφέλαν
τρέψαι ποτὶ δυσμενέων ἀνδρῶν
τίχας
χερσὶ καὶ ψυχᾷ δωκαθοί. λίγεται
μὲν
Ἕκτορι μὲν κλέος αὖ-
ξησεν Σκαμάνδρᾳ χεύμασιν
ἀλσεῦ· βαθυκρημνοῖσι δ' ἀμ-
φ' ἀκταῖς Ελώρου,
δυωδεκὰς θ.
(ἔνθ' Αρείας πόρον ἀνδρω-
ποι κωλέοισι) δέδορκε
παῖδι τᾷτ' Αγησιδάμου
φέγγος ὐν ἀλικίᾳ
πρώτᾳ. τὰ δ' ἄλλαις ἀμέραις
πολλὰ μὲν ὐν κονίᾳ
χέρσῳ, τὰ δὲ γείτονι πόντῳ, φάσ-
μεν.
ὠκ πόνων δ' οἱ σὺν νεότατι γλυκὺν
τυν,
σὺν τε δίκᾳ. τελέθει
πρὸς γῆρας αἰὼν ἀμέρᾳ.
ἴσω λαχὼν πρὸς δωμόνων
θεμιστὸν ἄλβον.
δυωδεκὰς ι.
εἰ γὰρ ἄμμι κτεάνοις πολ-
λοῖς ἐπίδοξον ἄρητυν
κῦδος. σὺκ ἔτ' ἐπὶ πόρσω
θνατὸν ἔπι σκοπιὰς
ἄλλας ἐφάψαις ποδοῖν.
ἡσυχίαν δὲ φιλεῖ
μὲν συμπάσιον, νεοθαλὴς δ' αὔ-
ξεται
μελιγαρυκᾶ νικαφορία σὺν ἀοιδᾷ·

¶ quoniam in bello dea illa *Verecundia* incitabat eius animum bellicosum ad propulsandum Martis exitium. Pauci autem consultando queunt cędis ante pedes existentis nubem conuertere in hostium virorum agmina, manibus, & animo. Dicitur quidem Hectori decus floruisse ꝑpe Scamandri fluenta: at circum ripas Helori præcipitia profunda habentes

¶ vbi Areæ traiectum homines vocant, refulget filio Agesidami hoc lumen in ætate prima. In aliis autem diebus commemorabo multa *eius egregia facinora, edita* in puluerulenta terra. & in vicino mari. Ex laboribus autem qui cum iuuentute *susceptis* fuerint, & cum æquitate, existit ad senectutem vita placida. sciat *Chromius* se nactũ a diis admirandam felicitatem.

¶ Si enim cum opibus multis *ob res præclare gestas* illustre adeptus sit decus, non licet vlterius mortali amplius speculam aliam attingere pedibus. Tranquillitatem autem amat quidem conuiuium, & recenter florens victoria parta augetur molli cum cantu.

audax

audax vero apud craterem est vox. Temperet *igitur* aliquis eum, dulcem laudatorii hymni prophetam, *cantusq; præcursorem.* ¶ argenteisque phialis circumagat violentum filium vitis, quas quondam equæ acquisierunt Chromio, & miserunt ex sacra Sicyone, cum Latoidæ coronis a Themide textis. Iupiter pater, o pro hanc *mei carminis* virtutem resonare cum Charitibus, & victoriam *hanc* supra multas *alias* ingeniose honorare carminibus, iaculans proxime ad scopum Musarum, *optimosque versus componens.*

ΤΗΙΑΕΟ FILIO

Vliæ, palæstritæ.

Ode X.

DAnai vrbem, & pulchris soliis insidentium filiarum quinquaginta, Argos, Iunonis domicilium deum decens, celebrate Charites. refulget enim virtutibus infinitis, propter facinora audacia. Lõga quidem *sunt relatu præclara facinora* Perſei circa Medusam Gorgonem, multa etiam in Ægypto condita fuerunt oppida Epaphi manibus. neq; Hypermnestra *a recta via* aberrauit, gladium aliis non sufferagantem

γαρυλέαι δὲ παρὰ
κρηπῖδι φωνὰ γίνεται.
ἐγκιρνάτω δὲ μὶν, γλυκὺν
κῶμον ποθοφάτᾳ.
δυωδεκὰς ια.
δέγυρέαισι δὲ νωμά-
τω φιάλαισι βιατὰν
ἀμπέλικ πᾶσι'· αἳ ποθ' ἵπποι
κτησίμβραι Χρομίῳ,
πέμψαν θεμιτοπέκτοις ἀμφὶ
Λατοΐδαι στεφάνοις
ὐν ἱερᾷς Σικυῶνος. Ζεῦ πάτερ,
εὔχομαι τῶνδε χαίτᾳ δέξαι τὰν κελαδήσαι
σὺν Χαρίτεσσιν, ὑποὶς
πολλῶν τε ἰαμαλφεῖν λόγοις
νίκαν, ἀκονίζων σκοπὸν
ἄλλοτα Μοισᾶν.

ΘΕΙΑΙΩι ΠΑΙΔΙ ΟὐΛΙάΔι, παλαιστῇ.

Εἶδος I.

τροφὴ α κώ. ια.

ΔΑναοῦ πόλιν ἀγλαο-
θώκων τε πεντήκοντα κοράων χορεύεται
Ἄργος Ἥρας δῶμα θεοπρεπὲς ὐ-
μνεῖτε. φλέγεται δ' ἀρεταῖς
μυρίαις ἔργων θρασέων ἕνεκεν.
μακρὰ μὲν τὰ Περσέως ἀμ-
φὶ Μεδούσας Γοργόνος,
πολλὰ δ' Αἰγύπτῳ κατώκισθεν ἄστη
ταῖς Ἐπάφου παλάμαις.
ἐν δ' Ὑπερμνήστρα πιστὰ λάγχθη,
μετέ-

ψαφον

ψαφον σὺν κλεϊᾷ καθαχοῖσι ξίφος.

ἀντιστροφὴ κώ. ια.

Διομήδεα σὺ ἄμβροτον
ξανθᾷ ποτε γλαυκῶπις ἔθηκε θεόν.
γεῦμα δ' ἐν Θήβαις ὑπερέδεκτο κεραυνωθεῖσα Διὸς βέλεσι
μάντιν Οἰκλείδαν, πολεμίων νέφος.
καὶ γυναιξὶ καλλικόμοισιν ἀρίστευε πάλαι
Ζηνὸς ἐπ' Ἀλκμήνᾳ Δαναάν τε μολὼν
τὸν καταφαντὶ λόγον.
πατρί τ' Ἀδράστῳ, Λυγκεῖ τε φρενῶν
κάρπον σὺν εἰᾷ συναρμόξεν δίκᾳ.

ἐπῳδὸς κώ. ιβ.

θρέψε δ' ἀγχιμόων Ἀμφιτρύωνος, ὁ δ' ἄλεσφ φέρτατος
ἵκετ' ἐς κείνᾳ χρυσαῖ.
ἐπεὶ καὶ ἐν χαλκείοις ὅπλοις
Τηλεβόας ἔναρεν, οἱ
ἄψιν εἰσιδόμενον,
ἀθανάτων βασιλεὺς αὐλαῖ
ἐσῆλθε,
σπέρμ' ἀδάμαντον φέρων
Ἡρακλέος, ἃ κατ' ἄλυμπον
ἄλοχος Ἥβα τελείᾳ
παρὰ μητέρι βαίνοισ' ἐτί, καλλίστων θεῶν.

στροφὴ β. κώ. ια.

βεκτὸν μοι τόμον πάντ' ἀναγήσασθ' ὅσων δέχεαι ἐχθρῶν τέμενος
μοῖραν ἐσλῶν. ἔστι δὲ καὶ κόρος ἀνθρώπων βαρὺς ἀπάσαις.

ἀλλ'

gantem in vagina quum retinuit. ¶ Diomedem autem immortalem flaua quondam *dea* cæsiis oculis prædita fecit deum. Terra vero apud Thebas recepit, fulminata Iouis telis, *Amphiaraum*, vatem Oiclidem, belli nubem. Quinetiam fœminis pulchricomis *alias* antecellit *vrbes* olim Iupiter ad Alcmenen Danaenque profectus hanc famam declarans confirmauit. Patri etiam Adrasti Lynceoq; mentis fructum, *i prudentiam, cum* recta adaptauit iustitia.

¶ Promouit præterea bellum Amphitruonis, atque ipse *Iupiter* felicitate præstantissimus venit in illius stirpem, *nec dedignatus est prolem suscipere ex eadem muliere, ex qua ille Amphitruo liberos suscipiebat.* quũ *enim* ille æreis armis Teleboas interfecisset, ei vultum assimilatus immortalium rex, aulam intrauit, semen intrepidum afferens Herculis, cuius, in cælo vxor Hebe apud matrem *Iunonem nuptiarum* perfectricem incedit, pulcherrima dearum.

¶ Arctum *est* mihi os ad recensendum felicem sortem omnium *eximiorum* bonorũ, quæ habet Argiuum delubrum. præterea vero satietas hominum grauis *est* occursu.

Sed

Sed tamen *Musa* chordis bene instructam excita lyram, & luctarum *celebrandarum* curam susci pe. Certamen enim æneum *durusq; labor* hortatur populũ ad sacrificium Iunonis, & ad præmiorum iudicium, vbi Vliæ filius Thiæus victoriam adeptus bis, consequutus est obliuionem laborum facilium latu.

¶ Emeruit autem sua victoria, ad Græcorum concilium fortunate profectus, & Pythiacam, & Isthmiacam, & Nemeæam coronam, Musisque dedit excolendam: ter quidem apud maris portas, *sc. ad Isthmũ Corinthiacũ*, sortitione facta *certans*, ter vero & *in* venerabili *Sicyonis* solo, ex Adrastea lege, *qua in ludis ab Adrasto illic institutis obseruabatur.* Iupiter pater, q̃ quidẽ *Thiaus* optat corde, *ea* reticet illi os: sed oĩm rerũ euentus in *te* est. nec corde alieno a laboribus afferens audaciã, *a te* petit *hoc* beneficiũ. ¶ Nota cano deoq;, & *illi* q̃sq; certat de supremorũ p̃miorũ cacuminib. Sũmũ aũt nacta est Pisa Herculis ritũ, & suaues Athenien siũ voces in ritibus sacris hymnos choreales ei decãtarũt bis, interiecto certo tẽporis spatio. Venit igitur fruct⁹ oleę *inclusus* terrę igni coctę, ad *Argiuos*, Iunonis populũ viris illustrẽ, inter vasorũ claustra multum variegata. ¶ Se-

ἀλλ' ὅμως εὐχορδον ἔγκρεμε λύραν,
καὶ πτελαισμάτων λάβε φέγγος ἁδύ. ἀγὼν τοι χάλκεος
δᾶμον ὀτρύνῃ ποτὶ θυσίαν Ἥρας, ἀέθλων τε κρίσιν,
Οὐλίαδα πῶς ἔνθα νικήσαις δὶς, ἔσχεν Θειαῖος σὺν φόρων λάθαν πόνων.

ἀντιστροφὴ κώ. ια.

ἐκραίτησε δὲ καὶ ποθ' Ἑλλανίαν στρατὸν Πυθῶνί τύχᾳ τε μολὼν
καὶ τὸν Ἰσθμοῖ καὶ Νεμέᾳ στέφανον,
Μοίσαισί τ' ἔδωκ' ἀρέσθαι·
τρὶς μὲν ἐν Ποντίου πύλαισι λαχὼν,
τρὶς δὲ καὶ σεμνοῖς δαπέδοις
ἐν Ἀδραστείῳ νόμῳ.
Ζεῦ πάτερ, τῶν μὲν ἔρασαι φρενὶ, σιγᾷ
οἱ τόμος· πᾶν δὲ τέλος
ἐν τὶν ἔργων· ἐσθλὰ δ' ἀμύχθῳ καρδίᾳ
θέσφατον τέλμαν παραιτεῖται χάριν.

ἐπῳδὸς κώ. ιβ.

γνώτ' ἀείδων θεὸς τε
καὶ ὧς τις ἀμιλλᾶται σοφὸς
ἑκάτων ἀέθλων κορυφᾶς.
ὕπαθον δ' ἔχεν Πίσα
Ἡρακλέος τεθμὸν ἀδεῖα
μὲν γὰρ ἀμβολάδαν
ἐν τελεταῖς δὶς Ἀθαναίων μιν ὁμοῦ
κώμασιν. γαίᾳ δὲ καθεῖσα πυελ κάρπος ἐλαίας
ἔμβαλεν Ἥρας τὸν σύναορα λαὸν, ἐν ἀϊσσόων
ἔρκεσιν παμποικίλοις.

πε-

τροφὴ γ κώ. ια.

ἔπεται ζ Θειᾶς κα-
τεφώων πολύγνωτον γθύος ὑμετέ-
ρων
δύ' ἐγὼν ἱμὰς Χαρίτεσσί τε καὶ
Τυνδαρίδαις ξαμόκις.
ἀξιωθείλων, εἰὼν Θερσύκλεα
Αντίαν τε σύγγονος, Ἄρ-
γεϊ μὲν κρυπτὰν φάος
ὀμμάτων. νικαφορίας γὰρ ὅσσας
ἱπ-
ποτρόφον ἄστυ τὸ Πρωί-
τοιο θάλησεν Κορίνθου τ' ἐν μυχοῖς,
ἔ Κλεωνάων τε καὶ ἀνδρῶν τεσσά-
κοντα προφὴ κώ. ια. [κις.

Σικυωνόθεν δ' ἐξεμνώ-
θεντες σὺν οἰνηραῖς φιάλαις ἐπέ-
βαν·
ἐκ ζ Πελλοῦς, ἐπίεσσαν δ' ἄμφοι
νῶτον μαλακῆσι κρόκαις.
ἀλλὰ χαλκὸν μυελόν τ' ὄδωτον
ἐξελίσσων· μακροτέρας
γὰρ ἀριθμήσαι χολᾶς,
ὃν τε Κλεῖτορ, καὶ Τεγέα, καὶ
Ἀχαιῶν
ὑψίβαβοι πόλεις,
καὶ Λύκαιον παρὰ Διὸς ἦκε δρόμῳ,
σὺν ποδῶν τε χερῶν τε νικᾶσαι
σθένει.

ἐπῳδὸς κώ. ιβ.

Κάστορες δ' ἐλθόντος ἐπὶ
ξενίαν παρὰ Παμφάῃ,
καὶ κασιγνήτω Πολυδεύ-
κεος, ἁθῶμα σφίσιν
ἐγγενὲς ἔμμεν ἀεθλη-
ταῖς ἀγαθοῖσιν, ἐπὶ
θύρυζαν ἐν ἁμίλᾳ Σπάρτας ἀγώνων
μοῖραν Ἑρμᾶ καὶ σὺν Ἡ-
ρακλεῖ διέπονθ' ἁλίαν,
μάλα μὲν ἀνδρῶν δικαίων

¶ Sequitur autem frequenter *te,* ô Thiaæ, honor *ob* illustrem stirpem vestrorũ materno-rũ maiorum, *in variis certaminũ generibus* a Gratiis, & Tyndaridis recte institutorum. Dignus certe habear, quũ Thrasycli, & Antiæ cognatus sim, qui Argis non occultem lumẽ oculorum. quot enim victoriis floruit vrbs Prœti altrix equorum! & Corinthi in recessibus, & Cleonæos apud viros quater. ¶ Sicyone autẽ argento donati cum vinariis phialis processerunt, ex Pellene autem induti tergũ mollibus *egregiarum vestium* filis. At infinitum æs non possibile *est* exacte recensere. maioris enim est otii *ipsum* enumerare, quod & Clitor, & Tegea, & Achæorum altę vrbes, & Lycæum apposuerit curriculo Iouis, ad vincendum cum pedum, & manuum robore.

¶ Sed quum Castor, & frater Pollux venerint ad hospitandum apud Pamphaen *vnum de Thiai maioribus*, non mirum *est* si illis a natura insitum *sit*, vt sint athletæ boni. quoniam patroni Spartæ spatiosæ, sortem florentem certaminum cum Mercurio, & Hercule gubernant, valde quidem virorum iustorum

curam

curam gerentes, quinetiam *sunt* deorum fida propago.

¶ Alternantes autem vicissim, altero quidẽ die apud Iouem patrem charum degũt, altero vero sub latebris terræ, in cõcauitatibus Therapnæ, sortẽ explentes similem. quoniam Pollux hanc vitam elegit, *atq; hoc vitæ genus habere voluit potius*, quam prorsus deus esse, cælumque incolere, Castore interfecto in bello. hunc siquidem Idas propter boues iratus vulnerauit æreæ lanceæ cuspide.

¶ A Taygeto *enim* conspicans Lynceus vidit querno trunco insidentem. illius enim fuit oculus acutissimus supra omnes homines. velocibus autem pedibus statim accesserunt, & valde *tanti* facinoris recordati sunt celeriter Apharetidæ, & passi sunt graue *malum*, Iouis artibus. Statim enim aduenit Ledæ filius *eos* persequens: illi vero ex aduerso constiterũt, sepulchrum prope paternum.

¶ vnde quum corripuissent statuam Plutonis saxum politum, proiecerunt in pectus Pollucis: sed eum non collisere, neque repulerunt, sed potius *ille* irruens *cum* iaculo veloci,

ade-

ἀξιακὸν δέμβροι, καὶ
μὰν θεῶν πιστὸν γθύος.

τροφὴ δ'. κώ. ια.

μεταμειβόμβροι δ' ἐναλ-
λὰξ, ἀμέραν τὰν μὲν παρὰ πατρὶ
φίλῳ
Διὶ νέμοντ', τὰν δ' ὑπὸ κεύθεσι γαίας,
ἐν γαλκέοις Θεράπναις,
πότμον ἀμπωλαίστες ὁμοῖον· ἐπεὶ
τᾶνον, ἢ πάμπαν θεὸς ἔμ-
μεναι, οἰκεῖν τ' ἀθανάτους,
εἵλετ' αὐτὰ φθιμένου Πολυδεύ-
κης
Κάστορος ἐν πολέμῳ·
τὸν γὰρ Ἴδας, ἀμφὶ βουσίν πως χολω-
θείς, ἔτρωσεν χαλκείᾳ λόγχᾳ αἰχμᾷ.

αὐτιπροφὴ κώ. ια.

ἀπὸ Ταϋγέτω πόθεν
γάζων ἰδὲν Λυγκεὺς δρυὸς ἐν κοί-
λᾳ
ἥμενον· κείνῳ γὰρ ἐπιχθονίων
πάντων γθύει ἐξύπατον
ὄμμα. λαιψηρᾶς δὲ πόδεσσιν
ἄφαρ
ἐξικέσθαν, κἀ μέγα ἔρ-
γον ἐμνήσαντ' ἀκέως,
καὶ πάθον δεινὸν πυλάμενς Ἀφα-
ρητί·
δαὶ Διός. αὐτίκα γὰρ
ἦλθε Λήδας παῖς διώκων· τοὶ δ' ἐνα-
ντίον τύμβῳ ἐσσύθεν τύμβοιο πατρῴου.

ἐπῳδὸς κώ. ιβ.

ἔνθεν ἁρπάξαντες ἄφαλ-
μὸν Αἴδα, ξεστὸν πέτρον,
ἔμβαλον στέρνῳ Πολυδεύ-
κεος· ἀλλ' ὅ νιν φλάσαν,
οὐδ' αὐτὸν ἔσχασαν. ἐφορμα-
θεὶς δ' ἄρ' ἄκοντι θοᾷ

ἥλασε Λυγκέως ἐν πλευραῖσι χαλκόν.
Ζεὺς δ' ἐπ' Ἴδᾳ πυρφόρον
πλᾶξε φολόεντα κεραυνόν·
ἀμφὶ δὲ κράδαν' ἔρημοι.
χαλεπὰ δ' ἔρεξε θυμῷ,
ποσὶν ὁμιλεῖν κρείσσονων.
τροφὴ ε. κώ. ια
ἐκ δὲ τοῦ ἐπ' ἀδελφεῷ
βίαν πάλιν χώρησεν ὁ Τυνδαρίδας·
καί μιν ὔπω τεθνακότ', ἄσθμᾳ δὲ
φέριστον' ἀναπνοὰς κίχε
θερμὰν δὲ πέζων δάκρυα χυναχαῖς,
ὄρθιον φώνασε, πάτερ
Κρονίων, τίς δὴ λύσις
ἔσται πενθέων; καί μοι θάνατον
σὺν τῷδ' ἐπίτελλον αὔαξ.
οἰκτίσαι τιμὰν φίλων τετιμμένῳ
φωτί· πεύρεις δ' ἐν πόνῳ πιστοὶ
βροτῶν
ἀντιστροφὴ κώ. ια.
καμόντε μεταλαμπάδα σθένειν.
ὣς λίσσεται, Ζεὺς δ' αὐτίος ἤλυθεν οἱ,
κἀτόδ' ἐξαύδασ' ἔπος· ἐσσί μοι υἱός· τόνδε δ' ἔπειτα πότνια
μήτηρ θνατὸν ματρὶ τᾷ πλάσσεν
ἔρευθ' ἥρως. ἀλλ' ἄγε, τῶνδέ τοι ἔμπαν ἄρεσθαι
παραδίδωμι· εἰ μὲν θάνατον τε φυγὼν ἐς [γὼν δὲ
αὖθις ἔλυμπον ἐθέλεις
σύ τ' Ἀθαναίᾳ κελαινεφεῖ τ' Ἄρει,
ἀντωδὸς κώ. ιβ.
ἔσσει μὲν τούτων λάχος·
εἰ δὲ κασιγνήτᾳ πέρι
μέριμνας, πάντων δὲ νοεῖς

adegit es in Lyncei latera. Iupiter vero in Idam fulmen igniferũ contorsit fulginosum. simul autem comburuntur deserti. Certamẽ enim potentiorum difficile *& arduum est* hominibus ad *id* subeundum.

¶ Statim autem ad strenuum fratrem rursum accessit Tyndarides, & eum nõdum mortuum: sed anhelitu cũ rigore efflantem animam inuenit. Calidas autem aspergens lachrymas gemitibus, altũ clamauit, Pater Saturnie, quænã tandem liberatio erit a luctibus? mihi quoq; mortem cum hoc immittas ô Rex. Perit honor viro, qui orbatur amicis: pauci enim mortalium in ærumna *sunt* fideles,

¶ ita vt sint participes laboris. Sic loquebatur. Iupiter autem obuius processit ei, & hoc protulit dictum, Es mihi filius: hunc autem *Castorem* postea maritus heros, cum matre tua congressus, semen mortale stillauit. Verum age, tibi tamen horum optionem do: si quidem mortem effugiens, & senectutem odiosam, ipse olympum vis cum Minerua & atram, *ac funestam* gestante hastam Marte, *habitare*,

¶ adest tibi horum sors: at si pro fratre præliari, & omnium

diuidere æqualem portionem in animo habes, dimidium spirabis sub terra existens, & dimidium in aureis ædibus cæli. Sic loquuto *eo*, sententia duplicem deliberationem nõ fecit. quare *primum* quidem *Iupiter mortis vinculo ligatum* soluit oculum, postea vero vocem Castoris æream mitram gestantis, *eiq; pristinum aspectum, vocem, vitamq; restituit.*

ARISTAGORÆ præsidi Tenedio, filio Arcesilæ.

Ode XI.

Fllia Rheæ, quæ prytanea, *& prytaneorum patrocinium* es sortita, Vesta, Iouis altissimi soror, & solio eidem insidentis Iunonis, bene Aristagoram excipe tuum in thalamum, bene etiam *eius* socios, illustre prope sceptrum: qui te decorantes rectam custodiunt Tenedum ¶ sæpe quidem libationibus venerantes *te* primam dearum, sæpe vero nidore. quinetiam lyra apud eos perstrepit & cantus, Iouisque hospitalis ritus iustus obseruatur perpetuis *conuiuiorum* in mensis. Sed *da illis* transigere glorioſe magistratum duodecim mensium, *i. annuum*, cum corde *molestiis* non vulnerato.

¶ Ego

ἀποδάσασθαι ἴσον,
ἥμισυ μὲν κε πνέοις γυίας ὑπένερθεν ἐών,
ἥμισυ δ' ἀργυφέοις ἐν χρυσέοις δόμοισιν.
ὡς ἄρ' αὐδάσαντος, ἕ γνώμα διπλόαν ἄμβροτος ἔκρινε βουλάν·
αὐτὰρ ὁ ἔλυσε μὲν ὀφθαλμὸν, ἔπιξε δὲ φωνὰν χαλκεομίτρᾳ Κάστορος.

ΑΡΙΣΤΑΓΟΡΑΙ πρυτάνι Τενεδίῳ, υἱῷ Ἀρκεσίλα.

Εἶδος ΙΑ.

τροφὴ α. κώ. ε.

Γαῖ' Ῥείας ἄπτε πρυτανεῖα λέλογχας Ἑστία,
Διὸς ὑψίσθρονος κασιγνήτα, καὶ ὁμοθρόνα Ἥρας,
σὺ μὲν Ἀριστάγοραν δέξαι τὸν ἐς θάλαμον,
σὺ δ' ἐτύρβας ἀσλαῶν σκάπτῳ πέλας,
οἵ σε γεραίροντες ὀρθὰν φυλάσσουσι Τένεδον,
ἀντιστροφὴ κώ. ε.
πολλὰ μὲν λοιβαῖσιν ἀναζόμενοι πρώτιστα θεῶν,
πολλὰ δ' κνίσσᾳ· λύρᾳ δὲ σφιν βρέμεται καὶ ἀοιδά,
καὶ ξενίου Διὸς ἀσκεῖται θέμις ἀγναὸς
ἐν τραπέζαις. ἀλλὰ πὼ δόξαι τέλῳ
δυωδεκάμηνον πρᾶσιν σὺν ἀτρώτῳ καρδίᾳ.

ἐπῳδὸς κώ. θ.

αὐδρα σ' ἐγὼ μακαρίζω
μὲν πατέρ' Ἀρκεσίλαν,
καὶ τὸ θαητὸν δέμας, ἀτρεμίαν τε
σύγγονον.
εἰ δέ τις ἄλβον ἔχων.
μορφᾷ παγκρατίου τ' ἄλλων,
ἔν τ' ἀέθλοισιν ἀρε-
τεύων ἐπίδειξεν βίαν,
θνατῶν μεμνάσθω πελεστέκων μέλη,
καὶ πελάσσαν ἀπάντων γᾶν ἐπισ-
σόμβρῳ.

τροφὴ β. κώ. ε.

ὧν λόγοις σ' ἀστῶν ἀγαθοῖσι μὲν αἰ-
νεῖσθαι χρεών,
καὶ μελιγδούποισι θωμαλῆσι μελι-
ζέμεν ἀοιδαῖς.
ἐπὶ δὲ πελικλόνων ἐκαμόδεκ' Ἀρι-
σταγόραν
ἀγλαὰ νίκα πάτρων τ' ὠνυμον
ἐστεφώσαν πίλαι,
καὶ μεγαλαυχεῖ παγκρατίῳ.

ἀντιστροφὴ κώ. ε.

ἐλπίδες σ' ὀκνηρότεραι γονέων παι-
δὸς βίαν
ἔχον ἐν Πυθῶνι πρόσθε καὶ Ὀλυμ-
πίᾳ ἀέθλων.
καὶ μὰ γὸν ὄρκον, ἐμὰν δόξαν, παρὰ
Καστιλίᾳ,
καὶ παρ' ὄνειρον μολὼν ὄχθῳ Κρόν-
ου,
κάλλιον αὖ δηλώσαν-
τιον ἐνόησ' ἀντιπάλων,

ἐπῳδὸς κώ. θ.

πνεῦσε τηλόσ' ἑορτὰν,
Ἡρακλέος τέθμιον
κωμάσας, εὐθαλάμους τε κόμας
πορφυρέοις
ἔρνεσιν. ἀλλὰ βροτῶν
τὸν μὲν κενόφρονες αὔχαι

ἐξ

¶Ego vero virum quidem prædico beatum, patrem Arcesilam, & ipsius admirandum corpus, & audaciam *illi* a natura insitam. Sed si quis opes possidens, forma superarit alios, & certaminibus fortissime rem gerens specimen ediderit roboris, mortalibus meminerit se amictum esse membris, & postremam omnium terram se induturum, *i. subiturum terram, eaq; tanquam veste se tectum iri.* ¶ Verum sermonibus bonis ciuiũ laudari *Aristagoram* oportet, & dulcistrepis ornatum celebrari carminibus *decet*. Ex vicinis enim, sexdecim Aristagoram illustres victoriæ coronarunt, patriamque claram: *quas adeptus est* lucta, atque *inclyto, ac ideo* valde gloriabundo pancratio. ¶ Spes autem segniores parentum robur filii impedierunt quominus periculum faceret certaminum apud Pythonem, & Olympiam. Per iusiurandum enim, *secundum* meã sentẽtiã, ad Castaliã, & ad bene constitũ arboribus profectus collẽ Saturni, pulchrius, *ac maiore cũ honore a* pugnãtibus aduersariis *domũ, illis superatis* rediisset, hymno choreali prosequutus ¶ quinquenale festũ, ritũ ab Hercule institutũ, & redimitus comam purpureis ramis. Sed .n. mortaliũ aliũ quidẽ vana cogitantes

ἐξ ἀγαθᾶν ἔβαλον·
τὸν δ' αὖ, καθαμερίφθεντ' ἄγαν
ἰσχύι, οἰκείων παρίφαλεν κα-
λῶν,
χάρις ἕλκων ὀπίσω, θυμὸς ἄτολ-
μος ἐών.

τροφὴ γ. κώ. ε.

συμβαλεῖν λίαν δύμαρες ἰῷ, τό, τε
Πεισάνδρου πάλαι
αἰμ' ἀπὸ Σπάρτας. (Ἀμύκλαθεν γὰρ
ἔβα σὺν Ὀρέστᾳ,
Αἰολέων στρατιὰν χαλκεντέων δεῦρ'
ἀνάγων)
κἠπαρ' Ἰσμηνοῦ ῥοὰν κεκραμένον,
ἐκ Μελανίππου μά-
τρωος. ἐρχθεῖσα δ' ἀρετὰ
αὐτοπρόφρων κώ. ε.

ἀμφέρηται, ἀλλοτόμοις θνατῶν
ἀνδρῶν σθένος.
ἐν χερσὶ δ' ἄτ' ὢν μέλαινα καρπὸν
ἔδωκαν ἄρουραι.
δένδρεά τ' οὐκ ἐξελὼ πάσας ἐτέων
ἐς ὁδοὺς
ἄνθος ὥστε φέρειν πλάτῳ ἴσον,
ἀλλ' ὑπ' ἀμείβοντι καὶ
θνατὸν ἔτος ἄγαλ

ἐπῳδὸς κώ. θ.

μοῖρα. τὸ δ' ἐν Διὸς αὐθρώ-
ποις σαφὲς οὐκ ἐπίταται
τέκμωρ. ἀλλ' ἔμπαν μεγαλαυχέ-
ως ἐμβαίνομεν,
ἔργα τε πολλὰ μηχανώ-
μενοι. δέδεται γὰρ ἀναιδὴς
ἐλπὶς γύαις, ἀσθμα-
θείας δ' ἀπέκειται ῥοαί.
κερδέων δὲ χρὴ μέτρον θη-
ρεύεμεν.
ἀπρεπτοτάτων δ' ἐρώτων ὀξύτερα
μανία.

ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΙΣΘΜΙΑ.

ΗΡΟΔΟΤΩι Θηβαίῳ.

Εἶδος Α.

στροφὴ α. κώ. ζ.

ΜΑΤΕΡ ἐμὰ τὸν πεὸν χρύσασπι Θήβα
πεᾶγμά τε καὶ ἀχολίας ὑπέρτερον
θάσσαμεν. μή μοι κραναὰ νεμεσσήσαι
Δᾶλος, ἐν ᾇ κέχυμαι. τί φίλτερον
κεδνῶν τοκέων ἀγαθοῖς;
εἶξον ὦ 'πολλωνιάς. ἀμφοτέρων δὲ χαρέντων
σὺν θεοῖς ζεύξω τέλος.

ἀντιστροφὴ κώ. ζ.

καὶ τὸν ἀκρεκόμαν Φοῖβον χοροῖσιν ἐν Κέῳ ἀμφιρύτᾳ, σὺν πανλίοις
εὐθάσσαις, καὶ τὸν ἁλιερκέα Ἰσθμὸν δισσάδι· ἐπεὶ στεφάνοις ἐξ ὤπασε
Κάδμου σταθεὶς ἐξ ἀέθλων,
καλλίνικον παρθένοι κῦδος· ἐν ᾇ καὶ τὸν ἀδεί-
μαντον Ἀλκμήνα τέκε.

ἐπῳδὸς κώ. ια.

παῖδα, θρασεῖαν τὸν ποτε Γηρυόνα φέρξαν κυσίν.

ἀλλ'

PINDARI ISTHMIA.

HERODOTO Thebano.

Ode I.

✻

MATER mea aureo clypeo insignis Theba, ponam tuum negotium vel ante occupationem *meam.* ne mihi aspera succenseat Delus, in quam sum effusus *toto animo.* Quid est charius bonis *viris* quam venerandi parentes? Cede ô Apollinaris *Dele.* amborũ tibi beneficiorum coniungam persolutionem, diis bene iuuantibus: ¶ & intonsum coma Phœbum saltando celebrans in Ceo circũflua cum maritimis viris, & mari vallatũ Isthmi iugum. quoniam coronas sex præbuit Cadmi populo ex certaminibus, patriæ decus ob præclaram victoriam: in qua etiam intrepidum Alcmene peperit ¶puerum, quem feroces quondam Geryonæ horruerunt canes.

At

ἀλλ' ἐγὼ Ἡροδότῳ πεύχων
τὸ μὲν ἅρμασι τεθρίππῳ χέρας,
ἀνίατ' ἀλοσταίνας δ'
χερσὶ νωμήσαντ', ἐθέλω
ἢ Καστορείῳ ἢ Ἰολάου σὺν ἁρ-
μόξαι μιν ὕμνῳ.
κεῖνοι γὰρ ἡρώων διφρη-
λάται Λακεδαίμονι καὶ Θή-
βαις ἐτέκνωθεν κρίσπιοι·

στροφὴ β. κώ. ζ.

ἔν τ' ἀέθλοισι δίχθα πολιήων ἀγώ-
νων,
καὶ τριπόδεσσιν ἐκόσμησαν δόμον,
ἐλεβήποισιν, φιάλαισί τε χρυσοῦ,
μυόμβοι στεφάνων νικαφόρων.
λάμπει δ' ἀφνὸς ἀρετᾷ
ἔν τε γυμνοῖσι σταδίοις σθένει, ἔν τ'
ἀσπιδοδού-
ποισιν ὁπλίταις ἁρμοῖς.

ἀντιστροφὴ κώ. ζ.

οἷά τε χερσὶν ἀκοντίζοντες, ἀϋ-
χμᾷ
καὶ λιθίνοις ὁπότε δίσκοις ἵεν·
ἐ γὰρ ὦν πένταθλον ἔτ', ἀλλ' ἐφ'
ἑκάστῳ
ἔργμασιν κεῖτο τέλος, τῶν ἀθρόοις
αὐδησάμενοι γαμέται
ἔρνεσιν χαίτας, ῥείθροισί τε Δίρκας
ἔφανε,
καὶ παρ' Εὐρώτα πάλας·

ἐπῳδὸς κώ. ια.

Ἰφικλέος μὲν πῆς, ὁμόδαμος ἐὼν
ἀπάρτων ἠΐθ',
Τυνδαρίδας δ' ἐν ἀχαιοῖς ὑ-
ψίπεδον Θεράπνας οἰκέων ἕδος.
χαίρετ'· ἐγὼ δὲ Ποσειδάω-
νί τ' Ἰσθμῷ τε ζαθέᾳ,
ὀρχησιάμπνοά τ' αἰόνεσσι πέλε-
σθαν ἀοιδάν,
γαρύσομαι τῶδ' ὠδὸς ἐν

ὑμνῳ-

ὑμνῆσιν ἀγακλέα τὰν
Ἀσωποδώρου παῖδὸς εὐθύν,
στροφὴ γ. κώ. ζ.
Ὀρχομενοῖό τε πατρῴαν ἄρουραν,
ἅ νιν ἐρῳδέμνιον ναυαγίας
ἐξ ἀμετρήτου ἅλὸς ἐν κρυοέσσᾳ
δέξατο σωτηρίᾳ. νῦν δ' αὖπις
ὀρ-
θαῖς ἐπέβασε πότμος
συζύγιος δ' ἀμερσίας ὁ πονήσας δέ,
νόῳ
καὶ σοφίᾳ θέλοντι φέρῃ.
αὐτιστροφὴ κώ. ζ.
εἰ δ' ὄρεται κατθάνειν πᾶσιν ὁρᾶν
ἀμφότερον δαπάνας τε καὶ πόνους,
χρὴ νιν εὑρόντεσσιν ἀγάνορα κόμπον
μὴ φθονερᾷσι φέρειν γνώμαις. ἐπὶ
κοῦφα δὲ πὶς αὐδρὶ σοφῷ,
αὐτὰ μόχθων παινεθέντων ἔπος εἰ-
πόντ' ἀγαθόν,
ξυνὸν ὀρθώσαι καλόν.
ἐπῳδὸς κώ. ια.
μισθὸς γὰρ ἄλλοις ἄλλοθ' ἑᾷ ἔργματ-
σιν αὖ-
θρώποις γλυκύς,
μελεδώνατ', ἀρότατ', ὀρνι-
χολόχων τε, καὶ ὃν πόντος τρέφει·
μάτρι δ' πᾶς ὃς ἀμιῶν
λιμὸν ἀλαὴν τέτατεν.
ὃς δ' ἀμφ' ἀέθλοις, ἢ πολεμίζων,
ἄρη
ται κῦδος ἀέξων
σὺ ἀγορηθείς, κέρδος ὕ-
ψιστον δέχεται πολιατᾶν καὶ ξένων γλώσσας ἄωτον.
στροφὴ δ. κώ. ζ.
ἄμμι δ' ἔοικε Κρόνᾳ σοφίχθον' υἱὸν
γείτον' ἀμπλοκάμοις θυγάτραν
ἁρμόσ-

laudes, perinclytam Asopodori sortem. ¶ Orchomeniq; auitum aruum, quod ipsum nixū, *ac sustentatum* naufragii tabulis, ex immenso mari *elapsum*, in horrendo excepit casu. nunc vero rursus fortuna congenita restituit in pristinā felicitatem. Qui autem ærumnas pertulit, consequitur etiam prouidentiam animo.

¶ Quod si virtus, *& laus* posita est in omni studio, vtraque in re, & *in* sumptibus, & laboribus, oportet nactis eam tribuere magnificam gloriationem non inuidis animis. Etenim leue donum *est* viro sapienti, pro laboribus omnigenis verbum honorificum dicenti, communem dignitatē, *& publicam honestatem* erigere.

¶ Merces enim alia aliis hominibus *debetur* dulcis ob facta, & pastori ouium, & aratori, & auium insidiatori, & *illi* quem mare educat: sed quilibet contendit, vt propulset tetram famem a ventre. At qui in certaminibus, aut prælians adeptus fuerit decus splendidum, laudatus, accipit lucrum summum, florem linguæ ciuium, & peregrinorum.

¶ Nos igitur decet Saturni filium quassatorem terræ, vicinum gratiam *et* referentes, benemeritum

de

de curribus, præsidem cursuum equestrium, carminibus celebrare: & tuos Amphitruonis filios compellare, & *Orchomenum* Minyę recessum, & Cereris inclytum lucum, Eleusinem, & Eubœam, in curriculis inflexis. ¶ Protesilae, tuum quoque addo delubrum *quod est* apud Phylacem, *dicatum* a viris Achæis. Omnia autem eloqui quæcunq; certaminum præses Mercurius Herodoto dedit equis, impedit hymnus breuem mensuram habens. Certe sæpe vel id, quod est silentio præteritum voluptatem maiorem affert.

¶ Contingat ipsum alis splendidis vocalium Musarū sublimem sublatū, adhuc & ex Pythone, & Olympiadū eximiis Alphei ramis munire manū, honorē Thebis portas septem habētibus parantem. Quod si quis intus fouet diuitias occultas, & aliis insultans *eos* ridet, non animaduertit *se* animam Orco pēdere sine gloria.

ἁρμάτων ἱππιοδρόμιον κελαδήσαι·
ἐς σέθεν Ἀμφιτρύωνι παῖδας ἐσσομένοις
εἰπεῖν, τὸν Μινύαι τε μυχὸν,
ἐς τὸ Δάματρος κλυτὸν ἄλσος Ἐλευσῖνα, καὶ Εὐ-
βοιαν ὀν γναμπτοῖς δρόμοις.
αὐτιστροφὴ κώ. ζ.
Πρωτεσίλαε, τὸ τεὸν σὶ αὖ δρῶν ἀ-
γαθῶν
ὐν Φυλάκᾳ τέμενος συμβάλομαι.
πάντα δ' ἐξαπεῖν ὅσ' ἀγῶνι Ἑρμᾶς
Ἡροδότῳ ἔπορεν ἵπποις. ἐφαμ-
μένῳ βραχὺ μέτρον ἔχων
ὕμνος ἦ μᾶν πολλάκις καὶ τὸ σεσιω-
πημένον κῦ-
δος μείζω φέρει.
ἐπῳδὸς κώ. ια.
εἴη μὲν σοφῶν πρὸ γλεκτὸν ἀερ-
θὲν ἀγλαΐας
Πιερίδων, ἔπι καὶ Πυ-
θῶθεν, ὀλυμπιάδων τ' ἐξαρίστοις
Ἀλφεοῦ ἔρνεσι φορῆξαι
χεῖρα, λιμένα ἑπταπύλοις
Θήβαισι τεύχοντ'. εἰ δέ τις ἐνδυκέ-
μει πλοῦτον κρυφαῖον,
ἄλλοισι δ' ἐμπαίζων γελᾷ,
ψυχὰν Ἀΐδᾳ πελέων ἀ
φορίζεται δόξας αὔδυτον.

XENOCRATI Agrigentino.

Ode II.

PRisci quidem viri, ô Thrasybule, quicunque in

ΞΕΝΟΚΡΑΤΕΙ Ἀκραγαντίνῳ.

Εἶδος Β.

στροφὴ α. κώ. η.

Οἱ μὲν πάλαι, ὦ Θρασύβουλε, φῶτες, ὅσοι χρυσαμπύκων

ἐς

ἐς δίφρον μοισᾶν ἔβαι-
νον, κλυτᾷ φόρμιγξι σωμα[illegible]μμοι,
ῥίμφα πηδείους ἐποξδο-
ν μελιγάρυας ὕμνους,
ὅτις ἐὼν καλὸς ἔχεν Ἀφροδίτᾳ
δῶρόν τε μνάστηρσιν ἀδίστην ὀπάσσων.
ἀντιστροφὴ κώ. η.
ἀ Μοῖσα γὰρ ἁ φιλοκερδὴς
πω τότε λῷ, ἀσὶ' ἐργάτις·
ἀσὶ' ἐπίρνανται γλυκεῖ-
αι μελίφθογγοι ποτὶ Τερψιχόρας
ἁγεμονηΐσιαι τρόσωπα,
μελλακόφωνοι ἀοιδαί.
νῦν δὲ ἐφίπται τὼργείᾳ φυλάξαι
ῥῆμα, τᾶς ἀληθείας ἄλιχα βαῖνον,
ἐπῳδὸς κώ. ζ.
χρὴ μάλα χρὴ μάτ' αὐτὸν.
ὃς φᾶ, κτεινὼν δ' ἄμμι λειφθεὶς κὴ
φίλων.
ἐστὶ γὰρ ὧν σοφὸς, σὺν ἀγνῶτ' ἀοιδᾷ
Ἰσθμίαν ἵπποισιν νίκαν,
τὰν Ξενοκράτει Ποσειδάνιον ὀπάσσας,
Δωρίων αὐτῷ στεφάνωμα κόμαν
πάμπαν ἀνθεῖσαν στελίνοις,
στροφὴ β. κώ. η.
θύαρμοστον ἄνδρα τεραύνων,
Ἀκραγαντίνων φάος.
σὺν Κρίσᾳ σὲ' θύρυσθενὴς εἶ-
σὲ' Ἀπόλλων μιν, πόρε τ' ἀγλαΐαν.
καὶ τόθι κλεινᾶς Ἐρεχθει-
δᾶν χαρίτεσσιν ἀφνῶς,
τᾶς λιπαρᾶς σὺν Ἀθάναις σὺν ἐ-
μίμφθη
ῥυσίδιφρον χεῖρα ταλαξίπποιο
φωτὸς,
ἀντιστροφὴ κώ. η.
τὸν Νικόμαχος κῦ κραῖρον
νώμα πάσαις αὐίαις.
ἄν τε καὶ κήρυκες ἀ-
ρῶν αὐέγωντι σταυδαφόρᾳ Κρονίδᾳ
Ζηνὸς

in currū Musarum redimicula aurea habētiū ascēdebāt, obuiā ꝓcedētes cū inclyta cithara, celeriter eiaculabātur melliſonos hymnos pueris amasiis cōueniētes, *in gratiā ei*⁹ quicunq; exiſtēs pulcher habebat autūnale pomū ſuauiſſimū, ꝙ admoneret Vēeris pulchro ſolio inſidētis. ¶ Muſa. n. nondū cupida lucri tūc erat, neq; mercenaria: neq; vēdebātur a Terpſichore dulces, & melliſonæ cātilenę, deargentatę vultus, mollē habētes vocē. Nūc vero ꝓmittit ſeruare dictū *viri* Argiui, ad veritatē ꝓxime accedēs, ¶ Pecunię pecunię *sūt* vir, *opesque viros reddunt illuſtres*. Qui dixit *hoc* opib. ſimul deſtitut⁹ *erat* & amicis. Sed. n. es ſapiēs: nō incognitā canoIſthmiā victoriā eg⁹ *partā*: q̄ Xenocrati Neptun⁹ poſtq̄ p̄buit, miſit ei coronā Doricorū apiorū ad redimiēdā comā, ¶ honorans virū curru præſtantē, Agrigentinorum lumē. Apud Criſam quoq; eū latepotēs aſpexit Apollo, præbuitq; *ei* decus, & ibi inclytis Erechthidarū gratiis ornatus, ſplendidas apud Athenas nō vituperauit manū viri ſtimulatoris equorum, gubernatricem currus, ¶ quā Nicomach⁹ opportune regebat *laxatis* omnibus habenis. quē & prēcones temporum *deſtinatorum ludis Olympicis*, ſacerdotes Saturnii

Iouis

Iouis Elei, agnouerunt, affecti *ab eo* quodam hoſpitali beneficio, & dulciter flante, *i. amica* illum ſalutarunt voce, aurea in genua collapſum victorię, ¶ ſua in terra, quā iam vocant Olympii Iouis delubrū. vbi Æneſidami filii circūfuſi fuerūt honoribus immortalibus. etenim non ignaræ vobis ſunt ædes ô Thraſybule, neq; hymnorum chorealium delectabilium, neque canticorum mellito ſono gloriantium.

¶ neque enim ſcopulus, neque ardua via exiſtit, ſiquis aduehat honores Heliconiadum *in ædes* illuſtrium virorum. Iacto procul diſco, eiaculer tam longe quam Xenocrates moribus ſuauib⁹ homines *reliquos* anteiuit. Venerandus enim erat in conſuetudine, *quam habebat*, cum ciuibus, ¶ & equorum alendorum ſtudium ſeruans, ſecundū ritum vniuerſorum Græcorum, & deorum epulas amplexabatur omnes: neq; vnquam ventus violentus inſpirans contraxit velum circa hoſpitalem menſam: ſed traiiciebat ad Phaſin quidem ęſtiuis *diebus*, hyeme vero, nauigans ad Nili ripas.

¶ Ne igitur, quoniam inuidæ ſpes, *inuidi animorum affectus* pendent circa mentes mortalium, neq; virtutem vnquam taceat paternam, neque hos hymnos. quoniam

non

Ζηνὸς Ἀλείου, παθόντες
που τὶ φιλόξενον ἔργον·
ἀδυπνόῳ τέ νιν αὔρᾳ ζόντ' φωνᾷ,
χρυσέοις ἐν γωνάσιν πιτνῶσι νί-
ἐπῳδὸς κώ. ζ. [κας,
γᾶμαι αὐτὰ σφετέραν.
τὰν δὴ καλέοισιν Ὀλυμπίᾳ Διὸς
ἄλσος, ἵν' ἀθανάτοις Αἰνησιδάμου
παῖδες ἐν ὑμνοις ἔμιχθεν·
καὶ γὰρ σὺκ ἀγνῶτες ὑμῖν ἐν πὶ δό-
μοι
οὔτε κώμου, ὦ Θρασύβουλ', ἑρα-
τῶν,
ἔτε μελικόμπων ἀοιδᾶν.
στροφὴ γ. κώ. ν.
ἁ γὰ πάγος, ἁδὲ τραπεζώτις
ἀ κέλαδος γένετο,
εἴ τις ἀϐδέξων ἐς αὐ-
θρῶν ἄγοι ὑμὸς Ἑλικωνιάδων.
μακρὰν διώκησαν ἀκοντί-
σαιμι βοαθόν', ὅσον ἐρᾶν
Ξενοκράτης ὑπὲρ ἀνθρώπων γλυ-
κεῖαν
ἔχεν. ἀϐδοῖος μὲν ὢν ἀστοῖς ὁμιλεῖν,
ἀντιστροφὴ κώ. η.
ἱπποτροφίας τε νομίζων
σὺν πανελλάνων νόμῳ,
κῆ ἤθεν ἀνῶγε πρόσπλυκε πάσας ἀδεπότε ξενίαν
ἔρος ἐμπνεύσας ὑπέστρ-
λ' ἴσιον ἀμφὶ τραπέζαν,
ἀλλ' ἐπέρα ποτὶ μὲν Φάσιν θερείαις,
σὺν δὲ χειμῶνι, πλέων Νείλου πρὸς ἀκτάς.
ἐπῳδὸς κώ. ζ.
μὴ νῦν, ὅτι φθονερὰ
θνατῶν φρένας ἀμφικρέμαται ἐλ-
πίδες,
μήτ' ἀρετὰν ποτε σιγάτω παλαιὰν,
μηδὲ τὸς ὑμνους ἐπεί τοι
σὺκ

σὺν ἐλινύοντος ἅμα αὐτοὺς ἐργασάμην.
ζωῦτα Νικάσιππ' ἀπὸν φίλον, ὅταν ξεῖνον ἐμὸν ἡθάδα ἔλθῃς.

non immobiles eos feci. Hæc Nicasippe recita, quum *ad* hospitem meum familiarem veneris.

ΜΕΛΙΣΣΩΙ ΘΗΒΑΙΩΙ, ἵπποις.

Εἶδος Γ.

τροφὴ α. κώ. ι.

Εἴτις ἀνδρῶν σύντυχίαισι, ἢ στεῦ σὺν δόξοις αἴθλοις, ἢ σθένει πλούτου, κεκτέχνᾳ φρασὶν αἰανῆ κόρον, ἄξιος εὐλογίας ἀστῶν μεμίχθαι. Ζεῦ, μεγάλαι δ' ἀρεταὶ θνατοῖς ἕπονται ὧν σέθεν· ζωᾷ δὲ μόρσιμον ὄλβος ὀπιζόμενον· παλαίας δὲ φρένεσσιν ἔχ' ὁρᾶς πάντα χρόνον θαλλῶν ὁμιλεῖ.

ἀντιτροφὴ κώ. ι.

σὺκλειᾶν δ' ἔρχον ἄποινα, χρὴ μὲν ὑμνᾶσαι τὸν ἐσλὸν, χρὴ δὲ κωμάζοντ' ἀγαναῖς χαρίτεσσι βαστάσαι. ἔστι δὲ καὶ διδύμων ἀέθλων Μελίσσῳ μοῖρα, θεὸς εὐφροσύναν τέψαι γλυκείαν ἦτορ, ὃν βάσσαισιν Ἰσθμοῦ δεξάμενόν στεφάνους· τὸ δὲ κοίλα λεόντος σὺν βαθυστέρνου νάπᾳ, κάρυξε Θήβαν ἐπωδὸς κώ. ια.

ἱπποδρομίᾳ κραταιόν. μοῖραν δ' ἔρχεται

σύμ-

cognatam virorum *qui fuerũt eius maiores*. Scitis enim Cleonymi gloriam antiquam curribus *partam* & ex parte matris Labdacidis coniuncti; per diuitias ambularunt, quadrigarum laboribus. Tempus autem, dum voluuntur dies, aliâs aliam affert rerum vicissitudinem: sed tamen inuulnerabiles *sunt* filii deorum.

EIDEM MELISSO.

Ode IV.

Εστί μοι, Θεῶν θελήματι μυελὸν παντὸς κέλσθαι ἄωτον, ὦ Μέλισσ'. σὺν μεγάλαις ἀρεταῖς δ' ἔφανες Ἰσθμίοις ὑμετέρους θρασεῖς ὕμνῳ δικάν· αἷς Κλεωνυμίδαι γαίουντες αἰεὶ σὺν θεῷ θνατὸν διέρχονται τὸ βίου τέλος. ἄλλοτε δ' ἄλλοις ἔρχος πάντως αὐθρώποις ἐπαίσσων ἐλαύνει.

ἀντιτροφὴ κώ. ι.

τοὶ μὲν ὧν Θήβαισι λιπόντες δρόμον ἔνθεν λέγονται, ξεῖνοί τ' Ἀμφικτυόνων, κελαδεννάς τ' ὀρφανοὶ ὕβριν· ὅσα δ' ἐπ' αὐθρώπους ἄητον μαρτύρια φθιμένων ζώων τε φῶτ' ἀπλέτῳ δέξᾳ, ἐπέψαυσεν κεῖ πάν τέλος. ἀπορίαις δ' ἐχάτισεν οἰκεῖον τύ-

cognatam virorum *qui fuerũt eius maiores*. Scitis enim Cleonymi gloriam antiquam curribus *partam* & ex parte matris Labdacidis coniuncti; per diuitias ambularunt, quadrigarum laboribus. Tempus autem, dum voluuntur dies, aliâs aliam affert rerum vicissitudinem: sed tamen inuulnerabiles *sunt* filii deorum.

σύμφυτον ἐκ προτέλεγχε.
ἴστε μὲν Κλεωνύμου δόξαν παλαιὰν ἅρμασι, κεῖθεν μητρόθεν Λαβδακίδαισι συνόμοι, πλοῦτον διέσχον τετρόροισιν πόνοις. αἰὼν δ' κυλινδομένας ἀμέρας ἄλλ' ἄλλοτ' ἐξέλαξεν. ἄτρωτοι γε μὰν παῖδες θεῶν.

ΤΩΙ ΑΥΤΩΙ ΜΕΛΙΣΣΩΙ.

Εἶδος Δ.

τροφὴ α. κώ. ι.

Εστι μοι θεῶν ἕκατι μυελὸν παντὸς κέλσθαι ἄωτον, ὦ Μέλισσ'. σὺν μεγάλαις ἀρεταῖς δ' ἔφανες Ἰσθμίοις ὑμετέρους θρασεῖς ὕμνῳ δικάν· αἷς Κλεωνυμίδαι γαίουντες αἰεὶ σὺν θεῷ θνατὸν διέρχονται τὸ βίου τέλος. ἄλλοτε δ' ἄλλοις ἔρχος πάντως αὐθρώπους ἐπαίσσων ἐλαύνει.

ἀντιτροφὴ κώ. ι.

τοὶ μὲν ὧν Θήβαισι λιπόντες δρόμον ἔνθεν λέγονται, ξεῖνοί τ' Ἀμφικτυόνων, κελαδεννάς τ' ὀρφανοὶ ὕβριν· ὅσα δ' ἐπ' αὐθρώπους ἄητον μαρτύρια φθιμένων ζώων τε φῶτ' ἀπλέτῳ δέξᾳ, ἐπέψαυσεν κεῖ πάν τέλος. ἀπορίαις δ' ἐχάτισεν οἰκεῖον τύ-

λαισιν

λωσιν ἄπθονΣ' Ἡρακλείας.

ἐπῳδὸς κώ. ια.

καὶ μηκέτι μακρεργτέρων
ἀσσόδειν δρεπάν.
ἐπποτρόφοι τ' ἐχθύοντο,
χαλκέᾳ τ' Ἄρᾳ ἄδον.
ἀλλ' ἀμέρᾳ γὰρ ἐν μιᾷ
τραχεῖα νιφὰς πολέμοιο
πεσ' ἀρῶν ἀνδρῶν ἐρήμωσεν μάκηλαν ἐσίαν.
νῦν δ' αὖ μὲ χμιέλον
ποικίλων μελῶν ζέφον,
χθὼν ἅτε φοινικίοις ἀῶησιν ῥόδοις,

τροφὴ β. κώ. ι.

δαμάθων βουλαῖς. ὁ κινη-
τὴρ δ' ἁλὸς, Ὀγχηστὸν οἰκέων,
καὶ λιφυρὸν πανυάδα,
ὃν Κορίνθου τέχνων,
πόνδε πορὼν ἠλυθε θαυμασὸν ὕμνον,
ὃν λεχέων αὐγὰν φάμαν παλαιῶν
ἀνδρῶν ἔργων. ὃν ὕπνῳ
γὰ πέσεν· ἀλλ' ἀείρεται,
χρῶτι λάμπει, ἐωσφόρος ἅτε
νὺξ ὡς ἄστροις ἐν ἄλλοις.

ἀντιστροφὴ κώ. ι.

ἄτε κ' ἐν γυιοῖς Ἀθηναῖ
ἅρμα καρύξασι νίκαν,
ἔν τ' Ἀδραστίοις ἀέθλοις
Σικυώνος, ὥπασε
ἁμάδε τῶν τότ' ἐόντων φύλ' ἀοιδᾶν.
ἁδὲ παναγυρίων ξυναῶν ἀπίχων
καμπύλον δίφρον, παυσαμένοισι δ' ἐλαφρόμοι, δυπάνᾳ
χαίταν ἵππων. τῶν ἀπερρώτων γὰ ἄγνωτοι σιωπαί·

ἐπῳδὸς κώ. ια.

ἔστιν δ' ἀφάνεια τύχας
καὶ μαρναμένων,
πρὶν τέλος ἄκρον ἱκέσθαι.

τῶν

attinguntHerculis columnas. ¶ Quare ne amplius maiorem affectes laudem. & equorum alendorum ſtudioſi fuerunt, & Marti æreo placuerunt. Sed enim vno in die aſper belli nimbus niualis quatuor viris orbauit beatam domũ. Nunc autem poſt hybernam mutabilium menſium caliginem, floruerunt ſicut terra roſis purpureis; ¶ deorum numine. At quaſſator terræ, Onchestum incolens, & pontem marinum, ante muros Corinthi, famam antiquam illuſtrium facinorum ex lectis excitatam reducit, largitus hunc mirificum hymnum *ipſorum* generi. In ſomnum enim eciderat, ſed excitata fulget corpore, ſicut Lucifer conſpicuus aſtra inter cætera. ¶ Quæ & in fertili ſolo Athenarum quum præconio promulgaſſet vincere curru, & in Adraſteis certaminibus Sicyonis, præbuit talia folia poetarum, qui tunc erant. neq; a cõmunibus conuentibus panegyricis curuum currum dimouebant, ſed cum vniuerſis Græcis, *i. cum Græcis ex vniuerſa Græcia ad ludos cõcurrentibus* certãtes, gaudebãt ſumptu equorũ, *quos alebant*. Eorum enim, qui nõ ſunt experti *certamina*, ſilentia *ſunt* ignota. ¶ Eſt tamen incertitudo fortunæ etiã pugnãtium, priusq; ad *victoria* finem ſummũ veniãt. ho-

hõrum enim *certaminum felicem fortuna* dat finem, & virorum deteriorum ars corripiens præſtantiorem ſupplantat. Noſtis enim Aiacis robur cruentũ, quod nocte ſera poſtquam ſecuit ſuo enſe, culpam ſuſtinet, *ac ob huiusmodi facinus vituperatur* apud omnes filios Græcorũ, qui ad Troiã profecti ſunt. ¶ Sed Homerus *eum* honorauit inter homines, qui eius omnem erigens virtutem, *eam* virga *ſuorum* diuinorum carminum prodidit poſteris, ad ludendum, *vt eam canerent, ac celebrarent*. Nã ſiquis præclare aliquid dixerit *in laudẽ alicuius*, hoc incedit reſonans immortaliter. perq; tellurẽ omnifructiferã, & per mare tranſit inſignium facinorum radius, inextinctus ſemper. ¶ Nancíſcamur Muſas propenſas ad accendendã illã facem hymnorũ: etiam Meliſſo ſtirpi Teleſiadæ coronã pãcratio dignã. *Ille* enim animoſitate ſimilis *eſt* audaciæ grauiter frementium leonum, ad venandũ cum labore: ſolertia autẽ, *eſt vt* vulpes, quæ ſupina cohibet impetũ aquilę. Oportet autem quidlibet faciendo labefactare aduerſarium.

¶ Nõ enim ſtaturam Orioneã ſortitus eſt: ſed contemptibilis quidem aſpectu, ad concurrendũ vero haſta, grauis. Atq; adeo quondam vir

ſaturâ

τῶν τε γὰ διδοῖ τέλος,
καὶ κρέσσον' ἀνδρῶν χερῶν
ἔσφαλε τέχνα κἀμάρψαν-
σ' ἵσε μὲν Αἰαντος ἀλκὰν
φοίνιον, τὰν ὀψία
ἐν νυκτὶ ζαμὰν σὺν ἔῳ
φασγάνῳ, μεμφαὶ ἔχει
παῖδεσσιν ἐλκάσων ὅσοι Τρῴαν σὺν
ἔβαν.

τροφὴ γ. κώ. ι.

ἀλλ' Ὅμηρός τοι τετίμακε δὶ ἀνθρώπων, ὃς αὐτὸν
πᾶσαν ὀρθώσαις ἀρετὰν
καὶ ῥάβδον ἔφρασε
θεσπεσίων ἐπέων, λοιποῖς ἀοιδὰν
τᾶν γὰ ἀθάνατον φωνᾶεν
ἕρπει,
εἴ τις οὖ εἴποι λιγέως πάγκαρπον ἐπὶ χθόνα, καὶ πάντα πόντον βέβακεν ἐργμάτων ἀρετὰς καλῶν ἄσβεστος αἰεί.

ἀντιστροφὴ κώ. ι.

εὐφρόνᾳ Μοισᾶν τύχιμον, κεῖνον ἄψῳ πυρσὸν ὕμνων·
καὶ Μελίσσῳ παῖ κραταίῳ στεφανώσαι ἐπάξιον,
ἔρνει Τελεσιάδα. τόλμα γὰ εἰκὼς θυμὸν ἐλεοδρεμετᾶν θηρᾶν λεόντων
σὺν πόνῳ· μᾶτιν σὶ, ἀλώπηξ,
αἰετὸς ἄτ' ἀναπτάμενος
ῥόμβον ἴσχει· χρὴ δὲ πᾶν ἔρδοντ' ἀμαυρῶσαι τὸν ἐχθρόν.

ἐπῳδὸς κώ. ια.

ἐ γὰ φύσιν Ὠαρίωνα
εἶλαχεν.
ἀλλ' ὀνοτὸς μὲν ἰδέᾳ,
συμπεσεῖν δ' αἰχμᾷ, βαρύς.
καί τοι ποτ' Ἀντιάν δόμους

Θηβᾶν

Θηβαῖν ἀπὸ Καδμηΐαν, μορ-
φὰν βραχὺς, ψυχὰν δ' ἄκαμπτος,
πρὸς πύλαισιν ἦλθ' αὐτᾶς,
τὰν πυρφόρον Λιβύαν,
χρυσηνίοις ὄφρα ξένων
ναὸν Ποσιδάωνος ἐρέφοντα χέθοι
τροφὴ δ'. κώ. ι.
υἱὸς Αλκμήνας ὃς Οὔλυμ-
πόνδ' ἔβα, γαίας τε πάσας
καὶ βαθυκρήμνους πολιὰς
ἁλὸς ἐξόρων θέναρ,
ναυσιλίαισί τε πορθμὸν ἀμερώ-
σαις·
νῦν δὲ παῤ Αἰγόχῳ κράκισεν ὄλ-
βον.
ἀμφίπων ναΐδ', τεᾶς
τιμᾶς τε πρὸς ἀθανάτων φίλος· Ἥ-
βαν τ' ὀπυίει χρυσέων οἴ-
κων αὔξει, καμβὲς Ἥρας.
αὐτιστροφὴ κώ. ι.
τᾷδ' μὲν Αλεκτρυὼν ὕπερθεν
θάμιτα πορσύοντες ἀστοί,
καὶ νεοδμᾶτα στεφανώ-
ματα βωμῶν, αὔξομεν
ἔμπυρα χαλκαρᾶν ὀκτὼ θανόν-
των,
τοὺς Μεγάρᾳ τέκε οἱ Κρεοντὶς υἱός·
τοῖσιν σὺν δυσμενέσσιν αὐγᾶν
φλὸξ αὐατελὴς μάρμαρα σινεχὲς
πάννυχίζει, αἰθέρα κνι-
σῶσα λακτίζοισι κραπνός.
ἐπῳδὸς κώ. ια.
καὶ δεύτερον ἅμαρ ἐπὶ-
ων ἀέθλων τέρμα
κίνηται, ἰσχύος ἔργον.
ἔνθα λυκωθεὶς κῶμος
μύρτοις ὅδ' αὐᾷ, διωλύων
νίκαν αὐερφανίαν, παίδων
τὸν τρίτον πρόσθεν, κυβερνα-
τῆρος οἰακοστρόφον

γνώμᾳ

statura *quidem* breuis: sed animo infractus, filius Alcmenæ venit Thebis a Cadmeis *in* triticiferam Libyam, ad Antæi ædes, colluctaturus, vt cohiberet *eum* operientem Neptuni templum caluariis hospitũ: ¶ qui *filius Alcmenæ* Olympũ adiit, quum inuenisset terrasque oēs, & cani maris latitudinem in præceps profundi, nauigationibusq; fretũ mansuefecisset. Nũc aũt apud ægidis gestatorẽ habitat, pulcherrimã felicitatem circũamplectens, & honore affectus est ab immortalibus, amicus *illorũ existens:* concumbitq; Hebæ, aurearum ędium dominus, & gener Iunonis. ¶ Huic supra Electras *portas* epulum adornantes ciues, & recens structa coronamẽta altarium, cumulamus *donis* inferias mortuorum octo ære interfectorum, quos Megera Creontis filia illi peperit filios. quibus in occasu radiorum *Solis* flamma emergens assidue pernoctat, ætherem feriens fumo nidorifero.

¶ & posterа dies *est* anniuersariorum certaminum terminus, roboris opus. Vbi vir hic splendide coronatus caput myrtis, duplici victoria se conspicuum reddidit, tertia *etiam ante* adolescentium, obsequutus prudentissimo consi-

consilio aurigæ clauum versantis. Cũ Orsea igitur ipsum hymno celebro, iucundam distillans gratiam.

PHYLACIDÆ

Æginetæ, *victoriam adepto* pancratio.

Ode V.

MAter solis Thia celeberrima, propter te, etiam prępotens aurum existimarunt homines *eminere* supra cætera *metalla, cateraq; bona.* nam & certantes, *certatimq; nauigantes* naues in mari, & in curribus equi, propter tuum, ô regina, honorem, velocibus in certaminibus admirandi existunt: ¶ & in contentione certaminum optabilem gloriam obtinuit *ille,* quem victoriam adeptum manibus, aut velocitate pedum frequentes coronę redimierunt comam. Iudicatur autem *ex specimine edito* fortitudo hominum per numen diuinum. At duo sola fouent suauissimum vitæ florem, cum felicitate florida: *videlicet* ¶ siquis commoditatibus *vita* fruens, bene audiat. Ne enitaris Iupiter fieri. omnia habes, si horum bonorum sors ad te peruenerit. Mortalia mortales decent.

Tibi

γνώμᾳ πεπιθὼν πολυβό-
λῳ σὺ Ορσίᾳ δὲ νιν
κωμάζομεν, πέρπνὰ δόποτέζων χέ-
ειν.

ΦΥΛΑΚΙΔΑΙ ΑΙΓΙ-

ΝΗΤΗ, παγκρατίῳ.

Εἶδος Ε.

τροφὴ α. κώ. η.

ΜΑτερ ἁλίου πολυώνυμε Θείᾳ,
σέο γ' ἕκατι, καὶ μεγαδυνὴ νέ-
μισιν
χρυσὸν ἄνθρωποι τοξοσύνου ἄλλων.
κὴ γὰρ ἐριζόμενοι
νᾶες ἐν πόντῳ, καὶ ἐν ἅρμασιν
ἵπποι,
Δᾶ πεῦ ὦ" νοσα ἁμᾶν,
ὠκυδινάτοις ἐν ἀμιλ-
λαισι θωμιγοὶ πέλοντες.
αὐτιστροφὴ κώ. η.
ἔν τ' ἀγωνίοις ἀέθλοισι πόθεινὸν
κλέος ἔπραξεν, ὅν τιν' ἀθρόοι στέφα-
νοι
χερσὶ νικήσαντ' ἀϊδήκασιν ἔθειραν,
ἢ ταχυτᾶτι ποδῶν.
κρίνεται δ' ἀλκὰ Δᾶ θάμονα
ἀνδρῶν.
δύο δέ τοι ζωᾶς ἄωτον
μοῦσα ποιμαίνοντι τὸν ἄλ-
πισον δ' αὐθεῖ σὺ ὄλβῳ,
ἐπῳδὸς κώ. ια.
εἴ τις οὖ πάχων, λόγον ἐσλὸν
ἀκήκοεν.
μὴ μάτευε Ζεῦς γλυκεᾶς πάντ' ἔχῃς,
εἴ σε τέκτων μοῖρ' ἐφίκοιτο κλεινῶν.
θνατὰ θνατοῖσι πρέπει.

τὴν σ' ἐν Ἰσθμοῖ διπλόα θάλλοισ' ἀρετὰ
Φυλακίδᾳ κεῖται· Νεμέᾳ δὲ καὶ
ἀμφοῖν
Πυθέᾳ τε, παγκρατίῳ. τὸ σὸν ἐμὸν
σῆμα τέρπει Αἰακιδᾶν
κεφαλὰς ὑμνων χαίτᾳ.
σοὶ Χάριτες σὸν ἔμολον
Λάμπωνος υἱοῖς,
strophe β. κώ. η.
πάντοθ' ἐς εὔνομον πόλιν. εἰ δὲ τέτρασι
θεοδότων ἔργων κέλευθον εὖ κομιζόμαν
μὴ φθόνος κόμπον τὸν ἐοικότ'
ἀοιδᾷ
κιρνάμεν εὖ τὰ πόνων.
καὶ γὰρ ἡρώων ἀγαθοὶ πολεμισταὶ,
λοιπὸν ἐκέρδεσαν κλέοντες
σφ' ἔν τε Φορμίγγεσσιν, ἐν αὐ-
λῶν τε παμφώνοις ὁμοκλαῖς
antistrophe κώ. η
μυρίον χρόνον μελίταν ἔ σοφισταῖς
Διὸς ἔκατι πεσσοβάλλον στοιζόμε
νοι·
ἐν μὲν αἰπολῶν θυσίαισι φαεννᾶς,
Οἰνιείδαι κρατερᾶ·
ἐν δὲ Θήβαις, ἱπποσόαις Ἰόλαος
γέρας ἔχει, Περσεὺς σ' ἐν Ἄργει·
Κάστορος σ' αἰχμὰ, Πολυδεύ-
κεός τ' ἐπ' Εὐρώτᾳ ῥείθροις.
epode κώ. ια.
ἀλλ' ἐν Οἰνώνᾳ μεγαλήτορες ὀργαὶ
Αἰακοῦ, παίδων τε, τοὶ καὶ σὺν μάχαις
δῖς πόλιν τρῳῶν πρὸ ἄθλου, ἑσπόμε-
μοι
Ἡρακλῆϊ πρότερον,
καὶ σὺν Ἀτρείδαις. ἔλα νῦν μοι πε-
δόθεν·

λέχε

Tibi autem apud Isthmū duplex *victoria* virtus florens ô Phylacida reposita est: apud Nemeam vero, & ambobus, *tibi* & Pytheæ, pancratii. Sed meum cor sine Æacidis hymnos nō gustat. Cū Charitib. enim veni in gratiam filiorū Lamponis, ¶ in hanc bene legibus institutam ciuitatem. Quod si *meum cor* se conuertit ad viam puram rerum, & *virtutum* diuinitus datarum, ne inuideas *laudum* prædicationem consentaneam cātui miscere, & *contribuere* pro *virtutū* laborib⁹. Etenim ex heroibus strenui bellatores famam reportarūt ꝓ lucro, celebranturq; citharis, & tibiarū omnisono concentu, in tempus infinitū. sophistis, *i. sapientibus poetis* quoq;, Iouis voluntate, cōmentationē, & *scribendorū carminū materiā* præbuerunt cū veneratione culti. In Ætolorū .n. sacrificiis illustribus, Oenidæ strenui *celebrantur*: apud Thebas vero, equorū agitator Iolaus honorarium habet, Perseus vero apud Argos. At Castoris, & Pollucis virtus bellica, iuxta Eurotæ fluenta. ¶ Iam vero apud Oenonā magnanimi spiritus Æaci filiorūq; q cū prēlis bis vrbē Troianorum euerterūt, sequentes Herculem prius, *deinde vero* etiam cum Atridis. Nunc ô *Musa currū* age mihi per istā *laudū* planitiem.

Memora quinam Cygnum, quinam Hectorem interfecerint, & ducem exercitus Æthiopum intrepidū Memnonem ære armatum quis vero strenuum Telephū vulnerauerit sua hasta ad ripas Caici. ¶ *Æacidæ, inquam*, quibus os *omnium* prædicat Æginam patriam, illustrem insulam. Ædificata est autem iamdudum turris altis virtutibus ad ascendendum. Multa autem mihi rectiloqua lingua habet tela ad resonandum circa illum, & nunc quoq; in bello Salamis vrbs Aiacis testari possit *virtutem Æginetarum* erecta a nautis, *nauali*q; *prælio seruata*, ¶ in Iouis imbre multis exitiali, infinitorum hominum grandinea cæde. Sed tamen gloriationem insperge tacite. Iupiter hæc, & illa tribuit, Iupiter *inquam* omnium dominus, & huiusmodi honorifica facta delectātur, *tanquam* melle amabili, ouatione ob præclaram victoriam, Prælietur *alius* quispiam *res præclare* gerens. ¶ in certaminibus, gentem Cleonici vbi cognouerit. Non cæcus, *nec obscurus* est longus labor virorum, nec sumptus quicunq; spei solicitudinē molestia affecerunt. *Laudo & Pyihean inter membrorum domitores *athletas* direxisse cursum plagarum Phylacidæ,

habilem

λέχε τίνες Κύκνον, τίνες Ἕκτορα πέφνον,
καὶ στρατηλάταν Αἰθιόπων ἄφοβον
Μέμνονα χαλκάρμαν.
πῆς γὰρ ἔσλὸν Τήλεφον
τρῶσεν ἐσ δορὶ Κα-
ίκῳ παρ' ὄχθας.
strophe γ. κώ. η.
τοῖσιν Αἰγίνα τεθραμμένοι σύμμαχοι πάτραν,
Ἀμφιτρίτα νᾶσον. τετείχισται δὲ
πύργος ὑψηλαῖς ἀρεταῖς αὐξαυχήν.
πολλὰ μὲν ἀγκυλόγλωσσος
γλῶσσα μοι τοξεύματ' ἔχει θοὰ
κεῖνον
κελαδῆσαι. καὶ νῦν ἐν ἄρει
μαρτυρήσαι κεν πόλις Αἰ-
ακοῦ, ὀρθοεπεῖα ναύταις.
antistrophe κώ. η.
ἐν πολυφθόρῳ Σαλαμὶς Διὸς ὄμ-
βρῳ,
αὐαρέθμων ἀνδρῶν χαλαζαίνᾳ
φόνῳ.
ἀλλ' ὅμως καὶ χαμόθεν καλὸν ἔρεξε
σιγᾷ.
Ζεὺς ἄγαν δὲ καὶ τὰ νέμει,
Ζεὺς ὁ πάντων κύριος. ἐν σὲ ἐρατεινὰ
μέλιτι καὶ τοιᾷδε λιμνᾷ
καλλίνικον χέρμα ἀναπάζοντα μαρναθῶν ὑς ἔρδων
epode κώ. ια.
ἀμφ' ἀέθλοισιν, γλυκὺν δὲ Κλεονίκου
σκιμαθὼν ἄ τοι τετύφλωμαι κακεῖς
μόχθος ἀνδρῶν, ἀσσ' ὁπόσαν ἀμπάλ-
ελπίδων ἔκνισ' ὄπιν. [ναν
αἰνέω καὶ Πυθέαν ἐν γηροβάμοις
Φυλακίδα πάλαιον δρόμον ἐξυ-
παρήσαι,

habilem

χερσὶ δεξιὸν, νόῳ αὐτόπαλον.
λάμβανέ οἱ στέφανον·
φέρε δ' εὔμμελον μίτραν·
κὴ πλεκέντα νέον
σύμπεμψον ὕμνον.

habilē manibus *mēbra domātibus*,& mente æqualē Deprome illi coronam, affer & vittā pulchros villos habētē,& simul mitte nouū hymnū alatū.

ΦΥΛΑΚΙΔΑΙ, ΠΥΘΕΑ, Εὐθυμένους μάτρωϊ.

Εἶδος ϛ.

στροφὴ α. κώ. ιγ.

Θ Ἄλλοντος ἀνδρῶν ὡς ὅτε συμποσίᾳ
δεύτερον κρατῆρα μιστὸν μελέων
κίρναμεν Λάμπωνος υἱάθλου γλυκείᾳ ὕβᾳ· σὺν Νεμέᾳ
μὲν πρῶτον ὦ Ζεῦ τὸν ἄωτον
δεξάμενοι στεφάνων
νῶϊ αὖτ' ἐν Ἰσθμοῖ δισσοῖσι
Νηρηίδεσσί τε πεντήκοντα παίδων ὁπλοδίταις
Φυλακίδαι νικῶντος· εἴη δὲ τρίτον
σωτῆρι πορσύνοντες Ὀλυμπίῳ, Αἰγιναν καλλιπέπλοις μελιφθόγγοις ἀοιδαῖς.

ἀντιστροφὴ κώ. ιγ.

ἐπὶ γὰρ ἕκ ἀνδρῶν δαπάνᾳ τε χαρεὶς,
καὶ πόνῳ πρᾶσσε θεοδμάτους ἀρετὰς,
σύν τέ οἱ δαίμων φυτεύσῃ
δόξαν ἐπήρατον, ἐχαλκᾶς
ἤδη πρὸς ὄλβου βάλλετ' ἄγκυραν, θεόπομπος ἐών.
Τέλλεσιν ὀρχαῖς εὔχαρπος
ἀνὴρ πάσας ἀίδαν γῆ-

habile manibus *membra domatibus*,& mente æquale Deprome illi coronam, affer & vitta pulchros villos habete,& simul mitte nouu hymnu alatu.

PHYLACIDÆ, Pytheæ, Euthymeni auunculo.

Ode VI.

FLorente virorū velut quū conuiuio, secundum calicem carminum musarum miscemus pro progenie Lamponis strenua certatrice, Apud Nemeā quidē primū ô Iupiter tibi *hunc secundum carminum craterem statuimus. cur?* florē adepti coronarū, nunc autem apud Isthmū, *Neptuno Isthmi* domino, Nereidib. quinquaginta, victoria potiente Phylacida minimo natu filiorum *Lamponis*. contingat aūt, tertiū seruatori Olympio *craterē carminū p victoria in ludis Olymp. parta parātes, ac* p̄bētes, Æginā mellisonis cātibus rigare,*suauibusq; carminibus celebrare.* ¶ Siquis enim hominū sumptu delectatus & labore, exercet a deo structas, *datasq;* virtutes,simulq; deus illi amabilem gloriam serit, iam ad vltimos fines felicitatis *appellens* anchoram iacit,diuinitus honoratus existens. Talium morum optat compos factus Cleonici filius, orcum

senectamque canam excipere. Ego vero alto solio insidentem Clotho, sororesq; parcas oro vt sequantur nobiles chari viri preces.

¶ Vos vero ô Æacidæ aureis curribus insignes, aspergere præconiis, quum in hanc insulam venio, dico institutum mihi esse certissimum. Infinitæ autem facinorum præclarorum viæ, patentes per spatium centum pedum, sectæ sunt ordine, & vltra Nili fontes,& per hyperboreos. neque *est vlla* adeo barbara vrbs & lingua *Græca* contraria vtens, quæ non audiat gloriam Pelei heroīs, beati deorum generi:

¶ & Aiacis Telamoniadæ,& patris, quem Alcmenæ filius duxit in nauibus ad Troiam, cum Tirynthiis in prælium ære gaudens, promptum socium heroum ad labores, pro Laomedontio delicto. expugnauit autem Pergama, & interfecit *existens* vna cum illo *Telamone* hominum gentes, & Alcyonea bubulcum *procerum* instar montis, nactus e um apud Phlegras: Hercules autem suo *arcus* grauisono neruo non pepercit, *eum tractans* manibus.

¶ Æacidem autem aduocans, nauigs τε δέξαισθαι πολίον
ὁ Κλεονίκου παῖς. ἐγὼ δ' ὑψίφρονα
Κλωθὼ, κρισιγενῆ τε θεσπεσιέπειαν, ἀτίταλλε κλυταῖσιν
αὐδρὸς φίλα μοίραις ἐφετμαῖς.

ἐπῳδὸς κώ. ια.

ὕμμε τ' ὦ χρυσέρματοι Αἰακίδαι,
πέμπειν μοι φαμὶ σαφέστατον εἶναι,
πάν δ' ἐπιστείχοντα νᾶσον,
ῥαιδίᾳ μὲν εὐλογίαις.
μυρία δ' ἔργων κελεύθων
πέτμῳ θ' ἑκατὸν ἐκβεβήκασι σὺν χερσὶ κέλευθοι,
κὴ πέραν Νείλοιο πηγᾶν,
ἔστι δὲ ὑπερβορέους. ἐσθλὸν ἔστιν ὅπα
βάρβαρος ἔτι παλίγλωσσος
πόλις,
ἄλλοις ὁ Πηλέως αὐδᾷ κλέος
ἥρωος, εὐδαίμονος γαμβρὸς θεῶν.

στροφὴ β. κώ. ιγ.

ἐσθλὸν ἄπτις Αἰαντος Τελαμωνιάδα,
κὴ πατρὸς, τὸν χαλκοχάρμαν ἐς πόλεμον
ἄγαγε σὺν Τιρυνθίοισι,
εὐθρόνα σύμμαχον ἐς Τροίαν ἥρωσιν μόχθων, Λαομεδοντίαν ὑπὲρ ἀμπλακίαν,
σὺν ναυσὶν Ἀλκμήνας τέκος.
ἔλεν δὲ Πέργαμόν, πέφνεν δὲ σὺν κείνῳ μυρίους
τ' ἔθνεα, κὴ τὸν βοτῆρα κρεῖ' ἴσον
Φλέγρασιν οὔρων Ἀλκυονῆ·
σφετέρως δ' ἐ φείσατο χερσὶ βαρυφθόγγοιο νευρᾶς

ἀντιστροφὴ κώ. ιγ.

Ἡρακλέης· ἀλλ' Αἰακίδαν κελεύθοις

ἐς πολύον κήρυξε πάντων θαμυμένων
τὸν μὲν ἐν ῥιναῖ λέοντος
σὺν πεπ, κελήσατο νεκταρέαις
ἀπονδεῦσιν ἄρξαι κρατεραίχμαν
Ἀμφιτρυωνιάδαν.
αὐδάκις δ' αὐτᾷ φέρπετος
οἰνοδόκην φιάλαν χρυσᾶ περικτίταν Τελαμών,
ὁ δ' αὐτίνας ἐρατὰς χεῖρας ἀμφάπτων
αὐδάσε θιοδότου τι ἔπος, εἴ
ποτ' ἐμὸν, ὦ Ζεῦ πάτερ,
θυμᾷ θέλων δρυὶ ἄκουσας,
ἐπῳδὲς κώ. ια.
νυῦ σε νυῦ δύχεῖς ὑπὸ θεσπεσίας
λίσσομαι, παῖδα θρασὺν ἐξ Ερι-
βοίας
ἀνδρὶ τῷδε, ξείνον ἀμὸν,
μορσίμιον τελέσαι.
τὸν μὲν ἄῤῥηκτον φυὰν,
ὥσαῖς τόδε δέρμα μὲ νυῦν περιπλανάτᾳ,
θηρὸς, ὃν πάμπρωτον ἄθλων
κτείνα ποτ' ἐν Νεμέᾳ. θυμὸς δ' ἐπέσθω.
ταῦτ' ἄρα οἱ φαιδίμᾳ πέμψεν θεὸς
δρόμον οἰωνῶν μέγαν αἰετόν.
ἀθεῖα δ' ἔνδον μιν ἔκνιξεν χάρις·
τροφὴ γ. κώ. ιγ.
εἶπέν τε φωνήσας, ἅτε μάντις
ἀνὴρ,
ἔστεταί τοι παῖς ὃν αἰτεῖς ὦ Τελαμών.
καὶ νιν ὄρνιχος φανέντος
κέκλετ' ἐπώνυμον σύριγγι
Αἰακὸν, λαῶν ἐν πόνοις ἔκ-
παγλον Ενυαλίᾳ
ὡς ἄρα εἰπὼν, αὐτίκα

ἔζετ'

nauigationē indixit voce præconis, dum omnes epularentur. *Æacides* vero Amphitryoniaden haſtipotentē, quum conſtitiſſet in exuuio leonis, hortarus eſt auſpicari nectareas libationes. porrexitque illi præſtantiſſimus Telamon pateram vini exceptricem, auro rigentem. Ille autem ſublatis in cælū manibus inexpugnabilibus, protulit tale quoddam verbum, Si vnquam ô Iupiter pater, meam lubens precationem exaudiſti,

¶ nunc tibi, nunc *inquam* precibus ſacris ſupplico, huic viro filium audacem ex Eribœa fatalem vt exhibeas, *futurum* hoſpitem noſtrum: & illum *eſſe* habitu corporis infracto, quemadmodū hoc exuuium me nunc circuit feræ, quam ego apud Nemeam olim interfeci, primum omnium laborum: animus vero *corporis fortitudini ſimilis* ſequatur.

Hæc illi loquuto miſit deus ducem auium magnā aquilā: & dulce intus illum titillauit gaudium, ¶ & dixit loquutus, vt vir vates, Erit tibi filius quem petis Telamon. & eum aquilæ, quæ apparuerat, cognominem *appellari* iuſſit Aiacem, latepotentem, ſtupendum *futurum* in laboribus turmarum Martiarum. Sic loquutus, ſtatim

con-

conſedit. Mihi autem longum omnes commemore virtutes. Phylacidæ enim veni ô Muſa, & Pytheę diſpenſator hymnorum chorealium, necnon Euthymeni. Dicetur *ergo* paucisſimis *verbis* Argiuorum more. ¶ Reportarunt igitur victorias ex pancratio, tres ab Iſthmo, illas vero a Nemea folia pulchra habente illuſtres filii, & auunculi. Qualem autem hymnorum ſortem in lucem produxerunt! ſed & Pſalychiadarum tribum irrigant pulcherrimo gratiarum rore. Themiſtiique poſtquam recte conſtituerunt domum, hanc vrbem diis charam habitant. Lampon autē ſtudium, & *diligentiam* adhibēs rebus gerēdis, maxime honorat Heſiodi hūc verſum, & filiis *hūc verſum* recenſens hortatur,

¶ cōmune ciuitati ſuæ decus afferēs: & hoſpitum benefactis, *propter beneficia in hoſpites collata, ab oib.* amatur, mediocritatem animo perſequēs, & mediocritatē retinens. lingua aūt non *eſt* ſeorſum a mente. Diceres illū virū inter athletas eſſe Naxiā cotē æris domitricē inter alios lapides. Potare faciam eos Dirces purā aquā, quam alte ſuccinctę filię Mneməſynes aurea veſtæ ornatæ produxerunt iuxta bene ſtructas Cadmi portas.

STRE-

ἔζετ' ἐμοὶ δὲ μακρὸν πάσας ἀγήσασθαι ἀρετάς.
Φυλακίδᾳ γὰρ ἦλθον Μοῖσα θαμίας
Πυθέα τε κώμων, Εὐθυμένεί
τε. τὸν Αρχείων τρόπον
εἰρήσεται που κ' ἐν βραχίοσις.
αὐτιτροφὴ κώ. ιγ.
ἄρσεν γὰρ νίκας ἀπὸ παγκρατίᾳ,
τρεῖς ἀπ' Ισθμοῦ, τοὺς δ' ἀπ' Οὐφύλας Νεμέας
ἀγλαοὶ παῖδές τε καὶ μήτρως. αὐτὰρ ἄγαγον ἐς φάος οἱ-
αν μορσίμων ὑμνων. τὰν Ψαλυχιαδᾶν δὲ πίτνεον Χαρίτων
ἄρδοντι καλλίσᾳ δρόσῳ·
τόν τε Θεμιστίου ὀρθώσαντες οἶκον, τάνδε πόλιν
θεοφιλῆ ναίουσι. Λάμπων δὲ μελέτᾳν
ἔργοις ὀπάζων, Ἡσιόδου
μῶλα ἁμᾷ τεῦτ' ἔπος,
ὑοῖσί τε φράζων παραινεῖ,
ἐπῳδὲς κώ. ια.
ξυνὸν ἄστει κόσμον ἐσ πολεμίζων,
ἐν ξείνων δ' ὑπερτερίαις ἀγαπᾶτω,
μέτρα μὲν γνώμᾳ διώκων,
μέτρα δὲ καὶ κατέχων·
γλῶσσα δ' οὐκ ἔξω φρενῶν.
φαίης κέ νιν αὖδᾷ ἐν ἀθλητῆσιν ἐμβᾷ
Ναξίαν πέτραν ἐν ἄλλαις
χαλκοδάμαντ' ἀκόναν. πίσω σφὲ Δίρκας
ἀγλυκὺν ὕδωρ, τὸ βαθύζωνοι κόραι
χρυσοπέπλοι Μναμοσύνας αὐέτᾳλαν παρ' οὐτιχέσι Κάδμου πύλαις.

ΣΤΡΕ-

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ
Θηβαίῳ, παγκρατίῳ.
Εἶδος Ζ.

στροφὴ α. κώ. η.

Τίνι τῶν πάρος, ὦ μάκαιρα Θήβα,
ἡρώων ἐπιχωρίων μάλιστα θυμὸν πεδὸν
εὐφρόνας; ἢ ῥα χαλκηκέτᾳ πάρεδρον
Δαμάτερος, κὠίχ' ὑρυχάπιν
αὔτᾳλας Διόνυσον· ἢ
χρυσοφεᾶ μεσονύκτιον
νίφοντα δεξαμέναν,
τὸν φέρτατον θεῶν,
ἀντίστροφὴ κώ. η.
ὁπότ' Ἀμφιτρύωνος σὺν θυρέταισιν
σαῖς εἰς, ἄλοχον μετῆλθεν Ἡρακλείοις γενεᾶς;
ἢ ὅτ' ἀμφὶ Τειρεσίαο πυκιναῖς βυλαῖς,
ἢ ὅτ' ἀμφ' Ἰόλαον ἱππόμητιν,
ἢ ἀπαρτῶν ἀκαμαντοβλογχῶν, ἢ ὅτε καρτερᾶς
Ἄδραστον ἐξ ἁλαλᾶς
ἄμπεμψας, ὀρφανὸν
ἐπῳδὲς κώ. η.
μυελῶν ἑταίρων, εἰς Ἄργος ἵππιον,
ἢ Δωρίδ' ἀποικίαν λιὼν ὀρθᾷ
ἔστασας ἐπὶ σφυρᾷ
Λακεδαιμονίων· ἔλον δ' Ἀμύκλας
Αἰγείδαι σέθεν ἔκγονοι,
μαντεύμασι Πυθίοις;
ἀλλὰ πυλαὶ γὰρ εὕδει
χθιζὸς· ἀμυνάμονες ἦ βροτοὶ,

στροφὴ

STREPSIADÆ
Thebano, *victoriam adepto* pancratio.

Ode VII.

QVanam præteritarum *rerum* præclararum indigenarum, ô beata Theba, maxime animum tuum oblectasti? an quum in lucem edidisti Bacchum laticomum, æristrepæ assessorē Cereris? an quum excepisti media nocte præstātissimum deorum auro ningentem?

¶quum Amphitruonis in valuis stans, ad vxorem *eius* accessit cum semine generaturo Herculem. An quum Tiresiæ callido consilio, an quum Iolao rei equestris perito *te oblectasti*? an *propter homines* satos infatigabiles hasta? an quum Adrastum valido ex tumultu belli remisisti orbatum

¶infinitis sociis ad Argos equestre? An quando Doricam coloniam recto constituisti in talo Lacedæmoniorum, ceperuntque Amyclas Ægidæ tui progenitores oraculis Pythicis? Sed enim vetus dormit beneficium, immemoresque *sunt* mortales *eius rei*,

¶quæ

¶quæ non peruenerit ad florem summum sapientiæ, inclytis carminum fluentis copulatum. Saltationem igitur instítue & Strepsiadæ, dulcisono cū hymno. reportat enim apud Isthmū victoriam pancratii, & robore terribilis, & aspectu formosus: & tractat virtutem non minus decenter quam *postulet* indoles.

¶Illustris vero redditur Musis violaceum capillitium habētibus, & auunculo cognomini dedit commune decus, cui mortem Mars æreo clypeo insignis attulit: sed honor præclaris *eius factis* ex aduerso respondet. Sciat enim certo quicunque in hac nube grandinem sanguinis a chara patria propulsat, ¶ exitium a ciuibus depellens contrario exercitu, stirpi se maximam gloriam accumulare, & dum viuet. & quum obierit. Tu autē fili Diodoti, æmulans laudes Meleagri, æmulansq; laudes Hectoris, atque Amphiarai, floridā expirasti ætatem, ¶in turba *virorum* pugnantium in prima acie: vbi fortissimi *quiq;* sustinuerūt belli cōtentionē, extrema spe. pertuleruntq; luctum non enarrabilem. At nunc mihi terram cōtinens *Neptunus* serenitatē præbuit post tempestatē Cantabo, comam coronis aptans. Immortalium autem

ne

στροφὴ β. κώ. η.

ὅ,τι μὴ σοφίας ἄωτον ἄκρον
κλυταῖς ἐπέων ῥοαῖσιν ἐξίκηται
ζυγόν.
κώμῳ δ' ἕπεται σὺ ἁδυμελεῖ σιὺ ὕμνῳ
καὶ Στρεψιάδα· φέρει γὰρ Ἰσθμοῖ
νίκαν πυκρατίου, σθένει
τ' ἔκπαγλος, ἰδεῖν τε μορφάεις, ἄγει τ' ἀρετὰν
σὺν αἰσχίον φυᾶς.
ἀντιστροφὴ κώ. η.
φλέγει δὲ ἰοπλοκάμοισι Μοίσαις,
μάτρωϊθ' ὁμωνύμῳ δέδωκε κοινὸν
φίλον,
χάλκασπις ᾧ πότμον μὲν Ἄρης ἔμιξεν,
ἁμὰ δ' ἀγαθοῖσιν αὐτίκεινται,
ἐσλὸν γὰρ σαφὲς ὀφείλει σὺν
ζωΐτᾳ νεφέλᾳ χάλαζαν αἵματος πρὸς φίλας
πάτρας ἀμῦναι,
ἐπῳδὸς κώ. η.
λοιγὸν ἀμύνων σὺν ἀνδρῶν στρατῷ
ἀστῶν, μεγίστᾳ κλέος αὐξῶν
ζώων τ' ἀπὸ καὶ θανόντων.
τὸν δὲ Διοδότου παῖ μαχατὰν
αἰνέων Μελέαγρον, αἰνέων δὲ καὶ Ἕκτορα,
Ἀμφιάρεώ τ', οὐκ ἀπίπνυσας ἀλικίαν,
στροφὴ γ. κώ. η.
πρωθήβαν ἀν' ὅμιλον, ἔνθ' ἄριστοι
ἔχον πολέμοιο νείκη, ἐχάτοις ἐλπίσιν,
ἔτλαν δὲ πῆμος ἀ φατὸν ἄλλα νιν
γαμόχαος σθένει ὄπασεν
ὀκνᾷ μόνος. ἀείσομαι
χάριν σεφαύοισιν ἀρεμόζων. ὁ δ' ἀθανάτων

μὴ

μὴ ϑραστίπω φθόνος,
αὐτηροφὴ κώ. η.
ὅπι περπνὸν ἐφάμιρεν διώκων,
ἔκλω ἔπέμι γῆρας, ἔς τε τὸν μόρ-
σιμον
αἰῶνα. ϑνάσκομεν γὰ ὁμῶς ἅπαν-
τες·
δαίμων δ' ἄϊσος. ὦ μακρὰ δ' εἶπις
παπλαίνε, βραχὺς ἐξικέ-
σϑ χαλκόπεδον ϑεῶν
ἕδραν, ὅτε πλερέεις
ἔβρίψε Πάγασος
ἐπῳδὸς κώ. η.
δεσπότην ἐθέλοντ' ἐς ἀέρνοϑ σταϑμοὺς
ἐλϑεῖν μεϑ' ὁμάγυριν Βελλεροφόν-
ταν
Ζηνὸς. τὸ δὲ πὰρ δίκαν·
γλυκὺ πικραῖσι μίγνυται τελευτά.
ἄμμι δ' ὦ χρυσέα κόμα
Λοξία πόρε Λοξία,
πεῖσιν ἀμίλλαισιν σὺν-
ϑία καὶ Πυθοῖ στέφανον.

ne *me* turbet inuidia, quod delectationem quotidianam persequens, quietus accedo ad senectutem, & ad fatale tempus. Morimur enim pariter omnes: sed sors obscura, *ac incerta nobis est*. Quod siquis longinqua prospicit, breuis *est* ad perueniendum *in* deorum sedem æreum pauimentum habentem: quum alatus Pegasus excusserit

¶ dominum Bellerophontem volentem ad cæli stationes venire, ad concilium Iouis. Exitus autem amarissimus manet dulcedinem iniquam. Nobis vero ô Loxia, *i. Phœbe* florens coma aurea, præbe pulchre florentem coronam tuis certaminibus etiam apud Pythonem.

ΚΛΕΑΝΔΡΩι Αἰγινήτῃ.

Εἶδος Η.

διαίρεσις α. κώ κβ.

Κλεαύδρῳ τὶς ἀλικίᾳ τε, λύ-
τρον
εὔδοξον, ὦ νέοι, κομάντων,
πυτρὸς ἀγλαὸν Τελεσάρχου
πυρὼ ϑεσϑυρὸν ἰὼν, ἀγλαΐτω
κῶμον, Ἰσθμιάδος τε νίκας
ἄποινα, καὶ Νεμέας·
ἀείδων ὅτι κρατίστος
ἐξεύρε.

CLEANDRO Æginetæ.

Ode IIX.

CLeandro aliquis & iuuentuti *eius* pretium gloriosum redemptionis a laboribus (ô iuuenes) *videlicet* chorea'em hymnum, præmium Isthmiacæ victoriæ, & *eius quæ parta est* apud Nemeam, colligat, patris Telesarchæ ad vestibulum profectus: quoniam certaminum victoriam adeptus est. Cui, *i. ob quam victoriã* & ego, quãuis *sim* mœstus animo, aureã inuocare Musam, *hoc q; præclarum carmẽ scribere* rogor. Magnis enim luctib. liberati, neq; in orbitatem coronarum cadamus, neque mœrores foue. sed fine imposito malis inutilibus, dulce aliquid in publicum proferamus, etiam post ærumnam. quoniam lapidem Tantaleum supra caput *impendentẽ* auertit a nobis aliqs deus; ¶ laborem non audendũ Græcię. Sed mihi quidem metus præteritorum *malorum* grauem sedauit solicitudinẽ. Res autem omnis quæ est ante pedes, præstantior semper. dolosum enim æuum hominibus impendet voluens vitæ cursum. Sanabilia autem sunt mortalib. etiam illa, *quæ mala sunt, dummodo coniuncta sint* saltẽ cum libertate: sed oportet *rerũ meliorum* bonã spem homini curæ esse. Oportet autem apud septiportes Thebas nutritum, Æginæ tribuere florem gratiarum: quoniam geminæ natæ sunt filiæ patre *eodem*, & minimæ natu filiarum Asopi. Iouique placuerunt regi. qui alteram quidem apud Dircen pulchrifluam collocauit, ducem vrbis curruum studiosæ:

¶ te vero in insulam Oenopiam quum tulisset,

ἐξεύρε. τῷ καὶ ἐγὼ,
καίπερ ἀχνύμενος
ϑυμὸν, αἰτέομαι
χρυσέαν καλέσαι
Μοῖσαν ὐκ μεγάλων
δὲ πενθέων λυθέντες,
μήτ' ὐν ὀρφανίᾳ πέσωμεν
σεφάνων, μήτε κώ-
δεα ϑερσίπευς. πω-
σώμεϑα δ' ἀπρήκτων καλῶν,
γλυκύ τι δαμασσόμενοι,
καὶ μὴ πόνον, ἐπὶ-
δὴ τὸν ὑπὲρ κεφαλᾶς
γε Ταυγέτου λίθον πυρὶ ζὼς ἔ-
τρεψεν ἄμμι ϑεὸς
διαίρεσις β. κώ. κβ.
ἀτάλματον Ἑλλάδι μάχθον. ἀλλ' ἐ-
μοὶ δεῖμα μὴ παρεισχρίμψων
καρτερὸν ἔπαυσε μέριμναν·
τὸ δὲ πρὸ ποδὸς ἄρειον αἰεὶ
κρῆμα πᾶν. δόλιος γὰ αἰὼν
ἐπ' ἀνδράσι κρέμαται
ἐλίσσων βιότου πόρον.
ἰατὰ δ' ἐστὶ βροτοῖς
σαώσαι· ἐλευθερία
καὶ τέ. χρὴ δ' ἀγαθὰν
ἐλπίδ' ἀνδρὶ μέλειν.
χρὴ δ' ὐν ἑπταπύλοι-
σι Θήβαις τραφέν-
τ', Αἰγίνᾳ χαρίτων ἄωτον
φορεύμεναι πατρὸς ἕ-
νεκα δίδυμαι γὰρ ἦσαν·
τὸ δυγατέρες Ἀσωπίδων
ϑ' ὁπλότατον. Ζηνὶ δ' ἄ-
δον βασιλῆϊ, ὃ τὰν
μὲν πρὸς καλλιρόᾳ.
Δίρκᾳ φιλαρμάτου πόλιος ἄ-
κιστον ἀγλαΐαν·
διαίρεσις γ. κώ. κβ.
σὲ δ' ἐς νᾶσον Οἰνοπίαν ὐνεγκὼν
κοιμᾶν

κομῶν, δῖον ἔνθα τέκες
Αἰακὸν βαρυσφαράγῳ παρὰ
κεδνότατον ἐπιχθονίων, ὃς
καὶ
δαμόνεσσι δίκας ἐπείρα-
νε. τᾷ μὲν αὐτίθεοι
ἄριστον ἥβας,
ἥων τ' ἀρηΐφιλοι
παῖδες, ἀνορέᾳ
χάλκεον σθένος
τ' ἀμφέπον ὁμαδον·
σώφρονές τ' ἐχθρόν-
το, πινυσί τε θυμόν.
ζώοντι κῆ μακάρων ἐμέμναντ'
ἀγορᾷ, Ζεύς θ' ἅμ-
φὶ Θέτιος, ἀγλαός
τ' ἐρίσας Ποσιδᾶν, γάμῳ
ἄλοχον εὐειδέα θέ-
λων ἑκάτερος ἑαὺ
ἔμμεν'· ἔρως γὰρ ἔχεν.
ἀλλ' ἄ σφιν ἀμέργοισι τέλεσσαν εὐ-
ναὶ θεῶν πραπίδες,

διαίρεσις ιζ.

ἐπεὶ θεσφάτων ἤκουσαν. εἶπε
δ' εὐβουλος ἐν μέσοισι Θέμις
εἴνεκεν πανορμόν ἰὼ φέρ-
τερον γόνον ἀνάκτᾳ πατρὸς τεκεῖν
πόντιαν θεὸν, ὃς κέρασσε
τε κρίσσον ἄλκᾳ βέλος
διώξαι χερὶ, τριό-
δοντός τ' ἀμαιμακέτᾳ,
Διὶ μισγομένᾳ,
ἢ Διὸς παρ' ἀδελ-
φοῖσιν. ἀλλὰ τὰ μὲν
παύσαντε. βροτέων
δὲ λεχέων τυχεῖσα,
ἥν τιν' αἰσιδέτᾳ θανόντα
ἐν πολέμῳ, Ἄρηϊ
χεῖρας ἐναλίγκιον,
ἐσσυμένοισί τ' ἀκμὰν ποδῶν·

τὸ μὲν

dormiebat *tecum*: diuinũ vbi peperisti Æacum grauistrepo patri, honoratissimum mortalium, qui etiam diis lites finiebat. Cuius quidem filii diis pares, & martiales nati natorum anteibant omnes fortitudine ad administrandum strepitum æneum lachrymosum: temperantes quoque fuerunt, & prudentes animo. Hæc meminerunt etiam cælitum concilia, quum Iupiter & Neptunus illustris contendens *erat*, *i contendebat*, de Thetidis nuptiis, vterque volens vxorem formosam suam esse. amor enim *eos* tenuit. sed immortales mentes non confecerunt ipsis coniugium,

¶ quoniam oracula audierãt. Dixit enim recte consulens Themis in medio eorũ, quod fato decretum erat marinam deam parere filium *futurum* regem præstantiorem patre, qui manu agitaret aliud telũ potentius fulmine, tridenteq; inexpugnabili, si *illa* concumberet cum Ioue, aut Iouis fratribus. Sed hæc quidem missa facite. Mortales vero toros adepta, filium intueatur interfectum in prælio, similem Marti manibus, vigore autem pedum *similem* fulguribus. At me-

um *diuinum numen statuit* Peleo Æacidæ dare munus honorarium *harum* nuptiarum, deorum fato decretum, quem piissimum aiunt Iaolci in campo educatum esse.

¶ Eant autem protinus nuncia ad immortale antrũ Chironis, neq; Nerei filia bis tradat nobis folia controuersiarum, sed vespera plenilunii soluat amabile frænum virginitatis sub heroe. Sic loquuta est compellans Saturnios dea at illi superciliis immortalibus annuerũt *dictis illius*. Nec fructus verborum periit. dicunt enim regem simul confectas curasse etiam nuptias Thetidis. & ora doctorum innotescere fecerunt iuuenilem virtutẽ Achillis iis, qui ignari erant *illius*. quod & Mysium campum vitiferum cruentauerit, aspergens atro sanguine Telephi:

¶ & pontem strauerit reditus Atridarum, Helenamque soluerit, Troianos neruos excindens hasta, qui ipsum auertebant quondam a pugna virorum interfectrice, opus *bellicum* in campo exercentem: Memnonem robore magnanimo præditum, Hectoremque, cæterosque eximios pugnatores. quibus Achilles princeps Æacidarum

indicans

τὸ μὲν ἐμὸν, Πηλέϊ θεόμοιρον ὀπάσσαι γάμον Αἰακίδᾳ γέρας, ὅντε δυσβίοτον φασ' Ἰαωλκοῦ πεδίον τραφέμεν πεδίον.

διαίρεσις ιη.

ἰόντων δ' ἐς ἄφθιτον αὖτις ἄγγελίαν μηδὲ Νηρέως θυγάτηρ νεικέων πίτναν ἐς ἐχθυαλιζέτω ἄμμιν. ἐν δ' ἀχρόμιδι δέσθω ἑαυτὸν δὲ ἑαπέραις, ἑᾷ τὸν λύοι κεν χαλινὸν ὑφ' ἥρωϊ παρθενίας. ὡς φάτο Κρονίδαις σὺν ἔποισι θεά. τοὶ δ' ἐπὶ βλεφάροις νεόσσων ἀθανάτοισιν. ἐπέων δὲ καρπὸς ἐκατέφθινε. φάντὶ γὰρ σωσαλέᾳ καὶ γάμον Θέτιος ἄνακτα, καὶ νέαν αὐδεῖξαν σοφῶν ὁμαρτ' ἀπείρατοι δρέπτειν Ἀχιλλέος, ὃν καὶ μύσιον ἀμπελόεν ἄμαξε Τηλέφου μέλανι ῥαίνων φόνῳ πεδίον.

διαίρεσις ιθ.

γεφύρωσέ τ' Ἀτρειδᾶν νόστον, Ἑλέναν τ' ἐλύσατο, Τρωΐας ἴνας ἐκβαμὼν δορὶ, τᾷ μιν ῥύοντό ποτ' ἐν μάχας ἀναμιμνήσκετο, ἔργον ἐν πεδίῳ κορύσσοντα Μέμνονός τε βίαν ὑπέρθυμον, Ἕκτορά τ', ἄλλους τ' ἀρίστους· οἷς δῦκε Περσεφόνας

μενύων

μανύων Αχιλλεὺς
ἔργοις Αἰακιδᾶν,
Αἴγιναν σφετέραν
τε ῥίζαν ἐφάνυε.
τὸν μὲν ἔτε θανόντ' ἀοιδαὶ
ἐλίπεντ', ἀλλά οἱ
παρά τε πυρὰν τάφον
Ἐλικώνιαι παρθένοι
ἔστασαν, ἐπὶ θρῆνόν τε πο-
λύφαμον ἔχευαν. ἔδο-
ξεν ἄρα σφι ἀθανάτοις
ἐσλόν γε φῶτα καὶ φθίμενον ὕ-
μνοις θεῶν διδύμων.

διαίρεσις ζ.

τὸ καὶ νῦν φέρει λόγον, ἑστυτεί τε
Μοισᾶν ἅρμα Νικοκλέους
μεθέπει πυγμάχου κελαδῆσαι,
γεγάρηταί τε μιν, ὃς Ἰσθμιον ὠλόπα
Δωρίων ἔλαχε σελίνων.
ἐπεὶ τοξοκτύπους
ἀνίκαστε δὴ ποτε
καὶ κεῖνος ἄνδρας, ἀφύ-
κτῳ χερὶ κλονέων·
τὸν μὲν ἐ κατελέγ-
χει κείσθ' ἡσυχᾷ
παγκρατέος ἀ-
λίκων τᾷ δὲ ἐν ἄρᾳ
ἀμφὶ παγκρατίου Κλεάνδρῳ
ἐλέκτω μυρσίνας
στέφανον· ἐπί νιν Ἀλ-
καθόᾳ τ' ἀγὼν σὺν τύχᾳ
ἐν Ἐπιδαύρῳ τε νεό-
ζωι πρὶν ἔδεκτο· τὸν αἰ-
νεῖν ἀγαθᾷ παρέχει.
ἔσαν γὰρ ὧν ἄπειρον ὑπὸ χει-
μῶ καλῶν θάμισε.

ΤΕΛΟΣ.

indicans domum Proserpinæ, Æginam, suamque stirpem illustrauit. Eum certe ne mortuum quidem carmina defecerunt: sed eius adstiterunt rogo, sepulchroque Heliconiæ virgines, & super *eum* lamentationem memorabilem fuderunt. Placuit ergo immortalibus strenuum virum, etiam mortuum, hymnis dearum tradere.

¶ Quare & nunc affert celebrationem, & cum alacritate properat Musæus, *i. Musarum* currus ad resonandum sepulchrum Nicoclis pugilis, honorandumque eum, qui apud Isthmum Dorica sortitus est apia: quoniam finitimos vicit olim & ille viros, ineuitabili manu concutiens. Eum profecto nō dedecorat eximii genus patrui, coætaneorum ideo aliquis nectat coronam myrti splendidam Cleandro ob *victoriam* pancratii siquidem eum Alcathoi certamen cum felici sorte, & in Epidauro iuuentus antea excepit: quem laudandum *cuilibet viro* strenuo præbet. pubertatem enim non expertem præclarorum *facinorum* sub latibulo consumpsit.

FINIS.

ΛΥΡΙΚΟΙ.

CARMINVM POETARVM nouem, lyricæ poeseos principum, fragmenta.

ALCÆI,
SAPPHVS,
STESICHORI,
IBYCI,
ANACREONTIS,
BACCHYLIDIS,
SIMONIDIS,
ALCMANIS,
PINDARI.

Nonnulla etiam aliorum.

Cum Latina interpretatione, partim soluta oratione, partim carmine.

Apud Hieronymum Commelinum, Elect. Palat. typographum.
ANNO cIↃ IↃ xcIIIX.

WBP
Opole

ILLVSTRIBVS VIRIS
MARCO & IOANNI FVGGERO,

HENR. STEPHANVS.

SALVERE fratrum par iubeto nobile
Germanicorum, barbite.
Saluere fratrum par iubeto nobile,
Charum nouem ſororibus,
Nouem ſorores quod viciſſim deperit.
Queis tres ſorores hoſpitæ,
Tribusve qui ſunt hoſpites ſororibus,
Et intimi ſodalium.
Hi ſi tuliſſent Ilio quondam pedem,
Præoccupaſſent Nireo
Chii poetæ ſplendidum præconium.
Sed oris eius gratia
Seris merebat ſi cani nepotibus
A vate vatum principe:
Quanto mereret grandiore ſpiritu
Vultus ſonari dignitas,
Qui cum benignis atque cultis moribus
Conſpirat apto fœdere?
Quid quum rotundo ab ore lata profluunt
Orationis flumina?
Quæ ſi ſemel quis auro forsan hauſerit,
Purgata quæ ſit & teres,
Sic detinetur illecebroſis aquis,
Vt ebrius fiat prius,
Sedare poſſit æſtuoſi gutturis
Quam peruicaces impetus.

Quis in labellis lacteis naſcentium
(Sonos ob oris mælleos)
Apes, relictis dulcis Hyblæ collibus,
Finxiſſe non iuret fauos?
Arguta cui non luſcinia putabitur,
Cui non auis Cayſtria
Canoritatis in tenellis oribus
Fudiſſe prima ſemina?
Pro lacte quis non dixerit nutricium
Suxiſſe nectar vbere?
Quos perlubenter filios agnouerit
Suadela, quos Cyllenius
Suo lubenter mentiatur ſemine
Satos, deus facundiæ.
At floruere (quis neget?) facundia
Seclo priore plurimi.
Sed multilingui non fatebor antea
Lepore ſic affabiles
Ad clara ſolis prodiiſſe lumina,
Qua ſurgit, aut qua labitur.
Mirantur omnes Attici Demoſthenis
Horrenda linguæ fulmina:
Nec roſtra quondam Tullii linguæ minus
Erant tonanti conſcia.
Sed ille ſermone eloquens vernaculo,
In cæteris infans erat:
Hic præter illum Romulo notum & Remo,
Callebat Atticos ſonos.
At hoſce fratres audiat ſi Tullius,
Loqui Latine quum libet,
Credat Latinos, hoſpites Germaniæ.
Sin Thuſca verba funderent,

Petrarcha quæret cur procul penatibus
Cælo fruantur extero.
Hos ſi Marotus noſter audiat ſonis
Confabulantes Gallicis,
Faſtidietur aula regis protinus,
Et hos magiſtros præferet
Leporis omnis & ſalis, quo Gallicus
Præ cæteris ſermo nitet.
At quum iocantur mollibus facetiis,
Hiſpana quas tellus parit,
Hiſpanus omnis autumat te fratribus,
Caſtella, patrium ſolum.
Sed & lepores quos dedit gens Cecropis
Per ſcripta ſparſos plurima,
Hos iuuit annis in tenellis carpere,
Iuuatque nunc in fortibus.
Qui nuper ergo ſciſcitabar anxius
Quis dignus hoc libellulo
Futurus eſſet (quo venuſtas & decor
Refulget antiquæ lyræ)
Nunc erubeſco tantulo munuſculo
Tantos morarier viros.
Sed fallor, an præpoſterus ſubit rubor?
Nam ſi poetas ſingulos,
Quorum ſonantes audiuntur hîc lyræ,
Orci tenebris excitos,
Illi ſodales & lubenter hoſpites
Conſtat futuros protinus,
Cur non fauillas ignium rogalium
Hac excipi decet domo?
Valere fratrum par iubeto nobile
Germanicorum, barbite.

ALCÆI VITA, EX Greg. Gyral.

ALcæus fratres duos habuit, alterum quidem Cicin, alterum vero Antimenidem, quem Babyloniorum socium, vt scribit Strabo, appellare erat solitus: & certamina magna confeciſſe dictus, ipſosq; ex maximis periculis liberaſſe Eſt in hiſtoriis proditum, Pittacum ab Alcæo multis contumeliis & conuitiis laceratum. Nam (vt eſt ab Ariſtotele literarum monumentis relatum) quum Alcæus & frater Antimenides patriæ exercitui duces præeſſent, ipſis a ciuibus abrogatis, imperium & eius ſumma eſt Pittaco tradita. quam rem iniquiore animo tulit Alcæus. remq; ipſam in ſuorum carminum locis pleriſque aperte oſtendit. Dionyſius hiſtoriam ita ipſe recenſet, Pittacum, inquit, dictatorem (ſic enim quem illi αἰσυμνήτην, interpretatus eſt) Mitylenæi creauerunt: vt contra exules eos, qui patriæ cum Alcæo nobili poeta erant, confligeret: quare non mirum videri debet ſi cum illo perpetuas inimicitias exercuit. nam & illum, vt refert Laertius, interdum σαυρόποδα & σάραπον, quod latipes eſſet, & pedes traheret, & χοιροπόδην nuncupabat, quod ſciſſuras in pedibus haberet, qua Græce χοιράδες & ῥαγάδες appellantur, Laertio & Phauorino teſtibus. Γαύλῳ vero, quod fruſtra intumeſceret & ſuperbiret. Item φύσκωνα & γάστρωνα, quod pinguis eſſet. ζοφοδορπίδην autem, quod ἄλυχνος, id eſt, non ſine lucerna videret. Porro & ἀγάσυρτον, quod de ſe male audiret & ſordidus eſſet. Atq; huiuscemodi Alcæus conuitiis & maledictis Pittacum eſt inſequutus. Quare quum captiuus in ipſius Pittaci manus veniſſet, vt eſt apud Valerium Maximum, illum quidem impune abire permiſit: tantum admonuit quid in opprimendo poſſet. Heraclitus vero illi dixiſſe ait, veniam longe ſupplicio meliorem. verbum vtiq; ſopho. id eſt ſapiente, dignum: & vel hoc ipſo dignus vt inter ſeptem ſapientes connumeretur. Sed enim non Pittacum ſolum Alcæus eſt inſectatus ſed & Myrſilum, & Megalagyrum, & Cleanthidem, alioſq; nonnullos, qui in patria tyrannidem per impotentiam exercebant. vt tradit Strabo. Commodius ergo, inquit Piſo, ô Pice, Quintiliani verba exponemus, quum Alcæum ait tyrannos inſectatum eſſe. Cui ego, Equidem recte Piſo doces: ſed paulo poſt tu ipſius Quintiliani verba recenſueris. Graci Staſiotica Alcæi quadam

dam opera vocant, quæ vos Latine ſeditioſa dicere poteſtis. Meminit & de his Strabo, in quibus ſcilicet de patriæ ſeditionibus inteſtinisq; diſcordiis a tyrannis oppreſſa agebat: quo etiam carmine nauigationem ſuam & bella deſcripſit. quod & Acron teſtatur & Horatius, quum ita cecinit,

Et te ſonantem plenius aureo
Alcæe plectro dura nauis,
Dura fugæ mala, dura belli.

Herodotus memoriæ monumentis mandauit, eo tempore quo Mitylenæi cum Athenienſibus pugnarent, victoriaq; penes hoſtes eſſet, Alcæum abiectis armis aufugiſſe: quæ ab hoſtibus collecta, in templo Palladis ſuſpenſa fuere. idq; ex ipſius verſibus ad Menalippum facile cognoſci. quam tamen hiſtoriam vt parum fideliter ab Herodoto expoſitã Plutarchus retulit in eo qui inſcribitur De Herodoti abuſione ſeu malignitate: (ſi recte ſic cacoethia interpretatur.) Hiſtoriæ veritatem ſequuti ſunt, Strabo, Laertius & Suidas. At vero in muſicis & in arte modulandorum carminum peritiſſimum fuiſſe Alcæum, præter Græcos & Attilius Donatianus apud Latinos ſcribit. ideoque Horatium in quibusdam ait duriorem videri, quod Alcæum haud recte ſemper ſit imitatus: vt in illo,

Lydia dic, per omnes
Te deos oro, Sybarin cur properes amando Perdere.

Fuere & alii præter hunc Alcæi nomine: inter quos, &c.

DIONYSII HALICARNASSEI ſententia de Alcæi carminibus.

Alcæi autem conſidera ingentem ſpiritum, & breuitatem & ſuauitatem cũ vehementia: præterea vero figuratam orationem cum perſpicuitate: niſi ſi qua in parte dialect' ei damnũ aliquod attulerit. Ante oĩa autẽ conſidera politicorum negotiorũ affectus.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΤΟΥ Αλικαρνασσέως γνώμη περὶ τῶν τοῦ Ἀλκαίου μελῶν.

Ἀλκαίου δὲ σκόπει τὸ μεγαλοφυὲς καὶ βαρὺ καὶ ἡδὺ μετὰ δεινότητος, ἔτι δὲ τοὺς σχηματισμοὺς μετὰ σαφηνείας, ὅσον αὐτῆς μὴ τῇ Αἰολέκτῳ τὴ κεκράκωται· καὶ πρὸς ἅπασι τὸ τῶν πολιτικῶν πραγμάτων ἦθος.

QVINTIL. LIB. X.

Alcæus in parte operis aureo plectro merito donatur qua tyrannos inſectatur: multum etiam moribus confert. In eloquendo quoq; breuis, & magnificus & diligens, plurimumq; Homero ſimilis. ſed in luſus & amores deſcendit, maioribus tamen aptior.

ΑΛΚΑΙΟΥ ΜΕΛΗ.

ΠΑΡΑ ΤΩι ΑΘΗΝΑΙΩι.

ΥΕΙ μὲ ὁ Ζεὺς, ἐν δ' οὐρανῷ μέγας
Χειμὼν, πεπάγασιν δ' ὑδάτων ῥοαί.
Καββαλὲ τὸν χειμῶν', ἐπὶ μὲν πυρὶς
Πῦρ, ἐν κίρναις οἶνον ἀφειδέως
Μειλιχὸν, αὐτὰρ ἀμφὶ κόρσαι
Μαλθακὸν ἀμφὶ γνόφαλλον. *

Παρὰ τῷ αὐτῷ.

Πίνωμεν. τί φλύχνον ἀμμένομεν; δώκτυλος ἀμέρα.
Καδδὲ δ' ἀνάειρε κυλίχναις μεγάλαις, ὦ τὰ ποικίλα. *
οἶνον γὰρ Σεμέλας καὶ Διὸς υἱὸς λαθικηδέα
Ἀνθρώποισιν ἔδωκ'. ἔξχει κίρναις ἴνα ⁘ δύο
Πλείας. κἀκκιφάλας δ' ἀτέρῳ πὰν ἐτέρων κύλιξ
Ὠθείτω, ἴνα τὰς δύο ὕδατος τὰς τρεῖς ἀκράτω. *

Παρὰ

ALCÆI CARMINA.

APVD ATHENÆVM.

PLuit Iupiter, & in cęlo magna Tempestas, concreueruntque aquarum fluxus.
Exturba hyemem, imponens Ignem, infundensq; vinum non parce, * * *
Suaue. * * *

HORATIVS.

Vides vt alta stet niue candidum
Soracte, nec iam sustineant onus
Sylua laborantes, geluque
Flumina constiterint acuto.
Dissolue frigus, ligna super foco
Large reponens: atque benignius
Deprome quadrimum Sabina
O Thaliarche merum diota.

Apud eundem Athenæum.

Bibamus. cur lucernam expectamus? digitus dies.
* * * * * * * *
Vinum enim Semelæ & Iouis filius (quod obliuia dolorum inducit)
Hominibus dedit. Infunde miscens vnum & duos *
Plenis. & ex capite alter calix alterum
Extrudat, vnam ad aquæ *mensuram* duas addens meraci,

Apud

Apud eundem.

Irriga pulmones vino: astrum enim exoritur.
Tempus autem anni graue, omnia qi sitiunt præ æstu.

Apud eundem.

Nunc oportet inebriari, & aliquem bibere inuitum.

Apud eundem.

Nullam aliam seueris arborem prius vite.

HORATIVS.

Nullam Vare sacra vite prius seueris arborem.

Apud eundem Athenæum.

Non oportet malis animum dedere
Nihil enim proficiemus si mœrore nos affecerimus,
O Bacchi sed remedium præstantissimum est,
Vinum afferentes inebriari.

APVD HERACLIdum Ponticum.

Alius enim hinc fluct⁹ voluitur.
Alius inde: nos autem in medio cum naue
Agitamur atra,
Cum magna conflictantes tempestate.
Nam pelagus ipsam mali basin occupat,
Et linteum omne iam cuanidū,
Ac plurimæ laceræ partes in eo:
Laxantque se ancoræ.

SIC HORATIVS,

Et malus celeri saucius Africo
Antennaque gemant? ac sine funibus
Vix durare carina

Possint

Παρὰ τῷ αὐτῷ.

Τέγξει πνεύμονας οἶνῳ· τὸ γὰρ ἄστρον ἐπιτέλλεται.
Ἁ δ' ὥρα χαλεπὰ, πάντα δ' διψᾷ ὑπὸ καύματος.

Παρὰ τῷ αὐτῷ.

Νῦν χρὴ μεθύσκεν, καί τινα πάσεως βίαν πίνειν.

Παρὰ τῷ αὐτῷ.

Μηδὲν ἄλλο φυτεύσῃς πρότερον δένδρεον ἀμπέλου.

Παρὰ τῷ αὐτῷ.

Οὐ χρὴ κακοῖσιν θυμὸν ἐπιτρέπειν.
Πρηκτὸν γὰρ ἐδὲν ἀσάμβροι,
Ὦ Βακχὶ φάρμακον δ' ἄριστον,
Οἶνον ἐνεικάμενοι μεθυσθῆναι.

ΠΑΡΑ ΤΩι ΗΡΑΚΛΕΙδῃ τῷ Ποντικῷ.

Τὸ μὲν γὰρ ἔνθεν κῦμα κυλίνδεται,
Τὸ δ' ἔνθεν· ἄμμες δ' ἐν τὸ μέσσον ναῒ
Φορήμεθα σὺν μελαίνᾳ,
Χειμῶνι μεγάλῳ πιεζόμενοι.
Πὰρ μὲν γὰρ ἄντλῳ ἰσοπέδαν ἔχει,
Λαῖφος δ' ἤδη τῶν ἄκλων ἄδη,
Καὶ λακίδες μεγάλαι κεῖ' αὖθι.
Χαλῶσι δ' ἄγκυραι.

Παρὰ τῷ αὐτῷ.

Τὸ δὴ εὖγε κῦμα τῷ προτέρῳ νεομωσίχῳ, * *
Παρέξει δ' ἄμμι πόνων πολλὼ ἄντλιον.

ΠΑΡΑ

ΠΑΡΑ ΤΩι ΣΤΟΒΑΙΩι

Αργαλέον πενίᾳ κακὸν, ἄχθος ἀμείζαν
Δάμιητοι λαὸν, ἀμηχανίᾳ σὺν ἀδελφεᾷ.

ΠΑΡΑ ΤΩι ΣΧΟΛΙΑ γράψαντος εἰς Πίνδαρον.

Ὡς γὰρ δή ποτε φασὶν Αριστόδημον ἐν Σπάρτᾳ λόγον οὐκ ἀπέλαμπον εἰπεῖν, Χρήμαθ' ἀνὴρ, πενιχρὸς δὲ ἀδὴς πέλετ' ἴσλος, ἀδὲ τίμιος.

ΤΟ ΕΞΗΣ ΣΚΟΛΙΟΝ

οἱ μὲν Αλκμᾶνα φασὶν εἶναι. οἱ δὲ Σαπφοῦς, οἱ δὲ Πραξίλλης τῆς Σικυωνίας, ὡς φησὶν ὁ Εὐστάθιος.

Αδμήτου λόγον ὦ ἔταιρε μαθὼν, τοὺς ἀγαθοὺς φίλει,
Τῶν δειλῶν δ' ἀπίχου, γνοὺς ὅτι δειλῶν ὀλίγα χάρις.

Ὁμοίως δὲ καὶ περὶ τῶν ἑξῆς σκολίων γραψάντων ἀμφισβητεῖται.

Εἶτ' ἐξίω, ὁποῖός ποτ' ἔσσι ἴδω τὸ σῆμα δειλόντα, ἐπίσχω τὸν νοῦν ἰδόντα, κλείσαιμι πάλιν, ἀνδρα φίλον νομίζειν ἀδόλῳ φρενί.

Ἄλλο.

Ὁ δὲ καρκῖνος ὧδ' ἔφη, χαλᾷ τὸν ὄφιν λαβών,
Εὐθέα χρὴ τὸν ἑταῖρον ἕμμεν, καὶ μὴ σκολιὰ φρονεῖν.

Ἄλλο.

Possint imperiosius
Æquor? non tibi sunt integræ lyntea.

APVD STOBÆVM.

Graue paupertas malum, intolerabile: quæ magnum
Domat populum cum perplexitate sorore.

APVD AVTOREM scholiorum in Pindarum.

Vt enim quondam aiunt Aristodemū apud Spartam dictum non inefficax protulisse Pecuniæ *sunt* vir: pauper autem nullus est strenuus, neque in pretio.

SCOLIVM SEQVENS alii Alcæi, alii Sapphûs, alii Praxillæ Sicyoniæ aiunt esse, vt tradit Eustathius.

Narrationem de Admeto, ô sodalis, compertam habens, strenuos ama,

Ab ignauorum autem *consortio* abstine: sciens ignauorū paruam esse beneuolentiam.

Itidem de autoribus sequentium scoliorum dubitatur.

Vtinam liceret, qualis esset quisque, vbi *quis eius* pectus discidisset, deinde mentem conspexisset, clausissetque rursum, virum amicum existimare non doloso animo.

Aliud.

Cancer autē ita loquutus est, quum serpentem chelis prehendisset. Necesse est vt sodalis rectum sequatur, & non obliqua voluat animo.

Aliud

Aliud.

Pallas Tritonia regina gubernā hanc ciuitatem & ciues sine doloribus & seditionibus mortibusq; immaturis. tuque & pater diuitiarum mater Olympia cibū Cereris coronigeris in Horis, filia Iouis Proserpina salue, & hanc recte administrate ciuitatem.

Aliud.

Apud Delum quondam peperit Latona filium Phœbum auricomum regem Apollinem, ceruorumque iaculatricem venatricem Artemin, quæ mulierum magnum habet principatum.

Aliud.

Ion Pan Arcadiæ inclytæ dominator, saltator Bromie, Io Pan ad mea gaudia cane carmina exultans. Vicimus vt volebamus, & victoriam donarunt dii, afferentes a Pandroso ad charam Mineruam.

Aliud.

In myrti ramo gladium gestabo, vt Harmodius & Aristogitō, quando tyrānum occiderunt, & Athenas æquabili iure vti fecerunt. Charissime Harmodie, nōdum es mortuus, sed in beatorū insulis te aiunt esse, vbi est celeripes Achilles, aiunt etiam esse Tydiden strenuum Diomedem. In myrti ramo gladium gestabo, sicut Harmodius & Aristogiton, quum in sacrificiis *quæ fiebant* Mineruæ, virum tyrannum Hipparchum

Ἄλλο.

Παλλὰς τριθηγύφα αὔναξ ὄρθου τλώδε πόλιν τε καὶ πολίτας ἄτερ ἀλγέων τε καὶ στάσεων, καὶ θανάτων ἀώρων. σύ τε καὶ πατὴρ πολύτου μᾶτερ Ολυμπία, εὐ δώδιλε Δήμητερ στεφανηφόρις σὺν ὥραις τε, παῖ Διὸς Φερσεφόνη χαίρετον. εὖ δὲ πόνδε ἀμφίεπτον πόλιν.

Ἄλλο.

Εν Δήλῳ ποτ' ἔπεκτε παῖδα Λατὼ Φοῖβον χρυσοκόμαν ἄνακτ' Απόλλωνα, ἐλαφηβόλον τ' ἰοχεαίραν Αρτεμιν, ἃ γυναικῶν μέγ' ἔχει κράτος.

Ἄλλο.

Ιὼ Παὼ Αρκαδίας μειδέων κλεεννᾶς, ἀρχηστὰ βρόμιε, Ιὼ Παὼ, ἐπ' ἐμοῖς εὐφροσύναις τοῖς ἀοιδαῖς ἄεισδε κεχαρημένος. σὺν ἐκήσαμεν γὰρ ὡς ἐβουλόμεθα, καὶ νίκην ἔδοσαν θεοὶ, φέροντες παρὰ Πανδρόσου ὡς φίλαν Αθηναν.

Ἄλλο.

Εν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω, ὥσπερ Αρμόδιος καὶ Αριστογείτων, ὅτε τὸν τύραννον κτανέτην, ἰσονόμους τ' Αθήνας ἐποιησάτην. φίλταθ' Αρμόδι' οὔπω τέθνηκας. νήσοις δ' ἐν μακάρων σε φασὶν εἶναι, ἵνα περ ποδώκης Αχιλεύς, Τυδείδην τε φασὶ τὸν ἐσθλὸν Διομήδεα. Εν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω, ὥσπερ Αρμόδιος καὶ Αριστογείτων, ὅτ' Αθηναίης ἐν θυσίαις ἄνδρα, τύραννον Ἵππαρχ-

χον

χὼν ἐκφανέτω. ἀὼ σφῶν κλέος ἔστετ᾽ αἰὲν κατ᾽ εὖαν φίλταθ᾽ Ἁρμόδιε κὴ Ἀριστογείτων, ὅτι τὸν τύραννον κτανέτην, ἰσονόμους τ᾽ Ἀθήνας ἐποιησάτην.

Ἄλλο.

Εἴθε λύρα καλὴ χρυσείμα ἐλεφαντίνη,
Καί με καλοὶ παῖδες φορεῖεν Διονύσιον ἐς χορόν.
Εἴθ᾽ ἄπυρον καλὸν χρυσείμα μέγα χρυσίον,
Καί με καλὴ γυνὴ φορείη καθαρὸν θεμένα νόον.

Ἄλλο.

Πόρνη δ᾽ βαλανεῦς ζωτὸν ἔχουσ᾽ ἐμπεδέως ἔθος,
Ἐν ζωτᾷ πύελῳ τόντ᾽ ἀγαθὸν τὸν τε κακὸν λόεν.

Ἄλλο.

Σοὶ μὲν πῖνε, σοὶ ἥβα, σοὶ ἔρα, σοὶ συστεφανηφόρει,

Σοὶ μὲν μεμνόμαι μένεο, σοὶ σάφρονι σωφρονέω.

Ἄλλο.

Ὑπὸ παντὶ λίθῳ σκορπίος ὢν ἐτύφλε τὸν δύστανον.
Φράζεο μή σε βάλῃ. τῷ δ᾽ ἀφανεῖ πᾶς ἕπεται δόλος.

Ἄλλο.

Ἅς τὸν βάλανον τὸν μὲν ἔχω, τὸν δ᾽ ἐρατὸν λαβεῖν.

parchum interfecerunt. Semper gloria vestra erit per terram, chariſſime Harmodie, & Ariſtogiton, quia tyrannum occidiſtis, & æquabili iure Athenas vti feciſtis.

Aliud.

Vtinã lyra pulchra forem eburnea.
Et me pulchri pueri ferrent ad Dionyſiacum chorum.
Vtinam pulchrum eſſem ingens aurum, ignem non expertum,
Et me pulchra mulier geſtaret, puram quæ induiſſet mentem.

Aliud.

Meretrix & balneator eundem habent perpetuo morem,
In eodem ſolio & probum & improbum lauat.

Aliud.

Mecum bibe, mecum pubertatem tranſige, mecum eſto amator, mecum corollas geſta.
Quum inſaniam, vna mecum inſani: quum ero mentis compos, mentis mecum ſis compos.

Aliud.

Sub omnem lapidem ſcorpius ô ſodalis ſubrepit,
Caue ne te feriat. Id enim quod eſt in tenebris, adiunctum habet omnem dolum.

Aliud.

Sus glandem, aliam quidem habet, aliam autem optat accipere:

Ego

Ego quoque puellam pulchram, aliam quidem habeo, aliam autem cupio accipere.

Aliud.

E terra oportet explorare nauigationem,
Si quis poſſit, & induſtriam habeat,
At poſtquam in alto fuerit,
Eo *vento* qui adeſt currere eſt neceſſe.

APVD ARISTOTELEM
Rhetoric. lib. 1.

Alcæus dicit,

Volo tibi quidpiam dicere, ſed me prohibet pudor.

Sappho reſpondet,

Si te cepiſſet bonarum rerum aut honeſtarum deſiderium, nec lingua tua trepidaſſet aliquid improbum prolatura, pudor profecto oculos tuos non occupaſſet, ſed loquereris de re iuſta.

APVD PLVTARCHVM
Sympoſ lib 3.

Teſtatur autem Alcæus, iubens infundere vnguentum capiti multa paſſo, & cano pectori.

Apud eundem in libro de cupiditate diuitiarum.

Pulchrum eſt enim vna cum voluptatibus ſimul deficere cupiditates, quas neque virum neque mulierem effugiſſe dicit Alcæus.

APVD

Καὶγὼ παῖδα καλὸν τὸν μὲν ἔχω, τὸν δ᾽ ἐρατὴν λαβεῖν.

Ἄλλο.

Ἐκ γᾶς χρὴ καλῶς πλέειν πλόον,
Εἰ τις δύναιτο· καὶ παλάμαν ἔχοι·
Ἐπὶ δ᾽ ἂν πόντῳ χρύσηται,
Τῷ παρεόντι τρέχειν ἀνάγκη.

ΠΑΡΑ ΤΩι ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΙ
ἐν τῇ τῆς ῥητορικῆς α.

Ἀλκαῖος λέγει,

Θέλω τί τ᾽ εἰπεῖν, ἀλλά με κωλύει αἰδώς.

Σαπφὼ δ᾽ ἀποκρίνεται.

Αἰ δ᾽ ἴκες ἐς ἐσλῶν ἵμερον ἢ καλῶν, καὶ μήτ᾽ εἰπεῖν γλῶσσ᾽ ἐκύκα κακόν, αἰδὼς κέν σε οὐκ ἔχεν ὄμματα, ἀλλ᾽ ἔλεγες περὶ τῶ δικαίω.

ΠΑΡΑ ΤΩι ΠΛΟΥΤΑΡΧΩι,
συμποσιακῶν βιβλ γ.

Μαρτυρεῖ δὲ Ἀλκαῖος, κελεύων καταχεῖσθαι μύρου καὶ ζῆς πολλὰ παθοῖσης κεφαλᾶς, καὶ τῶ πολιῶ στήθεος.

Πρὸς τῷ αὐτῷ ἐν τῷ περὶ φιλοπλουτίας.

Χαλεπὸν γὰρ ἅμα ταῖς ἡδοναῖς συνεκλιπεῖν τὰς ἐπιθυμίας, ἃς μήτε ἀνὴρ φησὶν Ἀλκαῖος ἀφυγεῖν, μήτε γυναῖκα.

ΠΑΡΑ

ΠΑΡΑ ΤΩι ΗΦΑΙ-
στίωνι.

Ἦλθες ἐκ περάτων γᾶς ἐλεφαντίναν
Λαβὼν τῶ ξίφεος χρυσοδέτου ἔχων.

Παρὰ τῶ αὐτῶ.

Ἦ ῥ' ἔτι Δινομένει τῶ τυραννίω πάρμεν. λαμπρὰ κέαται ἐν μυρσινήᾳ.

Παρὰ τῶ αὐτῶ.

Κύκνος δὲ παρὰ ποσὶ πρὸς δόμους ἐλήλυμεν.
Τοιῶδε φωτὸς πρὸς δόμους ἐλήλυτε.

Παρὰ τῶ αὐτῶ.

Ἐμὲ δειλαὼ, ἐμὲ πασᾶν κακαθάτων πόσ' ἔχοισαν.

Παρὰ τῶ αὐτῶ.

Δέξαι με κωμάζοντα, δέξαι, λίσσομαί σε, λίσσομαι.

Παρὰ τῶ αὐτῶ.

Νύμφας τᾶς Διὸς ἐξ αἰγιόχω φασὶ τετυγμένας.

Παρὰ τῶ αὐτῶ.

Κερκίδα βασιλῆος γλῶς Αἴαν τὸν ἄμεργον πόσ' Ἀχιλλέα.

Παρὰ τῶ αὐτῶ.

Ἐκ μ' ἐλάσας ἀλγέων.

Παρὰ τῶ αὐτῶ

Χᾶρε Κυκλάδων ὁ μέδων· σὲ γάρ μοι

* *

APVD HEPHÆstionem.

Venisti ex finibus terræ, eburneum
Manubrium ensis auro reuinctũ habens.

SAPHVS

SAPPHVS VITA, EX LILII Greg. Gyraldi dialogo IX, De poetarum historia.

NVnc iam de Sappho loquamur, quam sic laudat Strabo, vt ei similem nullam fuisse, ne in minima quidem poetices parte, asserat. quod idem Eustathius in Dionysii commentariis affirmat. Fuit hæc Scamandronymi ex Cleide vxore filia, alii, vt Suidas ait, Simonis dixere, alii Eunomini, seu Euemenis, alii Erigyi, seu Eucryti, alii Semi, alii Camonis, alii (vt omnium opiniones vobis afferam) Etarchi. Obtinuit tamen vt a pluribus Scamandronymi credatur. quos Herodotus in historiis sequutus est. Fratres vero tres habuit, Larychum, Eurygium, & Charaxum: e quibus Larychum suis versibus celebrauit, atq; in primis quum vina in Prytaneo Mitylenæis administrauit: quod & scribit Athenæus. At vero Charaxum valde vituperare erat solita, quod Rhodopen meretricem olim Æsopi Phrygii fabulatoris conseruam inuerecunde adamarit, & ita perdite vt eius causa omne fere patrimonium consumpserit. Huius quidem meretricis pyramida celebrat Herodotus, Plinius, Strabo, & alii plerique. Fratrem ergo Charaxũ Sappho eius meretricula causa odio & carminibus est insequuta. Apud Athenæum reprehenditur Herodotus (sed eum Herodoto vos etiam Strabonem intelligatis, quoniam idem & manifestius existimauit) quod scilicet Rhodopis & Dorice eadem fuerit meretrix a Charaxo dilecta: cum duæ fuerint. Rhodopis enim Thressa genere fuit. Dorice Naucratitis. Neq; enim Rhodopis verna Delphos misit, sed Dorice. idem ab Athenæo epigrammate Posidippi comprobatur. Sed nos hæc mittamus, ipsamq; Sapphum referamus, quæ viro nupsit Cercolæ. Sunt qui Cercyllam perperam vocent. si Græcis scriptoribus standum, ex Andro insula is fuit ditissimus, vt Suidas refert: ex quo filiam genuit, cui nomen Cleïs. Sed eo mortuo diuersis amoribus est diffamata, adeo vt vulgo tribas vocaretur. promiscue enim impudens pueros & puellas arsit: vnde & mascula ideo a quibusdam appellari creditur ab Horatio Flacco, & Ausonio Gallo, quod marium scilicet vices in opere cum puellis gereret. sint licet (inter quos Porphyrion) qui eam ob studia poetica id nominis sortitam velint: in quibus studiis vt vir versata est. Quasi non & alia

alia pene innumerabiles fœmina id ſtudium magnifice exercuerint. Alii maſculam ea cauſa dictam arbitrantur quod Leucadium, qui virorum erat, ſaltum animoſe aggreſſa fuerit: ad quod Papinianum illud ex patris epicedio referunt.

--ſaltus, *inquit*, ingreſſa viriles
Non formidata temeraria Leucade
Sappho.

Suidas tres Sapphûs diſcipulas nominat. Anagoram Mileſiam, Gongylam Colophoniam, & Eunicam Salaminiam: & tres item ab eadem puellas amatas prodidit, Atthida, Teleſillam & Megaram. Verum ego plures comperi: quarum hæc nomina, Pyrrho, Mnais, Anactorie, Cydno, Cyrene: & poſt has Phaon Leſbius adoleſcens, quem Plinius amatum tradit propter herba radicem, quam noſtri Centumcapita vocant, qua alterutrius ſexus ſimilitudinem refert. vnde ſi viris contigerit mas, amabiles fiunt: quo pacto, inquit, amatus fertur Phaon Leſbius a Sappho. quem Phaonem, quum in Siciliam nauigaſſet, lepidiſſimo carmine Sappho eſt proſequuta: quod Ouidius poeta in epiſtola eius nominis imitatus creditur. cuius inquam Phaonis amore impatiens Sappho, ſe a Leucade in mare præcipitem dedit, quem e Leucade ſaltum & alios ſubiiſſe legimus.

Et aliquanto poſt,

Quidam alteram Sapphon exiſtimarunt, quæ Phaonem amarit. Sunt & qui plectrum ab ea excogitatum ſcribant. Menachmus quidam Sicyonius pectida inueniſſe ait. (inſtrumenti muſici id nomen) quam rem pluribus Athenæus exequitur. Sed iam & quæ a Sappho ſcripta ſunt referamus. Condidit in primis Lyricorum libros nouem, Epigrammata, Elegiam Iambos, Monodias, Epithalamium, & alia quædam. Æolico vero dicendi charactere vſa eſt, ab ipſo quoq; carmen Sapphicum deductum eſt, vt Hephæſtion, Terentianus, Attilius & Diomedes obſeruant. Quin & ab eadem Æolicum carmen & antiſpaſticum inuectum eſt, vt Attilius & Terentianus ſcribunt. Harmoniam præterea myxolydii a Sappho repertam prodit Ariſtoxenus, quem ſequutus eſt Plutarchus in muſica, tametſi quidam in Pythocliden tibicinem referunt, & Lyſis in Lamproclem Athenienſem. At vero gratiam tantam in carmine habuiſſe, &c.

SAPPHVS

SAPPHVS
CARMINA.

APVD DIONYSIVM Halicarnaſſeum in libro De ſtructura orationis.

Canticum ad Venerem.

Elia Andrea interprete.

SEdibus gaudens variis doliſque
O Iouis proles Cypri ſempiterna,
Confici ne me patiaris, oro,
Diua dolore.
Huc ades tandem, precibus vocata
Si meis vnquam celer, affuiſti.
Tecta me propter quia ſæpe linquis
Aurea patris:
Et venis curru properante vecta:
Te nigris ad me tenues per auras
Paſſeres alis agiles ferebant
Æthere ab alto.
Hîc ingales vix tibi ſunt ſoluti,
Ore quum tu me, dea ſempiterno
Incipis, ridens, animum rogare
Quæ mala tangant.
Cur vocem te, quid mihi tum furenti
Maxime poſcam fieri, quis autem
Ser-

ΣΑΠΦΟΥΣ
ΜΕΛΗ.

ΠΑΡΑ ΔΙΟΝΥΣΙΩΙ ΤΩΙ Αλικαρνασσεῖ, ἐν τῇ περὶ συνθέσεως ὀνομάτων.

Ασμα εἰς Αφροδίτην.

ΠΟικιλόθρον' ἀθάνατ' Αφροδῖτε,
Παῖ Διὸς δολοπλόκε' λίσσομαί σε
Μή μ' ἄτασι μηδ' ὀνίαισι δάμνα
Πότνια θυμόν.
Ἀλλὰ τῆδ' ἔλθ' εἴποτε κἀτέρωτε, [λάκα
Τᾶς ἐμᾶς αὐδᾶς ἀίοις, αἶς πολ-
Ἔκλυες. πατρὸς δ' δόμων λιποῖσα,
Χρύσιον ἦλθες
Ἅρμ' ὐπαζεύξασα· κάλοι δέ σ' ἆγον [ναες
Ὠκέες στροθοὶ, πέρυγας μελαί-
Πυκνὰ δινεύοντες ἀπ' ὠράνω, αἰθέρος διὰ μέσσω.
Αἶψα δ' ἐξίκοντο· τὺ δ', ὦ μάκαιρα,
Μειδιάσαισ' ἀθανάτῳ προσώπῳ
Ἤρε' ὅττι δηὖτε πέπονθα, κὠττι
Δηὖτε κάλημι.
Κ' ὅττι μοι μάλιστ' ἐθέλω γενέσθαι
Μαινόλᾳ θυμῷ, τίνα δηὖτε πείθω,

B Κὼ

Καὶ σιγήνυσαν φιλότητα. πῖς σ' ὦ
Σαπφοῖ ἀδικεῖ;
Καὶ γὰ αὐ φεύγει, ταχέως διώξει·
Αἰ δὲ δῶρα μὴ δέκετο, ἀλλὰ δώσει·
Αἰ δ' μὴ φιλεῖ, ταχέως φιλήσει,
Κ' �€πὶ κηλέυσι.
Ἔλθέ μοι καὶ νῦν, χαλεπᾶν δὲ λῦσον
Ἐκ μεριμνᾶν. ὅσσα δέ μοι τελέσσαι
Θυμὸς ἱμείρει, τέλεσσον, σὺ δ' αὐτὰ
Σύμμαχος ἔσσο.

ΠΑΡΑ ΔΙΟΝΥΣΙΩι ΤΩι Λογίνῳ, ἐν τῷ περὶ ὕψους λόγῳ.

Φαίνεταί μοι κῆνος ἴσος θεοῖσιν
Ἔμμεν' ὤνηρ, ὄστις ἐναντίος τοι
Ἰζάνει, καὶ πλασίον ἀδὺ φωνεύσας ὑπακούει,
Καὶ γελαίσας ἱμερόεν· τό μοι τὰν
Καρδίαν ἐν στήθεσιν ἐπτόαισεν,
Ὡς ἴδον σε, βρόχεον· ἐμοὶ γὰρ ὠδὰς
Οὐδὲν ἔτ' ἦκε.
Ἀλλὰ κὰμμὲν γλῶσσ' ἔαγε, λέπτον
Αὔτικα χρῶ πῦρ ὑπαδεδρόμακεν,
Ὀμμάτεσσιν οὐδὲν ὄρημι, βόμβει δ' ἀκοαί μοι.
Κὰδ δ' ἴδρως ψυχρὸς κέχυται, τρόμος δὲ
Παῖσαν ἀμπρει· χλωροτέρη δὲ ποίας
Ἐμμί· τεθνάκην δ' ὀλίγω δέοισα,
Φαίνομ' ἄπυστος.

THN

Seruiat captus mihi. Quis lacessit
Te mea Sappho?
Si fugit nunc te, cito persequetur:
Accipit nunquam? dabit vsque dona:
Nō amat te nūc? at amabit & quocunque iubebis.
O fauens adsis quoq; nunc, meumque
Libera curis animum molestis.
Adiutrix oro mihi sis in omni
Fortis amore.

APVD DIONYSIVM Longinum, in libro de sublimi genere dicendi.

Catulli interpretatio, postremis quatuor versibus exceptis, qui sunt Henrici Stephani.

ILle mi par esse deo videtur,
Ille, si fas est, superare diuos,
Qui sedēs aduersus identidem te
Spectat & audit.
Dulce ridentem: misero quod omnes
Eripit sensus mihi. nam simulte
Cypria aspexi, nihil est super mi
Quod loquar amens.
Lingua sed torper, tenues sub artus
Flamma demanat, sonitu suopte
Tinniunt aures, gemina & teguntur.
Lumina nocte.
Manat & sudor gelidus, tremorq;
Occupat totam: velut herba, pallent
Ora: spirandi neq; compos, orco
Proxima credor.

Apud

Apud eundem in Demetrii vita.

Quum igitur aliis quidem ingredientibus, eodem modo se haberet, at Stratonice vel cum Seleuco vel seorsim ventitante, Sapphica illa ei contingerēt, vocis suppressio, rubor igneus, oculorum significationes, sudores acres, incompositus & turbulentus motus in venarum pulsibus: tandem vero, quum animus magnis viribus expugnaretur, hæsitatio, & stupor & expallescentia: circa hæc, considerantem Erasistr. &c.

Apud eundem in libello De amore.

Reducito nobis in memoriam vbi pulchra Sappho dicat, amica in conspectum prodeunte, vocem hærere, & corpus aduri, & pallorē, languorēq; & vertiginem oculorum occupare ipsam.

Sic interpretando, pro φλέγεσθαι lego φλέγεσθαι, ἐν πολλῷ pro πολλῶν.

Apud

ΤΗΝ ΕΞΗΣ ΤΗΝ ΠΑΡΑ τῷ Πλουτάρχῳ ῥῆσιν ἐκ τῆς ὠφελησούσης ἀδῆς χρὴ διορθώσεως τυγχάνειν. ἔστι δ' αὐτὴ ἐν τῷ Πῶς ἂν τις αἴσθοιτο ἑαυτοῦ ὠφελούμενος ἐπ' ἀρετῇ.

Νέῳ δ' ἀνδρὶ συναμμένῳ ὠφελουμένῳ ἀληθοῦς ἐν φιλοσοφίᾳ τὰ Σαπφικὰ ταῦτα πυρέπει. Καὶ μὲν γλῶσσά γε λέπτον αὐτίκα χρῷ πῦρ ὑπαδέδραμε, καὶ ἀθόρυβον δ' ὄψιν, καὶ πρόπον ὀμμα. φθέγγεσθαι δ' ἀκούσαι πομπεύσας.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, ἐν τῷ τῶν Δημητρίου βίῳ.

Ὡς οὖν τῶν μὲν ἄλλων εἰσιόντων ὁμοίως εἶχε· τὴν δὲ Στρατονίκης καὶ καθ' ἑαυτὴν καὶ μετὰ Σελεύκου φοιτώσης πολλάκις, ἐγίνετο τὰ τῆς Σαπφοῦς ἐκείνα περὶ αὐτὴν πάντα, φωνῆς ἐπίσχεσις, ἐρύθημα πυρῶδες, ὄψεων ὑπόδεξις, ἰδρῶτες ὀξεῖς, ἀπορία καὶ θόρυβος ἐν τοῖς σφυγμοῖς. τέλος δ', τῆς ψυχῆς καὶ κράτος ἡττωμένης, ἀπορίαν καὶ θάμβος καὶ ἀχρείασις, ἐπὶ τούτοις ὠφελογιζόμενον τὸν Ἐρασίστρατον, καὶ τἄλλα ἑξῆς.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, ἐν τῷ ἐρωτικῷ.

Ἀναμνήσαν ἡμᾶς ἐν οἷς ἡ καλὴ Σαπφὼ λέγει, τῆς ἐρωμένης ἐπιφανείσης, τῷ τε φωνῷ ἰσχεσθαι, καὶ φθέγγεσθαι τὸ σῶμα, καὶ καταλαμβάνειν ὠχρότητα καὶ πλάνον αὐτῶν καὶ ἰλιγγον.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, κ) τὸ τέλος τῶν γαμικῶν παραγγελμάτων.

Εἰ γὰρ ἡ Σαπφὼ ἀφ' τὸν τοῖς μέλεσι κομψεραφίαν ἐφερή τηλικοῦτον, ὥστε γράψαι τοιοῦτο ἵνα πλησιον. Κατθανοῖσα δὲ κείσεαι, οὐδέ τις μναμοσύνα σέθεν ἔσσετ'. οὐ γὰρ μετέχεις ῥόδων τῶν ἐκ Πιερίας· πῶς οὐχὶ σοι μᾶλλον ἐξῆσεν μέγα φρονεῖν ἐφ' ἑαυτῇ καὶ λαμπρεῖσθαι, εἰ μὴ τῶν ῥόδων ἀλλὰ τῶν καρπῶν μετέχοις, ὧν οἱ μοῦσαι φέρουσι καὶ χαρίζονται τοῖς παιδείαν & φιλοσοφίαν θαυμάζουσι;

ΠΑΡΑ ΤΩι ΣΤΟΒΑΙΩι, ἐν τῷ περὶ ἀφροσύνης λόγῳ.

Κατθανοῖσα δὲ κείσεαι, οὐδέ ποτε μναμοσύνα σέθεν ἔσσετ', οὐδέ ποκ' ὕστερον. οὐ γὰρ μετέχεις ῥόδων τᾶν ἐκ Πιερίας· ἀλλ' ἀφανὴς κἀν Ἀΐδα δόμοις φοιτάσεις· ἐρεῖς δὲ σε βλέψᾳ παῖσ' ἀμαυρῶν νεκύων σκιπποδαμᾶν.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, ἐν τῷ λόγῳ τῷ περὶ δεῖν ἐν τοῖς γάμοις τῶν συναπτομένων ἡλικίας σκοπεῖν.

Ἀλλ' ἐὰν φίλος ἀμῖν λέχος ἄρνυσο νεώτερον.

Οὐ γὰρ πλάσομαι ἐγὼ ξυνοικεῖν ἄσσα γεραιτέρᾳ.

ΕΚ ΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΝ Πίνδαρον σχολίων

Ὁ πλοῦτος αὖδα δρεπτός, οὐκ ἀσινὴς πάροικος.

γεράφεται δὲ καὶ ἕπτως, Ὁ πλοῦτος αὖδα δρεπτός, οὐκ ἀγαθὸς συνοίκης.

Αὐτόθι.

Apud eundem, in fine connubialium praceptorum.

SI enim Sappho propter elegantiam in scribendis carminibus adeo magnifice de se sentiebat, vt scriberet ad quandam diuitem, Mortua autē iacebis, neq; vlla memoria tui erit: neq; enim particeps es rosarum ex Pieria *prouenientium:* quomodo non magis tibi licebit magnifice de te sentire & splendide, si non rosarum: sed fructuum sis particeps quos Musæ producunt & largiuntur iis qui doctrinam & philosophiam admirationi habent?

APVD STOBÆVM, in tractatu de amentia.

Mortua autem iacebis, neque vnquam postea memoria tui extabit: non enim particeps es rosarum ex Pieria *prouenientium:* sed obscura ad Orci domos ibis: neque te quisquam videbit postquam ad vmbras exiles auolaueris.

Apud eundem in tractatu de consideranda in nuptiis ætate eorū qui matrimonio iunguntur.

Sed si sis amicus nobis, torum accipe iuueniliorem.

Non enim sustinebo tecum consuescere, quum sim senior.

EX SCHOLIIS IN Pindarum.

Diuitiæ absque virtute, non innoxiæ sunt hospitæ.

Ibidem

Ibidem.

Expressit *Pindarus* ad viuum aquilam quæ insideret Iouis sceptro, & demulceretur musicis canticis, somno oppressi, expansis vtrinque alis, & librari ac velut stateræ impositam esse, quod arctum esset sceptrum ne delaberetur propter canticum *cui attenta erat:* sed tuto fixa vestigia haberet. At Sappho contrario sensu de columbis. His relanguit animus, & demittunt alas.

Ibidem.

Aurum autem *est* incorruptibile. *vnde* & Sappho, Quia Ioue prognatum aurum, ipsum neq; tinea neque cossus rodit.*

Ibidem.

Χαρίζεσθαι peculiariter significat Concumbere. Aristophanes in Equitibus, metaphorico sermone vtens, Quum enim multi eam tentauerint, eam paucis χαρίσασθαι. *id est, obsequium concubitus præstitisse.* & Sappho, Parua mihi videris esse, ô puella, & ἄχαρις, id est, *charitum venerearum expers.*

Lego enim ἔμμαν φαίνεαι κἀχαρις, ex sequente Plutarchi loco & illa verba ἡ μήπω δυν. &c. puto esse non Sapphus, sed scholiastæ, quibus vocem ἄχαρις explicat.

Plntarchus in libello de Amore.

Charis enim, ô Protogenes a veteribus vocatū fuit obsequiū quod

Αὐτόθι.

Παύει διετύπωσεν [ὁ Πίνδαρος] ὅτι δὴ ὁ ἀετὸς ἐπικαθήμενος τῷ τοῦ Διὸς σκήπτρῳ, κ) κηλούμενος ταῖς μουσικαῖς ᾠδαῖς, εἰς ὕπνον καθίσταται, ἀμφοτέρας χαλάσας τὰς πτέρυγας, & παλαντευόμενος, καὶ ζυγοστατούμενος ὥσπερ, ἀφ' τὸν τοῦ σκήπτρου τενότητα, ὥστε αὐτὸ μὴ ἐξολισθαίνειν τῇ ᾠδῇ, ἀλλ' ἀσφαλῆ τὴν βάσιν ὑπάρχειν. ἡ δὲ Σαπφὼ ἐπὶ δὲ εὐναίου ἐπὶ τῶν ταρσῶν, Ταῖσι ψυχρὸς μὲ ἐκλυτο θυμός, πάρος δ' ἐέσσι τὰ πτερά.

Αὐτόθι.

Ὁ δὲ χρυσὸς ἄφθαρτος. καὶ ἡ Σαπφώ. Ὅτι Διὸς παῖς ὁ χρυσός, κεῖνον ἰὸς, οὐδὲ κὶς δάπτει, βρωτέων φρένα κράτιστον φρενῶν.

Αὐτόθι.

Χαρίζεσθαι κυρίως τὸ συνουσιάζειν λέγεται. Ἀριστοφάνης δὲ ἐποίησεν ἐπὶ μεταφορᾶς. Πολλῶν γὰρ ἤδη πειρωμένων αὐτὴν, ὀλίγοις χαρίσασθαι, κ) Σαπφὼ, Μικρά μοι παῖς ἐμμένει λιπόχαρις· ἢ μήπω δυναμένη ἀφ' τὴν ἡλικίαν χαρίσασθαι.

Παρὰ δὲ τῷ Πλουτάρχῳ ἐν τῷ ἐρωτικῷ.

Χάρις γὰρ, ὦ Πρωτόγενες, ἡ δ' ἡλέος ὕπαξις τῷ ἄρρενι κέκλη-

ωεθς τ παλαιῶν· καὶ τὸν ἕσπερον γάμων ἔχουσαν ὥραν ἡ Σαπφὼ ωεθσπαγορεύουσα φησὶν, Ὅσπερ μικρά μοι πάϊ ἐμμεναι φαίνεαι κάλιχορος.

ΕΚ ΤΩΝ ΕΙΣ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΝ τὸν Ῥόδιον σχολίων.

Ερσῆσσα ἢ, αὐτὶ τ πυῤῥὰ ὑπέρυθρος. ἔστι παρὰ τὸ Σαπφικὸν, Παντοδαπαῖς μεμιγμένα χροιαῖσιν.

ΕΚ ΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΥΡΙΠΙΔΗΝ σχολίων.

Καὶ ἡ Σαπφὼ ἢ ἕσπερον τὸν ἕαστερον ἀστέρα εἶπε, τρόπον τινὰ ἐτυμολογοῦσα τὸ ὄνομα, Ἕσπερε πάντα φέρων ὅσα φαινόλης ἀσκέδασε αὔως.

ΕΚ ΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΝ Σοφοκλέα σχολίων.

Καὶ Σαπφὼ, Ἥρης ἄγγελος ἱμερόφωνος ἀηδών.

ΠΑΡΑ ΤΩι ΕΥΣΤΑΘΙΩι.

Ἀστέρες μὲν ἀμφὶ καλὰν σελάνναν ἄψ ἀποκρύπτουσι φαεινὸν εἶδος, ὁπόταν πλήθουσα μάλιστα λάμπῃ γᾶν.

ΠΑΡΑ ΤΟ ΕΡΜΟΓΕΝΕΙ ωεθὶ ἰδεῶν τόμῳ β', ἐν τῷ ωεθὶ γλυκύτητος κεφ.

Καὶ ὅταν τὴν λύραν ἐρωτᾷ ἡ Σαπφὼ ἢ ὅταν αὐτὴ ἀποκρίνηται, οἷον, Ἄγε χέλυ δῖα μοι λέγε, φωνάεσσα δὲ γένευ

ἀφαίρεται δὲ ἕτερα παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ, Ἄγε μοι δῖα χέλυ φωνάεσσα γήρυσαι. Παρὰ τῷ αὐτῷ Ερμησιάνακτι. Κάλλος χωρὶς [ἔστιν εἰκῆ φράζειν] quod fœmina mari præstat. atq; adeo Sappho quandam nõdum viro maturam compellans, ait, Quia parua mihi videris esse, & ἄχαρις. *id est, charitum venerearum expers.*

EX SCHOLIIS IN Apollonium Rhodium.

Ερσῆσσα autem pro Rufa, Subrubea. estque e Sapphico, Omnigenis permixta coloribus.

EX SCHOLIIS IN Euripidem.

Sappho quoque sic de Vespero stella dixit, quodammodo etymologiam nominis eius ponens, Vesper omnia ferens, quæcunque dispersit aurora, quæ omnia in lucem profert.

EX SCHOLIIS IN Sophoclem.

Et Sappho, Veris nuncia blandiloqua luscinia.

APVD EVSTATHIVM.

Stellæ quidem circa pulchram lunam retro abscondunt fulgidam faciem, tum maxime quum plena terram illustrat.

APVD HERMOGENEM De Ideis tomo II, in capite De dulcedine orationis.

Et quum lyram interrogat Sappho, & quum illa respondet. vt, Age chely diuina, fias vocalis.

Apud eundem, ibidem.

Pulchritudinem loci *permittitur describere per ecphrasin*, & varias consitiones, fluentorumque diuersas species, & quæcunque talia hæc enim & oculis oblectationem afferunt, dum cernuntur, & auribus, dum narrantur. vt Sappho, Circum autem aqua frigida susurrum edit per ramos. Item, Dum agitantur folia, somnus prorepit.

APVD DEMETRIVM Phalereum.

Festiuitates autem figurarum *orationis* manifestæ sunt etiam plurimæ apud Sapphum. vt per reduplicationem alicubi noua nupta virginitatem compellans dicit, Virginitas virginitas quo abis me relicta?

Illa autem respondet ei eadem figura.

Non amplius veniam ad te, non amplius veniam.

Ibidem.

Festiuitatem vero quærit aliquando *Sappho* & ex relatione: vt in vespero, Vesper omnia fers: fers vinum, fers capram, fers matri filiam.

Ibidem.

Nascuntur etiam e dictione festiuitates, videlicet per metaphoram, vt de cicada, Sub alis autem funditat argutam cantilenam * quemcunque tandem in *locum* æstuosum aduolans, sonorum reddat.*

Ibidem.

Ex comparatione etiam de excellen-

ζειν] καὶ φυτείας ἀμφοτέρους, καὶ ῥυμάτων ποικιλίας, καὶ ὅσα τοιαῦτα. ζῶντα γὰρ καὶ τῇ ὄψει ωεθσβάλλει ἡδονὴν ὁρώμενα, καὶ τῇ ἀκοῇ, ὅτε ἐξαγγέλλοι τις. ὥσωερ ἡ Σαπφὼ, Αμφὶ δὲ ὕδωρ ψυχρὸν κελάδει δι' ὔσδων μαλίνων. καὶ, Αἰθυσσομένων δ' φύλλων κῶμα καταῤῥεῖ.

ΠΑΡΑ ΤΩι ΔΗΜΗΤΡΙΩι τῷ Φαληρεῖ.

Αἱ δὲ ἀπὸ τῶν ἀγνοούντων χάριτες δῆλαί εἰσι καὶ πλείστας παρὰ Σαπφοῖ. οἷον ἐν τῇ ἀναδιπλώσεως που νύμφη ωεθὸς τὴν παρθενίαν φησὶ, Παρθενία παρθενία ποῖ με λιποῦσα οἴχῃ; Ἡ δ' ἀποκρίνεται ωεθὸς αὐτὴν τῷ αὐτῷ σχήματι, Οὐκέτι ἥξω ωεθός σε, οὐκέτι ἥξω.

Αὐτόθι.

Χαριεντίζεται δέ ποτε [ἡ Σαπφὼ] καὶ ἐξ ἀναφορᾶς· ὡς ἐπὶ τοῦ ἑσπέρου, Ἕσπερε πάντα φέρεις· φέρεις οἶνον, φέρεις αἶγα, φέρεις μητέρι παῖδα.

Αὐτόθι.

Γίνονται δὲ καὶ ἀπὸ λέξεως χάριτες, ἤγουν ἐν μεταφορᾷ. ὡς ἐπὶ τοῦ τέττιγος, Πτερύγων δ' ὑπακουστὰν ἐχέτω λιγυρὰν ἀοιδάν· ὅ, τι ποτ' ἂν φλόγιον καθίετον ἐπιπτώμενον καθυδείη.*

Αὐτόθι.

Ἐκ δὲ παραβολῆς ἐστὶ τὸ ἐξ-

ἐχοντος ἀοιδὸς ἡ Σαπφὼ φησι, Πίερόχος ὡς ὅτ' ἀοιδὸς ὁ Λέσβιος ἀπολοιμπάνῃσιν.

Αὐτόθι.

Ἔστι δέ τις ἰδίως χάρις Σαπφικὴ ὅτι μεταβολῆς, ὅταν τι εἰποῦσα μεταβάλληται, καὶ ὥσπερ μεταγνοήσῃ. οἷον, Ὑψοῦ τὸ μέλαθρον ἀείρατε τέκτονες ἀνδρες· γαμβρὸς ἔρχεται ἶσος Ἄρηϊ, ἀνδρὸς μεγάλω πολλῷ μείζων.

Αὐτόθι.

Καὶ τὰ Σαπφικὰ, Πολὺ παντὸς ἁβρομέλεστερα, Χρυσοῦ χρυσοτέρα.

ΠΑΡΑ ΤΩι ΜΑΚΡΟΒΙΩι, Κρητικῶν βιβ. ε, καὶ παρ' Ἀθηναίῳ.

Κοινῇ δ' ἅρμα πάντες καρχήσι' ἔχον,
Καὶ ἔλειβον· ἀρῴατο δὲ πάμπαν
Εσλὰ τᾷ γαμβρᾷ.

ΠΑΡΑ ΤΩι ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΙ Ῥητορ. β.

Φησὶν ὁ Ἀλκαῖος,
Θέλω τίν τ' εἰπεῖν, ἀλλά με κωλύει αἰδώς.
Δοκεῖ δὲ καὶ ἡ Σαπφὼ,
Αἰ δ' ἶχες ἐς ἐσλῶν ἰμερον ἢ καλῶν, καὶ μήτ' ἐπεῖν γλῶσσ' ἐκύκα κακὸν, αἰδὼς κέν σε οὐκ εἶχεν, ἔμμεναι, ἀλλ' ἔλεγες περὶ τῶ δικαίω.

ΠΑΡΑ ΤΩι ΑΡΙΣΤΕΙΔΗι ἐν τῷ περὶ παρηφθέγματος λόγῳ.

Οἶμαι δέ σε καὶ Σαπφοῦς ἀκηκοέναι τὰς ἑαυτῆ δοκούσας εἶναι γυναικῶν μεγαλαυχεστάτης, καὶ λεγούσης ὡς αὐτὰι αἱ μοῦσαι τῆ ὄντι ὀλβίαν τε καὶ ζηλωτὴν ἐποίησαν, καὶ ὡς οὐδεμία ἀποθανεῖται ἔσται λήθη.

cellente viro Sappho ait, Eminentissimus vt cantor Lesbius inter exteros.

Ibidem.

Est autem peculiariter quædam Sapphica venustas, quum vbi aliquid dixit, id retractat, & veluti sententiam mutat. Vt quũ dicit, In altum ædes tollite structores: gener accedit æqualis Marti, *saltem* viro procero longe procerior.

Ibidem.

Item Sapphica, Multo dulcius modulans quam lyra. Et auro magis aurea.

APVD MACROBIVM, Saturn. lib. 5 & apud Athenæum.

Vna autem omnes carchesia tenebant,
Et libabant: vouerunt autem prorsus
Prospera genero.

APVD ARISTOTELEM Rhetoric. lib. 2. dicit Alcæus,

Volo tibi aliquid dicere, sed me impedit pudor.

Respondet autem Sappho,

At si te cepisset bonarum rerum aut honestarũ desiderium, nec lingua tua trepidasset aliqd improbum prolatura, pudor profecto oculos tuos non occupasset, sed loquereris de re iusta.

APVD ARISTIDEM in oratione de incongruo dicto.

Existimo autem te Sapphum etiam audiuisse, apud quasdam mulieres quæ beatæ sibi videbantur, magnifice se efferentem & dicentem se a Musis reuera felicem factam, & sortem cuiuis expetendam esse consequutam: seque ne mortuam quidem obliuioni datum iri.

APVD POLLVCEM.

Prima autem, vt aiunt, Sappho chlamydem nominauit, quum dixit de Amore, E cœlo aduenientem, purpuream gestantem chlamydem.

APVD AVTOREM Etymologici.

Verum non sum iracundis moribus *pradita*, sed placidam mentem habeo.

Sic autem interpretando lego ἀλλ' οὐ σὺν ἔμμι παλίγκοτος ὀργάν, ἀλλ' εὐάκη τὸν φρένα ἔχω.

APVD ATHENÆVM.

Sappho quoque ait, Ambrosiæ crater temperatus erat, Mercurius autem sumpto vino diis pocula ministrauit.

Apud eundem.

Sappho etiam eum cuius forma in maxima admiratione erat, & qui pulcher existimabatur, sic compellauit, Stes coram, amice, & oculorum expande gratiam.

* *

APVD

ΠΑΡΑ ΤΩι ΠΟΛΥΔΕΥΚΕΙ.

Πρώτη δ', φασὶ, χλαμύδα ὠνόμασε Σαπφὼ, ἐπὶ τὸν Ἔρωτος εἰποῦσα, Ἐλθόντ' ἐξ οὐρανοῦ πορφυρᾶν ἔχοντα περίβολον χλαμύδα.

Παρὰ τῷ αὐτῷ.

Ἐν δὲ τῷ πέμπτῳ τῆς Σαπφοῦς μελῶν ἔστιν οὕτως, ἀμφὶ λάβεσθαι λαοσσόοις δ' ἐπύκασε.

ΠΑΡΑ ΤΩι ΓΡΑΨΑΝΤΙ τὸ ἐτυμολογικόν.

Ἀλλά πις σὸν ἔμμι παλιγκότων ὀργάνων, ἀλλ' εὐάκη τὸν φρένα ἔχω.

ΠΑΡΑ ΤΩι ΑΘΗΝΑΙΩι.

Καὶ Σαπφὼ δὲ φησὶν, Ἀμβροσίας μὲν κρατὴρ ἐκέκραστο, Ἑρμᾶς δ' ἐλὼν ἔρπιν θεοῖς ᾠνοχόησεν.

Παρὰ τῷ αὐτῷ.

Καὶ ἡ Σαπφὼ δὲ περὶ τὸν ὑπερβαλλόντως θαυμαζόμενον τὸ μορφὴν, καὶ καλὸν εἶναι νομιζόμενον, φησὶ, Στῆθι καὶ ἄνθος φίλος, καὶ τὰν ἐπ' ὄσσοις ἀμπέτασον χάριν.

Παρὰ τῷ αὐτῷ.

Χειρόμακτρα δὲ καλοῦσιν οἱ πορφυροῦν. καὶ ταῦτα μὲν ἀπηρίθμησε ἐπεμψα, πυθωκείας δάφνας πέμπω.

ΠΑΡΑ

ΠΑΡΑ ΤΩι ΗΦΑΙ-
στίωνι.

Γλυκεῖα μᾶτερ ἔτι δ' ὐ δύαμαι
κρέκφν τὸν ἰσὸν,
Πόθω δαμεῖσα παῖδος, βραδινᾶι δ' ἀφροδίταν.

Παρὰ τῷ αὐτῷ.

Ὄλβιε γαμβρὲ, σοὶ μὰν δὴ γάμος ὡς ἄραο
Ἐκτετέλεσ', ἔχεις δ' παρθένον αὖ ἄραο.

Παρὰ τῷ αὐτῷ.

Δεῦτε νῦν ἄβραι Χάριτες, καλλίκομοί τε Μοῖσαι.

Παρὰ τῷ αὐτῷ.

Πλήρης μὰν ἐφάνευθ' ἀ σελάνα,
Αἱ δ' ὡς περὶ βωμὸν ἐστάθησαν.

Παρὰ τῷ αὐτῷ.

Πεσπλεξάμενα ὄναρ Κυπρογενείαι.

Παρὰ τῷ αὐτῷ.

Δέδυκε μὰν ἀ σελάνα,
Καὶ Πλειάδες, μέσαι δὲ
Νύκτες, παρὰ δ' ἔρχετ' ὤρα.
Ἐγὼ δὲ μόνα κατεύδω.

Παρὰ τῷ αὐτῷ.

Ἔρως δ' αὖτέ μ' ὁ λυσιμελὴς δονεῖ,
Γλυκύπικρον ἀμάχανον ὄρπετον.
Ατθὶς σοὶ δ' ἐμέθεν μὰν ἀπήχθετο,
Φορῆς δ' ἰῶ ἐπὶ δ' Ανδρομέδαν ποτέ.

Παρὰ τῷ αὐτῷ.

Ηράμαν μὰν ἐγὼ σέθεν ἄττα πάλαι ποκα.

Παρὰ τῷ αὐτῷ.

Τί μοι Πανδιονὶς ἀργίν χελιδών.

Παρὰ

APVD HEPHÆ-
stionem.

Dulcis mater non possum texere telam,
Amore victa pueri, per acrem Venerem.

Apud eundem.

Felix genere, tibi nuptiæ vt optasti
Confectæ sunt, habesque puellam quam optasti.

Apud eundem.

Adeste nunc pulchræ Charites, pulchricomæque Musæ.

Apud eundem.

Plena quidem apparebat luna.
Illæ autem postquam circum aram steterunt.

Apud eundem.

Dormiui in somnis vna cum Cypride.

Apud eundem.

Iam pulchra quidem Diana,
Iam Pleiades occiderunt,
Iam nox media est, & hora
Iam præterit: ipsa vero
Ah sola cubo misella.

Apud eundem.

Amor autem me artuum dissolutor versat, [lis.
Dulciamara auis inexpugnabi-
Atthis te autem aliquando mei tædebat,
Et cura in Andromedam *versa* erat.

Apud eundem.

Amabam quidem ego te quondam.

Apud eundem.

Cur me Pandionis * hirundo.

Apud

Apud eundem.

Habet quidem Andromeda pulchram remunerationem.
Sappho cur omniopulentã Venerem.

Apud eundem.

Huc adeste Musæ aureum relinquentes.

APVD ACHILLEM
Tatium lib. 2. De Leucippe & Clitophonte, inuenitur sequens encomium rosæ, ex oda quadam in prosaicam orationem dissolutum. Existimatur autem oda illa Sapphûs esse.

Si floribus vellet Iupiter imponere regem, rosa inter flores regnum obtineret. Terræ est ornamentum, plantarum decus, oculus florum, prati rubor, pulchritudo coruscans. Amorem spirat, Veneris est conciliatrix, formosis foliis comata est, nobilibus frondibus luxuriat: calyx Zephyro ridet.

EX QVARTO ANTHO-
logiæ epigrammatum, eiusdem Sapphûs epigrammata duo.

Nassam cum remo posuit Pelagoni Meniscus,

Vitæ

Παρὰ τῷ αὐτῷ.

Ἔχει μὲ Ανδρομέδα καλὰν ἀμοιβάν.

Σαπφοῖ τί τὴν πολύολβον Αφροδίταν.

Παρὰ τῷ αὐτῷ.

Δεῦρο δεῦτε μοῖσαι χρύσεον λιποῖσαι

Παρὰ τῷ αὐτῷ

Μελίχροος δ' ἐφ' ἱμερτῷ κέχυται προσώπῳ.

Παρὰ τῷ αὐτῷ.

Εὐμορφοτέρα Μνασιδίκας ὡς ἀπαλᾶς Γυρίννω

Ασταρτοτέρας, ἀδὲ' ἅμα πώγωνα σέθεν τυχοῦσαν.

ΠΑΡ' ΑΧΙΛΛΕΙ ΤΩι ΤΑ-
τίῳ τῶν περὶ Λευκίππην καὶ Κλειτοφῶντα βιβ. β, εὑρίσκεται τὸ ἐξῆς ἐγκώμιον τοῦ ῥόδου, ἐξ ᾠδῆς τινὸς εἰς τὸ καλλοπισθὲν λόγον μεταλελυμένον τομίζεται ἐκείνη τῆ Σαπφοῦς εἶναι.

Εἰ τοῖς ἄνθεσιν ἤθελεν ὁ Ζεὺς ἐπιθεῖναι βασιλέα, τὸ ῥόδον ἂν τῶν ἀνθέων ἐβασίλευε γῆς ἐστὶ κόσμος, φυτῶν ἀγλάϊσμα, ὀφθαλμὸς ἀνθέων, λειμώνος ἐρύθημα, κάλλος ἀστράπτον. ἔρωτος πνεῖ, Αφροδίτῃ προξενεῖ, ἁβρὸν δεσπόζει φύλλοις κόμαις, δρυκινήτοις πετάλοις τεθυφαῖς. τὸ πέταλον τῷ ζεφύρῳ γελᾷ.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΕΤΑΡΤΟΥ
τῶν ἀνθολογίας τῶν ἐπιγραμμάτων, τῆς αὐτῆς Σαπφοῦς ἐπιγράμματα β'.

Τὸν γριπεῖ Πελάγωνι πάτης ἀνέθηκε Μενίσκος,

Κύβην

Κύρτον καὶ κώπαν, μνᾶμα καλᾶς ζοΐας.

Vitæ in piscatu mnemosynum miseræ.

Ἄλλο.

Aliud ex interpretatione Angeli Politiani.

Τιμάδος ἅδε κόνις, τὰν δὴ πρὶν γαμβρὸς ἰανοῖσιν
Δέξαθ' Ἑρσεφόνας κυανέος θαλάμος.
Ἃς κὴ δόπο φθιμένας, πᾶσιν νεοθηγέϊ χαλκᾷ.
Ἄλικες ἰμερτὰν κρατὸς ἔθεντο κόμαν.

Timadis hic puluis, quæ dulces ante hymenæos
Excepta est nigro Persephones thalamo.
Illius heu fato cunctæ de vertice amatam
Æquales ferro subsecuêre comam.

Alia quædam Sapphus, item Alcæi, in extremo inuenies libro.

STESI-

STESICHORI VITA, EX LILII Greg. Gyraldi dialogo IX, cap. De poetarum historia.

ALcmane iunior Stesichorus ab authoribus scribitur, sint licet qui vetustiorem tradant. Mirum est quod Stesichoro infanti accidisse proditum est, Lusciniam scilicet in ipsius infantis ore concinuisse. quod si quidem verum est, eximium proculdubio suauitatis & dulcedinis futuri poetæ prodigium fuit. Clarere vero cœpit a XXXIIX Olympiade ad LVI usq;, qua decessit. qua argumentatione colligimus, illum ad summam senectutem peruenisse. Lucianus quidem in Macrobiis octoginta & quinq; annos vixisse testatur: videtur tamen legendum XCV. Fratres vero duos habuit, Mamertinum geometram, & Helionacta legumlatorem. Filias item nescio quot habuit, quas de morte patris epistola consolatus est tyrannus Phalaris. Fuere vero hæ Stesichori filiæ in modulandis numeris & carminibus pangendis nihilo patre indignæ reputatæ, eo quando tempore nulli in ea facultate, præterquam patri, cedere dicebantur. Dorica quidem Stesichorus lingua vsus esse perhibetur, quod scilicet ea in Sicilia frequens esset, vt alibi diximus. Poemata Stesichori sex & viginti libris composita Suidas prodidit. Meminit & Canticorum eius, id est ἐρωτικῶν) Athenæus, qui & ipsum inter eos qui nimio plus amauerunt, connumerat: a quo & celebratur poema illud in Calycem puellam, quæ vt Aristoxenus musicus scribit, quum Euathlum adolescentem ardentissime deperiret, deæ Veneri preces effudit vt sibi Euathlus maritus contingeret, quod quum puer se facturum abnuisset, puella amoris impatientia, vt Sappho, ex alta se Leucadis rupe præcipitem dedit, eundem finem sortita, quam historiam princeps noster Picus, pater Pice tuus, ad me quodam poemate vno perstrinxit versiculo,

Testis Stesichoro vati cantata Calyce:

diastole scilicet hac dictione vsus. Summæ autem probitatis virum Stesichorum fuisse legimus: vnde apud Græcos factum prouerbium est in indoctos & inelegantes, Neq; Stesichori tria nosti: quamuis alii ad ipsius carmina referant, quæ epodica fuerunt, in quibus illa tria essent de quibus in huius sermonis exordio egimus, strophe, antistrophe, epodos. Stesichorum præterea Synesius heroicum ferme poetam facit,

facit, quum ait, Steſichorus veluti & Homerus, qui heroicum genus nobilius & illuſtrius ſuis verſibus reddidêre. Quare, vtputo, apud Dionem Alexander Macedo illum inter eos poetas reponit quos vt a regibus legantur dignos cenſet. Hermogenes Tarſenſis, iuuenis licet, diligentiſſimus tamen Rhetoricorum ſcriptor, vbi de Oratoris dulcedine agit, Steſichorũ pluribus verbis extollit, in eaq; plurimum orationis parte excelluiſſe ſcribit, ob adiecta epitheta quibus ipſe commode vſus eſt. Eſt vero imitatus Steſichorus in verſibus modulandis nomos & regulas Olympi, quas & illuſtrauit, vt Plutarchus in muſica ſcriptum reliquit: qui & illum ait harmatio nomo & dactyli ſpecie vſum. Et aliquanto poſt.

Illud quidem Steſichori monumentum *Catanæ poſitum fuiſſe ante vrbis portam, qua ex re Steſichoria dicta eſt, octangulum, hoc eſt octogonum, perhibent: a cuius forma, in talorum & teſſerarum luſu caſus quidam Steſichorius vel Steſichorites appellatus eſt, vt Pollux & Euſtathius prodidere. Alii omnia ei ſepulcro ex octonis rebus fuiſſe volunt: octo ſcilicet columnis, octo gradibus, & octo quoq; angulis: atq; inde factum prouerbium, Omnia octo, πάντα ὀκτὼ quum rei nihil deeſſe ſignificamus: etſi illud aliunde alii deductum arbitrantur. Atq; hactenus de Steſichoro.*

FABIVS QVINTILIANVS de Steſichoro.

Steſichorum, quam ſit ingenio validus, materiæ quoq; oſtendunt, maxima bella & clariſſimos canentem duces & epici carminis onera lyra ſuſtinentem: ac, ſi tenuiſſet modum, videtur æmulari proximus Homerum potuiſſe: ſed redundat atque effunditur. quod vt eſt reprehendendum, ita eſt copiæ vitium.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΤΟΥ ΑΛΙ-καρναστέως γνώμη περὶ τοῦ Στησιχόρου.

Ὅρα δὲ καὶ Στησίχορον ἔν τε τοῖς ἑκατέρου τῶν προειρημένων πλουσιοκτήμοσι καθαρῶς, ἀλλὰ καὶ ὧν ἐκεῖνοι λείπουσι καθαίρων. λέγω δὲ τῆς μεγαλοπρεπείας τῶν καὶ ἐπιθέσεις πραγμάτων, ἐν οἷς τε ἤθη καὶ τὰ ἀξιώματα τῶν προσώπων τετήρηκεν.

DIONYSII HALICARnaſſei ſententia de Steſichoro.

Conſidera autem etiam Steſichorum, qui & felix eſt in iis in quibus vterque eorum quos ante nominaui *videlicet Pindarus & Simonides* eminet: ſed ea quoque ad quę illi nõ perueniunt attingit. nimirũ magnificentiam rerũ quę pro argumento *ſumuntur*, in quibus & vt morata oratio eſſet & dignitas perſonarum ſeruaretur, operam dedit.

STESI-

STESICHORI CARMINA.

APVD ATHENÆVM.

MVlta quidem cydonia mala proiiciebant ad currum regi, multasque myrteas frondes & roſeas coronas, violarumque apices teneros.

Apud eundem.

Abſcõdere autem roſtrum ſummum ſub terra

Apud eundem.

Quod autem ſol intra vas traiiceret ad occidentem, Steſichorus ſic exponit.

Sol vero Hyperionis filius in poculum deſcendebat aureum,
Vt per Oceanum traiiciens
Peruenirer ſacrę ad ima vada noctis obſcuræ,
Ad matrem, & virginalem vxorem,
Liberosque charos. ipſe autem in lucum ſe contulit lauris opacum
Pedibus filius Iouis.

APVD STOBÆVM, in Conſolatoriis.

Lugere mortuos res eſt carens effectu, & inops conſilii.

Apud eundem, Quod memoria fere omnium poſt mortem cito euaneſcat,

Quum

ΣΤΗΣΙΧΟΡΟΥ ΜΕΛΗ.

ΠΑΡΑ ΤΩι ΑΘΗΝΑΙΩι.

Πολλὰ μὲν κυδώνια μᾶλα ποτερρίπτεσκον ποτὶ δίφρον ἄνακτι, πολλὰ δὲ μύρρινα φύλλα καὶ ῥοδίνους στεφάνους, ἴων τε κορωνίδας ἅλας.

Παρὰ τῷ αὐτῷ.

Κρύψαι δὲ βύσσος ἄκρον γᾶς ὑπένερθεν.

Παρὰ τῷ αὐτῷ.

Ὅπᾳ δὲ ὁ ἥλιος ἐπὶ ποντοπόρον διεκομίζετο ἐπὶ τὸν ὄρφνην, Στησίχορος μὲν ἅτως φησὶν,

Ἅλιος δ' Ὑπεριονίδας δέπας ἐσκατέβαινε χρύσεον,

Ὄφρα δι' Ὠκεανοῖο περάσας, Ἀφίκηθ' ἱερῶς ποτὶ βένθεα νυκτὸς ἐρεμνᾶς,

Ποτὶ μάτερα, κουεριδίαν τ' ἄλοχον,

Παῖδάς τε φίλους. ὁ δ' ἐς ἄλσος ἔβα δάφνεσι κραίσπιον

Ποσσὶ παῖς Διός.

ΠΑΡΑ ΤΩι ΣΤΟΒΑΙΩι, ἐν τοῖς παραμυθητικοῖς.

Ἀπολείπειν γὰρ καὶ ἀμήχανα τοὺς θανόντας κλαίειν.

Παρὰ τῷ αὐτῷ ἐν τῷ Ὅπου τῶν τελείων μνήματον ἡ μνήμη ἀφαιρεῖται ταχέως.

Θανόν-

Θανόντος ὠδὴ πᾶσ' ὅλυ' ἀν-
θρώπων χέρις.

ΕΚ ΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΥ-
ριπίδην σχολίων.

Οὕνεκα Τυνδάρεως ῥίζων
ἅπασι θεοῖς, μιᾶς λάθετο ἠπιο-
δώρου Κύπριδος, κείνα ϗ Τυν-
δαρίων κούρας χλωσταμφίη, δι-
γάμους τε κ) τριγάμους πᾶσι ϗ
λιποσώρους.

Αὐτόθι.

Στησίχορος φησὶ τὴν τῶν Ἑλέ-
νην καταλεύειν μελλόντων φη-
σὶν, ἅμα ἰδεῖν τὴν ὄψιν αὐτῆς ἰδεῖν
αὐτοὺς, ἀφεῖναι τοὺς λίθους ἐπὶ
τὴν γῆν.

Αὐτόθι.

Στησίχορος τέλος φησὶ τὸν Ὀρέσην
εἰληφέναι παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος.

ΠΑΡΑ ΤΩι ΠΛΟΥΤΑΡ-
χῳ ἐν τῷ Περὶ τοῦ εἰ ϗ
ἐν Δελφοῖς.

Καὶ μὴν ὁ πρότερος ἐπ' αὐτῷ [τοῦ
Εὐριπίδου] ὁ Στησίχορος, Μάλα
τοι μᾶλλον παγκρατιαστὰς φιλεῖ
μέλπας τε Ἀπόλλων, κήδεα τε
γοναχοῦ τε Ἀΐδας ἔλαχε.
Παρὰ τοῦ αὐτοῦ ἐν τῷ περὶ τοῦ ὑπὸ
τοῦ θείου βροντῆσαι ἡμαρτημένων.
Ὥσθ' ὁ μὲν τὰ γινόμενα, καὶ
μὴν τὴν ἀληθείαν ἀπομαντεύε-
ται τοῦ Κλυταιμνήστρας ἐνύπνιον
τὸν Στησίχορον, ὅτι πως λέ-
γοντα τοιόνδε,

Δράκων ἐδόκησεν μολεῖν
Καρὰ βιοθρεπτηρίους ἄκρας·
Ἐκ δ' ἄρα τοῦ βασιλεὺς Πλειοθε-
νίδας ἐφαίνη.

Quum obiit quispiã, omnis ho-
minum beneuolentia perit.

EX SCHOLIIS IN Euripidem.

Quoniam Tyndareus sacra
faciens cunctis diis, vnius obli-
tus fuerat placida dona largien-
tis Veneris, illa vtique Tyndarei
filiabus infensa, vt illæ duos ma-
ritos atque adeo tres haberent,
ac *tandem* desertæ a maritis es-
sent, (*vel maritos desererent*) ef-
fecit.

Ibidem.

Stesichorus de iis, qui Helen-
nam lapidibus obruturi erant,
dicit, eos, simulatque eius vul-
tum intuiti essent, demisisse la-
pides in terram.

Ibidem.

Stesichorus Orestem arcus ab A-
polline accepisse tradit.

APVD PLVTARCHVM in fine libri qui inscribitur De ei Delphico.

Et prior adhuc hoc *Euripide*
Stesichorus. Maxime autem o-
mnium oblectationes & cantus
amat Apollo, curas vero & luctus
Pluto sortitus est.

Apud eundem in lib. De sera numinis vindicta.

Adeo vt secundum veritatem
& ea quæ vsuuenire solent. Stesi-
chorus Clytæmnestræ somnium
descripserit, quum ita dicit,
Draco visus est accedere, sum-
mum cruentatus caput: ex quo
rex Plisthenides apparuit.

APVD

APVD STRABONEM.

Age canora musa, cantum in-
cipe,
Hymnos de amabilibus pueris
Samiis.
Amabili resonans lyra.

Apud eundem.

Quare sic loquutum esse existi-
mant Stesichorum de armen-
to Geryonis,
Quod e regione illustris Erythiæ
progenitum fuerit,
Iuxta argentiradices immensos
Tartessi fontes,
In recessuum tenebricosorum
petris.

APVD PLATONEM in Phædro.

Habent autem ii qui in fin-
genda fabula peccant, expiatio-
nem veterem, quam Homerus
non animaduertit, sed Stesicho-
rus. Oculis enim priuatus ob su-
am in Helenam maledicentiam,
non ignorauit causam, vt Ho-
merus, sed, vt a Musis edoctus,
cognouit: & hæc carmina statim
composuit, Nequaquam verus
sermo hic fit, neque profecta es
in nauibus bene tabulatis, neque
adiisti pergama Troiæ.

APVD ATHENÆVM.

Ait autem Seleucus primum
Panyasin pemmatum mention-
em fecisse, vbi Ægyptiacam im-
molationem hominum narrat
multa dicens apposuisse pem-
mata, multas quoq; aues: quum
prior Stesichorus, aut Ibycus in
iis quæ ἄθλων inscriptionem ha-
bent

ΠΑΡΑ ΤΩι ΣΤΗΣΙΧΟ-
ρου.

Ἄγε Μοῦσα λίγεια, ἄρξον ἀοι-
δᾶς,
Ἐρατῶν ὕμνους Σαμίων περὶ
παίδων
Ἐρατᾷ φθεγξομένα λύρᾳ.
Παρὰ τοῦ αὐτοῦ.
Διόπερ ἔτυς εἶπεῖν ὑπολαμβάνου-
σι Στησίχορον περὶ τοῦ Γη-
ρυόνος βουκολίας,
Διότι γλυκυηδεῖ χειδὼν αὐτόπτερος
κλεινὰς Ἐρυθίας,
Ταρτησσοῦ πολυμυδῆ παρὰ πα-
γὰς ἀπείρονας ἀργυρορίζους,
Εν κοιλομώνων πέτρᾳς.

ΠΑΡΑ ΤΩι ΠΛΑΤΩΝΙ
ἐν τῷ Φαίδρῳ.

Ἔστι δὲ τοῖς ἁμαρτάνουσι περὶ
μυθολογίαν παλαιὸς ἔγκωμος,
ὃν Ὅμηρος μὲν οὐκ ἤσθετο. Στη-
σίχορος δὲ. τῶν γὰρ ὀμμάτων στε-
ρηθεὶς διὰ τὴν Ἑλένης κακη-
γορίαν, οὐκ ἠγνόησεν, ὥσπερ
Ὅμηρος, ἀλλ' ἅτε μουσικὸς ὤν,
ἔγνω τὴν αἰτίαν, καὶ ποιεῖ αὐτὸς,
Οὐκ ἔστ' ἔτυμος ὁ λόγος οὗτος,
οὐδ' ἔβας Εὐνηΐδεσσιν ἐϋσέλμοισι,
οὐδ' ἵκεο πέργαμα Τροίης.

ΠΑΡΑ ΤΩι ΑΘΗΝΑΙΩι.

Πεμμάτων δὲ πρῶτον φησὶ
μνημονεῦσαι Πανύασιν Σίλλι-
κος ἐν οἷς περὶ τῆς παρ' Αἰγυπτί-
οις ἀνθρωποθυσίας διηγεῖται.
πολλὰ μὲν ἐπιθεῖναι λέγων πέμ-
ματα. πολλὰς δὲ νοσσάδας ὄρνι-
θος. πρότερον Στησίχορον ἢ Ἴβυκον
ἐν τοῖς ἄθλοις ἐπιγραφομένοις εἰ-

ρηκότος, Φέρεσθε τῇ παρθένῳ δῶρα ἀσταμίδας, Κόνδρον τε καὶ ἐλικρίδας, Ἀλλά τε πίμπλαθι καὶ μέλι χλωρόν.

Παρὰ τῷ αὐτῷ.

Ὁ γὰρ Στησίχορος ἔτως εἴρηκεν ἐν τῷ πεπεισμένῳ ἄσματι τῶν ἄθλοις, Θρώσκων μὲν γὰρ Ἀμφιάραος, Ἄκοντι δὲ νικᾷς Ἐμμελίαχος.

Παρὰ τῷ αὐτῷ.

Καὶ ἀναγεγράφθαι ἐν τῷ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερῷ τὸν Τρωϊκὸν μῦθον, ἐν ᾧ ὁ Ἐπεὸς ὑδροφορεῖ τοῖς Ατρείδαις. ὡς καὶ Στησίχορος φησὶν, Ὡκτέρα γὰρ αὐτὸν ὕδως ἀεὶ φορέοντα Διὸς κούρα βασιλεῦσιν.

ΠΑΡΑ ΤΩι ΕΥΣΤΑΘΙΩι.

Δεῦρ' ἄγε Καλλιόπα λίγεια.

ΠΑΡΑ ΤΩι ΣΧΟΛΙΑ γράψαντι εἰς τὸν Ἀπολλώνιον τὸν Ῥόδιον.

Ἀνακρέων ᾧ ἐπὶ παίγνιον ἔταξε τὸ ῥαδινὸν, Ῥαδινοὺς πώλους. Ἴβυκος δὲ ἐπὶ τῶν τὸν ἱππικὸν βαστάζοντων κιόνων, ῥαδινοὺς καὶ τὰ τὰς σύμπλεξεις λίγα. Στησίχορος ἐπὶ τοῦ ὄντος, Ῥαδινοὺς δ' ἔπεμπον ἄκοντας.

bent dixerit, Afferte virgini, & farra & mellitas placentas, aliaq; pemmata & mel viride.

Apud eundem.

Stesichorus enim sic dixit in supradicto cantico ἄθλοις, Saltans enim Amphiaraus, iaculo autem victoriam adeptus est Meleager.

Sic autem interpretando lego νίκασεν Μελέαγρος *pro* νικᾷς Ἐμμελίαχος: *vt ibidē in loco Simonidis lego* νίκασι νέας *pro* νικᾷς σύους.

Apud eundem.

Inscriptam etiam Troicam fabulam esse templo Apollinis, in qua Epeus aquam portat Atridis, vt Stesichorus quoque ait, Commiserata enim est eum filia Iouis semper aquam portantem regibus.

APVD EVSTATHIVM.

Huc agedum Calliopea canora.

IBYCI VITA EX LILII Greg. Gyraldi dialogo IX. De poetarum historia.

Sed iam de Anacreonte satis: quem poeta Ibycus sequebatur, Phytii filius siue (vt alii tradunt) Polyzelis, Messenii historici: alii, Cerdantis Rhegium notissimam Italiæ vrbem patriam habuit, ex qua digrediens in Samum insulam migrauit: quo tempore Samiorum rempublicam Polycratis pater administrabat, quinquagesimam circiter Olympiadem, vt apud Græcos scriptores legimus: quo tempore apud Lydos Crœsus regnabat. Leguntur pleraque in Ibycum Græca epigrammata, ex quibus eum facile colligimus procliuiorem in puerorum amores: id quod & Marcus Cicero his verbis innuit, Maxime vero, inquit, omnium flagrasse amore Rheginum Ibycum apparet ex scriptis. Idem & post Ciceronem Athenæus & Suidas.

Et paulo post,

At vero Ibyci mortem Plutarchus & Antipater, nec ab his multum diuerse Suidas retulere. Quum in quadam, aiunt solitudine Ibycus a latronibus deprehensus esset vt ab iis interficeretur, forte fortuna accidit vt inde præteruolarent grues: quas intuens inquit, Quas volantes videtis aues, aliquando fortassis continget mea necis vltrices fieri. & simul dicto casus occubuit. Post hæc autem latronum vnus quum in ciuitate grues conspicatus esset, inquit, Ecce Ibyci vltrices, quod quum quispiam audiuisset, rem detulit. ita quidem Suidas. Vt vero Plutarchus, Latrones, inquit, nihil tale timētes in theatro (vel vt alii in foro) quum sederent, ecce super volantes inde grues quum viderent, ridentes per iocum ita inter se susurrabant, ἰδοὺ αἱ Ἴβυκου ἔκδικοι, hoc est, ecce Ibyci vltrices. Quæ verba quum ex circumstantibus quidam excepisset, ad ciuitatis principes detulit: qui latrones de Ibyco percontati, & ab iis minus constanter quum responderetur, inquiri Ibycum præcipiunt: quum nusquam gentium inueniretur, tormentis scelus fateri latrones adegere, atq; ita Ibyco pœnas persoluerunt. Historiam perstringit hoc versiculo Ausonius,

Ibycus vt periit, vindex fuit altiuolans grus.

Et aliquanto post,

Fecere hæc eadem de re prouerbium, Ibyci grues: vel, vt ab aliis profertur, Ibyci vltrices: in eos qui quibus nocuerunt dant pœnas. Ab Ibyco, Ibycinon instrumentum musicum quo & in militia Gallos vsos esse & Romanos legimus. Appellantur & Ibycaneta, ab Ibyco inuentore. Item Ibyceon ῥησείδιον, id est dictiuncula quæ sacris conueniret: qua de re plura Suidas. Laudantur vero a Græcis scriptoribus Ibyci opera septem, lingua Dorica conscripta, illudq; cum primis quod Gorgia inscriptum fuit, in quo Ganymedis & Tithoni raptum elegantissime exequutus fuerat. Atq; hæc quidem mihi de Ibyco in præsentia comperta.

IBYKOY

IBYCI CARMINA.

APVD ATHENÆVM.

EVryale cæsiarum Gratiarum germen pulchricomarum cura, te certe Venus & blandis oculis Suadela roseis in floribus educarunt.

Apud eundem.

Ait autem Seleucus primum Panyasin pemmatum mentionem fecisse, vbi Ægyptiacam immolationem hominum narrat, multa dicēs apposuisse pemmata, multas quoq; aues: quum prior Stesichorus aut Ibycus in iis quæ ἄθλων inscriptionem habent dixerit, Afferte virgini * & farra & mellitas placentas, aliaq; pemmata & mel viride.

Apud eundem.

Vere quidem cotoneæ mali irrigatæ fluxibus fluuiorum, vbi virginum hortus immortalis, & vites crescētes vmbrosis sub germinibus pampineis florent. mihi vero amor nullo quiescens tempore, & fulgure incendens Thra*cios Boreas erumpens a Venere sic*cis furorib. turbidus obstupuit, vio*lentus a puero obsidet nostra ptæcordia.

Apud eundem.

Ibycus autem tradit ambrosiam

IBIKOY MEAH.

ΠΑΡΑ ΤΩι ΑΘΗΝΑΙΩι.

Εὐρύαλε γλαυκέων Χαρίτων θάλος καλλικόμων μελέδημα, σὲ μὲν Κύπρις, ἄτ' ἀμαυοβλέφαρος Πιερὶς ῥοδέοισιν ἐν ἄνθεσι θρέψαν.

Παρὰ τῷ αὐτῷ.

Πεμμάτων δὲ πρῶτον φησὶ μνημονεῦσαι Πανύασιν Σέλυνος ἐν οἷς καὶ τὴν παρ' Αἰγυπτίοις ἀνθρωποθυσίαν διηγεῖται πολλὰ μὲν ἐπιθεῖναι λέγων πέμματα, πολλὰς δὲ νοσσάδας ὄρνιθας. πρότερον Στησίχορον ἢ Ἴβυκον ἐν τοῖς ἄθλοις ἐπιγραφομένοις ἐρικτύπου, Φέρεσθε τῇ παρθένῳ δῶρα ἀσταμίδας, Χόνδρον τε καὶ ἐλικοειδεῖς, Ἄλφιτα πέμματα, καὶ μέλι χλωρόν. Παρὰ τῷ αὐτῷ.

Ἡλίβατ' οὔτε κυδώνια μηλίδες ὀρδέμβρια ῥοᾶν ἐκ ποταμῶν, ἵνα παρθένων κῆπος ἀκήρατος. αὐτὰ οἰνανθέες αὐξόμβρια σταφυλεῖσιν ὑπ' ἔρνεσιν οἰναρείοις θαλέθουσιν. ἐμοὶ δ' ἔρως ἀδάμιαν καθίκοιτο σῶμά τε ὑπὸ στέρνα πᾶς φλέγων Θρηϊκίους βο*ρέας αἴσσων παρὰ Κύπριδος ἀζαλέας μανίας ἐρεμνὸς ἐκπέμψῃσι, κραιπνὸς παῖδόθεν φυλάσσει ἠμετέρας φρένας. Παρὰ τῷ αὐτῷ.

Ἴβυκος δὲ φησὶ τὴν ἀμβρο-

σίαν τῶ μέλιτος καὶ ἐπίπασιν σύγκρασιν ἔχειν γλυκύτητα, τὸ μέλι λέγων ἔννατον εἶναι μέρος τῆς ἀμβροσίας κατὰ τὴν ἡδονήν.

Παρὰ τὸν αὐτόν.

Ῥαδαμάνθυος δὲ δίκην Ἴβυκος ἔρασθεὶς φησὶ γηραιὸς Τάλων.

ΠΑΡΑ ΤΩι ΠΛΑΤΩΝΙ ἐν τῷ Παρμενίδῃ.

Καί τοι δοκῶ μοι τὸ τοῦ Ἴβυκείου ἵππου πεπονθέναι· ὃν ἐκεῖνος ἀθλητὴν ὄντα καὶ πρεσβύτερον, ὑφ' ἅρμασι μέλλοντι ἀγωνιεῖσθαι καὶ δι' ἐμπειρίαν τρέμοντα τὸ μέλλον, ἑαυτὸν ἀπεικάζων, ἄκοντ' ἔφη καὶ αὐτὸς, οὕτω πρεσβύτης ὤν, εἰς τὸν ἔρωτα ἀναπείθεσθαι εἶναι.

Παρὰ τὸν αὐτὸν ἐν τῷ Φαίδρῳ.

Ἐμὲ γὰρ ἔθραξε μή πῃ καὶ πάλαι λέγοντα τὸν λόγον, καί πως ἐδυσωπούμην, κατ' Ἴβυκον, μή τι παρὰ θεοῖς ἀμπλακὼν πρὸς ἀνθρώπων ἀμείψωμαι.

ΠΑΡΑ ΤΩι ΠΛΟΥΤΑΡΧΩι, συμποσιακῶν λόγῳ θ'.

Διὸ καὶ πέπονθεν ὁ φοβηθεὶς Ἴβυκος ἐποίησε, Δέδοικα μή τι παρὰ θεοῖς ἁμπλακὼν, ἁμοῖν παρὰ ἀνθρώπων ἀμείψω.

ΠΑΡΑ ΤΩι ΣΟΥΙΔΑι.

Ἰβύκειον ῥητίδιον. Ἁρμόττει τὸ Ἰβύκου ἔπος αὐτὸν ἐπῆλθε, μή τι παρὰ θεοὺς ἁμπλακὼν, ἁμοῖν παρὰ ἀνθρώπων ἀμείψωμαι. ἦν δὲ παρὰ

siam melle nouies maiorem dulcedinem habere: dicens mel nonam esse partem ambrosię, quod ad voluptatem attinet.

Apud eundem.

Rhadamanthi iusti Ibycus amatorem ait fuisse Talon.

APVD PLATONEM in Parmenide.

Quanquam mihi (meo quidem iudicio) idem accidit quod Ibyci equo, cui ille se conferens, athletæ & seniori, curule certamen subituro, & propter experientiam trepidanti de euentu, dixit se quoque inuitum, quum adeo senex esset, ad amorē compelli.

Apud eundem in Phædro.

Me enim conturbauit aliquid & antea, dum verbum illud proferrem: & quodammodo verebar (sicut Ibycus) ne in deos cōmisso quopiam delicto, honorem ab hominibus per permutationem acciperem.

APVD PLVTARCHVM.

Ideoque illi id contingit quod veritus Ibycus scripsit, Metuo ne aliquo in deos commisso delicto honorem ab hominibus per permutationem accipiam.

APVD SVIDAM.

Ibyci breue dictum. Sed Ibyci dictum ei in mentem veniebat. Ne in deos commisso quopiam delicto honorem ab hominibus per permutationem accipiam. est autem

autem cum sacerdotio congruens hoc breue Ibyci dictum.

IN SCHOLIIS IN Pindarum.

Ortygia autem, quum prius esset insula, postea terra circa eam aggesta, peninsula facta fuit. vt etiam Ibycus tradit, iuxta solum lapidosum quod manibus hominum ** pisces crudiuori incolebant.

ἐμοῦ ἱερωσύλου σωφρόνως τὸ Ἰβύκειον τοῦτο ῥητίδιον.

ΕΝ ΤΟΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ Πίνδαρον σχολίοις.

Ἡ δὲ Ὀρτυγία, πρότερον μὲν οὖσα νῆσος, εἶτα προσχωσθεῖσα, χερρόνησος γέγονεν, ὡς καὶ Ἴβυκος ἱστορεῖ, Παρὰ χέρσον λίθινον τὸν παλαιόμενος βροτῶν πρόθυτε νιν παῖδα νήειον ἰχθῦς ἀμφάγοι νέμοντο.

ΠΑΡΑ ΤΩι ΠΟΡΦΥΡΙΩι ἐν τῷ εἰς τὰ Ἁρμονικὰ Πτολεμαίου συγγράμματι.

Ταχέως γὰρ αὖ τις τῶν ἀπείρων μὲν μουσικῆς καὶ τῶν ποιητῶν θεωρημάτων ἐν νεῷ ψηλαφῶμεν ἡμεῖς, ἐν δὲ τοῖς σοφιστικοῖς λόγοις καλινδουμένων, Ἕρμιδος ποτὲ μάρτυρα ἔχων τόνδε (φησί που Ἴβυκος) ἀπίθανα δηλεῖν ἀνίοις κηρύσσει.

VITA ANACREONTIS EX Lilii Greg. Gyraldi lib. IX, De poetarum hist.

POST Pindarum erat Anacreontis imago: cuius pater Scythinus dictus, a quibusdam Eumelus, ab aliis Parthenius, seu Aristocritus vocatus. Fuit vero Anacreon, autore Strabone, Teius, ex vrbe Teo, quæ in media Ionia fuisse dicitur: & idcirco ipse lingua Ionica in iis quæ scripsit carminibus vsus est. Porphyrio in Horatium. Teon, inquit, vrbem in Paphlagonia esse Salustius indicat, quum de situ Pontico loquitur. vnde est apud Ouidium Teia Musa, & apud Horatium fides Teia. & idem alibi,

Non aliter Samio dicunt arsisse Bathyllo
Anacreonta Teium.

Pusionem enim Bathyllum Anacreon amasse traditur. Leonides Epigrammatum scriptor Bathyllum & Megistea eius pueros nominat. Simonides, & ipse epigrammatographus, Megistea, & Smerdiei Thracium amorem, hoc est (vt quidam interpretantur) obscœnum minusq; pudicum, vtpote apud Thraces excogitatum, seu (quod verius videtur, vt etiam Antipater Sidonius innuit suo carmine, & aperte Max. Tyrius ostendit) quod puer ipse Smerdieus tantopere ab Anacreonte amatus, fuerit Thracius: quem Smerdin alio loco vocauit. Eurypylen quoq; puellam amauit. quod idem scribit Antipater. Hinc (vt puto) Cicero. Anacreontis quidem, inquit, tota poesis est amatoria. Idem Ouidius: a quo & illud canitur, quod scilicet vini appetentior fuerit. quod & ipse Anacreon indicat hoc qui legitur versiculo, οἰνοπότης ἢ πεποίημαι: & hoc qui a Demetrio Phalereo adducitur, φέρ' ὕδωρ, φέρ' οἶνον ὦ παῖ. atq; eo etiamnum carmine iambico, dimetro, catalectico, quo Vulcanum alloquitur vt sibi vasculum fabricet: quod inter Græca epigrammata legitur. & in Noctibus Atticis Gellii, tametsi quidam id pernegent, vt in Automedonte pluribus dicemus. Sed & a Simonide iuniore οἰνοβαρὴς Anacreon, (id est vino grauis) vocatur. Antipater etiam Sidonius in tertio Epigrammatum idem pluribus versibus ostendit. Quid igitur mirum si pronior is in vtramq; venerem fuerit? vulgato enim apud Græcos carmine, vtriusque amoris insatiabilis senex fuit. Hinc & grammatici qui in Pindarum commentaria scripsere, Anacreontem produnt amore percitum, non in deos, sed in pueros hymnos scripsisse: quos & deos suos appellare solitus erat. Dion hos Anacreontis versus ad Cupidinem citat.

O domitor rerum & dux Amor,
Quicum nymphæ cæruleæ.
Et purpurea ludit Venus,
Et genua supplex amplector tua:
Tu propitius teneras exaudi preces,
Faue Cleobulo, suscipe amorem meum.

De hoc vero puero Cleobulo historiam (si non fabulam potius) apud Max Tyrium comperi: Quum ebrius, inquit, ac parum pedibus insistens esset Anacreon, in Panio Ionum foro nutricẽ quampiam Cleobulum infantem deferentem obuiam habuit: illosq; pra temulentia impulit simulque conuicio & contumelia. Tum vero Anacreonti est nutrix facta irata, deumq; rogauit. vt quo maiore puerum conuitio affecerat, eo in posterum maiore laude celebraret. idq; postea euenisse traditur. adoleuit enim infans, omniumq; eius ætatis formosissimus euasit: quem Anacreon mox multis versibus celebrauit. Et hæc quidem Maximus de Cleobulo. Pausanias etiam Anacreontis ebrii statuam describit, in quam, vt opinor, adhuc extat Leonidæ poetæ carmen. Qua vero ætate vixerit Anacreon, varie a scriptoribus traditur. Eusebius quidem LXI Olympiade eum commemorat: alii (vt Suidas refert) LXII quo tempore Sami felicem tyrannidem Polycrates exercuit, a quo & Anacreon ipse summopere amatus. ita vt ei frequentissime assisteret, quod Herodotus scribit. Tradunt Græci scriptores (quod & Arsenius in Græcis collectaneis retulit) Anacreontem, quum donatus quinq; talentis ab ipso Polycrate fuisset, duabus noctibus ex cogitatione pene somno caruisse: qua ex re ea restituisse, dicentem ὦ πρῶϛ αὖθι τῆς φρενώδους. Strabo quoque Anacreontis poesin Polycratis laudes continere ait. Sunt etiam qui non quidem XXV Olympiade (vt perperam apud Suidam scribitur) sed LXV vixisse velint, quo scilicet tempore Cyrus, & Cambyses regnarunt: quod Suidas refert. Nec desunt qui huius poetæ ætate scribant Teios relicta vrbe in Abderam Thraciæ demigrasse, quum haud quaquam Persarum contumelias (vel, vt Suidas ait, Hestiæi insolentiam) ferre possent. vnde & illud prouerbii loco vsurpatum, Abdera pulchra Teiorum colonia: cuius mentio est apud Strabonem. Scripsit vero præter hymnos Anacreon elegias, & iambos lingua Ionica: item & mela, quæ anacreontia dicta sunt, quæ suauia & iucunda fuisse innuit Gellius.

Gellius. meminit Hephaſtion & Dion Pruſieus. Scripſit & Rhizotomica, qua in commentariis Nicandri citantur: niſi forte hæ ſint alterius Anacreontis. Acron Horatianus interpres ſuper ea Horatii verba,

Nec ſiquid olim luſit Anacreon,
Deleuit ætas.

Ideo luſit, inquit, quia iocis & conuiuiis digna cantauit. Anacreon autem Satyram ſcripſit amicus Lyſandri. Alii dicunt quod ſcripſit Circen & Penelopen in vno Vlyſſe laborantes, vnde in primo libro,

Dices laborantes in vno
Penelopen vitreamque Circen.

Neanthes Cyzicenus barbiton ait Anacreontis poetæ inuentum fuiſſe, vt trigonon Ibyci: id quod & in cœnis Athenæi ab Vlpiano refertur. Inter longæuos vero connumeratur a Luciano, quod quinque & octoginta annos natus obierit. Plinius & Valerius Maximus acino vuæ paſſæ Anacreontem ſuffocatum tradunt: qua de re hoc eſt noſtri Calli carmen,

At te ſancte ſenex acinus ſub Tartara miſit,
Cygneæ clauſit qui tibi vocis iter.
Vos hederæ tumulum, tumulum vos cingite lauri,
Hoc roſa perpetuo vernet odora loco.
At vitis procul hinc procul hinc odioſa faceſſat,
Quæ cauſam diræ protulit vna necis.
Creditur ipſe minus vitem nunc Bacchus amare,
In vatem tantum quæ fuit auſa nefas.

Plato non ſemel ipſius meminit, vt in Theage & in Hipparcho: atque & ei nauem quinquaginta remorum obuiam miſſam ſcribit.

PRÆ FA-

PRÆFATIO IN ANACREONTEM ad Muſarum ſtudioſos: ex Græco Henrici Stephani ſermone in Latinum verſa.

SApienter profecto, ſi quicquam aliud diuinus Archilochus hoc dicit, de nulla re eſſe deſperandum, nullamque eſſe quam fieri non poſſe, iureiurando ſit contendendū. Ecce enim Teium Anacreontem, qui præter ſpem omnium mortalium in lucem prodiit tandem, abruptis adamantinis quibus adſtrictus tenebatur compedibus, iugulatisq; cuſtodibus multifariam oculatis, a quibus detinebatur. Exiſtimo autem fore vt, quo magis inſperatus fuerit eius aduentus, eo maiori cum beneuolentia & comitate illum excipiant (tanquam e cælo delapſum) quicunque hoc poematum genere delectantur. Atque iſtud eo dico quod ſciam, ſicut poetarum multum inter ſe diſcrepant ingenia, ſic & varia auditorum eſſe ſtudia. Vt enim vulgo aiunt, *Trahit ſua quemque voluptas.* Exemplo ſit Pindarus, cuius carminum alii quidem maieſtatem & magnificentiam admirantur, alii vero ſtructuram eius, velut aſperam quandam & incultam, obſcurasque ſententias auerſantur. Quinam autem ſunt illi? Nimirum muſarum quidem: at non item laboris amantes. Tales enim aut Sapphûs venuſtæ aut docti Anacreontis carmina lubentius legerint, in quibus gratiæ omnes effloreſcunt, & quorum ſcita floridaq; ſtructura canoras dumtaxat læuesque & molles voces admittit: in quibus denique perſpicua ſunt vocabula, & eiusmodi quę rotundo pronunciari ore poſſint, velutique torno quodam affabrefacta. Nimirum illi his aliisque huiusmodi illecebris deliniuntur, animumque ad hos appellere conſueuerunt, vtpote qui nullum alium quam voluptatis fructum ex poematis percipere velint. Quemadmodum enim nonnulli ſunt cibi quibus alii, quum ægrotant, tanquam medicamentis vtuntur, alii vero, cupediis dediti, etiam quum valent, illis ad voluptatem abutuntur: eodem ſane modo ad poetas quoq; alii, tanquam ad præceptores, ſe conferunt, alii eorum conſortio, tanquā congerronū dumtaxat, delectantur. Sed enī ii qui delectabilia dūtaxat ex illis venantur, quin ei quod poſtremū eſt, primū præcipuumq; dent locū, (quod Græci ἔργον facere τὸ πάρεργον dicunt) minime dubium eſt. At vero quicunq; ſapiunt, non aliter in multa variorū ſcriptorum copia,

quam

quam in magno conuiuii apparatu, vtiliſſimis poematibus, tanquam ſaluberrimis cibis, primum vtentes, poſtea iis quæ voluptatē afferunt, velut bellariis ſuam claudunt cœnam. Porro minime cuiquam debet mirum videri quod qui idem ſibi nomen vendicant, adeo inter ſe differre comperiantur. Siquidem & inter pictores & inter ſtatuarios, eandem artem profitentium longe diuerſa videre eſt artificia. Quid enim? nonne quidam eorum apud Rhodios coloſſum, quem Homerus ἠελιομήκη appellaret (Virgilius autem cælum æquare diceret) fabricatus dicitur: alius autem ex ebore adeo exiguam nauem, vt apis alæ eam vndique contegerent? Quemadmodum autem illum quidem coloſſum omnibus conſpicari facile erat, atque adeo iis qui lippitudine laborarent: at nauem non item omnes, ſed illi demum qui acutiſſima oculorum acie præditi eſſent, intueri valebant: ſic profecto ex poematibus ea quæ grandia ſunt & elatā ſuas virtutes cuilibet conſpicuas exhibent: at vero quæ humilia ſunt, ac veluti ſerpunt humi, occultum quendam ornatum habent, cuius ſenſu non omnes ſagaciſſimi quique ſolum afficiuntur. Sed de his hactenus. Illud præterea noſſe operæpretium eſt: quum nouem fuerint μελῶν (id eſt lyricorum carminum) ſcriptores, Anacreonti maiores quam aliis conceſſas fuiſſe a Muſis carminum delicias: vnde ab antiquis modo γλυκὺς aut ἡδὺς (id eſt dulcis ſeu iucundus) modo χαρίεις (id eſt feſtiuus) vocitatur. at vero Plato eum σοφὸν etiam appellatione dignatus eſt. Qui & tanto in honore ab Hipparcho ſcribit habitum hunc poetam, vt miſſa quinquaginta remorum naue eum in vrbem euocaret. Sæpe autem miratus ſum (& alios multos mecum admiratos puto) quod de eo memoriæ proditum eſt, eum quinque talentis a Polycrare donatum, quum iam per duas noctes de iis ſollicitus fuiſſet, reddidiſſe, ſe minime ſollicitudine digna ea iudicare dicentem. adeo magnos ſpiritus gerebat & magnifice de ſe ſentiebat poeta, vt ne pecuniis quidem ſuccumbere vellet. Nec vero mihi quisquam luxum eius criminetur, quæſo. Sunt enim, vt ait Heraclides Ponticus, gaudia & deliciæ, ingenuorum: (ſiquidem relaxant animos & incrementum illis præbent) at labores, ſeruorum & abiectæ conditionis hominum. Vnde fit vt tales ingenia ſua velut in anguſtum contracta habeant. Quod ſi cui incredibile videtur, poetam ad tantam prouectum ſenectutem, amatoria mordicus adhuc retinuiſſe, quod a Sophocle dicitur conſideret, equum generoſum, quamuis ſenex ſit,

ſit, in periculis animoſitate non deſtitui. Quinetiam ipſe Teius canit,

Senex at in choreis,
Senex quidem eſt capillis,
Iuuenis ſed vsque mente eſt.

Iam vero & Homerus ait,

Gaudeat hæc ſenibus, quorum iam tempora canent,
Robore quos languente, animi non deficit ardor.

Atque hæc fortaſſis, in mentione feſtiuiſſimi & cultiſſimi omnium poetarum, non præter decorum iocatus fuerim. Vos autem, vbi lyrica iſta cum aliqua oblectatione legeritis, niſi omnino ingrati eſtis, mihi gratiam habebitis, qui per multos labores multaque pericula vobis eam voluptatem procuraui.

HENRICI STEPHANI IN Anacreontis odas, Epigr.

Inuentis glandem qui non faſtidit ariſtis.
Poſt vuam latices non Acheloe tuos,
A noſtro abſiſtat procul ô procul ille poetæ:
Non facit ad fatuum barbitus hæc ſtomachum.
At tu quicunque es natus meliore palato.
Nectare & ambroſia qui ſatur eſſe cupis:
Qui veneres omnes, omnes guſtare lepores,
Graii delicias & cupis eloquii:
Qui vis Sirenas Suadaque audire medullam,
Huc ades, huc aures verte animumque tuum.
Namque his (Cecropio toto ſi lector Hymetto
Te ſatiare potes) te ſatiare potes.

EIVSDEM.

Aut hos verſiculos dictauit Apollo poeta,
Phœbea aut contra Teia muſa lyra.
Illud in ambiguo eſt: hoc conſtat, cantibus iſtis
Sæpe Pheratiada perſonuiſſe domum.
Qui non ergo huius capitur dulcedine verſus,
Nil ſapit, aut ipſo plus ſapit ille deo.

Φύσις

Φύσις ᾧ ἔνεστι κηλῆ,
Φύσις ᾧ ἔνεστι κομψῆ,
Λαβέτω ποίημα καλὸν,
Λαβέτω ποίημα κομψὸν,
Μέλιτός τε πιντὸς ἄζον,
Χαρίτων πίον τε παιπῶν.
Ἄχαρις δὲ ἧς πεφυκὼς
Καὶ ἀπαφρόδιτος ἀπὸς,
Μεθέτω ποίημα κομψὸν,
Μεθέτω ποίημα τερπνόν.
Ἱερὸν γὰρ ἐστι Μουσῶν,
Ἱερὸν δὲ κ' ἐστι Φοίβου,
Χαρίτων τε κ' Ἀφροδίτης.
Εἰ δ' οὖν ἐμοὶ ἀπιθῶν
Προπέμψῃ χέρας βεβήλους,
Διδέτω δίκλω θεοῖσιν
Ἁμῶ πᾶσιν ἠδὲ πᾶσαις,
Ἐμίηνεν ὧν τε ἱερά.

ANACRE-

ANACREONTIS TEII carmina.

Eodem versuum genere, partim ab HENRICO STEPHANO, *partim ab* ELIA ANDREA *expressa.*

De lyra.

HENR. STEPH. INTERP.

CAntem libens Atridas,
Cantem libensq; Cadmum:
Sed barbiti mihi vnum
Nerui sonant amorem.
Mutata nuper a me
Chelys fidesque cunctæ:
Iamque Herculis labores
Canebam: at illa contra
Sonabat vsque amores.
Heroes ergo longum
Mihi valete posthac.
Nam barbiti mihi vnum
Nerui sonant amorem.

De mulieribus. H. ST.

Tauro, ferire cornu,
Equo, ferire calce,
Lepori, valere cursu,
Natura dat leoni
Dentes hiante rictu.
Pisces docet natare,
Aues docet volare:
Prudentiam viris dat.
At fœminis nequiuit.
Quid ergo donat illis?

Deco-

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ ΤΗΙΟΥ μέλη.

Εἰς λύραν.

Θέλω λέγειν Ἀτρεΐδας,
Θέλω δὲ Κάδμον ᾄδειν·
Ἀ βάρβιτος δὲ χορδαῖς
Ἔρωτα μοῦνον ἠχεῖ.
Ἡμείψατο νεόρρα πρῶτον,
Καὶ τὴν λύρην ἄπασαν·
Κἀγὼ μὲν ἤδον ἄθλους
Ἡρακλέους, λύρη δὲ
Ἔρωτας αὐτεφώνει.
Χαίρειτε λοιπὸν ἡμῖν
Ἥρωες. ἡ λύρη γὰρ
Μόνους ἔρωτας ᾄδει.

Εἰς γυναῖκας.

Φύσις πέρδικα δούρεις,
Ὀπλαῖς θ' ἑδώκεν ἵππους,
Ποδωκίλῳ λαγωοῖς,
Λέουσι χάσμ' ὀδόντων,
Τοῖς ἰχθύσι τε νηκτόν,
Τοῖς ὄρνεοις πέτασθαι,
Τοῖς ἀνδράσι φρόνημα
Γυναιξὶν οὐκ ἔτ' εἶχεν.
Τί οὖν δίδωσι; κάλλος,

Αντ'

Αντ' ἀσπίδων ὡπάσων,
Αντ' ἐγχέων ἁπάντων.
Νικᾷ δὲ κ) σίδηρον
Καὶ πῦρ καλή τις ἔσσι.

Εἰς Ἔρωτα.

Μεσονυκτίοις ποθ' ὥραις,
Στρέφεται ὅτ' Ἄρκτος ἤδη
Καθ' ἡσυχῇ τὸν Βοώτην,
Μεθύπων ζ φῦλα πάντα
Κάπνη κόπῳ δαμέντα,
Τότ' Ἔρως ἐπιστὰς μεθ'
Θυρέων ἔκοπτ' ὀχῆας.
Τίς, ἔφην, θύρας ἀράσσει;
Καθ' μεθ' ἡσυχίης ὀνείρους.
Ὁ δ' Ἔρως, ἄνοιγε, φησί·
Βρέφος εἰμὶ, μὴ φόβησαι.
Βρέχομαι ζ, κἀσέλινον
Καθ' νύκτα πεπλάνημαι.
Ἐλέησα ταῦτ' ἀκούσας
Ἀνὰ δ' ὦθν λύχνον ἅψας,
Ἀνέῳξα. κ βρέφος μὲν
Ἐσορῶ, φέρειν τόξον,
Πτέρυγάς τε κ) φαρέτρην.
Παρὰ δ' ἰσίλλῳ καθίσας,
Παλάμῃσι χεῖρας αὐτοῦ
Ἀνέθαλπον, ὡς δὲ χαίτης
Ἀπέθλιβον ὑγρὸν ὕδωρ.
Ὁ δ', ἐπεὶ κρύος μεθῆκε,
Φέρε, φησὶ, πειράσωμεν·
Τόξον ἐσί μοι νεῶν.
Βλάβεται βραχεῖσα νευρή.
Ταυτί δὲ, κἀμὲ τύπτει
Μέσον ἦπαρ, ὥσπερ οἶστρος.
Ἀνὰ δ' ἅλλεται κεχάζων,
Ξένε δ' εἶπε, συγχάρηθι·
Κέρας ἀβλαβὲς μέν ἐσι,
Σὺ ζ καρδίην πονήσεις.

Εἰς

Decoram habere formam:
Pro parmulisque cunctis,
Pro lanceisque cunctis.
Quin flamma cedat illi
Ferrumque, si qua pulchra est.

De Cupidine. H. ST.

Nuper, silente nocte,
Quum iam iacebat Vrsa
Circa manum Bootæ,
Et corpus omne somnos
Fessum labore carpit:
Superuenit foresque
Meas Cupido pulsat.
Quis tundit ostium, inquam,
Turbatque somniantem?
Reclude (clamat ille,)
Fores, metumque pone.
Nam sum puellus, & per
Illunem oberro noctem,
Madens ab imbre totus.
Vt audii hæc, miseritus
Accendo lumen atque
Meos recludo postes.
Tunc conspicor puellum,
Sed arcum habentem & alas,
Sed pendulam pharetram.
Foco admouetur a me,
Manibus manus & eius
Foueo vt calescat, imbrem
Et exprimo capillis.
Ille, vt recessit algor,
Probemus, inquit, arcum,
An læsus imbre neruus.
Statimque tendit illum,
Ferit & mihi sagitta
Medium iecur, quasi œstrum.
Tunc exilit cachinnans:
Aitque, gratulare
O hospes ecce, saluus
Meus quidem mihi arcus,
At cor tibi dolebit.

De

De seipso. H. ST.

Teneris superque myrtis,
Super & virente loto
Recubans, bibam lubenter:
Religatus at papyro
Tunicam Cupido collo,
Mihi poculum ministret.
Rota nam velut curulis
Properat volucris ætas:
Tenuis iacebimusque
Cinis, ossibus solutis.
Tumulum quid est quod vngas,
Vel humo quod ebibenda
Peritura dona fundas?
Potius manente vita,
Roseas meo corollas
Capiti ferasque odores:
Mihi & enoces amicam.
Etenim priusquam ad Orci
Rapiar nigri choreas,
Volo dissipare curas.

De rosa. H. ST.

Rosam amoribus dicatam
Sociemus ad Lyæum:
Foliis rosam decoram
Capiti reuincientes,
Calices iocemur inter.
Rosa, honor, decusque florum:
Rosa, cura amorque veris:
Rosa, cælitum voluptas.
Roseis puer Cytheres
Caput implicat corollis,
Charitum choros frequentans.
Agedum ergo me corona
Pater ô Lyæe, templis
Modulans tuis vt adstem:
Roseis comasque sertis
Redimitus, atque pulchra
Comitante me puella,
Choreas & ipse ducam.

De

Εἰς ἑαυτόν.

Ἐπὶ μυρσίναις περείναις,
Ἐπὶ λωτίναις τε ποίαις
Στορέσας θέλω σεσηπέναι.
Ὁ δ' Ἔρως χιτῶνα δήσας
Ὑπὲρ αὐχένος πυρίνῳ,
Μέθυ μοι διακονείτω.
Ταχὺς ἅρματος γὰρ οἷα,
Βιότου τρέχει κυλίσθεις·
Ὀλίγη ζ κεσόμεθα,
Κόνις ὀστέων λυθέντων.
Τί σε δεῖ λίθον μυελίζειν,
Τί δὲ γῇ χέειν μάταια, ἢ
Ἐμὲ μᾶλλον, ὡς ἔτι ζῶ,
Μύρισον, ῥόδοις ζ κρᾶτα
Πύκασον· καλῇ δ' ἑταίρῃ.
Περὶν Ἔρως ἐκεῖ μ' ἀπελθεῖν
Ὑπὸ νερτέρων χορείας,
Σκιδάσαι θέλω μεριμνας.

Εἰς ῥόδον.

Τὸ ῥόδον τὸ τῶν ἐρώτων
Μίξωμεν Διονύσῳ.
Τὸ ῥόδον τὸ καλλίφυλλον
Κεφαλῇσιν ἁρμόσαντες,
Πίνωμεν ἀβρὰ μελῶντες,
Ῥόδον, ὦ φέριστον ἄνθος,
Ῥόδον, ἔργα μέλημα.
Ῥόδα κ) θεοῖσι τερπνά.
Ῥόδα παῖς ὁ τῆς Κυθήρης
Στέφεται καλοῖς ἰούλοις,
Χαρίτεσσι συγχορεύων.
Στέψον αὖ με, κ) λυαῖον
Παρὰ σοῖς Διονυσιήταις,
Μετὰ κούρης βαθυκόλπου
Ῥοδινοισι στεφανίσκοις
Πεπυκασμένος χορεύσω.

Vita est fugax.
Dum vitæ fuit genio est curandum.

D

Εἰς

Εἰς τὸν αὐτόν.

Στεφάνους μὲν ροδίνοις
Ῥοδίνους συναρμόσαντες
Μεθύομεν ἄεργα γελῶντες·
Ὑπὸ βαρβίτῳ δὲ κούρη
Καλῷ κιοσοῖσι βρέμονται
Πλοκαμίδες φέρουσα θυρσοὺς
Χλιδανοσφυρος χορεύει.
Ἁβροχαίτης δ' ἅμα κοῦρος
Στομάτων ἀδυπνεόντων,
Καλῷ πηκτίδων ἀθύρων,
Προσκέκλιται ὁμφακί.
Ὁ δ' Ἔρως ὁ χρυσοχαίτης
Μετὰ τοῦ καλοῦ Λυαίου
Καὶ τῆς καλῆς Κυθήρης
Τὸν ἐπήρατον γεραιοῖς
Κῶμον μίτοισι χαίρων.

Εἰς Ἔρωτα.

Ὑακινθίνῃ μεράδδᾳ
Χαλεπὸς Ἔρως βαδίζων
Ἐκέλευσε σπουδαίως,
Διὰ δ' ὀξέων μ' αὐλώρων
Ξυλόχων τε καὶ φαράγγων
Τροχάοντα πεῖρεν ὕδρος.
Κραδίη δὲ ῥιπὸς ἄκρης
Ἀνέθαμνε· κἀν ἀπίσθιν
Ὁ δ' Ἔρως μέτωπα σείων
Ἁπαλοῖς πλέκτροισιν εἶπεν,
Σὺ γὰρ ἄθυμε φιλήσεις.

Εἰς τὸ ἑαυτοῦ ὄνειρον.

Διὰ νυκτὸς ἐγκαθεύδων
Ἁλιπορφύρεοις πέπλοις,
Γεγανυμένος Λυαίῳ,
Ἐδόκουν ἄκρεσι παρεῖς
Δρόμον ὠκὺν ἐλαύνειν,
Μετὰ παρθένων ἀθύρων.

De eadem. H. ST.

Roſeis comas corollis
Redimita turba molles
Sociat iocos Lyæo.
Citharas & ad ſonantes
Teneris puella plantis
Agitat choros, ſtrepentem
Hederis geritque thyrſum.
Tenero at puer capillo
Simul ore ſuaueolenti
Sonat hic modos canoros,
Simul & fides retentat.
Sed & aurea decorus
Veniens coma Cupido,
Comitante cum Lyæo,
Comitante cum Cythere,
Senibus voluptuoſam
Choream lubens frequentat.

De Amore H. ST.

Hyacinthino bacillo
Adigebat ad ſequendum
Celeri Cupido curſu.
Salebroſa ſed fluenta,
Fruticeta valliumque
Propere perambulantem
Pupugit latenter hydrus.
Mihi iamque ſubſilibat
Cor ad ima naris vſque:
Animamque reddidiſſem:
Teneris mihi ſed alis
Agitans Cupido frontem
Ait, Ergo amare diſce.

De ſuo ſomnio.

ELIA AND interprete.

Tyrio in tapete noctu
Facili fruens ſopore,
Hilaratus ante Baccho,
Mihi cum puellularum
Grege luſitans videbar
Celeri volare curſu.

Ibi

Ibi vero molliores
Pueri bono Lyæo
Mihi virgines ob illas
Probra rurſus ingerebant.
Volui ſuauiari: at
Subito excitum relinquunt.
Ita vero deſtitutus
Repeto miſer ſoporem.

De columba. H. ST.

Amabilis columba,
Vnde vnde pergis, aut quo?
Tot vnde nunc odores,
Huc aduolans per auras
Spirasque depluisque?
Eho quid iſtud ad te?
Anacreon ſuum me
Huc miſit ad Bathyllum,
Illum Bathyllum, vbique
Qui regnat imperatque.
Me paruulo Cythere
Addixit hymnulo illi.
Sic ergo Anacreon me
Nunc vtitur miniſtra.
Et en vides vt eius
Iſtas fero tabellas.
Breuique pollicetur
Me liberam futuram.
Veruntamen manu me
Vt mittat, eius vsque
Manere ſerua malo.
Nam quid neceſſe montes
Circumuolare & agros,
Et inſidere ramis.
Baccas edentem agreſtes?
At nunc mihi poteſtas
Raptum ex Anacreontis
Manu comeſſe panem:
Vinum biboque ſolum
Quod ipſemet propinat.
Sin forte pota ſalto,

Pennis

Ἐπεκερτόμησεν ἡμῖν παῖδες
Ἁπαλώτεροι Λυαίου,
Δακέθυμά μοι λέγοντες,
Διὰ σὲ καλαὶ ἐκεῖναι.
Ἐθέλοντα μ' ἐφίλησαν
Φύγην ἐξ ὕπνου με πάντες.
Μεμνημένος δ' ὁ τλήμων
Πάλιν ἤθελον καθεύδειν.

Εἰς ἑαυτὸν.

Ἐρασμίη πέλεαι,
Πόθεν ποθὲν πέτεσαι;
Πόθεν μύρων τοσούτων.
Ἐπ' ἤρος ἡδομένη,
Πτέρυξι τῇσι ψεκάδος;
Τίς ἐσσι, σοὶ μέλει δή;
Ἀνακρέων μ' ἔπεμψε
Πρὸς παῖδα τὸν Βάθυλλον,
Τὸν ἄρτι τῶν ἁπάντων
Κρατοῦντα καὶ τύραννον.
Πέπρακέ με Κυθήρη
Ἀδούλιον μικρὸν ὕμνον·
Ἐγὼ δ' Ἀνακρέοντι
Διακονῶ τοσοῦτο.
Καὶ νῦν οἵας ἐκείνου
Ἐπιστολὰς κομίζω·
Καί φησιν οὐδένως με
Ἐλεύθερον ποιήσειν.
Ἐγὼ δὲ, κἢν ἀφῇς με,
Δέλη μενῶ παρ' αὐτῷ.
Τί γὰρ με δεῖ πέτεσθαι
Ὄρη τε καὶ κατ' ἀγροὺς,
Καὶ δένδρεσιν κατίζειν,
Φαγέσαν ἀγρίου τι;
Τανῦν ἔδω μὲν ἄρτον
Ἀφαρπάσασα χερῶν
Ἀνακρέοντος αὐτοῦ·
Πιεῖν δὲ μοι δίδωσι
Τὸν οἶνον ὃν πρόπινε.
Πιοῦσα δ' αὖ χορεύσω,

Καὶ

Καὶ δεπότιλω Ανακρέοντα
Πτερῦσι συσκιάλύψω.
Κοιμωμένη δ' ἐπ' αὐτῷ
Τῷ βαρβίτῳ κοιμεύδω.
Ἔχεις ἅπαντ', ἄπελθε.
Λαλιστέρων μ' ἔθηκας
Ἀνθρωπικὴ κορώνης.

Εἰς ἔρωτα κήρινον.

Ἔρωτα κήρινόν τις
Νεῖλιος ἐπώλει.
Ἐγὼ δέ οἱ παραστὰς,
Πόσου θέλεις, ἔφην, σοὶ
Τὸ τευχθὲν ἐμπεσίωμμα;
Ὁ δ' εἰπὲ δωρεάζων,
Λάβ' αὐτὸν ὁπόσου λῆς.
Ὅμως δ' ὦ ἐμμάθης πᾶν,
Οὐκ εἰμὶ κηροτέχνης,
Ἀλλ' ἐθέλω σωσικεῖν
Ἔρωτ παντρέκτην.
Δὸς οὖν, δὸς αὐτὸν ἡμῖν
Δραχμῆς καλὸν σώσωνον.
Ἔρως, σὺ δ' οὐθέως με
Πύρωσον· εἰ δὲ μὴ, σὺ
Καλῶ φλογὸς τακήσῃ.

Εἰς ἑαυτόν.

Λέγουσιν αἱ γυναῖκες,
Ἀνακρέων γέρων εἶ
Λαβὼν ἔσοπτρον ἄνδρὸς
Κόμας μὲν οὐκέτ' ὄψει,
Ψιλὸν δὲ σου μέτωπον.
Ἐγὼ δὲ τὰς κόμας μὲν,
Εἴτ' εἰσὶν, εἴτ' ἀπῆλθον,
Οὐκ οἶδα· τὸν δ' οἶδα,
Ὡς τῷ γέροντι μᾶλλον
Πρέπει τὰ τερπνὰ παίζειν,
Ὅσῳ πέλας τὸ μοίρης.

Εἰς

Pennis Anacreonta
Herum meis obumbro:
In eius & reclinans
Me barbito, quiesco.
Hæc summa: iam valeto.
Tu me loquaciorem
Cornice reddidisti.

De amore coreo. E. A.

Dum cereus cuidam
Venundatur Cupido,
Amice dicito, inquam,
Quanti indicas Amorem
Istum mihi, politum
Opus tuum? ille vero,
Quanti velis, habe, inquit.
At rem scias vt ipsam,
Nil cereum ipse fingo,
Sed ferre nolo Amorem
Domi, omnium apperentem.
Da vero, da mihi, inquam,
Drachma. cubabit iste
Mecum puer venustus.
At tu statim, Cupido,
Amabo fac calescam:
Nam si negabis, ipse
Flamma statim liquesces.

De seipso. H. ST.

Dicunt mihi puellae,
Anacreon senex es.
Speculum cape, intuere
Nullae vt comae supersint,
Tibique glabra sit frons.
At, an comae supersint,
Defluxerint an omnes,
Hoc nescio: sed illud
Certo scio, decere
Senem, hoc magis vacare
Amoribus iocisque,
Quo mors magis propinquat:

Ad

Ad hirundinem. H. ST.

Quibus loquax quibusnam
Te plectam hirundo pœnis?
Vtrumne vis volucres
Alas tibi recidam?
Imam secem ve linguam?
Tibi quod ille Tereus
Fecisse fertur olim?
Nam tu quid ante lucem
Meas strepens ad aures,
E somniis beatis
Mihi rapis Bathyllum?

In seipsum. EL. AN.

Gallus furebat Atys
In montibus Cybellen
Magno sonans boatu:
Nec non aquam bibentes
Apollinis disertam
Ripis Clari, furore
Acti subinde clamant.
Ego simul Lyaei,
Nardi simul fragrantis
Satur, simul puellis,
Libens libens proteruo
Præceps agor furore.

De Cupidine. H. ST.

Libet libet iam amare.
Cupido me monebat
Vt amator esse vellem:
At ego insciens monenti
Parere negligebam.
Mox ergo sumpsit arcum,
Et auream pharetram,
Me prælio lacessens.
Ego vero, vt olim Achilles,
Lorica amictus, atque
Scuto minax & hasta,
Cum Amore præliabar.
Iaciebat ille tela,
Vertebam at ipse terga.

Tan

Εἰς χελιδόνα.

Τίσοι θέλῃς ποιήσω,
Τί σοι λάλη χελιδών;
Τὰ πτερά σευ τὰ κοῦφα,
Θέλῃς λαβὼν ψαλίξω;
Ἢ μᾶλλον ἔνδοθέν σευ
Τὴν γλῶσσαν, ὡς ὁ Τηρεὺς
Ἐκεῖνος, ἐκτελέξω;
Τί μοῦ καλῶν ὀνείρων,
Ὑποβρίσασι φωνῆς,
Ἀφήρπασας Βάθυλλον;

Εἰς ἑαυτόν.

Οἱ μὲν καλοὶ Κυβήβῃ
Τὸν ἡμίθηλυν Ἄττιν
Ἐν ὄρεσιν βοῶντα
Λέγουσιν ἐμμανῶς·
Οἱ δὲ Κλάρου παρ' ὄχθας
Δαφνηφόρου Φοῖβε
Λάλον πιόντες ὕδωρ,
Μεμηνότες βοῶσιν.
Ἐγὼ δὲ τῶν λυαίων
Καὶ τοῦ μύρου κορεσθείς,
Καὶ τῆς ἐμῆς ἑτοίρης,
Θέλω θέλω μανῆναι.

Εἰς ἔρωτα.

Θέλω θέλω φιλῆσαι.
Ἐπῄνεσ' Ἔρως φιλεῖν με·
Ἐγὼ δ' ἔχων νόημα
Ἄβουλον, οὐκ ἐπείθην·
Ὁ δ' αὖθις τόξον ἄρας
Καὶ χρυσίην φαρέτρην,
Μάχῃ με προὐκαλεῖτο.
Κἀγὼ λαβὼν ἐπ' ὤμων
Θώρηκ', ὅπως Ἀχιλλεύς,
Καὶ δοῦρα καὶ βοείην,
Ἐμαρνάμην Ἔρωτι.
Ἔβαλλ', ἐγὼ δ' ἔφευγον,
Ὡς δ' οὐκέτ' εἶχ' οἰστοὺς

Ἡχαλκευ, εἴθ' ἐαυτὸν
Ἀφῆκεν εἰς βέλεμνον.
Μέσος δὲ καρδίης μοῦ
Ἔδυσε, καί μ' ἔλυσε.
Μάτην σ' ἔχω βοείην.
Τί γὰρ βαλώμεθ' ἔξω,
Μάχης ἔσω μ' ἐχούσης;

Εἰς ἑαυτόν.

Οὔ μοι μέλει Γύγαο
Τοῦ Σάρδεων ἄνακτος·
Οὐδ' αἱρέει με χρυσὸς,
Οὐδὲ φθονῶ τυράννοις.
Ἐμοὶ μέλει μύρῳσι
Καταβρέχειν ὑακίνθῳ·
Ἐμοὶ μέλει ῥόδοισι
Καταστέφειν κάρηνα.
Τὸ σήμερον μέλει μοι,
Τὸ δ' αὔριον τίς οἶδεν;

Ὡς οὖν ἔτ' οὖσ' ἔξεστι,
Καὶ πῖνε κἀκύβδα.
Καὶ σπένδε τῇ Λυαίῳ,
Μὴ νοῦσος ἢν τις ἔλθῃ,
Λέγῃ, σὲ μὴ δεῖ πίνειν.

Εἰς ἑαυτόν.

Σὺ μὲν λίγεις τὰ Θήβης,
Ὁ δ' αὖ Φρυγῶν ἀοιδὸς,
Ἐγὼ δ' ἐμὰς ἀλώσεις.
Οὐχ ἵππος ὠλέσειν με,
Οὐ πεζὸς, οὐ νηῦς·
Στρατὸς δὲ κηρὸς ἄλλος,
Ἀπ' ὀμμάτων βαλών με.

Εἰς ποτήριον ἀργυροῦν.

Τὸν ἄργυρον τορεύσας.
Ἐφαιδρύνθη μοι ποίησον,

Παν-

Tandemque missili omni
Quum destitutus esset,
Ira æstuans iacit se
In me, velut sagittam:
Penetrans & in cor vsque
Medium resoluit artus.
Scutum ergo nil iuuat me:
Nam cur petamur extra,
Quum prælium sit intus?

De seipso. H. ST.

Nil curo Sardiani
Regni Gygen potentem.
Auri nec appetens sum,
Nec inuidens tyrannis.
Sed curo delibutam
Vnguento habere barbam:
Sed implicare curo
Meos rosis capillos.
Hodierna curo tantum:
Quis cras futura nouit?
Addat qui volet hos quinq; versus, quamuis in vno tatum exemplari Graco reperiu.
Age ergo dum fauet sors,
Ludo vaca & Lyæo:
Ne si quis opprimat te
Morbus repente dicat,
Ohe satis bibisti.

De seipso. H. ST.

Thebana bella cantas,
Troiana cantat alter:
Meas & ipse clades.
Me non eques pedesve,
Non perdidêre naues:
Aliud nouum, sed agmen,
Dominæ insidens ocellis,
Et inde tela mittens.

De poculo argenteo. H. ST.

Torno mihi labora
Argentum, & inde finge

Vulcane

Vulcane non quidem arma,
(Nam quid Gradiuus ad me?)
Sed poculum mihi fac
Quantum potes profundum.
Insculpitoque in illo
Non astra plaustrave vlla,
Tristem nec Orionem:
(Nam Pleiades quid ad me,
Quid lucidus Bootes?)
Vitem sed & racemos
Insculpe, cumque Baccho
Vuas simul prementes
Cupidinem & Bathyllum.

De eodem. E. AN.

Ars bella delicatum
Scyphum mihi elabora
Argenteum: nouum ver
Effinge, veris hora,
Hora rosas ferente,
Rosas quibus nec vlla
Mihi prior voluptas.
Id vero vbi explicaris,
Affinge potionem,
Dulcissimam sed illam:
Nefarium sacrorum
Ritum aufer exterûm, nec
Sit tristis vlla imago.
Cælato vero nobis
Prolem Iouis Lyæum.
Dulcemque temperato
Mystis Venus liquorem,
Quæ nuptiis amica.
Insculpe Amorem inermem,
Et Gratias iocantes
Vitis sacræ sub vmbra,
Pendentibus racemis
Et pampino frequentis.
His insuper venustos,
Ni Phœbus ipse ludat,
Addas velim iuuencos.

Biben-

Παννοπλίαν μὲν ἐχέ.
Τί γὰρ μαχοῖσι καὶ μοί;)
Ποτήριον δ' ἐμοὶ κοῖλον
Ὅσον δυνῇ βαθύνον.
Ποίει δέ μοι κατ' αὐτὸ
Μήτ' ἄστρα, μήθ' ἁμάξας,
Μὴ τυγὸν Ὠρίωνα.
(Τί Πλειάδες καὶ μοί,
Τί δ' ἄστρα Βοώτεω;)
Ποίησον ἀμπέλους μοι
Καὶ βότρυας κατ' αὐτὸ,
Καὶ χρυσέους τραγῴδῶς,
Ὁμοῦ καλὰς λυαίους,
Ἔρωτα καὶ Βαθύλλον.

Εἰς τὸ αὐτό.

Καλὴ τέχνα τόρευσον
Ἔαρος κύπελλον ἡδύ,
Τὰ ὥρεα τερπνὰ ἡμῖν
Ῥόδα φέρουσαν ὥρην.
Ἀργύρεον δ' ἀπλώσας,
Ποτὸν ποίει μοι τερπνόν.
Τῶν τελετῶν πάραινῶ
Μή μοι ξένον τορεύσῃς,
Μὴ φόβητρον ἱερήμου.
Μᾶλλον ποίει Διὸς γάνος
Βάκχου εὔιον ἡμῖν.
Μύστις κάμοντος ἡ Κύπρις
Ὑμεναίοις κροτοῦσα
Χαρᾶσιν ἐρώτων αὐλοῦσα,
Καὶ Χάριτες γελῶσαι
Ὑπ' ἄμπελον διπλόην
Εὐβότρυον κομῶσαν.
Σωσάπολις κούρους διπλοῦς
Ἂν μὴ Φοῖβος αὐτῇ.

Εἰς τὸ δεῖν πίνειν.

Ἡ γῆ μέλαινα πίνει.
Πίνει δ' ἄνδρε' αὐτὴν,
Πίνει θάλασσα δ' αὔρας,
Ὁ δ' ἥλιος θάλασσαν,
Τὸν δ' ἥλιον σελήνη.
Τί μοι μάχεσθ' ἑταῖροι,
Κ' αὐτὸν θέλοντι πίνειν;

Εἰς κόρην.

Ἡ Ταντάλου ποτ' ἔστη
Λίθος Φρυγῶν ἐν ὄχθαις.
Καὶ πῆς ποτ' ὄρνις ἔπλη
Πανδίονος χελιδών.
Ἐγὼ δ' ἐσοπτεύων ἔλω,
Ὅπως ἀεὶ βλέπῃς με.
Ἐγὼ χιτὼν θυοίμην,
Ὅπως ἀεὶ φορῇς με.
Ὑδωρ θέλω γενέσθαι,
Ὅπως σὲ χρῶτα λούσω.
Μύρον γενοῖ θυοίμην.
Ὅπως ἐγώ σ' ἀλείφω.
Καὶ ταινίη δ' μεσσῶν,
Καὶ μάρμαρον τραχήλου.
Καὶ σανδαλον θυοίμην,
Μόνον ποσὶν πατεῖν με.

Εἰς ἑαυτὸν.

Δότε μοι δότ' ὦ γυναῖκες
Βρητίῃ πιεῖν ἀμυστί.
Ὑπὸ καύματος γὰρ ἤδη
Περιπεθεὶς αὑαίνομαι.
Δότε δ' αὐθέων ἐκείνῳ
Στεφάνους δ' οἵους πυκάζω,
Τὰ μέτωπά μου ἐπικρίει.
Τὸ δὲ καῦμα τῶν ἐρώτων
Κεφαλὴ ἵνα σκεπάζω.

Εἰς Βάθυλλον.

Παρὰ τίλω σκιλὼ Βάθυλλε

Κάθι-

Bibendum esse. H. ST.

Fœcunda terra potat,
Hanc arboresque potant.
Et potat æquor auras,
Phœbusque potat æquor,
Ipsumque Luna Phœbum,
Quid ergo vos sodales
Potare me vetatis?

Ad puellam. H. ST.

Nioben stetisse dicunt
Saxum ad fluenta Troiæ:
Pandionisque fertur
Hirundo facta quondam
Nouis volasse pennis
Speculum sed ipse fiam,
Vt vsque specter a te.
Vestis, puella, fiam,
Vt vsque gester a te.
Liquor esse purus optem,
Lauem tuos vt artus.
Vnguentum & esse molle,
Artus tuos vt vngam.
Aut sim monile collo,
Strophium aut tuis papillis.
Sim calceus, tua me
Saltem terasque planta.

In seipsum. E. AN.

Date mi, date ô puellæ
Cyathum, vt bibam, Lyæi,
Quia me bibit quoque ipsum
Calor aridus iam, & ægre
Animam trahens anhelo.
Date flosculos Lyæi,
Date serta, queis calentem
Amo frigerare frontem.
Penitissimos amorum
Aliter tego calores,
Alioque condo corde.

In Bathyllum. E. AN.

Agedum Bathylli ad vmbram

Statue

Statue arborem virentem.
A[illegible]tet comasque molles
T[illegible]neræ sonentque frondes,
Prope fons fluat perennis
Suadæ, strepente lympha.
Quis eo applicare nolit
Vbi viderit viator?

De auro. H. ST.

Si prorogare vitam
Vis vlla posset auri,
Addictus vsque & vsque
Auro forem aggerendo:
Vt quando mors veniret,
Accepto abiret auro.
Sin comparare vitam
Mortalibus nefas est,
Quid conquerar, quid autem
Lamenta vana fundam?
Si nanque certa morti
Me fata destinarunt,
Quis restat vsus auri?
Mero volo madere
Inter meos sodales:
Dulcem volo puellam
Molli sinu fouere.

De seipso. E. AN.

Mortalis editus sum
Vitæ ad viam terendam:
Quantumque iam peregi
Cursum scio, at latet me
Quantum viæ supersit.
Tu vero abito cura,
Mecum tibi nihil sit:
Lætabor ante metam,
Iocabor, atque pulchro
Saltabo cum Lyæo.

In seipsum. E. AN.

Mihi, bibendo vinum,
Ærumna dormit omnis.
Ad me quid attinet labor?

Quid

Κάθισον κηλὸν τὸ δένδρον.
Ἁπαλαὶ πίσει δὲ χαίτης
Μαλακωθέντω κλαδίσκω.
Παρὰ δ' αὐτὴ ἐρεθίζει
Πηγὴ ῥέεθρα ποιοῦσα.
Τίς αὖ οὗτ' ὀρῶν παρέλθοι
Καθιζάνιον τοιοῦτον;

Εἰς χρυσόν.

Ὁ πλοῦτος εἴτε χρυσοῦ
Τὸ ζῆν παρῆγε θνητοῖς,
Ἐκφερτέρως φυλάττων,
Ἵν' αὖ θανεῖν ἐπέλθῃ,
Λάβῃ τι κἀπαρέλθῃ:
Εἰ δ' ἐδὲ τὸ πρίασθαι
Τὸ ζῆν ἔνεστι θνητοῖς,
Τί κἀμοὶ στενάζω,
Τί δ' ἡμᾶς ἀφθίτους
Θανεῖν δὲ πίστεωσεν,
Τί χρυσὸς ὠφελεῖ με;
Ἐμοὶ θυοῦτο πίνειν,
Πιόντι δ' οἶνον ἁδύν,
Ἐμοῖς φίλοις συνεῖναι,
Ἐν δ' ἁπαλαῖσι κοίταις
Τελεῖν τὰν ἀφροδίσιον.

Εἰς ἑαυτὸν.

Ἐπεὶ δὴ βροτὸς ἐτύχθην
Βιότου τρίβον ὁδεύειν,
Χρόνον ἔγνων ὃν παρῆλθον,
Ὃν δ' ἔχω σφαλεῖν σὺν οἴδα.
Μέθετέ με φροντίδες,
Μηδέν μοι κῆδε ὑμῖν ἔστω.
Περὶν ἐμὲ φθάσαι τὸ πέλον,
Παίξω, γελάσω, χορεύσω.
Μετὰ τᾶς καλοῦ Λυαίου.

Εἰς ἑαυτὸν.

Ὅταν πίνω τὸν οἶνον,
Εὔδουσιν αἱ μέριμναι.
Τί μοι πόνων, τί μοι γόων,

Τί

Τί μοι μέλει μεριμνῶν;
Θανεῖν με δεῖ, κἂν μὴ θέλω·
Τί δ' τὸν βίον πλανῶμαι;
Πίωμεν οἶνον ἡμῖν·
Τὸν τῆς καλοῦ Λυαίου.
Σοὶ γὰρ δὲ πίνειν ἡμῖν
Εὔδουσιν αἱ μέριμναι.

Εἰς ἑαυτόν.

Ὅταν ὁ βάκχος εἰσέλθῃ,
Εὕδουσιν αἱ μέριμναι·
Δοκῶν σὲ ἔχειν τὰ Κροίσου,
Θέλω καλῶς ἀείδειν·
Κισσοφορὴς δὲ κῶμος,
Πατεῖ σὲ ἄπαντα θυμόν.
Ὅπλιζ', ἐγὼ δὲ πίνω.
Φέρε μοι κύπελλον ὦ παῖ.
Μεθύοντα γάρ με κεῖσθαι
Πολὺ κρεῖσσον ἢ θανόντα.

Εἰς Διόνυσον.

Τῆς Διὸς ὁ παῖς ὁ Βάκχος
Ὁ λυσίφρων, ὁ λυαῖος,
Ὅταν εἰς φρένας ἔλθῃ μοι
Εἰσίλθῃ μεθυδέτας,
Διδάσκει με χορεύειν.
Ἔχω δὲ κοὐ τι πέρπνὸν
Ὁ ζῆν μὴ μὴ ἐρασταί.
Μυρὶ κρήτων, μέτ' ᾠδῆς,
Τέρπει με κ' Ἀφροδίτη,
Καὶ πάλιν θέλω χορεύειν.

Εἰς τὸν ἑαυτοῦ ἑταῖρον.

Ἄγε ζωγράφων ἄριστε.
Γράφε ζωγράφων ἄριστε,
Ῥοδίης κοίρανε τέχνης.
Ἀπεόντων ὡς αὖ εἴπω
Γράφε τὸν ἐμὸν ἑταῖρον.
Γράφε μοι τρίχας τοιαύτας
Ἁπαλάς τε καὶ μελαίνας·
Ὃ δ' κηρὸς αὖ δώσῃ τι,

Γράφε

Quid cura, quidve luctus?
Mors me manet, nolim licet.
Vitæ iuuat quid error?
Ergo merum bibamus,
Pulchri merum Lyæi.
Bibendo namque vinum
Ærumna dormit omnis.

De seipso. H. ST.

Vt me subit Lyæus,
Tunc cura dormit omnis,
Crœsumque sperno præme:
Dulcis repente nostro
Erumpit ore cantus.
Hedera comasque cingens,
Proculco mente cuncta.
Ad arma currat alter,
Ad pocula ipse curram.
Puer ocyus scymphum da.
Nam præstat ebrium me
Quam mortuum iacere.

De Baccho. E. AN.

Bacchus, puer Tonantis,
Liber pater Lyæus,
Dum pectus it sub imum,
Dulci rigans liquore,
Saltare perdocet me.
Nec vilis ebrioso
Mea est mihi voluptas.
Cum carmine atque plausu
Delectat alma Cypris:
Post illa salto rursus.

De sua amica. H. ST.

Agedum perite pictor.
Pinge ô perite pictor
Rhodiæ magister artis:
Absentem vt edocebo,
Depingito mi amicam.
Depinge mollicellos
Primum nigrosque crines:
Si fert & ipsa cera,

Vnguenta

Vnguenta pinge olentes.
Nigroque sub capillo,
Genis abusque primis
Frontem fac illi eburnam.
Supercili nigrantes
Discrimina nec arcus,
Confundito nec illos:
Sed iunge sic vt anceps
Diuortium relinquas,
Quale esse cernis ipsi.
At ignis instar, eius
Sit fulgurans ocellus:
Et glaucus, vt Mineruæ,
Et pætus, vt Cytheres.
Nasum genasque pinge,
Lacti rosas remiscens.
Pithûs sit at labellum,
Quod osculum lacessat.
Intraque molle mentum,
Per colla læuia omnes
Sint Gratiæ volantes.
At vltimum nitente
Illa induatur ostro.
Pateat tamen mihi pars
Cutis pusilla, totum
Qua corpus arguatur.
Quid plura? eam ecce cerno.
Loquêre credo cera.

De Bathyllo. H. ST.

Meos Bathyllum amores,
Vt te docebo pinge.
Nitidas comas fac illi,
Intus quidem nigrantes,
At aureas superne.
Dehinc inordinatos
Recolligens capillos,
Permitte lege nulla
Cincinnulos vagari.
Teneram pilusque frontem
Supercili coronet

Mage

Γράφε καὶ μύρου πνέοντας.
Γράφε δ' ἐξ ὅλης παρειῆς
Ὑπὸ πορφύρασι χείτωνας
Ἐλεφαντίνην μέτωπον.
Τὸ μεσόφρυον δὲ μή μοι
Διάκοπος, μήτε μίσγε·
Ἐχέτω δ' ὅπως ἐκείνη,
Τὸ λελησθότως σωφρονοῦν
Βλεφάρων ἵτων κελαινῶν.
Τὸ δὲ βλέμμα νεῦε ἀληθῶς
Ἀπὸ τῆς πυρὸς ποίησον,
Ἅμα γλαυκὸν ὡς Ἀθήνης,
Ἅμα δ' ὑγρὸν ὡς Κυθήρης.
Γράφε ῥῖνα καὶ παρειάς.
Ῥόδα τοῖς γάλακτι μίξας.
Γράφε χεῖλος οἷα πειθοῦς,
Πρὸς καλὸν μύθιον φίλημα,
Τρυφερὸν δ' ἔσω χυθέν
Περὶ λυγδίνῳ τραχήλῳ
Χαίτας πέτοιντο πᾶσαι.
Στόλισον τολοιπὸν αὐτὸν
Ὑποπορφύρεσι πέπλοις.
Διαφαινέτω δ' σαρκῶν
Ὀλίγον, τὸ σῶμ' ἐλέγχον.
Ἀπ' αὐτοῦ βλέπω δ' αὐτόν.
Τάχα κηρὲ καὶ λαλήσεις.

Εἰς Βάθυλλον.

Γράφε μοι Βάθυλλον ὅτι
Τὸν ἐτταίρον ὡς διδάσκω.
Λιπαρὰς κόμας ποίησον,
Τὰ μὲν ἔνδοθεν, μελαίνας,
Τὰ δ' ἐς ἄκρον, ἠλιώσας·
Ἑλικὰς δ' ἐλευθέρους μοι,
Πλοκάμων ἄτακτα σειομένας,
Ἄφες ὡς θέλουσι κεῖσθαι,
Ἁπαλὸν δ' ὀφρυῶδες
Στεφέτω μέτωπον ὀφρὺς
Κυανωτέρη δρακόντων.

Μίλαν

Μίλαν ὄμμα γοργὸν ἔχω,
Κεκερασμένον γαλήνῃ·
Τὸ μὲν ἐξ Ἄρεος ἔλαχον,
Τὸ δὲ τῆς καλῆς Κυθήρης.
Ἵνα τὶς τὸ μὲν φοβῆται,
Τὸ δ' ἀπ' ἐλπίδος κρεμᾶται.
Ῥοδινὸν δ' ὀπῖον μῆλον
Χνοΐλον ποίει παρειήν.
Ερύθημα δ' ὡς ἂν ἀϊδνὸς
Δυώσαν βαλεῖν, ποίησον.
Τὸ δ' χεῖλος ὁπόσ' ἐστὶν οἶδα
Τίνι μοι τρόπῳ ποιήσῃς.
Ἀπαλὸν, γέμον τε Πειθοῦς.
Τὸ δὲ πᾶν ὁ κηρὸς αὐτὸς
Ἐχέτω λαλῶν σιωπῇ.
Μίαν δὲ παῤῥασσον ἔχω.
Τὸ δ' Ἀδώνιδος παρῆλθον,
Ελεφαντίνῳ τραχήλῳ.
Μεταμάζιον δὲ ποίει
Διδύμους τε χεῖρας Ἑρμοῦ,
Πολυδεύκεος δὲ μηρούς,
Διονυσίῳ δὲ νηδύν.
Ἀπαλῶν δ' ὕπερθε μηρῶν,
Μηρῶν τὸ πῦρ ἐχόντων,
Αφελῆ ποίησον αἰδῶ,
Παφίῃ θέλουσαν ἤδη.
Φθονερὸν ἔχεις τὸν τέχνῃ,
Ὅπ μὴ τὰ νῶτα δείξας
Δυώσας· τὰ δ' ἐμοὶ σῷ μένοντα.
Τί με δεῖ πόδας διδάσκειν;
Λάβε μισθὸν ὅσον ἄπῃς.
Τὸν Ἀπόλλωνα δὲ βούτην
Καθελὼν, ποίει Βάθυλλον.
Ἦν δ' ἐς Σάμον ποτ' ἔλθῃς,
Γράφε Φοῖβον ἐκ Βαθύλλου.

Εἰς Ἔρωτα.

Αἱ μοῦσαι τὸν Ἔρωτα
Δήσασαι στεφάνοισι,
Τῇ Κύπριδι παρίδωκαν.

Καὶ

Mage cærulus dracone.
Oculus niger sit & trux,
Mixtus tamen sereno:
A Marte quod sit, illud:
At hoc quod a Cythere.
Vt hinc timore & hinc spe
Suspensa mens vacillet.
Roseum sit vtque pomum
Lanuginosa mala.
Pudibundi & inseratur
Quantum potest ruboris.
Verum haud scio labellis
Quæ detur apta forma.
Sint blanda, plena Suadæ:
Vt mixta sit loquaci
Taciturnitate cera.
Sit latus ipse vultus.
Eburna præteribam
Adonidea colla.
Habeat deinde pectus
Manusque Mercuri ambas:
Femurque quale Pollux,
Ventremque ceu Lyæi.
Femurque molle supra,
Femur quod excit ignes,
Volo simplicem esse pubem,
Iam cogitantem amores.
Sed ars tua est maligna,
Dare quæ vetat videnda
Potiora terga multo.
Quid opus pedes vt addam?
Pretii quod exiges fer.
Sed Apollinem mihi istum
Refingito in Bathyllum.
Sin veneris Samum olim,
Fac Apollinem ex Bathyllo.

De Amore. E. AN.

Musæ florea vincla
Capto nuper Amori
Iniecere coronas,

Vinctum

Vinctum dantque Decori.
Nunc autem Cytherea
Quærens munera præfert
Queis absoluat Amorem.
Sed quamuis redimatur,
Hærebit tamen illic,
Iam seruire suetus.

De seipso. H ST.

Sine haustibus Lyæum
Sine hauriam profundis.
Furere hunc volo furorem.
Furebat olim Orestes,
Furebat Alcmæonque,
Vterque matricida.
At nemine ipse cæso,
Leni mero sed hausto,
Furere hunc volo furorem.
Olim Hercules furebat,
Quassans & Iphiteum
Arcum, & trucem pharetram.
Olim furebat Aiax,
Ensem Hectoris coruscans,
Septemplicemque parmam.
At poculum ipse gestans
Et has comis corollas,
Non spiculum nec ensem,
Furere hunc volo furorem.

In suos amores. E. AN.

Tu si referre quicquid
In omnibus viretis
Vbique frondis extat,
Aut persequi recensens
Maris vales arenas,
Solus velim meorum
Logista sis amorum.
Primum quidem ex Athenis
Viginti habes amores:
His quindecim sed adde.
Deinde pone amorum
Agmen Corinthiorum.

Achaiæ

Καὶ νῦν ἡ Κυθέρεια
Ζητοῦσι φέρουσα λύτρα,
Λύσαιό τὸν Ἔρωτα.
Κἂν λύσῃ δέ τις αὐτὸν,
Οὐκ ἔξεισι, μένει δέ.
Δουλεύειν δεδίδακται.

Εἰς ἑαυτόν.

Ἄφες με τὸν θεὸν σοι
Πιεῖν πιεῖν ἀμυστί.
Θέλω θέλω μανῆναι.
Εμάνη τ' Αλκμαίων τε,
Χ' ὁ λοξὸς Ορέσης,
Τὰς μητέρας κτανόντες.
Ἐγὼ δὲ μηδέν' κτάς,
Πιὼν δ' ἐρυθρὸν οἶνον,
Θέλω θέλω μανῆναι.
Εμάνη θ' Ἡρακλῆς πρὶν
Δεινῶν κλονῶν φαρέτρῃσιν,
Καὶ τόξον Ιφίτου.
Εμάνη πρὶν Αἴας,
Μετ' ἀσπίδος κραδαίνων
Τὴν Ἕκτορος μάχαιραν.
Ἐγὼ δ' ἔχων κύπελλον
Καὶ στέμμα τοῦτο χαίτης,
Οὐ τόξον, ἀ μάχαιραν,
Θέλω θέλω μανῆναι.

Εἰς τὰς ἑαυτοῦ ἐρωτας.

Εἰ φύλλα πάντα δένδρων
Επίστασαι κατ' εἶναι,
Εἰ ἠμαθοὺς θύρειν
Τὸ τ' ὀλης ψαλάσσης,
Σὺ τῶν ἐμῶν ἐρώτων
Μόνον ποιῶ λογιστήν.
Πρῶτον μὲν ἐξ Αθηνῶν
Ἐρωτας εἰκοσιν θές,
Καὶ πεντεκαίδεκ' ἄλλους.
Ἔπειθ' ὑπὸ Κορίνθου
Θὲς ὁρμαθοὺς ἐρώτων.
Αχαΐης γάρ ἐστιν,

Ὅπου

Ὅπου καλὰ γυναῖκες.

Τίφει ἡ Λεσβίους μοι
Καὶ μέχρι τῶν Ἰώνων,
Καὶ Καρίης, Ῥοδου τε,
Διχαλίους ἔρωτας.
Τί φῆς ἀεὶ κηρωθείς;
Οὔπω Σύρους ἔλιξα,
Οὔπω πόθους Κανώβου,
Οὐ τῆς ἅπαντ' ἐχούσης
Κρήτης, ὅπου πόλισιν
Ἔρως ἐπορκώζει.
Τί σοι θέλεις ἀριθμεῖν
Τὰς ἐκτὸς αὖ Γαδείρων,
Τῶν Βακτρίων τε κ' Ἰνδῶν
Ψυχῆς ἐμῆς ἔρωτες;

Εἰς χελιδόνα.

Σὺ μὲν φίλη χελιδὼν
Ἐτησίη μολοῦσα
Θέρει πτερύσσεις καλιλιὴν,
Χειμῶνι δ' εἰς ἄφωνος
Ἢ Νεῖλον ἢ 'πὶ Μέμφιν·
Ἔρως δ' ἀεὶ πτερύσσει μοι
Ἐν καρδίῃ καλιλιὴν.
Πόθος δ' ὁ μὲν πτερωθείς,
Ὁ δ' ὧδ' ἔχει ἀκμαίως,
Ὁ δ' ἡμίλεπτος ἤδη.
Βοὴ δὲ γίνετ' αἰεὶ
Κεχηνότων νεοττῶν.
Ἐρωπαδεῖς ἢ μικρῷς
Οἱ μείζονες τρέφουσιν.
Οἱ δὲ τραφέντες αὖθις,
Πάλιν κύουσιν ἄλλους.
Τί μῆχος οὖν γένηται;
Οὐ γὰρ δύνω τοσούτους
Ἔρωτας ἐκθρέψαι.

Εἰς κόρην.

Μή μ' εἰ φύγῃς, ὀρῶ σε.
Ταὼ πολιὰν ἔθειραν·
Μηδ' ὅπ σοι πάρεστιν

Ἄνθος

Achaiæ est Corinthus,
Formosæ vbi puellæ.
Iam Lesbios referto
Nobis, Ionas vsque.
Et Cariam Rhodumque:
Bis mille sunt amores.
Tantumne (ais) amasti?
Nondum Syros amores,
Nondum tenes Canobi,
Cretæve, cuius vrbes
Furens habet Cupido.
Quid vis tibi referri
Omnes supra Gadiras
Et Bactrios & Indos
Cordis mei calores?

Ad hirundinem. H. ST.

Hirundo, tu quidem annis
Is singulis redisque.
Tu æstate nidulata,
Bruma soles latere,
Nilum petens ve Memphin:
Amor sed vsque nostro
In corde nidulatur.
Pullus fit vnus, ales:
Hic conditur sub ouo,
Hic semiclusus extat.
Hiantiumque iugis
Pipitus est amorum.
Aluntque pipiones
Maiusculi minores:
Hi rursus educati
Gignunt nouos & ipsi.
Quid me, quid ergo fiet?
Nam turba tanta amorum est,
Vt iam tot vna lingua
Non possit explicare.

De puella. H ST.

Ne conspicata canos
Me fugeris puella:
Nec quod tibi color sit

Rosæ

Rosæ prior colore,
Spernas meos amores.
En aspice in corollis,
Rosis decenter alba
Vt lilia implicentur.

De Europa. H. ST.

Hunc ô puella taurum
Iouem puto esse quendam.
Nam vectat ecce dorso
Sidoniam puellam,
Vastumque tranat æquor,
Et findit vngula vndas.
At nullus vi piam grex,
Abactus vnde taurus
Tranet nisi ille pontum.

De voluptuose viuendo. E. AN.

Quid rhetorum doces me
Scita & necessitates?
Orationibus quid
Opus mihi tot istis,
Quibus nihil iuuamur?
Potare me doceto
Mollis merum Lyæi.
Quin aurea doce me
Ridere cum Cythere.
Cani caput coronant:
Aquam puer dato iam,
Profunditoque vinum:
Mentem mihi sopito.
Nam mortuum teges me
Breui mora. sepultus
Nil concupiscit vnquam.

De vere. H ST.

Viden' vt ineunte vere
Charites rosis abundant?
Viden' vt iam æquoris vnda
Posuit suum furorem?
Viden' vt iam natanas, &
Remeare vt incipiat grus?
Pure vt refulgeat sol?

Nebulæ

Ἄνθος ἀκμαῖον ὥρης,
Ταμὸ φιλτάτη διωξῆς.
Ὁρᾷ καὶ στεφανώσιν
Ὅπως πλέκει τὰ λώτινα
Ῥόδοις κρίνα πλακέντα.

Εἰς τὸν Εὐρώπην.

Ὁ ταῦρος ἔτος ὦ παῖ,
Ζεύς μοι δοκεῖς εἶναι.
Φέρει γὰρ ἀμφὶ νώτοις
Σιδωνίην γυναῖκα,
Περᾷ δ' πόντον οὖρων,
Τέμνει δὲ κύμα χηλαῖς.
Οὐκ ὢν δὲ ταῦρος ἄλλο
Ἐξ ἀγέλης ἐλαθείς
Ἐπλώσει τὴν θαλάσσαν,
Εἰ μὴ μόνος γ' ἐκεῖνο,
Εἰς τὸ κυέιν μοῦνος ζῆν.

Τί με τὸν νόμους διδάσκεις,
Καὶ ῥητόρων ἀνάγκας;
Τί δὲ μοι λόγων τοσούτων
Τῶν μηδὲν ὠφελούντων;
Μᾶλλον δίδασκε πίνειν
Ἁπαλὸν πόμα Λυαίου,
Μᾶλλον δίδασκε παίζειν
Μετὰ χρυσῆς Ἀφροδίτης.
Πολιὰς τέφουσι κόρας.
Διὸς ὕδωρ, βάλ' οἶνον ὦ παῖ,
Τὴν ψυχὴν μου κόρωσον *
Βραχὺ μὴ ζῶντα καλύπτῃς· *
Ὁ γὰρ ὕστερος σὸς ἐπιθυμεῖ.

Εἰς τὸ ἔαρ.

Ἰδὲ πῶς ἔαρος φανέντος
Χάριτες ῥόδα βρύουσι.
Ἰδὲ πῶς κῦμα θαλάσσης
Ἁπαλώτατα γαληνᾷ.
Ἰδὲ πῶς νῆσσα κολυμβᾷ,
Ἰδὲ πῶς γέρανος ὁδεύει.
Ἀφελῶς δ' ἕλαμψε πατήρ.

Νεφέλαι,

Νεφελῶν σκιαὶ δονοῦνται·
Τὰ βροτῶν δ' ἔλαμψεν ἔργα.
Καρποῖσι γαῖα πεφύκυῖα,
Καρπὸς ἐλαίῳ πεφύκυῖα,
Βρομίῳ τέθηπεν ἄμπελος·
Καὶ φύλλον, καὶ κλῶνα,
Καθελὼν λύθησε καρπός.

Εἰς ἑαυτόν.

Ἐγὼ γέρων μὲν εἰμι,
Νέων δὲ πλέον ἢ πίνω,
Κἂν δέηση με χορεύειν,
Σκῆπτρον ἔχω τὸν ἀσκόν.
Ὁ νάρθηξ δ' οὐδὲν ἔσην.
Ὁ μὲν θέλων μαχέσθω,
Παρέτω δὲ μαχέσθω.
Ἐμοὶ κύπελλον ὦ παῖ,
Μελιχρὸν οἶνον ἡδὺν
Ἐγκεράσας, φόρησον,
Ἐγὼ γέρων μὲν εἰμι,
Σειληνὸν ἐν μέσοισι
Μιμήσομαι χορεύσω.

Εἰς ἑαυτόν.

Ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
Τότε μοὶ ἦτορ ἐνθὲν
Λιγαίνειν ἄρχεται μούσας.
Ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
Ἀποβλίβοντι μέλιμνα
Πολυφρήνιδές τε βλαὶ
Ἐς ἁλικτύπους ἀήτας.
Ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
Ἀκηπόνμονων τότε Βάκχος
Πολυανθέσιν μ' ἐν ὥραις
Δονέει μέθῃ γανώσας.
Ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
Στεφανοῦς ἄνθεσι πλέξας,
Ἐπιθεὶς δὲ τῇ κεφαλῇ,
Βιότου μέλπω γαλήνην,
Ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
Μύρῳ δ' ὠδὲ τέγξας

Nebulæ fugentur atræ?
Hominum nitent labores:
Tellus parturit herbas:
Termes oliuæ exerit se:
Bromii redimitur humor:
Fronde sub omni folioque
Fructu floret opimus.

In seipsum. H ST.

Ego iam senex quidem sum,
Iuuenes tamen bibendo
Supero chorosque ducens,
Baculi loco gero vtrem:
Ferulæ nec vllus vsus.
Cupiasne dimicare?
Veniasque, dimicesque.
Mihi melle dulciorem
Puer affer huc Lyæum.
Ego iam senex quidem sum,
Silenum at inter omnes
Imitabor in choreis.

In seipsum E. AN.

Vbi suaue poto vinum,
Animo repente læto
Celebro nouem Camœnas.
Vbi suaue poto vinum,
Subito molesta cura &
Operosa consili vis
Rapidas eunt in auras.
Vbi suaue poto vinum,
Subito iocos resoluens
Roseas me agit per auras
Hilarem ebriumque Bacchus.
Vbi suaue poto vinum,
Simul indui coronam
Manibus meis paratam,
Varioque flore textam,
Placidam celebro vitam.
Vbi suaue poto vinum,
Liquido madens odore.

Δέμας, Lepi-

Lepidam & tenens puellam,
Venerem cano iocosam.
Vbi suaue poto vinum,
Animum vt meum explicaui
Cyathi in modum repandi,
Thiaso frequente lætor.
Vbi suaue poto vinum,
Proprium hoc meum est lucellū.
Et id auferens abibo.
Siquidem mori stat omnes.

De Amore. H. ST.

Inter rosas Cupido
Apiculam iacentem
Non vidit, estque punctus.
Manumque sauciatus,
Mox eiulare cœpit.
Et cursitans volansque
Ad candidam Cytheren,
Heu occidi, occidi, inquit,
Vitamque, (mater,) efflo.
En me minuta serpens
Pennata vulnerauit:
Apem vocant coloni.
Tunc illa, Apis si acumen
Tantum facit dolorem,
Quantum dolere credis
Quos tu feris Cupido?

In conuiuium. E AN.

Hilari merum bibentes
Bromium patrem canamus.
Bromius chori repertor:
Bromium iuuant canentes,
Bromium iuuant iocantes.
Bromius Cupidini par.
Bromio calet Cythere,
Temulentia & per ipsam
Genita est, Charisque pulchra.
Per eum dolor sopitur,
Per eum quiescit angor.
Vbi poculum quietum

Pueri

Δέμας, ἀγκάλαις ἔχουσα κούρην
Καπήχων, Κύπριν ἀείδω.
Ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
Ὑπὸ κυρβῆς δὲ κυπίδοις
Τὸν ἐμὸν νόον ἀπλώσας,
Θιάσῳ τέρπομαι κούρων
Ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
Τόδε μοι μόνῳ τὸ κέρδος.
Τόδ' ἐγὼ λαβὼν ἀπίσω.
Τὸ θνητὸν γὰρ μὴ πάντων.

Εἰς Ἔρωτα.

Ἔρως ποτ' ἐν ῥόδοισι
Κοιμωμένην μελίτταν
Οὐκ εἶδεν, ἀλλ' ἐτρώθη.
Τὸν δάκτυλον δ' ἀχθεὶς
Ταῖς χερσὶ, ὠλόλυξε.
Δραμὼν δὲ καὶ πτερωθεὶς
Πρὸς τὴν καλὴν Κυθήρην,
Ὤλωλα, μῆτερ, εἶπεν,
Ὄλωλα, καὶ θνήσκω.
Ὄφις μ' ἔτυψε μικρὸς,
Πτερωτὸς, ὃν καλοῦσι
Μέλιτταν οἱ γεωργοί.
Ἃ δ' εἶπεν, Εἰ τὸ κέντρον
Πονεῖ τὸ τῆς μελίττης,
Πόσον, δοκεῖς, πονοῦσιν
Ἔρως ὅσους σὺ βάλλεις;

Εἰς συμπόσιον.

Ἱλαρὸν πίωμεν οἶνον,
Ἀναμέλψωμεν δὲ Βάκχον,
Τὸν ἐφευρετὴν χορείας,
Τὸν ὅλας πεποιῶντα μελπάς·
Τὸν ὁμήτορα Ἔρωτι,
Τὸν ἐρώμενον Κυθήρης·
Δι' ὃν ἡ μέθη λοχεύθη,
Δι' ὃν ἡ Χάρις ἐτέχθη,
Δι' ὃν ἀμπαύεται λύπαι,
Δι' ὃν σύνεζε' αὐτῷ.
Τὸ μὲν οὖν πόμα κεραθὲν

Ἔπιλεν

Ἀπαλοὶ φέρουσι παῖδες,
Τὸ δ' ἄχος πέφυγε μιχθὲν
Ἀνιμερτέροπι φυΐᾳ.
Τὸ μὴ οὖν πόμα λάβωμεν,
Τὰς δ' ἀνιπάδας μεθῶμεν.
Τί γὰρ ἐπὶ σοὶ κέρδος
Ὀδυρομένῳ μεμέμνασθαι;
Πόθεν οἶδεν τὸ μέλλον;
Ὁ βίος βραχὺς ἔδηλος.
Μεθύων θέλω χορεύειν,
Μεμυελισμένος δὲ παίζειν
Μετὰ καὶ καλῶν γυναικῶν.
Μελέτω δ' τοῖς θέλουσιν
Ὅσον ἐστὶν εὐμεμέναις.
Ἱλαρὸν πίωμεν οἶνον,
Ἀναμίλψωμεν δὲ Βάκχον.

Pueri ferunt venusti,
Fugit vsque cura mixta
Rapidis Noti procellis.
Oneremur ergo vino,
Cura & leuemur omni.
Tibi quid dolore prodest
Et confici querelis?
Quis enim futura nouit?
Sua cuique vita cæca est.
Iuuat vuidum Lyæo
Agitare me choreas,
Iuuat & fragrantem oliuo
Decente cum puella
Hilare vacare ludo.
Quod adest molestiarum
Sibi qui volent habento,
Hilari merum bibentes
Bromium patrem canamus.

Εἰς ἑαυτόν.

Ποθέω μὲν Διονύσου
Φιλοπαίγμονος χορείας,
Φιλέω δ' ὅταν ἐφήβῳ
Μετὰ συμποτὰς λυρίζω.
Στεφανίσκους δ' ὑακίνθων
Κεφαῖ φοίτιν ἀμφιπλέξας,
Μετὰ παρθένων ἁβρύειν
Φιλέω μάλιστα πάντων.
Φόνον οὐκ οἶδ' ἐμὸν ἦτορ,
Φόνον οὐκ οἶδα δακτόν.
Φιλολοιδόρου γλώττης
Φεύγω βέλεμνα κοῦφα.
Στυγέω μάχας παρθένους
Πολυκώμους τ' ἀγῶνας,
Νεο-λαίαις ἅμα κούραις
Ὑπὸ βαρβίτῳ χορεύων.
Βίον ἥσυχον φέρωμεν.

De seipsum. H. ST.

Cupio quidem iocosi
Bromii choros requirens,
Amo vero cum iuuencis
Fidibus canens bibensque:
Hyacinthinis corollis
Caput implicatus, vt cum
Teneris iocer puellis,
Amo maxime inter omnes.
Nihil inuidere possum,
Neque nosse contigit mi
Liuorem adhuc malignum.
Leuiora tela linguæ
Fugio timens procacis.
Fugio execrorque semper
Epulis citata festis
Genialibusque bella:
Vbi maxime choreas
Vernante cum puella
Cithara sonante plaudo.
Iuuat otium & quies me.

Εἰς

Decicada. H. ST.

O ter quaterque felix
Cicada, quæ supremis
In arborum viretis,
Roris parum vt bibisti,
Cantare dulce gaudes,
Reginam agens potentem
Quodcunque conspicaris,
Tuum est, quod arua gignunt,
Quod sylua cunque profert.
Te amplectitur colonus,
Quod eius in labores
Iniuriosa non sis.
Colunt cicada te omnes,
Diuina quod puteris
Æstatis imminentis.
Te diligunt Camœnæ,
Te diligitque Phœbus,
Vocemque dat canoram.
Te non senecta carpit,
Festiua, terræ alumna,
Cantus amica. & omnis
Mali & doloris expers.
Vlla nec aucta carne,
Nec aucta sanguine vllo,
Ipsis abes parum a diis.

De suo somnio. H.ST.

Videbar in quiete
Huc cursitare & illuc,
Humeros amictus alis:
Amor sed impeditus
Plumbo pedes tenellos,
Me persequens prehendit.
Sibi somnium quid hoc vult?
Mihi quidem videtur,
Me plurimos amores
Fugisse iam implicatum,
Hærere in hoc sed vno.

In Cupidinis sagittas. H. ST.

Veneris maritus olim

Ad

Εἰς πέτρα.

Μακαρίζομέν σε πέτρα,
Ὅτι δενδρέων ἐπ' ἄκρων
Ὀλίγην δρόσον πεπωκὼς,
Βασιλῆς ὅπως, ἀείδεις.
Σὰ γὰρ ἐστὶ κεῖνα πάντα
Ὁπόσα βλέπεις σὺ ἀγροῖς.
Χ' ὁπόσα φέρουσιν ὧραι.
Σὺ δὲ φιλίκ γεωργῶν,
Ἀπὸ μηδενὸς πι βλάπτων·
Σὺ δ' τίμιος βροτοῖσι,
Θέρους γλυκὺς προφήτης.
Φιλέουσι μέν σε μοῦσαι,
Φιλέει δὲ Φοῖβος αὐτὸς,
Λιγυρὸν δ' ἔδωκεν οἶμον.
Τὸ δὲ γῆρας οὐ σε τείρει,
Σοφὲ, γηθυὴς, φίλυμνε·
Ἀπαθὴς, αὐθαιμόσαρκε.
Σχεδὸν εἰ θεοῖς ὁμοῖος.

Εἰς τὸ ἑαυτοῦ ὄνειρον.

Ἐδόκουν ὄναρ προχάζειν,
Πτέρυγας φέρων ἐπ' ὤμων,
Ὁ δ' Ἔρως, ἔχων μόλυβδον
Περὶ τοῖς παλοῖς ποδίσκοις,
Ἐδίωκε, κοὐ κίχανεν.
Τί θέλῃ ὄναρ τοδ' αὖτις;
Δοκέω δ' ἔγωγε πολλοῖς
Ἐν ἔρωσί με πλακέντα,
Διολισθανεῖν μὲν ἄκοις,
Ἐνὶ τῷδε σωθέντα.

Εἰς τὸν τοῦ Ἔρωτος βέλος.

Ὁ αὐτὸς ὁ τῆς Κυθήρης

Ε 2 Πεσὼν

Παρὰ Λημνίαις καμίνοις
Τὰ βέλη τὰ τῶν Ἐρώτων
Ἔπρίει, λαβὼν σίδηρον.
Ἀφίδας δ' ἔβαπτε Κύπρις,
Μέλι τὸ γλυκὺ λαβοῦσα,
Ὁ δ' Ἔρως χολὴν ἔμισγε.
Ὁ δ' Ἄρης ποτ' ἐξ αὐτῆς
Σπάραγμα δόρυ κραδαίνων,
Βέλη ἡντέλιζ' Ἔρωτος.
Ὁ δ' Ἔρως, τόδ' ἐστὶν, εἶπε,
Βαρὺ, πραίσας νοήσεις.
Ἔλαβεν βέλεμνον Ἄρης,
Ὑπεμειδίασε Κύπρις.
Ὁ δ' Ἄρης ἀναστενάξας,
Βαρὺ, φησὶν· ἆρον αὐτό·
Ὁ δ' Ἔρως, ἔχ' αὐτὸ, φησί.

Εἰς ἔρωτα.

Χαλεπὸν τὸ μὴ φιλῆσαι,
Χαλεπὸν ἢ φιλῆσαι·
Χαλεπώτερον δὲ πάντων,
Ἀποστυγχάνειν φιλοῦντα.
Γένος ἓν ἐν εἰς ἔρωτα,
Σοφίη, τρόπος πιθεῖται.
Μόνον ἄργυρον βλέπουσιν.
Ἀπόλοιτο πρῶτος αὐτὸς
Ὁ τὸν ἄργυρον φιλήσας,
Διὰ τοῦτον γὰρ ἀδελφὸς,
Διὰ τοῦτον ἐτοκῆες·
Πόλεμοι, φόνοι δι' αὐτόν.
Τὰ δὲ χείρω, ἀλύμεθα,
Διὰ τοῦτον οἱ φιλοῦντες.

Ad Lemnias caminos
Amoribus sagittas
Dum cudit ære sumpto,
Hamosque melle dulci
Dum temperat Cythere,
Miscetque fel Cupido:
Mars prælio reuertens
Quatiebat horridam hastam,
Tela eleuans Amoris.
At Amor, Graue istud, inquit
Fac, si libet, periculum.
Mars accipit sagittam,
Venusque risit. ille
Vehementer ingemiscens,
Grauis, inquit: aufer illam.
Tibi serua, ait Cupido.

In amorem.

Et non amare, durum est,
Et est amare durum:
Durissima omnium res
Amare, nec potiri.
In amore negliguntur
Imagines auorum:
Mores iacent & artes.
Solum intuentur aurum.
Pereat male expetendi
Qui primus autor auri.
Hinc cura nulla fratris,
Spernuntur hinc parentes:
Hinc & cruenta bella,
Quod maximum maiorum est,
Quicunque amamus, omnes
Per hoc perimus vnum.

Ἄλλο ᾠδάριον.

Φιλῶ γέροντα τερπνὸν,
Φιλῶ νέον χορεύειν.
Γέρων δ' ὅταν χορεύῃ,
Τελίκας γέρων μὲν ἐστι,
Τὸ δ' φρένας νεάζει.

Aliud odarium. H. ST.

Iuuenis senisque festas
Video lubens choreas.
Senex at in choreis,
Senex quidem est capillis,
Iuuenis sed vsque mente est.

Ἄλλο.

Aliud. E. AN.

Age, da lyram mi Homeri,
Vbi chorda abest cruenta.
Age da scyphos sacrarum
(Volo temperare) legum:
Vt humum ebrius lacessam,
Pede verberans soluto:
Citharaque concinente,
Rabie furens modesta
Temulenta verba fundam.

Aliud. E. AN.

Age pictor optime, audi
Lyricæ modos Camœnæ.
Berecyntiasque vento
Minime suo sonantes.
Age, tibias iocosis
Penitus relinque Bacchis.
Age, pinge ciuitates
Hilaras, nec absque risu.
Modo vero cera possit,
Etiam suas amantum
Mihi pinge sanctiones.

In Bacchum. E. AN.

Iuuenem in scyphis valentem,
Minime in scyphis pauentem,
Lepidum in scyphis choreutem
Faciens Deus reuenit:
Homini meros amores,
Hilarum ferens temetum,
Genitrice vite natum,
Acinis in ebriosis
Cohibens adhuc reuinctum.
Vt vbi sit vna secta,
Vigeamus absque morbo,
Vigeamus vsque membra,
Vigeamus vsque mentem:
Redeunte donec anno
Redeat nouus Lyæus.

De disco habente Venerem. H. ST.

Mare sensit ergo cælum,

Ali

Ἄλλο.

Δότε μοι λύρην Ὁμήρου,
Φονίης ἀΐδω χορδῆς.
Φέρε μοι κύπελλα θεσμῶν,
Φέρε μοι νόμους κεράσω,
Μεθύων ὅπως χορεύσω.
Ὑπὸ σοφρονῶ δὲ λύσσης
Μετὰ βαρβίτων ἀείδων
Τὸ παρθένιον βοήσω.

Ἄλλο.

Ἄγε ζωγράφων ἄριστε,
Λυρικῆς ἄκουε μούσης·
Φιλοπαίγμονες δὲ Βάκχαι
Ἑτερόπνοους σύριγγας·
Γράφε σὺ πόλεις τοιαύτας
Ἱλαράς τε κἀγελώσας·
Ὁ δὲ κηρὸς αὐ δυνήσεται,
Γράφειν καὶ νόμους φιλούντων.

Εἰς Διόνυσον.

Ὁ τὸν ἐν πότοις ἀτρῶτα,
Νέον ἐν πότοις ἀταρβῆ,
Καλὸν ἐν πότοις χορεύτην
Τελέων θεὸς κατῆλθε.
Ἀπαλὸν βεβῶτα φίλτρον,
Πότον ἄζηνον κομίζων,
Γόνον ἀμπέλου τὸν οἶνον,
Πεπεδημένον ὀπώρῃ
Ἐπὶ κληματίτων φυλάτταειν.
Ἵν' ὅταν τέμωσι βότρυν,
Ἄνοστοι μύωσι πάντες,
Ἄνοστοι δέμνιοι θεντὸν,
Ἄνοστοι γλυκεῖ τε θυμῷ,
Ἑστῶτες φανέντος ἄλλου.

Εἰς δίσκον ἔχοντα Ἀφροδίτην.

Ἁρπὰς τόρευσε πόντου;

Ἀρχὴ μοναύλου πέχνα.
Ἀνέχευε κῦμα δίσκῳ
Ἐπὶ νῶτα τῆς θαλάσσης;
Ἀρχὴ τις ὕβριος ἀδύκου
Ἀπάλαν χαράξε Κύπριν
Νόος ἐς θεοὺς ἀίρθεις,
Μακάρων φύσιος δέχαν.
Ὁ δέ νιν ἔδειξε γυμνάν,
Χ' ὅσα μὴ θέμις ὁρᾶσθαι.
Μόνα κῦμα συγκαλύπτει.
Ἀλαλημένη δ' ἐπ' αὐτῷ
Ἐρύσσατο ὕβριος ἀδύκου
Ἀπαλοχρόους καλιάσας,
Δέμας ὡς τάλοον φέρουσα,
Ῥόδιον πάρεστιν ἔλκει.
Ῥοδέων δ' ὕβριος μαζῶν,
Ἀπαλῆς ἔνερθε δίρης
Μίαν κῦμα παρέπτη τέμνει.
Μέσον αὐλακος ἢ Κύπρις,
Κείνον ὡς ἔοις ἐλίχθη,
Διαφαίνεται καλιάσας.
Ὑπὲρ δέρην δ' ἐχωῦται
Ἐπὶ δελφίσι χρυσείοις
Δολιερὸν νόον μεθύπων
Ἔρως Ἱμερος, καλοῦντες
Χορὸς ἰχθύων τε κυρτὸς,
Ἐπὶ κυμάτων κυβίστων
Παφίης τε σῶμα παίζει,
Ἵνα νήχεται καλῶσα.

Εἰς οἶνον.

Τὸν μελανοχρῶτα βότρυν
Τὰ λάργις φέροντες ἄνδρες
Μέσῳ παρθένων ἐπ' ὤμων,
Καλὸν λιὸν δὲ βαλόντες
Μόνον ἄρσενες πατοῦσι

Σθα-

Aliquo arti & furore
Coalescit vnda disco,
Pelagi super profunda.
Alicuius ad deos mens
Penetrauit ergo, sculpens
Veneramque candidamque
Venerem, de ûm parentem.
Oculis sed ille nostris
Sine veste dat videndam:
Tegit vnda nilque prorsus
Nisi quod nefas videri.
Superextat alga tanquam
Maris in serenitate,
Dea nuda sic pererrat.
Super & natare quum vult,
Trahit ante corpus vndam:
Secat inde fluctus ingens
Roseis deæ quod vnum
Supereminet papillis,
Tenero subestque collo.
Medio deinde sulco,
Quasi lilium implicatum
Violis, renidet illa
Placidum maris per æquor.
Choreis frequensque delphin
Ibi marmor est fatigans,
Humeris vehens Amorem
Pariter Cupidinemque,
Quatientem vtrunque risu
Iuuenile cor doloso.
Salit ipse piscium grex
Ibi cærulas per vndas,
Paphiæque lusitando
Lateri natantis hæret.

De vino. E. AN.

Calathis nigros racemos
Iuuenes viri resectos
Humero super valente
Lepidæ & ferunt puellæ:
Sed vbi in lacum dederunt,

Refe-

Referunt pedem puellæ,
Maribus premuntur vuæ.
Pedibus merum resoluunt
Bromium viri canentes:
Lacus & repletur hymnis.
Iuuat hos videre dulcem
Doliis nouum Lyæum,
Vbi feruet ille, apertis.
Simul hunc senes biberunt,
Tremulis choros celebrant
Pedibus, vibrantque canos.
Speculatus at puellam
Iuuenis decens venustam.
Petit abditus sub vmbra
Tenerum in latus iacentem,
Grauiterque consopitam,
Ibi eam Cupido mulcens,
Suadet facem malignus
Violare nuptialem.
Iuuenem tamen repellit
Mulier, nec audit illum.
At vbi nihil valere
Sua sentit ille verba,
Subigit pati misellam.
Siquidem ebrius Lyæus
Petulante cum iuuenta
Ita ludit insolenter.

De rosa. H. ST.

Cum vere patre florum
Socianda laus rosarum.
Rosa, flos odorque diuûm:
Hominum rosa est voluptas.
Decus illa Gratiarum
Florente amoris hora.
Rosa, suauium Dione,
Rosa, opus laborque vatum,
Et amica planta Musis.
Est grata colligenti,
Licet ante spina pungat
Mordacibus rubetis.

Est

Στεφυλὼ, λύοντες οἶνον·
Μίαν τὸν θεὸν κροτοῦντες
Ἐπιλωίοισιν ὕμνοις,
Ἐρατὸν πίθοις ὁρῶντες
Νέον ἐς ζέοντα βάκχον.
Ὃν ὅπου πάνυ γεραιὸς,
Τρομερῇσι ποσὶ χορεύει,
Πολιὰς τρίχας λυάσσαν.
Ὁ δὲ παρθένον λοχήσας
Ἐρωτὸς νέος ἐλυθεὶς
Ἀπαλὸν δέμας χρηΐσσων
Σκιερῶν ὕβριος φύλλων
Βεβαρημένον ἐς ὕπνον.
Ὁ δ' Ἔρως ἄωρα θέλγων
Προδόπιν γάμων ἐφείδε,
Ὁ δὲ μὴ λόγοισι πείθων,
Τότε μὴ θέλουσαν ἄγχει.
Μεθὼ γὰρ νέων ὁ Βάκχος
Μεθύων ἄπεκθε πάζει.

Εἰς ῥόδον.

Στεφανηφόρου μετ' ἤρος
Μέλπομαι ῥόδον θεινόν.
Σωστειρεῖ αὔξει μέλπει.
Τόδε γὰρ θεῶν ἄνημα,
Τόδε καὶ βροτῶν τὸ χάρμα,
Χάρισιν τ' ἄγαλμ' ἐν ὥραις
Πολυανθέων ἐρώτων·
Ἀφροδισίόν τ' ἄθυρμα.
Τόδε καὶ μέλημα μύθοις,
Χαρίεν φυτόν τε μουσῶν.
Γλυκὺ καὶ ποιοῦντι πεῖραν
Ἐν ἀκμινάζουσ' ἀπειρῆσι

Γλυκὺ

Γλυκὺ δ' αὖ λαβόντι χιλπνὸν
Μαλακῇσι χερσὶ κρύφαις
Προσάγουτ' ἔρωτες αὖθις.
Ὡραιοφορῆτὸ δ' αὖτὸ τερπνὸν,
Θαλίαις τε κ' ἑταπέζοις,
Διονυσίαις θ' ἑορταῖς.
Τί δ' αὖδυ ῥόδου χρύοιτ' αὖγὴ
Ῥοδοδάκτυλος μὴ Ἠὼς,
Ῥοδοπήχεις τ' Νύμφαι,
Ῥοδόχρους δὲ κ' Ἀφροδίτη
Παρῇ τῶν σοφῶν καλεῖται.
Τόδε κ' ἦν νοσοῦσιν ἔρκεῖ,
Τόδε κ' ἦν νεκροῖς ἀμυνῇ,
Τόδε κ' ἦν χρόνον βιῶναι.
Χαρίεν ῥόδων τ' ὄζημα
Νεότητος ἔσχεν ὀδμήν.
Φέρε δὴ φυλῶ λέγωμεν.
Χαροπῆς ὅτ' ὠκ θαλάσσης
Δεδροσωμένῳ Κυθήρῃ
Ἐλόχευε πόντος ἀφρῷ,
Πολυμηχάνου τ' Ἀθήνῃ
Κορυφῆς ἐβλάστανε Ζεύς,
Τότε κ' ῥόδων ἀγνῶν
Νέον ἔρνος ὤρθωσε χθών,
Πολυδαιδάλου λόχευμα.
Μακάρων θεῶν δ' ὁμιλεῖ,
Ῥόδον ὡς γέγοιτο, νέκταρ
Ἐπιτέξας, αὐέτηλεν
Ἀγάλματον ἐξ ἀκάνθης
Φυτὸν ἄμβροτον Ἀναίης.

Εἰς ἑαυτόν.

Ὅτ' ἐγὼ νέοις ὁμίλουν
Ἑορτῶν παίρεσιν ἥκω,
Τότε δὴ τότ' ἐς χορείαν
Ὁ γέρων ἐγὼ πέρασμαι.
Περίμεινόν μι Κυθήρη.

Παρά-

Est grata eam fouenti
Manu subinde molli.
Eadem decens coronis,
Et expetita mensis,
Solennibusque Bacchi.
Rosis quid absque fiat?
Aurora nonne fertur
Rosea manu decora?
Roseisque nonne Nymphæ
Spectabiles lacertis?
Rosicolor ipsa Cypris
Vocitata nonne doctis?
Quid plura? nonne multis
Medicina certa morbis?
Defendit hæc sepultos,
Hæc tempori resistit:
Huius senecta suauem
Seruat iuuentæ odorem.
Sed quæ rosis origo?
Quum cærulis ab vndis
Sale rosidam Cytheren
Spuma edidit profundi,
Ionisque quum Minerua
E vertice exiliuit
Armata scuto & hasta:
Tunc nobilis rosarum
Stirps edita est beato
Terræ sinu, venustus
Miræque fœtus artis.
Superumque turba diuûm,
Rosa vt esset, irrigantes
Nectar suum, e rubeto
Insigne procrearunt
Germen patris Lyæi.

De seipso. H. ST.

Iuuenum frequens vt agmen
Tueor, repuberasco.
Ego, tum licet senex sim,
Alacer volo ad choreas.
Iuuenesce quæso mecum,

Fer

Fer & huc rosas: corollis
Caput implicem libenter.
Procul at procul senectus.
Iuuenes apud iocosis
Iuuenabor in choreis,
Propere mihi Lyæi
Ades afferens liquorem.
Validum senemque cerne.
Lepideque coniocantem,
Lepideque combibentem,
Lepideque confurentem.

De amatoribus odarium. H. ST.

Equi solent iustum
Coxis habere signum,
Parthique de tiaris
Plerunque noscitantur:
At intuente amantes
Mox noscitantur a me.
Nam nescio quod omnes
Signum solent minutum
Iustum habere cordi.

SEQVENTIVM CARminum alia sunt Anacreontis, alia nequaquam: & nonnulla in nostris exemplaribus cum cæteris inuenimus, reliqua autem vndiq; collegimus. Sed illis duntaxat nomen eius præfixum est, qua eius esse nobis constat, vt qui ex iis quæ veteres autores citant testimoniis, id compertum habuerimus.

Cæterum ista, soluta oratione & ad verbum vtcunq; interpretari, in iis deprauati mutilatique locinos coegerunt.

De auro.

Fugitiuum aurum
Quum fugit me velocibus
Ventosque æquantibus plantis,

(Sem-

Παρήδος, θέλω τέφειν.
Πολιὸν ἦ γῆρας ἐκεῖς.
Νέος ἐν νέοις χορεύσω.
Διονυσίης δὲ μοι πὶς
Φερέτω ροιὰν ἀπ' ὀπώρης,
Ἵν' ἴδῃ γέροντος ἀλκὴν,
Δεδαηκότος μὲν εἰπεῖν,
Δεδαηκότος δὲ πίνειν,
Χαριέντως ἦ μανῆναι.

Εἰς τὰς ἐρώσας ἀθύμιον.

Ἐν ἰχθύοις μὲν ἵπποι
Πυρὸς χάραγμ' ἔχουσι,
Καὶ Παρθίους τὶς ἄνδρας
Ἐγνώρισεν πάρος·
Ἐγὼ δὲ τὰς ἐρώσας
Ἰδὼν ἐπίσταμ' εὐθύς.
Ἔχουσι γάρ πλεῖστὸν
Ψυχῆς ἔσω χάραγμα.

ΤΩΝ ΕΞΗΣ ΜΕΛΩΝ ΤΑ μὲν ἐστιν Ἀνακρέοντος, τὰ δ' οὔ· καὶ τὰ μὲν ἐν τοῖς ἡμετέροις ἀντιγράφοις μετὰ τῶν λοιπῶν εὑρομεν, τὰ δὲ πανταχόθεν συνηγάγομεν. ἐκείνων δὲ μόνων τὸ ὄνομα αὐτοῦ προγέγραπται ἃ σαφῶς οἴδαμεν αὐτοῦ ὄντα, ἐξ ὧν δηλαδὴ οἱ παλαιοὶ συγγραφεῖς παρέχονται μαρτυρίων μαθόντες.

Εἰς χρυσόν.

Ὁ δραπέτης μ' ὁ χρυσὸς
Ὅσον φύγῃ με κραιπνοῖς
Διωκόμενος τε πρασσῖς,

(Ad

(Αεὶ δ' ἀπό με φεύγει)
Οὔ μιν διώκω. πῶς γὰρ
Μισῶν θέλοι τι θηρᾶν;
Ἐγὼ δ' ἄφαρ λιασθεὶς
Τὰν δραπέτιν τὸ χρυσῷ,
Ἐμῶν φρενῶν μάτην αὖρῃς
Φέρων ἔδωκε λύπας,
Λύρην δ' ἐλὼν, ἀείδω
Ἐρωτικὰς ἀοιδάς.
Πάλιν δ' ὅταν με θυμὸς
Ὑπὸ φρενῶν διδάξῃ,
Παρεῖπεν ὁ δραπέτης.
Φέρων μέθυν δ' οἱ φρενοπόδων,
Ἐλοὺν μιν ὡς μεθ' ἡμῶν
Λύρης γλυκὺν λαρέγγα.
Ἄπις ἄπιτε χρυσὸς,
Ἐξ' αὖ δόλοις με θέλγῃς,
Πλέον χρυσοῦ νόμος.
Πόθους κίκλυθι ἀδείς.

Εἰς Ἀπόλλωνα.

Ἀνὰ βάρβιτον δονήσω.
Ἄεθλος μὲν ἐκκειται,
Μελέτη δ' ἔπεσι παντὶ
Σοφίης λαχόντ' ἄωτον.
Ἐλεφαντίνῃ ἐν πλήκτρῳ
Αἰγυπτίῳ μέλος κραίνων,
Φρυγίῳ ῥυθμῷ βοήσω,
Ἅτε τις κύκνος Καΰστρῳ
Πολιοῖς πτεροῖσι μέλπων
Ἀνέμου συώδουλον ἠχήν.
Σὺ δὲ μοῦσα συγχόρευε.
Ἱερὸν γάρ ἐστι Φοίβου
Κιθάρη, δάφνη, τρίπους τε.
Λαλέω δ' ἔρωτα Φοίβου,
Ἀνερμάλιον τὸν οἶστρον.
Σαόφρων γάρ ἐστι κούρη.
Τὸ μὲν ἐκπέφυγε κέντρον,
Φύσεως δ' ἄμειψε μορφώ.

Φυτὸν

(Semper aũt semper me fugit)
Non ipsum persequor: quis enim
Odio prosequens aliquid, vult
venari illud?
Ego vero statim summotus
A fugitiuo auro,
Meæ quidem mentis ventis
Ferendos trado mœrores:
Lyram autem sumens, cano
Amatorias cantilenas.
Rursum autem vbi me animus
Contemnere docuerit,
Compellauit fugitiuum.
* * *

Infidum infidum aurum,
Quandiu dolis me demulcebis,
Plus est fides *lyræ* quam aurum.
Amores audi iucundos.

In Apollinem.

Ciebo barbitum.
Certamen quidem propositum
non est,
Sed commentatio adest omni
Qui sapientiæ sortitus est florẽ.
Eburneo autem plectro
Argutum carmen strepens
Phrygiis numeris sonabo,
Velut aliquis cygnus Caystri
Candidis alis modulans
Sonantem vna cum vento vocẽ.
Tu aũt Musa simul choreas duci-
Est enim res sacra Phœbo [to.
Cithara, laurus, & tripus.
Eloquor autem amorem Phœbi,
Vanum ardorem.
Casta enim est puella.
Effugit quidem aculeum,
Naturalẽ aũt mutauit formam,

Arbor-

Arborq; pulchre florens resonat.
At Phœbus, ibat Phœbus.
Potiri se puella putans:
At viride folium carpens
Putabat se agitare Venerem.
Age anime, quorsum furore ca-
Furore furens optimo? [ptus es?
Telum fer vires admouens,
Scopo vt tacto discedas.
Arcum autem Veneris
Relinque, quo deos superabat.
Anacreontem imitare,
Celeberrimum lyricum.
Phialam propina pueris,
Phialam sermonum amabilem,
E nectaris potu
Recreatione sumpta,
Igneo astro euitato.
Tu enim dolo, tu inuidia
Amorem posuisti hominibus.
* * *

Palmitem Bacchicum intueri:
Et pampinos subire,
Teneram & puellam tenere,
Quæ tota spiret Venerem.

Ana-

Φυτὸν ἀμπελὲς δ' ἐπιχεῖ.
Ὁ δὲ Φοῖβος, ἦε Φοῖβος,
Κρατεῖν κόρλν νομίζων,
Χλοερὸν θρέπων δὲ φύλλον,
Ἐδόκει τελεῖν Κυθήρλν.
Ἄγε θυμὲ, πῆ μέμηνας,
Μανίλν μανὰς ἀείσῃ;
Τὸ βέλος φέρε κρατιώων,
Σκῆπτον ὡς βαλὼν ἀπέλθῃς.
Τὸ δὲ τόξον Ἀφροδίτης
Ἄφες, ὡς θεὰς σύνοιδα.
Τὸν Ἀνακρέοντα μιμοῦ,
Τὸν ἀοίδιμον μελισμόν.
Φιάλλν παῖπτε παισὶν,
Φιάλλν λόγων ἐρανιλν,
Ἀπὸ νέκταρος ποτοῖο
Παραμύθιον λαβόντες,
Φλογερὸν φυγόντες ἄστρον.
Σὺ γὰρ δόλῳ, σύ τοι φθονῳ
Ἔρωτ' ἔθηκας ἀνδράσι.
Λύρλν δ' ἀλίπαιστον οὖ
Φιλαμφότων τε κειδνῶν,
Πόθων κύπελλα κραίνῃ.
Ὄζων θέλῃς δὲ φεύγῃς.
Λύρης δ' ἐμῆς ἀοιδὰν
Οὐκ ἂν λίποιμι τυτθόν.
Ξείνοισι δ' ἄγχι μούσων
Δολίοις ἀπίστοις αὐδάνεις.
Ἐμοὶ δὲ τὰ λυροκτύπᾳ
Μέσας φρεσὶν λπίχους
Ἀχανδέως ἐρίνοις,
Αἰγλαῳ τε λαμπρωποῖς.

Εἰς τὸ ἔαρ.

Τί καλὸν ἐστι βαδίζειν
Ὅπου λειμῶνες κομῶσιν,
Ὅπου λειπλὼ ἡδυβότλω
Ἀναπνεῖ Ζέφυρος αὔρλν
Κλῆμα τὸ Βακχεῖον ἰδεῖν,
Χ' ὑπὸ τὰ πίτυλα δ' ὑῶσαι,
Ἁπαλλὼ παῖδα κατέχειν
Κύπριν ὄλλω πνέουσαν.

Ἀνακρέοντος.

Πολιοὶ μὲν ἡμῖν ἤδη
Κρόταφοι, κάρη δ' ἀλυκόν·
Χαρίεσσα δ' οὐκέτ' ἔστ' ἥβη
Πάρα, γηραλέοι δ' ὀδόντες·
Γλυκέος δ' οὐκέτι πολλὸς
Βιότου χρόνος λέλειπται.
Διὰ ταῦτ' ἀναστενάζω
Θαμὰ, πάρπαρον δεδοικώς.
Αἴδεω γὰρ ἐστὶ δεινὸς
Μυχὸς, δρόμαλέη δ' ἐς αὐτὸν
Κάθοδος· κακὸν γὰρ ἔτοιμον
Καταβαίνοντι μὴ ἀναβιῶναι.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἄγε δὴ φέρ' ἡμῖν ὦ παῖ
Κελέβην, ὅπως ἄμυστιν
Προπίω. τὰ μὲν δέκ' ἔγχει
Ὕδατος, τὰ πέντε δ' οἴνου
Κυάθους, ὡς ἂν ὑβριστιῶσαν
Ἀναδεύσασθαι κύπον. *

Καὶ μετ' ὀλίγα,

Ἄγε δῶτε, μηκέθ' ὕπτιον
Παφίην τε καὶ λαλιστὶ
Σκυθικὴν πόσιν παροίνην
Μελετῶμεν, ἀλλὰ κύλιξιν
Ὑποπίνοντες ἐν ὕμνοις.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἔρωτα γὰρ τὸν ἀβρὸν
Μέλπομαι, βρύοντα μίτρῃσι
Πολυανθέμοις ἀείδων.
Ὁ δὲ καὶ θεῶν ἀνάσσει,
Ὁ δὲ καὶ βροτοὺς δαμάζει.

Τοῦ αὐτοῦ.

Γουνοῦμαί σ' ἐλαφηβόλε
Ζαυὴς παῖ Διὸς, ἀγρίων
Δέσποιν' Ἄρτεμι θηρῶν,
Ἵκου νεῶ ἐπὶ Ληθαίῳ
Δίνησι, θρασυκαρδέων
Ἀνδρῶν ἐσκοπὸς πόλιν
Καὶ γὰρ αὐτημέρους

Anacreontis.

Cana nobis iam
Tempora, caputque album.
Venustaque non amplius pubes
Adest, senesque *sunt* dentes.
Et dulcis non amplius multum
Vitæ tempus relictum est.
Propterea ingemisco.
Frequenter, tartarū reformidās.
Orci enim est horrendus
Specus, & grauis in ipsum
Descensus. nam patet
Ei qui descendit nullus ascensus.

Eiusdem.

Agedum affer nobis puer
Celeben, vt amystin
Propinem. decē quidem infunde
Aquæ, quinque autem vini
Cyathos, vt insolescentem

* * *

Et paulo post,

Agite date, ne amplius ita
Strepitu & fremitu
Scythicam potationē inter vina
Exerceamus, sed pulchros
Potantes inter hymnos.

Eiusdem.

Amorem enim tenerum
Celebro, abundantē redimiculis
Varios habētibus flores decātās.
Ille & deorum dominator,
Ille mortales etiam domat.

Eiusdem.

Supplico tibi ceruorū iaculatrix
Flaua filia Iouis, agrestium
Domina Diana ferarum,
Veni nunc ad Lethæi
Gurgites: trepidantium corde
Virorum aspice ciuitatem
Gaudens. non enim immites

Alis ciues.

Eiusdem.

Equulea Threicia, cur me
Limis oculis intuens
Crudeliter fugis, putasque
Nihil nouisse scitum?
Scias, belle tibi
Frænum imponere possim,
Habenasq; tenens, versare queā
Circum metas curriculi.
At nunc prata depascens,
Et agiliter exiliens ludis.
Habilē enim equestris rei peritū
Non habes sessorem.

Eiusdem.

Mori mihi contingat: non enim alia
Liberatio ab ærumnis fuerit vllo pacto istis. *Lege* ἐδαμῶ.

Eiusdem.

O puer puellariter intuens quæro te:
At tu non audis, nescies te animi mei esse aurigam.

Eiusdem.

Ego nec Amaltheæ optem cornu,
Neque annos quinquaginta & centum Tartessi regnare.

Eiusdem.

Mensis Posideon adest,
Nubesque aqua grauantur,
Horridēque tempestates perstrepunt.

Eiusdem.

Ποιμαίνεις πολιήτας.

Τοῦ αὐτοῦ.

Πῶλε Θρηϊκίη, τί δέ με
Λοξὸν ὄμμασι βλέπουσα,
Νηλεῶς φεύγεις, δοκέεις δ'
Μηδὲν εἰδέναι σοφόν;
Ἴσθι τοι, καλῶς μὲν ἂν τοι
Τὸν χαλινὸν ἐμβάλοιμι,
Ἡνίας δ' ἔχων, στρέφοιμι
Ἀμφὶ τέρματα δρόμου.
Νῦν δὲ λειμῶνας τε βόσκεις,
Κοῦφά τε σκιρτῶσα παίζεις.
Ἀδρὸν γὰρ ἱπποπείρην
Οὐκ ἔχεις ἐπεμβάτην.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἀπὸ μοι θανεῖν γένοιτο· ἐγὼ δ' οὐ
ἄλλη
Λύσις ὧν πόνων γένοιτ' ἢ δι' ἅμαξαν
τήνδε.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ὦ παῖ παρθένιον βλέπων, δίζημαί σε·
Σὺ δ' οὐκ αἴεις, οὐκ εἰδὼς ὅτι τὴν
ἐμὴν ψυχὴν ἡνιοχεύεις.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἐγώ τ' οὐ κατ' Ἀμαλθείης βυθοίμην κέρας,
Οὔτ' ἔτεα πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν
Ταρτησσοῦ βασιλεύσαι.

Τοῦ αὐτοῦ.

Μὰς μὲν Ποσιδήϊον ἔσηκε,
Νεφέλαι δ' ὕδατι βαρύονται,
Ἀργιοὶ δὲ χιμῶνες παταγοῦσι.

Τοῦ αὐτοῦ.

Μηδ' ἄσῃς κῦμα πόντιον λάλαζε τῇ πολυκρότῃ σὺ χαροδόρῃ κωφὴν ἀδὼ πίνουσα τλῶ ἐπίσιον.

Τῦ αὐτῦ.

Φίλη γὰρ ἐσσὶ ξείνοις, ἐκεῖνον δέ με
διψῶντα πιεῖν

Τῦ αὐτῦ.

Ἐγὼ δ' ἔχων σκύπφον Ερξίωνι
τῷ λευκολόφῳ μισθὸν ἐξέπινον.

Τῦ αὐτῦ.

Καλλίκομοι κοῦραι Διὸς ὠρχήσαντ' ἐλαφρῶς.

Τῦ αὐτῦ.

Στεφάνους δ' ἀνὴρ τρεῖς ἑκάστος εἶχεν.
Τὸς μὲν, ῥοδίνους, τὸν δὲ, ναυκρατίτην.

Τῦ αὐτῦ ἐν δευτέρῳ τῶν μιλέων.

Μεγίστης δ' ὁ φιλόφρων δέκα
δὴ μῆνες ἐπίδη στεφανοῦσθαι τῇ
λύγῳ, καὶ τρύγα πίνει μελιηδέα.

Τῦ αὐτῦ.

Συρίσσων κοιλότερα σήθεα χρισάμενον μύρῳ.

Τῦ αὐτῦ.

Μείσηται μὲν ἡτρίου λεπτὸν ὀπτὸν κλάσας,
Οἶνον δ' ἐξέπιον κάδον.

Τῦ αὐτῦ.

Ψάλλω δ' ἑκάστοις χορδαῖσι μαγάδιν ἔχων, ὦ Λεύκιππε σὺ δ' ἥβας.

Τῦ αὐτῦ.

Οἷά τε νεβρὸν νεοθηλέα γαλαθηνὸν, ὅστ' ἐν ὕλῃ κερόεσσης ἀπολειφθεὶς ἀπὸ μητρὸς ἐπτοήθη.

Τῦ αὐτῦ.

Δακρυόεσσάν τ' ἐφίλησεν αἰχμήν.

Τῦ

Eiusdem.

Amica es enim hospitibus: sine autem me sitientem bibere.

Eiusdem.

Ego autem habens icyphum Erxioni album gestanti galeæ conum plenum propinabam.

Eiusdem

Pulchricomæ filiæ Iouis saltaueruerunt agiliter.

Eiusdem.

Coronas autem tres vnusquisq; vir habebat,
Alias quidem, roseas, vnam autem Naucratiten.

Eiusdem lib. 2. Carm.

Megistes benignus decem *elapsi sunt* menses ex quo coronatur vitice & vinum bibit quod melleam suauitatem habet.

Eiusdem.

Fistulis magis caua pectora oblinens vnguento.

Eiusdem.

Pransus sum minutam *partem ex* etrio defringens,
Vinique ebibi cadum.

Eiusdem.

Psallo autem viginti chordis magadin tenens ô Leucaspi: tu autem pubertate frueris.

Eiusdem.

Veluti hinnuleum recens natum, lactentem, qui in sylua derelictus a matre cornigera expauefactus est.

Eiusdem.

Lacrymosamque amauit hastam.

Eiusdem.

Eiusdem.

Subuolo in Olympum alis velocibus.

Eiusdem.

Ex fluuio reuertor
Omnia ferens splendida.

Eiusdem.

Magno autem me Amor contudit, tanquam faber
Securi, hybernoque lauit in torrente.

Eiusdem.

Ex interpretatione Lilii Gr. Giraldi.

O domitor rerum & dux Amor,
Quicum Nymphæ cæruleæ
Et purpurea ludit Venus,
En genua supplex amplector tua:
Tu propitius teneras exaudi preces,
Faue Cleobulo, suscipe amorem meum.

EIVS-

Τῦ αὐτῦ.

Ἀναπτόμην δὴ πρὸς Ὄλυμπον πλερύγεσσι κούφαις.

Τῦ αὐτῦ.

Ἐκ ποταμοῦ δ' ἁπανέρχομαι
Πάντα φέρουσα λαμπρά.

Τῦ αὐτῦ.

Μεγάλως δ' ἠντέμ' Ἔρως ἔκοψεν ὥστε χαλκεὺς
Πελέκεϊ χίμαιραν δ' ἔλουσεν ἐν χαράδρᾳ.

Τῦ αὐτῦ.

Πρὶν μὲν ἔχων βερβέριον κώλυμμα τ' ἐσφηκωμένα καὶ ξυλίνους ἀφαλάκας ἐν ὠσὶ, καὶ ψιλὸν πρὶν πλουρῆσι βοὸς νεόπλυτον εἴλημα κακῆς ἀασίδος, δ' ἀστοπώλοισιν καὶ ἐγελοπόρνοισιν ὁμιλέων ὁ πονηρὸς Ἀρτέμων, κίβδηλον σύριγκων βίον, πολλὰ μὲν ἐν δουρὶ πηδεῖς ἀψένα, πολλὰ δ' ἐν τροχῷ, πολλὰ δ' ἐν κάτω σκυλίνῳ μάσιγι δαμιχθείς, κάμιλλα πώγωνά τ' ἐκπιλημένος· νῦν δ' ἐπιθαμὰ στέφανά τε χρύσεα φορέων καὶ θέρμαθρα πᾶς Κύκνης, καὶ σκιαδίοισιν ἐλεφαντίνοις φορεῖν γυναιξὶν αὔτως.

Τῦ αὐτῦ.

Ὦ ἄναξ, ὦ δαμάλης Ἔρως, καὶ νύμφαι κυανώπιδες πορφυρίη τε Ἀφροδίτη συμπαίζουσιν· ἐπιστρέφεται δὲ ὑψηλῶν ὀρέων κορυφὰς, γουνοῦμαί σε· σὺ δ' ἐμοὶ σύμμαχος ἔλθ' ἡμῖν, κεχαρισμένης δ' ἀκοὴν ἐπακούειν, Κλεοβούλῳ δ' ἀγαθὸς ἀρωγὸς σύμβολος, τὸν ἐμὸν δὲ ἔρωτα ὦδ' ἀνωθέν σε λιτέσθαι.

Τῦ

Τῆ αὐτῆ.

Σφίρ ἄιρε με πορφύρ ἐνιβάλλων χρυσοκόμης Ἔρως νυὶ ποικίλως λαμβάνω συμπαίζειν ἀφηλικιῶτιν ἡ δ', ἔστι γὰρ ἀπ' Εὐκλικηος Λέσβις, τὴν μὲν ἐμὴν κόμιλω, λύκκη γὰρ, καλὰ μέμφεσθαι, ἀτὰρ δ' ἄλλην τινὰ χάσκει

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ ἐπιγράμματά τινα.

Καρτερὸς ἐν πολέμοις Τιμόκριτος, ὅστόδε σῆμα.
Ἄρης δ' οὐκ ἀγαθῶν φείδεται, ἀλλὰ κακῶν.

Ἄλλο.

Ἀβδήρων ἀφθιμένων τὸν αἰνοτάτῳ Ἀγάθωνα,
Πᾶσ' ἐπὶ πυρκαϊῆς ἤδη ἐβόησε πόλις.
Οὔ τινα γὰρ τοιόνδε νέον ὁ φιλαίματος Ἄρης
Ἡνάρισε συμερῆς ἐν προφάλιγξι μάχης.

Ἄλλο.

Καί σε Κλεηνοερίδη πόθος ἤλασε πατρίδος αἴης,
Θερμήσιν δὲ νότου λαίλαπι χειμερίῃ.
Ὥρη γάρ σε πέδησεν ἀείγυος ὑγρὰ δὲ τῷ σῷ
Κύματ' ἐφ' ἱμερτῷ ἔκλυσεν ἡλικίῃ.

Ἄλλο.

EIVSDEM ANACREONTIS epigrammata aliquot.

Quintum epigramma Βυκόλε τὴν ἀγ. *interpretatus est Ausonius, reliqua Henricus Stephanus.*

Conditus hoc tumulo est præstans Timocritus armis.
Haud parcit Mauors fortibus, at timidis.

Aliud.

Fortem pro Abdera bellis Agathona peremptum
Conclamans tota vrbs planxit in igne rogi.
Nanq; parem nullum iuuenem Mars sanguine gaudens
In duræ occidit turbine militiæ.

Aliud.

Vita, Cleenoride, patriæ te liquit amore,
Terret dũ hyberni nulla procella noti'
Nam te hora implicuit nullo sponsore cauenda:
Fluctibus & florens mersa iuuenta tua est.

Aliud.

Aliud.

Quæ thyrsum gerit, est Heliconias: ad latus eius,
Xanthippe. Glauce est proxima, quæ sequitur.
Monte pedem referunt: Baccho portantur ab illis
Vuæ iunctæ hederis, hœdus & anniculus.

Aliud, De bucula Myronis.

Pasce greges procul hinc, ne quę so bubulce Myronis
Æs veluti spirans cum bubus exagites.

Aliud de eadem.

Bucula nou fusa est, sed in æs induruit annis,
Quam manibus falso vendi cat ipse Myron.

Aliud.

Non placet ille mihi, plena inter pocula quisquis
Dissidia & Martis bella cruenta refert:
Sed qui Musarum Paphiæque illustria dona
Commiscet, lepidis deditus estque iocis.

Scoliæ autem quæ alii Alcæo tribuerunt, alii Sapphûs esse voluerunt, nonnulli & Anacreonti adscripsere, inter versuum Alcai collectanea inuenies. Verisimile est autem ea esse diuersorum.

Ἄλλο.

Ἡ δ' ὑρσὸν ἔχουσ', Ἑλικωνιάς· ἡ δὲ παρ' αὐτῆ, Ξανθίππη· Γλαύκη δ' ἡ χδὸν ἑρχομένη.
Ἐξ ὄρεος χωρεῦσι, Διωνύσῳ δὲ φέρουσι
Κισσὸν καὶ σταφυλὴν, πίονα καὶ χίμαρον.

Ἄλλο εἰς τὴν Μύρωνος βοῦν.

Βουκόλε τὰν ἀγέλαν πόρρω νέμε, μὴ τὸ Μύρωνος
Βοίδιον ὡς ἔμπνουν βοσὶ συνεξελάσῃς.

Ἄλλο ὡς τὸ αὐτό.

Βοίδιον ἐ χαλκοῖς πεπυκασμένον, ἀλλ' ἀπὸ γήρως
Χαλκωθὲν σφετέρῃ ψεύσατο χεὶ Μύρων.

Ἄλλο.

Οὐ φίλος ὃς κρατῆρι παρὰ πλέῳ οἰνοποτάζων
Νείκεα καὶ πόλεμον δακρυόεντα λέγει.
Ἀλλ' ὅστις μουσέων τε καὶ ἁγλαὸν δῶρ' Ἀφροδίτης
Συμμίσγων, ἐρατῆς μνήσκεται εὐφροσύνης.
Τῆ αὐτῆ ἐν τοῖς ἐλεγείοις.
Οὐδέ πω οἶδα ἐγὼ τί τε δεῖ λέγειν, τί δὲ μὴ λέγειν· ἀμηχανίῃ δὲ δέδεμαι.

SEQVVNTVR ALIQVOT ANAcreontis odæ ex Eliæ Andreæ interpretatione, quas supra ab Henrico Stephano interpretatas habuisti.

Supra, pag. 47, *Cantẽ libens, &c.*

CAntare nunc Atridas
Nunc expetesso Cadmum:
Testudo vero neruis
Solum refert Amorem:
Mutanda fila nuper
Curo, lyramque totam:
Et Herculis labores
Mox ordior: sed illa
Sonans refert Amores.
Magni valete posthac
Heroes ergo nobis:
Nam barbiti iocosa
Solos canunt Amores.

Ibidem, *Tauro ferire, &c.*

Cornu duplex inuencis
Natura, & vngulas dat
Firmas equis, pedesque
Lepusculis fugaces,
Leonibusque dentes
Vasto truces hiatu:
Vim piscibus natandi,
Volucribus volandi,
Audaciam viris: nec
Iam fœminis valebat.
Quid his dat ergo? formam.
Pro parmulis & illam
Dat, omnibusque telis.
Sic vincit ergo ferrum
Puella, vincit ignem.

Supra, pag. 48, *Nuper silente nocte, &c.*

Media silente nocte,
Vbi prona vertitur iam
Helice ad manum Boota.
Domitum & labore duro
Hominum genus quiescit:
Puer appetit, measque
Pepulit fores Cupido.
Ego vero mox, Quis, inquam,
Mihi nunc fores lacessit?
Mea visa dissipabis.
Aperi, inquit ille: noli
(Quia sum puer) timere.
Madefio totus imbre:
Vagus erro nocte opaca.
Ita quum foret loquutus,
Miserescimus, parata
Aperimus & lucerna.
Puerum quidem ferentem
Video pharetram & arcum,
Video ferentem & alas.
Statuo repente ad ignem.
Ibi vero quum sederet,
Manibus manus fouebam
Pueri, quoad tepescant.
Madidis comis & imbrem
Gelidum leue exprimebam.
Mora nulla, quum teperet,
Vitiatur hic mihi arcus,
Libet, inquit, experiri:
Madet imbre namque neruus.
Citus ergo tendit, hepar
Mihi figit & quasi æstrum.
Resilitque cum cachinno.
Simul inquit, hospes euge,
Animo

Animo bono esto mecum.
Mihi namque saluus arcus,
Tibi vero cor dolebit.

Supra, p. 49, *Teneris superq;. &c.*

Super hac virente loto
Recubans, superq; myrto
Tenera, bibam lubenter.
Agedum, Cupido vestem
Humeros supra reuinctus,
Mihi poculum ministret.
Cita namque currit ætas,
Rota ceu voluta currus.
Iacebimusque puluis
Leuis, ossibus solutis.
Lapidi quid addis vnguen?
Quid humi rosas profundis?
Liquido velim capillos
Potius frices odore.
Mihi, dum fruiscor euo:
Roseam pares coronam,
Simul & voces amicam.
Siquidem, Cupido, nobis
Libet, antequam choreas
Acherusias petamus,
Ita dissipare curas.

Ibidem, *Rosam amorib &c.*

Rosam amoribus dicatam,
Age misceamus ipsam
Semeleio bibentes.
Foliis rosa decoris
Caput vndique impediti,
Age molle rideamus.
Rosa, singularis ô flos,
Rosa, prima cura veris,
Rosa vel deum voluptas.
Rosea puer Cytheres
Caput implicat corolla,
Charitum vt choros frequentet.
Age vero me corona,
Fidibus canam sonoris
Adytis tuis Lyæe.
Lepidaque cum puella
Roseis nitens corollis,
Pedibus solum lacessam.

Supra, pag. 50, *Roseis comas co. &c.*

Roseis quidem coronis
Caput vndique impediti,
Hilarescimus bibentes.
Speciosa vero thyrsos
Strepitantibus flagellis
Hedera ferens sonantes,
Pede prompta delicato
Choreas puella plaudit,
Cithara canente dulci.
Puer at coma decorus
Fidibus, canore blando,
Liquidam suaue spirans
Sociat subinde vocem.
Amor aureo capillo,
Etiam decens Lyæus,
Etiam decens Cythere,
Senibus quidem expetitum
Properant videre Comum.

Ibidem, *Hyacinthino hac.*

Sequar vt citato euntem
Pede se iubet Cupido,
Hyacintinaq; virga
Rigidus premit morantem.
Rapidas sequor per vndas,
Nemora inter atque valles.
Miserum at momordit hydrus.
Mihi vero cor sub ipsas
Saliebat vsque nares:
Subito & miser periissem:
Sed amor tum vtraq; molli
Quatiens caput mihi ala,
Cruciaris, inquit, amens,
Quia non vales amare.

Ibidem, *Amabilis columba.*

Amabilis columba
Dic, vnde quaſo prodis?
Dic, aerem ſerenum
Penna ſecans volucri,
Spiras tot vnde tandem
Et irrigua odores?
Quis eſt? rei quid autem?
Anacreon herus me
Emiſit ad Bathyllum,
Nunc cuncta poſſidentem
Vnum omniumque regem.
Nuper breui Cythere
Me mancipauit hymno:
Iam vero Anacreonti
Ego hactenus miniſtro,
Quosdamque codicillos
En ipſius fero nunc:
Ob idque liberam me
Dicit breui futuram.
Verum licet manu me
Mittat ſenex, ego illi
Seruire ſemper opto.
Quid attinet volare
Vel montibus vel agris,
Et arbori inſidere
Agreſte neſcio quid,
Siquid modo, eſt tantem?
Nunc vero pane veſcor,
Quem de manu reuello
Rapax Anacreontis.
Quod vero potat ille
Merum, mihi dat vltro.
At ipſa pota ſalto,
Herumque Anacreontem
Alis obumbro paſſis.
Quieſco vero nocte
Super lyra recumbens.
Iam rem tenes: abito.
Cornice reddidiſti
Me iam, loquaciorem.

Supra, pag. 52, *Dicunt mihi puel.*

His vocibus procaces
Me fœmina laceſſunt,
Anacreon ſenex es.
Speclo intuere ſumpto,
Nulla vt tibi comæ ſint,
Vt lauis inſuper frons.
At neſcio ſuperſint
An fluxerint capilli:
Sed id ſcio, decere
Ludos amœniores
Eo magis ſenem quo
Fatum magis propinquat.

Supra, pag. 53, *Quibus loquax.*

Quid vis tibi ſceleſta,
Quid vis, hirundo fiat?
An vis capi, volucres
Alas tibi vt recidam?
An linguam, vt ille Tereus,
Mauis metam nocentem?
Cur mane ſomnianti
Iſta loquacitate
Mihi eripis puellam?

Supra, p. 53, *Libet libet iam am;*

Libens libens amabo.
Amare Amor iubebat,
Sed ipſe mente captus
Parere negligebam.
Hic ergo ſumit arcum,
Et auream pharetram,
Me prælio laceſſens.
At ipſe vero tectus
Lorica, vt olim Achilles,
Haſtaque parmulaque,
Audax repugno amori,
Ferox petit: recedo.
Exhauſta vbi pharetra,
Ringit: dein ſeipſum
Immittit vt ſagittam.

Mihi-

Mihique ſoluit artus.
Et intimum ſubit cor,
Nil parmula tegente.
Nam cur foris petamur,
Quum prælium ſit intus?

Ibidem, *Nil curo, &c.*

Nil Sardium potentem
Curo Gygen, nec vllo
Amore tangor auri,
Nec æmulor tyrannis.
Perfuſa curo barba
Nardo vt mihi nitescat.
Curo vt roſa rubentes
Caput mihi coronent.
Id curo iam quod inſtat.
Cui nota craſtina eſt lux?
Ergo bibas oportet,
Libans voces Lyæum,
Ludasque per ſerenum:
Ne forte ſi occuparit
Morbus neget bibendum.

Ibidem, *Thebana bel &c.*

Thebana dicis arma,
Troiana cantat ille:
Meas at ipſe clades.
Me non eques, pedesve,
Non perdidêre naues:
Quoddam nouum ſed agmen
Ab acribus petens me
Et faſcinans ocellis.

Ibidem, *Torno mihi, &c.*

Argenteum toreuma
Vulcane quaſo nobis
Polito, non Gradiui
Quidem furentis arma:
(Quid cura, præliari?)
Sed poculum peramplum,
Quantum potes profundum.
Cælata vero in illo
Nec plauſtra ſint, nec aſtra,
Nec Orion aquoſus.
(Quid Pleiades moramur?
Quid aſtra item Boota?)
Fac vineam virentem,
Cum mitibus racemis.
Fac aureos prementes
Pulchrum ſimul Lyæum,
Cupidinem, Bathyllum.

Supra, pag. 56. *Fœcunda terra.*

Terra bibunt feraces,
Planta bibunt & illas,
Auras Thetis marina,
Et aureus Thetin ſol:
Bibitque luna ſolem.
Quid increpatis ergo
Me, dum bibo, ſodales?

Ibidem, *Nioben ſi etiſſe.*

Et Tantali ſilex ſi at
Propter Phrygum fluenta.
Pandionisque nata
Volucris eſt hirundo.
Speculum forem ſed ipſe,
Quod ſemper intueris:
Veſtis forem decora,
Vt ſemper induas me.
O ſi latex perennis
Fiam, lauemque totam
Te, lux mea, vt linam, ſim
Nardus libens odora.
Sim faſcia & papillis,
Collo vnio decenti,
Plantisque mollicellus
Sim calceus tenellis,
Vt ambulans teras me.

Supra, pag. 57, *Si prorogare vitã.*

Si prorogare vitam
Mortalibus valeret,
Seruare nitar aurum,
Sumpto appetens vt auro
Me Parca præteriret.

Sin nemini liceri
Vitam licebit vnquam,
Quare laboro frustra,
Praeoccupoque luctus?
Nam si mori necesse est,
Quid me iuuabit aurum?
Optamus ergo posthac
Dulci madere vino
Cum commodis amicis,
Toroque molliore
Pulchram tenere Cyprin.

Supra, pag 58, *Vt me subit, &c.*

Simul subit Lyaeus,
Curae graues quiescunt,
Latusque canto, Crœsi
Ceu possidens talenta,
Et cuncta mente calco,
Iacens humi decorus
Nigris caput corymbis.
Armare, at ipse poto.
Affer scyphum puer, da.
Nam praestat ebrium me
Quam mortuum iacere.

Ibidem, *Agedum perite pi.*

Age vero summe pictor
Rosea magister artis.
Agedum, meam puellam,
Licet absit illa, pinge.
Ego te modum docebo.
Facito comam nigrantem,
Tenuique crine mollem.
Syriumque spiret illa,
Si cera possit, vnguen.
Nigricante sub capillo,
Age frons abusque primis
Niteat genis eburna.
Duplicem supercili arcum
Caue misceas, feces ve:
Coeant: sed id latenter,
Veluti vides in illa.
Pilus hinc & hinc nigrescat.
Facito igneos ocellos,
Vt habet Minerua, glaucos:
Venus alma, mollicellos.
Tyrio rosa colore,
Niuedque lacte mixto,
Fieri genas oportet.
Facito labella Suada.
Quibus osculum lacessat:
Tenerum deinde mentum
Domina, & polita ceruix
Charites habeto circum
Nitidas simul volantes.
Superest vt induatur
Tyria stola, pusillum
Cutis vt tamen patescat,
Reliquosque prodat artus.
Satis est: videre namque
Videor mihi. Euge forsan
Etiam loquêre cera.

Supra, pag. 59, *Meos Bathyllos*

Mihi pinge sic Bathyllum
Veluti docebo, pictor.
Facito comas decentes:
Color intus vt niger sit,
Rutilante parte summa.
Cincinnum inordinatis
Face liberum capillis,
Vt amant sinens iacere:
Supercili corona
Nigrior dracone frontem
Volo cingat hinc & inde,
Teneramque roscidamque.
Oculum nigrum trucemque
Facito, & tamen serenum,
Habet illud a Gradiuo,
Habet istud a Cythere.
Dubia vt citetur hinc spes,
Pauidusque terror illinc.
Gena vero more mali

Rosea

Rosea induatur ipsi
Tenui nouaque pube.
Et eam, vt potes pudoris
Proprius rubor coloret.
Labra nescio vt tibi sint
Faciunda. sunto vero
Tenera, atque plena Suada:
Simul ipsa porro cera
Taceat, simul loquatur.
At amplus esto vultus.
Sed eburna praeteribam
Adonidisque colla.
Age, Mercuri manus da,
Mediumque pectus illi:
Pugilis femur Laconis,
Semeleiique ventrem.
Mediam deinde pubem
Veneris rudem explica, iam
Venerem sed appetentem.
Tua at parum benigna ars,
Speciosiora quae sunt.
Vetat exhibere terga.
Quid opus pedes docere?
Pretium dabo quod optes.
Age, Apollinem mihi istum
Aboleto, fac Bathyllum.
Fuerisque si profectus
Etiam Samum, fac ipso
Mihi Apollinem ex Bathyllo.

Supra, pag. 61, *Sine haustibus.*

Merum merum Lyaei
Prolixius propina,
Furam furam libenter.
Furebat olim Orestes,
Alcmaon & furebat,
Vterque matre caesa:
Qui neminem necaui,
Sed optimum Lyaei
Vinum bibi rubellum,
Furam furam libenter.
Porro Hercules furebat,
Quassans grauem pharetram,
Arcus & Iphiteos.
Nec non furebat Aiax,
Cum parmula vibrans &
Grauem Hectoris macharam.
Ego scyphum capacem
Habens, & hanc coronam
Arcu sine & machara,
Furam furam libenter.

Supra, p. 62, *Hirundo, tu quidē.*

Dilecta tu quotannis
Quidem venis hirundo,
Struisque vere nidum.
Bruma sedis, latebras
Nilum petens ve Memphim.
At vero sauus ille
Amor meo perennis
In corde nidulatur.
Hic pinnulas Cupido
Agit nouas, hic ouo
In ipso adhuc fouetur.
Iam seminatus ille est.
Proinde conqueruntur
Pulli, & strepunt hiantes.
Atque interim minores
Fœtus alunt adulti:
Qui rursus educati
Gignunt nouos amores.
Nobis quid ergo fiet?
Clamore persequi tot
Cupidines nequimus.

Ibidem, *Ne conspicata ca.*

Ne me fuge, ô puella,
Canos videns capillos.
Ne vere quod tuo flos
Aeui renidet ore,
Fastidias amantem.
Vide vel in coronis
Album rosa implicatum

Vt lilium decens sit.
Supra, pag. 63, *Huc ô puella, &c.*
Hic, ô puer iuuencus,
Mihi quidem vt videtur,
Est Iuppiter supremus:
Nam fœminam insidentem
Sidoniam vehitque
Tergo, secatque latum
Mare vngulis. nec vllus
Taurus gregem relinquat,
Tranaueritque pontum,
Ni Iuppiter sit ipse.
Ibidem, *Viden' vt meunt.*
Vide vt tepente vere
Charites rosis abundent.
Vide vt noti quiescant,
Placido & mari flet vnda.
Vide vt natent anates,
Redeant grues peregre.
Radiis Apollo puris
Nitet atque lustrat orbem,
Pepulitque nubium vmbras.
Hominum nitent labores,
Sola frugibus graueſcunt,
Oliua parturit iam.
Bromii merum coronant.
Foliis vbique fœtus
Nitidis micatque ramis.
Supra, pag. 64, *Ego iam senex.*
Ego senex quidem sum,
Sed plus bibo iuuencis.
Stquando vero salto,
Vtrem iuuat vibrare,
Fastidioque thyrsum.
Pugnare siquis optet,
Fas esto praliator.
Cedo scyphum puer mi,
Et melle temperatum
Ac dulce fundo vinum.
Ego senex quidem sum,
Saltabo vero vt olim
Silenus in popello.
Supra, pag. 65, *Inter rosas Cup.*
Apem rosa Cupido
Non cernit insidentem:
Incautus at feritur.
Manuque sauciata
Tenellus eiulauit.
Proinde quum decoram
Volasset ad Cytheren,
Heus occidi, occidi, inquit,
Mater, relinquo vitam:
Nam me pusillus anguis
Alas habens, momordit,
Apem vocant coloni.
At si (inquit illa) fili,
Apis perurit ictus,
Quantum putas laborent
Quos tu feris sagittis?
Supra, pag. 67, *O ter quaterque.*
Nimis es, cicada, felix,
Quod arboris supremum,
Saturata rore pauco,
Vbi insides cacumen,
Domina in modum potentis
Modulare dulce carmen.
Tua namque cuncta latis
Ea qua vides in agris,
Quicquid ferunt & hora.
Amor es boni coloni.
Quia nil soles nocere.
Veneranda vero vates
Æstatis appetentis.
Volitas amata musis,
Volitas amata Phœbo:
Tibi qui dedit suauem
Liquidamque habere vocem.
Neque te senecta carpit,
Sapiens humoque nata,
Studioque lata cantus.

Minime

Minime parens dolori,
Sine sanguine, ô cicada,
Similis fere deis es.
Ibidem *Videbar in quiete.*
Mihi currere in quiete
Nuper videbar, alas
Humeris gerens volucres,
Sed enim Cupido, plumbo
Pedibus licet grauatis,
Me prendit assecutus.
Sibi somnium quid hoc vult?
Ego sic quidem putaui,
Multis amoribus qui
Miser implicatus vror,
Aliis quidem resoluar,
Sed in hoc manebo vinctus.
Ibidem, *Veneris maritus, &c.*
Veneris maritus olim,
In Lemniis caminis
Ex ære fabricabat
Amoribus sagittas:
Venus ipsa vero melle
Bona cuspides linebat.
Sed eas Cupido felle
Puer eius imbuebat.
Ibi cum impetu Gradiuus
Validam vibrabat hastam,
Et Amoris eleuabat
Lentora tela ridens.
Grauis hæc tamen videtur,
Amor, inquit: experire.
Iacit: excipitque Mauors,
Venus & sub ipsa ridet.
Ibi Mars statim ingemiscens,
Grauis, inquit, auser illam.
Tibi serua, ait Cupido.
Supra, pag. 68, *Et non amare du.*
Graue non amare prorsus,
Graue rursus est amare,
Graue ter, quaterve amare,
Nec amoribus potiri.
Minimi genus putatur:
Sapiens tacet, probusque:
Pretium intuentur vnum.
Pereat sed ille, primus
Pretium impius qui anauit.
Iubet abnegare fratres
Pretium, iubet parentes:
Ciet & cruenta bella.
Quod acerbius, perimus
Miseri per hoc amantes.
Ibidem, *Iuuenis senisque.*
Amo senem venustum, &
Iuuenculum chorenten.
Verum senex choreas
Plaudens, senis capillos,
Mentem gerit iuuenci.
Supra, pag 69, *Mare sensit ergo.*
Imitatur ergo pontum
Manus exprimitque calo.
Furor artis ergo disco
Breuiore miser vndam.
Maris in patente dorso
Igitur repertus est qui
Niueam Cyprin supernæ
Teneramque calet ipsam
(Nimis in deos superbus)
Generis deum parentem.
Ita fingit iste nudam,
Vt aquis tegantur vna
Ea qua nefas videri.
Placidus vagatur vndis,
Velutique muscus albens
Nitet in mari sereno.
Ita fluctibus renidens
Mediis Venus natando
Trahit atque pellit vndam.
Roseus supra papillas,
Fere adusque molle collum,
Secat vnda vasta Cyprin.

Medio

Medio sed illa sulco,
Hyacintho vt implicatum
Bene lilium rubentē,
Placido mari relucet.
Ibi caruleusque Delphin
Agitat frequens choreas,
Sedet ipsiusque dorso
Amor & Cupido, ridens
Hominum dolos vterque.
Ibi piscium recursus
Salientium chorusque,
Paphieque ludit alma,
Neque non natando ridet.

Supra, pag. 71, *Cum vere.*

Varia ferax corona
Cano ver rosamque vernam.
Bone tu adiuua sodalis.
Rosa spiritus deorum,
Hominum rosa est voluptas.
Vbi floridi tepescunt
Viridante vere amores,
Decus addit illa nymphis.
Rosa suauium Cytheres,
Rosa cura opusque vatum, &
Decet ipsa planta musas.
Etiam asperis rosetis,
Licet irrito labore,
Iuuat admouere palmas.
Iuuat & subinde Amorum,
Vbi legeris, suauem
Manibus fouere florem,
Genialibusque mensis,
Trietericisque Bacchi,
Rosa quaritur decora.
Sine flore quid sit illo?
Roseis relucet Eos
Digitis, color Cytheres
Roseus: nitent lacertis
Roseis vbique nympha.
Medicatur hic & aegris,
Neque mortuos relinquit.
Violensque vincit aeuum.
Senium rosa venustum
Retinet iuuentæ odorem.
Age proferamus ortum.
Vbi spumeis ab vndis,
Genitalibusque quondam
Venus editur profundi,
Iupiterque bellicosam
Cerebro parit Mineruam:
Sola tunc rosa superbum
Etiam edidere germen.
Nouus inclytusque fœtus.
Chorus hic deum beatus,
Rosa fiat vt venusta,
Vbi nectare imbuisset,
Ita nobilem excitauit,
Rigido exerens rubeto
Fruticem tuum Lyæe.

Supra, pag. 72, *Iuuenū frequēs.*

Iuuenes ego alloquebar,
Pedetentim at illa venit,
Vbi vidit alloquentem.
Ego tunc ego in choream
Propero senex volucris.
Ego iam, mane Cybelle,
Age da mihi coronam.
Procul esto nunc senectus:
Genium volo choreis
Celebrare cum iuuencis,
Iuuenis repente factus.
Aliquis mihi liquorem
Properato ferre dulcem
Grauida Lyæi ab vua.
Videat senis vigorem:
Loqui adhuc quidem valentis
Bibere & probe scientis,
Furere & simul venuste.

Supra, pag. 73, *Equi solent,*

Equi solent iustum

Coxis

Coxis habere signum,
Notescit & tiara
Parthus sua notatus:
Statim sed ipse quemuis
Noscо videns amantem.
In corde namque signum
Quoddam gerit pusillum.

BACCHY-

BACCHYLIDIS VITA, EX Lilii Greg. Gyraldi dialogo IX, De poetarum historia.

NVnc iam igitur vobis de vltimo inter lyricos Bacchylide agam. Fuit autem, vt Strabo ait, fratris Simonidis filius, ex Iulide Cee insulæ ciuitate: ex qua etiam Simonides, vt paulo ante diximus. Facit me dubium Lutatius grammaticus, ita in septimo Thebaidos Statianæ scribens, Alcmena, inquit, ciuitas est Bœotiæ, in qua regnauit Herculis filius. hinc Bacchylides Græcus poeta fuit, quem imitatus est Horatius. Quid nunc super hoc statuam, non habeo, quando hic ipse grammaticus mendosissimus legitur. Octogesima vero prima, vt apud Eusebium notatum est. Olympiade floruit. Milonem patrem habuit, vt Pindari expositores tradunt: id quod & Græco carmine comprobatum inueni. quo fit vt illos falli putem qui corrupta Suidæ exemplaria secuti, Medonem Bacchylidis patrem dixere. Milon quippe patrem habuit Bacchylidis nomine, qui inter athletas haud ignobilis fuit: de cuius (id est aui) nomine poeta nuncupatus. Scribit Plutarchus in libello De exilio, in Peloponneso carmina composuisse. Celebrat vero Bacchylidis hymnos qui apopemptici dicuntur, Menander Græcus rhetor. Sunt autem apopemptici hymni, ab aliquibus apodemetici vocati, qui dei cuiuspiam peregrinationem continent: de quibus primo dialogo plura vobis retuli. Extat, quod sciam, Bacchylidis carmen inter Græca epigrammata, antiqua venere insignitum. Scribit Porphyrion quod Bacchylidem imitatus est Horatius, cum alicubi, tum præcipue in ea ode, cuius hoc est initium, Pastor quum traheret per freta nauibus. *qua poeta Nereum Paridi futura vaticinantem inducit, at vero Bacchylides Cassandram. Iulianum Cæsarem scriptum reliquit Ammianus Marcellinus adeo Bacchylidis carminibus delectatum, vt & viuendi præcepta ab eo desumpserit: vt illud de castitate. Quum enim apud hunc poetam legisset, vt egregius pictor vultum speciosum effingit, ita pudicitia celsius consurgentẽ vitam exornat. Scribunt Pindari interpretes in Pythiis, Bacchylidis poemata apud Hieronẽ Pindaricis esse prælata. Porro tres Ælianus Bacchylidis nomine fuisse memoriæ prodidit: primũ, hunc ipsum lyricum, alterum Athenienſem: tertium, Arcadium.*

BACCHY-

BACCHYLIDIS CARMINA.

APVD STOBÆVM IN tractatu de pace, & apud Plutarchum in vita Numæ, Ex Bacchylidis Paanibus.

PArit autem mortalibus Pax dea magna
Diuitias, & carminum flores ex mellitis linguis prodeuntium
Arisque super affabrefactis, diis incenduntur
Fulua flamma femora boum, la nigerarumque ouium.
Gymnasiaq; iuuenes & tibias & comessationes curæ habent.
At in reuinctis ferro clypeis nigrorum araneorum
Telæ sunt: hastasque cuspidatas
Et enses ancipites ærugo consumit: ærearumque
Nõ ampliustubasũ clangor: neq; subripitur mellitus somnus
A palpebris, nostrum qui fouet cor.
Sed amabilibus conuiuiis onusti sunt vici,
Amatoriiq; hymni resplendent.

Apud eundem Stobæum, in tractatu, Quod fortiter ferenda sint quæ accidunt, Ex Bacchylidis Prosodiis.

Vnus

BAKXYΛΙΔΟΥ ΜΕΛΗ.

ΠΑΡΑ ΤΩι ΣΤΟΒΑΙΩι, ἐν τῷ Περὶ εἰρήνης λόγῳ, καὶ παρὰ τῷ Πλουτάρχῳ ἐν τῷ Νεμᾷ βίῳ, Ἐκ τῶν Βακχυλίδου παιάνων.

Τίκτει δὲ θνατοῖσιν ἀρίζηλα μεγάλα
Πλοῦτον, καὶ μελιηλώσσων ἀοιδῶν ἀῶτα.
Δαιδαλέων τ' ἐπὶ βωμῶν θεοῖσιν αἴθεται βοῶν
Ξανθᾷ φλογὶ μηρία, τῶν δ' ὑπερίχων τε μήλων.
Γυμνασίων τε νέοις αὐλῶν τε κῶμων μέλη.
Ἐν δ' σιδαρεοθέτοισιν πόρπαξιν αἰθᾶν ἀράχναι
Ἰσοπέλου, ἔγχεά τε λογχωτὰ,
Ξίφεά τ' ἀμφάκια σὺν ὠμᾷ δάμναται χαλκείων
Οὐκέτι σαλπίγγων κτύπος, οὐδὲ συλᾶται μελίφρων ὕπνος
Ἀπὸ βλεφάρων, ἁμὸν ὃς φίλαπι κῆρ.
Συμποσίων δ' ἐρατῶν βέλτερ' ἀγυιαὶ,
Παιδικοί θ' ὕμνοι φλέγονται.

Παρὰ τῷ αὐτῷ Στοβαίῳ, ἐν τῷ Ὅτι δεῖ γυναῖκας φέρειν τὰ συμπίπτοντα, Ἐκ τῶν Βακχυλίδου Προσῳδίων.

Εἰς

Εἷς ὅρος, μία βροτοῖσιν ἐπιδρομὰ τυχίας ἀδός,
Θυμὸν εἴ τις ἔχων ἀπενθῆ δυνατὸν διατελεῖν βίον.
Οἷς δὲ μυρία μὲν ἀμφιπολεῖ φρενὶ, τόδε
Παρέμμορε νύκτα μεμνόντων χαρεῖν
Ἁπλετον κέαρ, ἄκαρπον ἔχει πόνον.

Vnus terminus, vna mortalibus est felicitatis via,
Animum si quis habens doloris expertē, possit transigere vitā.
Cui vero infinita obuersantur menti,
Totumque diem & noctem de futuris
Angitur cor, inutilem sustinet laborem.
Sic interpretando lego ὧ προεῖς, *&* τὸ δὲ πᾶν ἦμαρ τε καὶ νύκτα, *item* ἁπλετον.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, ἐν τῷ περὶ εὐδαιμονίας λόγῳ, Ἐκ τῶν Βακχυλίδου ἐπινικίων.

Ὄλβιος ᾧ πιν θεὸς μοῖραν τε καλῶν ἔπορεν,
Σύν τ' ἐπιζήλῳ τύχᾳ ἀφνειὸν βιοτὰν διάγειν.
Οὐ γάρ τις ἐπιχθονίων πάντ' εὐδαίμων ἔφυ.

Apud eundem in tract. De felicitate, Ex Bacchylidis epinicijs.

Beatus cui Deus portionem bonorum dedit,
Cumque fortuna optabili vitam opulentam ttansigere.
Neque enim quisquam hominum per omnia beatus est.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, ἐν τῷ περὶ ἀδικίας & φιλαργυρίας λόγῳ, ἐκ τῶν αὐτῶν ἐπινικίων.

Ὡς δ' ἅπαξ εἰπεῖν φρένα καὶ πυκινὰν κέρδος ἀνθρώπων βιᾶται.

Apud eundem in tract. de iniustitia & auaritia ex isdem epinicijs.

Vt autem semel dicam, menti hominis etiam prudenti lucrum vim affert.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, ἐν τῷ περὶ ἀληθείας λόγῳ, Ἐκ τῶν τοῦ Βακχυλίδου ὑπορχημάτων.

Λυδία μὲν γὰρ λίθος μανύει χρυσὸν, ἀνδρῶν δ' ὀρθὰν σοφίαν τε παγκρατῆς τ' ἐλέγχει ἀλάθεια.

Apud eundem in tractatu De veritate, Ex Bacchylidis hyporchematibus.

Lydius enim lapis index est auri, hominum autem virtutem sapientia & omnipotens veritas arguit.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, ἐν τῷ περὶ πένθους, ἐκ τῶν τοῦ Βακχυλίδου ὕμνων.

Αἰαῖ αἰαῖ τέκος, ἀμέτερον μεῖζον ἢ πενθεῖν
Ἐφάνη κακὸν ἀφθέγκτοισιν ἴσον

Apud eundem in tractatu de luctu, Ex Bacchylidis hymnis.

Heu heu fili, nostrum maius luctu [quale
Emersit malum, ineffabilibus æ-

ΠΑΡΑ ΤΩι ΑΘΗΝΑΙΩι, Δειπνοσοφ. βιβλ. β.

Γλυκεῖ' ἀνάγκη στεροφὰ κυλίκων
θέλπησι θυμὸν Κύπριδος·
ἐλπὶς δ' αἰθύσσῃ φρένας
ἀναμιγνυμένα Διονυσίοισι δώροισι δ' ὑψοῦται
πέμπει μεριμνάς.
αὐτὸς μὲν πόλεων
κρατέων λύει,
πᾶσι δ' ἀνθρώποις
μοναρχήσειν δοκεῖ·
χρυσῷ δ' ἐλέφαντί τε
μαρμαίρουσιν οἶκοι,
πυρσφόροι δ' κατ' αἰγλήεντα
νῆες ἀγοῦσιν ἀπ' Αἰγύπτου
μέγαν πλοῦτον,
ὡς πίνοντος ὁρμᾶται κέαρ.

Vnus terminus, vna mortalibus est felicitatis via,
Animum si quis habens doloris expertē, possit transigere vitā.
Cui vero infinita obuersantur menti,
Totumque diem & noctem de futuris
Angitur cor, inutilem sustinet laborem.
Sic interpretando lego ὧ προεῖς, *&* τὸ δὲ πᾶν ἦμαρ τε καὶ νύκτα, *item* ἁπλετον.

APVD ATHENÆVM, Dipnos. lib. 2.

Dulcis necessitas Veneris erũpens ex poculis fouet animum: & spes concutit mentem quum immiscetur Bacchicis domis: hominibusque altissime proiicit curas. Ipse animus vrbium mœnia expugnat, omniumque hominum se monarcham fore putat: quinetiam auro & ebore renident ædes, & tritico onustę naues splendidas ab Ægypto deuehunt diuitias amplissimas, vt bibentis cor imaginatur.

Παρὰ τῷ αὐτῷ Δειπνοσοφ. βιβ. δ'.

Ἔστη δ' ἐπὶ λάϊνον οὐδὸν,
(Τοὶ δὲ θοίνας ἔντυνον) ὦδέ τ' ἔφασκ',
Αὐτόμαστοι δ' ἀγαθῶν δαῖτες
δόχθους
Ἐπέρχονται δίκαιοι φῶτες.

Apud eundem Dipnos. lib. 4.

Stetit autem super saxeo limine, (Illi vero epulum parabant) sicque dixit,
Sponte sua ad bonorum conuiuia opulenta
Accedunt iusti viri.

Ὁ αὐτὸς Δειπνοσοφ. βιβλ. ιά'.

Μνημονεύει δὲ (φησὶ) τῶν Βοιωτικῶν σκύφων Βακχυλίδης ἐν ἰάμβοις, ποιήσας τὸν λόγον πρὸς τοὺς Διοσκούρους, καλῶν αὐτοὺς ἐπὶ ξένια.

Idem Dipnos. lib. XI Mentionem (inquit) Bœotiorum scyphorum facit hic Bacchylides compellans Dioscuros, & eos ad hospitium inuitans.

Οὐ βοῶν πάρεσι σώματ', οὔτε χρυσὸς, οὔτε πορφύρεοι πέπτανται, ἀλλὰ θυμὸς εὔμμιτος, μοῦσά τε γλυκεῖα, καὶ Βοιωτοισιν ἐν σκύφοισιν οἶνος ἡδύς.

Non adsunt boum corpora, neque aurum, neque purpurei tapetes: sed animus beneuolus, musaque dulcis, & Bœoticis in scyphis vinum suaue.

Παρὰ τῷ αὐτῷ. Δειπνοσοφ. βιβ. ιε, ἐκ τῶν Βακχυλίδου ἐρωτικῶν.

Apud eundem Dipnosoph. lib. 15. ex Bacchylidis amatorijs.

Quum

Εὖτε τλῶ ἀπ' ἀγκύλης ἵησι ναυσίας, λεύκὸν ὠπτείνασα πῆχυν

ΠΑΡΑ ΤΩι ΠΛΟΥΤΑΡΧΩι, ἐν τῷ Πῶς δεῖ τὸν νέον ποιημάτων ἀκούειν.

Φάσωμεν πιστὸν κῦδος ἔχειν ἀρετᾶν· πλοῦτος δ' ἐπιλοίσιν ἀνθρώποις ὁμιλεῖ.

ΠΑΡΑ ΔΙΟΝΥΣΙΩι ΤΩι Ἁλικαρνασσεῖ, ἐν τῷ περὶ συνθέσεως ὀνομάτων, καὶ παρ' Ἀθηναίῳ Δείπνοσοφ. βιβ. ιθ'.

Οὐχ ἕδρας ἕρμα ἐπὶ ἀμφιβόλαις, ἀλλὰ χρυσαιγίδος Ἰτωνίας ἀρὴ παρ' οὐδαμίδαλον ναὸν ἑλλάνεσσι ἀοιδάν τι δεῖξαι,

ΚΛΗΜΗΣ Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΥΣ Στρωματέων λόγῳ ε', Ἀκούσωμεν οὖν πάλιν (φησὶ) Βακχυλίδου τοῦ μελοποιοῦ περὶ θείας λέγοντος.

Οἱ μὲν ἀδμῆτες ἀεὶ καὶ λίαν νόσων εἰσὶ, καὶ ἀναίτιοι, ἔδην ἀνθρώποις ἔοικλοι.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, Στρωμ. λογ. ε'.

Παύροισι δὲ θνητῶν τ' ἄπονον χρόνον τῷ δαίμονι δῶκε πρόσορον, ἐν κομιδᾷ πολιοκράδεμνον γῆρας ἱκνεῖσθαι, πρὶν ἰσχύρασιν ἀΰσαις.

ΕΝ ΤΟΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ Πίνδαρον ὑπομνήμασι.

Συμβέβηκε δ' Ἱέρωνα τὸν Γέλωνος ἀδελφὸν νικήσαντα ἐπὶ τῷ ὀγδοηκοστῇ ὀλυμπιάδι, ἐν ᾗ καὶ τὴν τελευτὴν ἔσχε.

Quum apte inflectendo cubitum, iacit his adolescētibus, candidum extendens brachium.

APVD PLVTARCHVM in libello De modo audiendorum a iuuene poematum.

Dicamus virtutem habere fidam gloriam: at opes versantur etiam apud ignauos homines.

APVD DIONYSIVM Halicarnassēum, in libro De structura verborum: & apud Athenæum, Dipnos. lib. 14.

Non est sessionis hoc opus, neque dilationis: sed oportet ad Itonię aurea ægide insignis templum affabrefactum profectos festiuum aliquid proferre.

CLEMENS ALEXANDRINVS Strom. lib. 5, Audiamus igitur rursum (inquit) Bacchylidem de deo dicentem,

Illi quidem non domantur morbis fœdis: culpaque vacant, nullo modo hominibus similes.

In hac interpretatione lego ἀεὶ κελίων pro ἀεὶ καὶ λίαν. Sed & vox ἀναίτιοι mihi suspecta est.

Apud eundem, Strom. lib. 6.

Paucis autem mortalium cōcessum est a numine vt bene rem gerentes, mature ad cana tempora inducentem senectutem perueniant, priusquam incidant in calamitates.

IN PROLEGOMINIS IN Pindarum.

Accidit autem vt Hieron Gelonis frater, quum vicisset etiam 78 Olympiadem, in hac diem suum obiret.

obiret Nomen autem victoris equi est Pherenicus. Meminit vero eius Bacchylides, scribens ita,

Flauipilum quidem Phærenicum iuxta Alpheum latifluum, equum procellas cursu æquantem victoria potitum.

Ex scholiis in eundem Pindarum.

Πρόθυρον igitur id est, vestibulum & ἄγυιαν, id est ianuam solent appellare Corinthum: quod initium aut extremitas Peloponnesi sit Isthmus: vestibulum autem in Peloponnesum proficiscentibus. Bacchylides,

O diuinitus ædificatæ portæ, insulæ splendidæ Pelopis.

EX SCHOLIIS IN Apollonium Rhodium.

Hecate, tedigeræ Noctis magnū habentis sinum filia.

APVD HEPHÆstionem.

O Periclete cætera autem ignoraturum te non spero.

Apud eundem.

Sane pulcher Theocritus non solus hominum videt.

Apud eundem.

Tu autem in sola tunica ad amicam mulierem fugis.

ΕΚ ΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΙΝΔΑΡΟΝ ΣΧΟΛΙΩΝ.

Πρόθυρον τοίνυν καὶ ἄγυιαν εἰώθασι καλεῖν τὴν Κόρινθον. Διὰ τὸ ἄρχὴν ἢ τέλος εἶναι τῆς Πελοποννήσου τὸν Ἰσθμόν, πρόθυρον δὲ τοῖς εἰς Πελοπόννησον στελλομένοις. Βακχυλίδης,

Ὦ Πίλοπος λιπαρᾶς ναόσυλα θεόδμητοι πύλαι.

ΕΚ ΤΩΝ ΕΙΣ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΝ ΤΟΝ Ῥόδιον σχολίων.

Ἑκάτα, δαδοφόρου Νυκτὸς μεγαλοκόλπου θύγατερ.

ΠΑΡΑ ΤΩι ΗΦΑΙΣΤΙΩνι.

Ὦ Περίκλειτε σὺ μὲν ἀγνοήσεις μὲν οὔ σ' ἔλπομαι.

Παρὰ τῷ αὐτῷ.

Ἦ καλὸς Θεόκριτος οὐ μόνος ἀνθρώπων ὁρᾷ.

Παρὰ τῷ αὐτῷ.

Σὺ δὲ χιτῶνι μόνῳ παρὰ τὴν φίλην γυναῖκα φεύγεις.

SIMONIDIS VITA, EX LILII Greg. Gyraldi dialogo IX, De poetarum historia.

FVit vero Simonides post Stesichorum: id quod & Athenaus ostendere nititur, quum quis primus πίμμος & dixerit inquirit. ibi enim Simonidis versus quosdam affert, in quibus de Stesichoro fit mentio. At Eusebius eadem simul ætate vixisse scribit, alii post Ibycum: quod obseruauimus apud eos qui in Apollonii commentaria collegere. Suidas Simonidem ait LVI Olympiade floruisse: alii LXII scripsere, & peruenisse vsq; ad LXXIIX. Fuerit vtcunq;, illud certe a multis est traditum, nouem lyricos poetas si non eadem ætate fuisse, non multo certo tempore inter se distantes. Fuit ergo Simonides Leoprepis filius, vt Herodotus scribit: vt alii, Theoprepis. vtrunq; est apud Suidam, nec semel, legere. Fuisse vero dicitur aspectu fœdo & deformi (id quod illi obiecit Themistocles) patria Iulites, ab vrbe Cea insula. cognominatus, item Melicertes a cantus suauitate. Literas vero lõgas & duplices reperisse a Græcis quibusdam dicitur. at noster Plinius has tantum quatuor ait inuenisse, η, ω, ξ, ψ. Dorica in scribendis versibus vsus est lingua. Cambysæ & Darii regnum, & Xerxis nauale prælium descripsit. cuius rei apud Suidam & in commentariis in Apollonium mentionem nonnunquam factam videmus. Item prælium illud quod ad Artemisium promontorium commissum est, versu elego composuit: quod vero ad Salaminem factum est, lyrico carmine executus est. Scripsit & threnos, hoc est nanias, vel lacrymas. Horatius, Ceæ retractes munera næniæ. Et Catullus, Mœstius lacrymis Simonideis. quanquam propter affectum & reticentiam locus hic Catulli parum lucide a grammaticis explanatur. Composuit item laudes, hoc est encomia, & epigrammata: quorum adhuc pleraq; leguntur, vt illud in Megisteum, vatem Acarnanem, ex Melampodis genere, cuius & Herodotus meminit. interitum enim Megisteus Leonidæ & sociorum suique ipsius prædixit: quare constructo ei ab Amphictyonibus tumulo Simonides ob mutuam hominis familiaritatem carmen composuit.

Statim post,

Scripsit & paanas & tragœdias. His addit & Strabo Deliacorum dithyrambum, quem Memnon inscripsit. addit & Herodotus laudes in Eualcidem Eretriorum ducem. Griphis quoq; & id genus poematis delectatus. Duo vtiq; eiusmodi extant epigrammata, quæ in medium affert Chamæleon, alterum quidem de hirco & delphine, alterum de asello qui per lusum Epeus dictus est, quæ nisi ab eo ipso explicarentur, minus profecto intelligerentur. Inter longæuos vero connumeratur: nonagesimum enim annum excessisse scribit in Macrobiis Lucianus: Suidas nonagesimum nonum. Eusebius in Simonidis ætate inconstans esse videtur. Proditum est a Valerio Maximo, octagesimo illum anno (vel potius nonagesimo legendum) carmina docuisse, & in eorum certamen descendisse, magna etiam cum voluptate: idque se nouisse scribit Valerius ex ipsius Simonidis poematis. Senex etiam Simonides interrogatus quandiu vixisset, Parum, inquit, at annos multos. Autor Stobæus, Diis certe Simonidem gratum fuisse, ex iis quæ Cicero & Valerius tradunt colligimus. Quum enim naufragum quendam in littore proiectum vidisset, & miseratione motus eum humasset, moneri per somnum sibi visus est, ne crastino nauem conscenderet. Postridie igitur haud nauem conscendit: cæteri spreto hominis consilio quum soluissent, eo spectante naufragio periere. quare lætus Simonides, quod somno vitam seruasset tanti beneficii memoriam elegantissimo carmine æternitati consecrauit. Non minus mirum videtur id quod ab iisdem simul & Fabio traditur. Quum enim Cranone (quod Thessaliæ oppidum est) apud Scopam amicum & diuitem cœnaret, carmenque cantasset quo Scopam quidem ipsum laudarat, sed, ita vt fit, in Castorum laudes diuerterat, tum Scopas iratus dixit Simonidi, Eius dimidium quod dare pactus fueram, a Tyndaridis petas. Fabius inter autores magnam esse dissensionem ostendit: nam non Scopam quidam, sed Glaucum Carystium, alii Leocratem dicunt, alii Agatharchum: ipsumq; cœnaculum non Scopæ, sed Pharsali cuiusdam, quam rem & Simonides ipse quodam suorum carminum loco monstrauit. Igitur postquam ille negauerat præmium, nunciatum est duos ad ianuam iuuenes adstitisse, qui Simonidem vocarent: ad quos quum exiuisset, repente triclinium corruisse, conuiuasq; omnes & ministros ruina elisisse: iuuenes qui ad ostium adstiterant, nusquam amplius visos quare Tyndaridas illos fuisse creditum est, quod licet fabulosum Fabius putet, tunc primum tamen idem ipse & alii complures scriptores memoriæ artem existimant Simonidem excogitasse, in colliforum videlicet discernendis cadaueribus. excelluit. n. memoria Simonides: q̃ quidã cõparasse arbitrantur quibusdam epotis medicamentis: q̃ Ammianus Marcellinus scribit.

Statim post,

Simonidem etiam quidam volunt, primum induxisse breuem loquendi modum, quem ex re Graci μικρολογίαν nuncupant. Versatus vero est Simonides diu in Sicilia, quod ex Xenophontis dialogo De tyrannide plane compertum est. Sed & Theocritus poeta idem monuit in Charitum poemate, & eius ibi interpretes.

Paulo post,

Ob auaritiam a Pindaro etiam & Callimacho taxatur Simonides. id quod & Pindari commentatores obseruant. Hinc & in auaros & sordidos simul & callidos adagionem factum legimus, cuius Aristophanes & Suidas meminere, Σιμωνίδου μέλη, hoc est, Simonidis carmina seu cantica, varia scilicet & mala artis. is enim primus in poeticam, astutiam & quæstum induxit, quin & ipse κίμβιξ a Chamæleone ea de causa vocatur qua dictione Graci pecuniæ auidum significant. Idem & apud Athenæum legitur.

Paulo post,

Interrogatum vero ab Hierone Simonidem scribit Cicero quid aut qualis esset Deus, diem vnam postulasse ad deliberandum, postridie autem biduum, atque sic pariter deinceps duplicasse numerum: quamobrem miratus Hieron quæsiuit quid ita faceret. tum Simonidem respondisse, quo id diutius consideraret, eo sibi rem videri obscuriorem. Simonidem ipsum præterea cum Pausania Lacedæmonio aliquando in conuiuio quum esset, ab eo rogatum legimus vt graue aliquid & sapientia refertum diceret: tum Simonidem risisse, Memento inquit, quod homo es. hoc est, μέμνησο ἄνθρωπος ὤν.

Paulo post,

Tanta insuper auctoritatis habitus est, vt a summis viris celebretur. Nam & Xenophon, Attica illa Musa, libellum de tyrannide, Simonide & Hierone interlocutoribus fecit. Plato in Protagora, &c.

QVINTILIANI DE SIMONIDIS carminibus elogium.

Simonides, tenuis alioqui, sermone proprio & iucunditate quadam commendari potest. præcipua tamen eius in commouenda miseratione virtus: vt quidam in hac eum parte omnibus eiusdem operis autoribus præferam.

DIONY-

DIONYSII HALICARNASSEI de iisdem sententia.

Simonidis autem obseruanda electum verborum, & accuratam orationis structuram. Hoc præterea, (qua in re præstantior etiam Pindaro comperitur) quod commiserationem moueat non magnifice, vt ille, sed cum affectibus.

Sic interpretando, lego μὴ μεγαλοπρεπῶς, ὡς ἐκεῖνος, ἀλλὰ παθητικῶς.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΤΟΥ ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΣΕΩΣ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΥΤΩΝ ΓΝΩΜΗ.

Σιμωνίδου δὲ παρατήρει τὴν ἐκλογὴν τῶν ὀνομάτων, τὴν συνθέσεως τὴν ἀκριβῆ· πρὸς τούτοις (καθ' ὃ βελτίων ἁπάντων ἐξέτασται καὶ Πινδάρου) τὸ οἰκτίζεσθαι μὴ μεγαλοπρεπῶς, ἀλλ' ὡς ἐκεῖνος παθητικῶς.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ ΜΕΛΗ.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Ο ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΣΕΥΣ ἐν τῷ περὶ συνθέσεως ὀνομάτων, Ἔστι γὰρ ἡ λεπτὴ πλάσις φερομένη Δανάης ἐπὶ ἑαυτῆς ἀποδυρομένη τύχας. [παρὰ τοῦ Σιμωνίδου λέγουσιν,]

Ὅτε λάρνακι ἐν δαιδαλέᾳ
ἄϋπνος βρέμει πνέων, κινηθεῖσα δ' εἴμενα δείματι ἔρεπεν,
ὤτ' ἀλίγκιον περιεῖς ἀμφί τε Περσεῖ βάλλει φίλαν χέρα, εἶπέν τε, ὦ τέκνον, οἷον ἔχω πόνον.
σὺ δ' αὖτε γαλαθηνᾷ ἴσον κνώσσεις ἐν ἀτερπεῖ δώματι χαλκεοσύμφωτ', νυκτὶ λαμπετῇ, κυανέᾳ τε δνόφῳ. τὸ δ' ἀϋάλεον ὑπὲρ κόμας βαθείαν παρέοντος κύματος οὐκ ἀλέγεις,
οὐδ' αὐέμου φθόγγον, πορφυρέᾳ κείμενον ἐν χλανίδι ἀβρόπεπλον κάλον. εἰ δέ τοι δεινὸν τόδε δεινὸν ἴω, καί κεν ἐμῶν ῥημάτων λεπτὸν ὑπαΐσσειας κέλομαι, εὕδε βρέφος, εὕδέτω δὲ πόντος, εὕδέτω ἄμετρον κακόν. ματεύσουλίου δὲ τις φανείη, Ζεῦ πάτερ, σὺ σέο, ὅπι δὴ θαρσαλέον ἔπος εὔχομαι τεκνόφι δόμεν μοί.

ΠΑΡΑ

SIMONIDIS CARMINA.

DIONYSIVS HALICARNASSEVS in libro De structura verborum, Est (inquit) Danaë, dum per mare fertur suas deplorans calamitates [apud Simonidem his verbis.]

QVum in arca affabrefacta vētus fremeret spirans, commotaque palus præ horrore concideret, madidis genis, Perseo admouit charam manum, dixitque, O fili quantis angustiis præmor: tu vero lacteo pectore dormis in tristi domo, & clauis ferreis compacta & noctu lucida, atraque caligine. Tu porro siccam supra tuam cæsariem prætereuntem fluctum non curas, nec venti sonos, purpurea in tunicula conditam habens faciem pulchram. At si a te periculum graue esse iudicaretur, vt certe graue est, saltem meis verbis minutam supponeres auriculam. Iubeo, dormi infans: dormiat & mare, dormiat & immensum malum. Cæterū *hoc* inane quoddam consilium *fuisse* reperiatur, Iupiter pater, per te, siquidem (quod audacter dictum sit) opto filii opera pœnas mihi *dari*.

APVD

APVD CLEMENTEM Alexandrinum, Strom. lib. 3.

Bene valere præstantissimum est viro mortali,
Secundum autem, pulchrum indole esse,
Tertium vero, diuitem esse non doloso,
Quartum, pubertate frui vna cum amicis.

Hæc carmina citat etiam Plato in Gorgia, citat & Athenæus lib. 15, in ea parte libri quæ in vulgatis codicibus desideratur. vterque autem scolium ea vult esse, sed neuter autoris nomen profert.

Apud eundem Clem. Strom. lib. 4.

Est quædam fama virtutem habitare in rupibus difficilem ascensum habentibus, tunc vero illam * velocem locum castum obire. Nec vero omnium mortalium oculis aspectabilis *est*, cui nō sudor animum mordens deintus venerit, *non* peruenire possit ad summitatem fortitudinis.

APVD ATHENÆVM Dipnosoph. lib. 4.

Vt hasta omnes superauerit iuuenes,
Vorticosum iaculatus vltra torrentem,
Racemis abundante ab Iolco.

Sic interpretando lego νίκωσι νέους *pro* νικῶς εὐεσούς.

Apud eundem lib. 11.

* quando Mercurius certaminum præses Maiæ pulchricomæ

ΠΑΡΑ ΚΛΗΜΕΝΤΙ ΤΩι Αλεξανδρεῖ, Στρωμ. βιϐ. γ'.

Ὑγιαίνειν μὲν ἄριστον ἀνδρὶ θνητῷ,
Δεύτερον δὲ, φυὰν καλὸν γενέσθαι,
Τὸ τρίτον δὲ, πλουτεῖν ἀδόλως,
Καὶ τὸ πέμπτον, σὺν ἡβᾷν μετὰ φίλων.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, Στρωμ. βιϐ. δ'.

Ἔστι λόγος, τὰν δυσπαίτων ναίειν δυσαμβάτοις ἐπὶ πέτραις. νῦν δέ μιν θοαὶ χῶρον ἁγνὸν ἀμείβειν. ἐδὲ πάντων βλεφάροις θνατῶν ἔσοπτος, ᾧ μὴ δακίθυμος ἰδρὼς ἔνδοθεν μέλαν, ἵκηται ἐς ἄκρον ἀνδρείας.

ΠΑΡΑ ΤΩι ΑΘΗΝΑΙΩι.

Δειπνοσοφ. βιϐλ. δ'.

Ὡς δουρὶ πάντως νίκησε σὺν εὐεσούς,
Διναέντα βαλὼν ὤπασεν ὑπὲρ
Πολυβότρυος ἐξ Ἰωλκοῦ.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, βιϐλ. ια'.

Δίδωσι δ' εὖτέ σ' Ἑρμᾶς σὺν αγῶνι Μαίας εὐπλοκάμοιο

πυῆς, ἔπικτε δ' Ἄτλας ἑπτὰ ἰοστολοκόμων φίλαν θυγατέρων τὰν ἔξοχον εἶδος, αἳ καλέονται Πελειάδες ἀρφίνιαι.

Παρὰ τᾷ αὐτᾷ, βιβλ. ιβ'.

Τίς γὰρ ἀδονὰς ἄτερ θνατῶν βίος πότνιος, ἢ ποία τυραννίς, ὅς δ' ἄτερ ἁδὲ θεῶν ζαλωτὸς αἰών.

Παρὰ τᾷ αὐτᾷ Δειπνοσοφ. βιβλ. ιγ'.

Πορφυρέου λάπτοντος ἰεῖσα φωνὰν παρθένος.

ΕΚ ΤΩΝ ΕΙΣ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΝ Τὸ Ῥόδιον σχολίων.

Σχέτλιε παῖ δολόμηδες, Ἀφροδίτᾳ τὸν Ἄρει δολομαχοῦντα τέκες.

ΕΚ ΤΩΝ ΕΙΣ ΕΥΡΙΠΙΔΗ σχολίων.

Τὸ δοκεῖν καὶ τιὼ ἀλήθειαν βιάζεται.

Ἐκ τῶν αὐτῶν.

Ὅτι Μήδεια ἐβασίλευσε Κορίνθου Σιμωνίδης ἱστορεῖ, λέγων ἅτε, Οὐδὲ κατ' εἰς Κόρινθον, ἣ Μαγνησίαν ναίεν. ἄλοχον δ' Κολχίδος στυγάσσας, Θρήνου Λεχαίου τ' ἄνακτος.

ΕΚ ΤΩΝ ΕΙΣ ΣΟΦΟΚΛΕΑ σχολίων.

Τὸ γὰρ μεγιστημόρων οὐκ ἔστ' ἄρρηκτον ἔργον.

ΠΑΡΑ ΤΩι ΣΤΟΒΑΙΩι, ἐν τᾷ περὶ βίας λόγῳ, ὅτι βραχὺς καὶ σύντομος καὶ πικρὸς ἐξῆς.

Οὐδὲ γὰρ οἱ πρότερόν ποτ' ἐπίλοιπο, θεῶν μοῖρα filius, peperit autem Atlas septem violaceum capillitium habentium sororum præstantissimam forma, quæ vocantur Pleiades cælestes.

Apud eundem, lib. 12.

Quæ enim absq; voluptate vita mortaliū optabilis, aut quod regnū? absq; hac, ne vita quidem deorum concupiſci debeat.

Apud eundem, Dipnoſoph. lib. 12.

Purpureo ex ore vocem emittens virgo.

EX SCHOLIIS IN Apollonium Rhodium.

Sceleſte puer, mali cogitator, quem Venus Mercurio fraudum machinatori peperit.

EX SCHOLIIS IN Euripidem.

Opinio veritati quoque vim affert.

Ex iisdem,

Medeam regnum Corinthi obtinuiſſe Simonides narrat, his verbis, Neque Corinthum neq; Magneſiam habitabat, ſed eaſdem quas & vxor Colchis vrbes incolēs, Thrano & Lechæo regnabat.

EX SCHOLIIS IN Sophoclem.

Quod enim factum eſt, non amplius infectum erit.

APVD STOBÆVM IN tractatu de vita breuitate & vil. &c.

Neque enim ii qui ſuperiori, ſeculo extiterunt,

Et

Et deorum dominatorum nati ſunt filii,
Semidei, laborū experte & exitii,
Periculisq; carente vita ad ſenectutem peruenerunt tranſacta.

Apud eundem, in tractatu De inſtabilitate felicitatis humanæ, ex Simonidis Threnis.

Homo exiſtens ne vnquam dixeris quid futurum ſit:
Neq; hominem intuitus, quamdiu permanſurus ſit.
Celer enim ne muſcæ quidem alas expandentis
Eſt adeo mutatio.

Apud eundem in Comparatione vitæ & mortis.

Vitæ enim tempus eſt breue: at abſconditus
Sub terra iacet mortalis in æternum.

APVD PLVTARCHVM in Conſolatoria oratione ad Apollonium.

Hominum exiguæ vires, & irritæ cogitationes, & in vita breui labor ſuper laborem. Ineuitabilis autē pariter imminet mors. illius enim æqualem portionem ſortiuntur & probi & improbi.

Apud eundem, ibidem.

Nam longitudo aut breuitas *temporis* nihil differre videntur, ad infinitum ſeculum reſpicientibus. Siquidem mille atq; adeo decies mille anni, ſecundum Simonidem, punctum ſunt quoddam quod circumſcribi nō poteſt,

Θεῶν δ' ἐξ αὐάκτων ἐγένοντο υἷες
Ἡμίθεοι ἄπονον ἁδὲ ἄφθιτον
Οὐδ' ἀκίνδυνον βίον ἐς γῆρας ἐξίκοντο τελέσαντες.
Παρὰ τᾷ αὐτᾷ ἐν τᾷ Ὅπ ἀδίκως ὁ τῶν ἀνθρώπων διαπραξία, ἐκ τῶν Σιμωνίδου θρήνων.
Ἄνθρωπος ἐὼν μὴ ποτε φήσῃς ὅ τι γένηται,
Μηδ' ἄνδρα ἰδὼν, ὅσσον χρόνον ἔσσεται.
Ὠκεῖα γὰρ ἁδὲ πανυπτερύγων μύιας
Οὕτως ἀμείβεται.
Παρὰ τᾷ αὐτᾷ ἐν τῇ συγκρίσει ζωῆς καὶ θανάτου.
Βιοτᾶς μὲν γὰρ χρόνος ἐστὶ βραχὺς κρυφθεὶς ὑπὸ γᾶς κεῖται θνατὸς τὸν ἅπαντα χρόνον.

ΠΑΡΑ ΤΩι ΠΛΟΥΤΑΡΧΩι, ἐν τᾷ πρὸς Ἀπολλώνιον παραμυθητικᾷ.

Ἀνθρώπων ὀλίγον μὲν κάρτος, ἄπρακτοι δὲ μελήδονες, αἰῶνι δὲ πάρα πόνος ἀμφὶ πόνῳ· ὁ δ' ἀφυκτος ὁμῶς ἐπικρέμαται θάνατος. κείνα γὰρ ἴσοι λάχον μέρος οἵ τ' ἀγαθοὶ, ὁσίους τε κακούς.

Παρὰ τᾷ αὐτᾷ, αὐτόθι.

Τό τε πολὺ διαφυγεῖν ἢ μικρὸν, οὐδὲν διαφέρειν δοκεῖ πρὸς τὸν ἄπειρον ἀφορῶσιν αἰῶνα. τὰ γὰρ χίλια καὶ τὰ μύρια κατὰ Σιμωνίδου ἔτη, σιγμὴ ἴσα ἐστὶν

ἀόριστος.

ἀόριστος, μᾶλλον δὲ μόριόν τι βραχύτατον σιγμῆς.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, ἐν τῷ Πῶς ἄν τις διακρίνειε τὸν κόλακα τοῦ φίλου.

Ὥσπερ ὁ Σιμωνίδης τῶν ἱπποτροφίων φησὶν οὐ λακύθῳ ὀπιδεῖν, ἀλλ' ἀρότροις πυροφόροις.

Παρὰ τῷ αὐτῷ ἐν τῷ Πῶς ἄν τις ὠφελοῖτο ἑαυτῷ πεσόντος ἐπ' ὀφελῇ.

Ὥσπερ γὰρ ἄνθεσιν ὁμιλεῖν ὁ Σιμωνίδης φησὶ τὸν μέλιτταν, ξανθὸν μέλι μηδόμενον.

Παρὰ τῷ αὐτῷ ἐν τῷ Πῶς ἄν τις ὑπ' ἐχθρῶν ὠφελοῖτο, καὶ ἐν τῷ τοῦ Τιμολέοντος βίῳ.

Πάσῃσι κορυθαίολῃσι χρὴ λόφον ἐγχρυσέοιο, καὶ τὸν Σιμωνίδην.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, Συμποσ. η.

Νῆνεμία γὰρ, ἠχοῦσες, καὶ γαλήνη. καὶ τοὔναντίον, ὡς Σιμωνίδης φησίν· Οὐδὲ γὰρ εὐσίφυλλος ἐήτα τότε ὦρτο αὐέμων, ἅ τις κατεκώλυε σκιδναμένα μελιαδέα γάρυν ἀραρεῖν ἀκοαῖσι βροτῶν.

Παρὰ τῷ αὐτῷ ἐν τῷ Θησ. βίῳ.

Ὁ δὲ Σιμωνίδης ἐλαύνειν φησὶν εἶναι τὸ δεδεῆν ὑπὸ τοῦ Αἰγέως, ἀλλὰ φοινίκεον ἱστίον, ὑγρᾷ πεφυρμένον πτισσῇ αὔθεϊ· ἐλιθάλλε· καὶ τοῦτο τῆς σωτηρίας αὐτῶν ποιήσασθαι σημεῖον, ἐκυβέρνα δὲ τῶν ναῦν Ἀμαρσυάδας Φέρεκλος, ὡς φησὶ Σιμωνίδης.

ΠΑΡΑ

potest, vel potius pars quædam breuissima puncti.

Apud eundem, in lib. De modo dignoscendi adulatoris ab amico.

Quemadmodum Simonides equorum nutritionem *ait* non comitati lecythum, sed arua frumentifera.

Apud eundem, in lib. De cognoscendo cuiq; suo circa virtutem profectu.

Vt enim apem inter flores versari *dicit Simonides*, flauum mel rimantem.

Apud eundem, in lib. De capienda ex inimicis vtilitate, & in Timolentis vita.

Omnibus galeritis necesse est cristam ingenitam esse, *secundum Simonidem.*

Apud eundem, Sympos. 8.

Nam dum silent venti, serenumque est cælum, sonus clare auditur, & contra. *sicut Simonides ait.* Neque enim foliorum agitator flatus ventorum tunc excitatus erat, qui dum dispergeretur, impediebat quominus mellita vox applicaretur auribus mortalium.

Apud eundem in Thesei vita.

At Simonides non album velum dicit ab Ægeo traditum, sed puniceum molli permixtum flore egregie frondentis: & hoc salutis eorũ posuisse signũ. Gubernator aũt nauis erat Amarsyadas Phereclus, vt ait Simonides.

APVD

APVD ARISTIDEM, in oratione De intempestiue dicto.

Deinde tibi vir aliquis Simonideus respondebit, O homo iaces viuens adhuc, magis quam illi qui sunt sub terra.

Apud eundem, ibidem.

Musa enim non per inopiam degustat quod adest tantum, sed omnia metens.

Apud eundem, ibidem.

Ne me desistere iubeatis, quoniam incœpit iucũdissimorum carminum pulchre sonora multichorda tibia.

APVD PLATONEM IN Protagora, Ex interpretatione Marsilii Ficini.

Dicit enim alicubi Simonides ad Scopam Creontis Thessali filium, difficile esse virum vere bonum fieri, manibus pedibusque & mente non ad amussim quadratis.

Et statim post,

In iisdẽ carminibus postea dicit, Pittaci (sapientis licet viri) sententiam absonam sibi videri, qua inquit, difficile est bonum manere.

Et aliquanto post,

Quod enim Simonides difficile nõ malum intelligi velit, argumento sunt quæ sequuntur. subiungit enim quod solus deus hoc munere frui dignus est.

Εἰ

ΠΑΡΑ ΤΩι ΑΡΙΣΤΕΙΔΗ, ἐν τῷ Περὶ τοῦ παραφθέγματος.

Καίτοί σε αὐτίκα τις Σιμωνίδειος ἀμείψεται, Ὦ οὗτος ἀνθρωπε κεῖσαι ζῶν ἔτι μᾶλλον τῶν ὑπὸ γῆς ἐκείνων.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, αὐτόθι.

Ἃ μοῦσα γὰρ οὐκ ἀπόρως γεύεται τὸ παρὸν μόνον, ἀλλ' ἐπέρχεται πάντα θερίζουσα.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, αὐτόθι.

Μή με καταπαύετ', ἐπεὶ ἄρξατο τερπνοβόων μελέων ὁ καλλιβόας πολύχορδος αὐλός.

ΠΑΡΑ ΤΩι ΠΛΑΤΩΝΙ ἐν τῷ Πρωταγόρᾳ.

Λέγει γάρ που Σιμωνίδης πρὸς Σκόπαν τὸν Κρέοντος τοῦ Θεσσαλῶν, ὅτι ἀνδρα ἀγαθὸν μὲν ἀληθείᾳ γενέσθαι χαλεπὸν, χερσί τε καὶ ποσὶ καὶ νόῳ τετραγώνου, ἄνευ ψόγου τετυγμένον.

Καὶ μετ' ὀλίγα τάδε λέγει.

Οἶδα ἐγὼ, ἔφη, ὅτι πρὸς τοῦτο τὸ ῥῆμα τοῦ Σιμωνίδου ἐμμελέως τὸ Πιττάκειον ἐνήνεγται, καί τοι σοφοῦ παρὰ φωτὸς εἰρημένον, χαλεπὸν φάτο ἐσθλὸν ἔμμεναι.

Καὶ μετ' ὀλίγα πάνυ.

Ἐπεὶ ὅτι γε Σιμωνίδης ἐλέγχει τὸ χαλεπὸν κακὸν, μέτρα τεκμήριόν ἐστιν οὐδὲ τοῦτο ῥῆμα. λέγει γὰρ ὅτι θεὸς ἂν μόνος ἔχοι τοῦτο τὸ γέρας.

Καὶ

Καὶ μεθ' ἕτερα.

Ἀλλὰ τὸν τύπον αὖθ' τὸν ὅλον διεξέλθωμεν, καὶ πρὸ βέλτιον, ὅτι παντὸς μᾶλλον ἔλεγχός ἐστι τῶ Πιττακείου ῥήματος ἅπαν τὸ τοῦ ποιήματος. λέγει γὰρ μετ' ὀλίγα διελθὼν ὧδε λέγει λόγον, ὅτι χρυσοῦς μὲν ἀνδρα ἀγαθὸν, χαλεπὸν ἀληθέως, οἷόν τε μέν τοι ἐπί γε χρόνον πινὰ χρυόμενον δὲ ἁμαυροῦν ἐν ᾧ τῇ ἕξει, καὶ εἶναι ἄνδρα ἀγαθὸν, ὡς σὺ λέγεις ὦ Πιττακὲ, ἀδύνατον, καὶ σὸν ἀνθρώπων, ἀλλὰ θεὸς ἂν μόνῳ τοῦτο ἔχοι τὸ γέρας· ἀνδρα δὲ σὸν ἔστι μὴ ἐ κακὸν ἁμαυρω, ὃν ἀμήχανος συμφορὰ καθέλῃ.

Καὶ μεθ' ἕτερα,

Τοιοῦτό τε οὖν πάντα πρὸς τὸν Πιττακὸν εἴρηται, καὶ τὰ ἐπιόντα γε τῶ ῥήματος ἐπὶ μᾶλλον δηλοῖ. φησὶ γὰρ, τοιοῦτον ἔστ' ἐγὼ τὸ μὴ χρυσοῦς δυνατὸν διζόμενον, κενεαὶ εἰς ἄπρακτον ἐλπίδα μοῖραν Αἰῶνος βαλέω πανάμωμον ἄνδρα, Εὐρυίδευς ὅσσι καρπὸν αἰνύμενα χθονός. ἔπειτ' ὑμῖν οὐρὸν ἀπαγγελέω, φησίν. ὅτω σφόδρα καὶ δὴ ὅλης τοῦ ῥήματος ἐπεξέρχεται τοῦ τῶ Πιττακοῦ ῥήματι· πάντως δ' ἐπαινοῖμι καὶ φιλέω, ἑκὼν ὅστις ἔρδῃ μηδὲν αἰσχρόν· ἀνάγκη γὰρ θεοὶ μάχονται.

Καὶ ὀλίγον ὕστερον,

Τοῦτο δὴ καὶ τοῦ Πιττακοῦ λέγει, ὅτι ἐγὼ, ὦ Πιττακὲ, ἃ μὲ χρυσοῦ τό σε φθονέω ὅτι εἰμὶ φιλόψογος· ἐπεὶ ἔμοιγε ἐξαρκεῖ ὃς ἂν μὴ κακὸς ᾖ, μηδ' ἄγαν ἀπάλαμνος. εἰδὼς γε ἀνὴρ πόλιν δίκαιον ὑγιὴς ἀνὴρ.

Et aliquanto post,

Quare summatim poeta huius formam consiliumq; exponendum. Intendit autem prorsus in omnibus his versibus Pittaci dictum refellere. Ait enim paulo post ferme in hunc modum, quod effici virum bonum difficile vere, est tamen tempus quoddam vbi possibile est: factum vero bonũ, eo in habitu persuerare, esseq; bonum, vt tu quidem Pittace contendis, impossibile est, neq; humanum, sed solus hoc Deus munere fungitur. hominem vero ita bonum manere ne rursus labatur, impossibile est, quem sors inopina abripiat. *Et aliquanto post,*

Hac itaq; omnia aduersus Pittacum sunt dicta: quod & sequentia clarius declarãt. ait enim, Hac de causa nunquam ego quod fieri nequit, frustra quærens, sine reprehensione perpetuo victurũ bonum, eorum q fructibus terræ vescuntur, quemquam sperem, Deinde vobis quæ comperta mihi sunt prædico. *Adeo vehementer totoq; carmine Pittaci dictum infestat.* vnumquemque vero laudo amoque, sponte qui turpe nil patrat: necessitati vero neque dii quidem ipsi pugnant.

Et paulo post,

Hac igitur ad Pittacum dicit, Ego quidem, ô Pittace, non te ob id carpo quod natura detrahere gaudeam: cui satisfacit & ille quisquis malꝰ nõ est, nimiumq; ignauus. Sciens quidem iuuabit ciuitatẽ iustã vir sanus. Neq; tamen ipse detraham: neq; n. detractione gaudeo. Stultorũ nãq; est infinita gens: vt si quis eos vituperare pergat, necessario defatigetur. honesta porro sunt omnia quibus turpia non sunt mixta.

APVD ARISTOTELEM de hist anim lib 5.

Gaza sic interpretatur.

Alcyon aũt circa brumã parere solita est. quamobrẽ quoties bruma serena existit dies Alcyonei appellatur. septẽ ante brumã, & septẽ a bruma, vt Simonides quoq; suo carmine tradidit, Vt quũ p mensem hybernũ Iupiter bis septẽ molitur dies teporis, clemẽtiã hãc tẽporis, nutricẽ sacram variæ & pictæ Alcyonis mortales dixêre.

Apud eundem Rhet lib 3.

Simonides item, dum is qui victoriã adeptus erat mulabus, exiguã ei mercedẽ offerret, recusabat carme scribere, tanq; grauaretur de mulabꝰ versus cõponere: at postq; sufficientem præbuit, composuit,

Saluete procellipedum filiæ equorum.

APVD PHILOSTRATVM, De vita Apollonii Tyanei, lib. 1.

Memoriam, quum centesimum annum attigisset, firmiorem habebat quam Simonides, & hymnus ab eo de Mnemosyne canebatur, in quo omnia dicit tempore marcescere: ipsum vero tempus senii expers & immortale per Mnemosynen esse.

αὐτῆς. ἃ μὲν ἐγὼ μεμήσομαι· ἃ χαίρειμι φιλόμαμος. τῶν γὰρ ἡλιδίων ἄπρακτα γίγνεται· ὡς εἴ τις χαίρει ψέγων, ἐμπολητεύει αὖ ἐκείνους μεμφόμενος· πάντα δὲ καλὰ τοῖσι τ' αἰσχρὰ μὴ μείκνυ.

ΠΑΡΑ ΤΩι ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΙ, ἐν ταῖς τέλεσι τῶν ἐπὶ ζώων ἱστορίας.

Ἡ δὲ Ἀλκυὼν πίκτα ἐπὶ τροπὰς χειμερινάς. διὸ καὶ καλοῦσι, ὅταν αὐδιναὶ γίγνωνται αἱ τροπαὶ, ἀλκυόνειοι ἡμέραι, ἑπτὰ μὲν πρὸ τροπῶν, ἑπτὰ δὲ μετὰ τροπάς. καθάπερ καὶ Σιμωνίδης ἐποίησεν, Ὡς ὁπότ' ἂν χειμέριον κατὰ μῆνα πίνυσιν Ζεὺς ἡμαθόεντα περαγενέα δεκάδα, λωβητὴν μέν τε μινύθοντα καλέουσιν ἐπιχθόνιοι ἱερὴν παιδοτρόφον ποικίλας Ἀλκυόνος.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, Ῥητορ. γ.

Καὶ ὁ Σιμωνίδης, ὅτε μὲν ἐδίδου μισθὸν ὀλίγον αὐτῷ ὁ νικήσας τῶν ὀρεῦσιν, οὐκ ἤθελε ποιεῖν, ὡς δυσχεραίνων εἰς ἡμιόνους ποιεῖν· ἐπεὶ δ' ἱκανὸν ἔδωκεν ἐποίησε, Χαίρετ' ἀελλοπόδων θύγατρες ἵππων.

ΠΑΡΑ ΤΩι ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΩι, εἰς τὸν Ἀπολλώνιον Τυανέως βίον, βιβλίῳ α'.

Τό τοι μνημονικὸν ἐκεῖνο τῆς χρυσόμορου καὶ ὕμνος αὐτοῦ τις εἰς τὴν Μνημοσύνην ᾄδετο, ἐν ᾧ πάντα μὲν ὑπὸ τοῦ χρόνου μαραίνεσθαι φησὶν, αὐτὸν γε μὴν τὸν χρόνον ἀγήρω τε καὶ ἀθάνατον παρὰ τῆς Μνημοσύνης εἶναι.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ ἴαμβοι.

ΠΑΡΑ ΤΩι ΣΤΟΒΑΙΩι, ἐν τῷ ψόγῳ τῶν γυναικῶν.

Χωλὴς γυναικὸς θεὸς ἐποίησεν νόον
Τὰ πρῶτα, τῷ μὲν, ἐξ ὑὸς πυνύτειχος,
Τῇ πάντ' ἀν' οἶκον βορβόρῳ πεφυρμένα,
Ἄκοσμα κεῖται, κ) κυλινδεῖται χαμαί.
Αὐτὴ δ' ἄλουτος τ' ἄπλυτός τ' ἐν εἵμασιν,
Ἐν κοπρίῃσιν εἰμένη πιαίνεται.
Τῷ δ' ἐξ ἀλιτρῆς θεὸς ἔθηκ' ἀλώπεκος
Γυναῖκα πάντων ἶδριν. ἐδέ μιν κακῶν
Λέληθεν οὐδέν, οὐδὲ τῶν ἀμεινόνων.
Τὸ μὲν γὰρ αὐτῶν ἐσθλὸν πολλάκις κακὸν,
Τὸ δ' ἐσθλόν· ὀργὴν δ' ἄλλοτ' ἀλλοίαν ἔχει.
Τῷ δ' ὀκ κυὸς λιτοργὸν αὐτομήτορα,
Ἣ πάντ' ἀκοῦσαι, πάντα δ' εἰδέναι θέλει;
Παύτη δὲ πιπλαίνουσα κ) θάλπουσα μὴν
Λέληκεν, οὐ κὰ μηδὲν αὐδρώπων ὁρᾷ.

Παύ-

SIMONIDIS iambi.

APVD STOBÆVM, IN tractatu de vituperio mulierum.

Georgio Buch. Scoto interprete.

PRimum seorsum a fœmina mentem Deus
Creauit: illam ex hispida setis sue,
Cui cuncta cœno fœda sordido, domi
Humi suppellex turpiter prouoluitur.
Illota & ipsa veste turpis squalida
Pingueſcit alto desidens in stercore.
Aliam e sceleſta vulpe formauit Deus,
Quę cũcta nouit, nec boni quicquam aut mali
Ignorat. hoc in genere plurimum boni
Ineſt, malique plurimum: ac sæpe temere
Modo huc, modo illuc flectit ira mobilis.
Alia parentem moribus refert canem,
Maledicta, cuncta audire, cuncta cernere
Intenta, & acri cuncta figens lumine,
Passim errat: & si neminem conspexerit

Obla-

Oblatrat. hâc vir nec minis compeſcere
Queat, nec ira turgidus si excuſſerit
Ei silice dentes: nec suaui blandiens
Sermone, nec si sedeat inter hospites:
Sed pertinaci iurgio incaſſum furit.
Hanc fabricarunt terream dii, inutile
Onus marito, nec boni quicquã aut mali
Quæ norit: vnum id docta tantum, gnauiter
Comeſſe: & algens bruma quum induxit niues
Horrens, sedile propius ad focum admouet.
Nunc animum ad illam verte quæ nata eſt mari.
Modo læta totum gaudet ac ridet diem,
Vt hospes illam laudet intuens domi,
Nullamque iuret fœminam vsquam gentium
Bonis honeſtisque hac priorem moribus.
Aliâs nec vlli facilis aspici, neque
Patiens adiri propius, indomitum furit,
Ceu fœta catulis accubans teueris canis,
Insuauis, aspra, triſtis, ex æquo hoſtibus
Eadem atque amicis: instar instabilis freti,

Quod

Παύσεται δ' αὖ μιν ὅτ' ἀπλήσεις αὐτὴς,
Οὐδ' εἰ χολωθεὶς ἐξαρύξειεν λίθῳ
Ὀδόντας, οὐδ' αὖ μειλίχως μυθεύμενος,
Οὐδ' εἰ παρὲξ ξείνοισιν ἡμένη τύχῃ.
Ἀλλ' ἐμπεδῶς ἄπεικτον αὐονλὼ ἔχει.
Τῷ δὲ πολύπονος γήϊνον ἐλύμπιος.
Ἔδωκαν ἀνδρὶ πονηρόν. ἔστι γὰρ κακὸν,
Οὔτ' ἐσθλὸν οὐδὲν οἶδε τοιαύτη γυνή.
Ἔργον δὲ μωμῶον ἐοῖσιν ἐπίστατο·
Χ' ὥταν κακὸν χειμῶνα ποιήσῃ θεὸς,
Ῥιγῶσα δίφρον ἄγχιστον ἕλκεται πυρός.
Τῷ δ' ὀκ θαλάσσης εὐφρεσίν γ' ἥδη νόει.
Τῷ μὲν γελᾷ τε καὶ γέγηθεν ἡμέρῃ,
Ἐπαινέσῃ μὲν ξεῖνος ἐν δόμοις ἰδὼν,
Οὐκ ἔστιν ἄλλη τῆσδε λωίων γυνὴ
Ἐν πᾶσιν ἀνθρώποισιν, οὐδὲ καλλίων.
Ἡ δ' οὐκ ἀνεκτὸς οὐδ' ἐν ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν,
Οὔτ' ἄγαν ἐλθεῖν, ἀλλὰ μαίνεται τότε
Ἀπλητον, ὥσπερ ἀμφὶ τέκνοισιν κύων·
Ἀμοίλιχος δὲ πᾶσι καὶ ποδημία,

Ἐχθροῖ

Ἐχθροῖσιν ἴσα, καὶ φίλοισι χίγνεται·
Ὥσπερ γαλαόσα, πολλάκις μὲν
ἀτρεμὴς
Ἔσηκ' ἀπήμων, χάρμα ναύτῃσιν μέγα
Θέρεος ἐν ὥρῃ, πολλάκις δὲ μορί
νεται
Βαρυκτύποισι κύμασιν φορεύ-
μενη·
Τοιαύτη μάλις' ἔοικε τοιαύτη
γυνή·
Ὀργήν· φυγεῖν δὲ πόντος ἀλκυο-
νίων ἔχει.
Τὴν οἶ' ἔκ τε ποδιῆς κὴ παλιντριβέος ὄνος,
Ἠσύτ' ἀνάγκη σύτ' ἐνιπῆσιν μόγις
Ἐρεξεγωῖ ἅπαντα καὶ πονήσαθ.
Ἀριστά. τέρψει δ' ἑαυτὸν μὲν ἐν
μυχῷ
Πρηνὴξ, ποθήμενος, ἐδίτας οἶ' ἐπ'
ἐχάρη·
Ὁμῶς δὲ κἠν πρὸς ἔργον ἀφρο-
δίσιον
Ἐλθόντ' ἑταῖρον ἀνδρὶ σωῖ ἐδέ-
ξατο.
Τὴν οἶ' ἐκ γαλῆς, δύσηνον ἀϊ-
δρυφὴν γένος.
Κείνη γὰρ ἅτι καλὸν ἄνδ' ἐφί-
μερον
Πρόσεισιν, ἀδὲ περπνὸν. ἀνδ' ἐρέ-
σμιον·
Εὐνῆς δ' ἀδηνῆς ἐστὶν ἀφροδι-
σίης,
Τὸν δ' ἄνδρα τὸν παρόντα νω-
θὴς δίδοῖ.
Κλέπτουσα δ' ἔρδει πολλὰ μείτονας κακῶ.
Ἀλυσα δ' ἱερὰ πολλάκις κατε-
δύσεν.

Τὴν

Quod nunc per æstum leniter stratum iacet
Fluctu quieto, & gaudium nautis parit:
Plerumque vasto sæuiens cum murmure
Attollit vndas illius plane refert
Quæ nata ponto fœmina est imaginem,
Ingenio, & ira, ceu fretum, mutabili.
E cinere & asina exercita molestiis
Efficta, tandem vix coacta vi & minis
In officio erit desidens in angulo
Noctem diemque se cibis ingurgitat,
Ad-veneris autem furta amicum quemlibet
Aduentantem suscipit promiscue.
Mustela genuit aliud infelix genus,
Miserumque, formæ nulla cui sit gratia,
Nil suaue, nulla illecebra, nil amabile,
Inane amoris atque mansuetudinis,
Et coniugalis negligens tori.
Præsente acerbo nauseat fastidio:
Furtisque multis noxia est viciniæ,
Necdum immolatis vescitur etiam sacris.

Aliam

Aliam equa molli, genuit exultans iuba.
Fugitans laboris & operum hæc seruilium est:
Nec admouebit aut molæ manum, aut cribrum
Tollet, domo nec efferet sordes, neque
Furno assidebit, verita ne fuligĩe
Contaminetur. se coacta cõiugi
Simulat amicam: bis quotidie, interim
Ter abluit se. & spargit vnguentis, comam
Densam per humeros fusa, flore verticem
Vmbrata, pulchrum cæteris spectaculum,
Miserum marito: ni tyrannus quispiam
Sit, rexve, gaudens apparatu huiusmodi.
Hæc a parente simia est: qua Iuppiter
Non tribuit homini pestilentius malum.
Huic singularis oris est deformitas:
Gradiens per vrbem risui est passim omnibus
Ceruice circum vix caput flectit breui,
Depygis, arens ossеis crurum artubus.
O tale monstrum quisquis amplexu fouet,
Miserum maritum. callet instar simiæ
Mentesque moresque omnium: nec soluere

Risu

Τὴν δ' ἵππος ἁβρὴ χαιτήεσσ' ἐγείνατο,
Ἣ δουλί' ἔργα καὶ δύλω πρεπτέπη,
Κἄτ' αὖ μύλης ψαύσειεν, ἄτε
κόσκινον
Ἄρσειν, ἄτε κόπρον ἐξ οἴκου βάλοι.
Οὔτε πρὸς ἵππον ἀσβόλῳ ἀλ-
λοφρμένη
Ἴζοιτ'. ἀνάγκη δ' ἄνδρα ποιεῖται φίλον.
Λᾶς ἢ πάσης ἡμέρης ἀπορύπου
Δὶς, ἄλλοτε τρίς· καὶ μύρεται ἀλείφεται.
Αὐχὴν δὲ χαίτῃ ἐκτενισμένη φορεῖ
Βαθεῖαν, αὐθέμοισιν ἐσκιασμέ-
νην.
Καλὸν μὲν ἦν θέαμα τοιαύτη γυνὴ
Ἀλλοισι, τῷ δ' ἔχοντι γίγνεται κακόν.
Ἢν μή τις ἢ τύραννος ἢ σκη-
πτοῦχος ἦ.
Ὅστις τοιούτοις θυμὸν ἀγλαΐζεται.
Τὴν δ' ἐκ πιθήκου· τοῦτο δὴ
λάβρακεδὸν
Ζεὺς ἀνθρώποις μέγιστον ὤπασεν κακόν.
Αἴσχιστα μὲν πρόσωπα· τοιαύτη
γυνὴ
Εἶσιν δ' ἄστεος πᾶσιν ἀνθρώποις γέλως.
Ἐπ' ὀκχέα βραχεῖα κινεῖται μόγις,
Ἄπυγος, ἀὐχένωλος· αὖ σφόδρα
ὀπὴς
Ὅστις κακὸν θοιοῦτον ἀγκαλίζεται.
Δίωκα δὲ πάντα καὶ τρόπους ἐπί-
στανται,
Ὥσπερ πίθηκος· ἀδὲ οἱ γέλως μέλει,

H Οὐδ'

Οὐδ' ὧν ἓν δ' ἔρξειεν ἀλλὰ τᾶδ' ὁρᾷ.
Καὶ τοῦτο πᾶσαν ἡμέρην βουλεύεται.
Ὅκως τι κ' ὡς μέγιστον ἔρξειεν κακόν.
Τῶν δ' ἐκ μελίσσης, τῶν ἓς οὐ τυχεῖ λαβών.
Κείνη γὰρ οἰκημῶς ἐ παροιζύσῃ
Θάλπει δ' ἐν αὐτῆς καὶ παίξεται βίος.
Φίλη δὲ σὺν φιλεύντι γηράσκει πόσει,
Τεκοῦσα καλὸν κ' ὠὐρομάκλυτον γόνον.
Καὶ λαμπρὸς μὲν ἐν γυναιξὶ γίνεται
Πασῃσι, θεὶη δ' ἀμφὶ δέδορκε χαρεὶς
Οὐδεὶ ἐν γυναιξὶν ἥδεται καθημένη,
Ὅκου λέγουσιν ἀφρονεστάτους λόγους.
Τοίας γυναῖκας ἀνδράσιν χαρίζεται
Ζεὺς ὕπατος ἀρίστας καὶ πολυφρονεστάτας.
Τὰς δ' ἄλλας φῦλα ἔστω μὴ χαυνῇ Διὸς
Ἔστιν τε πάντα κἠ παρ' ἀνδράσιν μέμφεται.
Ζεὺς γὰρ μέγιστον τοῦτ' ἐποίησεν κακόν.
Γυναῖκας· ἢν τι καὶ δοκῶσιν ὠφελεῖν,
Ἔχουσι τοῦ μάλιστα χίγνεσθαι κακόν.
Οὐ γάρ κοτ' εὔφρων ἡμέρην διέρχεται
Ἅπασαν ὅστις σὺν γυναικὶ πέλεται.

Οὐδ'

Risu ora curat, nec studet quisquam boni
Facere: sed vnum id cogitat totum diem
Secumque versat, arte qua tandem scelus
Designet aliquod maxime nefarium.
Ex ape creatæ coniugis felix vir est,
Quæ sola nulli crimini est obnoxia,
Vitamque longam & floridam facit viro,
Charoq; chara consenescit coniugi,
Fœcundæ pulchræ & splendidæ propaginis.
Interque cunctas fœminas spectabilem
Decore circum gratia ambit vndique
Diuina: segnes nec frequentat circulos
Vbi de venereis fabulantur fœminæ.
Tales mulieres Iuppiter longe optimas
Et singulari præditas prudentia
Præbet benignus & fauens mortalibus.
At reliqua genera callido Iouis dolo
Creata cuncta sunt, & apud homines manent.
Has nempe pestem Iuppiter grauissimam commodi
Produxit, etiam vt ferre siquid
Videantur, ipsum id sit marito incommodum.

Nec

Nec integrum vnquam transiget lætus diem
Qui cum muliere degit vna: nec famem
Diram a familia contubernalem, deumque
Hostem repellet facile. quum vir maxime
Animo videtur lætus, aut fato deûm,
Aut hominis ergô, tum reperta criminis
Occasione comparat se prælio.
Nam sicubi ædes vxor vllas incolit,
Nunquam hospes hilare poterit illic excipi.
Quod si qua frugi existimetur maxime,
Longe supra omnes illa damnosissima est,
Nempe oscitante coniuge: at vicinia
Lætatur errore eius. & nuptam ad suam
Animum retorquens quisque laudat propriam,
Culpat alienam coniúgem cum cæteris
Nec esse parili sorte nos cognoscimus.
Nam maximum istud Iuppiter genuit malum,
Vinclumque nodo strinxit insolubili,
Vnde explicauit Pluto morte plurimos
Mulieris ergo conserentes dexteras.

Οὐδ' αἶψα λιμὸν οἰκίης ἀπώσεται,
Ἐχθρὸν συνοικητῆρα, δυσμενέα θεῶν.
Ἀνὴρ δ' ὅταν μάλιστα θυμηδεῖν δοκῇ
Κατ' οἶκον, ἢ θεοῦ μοῖραν ἢ ἀνθρώπων χάριν,
Εὐφρᾶναι μῶμον ἐς μάχην παρύσεται.
Ὅκου γυνὴ χαίρ ἐστιν, οὐδ' ἐς οἰκίαν
Ξεῖνον μολόντα σωφρόνως δέχοιτο.
Ἥτις δέ τοι μάλιστα σωφρονεῖν δοκεῖ,
Αὕτη μέγιστα τυγχάνει λωβωμένη.
Κεχηνότος γὰρ ἀνδρός. οἱ δὲ γείτονες
Χαίρουσ' ὁρῶντες καὶ τὸν ὡς ἀμαρτάνει.
Τῶν δ' ἕκαστος αἰνέσῃ μεμνημένος
Γυναῖκα, τὴν δὲ πατέρων μεμνήσεται.
Ἴσασι δ' ἔχοντες μοῖραν ἀνώσιον.
Ζεὺς γὰρ μέγιστον θοῦτ' ἐποίησεν κακόν,
Καὶ δεσμὸν ἀμφέδηκεν ἄῤῥηκτον πέδῃ,
Ἐξ οὗτε θοὺς μὲν αἰδὼς ἐδέξατο,
Γυναικὸς οὕνεκ' ἀμφιθηλαμένους.

Apud

Παρὰ τῷ αὐτῷ, ἐν τῷ περὶ βίου, ὅτι βραχὺς ἐστὶν ὁ τῆς ἀρετῆς καὶ φρ.

Ὦ παῖ, τέλος μὲν Ζεὺς ἔχει βαρύκτυπος
Πάντων ὅσ' ἐστὶ, καὶ πάντ' ὄπη θέλῃ·
Νόος δ' ἐπ' ἀνθρώποισιν οὐκ ἐφημέροις
Ἔς', ἀλλ' ἐφημέροι βροτοὶ δὴ ζώομεν,
Ὅπως ἕκαστον συντελούντισῃ θεός.
Ἐλπὶς δὲ πάντως κάμνουσιν ἐν τῇ σέφει,
Ἄπρηκτον ὀρμαίνοντας· οἱ μὲν ἡμέρῳ
Μένουσιν ἐλπίν, οἱ δ' ἐπέων τροπάς.
Νέοπα δ' ἐδεῖς ὅστις ἐ δοκεῖ βροτῶν
Πλέω τε καὶ ἀγαθοῖσιν ἐξισῶσαι φίλον.
Φθίνει δὲ τὸν μὲν γῆρας ἄζηλον λαοῦ,
Πολὺν τέρμ' ἵκηται· τὸς δὲ δύστλωτοι νόσοι
Φθείρουσι θνητῶν· τὸς δ' ἄρειϊ δεδμημένους
Πέμπει μελαίνης ἀίδης ὑπὸ χθονός.
Οἱ δ' ἐν θαλάσσῃ λαίλαπι κλονεύμενοι
Καὶ κύμασιν πολλοῖσι πορφυρῆς ἁλὸς,
Θνήσκουσιν, οὔτ' αὖ μὴ δυνῆσωντιν ζώειν.
Οἱ δ' ἀγχόνῃ ἄψαντο δυσήνῳ μόρῳ,
Κ' αὐχέρες τοι λείπουσιν ἠλίου φάος.

Οὔπω

Apud eundem, in tractatu de breuitate vitæ G. B.

Penes tonantem est exitus rerũ Iouem,
Fili, arbitratu cuncta qui gerit suo.
At mens hominibus nulla momentaneis
Est, in diemque viuitur mortalibus,
Prout quidque numen singulis finiuerit.
Diuina blandis interim spes somniis
Fouet vniuersos vana voluentes diem
Expectat iste crastinum, ille plurimas
Messes: nec vllus non sibi mortalium
Promittit hilaremque & opulentum proximum
Annum, sed alium tristis ante terminum
Mors occupauit: morbus alium lugubris
Extinguit: alios Martio in certamine
Domitos nigrantes Pluto mittit ad domos:
Aliis procellis æstuantis æquoris
Iactans supremum claudit vnda spiritum,
Quos vita curis tristis exercet malis.
Hi lacrymosa ad fata reste nexili
Solis relinquunt sponte lumen. sic mali

Immu-

Immune nihil est, mille sed mortalibus
Parcæ minantur, ac inexplicabilis
Dolor & calamitas. si enim tribuant fidem,
Se nullus vltro cruciet indulgens malis,
Animum tenaci nec dolore exerceat.

Apud eundem in Consolatoriis G B.

De luce cassis cor memoriam non supra
Vnum tenebit, si cor habeamus, diem.

Apud eundem, de incertitudine felicitatis humanæ. G B.

Nec vllus expers criminis nec mortis est.

APVD CLEMENTEM Alexandrinum, Strom lib. 6 G.B.

Muliere nulla res viro præstantior
Bona euenire, nil mala peius potest.

APVD GALENVM, IN lib. 6. Epid com. 2. & in lib. De artic. com 1. Henrico Stephano interprete.

Haud vllus vnquam saltuosis montibus
Adeo leonem exhorruit, vel pardalin,
Cui solus arcta in semita sit obuiam.

APVD ARISTOTELEM Rhetor 1. & apud Plutarchum in vita Dionis. H. ST.

Corinthiis succenset Ilium nihil.

APVD

Οὕτω κακῶν ἄπ' ἐδὲν, ἀλλὰ μυελίαν
Βροτοῖσι κῆρες, κἀνεπίφραστοι δύαι,
Καὶ πήματ' εἰσίν. εἰ δέ μοι πιθοίατο,
Οὐκ ἂν κακῶν ἐρῴμαν, οὐδ' ἐν ἄλγεσι
Κακοῖς ἔχοντες θυμὸν αἰκιζοίμεθα.
Παρὰ τῷ αὐτῷ, ἐν τοῖς παραινετικοῖς.
Τοὶ μὲν γὰρ ὄντες σὺκ ἂν ἐνθυμοίμεθα,
Εἴτ' φρενοῖμεν, τέλειον ἡμέρας μιᾶς.
Παρὰ τῷ αὐτῷ, ἐν τῷ Ὅτι ἀδύνατος ἡ τῶν ἀνθρώπων εὐτυχία.
Πάμπαν δ' ἄμωμος οὔτις οὔτ' ἀκήρατος.

ΠΑΡΑ ΚΛΗΜΕΝΤΙ ΤΩι Αλεξανδρεῖ, Στρωμ. 5.

Γυναικὸς οὐδὲν χρῆμ' ἀνὴρ λῴζεται
Ἐσθλῆς ἄμεινον, οὐδὲ ῥῖγιον κακῆς.

ΠΑΡΑ ΤΩι ΓΑΛΗΝΩι εἰς τὸ 6 τῶν Ἐπιδ. κωμ. β, καὶ εἰς τὸ Περὶ ἄρθρων κωμ. α.

Οὔπω λὶς οὕτω δασκίοις ἐν ὄρεσιν
Ἀνὴρ λέοντ' ἔδεισεν, οὐδὲ πάρδαλιν,
Μοῦνος στενυχεῖ σπυτυχὼν ἐν ἀτραπιᾷ.

ΠΑΡΑ ΤΩι ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΙ ῥήτορι α. & παρὰ τῷ Πλουτάρχῳ ἐν τῷ Δίωνος βίῳ.

Κορινθίοις δ' ἐμέμφετ' Ἴλιον.

ΠΑΡΑ ΤΩι ΑΘΗΝΑΙΩι, Δειπνοσοφ. ι.

Ἔδωκεν ἐδεὶς ἐσθ' ὑγυσῆσι πυγάς.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, Δειπν. ιδ'.

--πολλὰ μὲν δὴ

Περικπονῆ Τηλέμβροτε χεάφων,

Ἐνθῶδα μέν τοι τυρὸς ἐξ Ἀχαΐας

Τερμίλιος ἀνωμαστὸς ὢν κατήγαγεν.

APVD ATHENÆVM, Dipnos. lib. 10. H. ST.

Sextarium dat nemo ne fæcis quidem.

Apud eundem, Dipn. lib. 14. H. ST.

--multum quidem

Præelaboras scriptitans Telembrote.

Caseus at hîc est ex Achaia tamen

Tromilius mirandus adductus mihi.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ ἑξάμετρα καὶ πενταμετρα ἐπη.

SIMONIDIS hexametri & pentametri versus.

ΠΑΡΑ ΤΩι ΑΡΙΣΤΕΙΔΗι, ἐν τῷ περὶ τῆ παροψέγματος.

Μνήμην δ' ἔλαν φημὶ Σιμωνίδη ἰσοφαρίζειν, Ογδωκονταέτη, παιδὶ Λεωπρεπίος.

APVD ARISTIDEM, IN oratione de intempestiuo dicto.

Interprete Henr. Stephano.

Aio, Leoprepidæ non esse Simonidi, adepto Octoginta annos, mente parem memori.

ΠΑΡΑ ΤΩι ΗΦΑΙστίωνι.

Ἡ μὲν Ἀθηναίοισι φόως ἠέξ' ἰώϊκ' Ἀελσπαμίτων Ἵππαρχον κτεῖνε καὶ Ἁρμόδιον.

Παρὰ τῷ αὐτῷ.

Ἰσθμια, δὶς Νέμεα, δὶς Ὀλύμπια ἐστεφανώθην, Οὐ πολυτέλειᾳ νικῶν σώματος, ἀλλὰ τέχνᾳ, Ἀελσοδάμας θρασὺς Ἀλεὸς πάλᾳ.

APVD HEPHÆSTIONEM. H. ST.

Clarum Cecropidis tum fulsit lumen, Aristogiton, quum Hipparchon Harmodiusque necant.

Apud eundem.

Isthmia, bis Nemea, & Olympia magna coronor, Corpore non lato victa, sed arte, mihi, Aristodamas ego, palæstrites bonus.

ΠΑΡΑ

ΠΑΡΑ ΤΩι ΣΤΟΒΑΙΩι, ἐν τῷ περὶ τῆ βίω, ὅτι βραχύς.

APVD STOBÆVM, IN tractatu de vita breuitate.

Interprete Georgio Buchanano Scoto.

Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι μνήμῃ χρῆμ' ἔμπεδον αἰεί.

Εν δὲ τοι κάλλιστον Χῖος ἔειπεν ἀνήρ,

Οἵη περ φύλλων γενεὴ, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν.

Παῦροί μιν θνητῶν οὔασι δεξάμενοι

Σπέρνοις ἐγκατέθεντο· πάρεστι γὰρ ἐλπὶς ἑκάστῳ

Ἀνδρῶν, ἥτε νέων φήθεσιν ἐμφύεται

Θνητῶν δ' ὅφρα τις ἀνθος ἔχῃ πολυήρατον ἥβης,

Κῆρ φρονέων ἔχων θυμῳ, πολλὰ τέλεσθαι ἐοικεν.

Οὔτε γὰρ ἐλπίδ' ἔχει γηρασόμενος,

Οὔτε νόσους ἀλεείνων,

Οὐδὲ θανεῖσθαι· Οὐδ' ὑγιὴς ὅταν ᾖ, φρενοπλὴς ἔχει κραδίην.

Νήπιοι οἷς ζωὴ κεῖται νόος, οὐδὲ τ' ἴασιν

Ὡς χρόνος ἐξ' ἤθης καὶ βιότοι ὀλίγης

Θνητοῖς. ἀλλὰ σὺ τῶνδε μαθὼν βιότου πόθι πέρας

Ψυχῇ τῶν ἀγαθῶν τλῆθι χαριζόμενος.

Quæ

ΠΑΡΑ ΤΩι ΘΟΥΚΥΔΙΔΗ, ἰσορ. βιβλ. ε.

APVD THVCYDIDEM Hist. lib. 6.

Laurentio Valla interprete.

Propugnatoris Graiis qui præfuit Hippiæ, Hac in humo proles conditur Archedice.

Ἀνδρὸς ἀμεμπτεύσαντος ἐν Ἑλλάδι τῶν ἐφ' ἑαυτοῦ Ἵππίου Ἀρχεδίκη ἥδε κέκευθε κόνις.

Ἦ πατρός τε & ἀνδρὸς ἀδελφῶν τ' ἔστι τυράννων,
Παίδων τ', οὐκ ἤρθη νοῦσ' ἐς ἀπαθαλίαν.

Quæ patre, germanisque viro, gnatisque tyrannis,
In nullum tamen est facta superba nefas.

Idem, H. Stephano interprete.

Hippiæ apud Graios columen virtutis adepti
Archedice soboles hac tegitur sub humo.

Cui vir erat princeps, princeps pater, & sua proles,
Et fratres: nunquam est facta proterua tamen.

Hoc epigramma Lampsaci Archedices sepulchro superpositum refert Thucydides, eius autorem non nominans: sed Aristoteles tertium versum sub nomine Simonidis preferens, omnem dubitationē tollit.

ΠΑΡΑ ΤΩι ΠΟΛΥΔΕΥΚΕΙ, Ονομαστικοῦ βιβλ. ε.

Ἧς αὖ κῆ φθιμένοιο λάθηται πάτῳ
σὺν τύμβῳ.
Ἴσκω ἔπ τρομέειν θῆρας, ἄρωσα Λυκᾶς.
Τὰν δ' ἐρετὰν οἶδεν μέγα Πήλιον, ἄτ' ἀελδήν
Ὄσσα, Κιθαιρῶνός τ' οἰονόμοι σκοπιαί.

APVD POLLVCEM, Onomastici lib. 5. H. ST.

Nempe astare feræ supra tua busta tremiscunt,
(Noui ego) venandi nobilis arte Lycas.
At quam tu fortis, scit Peliō, Ossaque nouit,
Atque Cithæronis gramine læta iuga.

In principio epigrammatis pro ἧς αὖ lego ἦ σε.

ΠΑΡΑ ΤΩι ΑΘΗΝΑΙΩι, Δειπνοσοφ. βιβλ. γ.

Καλλίστρατος δὲ ἐβδόμῳ συμμίκτων φησὶν ὡς ἐπιῤῥάπτος παρέλιπε Σιμωνίδης ὁ ποιητὴς κρατῆρος καύματος ὥραν, καὶ τὸ οἰνοχόον τοῖς ἄλλοις μισγόντων εἰς τὸ ποτὸν χρόνος, αὐτῷ δὲ ὃ, ἀπεχρῆν ἀστεῖόν τόδε τὸ ἐπίγραμμα,

Τὼ

APVD ATHENÆVM Dipnosoph. lib 3.

Callistratus Miscellaneorum libro septimo tradit, Simonidem apud quosdam, æstate feruentissima, quum pincerna potui aliorum niuem admiscerent, eius autem potui minime, ex tempore compositum hoc epigramma pronunciasse,

Quam Boreas circum latus olim texit Olympi,
E Thraca cursu concitus alipede,
Quæ nudos anxit: sed vita relanguit illi
Pierio simulac est amicita solo:
Eius partem aliquis fundat mihi. namque sodali
Haudquaquam potum ferre decet calidum.

Apud eundem, Dipnosoph. lib. 13. H. ST.

His data cura fuit fundendi vota precesque
Cypridi, pro Graiis, ciuibus & validis.
Namque sagittiferis Persis veneranda Cythere
Arcem Graiorum prodere nō statuit.

Apud eundem, eodem libro: & Anthologia Grac. epigr. lib. 4. H. ST.

Quem patiebatur me sic expressit Amorem
Praxiteles, proprii cordis ab archetypo:
Meque mei pretium Phrynæ dedit. ergo sagittæ
Illicia haud iaciunt nunc, sed imago mea.

Apud eundem, Dipnosoph. lib 13.

Quod autem ad lepores attinet, Chamæleon narrat in libro quem de Simonide scripsit, cœnantem Simonidem apud Hieronem, quum ei non appositus esset super mensam lepus, sicut & cæteris, sed postea imper-

Τὼ ῥα πτ' ἐλύμπιοι ὦθεν
ὦλβοὶ ἐκάλυψεν
Ὠκὺς ἀπὸ Θρᾴκης ἐρυθρὸς
Βορέης.
Ἀνδρῶν δ' ἀχλαίνων ἔδεκε φρένας αὐτὰρ ἐκάμφθη
Ζωὴ πιερίᾳ γᾶν ἐπιοσσαμένη.
Ἓν δὲ οἱ ἔμοιγ' αὐτῆς κεῖται μέρος· ἁ γὰρ ἔοικε
Θερμὸν βαστάζην αὐδρὶ φίλῳ σθένος.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, Δειπνοσοφ. βιβλ. ιγ.

Αἶ δ' ὑπὲρ Ἑλλάνων τε & δύσμορων πολιητᾶν
Ἔσχεθεν εὐχεσίαν Κύπριδι δαιμονίᾳ.
Οὐ γὰρ τοξοφόροισιν ἐμήσατο δῖ' Ἀφροδίτα
Πέρσαις Ἑλλάνων ἀκρόπολιν σεσαθέμεν.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, αὐτόθι, & ἐν τῇ δ' τῆς αὐθολογίας τῶν ἐπιγραμμάτων.

Πραξιτέλης ὃν ἔπαρχε δικαιέσσατεν ἔρωτα,
Ἐξ ἰδίης ἔλκων δέρκετυπον κραδίης,
Φρυνὼ μισθὸν ἐμεῖο δίδους ἐμέ· φίλτρα δ' βάλλω,
Οὐκέτ' ὀϊστεύων, ἀλλ' ἀτενιζόμενος.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, Δειπνοσοφ. βιβλ. ιδ'.

Περὶ δὲ λαγῶν Χαμαιλέων φησὶν ἐν τῷ περὶ Σιμωνίδου, ὡς δειπνῶν παρὰ τῷ Ἱέρωνι Σιμωνίδης, ὑπαρχθέντος αὐτῷ ἐπὶ τῆς τραπέζης, κρεάδιον καὶ τοῖς ἄλλοις, λαγωοῦ, ἀλλ' ὕστερον μὴ πα-

μειλιδόντος τῷ Ἱέρωνι καὶ ἀπεχρήσατο,

Οὐδὲ γὰρ ἐμοὶ μύρις ὡς ἐὼν ἐξίκετο δέλφαξ.

impertiretur Hieron, illum ex tempore compositum hunc versum pronunciauisse,

Quantumuis latus nōdum peruenerat ad me.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, Δειπνοσοφ. βιβ. ι, χοῖρος Σιμωνίδου.

Apud eundem Dipnos. lib. 12. griphus Simonidis.

Μιξονόμου τε πατὴρ ἐλέφου τε χθὲς ἀλιος ἰχθύς

* pater hœdi & miser piscis

Πλησίον ἁρείσαντο καρήατα. παῖδα δὲ Νυκτὸς

Prope firmarunt capita. filium autem Noctis

Δεξάμενοι βλεφάροισι, Διωνύσιο βασιλῆος

Postquam exceperunt palpebris, Dionysi regis

Βουφόνον οὐκ ἐθέλουσι τρηνεῖσθαι θεράποντα.

Interfectorem boum noluntalere ministrum.

Παρὰ τῷ αὐτῷ.

Apud eundem, ibidem.

Φημὶ τὸν οὐκ ἐθέλοντα φέρειν τέτιγος ἄεθλον,

Aio eum qui non vult reportare cicadæ præmium,

Τῷ Πανοπηϊάδῃ δώσειν μέγα δεῖπνον Ἐπειῷ.

Panopeiadæ Epeo præbiturum magnum prandium.

ΠΑΡΑ ΤΩι ΣΤΟΒΑΙΩι, ἐν τῷ περὶ θανάτου.

APVD STOBÆVM, IN tractatu de morte.

Τῆτό κεν εἰς ἀΐδαν κενεὰ διαγνήσεται ἀχώ,

Ad inferos vana transnatat vox,

Σιγὰ δ' ἐν νεκύεσσι, τὸ δ' σκότος ὄσσε καλύπτει.

Silentiumque apud mortuos, & tenebræ in oculos defluunt.

* * *

Hæc ita deprauata confusaque leguntur apud Stobæum. nam αὐ μιξ. &c. & aliud est genus versus, & alio spectat, & alius est, ni fallor, autoris. Hic autem versus qui una cum cæteris tribuitur Simonidi, ὁ δ' αὖ θάνατος ἐφῖκε καὶ τὸν φυγέμαχον, cuiuscunque sit, ab Horatio pulcherrime expressus e verbo ad verbum, 3. Carm. ode 2, hoc carmine,

Mors & fugacem persequitur virum.

ALCMA-

ALCMANIS VITA, EX LILII Greg. Gyraldi dialogo IX, De poetarum historia.

PRimus inter lyricos poetas erat Alcman, qui eodem quo Pittacus tempore, (vt scribit Eusebius) XLIII scilicet Olympiade, claruit: alii, XXVIII: quo tempore Ardius, qui & ab aliquibus Ardys dictus est, apud Lydos regnabat. Plerique vero Alcmana Laconem fecerunt. id quod & Statius poeta innuit, quum cecinit,

--& tetricis Alcman cantatus Amyclis.

quod tamen manifeste negat in historia Velleius Paterculus. Suidas ex vrbe Messana (in eo licet perperam legatur Messoa) fuisse ait, sunt tamen qui alterum existimant. Crates vero ex Sardis Lydiæ vrbe. quod & Antipater quodam carmine testatum reliquit, & Leonidas in ipsius Alcmanis epitaphio. Legitur & in libello De exilio Plutarchi, carmen quo idem innuitur. Patrem Alcman habuit Damanta, vel (vt alii) Titarum. Ventri ac gulæ operam dedisse legimus: vnde & inter gulones & voraces ac mulii cibi homines connumeratur a Græcis, vel ipso eodem teste, qui se πολυδρώμαται nuncupat. Idem & Athenæus in decimo, & Ælianus, quo loco addephagos (hoc est voraces) commemorat: inter quos Pityrea Phryga, Cleonymum, Pisandrū, Charippum, Mithridatem regem, Timocreontem Rhodium (de quo suo loco) Erysichthona Myrmidonium, qui inde κατάγων est cognominatus. atq; ideo haud quoq; mirum si supra modum amatoris & rebus Venereis vacasse perhibetur: nam & ipsum eroticorum carminum ἡγεμόνα quidam putauere. Extāt apud Athenæum eius ipsius carmina, quibus illum facile colligimus impatienter Megalostratam poetriam adamasse. De familiaribus ac domesticis libros sex scripsit, melicos versus, & quas colymbosas ipse nuncupauit. Primus insuper modulamina induxit, quæ sine hexametris versibus concinunt ur. Lingua vsus est Dorica, qua & Lacedæmonii vtebātur. Ælianus scribit Alcmana seruum fuisse Agesidis, sed ab eo libertate donatum, ob illius virtutes & ingenii elegantiam & perinde a Græcis dulcis, hoc est γλυκὺς cognominatur. Periit vero pediculari morbo, hoc est phthiriasi. Ab hoc carmen Alcmaicon quod

quod & Alcmanicon, interdum a nostris perperam Alcmanicon, appellatum: cuius & Hephastion meminit, vt alios omittam. Sunt & qui alterum Alcmana fuisse asserant ex vrbe Messana & ipsum lyricum. Alcman, teste Plutarcho, Fortunam prouidentia filiam sororemque Eunomia & Pithus dicere solebat.

Et adhuc de Alcmane satdictum.

ALCMA-

ALCMANIS CARMINA.

APVD ATHENÆVM, Dipnosoph. lib. 3, ex 15 Alcmanis.

Lecti quidem septem & totidem mensæ, maconidum panum referiæ, linoque & sesamo. *

Apud eundem Dipnos. lib. 9.

Reliquerunt autem infecta adolescentulæ, vt gallinæ accipitre superuolante.

Apud eundem, ibidem.

Purpurea veris auis.

ΑΛΚΜΑΝΟΣ ΜΕΛΗ.

ΠΑΡΑ ΤΩι ΑΘΗΝΑΙΩι, Δειπνοσοφ. βιβλ γ', κεφ ιε' Αλκμᾶνος.

Κλίναι μὲν ἑπτὰ καὶ τόσαι τραπέσδαι, μακωνίδων ἄρτων ἐπιστέφουσιν λίνῳ τε σησάμῳ τε, καὶ πλιχνας πέδαμπι.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, αὐτόθι.

Ἐπὶ δὲ κόνδαρος σύτηρεῖ κυδωνίοις μήλοισιν ἐς τὰ πτόδια.

Παρὰ τῷ αὐτῷ. Δειπν. βιβ θ.

Λοσσυ δ' ἀπ' ἀκρα νεανίδες, ὥσ[τ]ε ὄρνεις ἱέρακος ὑπερπτάμενον.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, αὐτόθι.

Ἀλιπόρφυρος ἔαρος ὄρνις.

Παρὰ τῷ αὐτῷ. βιβ ια.

Καὶ πόκα τοι δεῖσω τρίποδος * κύτος, ὃν κε Νιλέα τρίηρης ἀνὴρ ἔνπνυον γ' ἄπυρος πέλασε θῶλος ἵππειο, οἷον ὁ παμφάης Ἀλκμὰν ἠράσθη χαίτεσσιν παῖδα ἐς τροπάς. ὕπ γὰρ ἐ τετυμμένον ἔσθει, ἀλλὰ τὰ κνημὰ γὰρ ὥστε ὁ δᾶμος ζαπεύξ.

Καὶ μετ' ὀλίγα.

Ὥρας δ' ἔσπε κε κιτρεῖς θέρος κὲ χιμῶνα * παρ' αὐτρίπιον καὶ τέταρτον τὸ κέρκος, * ἀλλ' ἃ μὲν ἔοθ' ἐν δάσυν σὺν ἴσᾳ.

Apud

Παρὰ

Παρὰ τῷ αὐτῷ, βιβλ. ια.

Πολλάκι δ' ἐν κορυφαῖς ὀρέων ὄκα θεοῖς ἄδη πολύφωνος ἑορτὰ χρύσεον ἄγκος * ἔχουσα μέγαν σκύφον, οἷά τε ποιμένες ἀνδρες ἔχουσι, χρυσίλεον τὸν ἐπιλαθεῖσα τυρῶν ἐτύρησας μέγαν ἄτυφον * δρυόφειόν τε.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, βιβλ. ιγ.

Ἔρως μὲ δ' αὖτε Κύπριδος ἔκαπ' γλυκὺς κατείβων καρδίαν ἰαίνει.

Καὶ μετ' ὀλίγα,

Τᾶδ' ἀδειανῶ μουσᾶν ἔδειξε δῶρον μακαίρα παρθένω ἀ ξανθὰ Μεγαλοστράτα.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, βιβλ. ισ.

Ἤδη παρέξει πυκινόν τε πόλτον, ὕδωρ τε λευκὸν, κνεόναν τ' ὀπωρᾶν.

ΠΑΡΑ ΤΩι ΗΦΑΙστίωνι.

Μῶσ' ἄγε Καλλιόπα θύγατερ Διὸς

Ἀρχ' ἐρατῶν ἐπέων, ἐπὶ δ' ἵμερον Ὑμνῳ θ' χαρίεντα πῆξει χορόν.

Παρὰ τῷ αὐτῷ.

Ἑκατὸν μοὶ Διὸς υἱὸν, Τάδε Μῶσαι κρηπὶς πεπλοι.

Παρὰ τῷ αὐτῷ.

Πιερικὸν. αἰ γὰρ Ἀπόλλων ὁ Λύκιος, Ἰνὼ σάλας· ὁ μέδεσσαι ἀπομάσδων.

Παρὰ τῷ αὐτῷ.

Κόλπῳ σ' ἐδέξαντ' ἀγναὶ χάριτες Κρόνῳ.

Αὐτόθι.

Καθθνάσκει Κυθέρει' ἀβρὸς Ἄδωνις· τί κε θεῖμεν;

Καπύ-

Apud eundem, ibidem.

Sæpe autem in cacuminibus montium, vbi diis canit multiuoca solennitas, aureum vas habens, magnum scyphum, vt pastores viri habent,

* * *

Apud eundem, lib. 13.

Amor autem me, voluntate Cypridis, dulcis distillans cor exhilarat.

Et paulo post,

Hoc iucundarum musarum ostendit donum beatæ virgini flaua Megalostrata.

APVD HEPHÆstionem.

Musa age Calliope filia Iouis.
Auspicare amabilia carmina, & amorem
Hymno venustũq; inde chorũ.
An sequentia sint Alcmanis, ex Hephæstione certo cognosci non potest.

Apud eundem.

Sinu te exceperunt pulchræ Gratiæ.

Ibidem.

Moritur ô Cytherea venustus Adonis: quid faciamus?

Plangi-

Plangite puellæ, & lacerate tunicas.

EX SCHOLIIS IN Pindarum.

Castor & Pollux inclyt', equorum velocium domitores, equites periti.

EX EVSTATHII SCHOliis in Homerum.

Cyprum amabilem relinquens, & Paphum circumfluam,

Ex iisdem.

At hoc dictum Homeri Δύσπαρις εἶδος ἄρεσε, *occasionem dedit Alcmani dicëdi, miscendo vtrunque,* Δύσπαρις καὶ αἰνόπαρις, exitium Græciæ virorum altrici.

APVD PLVTARCHVM, Symposiac. lib. 3.

Vt alicubi Alcman quoque lyricus obscure significans rorem, Aeris filiam & Lunæ vocat.

Qualia, *inquit*, Iouis filia nutrit & Lunæ.

ARCHI-

Καπύπλεωθε κόραις καὶ κατερύκετε χιτῶνας.

ΕΚ ΤΩΝ ΕΙΣ ΠΙΝΔΑρου σχολίων.

Κάστωρ τε πώλων ταχέων δμητῆρες ἱππόται σοφοί καὶ Πολυδεύκης κυδνός.

Ἐκ τῶν αὐτῶν.

Ἀλκαῖος δὲ καὶ Ἀλκμᾶν λίθον φασὶν ἐπιμωρεῖσθαι τῷ Ταντάλῳ. οὗ Ἀλκμᾶν.

Ὅπως αὐτὴς δ' ἐν ἀσμένοισιν ἀλιτηρὸς ἦδ' ἐπὶ θύκας καὶ πίτυας, ὀρέων μὲν ἔδεν, δοκέων δέ.

ΕΚ ΤΩΝ ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ εἰς Ὅμηρον σχολίων

Κύπρον ἐμερτὴν λιποῖσα Ἐ Πάφον περιρρύτην.

Ἐκ τῶν αὐτῶν.

Τὸ δὲ Δύσπαρις εἶδος ἄρεσε, ἀφορμὴν ἐνέδωκε τῷ Ἀλκμᾶνι, μίξαντι ἀμφότερα, εἰπεῖν, Δύσπαρις καὶ αἰνόπαρις κακὸν Ἑλλάδι βωλακωίρη.

ΕΚ ΤΩΝ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Τελκλινίκ εἰς Σοφοκλέα σχολίων.

Ῥιπᾶς ἔνθεον ὄρος, ὕλαγ νυκτὸς μελαίνας στέρνον.

ΠΑΡΑ ΤΩι ΠΛΟΥΤΑΡχῳ, Συμποσιακῶν, βιβλ. γ.

Ὡς που καὶ Ἀλκμᾶν ὁ μελαποιὸς αἰνιττόμενος τὴν δρόσον, ἀέρος θυγατέρα καὶ σελήνης. οἷα, φησὶ Διὸς θύγατερ μία τρέφει καὶ Σελάνας.

ΑΡΧΙ-

ΑΡΧΙΛΟΧΟΥ μέλη, ϗ ἰαμβεῖα.

ΠΑΡΑ ΗΡΑΚΛΕΙΔΗι ΤΩι Ποντικῷ.

Γλαῦκε ὅρα, βαθὺς γὰρ ἤδη κύμασι ταράσσεται πόντος· ἀμφὶ δ' ἄκρα νεφέων οὔρεϊ ἴσα πίνει· σημα χαμαιὸς κιχάνει δ' ἐξ ἀέλπτης φόβος.

ΠΑΡΑ ΤΩι ΠΛΟΥΤΑΡΧΩι, ἐν τῷ Πῶς δεῖ τὸν νέον ποιημάτων ἀκούειν.

Κλῦθι ἄναξ Ἥφαιστε, καί μοι σύμμαχος γενοῦ μάλα ἵλαος γυναικί, χαρίζου δ' οἷα δὴ χαρίζεται.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, ἐν τῷ περὶ εὐθυμίας

Οὔ μοι τὰ Γύγεω τοῦ πολυχρύσου μέλει, Οὐδ' εἶλέ πω με ζῆλος, οὐδ' ἀγαίομαι Θεῶν ἔργα μεγάλης δ' οὐκ ἐρῶ τυραννίδος. Ἀπόπροθεν γὰρ ἐστὶν ὀφθαλμῶν ἐμῶν.

ARCHILOCHI carmina lyrica, & iambica.

APVD HERACLIDEM Ponticum.

Interprete Conrado Gesnero.

Aspice Glauce vt cæruleum mare
Fluctibus æstuat vndosis,
Et nubes curua arboribus
Summis imminet, atque notat
Tempestatem: subitusq; metus
Ex improuiso ingruit.

APVD PLVTARCHVM in lib. De modo audiend. a iuuene poem.

Audi regnator Vulcane, & mihi auxiliarius supplicanti propitius sis: gratificareque in iis in quibus gratificaris.

Apud eundem, in lib. De tranquillitate animi.

Non mihi Gygis auro abundantis *opes* curæ sunt.
Neq; vnquam me inuasit æmulatio, neque inuideo
Deorum factis: magnumq; non desidero principatum.
Procul enim est ab oculis meis.

Hæc verba μεγάλης δ' οὐκ ἐρῶ τυραννίδος, *cum ab aliis, tum a scholiaste Æschyli adscribuntur Archilocho, (pag 18, meæ editionis:) vnde & cætera eius esse colligimus. Aristoteles præterea hæc prima verba,* ἔμοι τὰ Γύγεω *illi tribuit.*

APVD DIONEM CHRYSOSTOMVM, & apud Galenum.

Non amo procerum imperatorem, neque * neque cincinnis superbum, neque adrasum: sed mihi sit *

APVD STOBÆVM, IN tractatu De ira.

Anime, anime, qui perplexis luctibus perturbaris.
* & infortuniis resiste obiiciens
Aduersum pectus, inter hastas inimicorum comminus
Consistens tuto,
Et neque vincens, aperte gloriare,
Neque victus domi reclinans geme:
Sed gaudio dignis gaude, & aduersis
Ne contristeris nimium: ac cognosce qualis
Series *rerum* homines teneat.

Apud eundem, in tractatu De vituperio Veneris.

Tantus enim amoris ardor sub corde volutus

ΠΑΡΑ ΤΩι ΔΙΩΝΙ ΤΩι Χρυσοστόμῳ, ϗ παρὰ τῷ Γαλήνῳ.

Οὐ φιλέω μέγαν στρατηγὸν, οὐδὲ περιφανῆ, οὐδὲ βοστρύχοισι γαῦρον, οὐδ' ὑπεξυρημένον· ἀλλά μοι εἴη ῥαιβὸς, ἀσφαλῶς βεβηκὼς, ϗ ἐπὶ νοήμοσι δικαίοις.

Παρὰ τῷ Γαλήνῳ χρᾶται οὕτως.

Οὐ φιλέω μέγαν στρατηγὸν, οὐδὲ περιφανῆ, ἀλλ' ὅς μοι, φησὶ, μακρὸς εἴη, ϗ ἐπὶ νοήμοις ἰδίοις ῥωικὸς, ἀσφαλέως βεβηκὼς ποσὶ, καρδίας πλέως.

ΠΑΡΑ ΤΩι ΣΤΟΒΑΙΩι, ἐν τῷ περὶ ὀργῆς λόγῳ.

Θυμὲ, θύμ' ἀμηχανίοισι κήδεσι κυκώμενε,
* Ἐναντίοις δυσθυμίῃσι δ' ἀλέξεο προσβαλών
Ἐναντίον στέρνον, ἐν δοκοῖς ἐχθρῶν πλησίον,
Καίως στὰς ἀσφαλέως·
Καὶ μήτε νικῶν ἀμφάδην ἀγάλλεο,
Μηδὲ νικηθεὶς, ἐν οἴκῳ κεῖσαι πεσὼν ὀδύρεο·
Ἀλλὰ χαρτοῖσί τε χάρη, ϗ κακοῖσιν
Ἀχάλκευ μὴ λίην· γίγνωσκε δ' οἷος
Ῥυσμὸς ἀνθρώπους ἔχει.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, ἐν τῷ περὶ ψόγου Ἀφροδίτης λόγῳ.

Τοῖος γὰρ φιλότητος ἔρως ὑπὸ καρδίην ἐλυσθεὶς

Πολλὴν κατ' ἀχλὺν ὀμμάτων ἔχευε,
Κλέψας ἐκ στηθέων ἁπαλὰς φρένας
Δύσηνον ἔγκυμον πόθῳ ἄψυχος, χαλεπῆσι
Θεῶν ὀδυνήσιν ἔκητι πεπαρμένος δι' ὀστέων.

Παρὰ τὸν αὐτὸν, ἐν τῷ Ὅπ ἀβέβαιος ἡ τῶν ἀνθρώπων εὐπραξία.

Τοῖς θεοῖς τἄνεστι πάντα, πολλάκις μὲν ἐκ κακῶν
Ἄνδρας ὀρθοῦσι, μελαίνῃ κεμένους ἐπὶ χθονί·
Πολλάκις δ' αὖ στείπουσι, καὶ μάλ' εὖ βεβηκότας
Ὑπτίους κινοῦσ'· ἔπεσε πολλὰ γίνεται κακά.
Καὶ βίᾳ χερὶ ζώων πλανᾶται, καὶ νόος παρήορος.

Παρὰ τὸν αὐτὸν, ἐν τῷ περὶ ἐλπ. λόγῳ.

Χρημάτων ἄελπτον οὐδὲν ἐστιν οὐδ' ἀπώμοτον,

Οὐδὲ θαυμάσιον· ἐπεὶ καὶ Ζεὺς πατὴρ Ὀλυμπίων

Ἐκ μεσημβρίας ἔθηκε νύκτ', ἀποκρύψας φάος
Ἠλίου λάμποντος. λυγρὸν δ' ἦλθ' ἐπ' ἀνθρώπους δέος.
Ἐκ δὴ τοῦ τοῦτ' ἄπιστα πάντα καὶ ἀπέλπιστα γίγνεται
Ἀνδράσι. μηδεὶς ἔθ' ὑμῶν εἰσοράων θαυμαζέτω
Μηδ' ἵνα δελφῖσι θῆρες αὐτὰ μεταμείψωσι νομὸν

Multam caligine oculis offudit,
Suffuratus e pectore teneram mentem
Miser incumbo in amorem exanimis, grauibus
Doloribus transfixus ossa, deorum voluntate.

Apud eundem, in tract. De instabilitate felicitatis humanæ.

Omnia diis fer accepta, sæpe ex rebus aduersis
Homines erigentibus, in atra iacentes terra:
Sæpe etiam supplantantibus: qui & firmiter stanres
Supinos sternunt. deinde multa eueniunt mala.
Et victus inops oberrat, & mente motus.

Apud eundem in tract. De spe.

Ex rebus nulla est de qua desperandum sit, & quam fieri non posse iurandum sit,
Neque *vlla* admiratione digna: quandoquidem Iupiter pater cælitum
Ex meridie effecit noctem abscondita luce,
Sole splendente, tristisque inuasit homines metus.
Ex hoc autem, haud incredibilia vlla & desperanda sunt
Hominibus. nemo vestrum amplius intuens admiretur,
Neque si cum delphinibus feræ permutent pascua

Ενά-

Marina, & ipsis maris sonori fluctus
Gratiores sint terra continente, illis autem gratus sit mons.
Sic interpretando lego κἀπέλπιστα *pro* κἀπίελπτα: *item* μηδ' ἰὼ *pro* μηδ' ἵνα, *praterea* ἠδὺ ἦ ἔργος.

Apud eundem in tract. De non petulanter insultando mortuis.

Viuos punire non mortuos pium est.
Non enim honestum est mortuos viros conuitiis proscindere.

Apud eundem, ibidem.

Mortuis quidem misericordia, benigna est dea:
At viuentibus aliud iniquissimum, inuidia.

APVD HEPHÆSTIONEM.

Dicam longe charissime sodaliũ, oblectaberis autem audiens:
Amare tristem licet existentem, neque colloqui.

Apud eundem, ibidem.

Non iam amplius flores tenero corpore. arefit enim iam.

Ενάλιον, καί σφι θαλάσσης ἠχήεντα κύματα
Φίλτερ' ἠπείρου γίγνηται, τοῖσι δ' ἠδὺ ὄρος.

Παρὰ τὸν αὐτὸν, ἐν τῷ Ὅπ ἐ χρὴ παρθενικῆν εἰς τὰς πετελλυτικὰς λόγῳ.

Ζώοισι κηλάζειν ἐ θανόντας δυσεβές.
Οὐ γὰρ ἐθελὰ κατθανοῦσι κερτομεῖν ἐπ' ἀνδράσιν.

Παρὰ τὸν αὐτὸν, αὐτόθι.

Τοῖς μὲν πεφνεῶσιν ἔλεος ἐπιεικὴς θεός,
Τοῖς ζῶσι δ' ἕτερον αὐσιώτατον, φθόνος.

ΠΑΡΑ ΤΩι ΗΦΑΙστίωνι.

Ἐρέω πολὺ φίλτατ' ἑτάρων, τέρψιν δ' ἀκούων,
Φιλέειν συγνὸν ὦν ἐόντα, μηδὲ λαλέεσθαι.

Παρὰ τὸν αὐτὸν, αὐτόθι.

Οὐκ ἔθ' ὁμῶς θαλερῆς ἁπαλὸν χρόα κάρφεται ἠδὴ ἤδη.

Παρὰ τὸν αὐτὸν.

Ἀλλά μ' ὁ λυσιμελὴς ὦ πῖπτε θάμνατος πόθος.

ΠΑΡΑ ΤΩι ΑΡΙΣΤΟτέλει πολ. η.

Διὸ καὶ Ἀρχίλοχος παθοσκόπτους τοῖς φίλοις ἐγκαλῶν, λαλέεσθαι πρὸς τὸν ὅμιλον,
Οὐ γὰρ δὴ παρὰ φίλων ἀπέχθεο,

ΠΑΡΑ ΤΩι ΚΛΗΜΕΝΤΙ τῷ Αλεξανδρεῖ.

Ὦ Ζεῦ, σὸν μὲν ἔργον κρήτος, σὺ δ' ἔρχα
Ἐπ' ἀνθρώπους ῥέζεις λεωργά τε καὶ ἀθέμιστα.

Παρὰ τῷ αὐτῷ.

Ἄλλοις γὰρ ἄλλος καρδίην ἰαίνει.

APVD CLEMENTEM Alexandrinum.

O Iupiter, tuum quidem est cæli imperium, tu autem opera
Super homines edis vafra & nefanda.

Apud eundem:

Alius enim aliis cor oblectatur.

ΠΑΡΑ ΘΕΟΝΙ ΤΩι ΣΟφιστῇ, ἐν τοῖς γεγυμνάσμασι, καὶ παρὰ τῷ Πλουτάρχῳ, & παρὰ Διογένει τῷ Λαερτίῳ.

Τοῖος γὰρ ἀνθρώποισι θυμὸς, Γλαῦκε Λεπτίνεω πάϊ,
Θνητοῖς, οἷον αὐτὸς Ζεὺς ἐφ' ἡμέρην ἄγει.

APVD THEONEM Sophistam in progymnasmatis, & apud Plutarchum, & apud Diogenem Laertium.

Talis enim hominibus mens est Glauce, Leptinis fili,
Mortalibus, qualem Iupiter diem inducit.

In Graco textu pro θυμὸς legitur etiam νοῦς & μῆτις.

ΠΑΡΑ ΤΩι ΑΘΗΝΑΙΩι, Δειπνοσοφ. ζ.

Ὁμήρου δὲ εἰπόντος, Τέρενα' ἐγχέλυές τε καὶ ἰχθύες, ἀκολούθως ἐποίησε καὶ Ἀρχίλοχος, Πολλὰς δὲ τυφλὰς ἐγχέλυας ἐδέξω.

ΠΑΡΑ ΤΩι ΕΥΣΤΑΘΙΩι, εἰς τὴν ε' ῥαψ. τῆς Ιλ.

Ὅθεν καὶ ἰάδα ἀμφίλεκτον ἐπικτίνας Ἀρχίλοχος ἔφη ἐν τοῖς τριμέτροις,
Παῖδα Ἄρεω μιφόνου.

ΜΕΛΑ-

ΜΕΛΑΝΙΠΠΙΔΟΣ μέλη.

ΠΑΡΑ ΤΩι ΚΛΗΜΕΝΤΙ τῷ Αλεξανδρεῖ Στρωμ. ε.

Κλῦθί μου, ὦ πάτερ, θαύμασον βροτῶν,
Τὰς ἀεὶ ζώσας ψυχὰς μεθέων.

ΠΑΡΑ ΤΩι ΑΘΗΝΑΙΩι, Δειπνοσοφ. βιβλ. ιδ'.

Περὶ μὲν δὴ αὐλῶν ὁ μὲν πρῶτος ἔφη, τὸν Μελανιππίδην καλῶς ἐν τῷ Μαρσύᾳ ἀμφισβητεῖν τῷ αὐλητικῷ, εἰρηκέναι τε αὐτὸν Ἀθηνᾶς.
Τὰ μὲν Ἀθάνα ἔρριψέ τε ἱερᾶς ἀπὸ χειρὸς,
Εἶπέ τε, ἔρριπτε αἶσχεα σώματα λύμαν.
Ἐμὲ δ' ἐγὼ κακότητα δίδωμι.

MELANIPPIDÆ carmina.

APVD CLEMENTEM Alexandrinum. Strom 5.

Audi me pater, miraculū mortalium,
In semperuiuam animam imperium obtinens.

ΤΕΛΕΣΤΟΥ μέλη.

ΠΑΡΑ ΤΩι ΑΘΗΝΑΙΩι, Δειπνοσοφ. ιδ'.

Ἀλλ' ὅγε Σελινουντίου Τελεστὴς τὸν Μελανιππίδην αὐτηκρυστόμενος ἐν Ἀργ. ἔφη (ὁ δὲ λόγος ἐστὶ περὶ τῆς Ἀθηνᾶς.)
Ἣν σοφὸν σοφὰν λαβόσαν
Οὐκ ἐπέλπομαι νόῳ
Δρυμοῖς ἐρεῖσιν
Ὄργανον δῖαν Ἀθάναν,
Δυσόφθαλμον αἶχος ὀμφοδηκτῆσιν,
Αὖθις οὐ χερῶν βαλεῖν,
Νυμφαγχεῖ χθονὸς πόῳ

Φησὶ Μαρσύα κλέος.
Τί χάρ νιν δύναται τοιοῦτο καὶ λέος
Οἷος, ἔρως ἔτειρεν;
Αἰ γὰ πικρὰ γενίαν ἀγανὸν
Καὶ ἄπαιδ' ἀπένεμε Κλωθώ.
Καὶ ἐξῆς,
Ἀλλὰ μάτην αὐαχόρδυτος ἄδε
Ματεμολόων φήμα σοφὰς ἐπὶ φθόνον
Βρυθῖς τέχνας ὄνειδος.
Μετὰ ταῦτα ἡ ἐγκωμιάζων τὴν αὐλητικὴν, λέγει,
Ταὶ οὖν σοφειοῦσιν Βρομίῳ παρέδωκε
σεμναῖς θυμηδίαις ἀειρὲν πνεῦμ' ἀειλοπλεύρων σὺν ἀγλαΐαις ὠκυπόροις χεροῖν.
Καὶν τῇ Ἀσκληπιάδᾳ ὁ Τελεσὴς ἐδήλωσε τὴν τῶν αὐλῶν χρείαν οὐ ταύτοις,
Ἡ Φρύξα καλλιπόνων αὐλῶν ἱερῶν βασιλῆα αὐδάνος ἤρσε τὸν Δωρίδος αὐτόπαλον μούσης, νομαίολοι ὀρφναὶ πνεύματος εὔπλεκτον αὖχεν' ἀμφιτολέκων καλάμοις.

ΠΡΑΤΙΝΟΥ μέλη.

ΠΑΡΑ ΤΩι ΑΘΗΝΑΙΩι, Δειπνοσοφ. βιβλ. ια.

Οὐ γὰν αὐλακισμὸν ἀνδρῶν, ἀλλὰ σύφων μαστεύων, κυλικηγρήσιον ἔρχομαι.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, Δειπνοσοφ. ιβ'.

Πρατίνας δὲ ὁ Φλιάσιος, αὐλητῶν καὶ χορευτῶν μισθοφόρων κατεχόντων τὰς ὀρχήστρας, ἀγανακτῶν ἔλεγε τοὺς αὐλητὰς μὴ συναυλεῖν τοῖς χορεῦσι, κατὰ τὸ λίαν πάτριον, ἀλλὰ τοὺς χορεῦς συνᾴδειν τοῖς αὐλητοῖς· ὃν οὐκ ἔχω ὑμῖν καὶ τῶν τοιούτων ὁ Πρατίνας ἐμφανίζει λέγων τάδε ὑπορχήματος,

Τίς ὁ θόρυβος ὅδε;
Τίνα τόνδε τὸν χορὸν
μολὼν; τίς ὕβρις ἔμολεν
Ἐπὶ Διονυσιάδαι
Πολυπαίγμονι μέλεσιν;
Ἐμὸς ἐμὸς ὁ Βρόμιος·
Ἐμὲ δεῖ κελαδεῖν,
Ἐμὲ δεῖ παίζειν,
Ἀν' ὄρεα εὐσύμβολον
Μετὰ Νυμφῶν,
Οἷά τε κύκνον ἄγοντα
Ποικιλόπτερον μέλος,
Τῶν ἀοιδῶν κατεὰς ἐπειρᾶς βασιλεύειν.
Οὐδὲ αὐλὸς ὕστερον χορεύετω.
Καὶ γὰ ἔθ' ὑπηρέτης κώμων μόνων,
Πυρμαχίοις τε συμμαχίαισιν
Παρθένον ἔμμεμα στρατηλάτας,
Παῖε τὸν Φρυγίαν ποικίλον ὠμαὶ ἔχοντα,
Φλέγε τ' ὀλεσαυλοκήλαμον,
Δαλοβαρυσπαραγμελορυθμοβάταν,
Θυπατυπάναν δέμας πεπλεσμένον ἰωδόνα.
Σὺ δὲ δεξιόπολε λαφόφορε
Θελαμωνοδιθύραμβε πιστοχεύτ' ἄναξ,
Ἄκουε τὸν ἐμὸν Δώριον χορείαν.

ΣΚΟ-

SCOLIA DIVERsorum.

PRINCIPIVM SCOLII Timocreontis lyrici, aduersus Plutum deum diuitiarum. Extat apud Aristophanis scholiasten & Eustathium.

Vtinam ô cæce Plute *deus diuitiarum*
Neque in terra, neque in mari
Neq; in continenti compareres,
Sed Tartarum habitares & Acherontem.
Propter te enim omnia inter homines mala.

SCOLIVM HYBRIÆ Cretensis, Apud Athenæum.

Deest principium in vulgatis Athenæi editionibus.

Est mihi pro diuitiis magna hasta, & ensis,
Et pulchrum e crudo corio scutulum, propugnaculum corporis.
Hoc enim aro, hoc meto,
Hoc calco suaue vinum ex vite,
Hoc dominus vocor. at qui
Non audent gestare hastam & pulchrum e crudo corio scutulum,
Omnes in genua procumbentes coram me, adorant
Ceu dominum, & regem magnũ appellant.

SCO-

ΣΚΟΛΙΑ ΔΙΑΦόρων.

ΑΡΧΗ ΣΚΟΛΙΟΥ ΤΙμοκρέοντος ϑ μελοποιοῦ καὶ τῶ Πλούτῳ, ὁ δυσεικ) περὶ τοῦ τὰ εἰς τὸ Ἀριστοφάνους γράψαντι σχόλια καὶ παρὰ τῷ Εὐσταθίῳ.

Ὤφελες ὦ τυφλὲ Πλοῦτε
Μήτ' ἐν ἠπείρῳ φανῆμεναι,
Ἀλλὰ Τάρταρόν τε ναιεῖν κ' Ἀχέροντα.
Διά σε γὰ πάντ' ἐν ἀνθρώποις κακά.

ΣΚΟΛΙΟΝ ΥΒΡΙΟΥ ΤΟΥ Κρητὸς, παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ, Δειπνοσοφ. ιϑ.

Ἔστι μοι πλοῦτος, μέγα δόρυ, καὶ ξίφος,
Καὶ τὸ καλὸν λαισήϊον, φάρμακον χρωτός.

Τούτῳ γὰ ὀράω, τούτῳ θερίζω,
Τούτῳ πατέω τὸν ἁδὺν οἶνον ἀπ' ἀμπέλου,
Τούτῳ δεσπόζω κέκλημαι. τοὶ δὲ
Μὴ πολεμοῦντες ἔχειν δόρυ, καὶ τὸ καλὸν λαισήϊον,
Πάντες γόνυ πεπληῶτες ἐμοὶ κυνέουσι
Δεσπότην, καὶ βασιλέα μέγαν φωνέοντι.

ΣΚΟΛΙΟΝ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ περὶ τῆς αὐτῆς Ἀθηνᾶς, αὐτόθι.

Ἀρετὰ πολύμοχθε
βροτοῖσι βροτείοις,
θηρεύεμεν κάλλιστον βίον·
σοὶ μὲν παρθένε μορφᾶς
καὶ θανεῖν ζηλωτὸς Ἑλλάδι πότμος,
καὶ πόνους τλῶναι μαλερωτάτους
ἀνδράσιν ἔστιν. τοῖον
ἐπὶ φρένα βάλλεις
κέρπον τ' ἀθάνατον
χρυσοῦ τε κρείσσω καὶ γονέων
μαλακαυγῆ, τοῖο δ' ὕπνε.
σεῦ δ' ἕνεκεν ὁ Διὸς Ἡρακλῆς
Λήδας τε κοῦροι πόλλ' ἀέθλησαν,
ἔργοις σὺν ἀργαύοντες δυώδεκα μῆν.
σοῖς δ' ποθοις Ἀχιλλεὺς,
Αἴας τ' εἰδαδόμους ἦλθον.
σᾶς δ' ἕνεκεν φιλίας μορφᾶς
Ἀζαρνέος ἔντροφος
ἡμιλίκ χάρωσεν αὐγάς.
τοὶ γὰρ ἀοίδιμον ἔργοις
ἀθάνατόν τε μιν ἀξήσουσι
Μοῦσαι,
Μνημοσύνης θυγατέρες,
Διὸς ξενίας σέβας αὔξουσαι
φιλίας τε γέρας βεβαίας.

ΗΡΙΝ-

SCOLIVM ARISTOTElis, apud eundem Athenæum, ibidem.

Virtus, multum laborioſa generi humano, venatio pulcherrima vitæ: mortem oppetere pro tua facie, virgo, optabilis Græciæ eſt mors, laboresque tolerare feruidos, indomitos. Talem menti immittis fructum immortalem auro præſtantiorem & parentibus & ſomno, Tui gratia Herculeſ Iouis *filius* Ledæque * filii multa perpeſſi ſunt, operibus tuam venantes potentiam. Tui deſiderio Achilles quoq; & Aiax Orci domos adierunt. Quinetiam tuæ amabilis faciei cauſa Atarnei alumnus ſolis orbatus eſt lumine. Itaque celeberrimus operibus, immortalemque eum promouebunt muſæ Mnemoſynes filiæ, Iouis hoſpitalis veneration augentes, amicitiæque honorarium firmæ.

ΕΡΙΝ-

ERINNÆ LESBIÆ ode in laudem Romæ.

APVD STOBÆVM, IN tract. De fortitudine.

In Stobæi vulgatis editionibus corrupta eſt ode Græca, & eius verſus ſic diſtincti vt nihil minus appareant quam Sapphici. At vero, vt hic eſt reſtituta, Sapphici ſunt omnes ſuis numeris conſtantes: ſi tantum in fine ſeptimi pro κρώτος legas κάρτος.

Henr. Steph int.

Martis ô proles mihi Roma ſalue,
Auream bellis decorans coronam,
Quæ vel in terris ſtabiles olympi
Incolis arces.
Hoc dedit ſoli tibi Parca munus,
Sceptra quod geſtas labefacta nunquam,
Imperatricis tua quo poteſtas
Cuncta gubernet.
Vinculis ponti ſinuoſa terga,
Atque telluris validis coerces:
Et ſtatum ſeruant moderare quotquot
Oppida firmum.
Ipſa, quæ gaudet dare cuncta peſſum
Resque transformans hominum veteſtas,
Implet

ΗΡΙΝΝΑΣ ΤΗΣ Λεσβίας ᾠδὴ εἰς Ῥώμην.

ΠΑΡΑ ΤΩι ΣΤΟΒΑΙΩι, ἐν τῷ περὶ ἀνδρείας λόγῳ.

Χαῖρέ μοι Ῥώμα θυγάτηρ Ἄρηος,
Χρυσεόμιτρε, δαΐφρων ἄνασσα,
Σεμνὸν ἃ νώτοις ἐπὶ γᾶς ὄλυμπον
Αἰὲν ἄθραυστον.
Σοὶ μόνᾳ πρέσβιστα δέδωκε μοῖρα
Κύδος ἀρρήκτω βασιλήϊον ἀρχᾶς,
Ὅφρα κραναήϊον ἔχις κράτος
Ἀγλαόθυμος.
Σᾷ δ' ὑπὸ ζεύγλᾳ κρατερῶν λεπαδνων
Πέρατα γαίας καὶ πολιᾶς θαλάσσας
Σφίγξῃ· σὺ δ' ἀσφαλέως πυθέρνας
Ἄστα λαῶν.
Πάντα γὰρ σφάλλων ὁ μέγιστος αἰὼν,
Καὶ μεταπλάστων βίον ἄλλοτ' ἄλλως,

Σοὶ

Σοὶ μόνα πλησίστιον ἔρχεται ὄρχασιν
Οὐ μιζοβάκχᾳ.
Ἤδη σὲ πάντων σὺ μόνα κεφαλὴν
Ἄνδρας αὐχμωδὲ μεγάλας λοχεύεις,
Εὔτεκνον ἁμματεῦ ὅπως
αὐείσει
Καρπὸν ἀπ' αὐδρῶν.

Implet æternum tua sola ventis
Regna fecundis.
Namque præ cunctis sobolem valentem
Procreas, bellis habilem: feraxque
Non Ceres spicis magis, ipsa quam sis
Prole virorum.

ΑΛΦΕΙΟΥ ΤΟΥ Μιτυληναίου φαλαικεία μέτρα.

ALPHEI MITYlenæi Phalæcii versus.

ΕΚ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΤΗΣ ἀνθολογίας τῶν ἐπιγρ.

EX LIBRO PRIMO Anthologia epigrammatum.

Thoma Moro interprete.

Οὐ τέρπω βαθυλήϊους ἀρούρας,
Οὐκ ὄλβον πολύχρυσον οἷα Γύγης.
Αὐτάρκης ἔφυμην βίᾳ Μακρεῖνι
Τὸ μηδὲν ἄγαν ἄγαν μοι τέρπει.

Agros ego haud porrectiores appeto,
Non auream aut Gygis beatitudinem.
Quæ sit satis sibi vita, sat eadem est mihi.
Illud Nihil nimis, nimis mihi placet.

Aliter, Georg. Buchanano interprete.

Non agros cupio mihi feraces,
Non aurum, veluti Gyges: sed illum
Qui mi sufficiat Macrine victum.
Illud Nil nimium, nimis suaue est.

ANACREONTIA carmina diuersorum.

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΕΙΑ μέτρα διαφόρων.

INCERTI AVTORIS de Anacreonte.

Henrico Stephano interprete.

Per somnum Anacreon me
Poeta conspicatus
Salutat aduocatque.
Contendo cursum ad illum,
Amplectorque osculorque.
Erat quidem ille pulcher,
Sed canus: ille pulcher,
Et deditus Cytheræ
Labella vinum olebant.
Ducebat & trementem
Illum manu Cupido.
Is vertici corollam
Demptam suo mihi dat,
Olentem Anacreontem:
Qua stultus impediui
Meam repente frontem.
A quo die profecto
Amore non vacaui.

ΑΔΗΛΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ Ανακρέοντα.

Ἀνακρέων ἰδών με
Ὁ Τήϊος μελῳδὸς
Ὄναρ, λέγων προσεῖπεν.
Κἀγὼ δραμὼν πρὸς αὐτὸν
Περιπλάκην φιλήσας.
Γέρων μὲν ἦν. καλὸς δὲ,
Καλὸς ἦν καὶ φίλοινος.
Τὸ χεῖλος ὥζεν οἴνε·
Τρέμοντα δ' αὐτὸν ἦδη
Ἔρως ἐχειραγώγει.
Ὁ δ' ἐξελὼν κορλίου
Ἐμοὶ στέφος δίδωσι,
Τὸ δ' ὥζ' Ἀνακρέοντος·
Ἐγὼ δ' ὁ μωρὸς ἄρας
Ἐδησάμην μετώπῳ.
Καὶ δῆθεν ἄχρι νῦν
Ἔρωτος ἐπέπαυμην.

IVLIANI Ægyptii.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ Αἰγυπτίου.

Ex lib. 7. Anthologia epigr.

Interp. Philippo Melanchthone.

Quum necterem corollam,
Inter rosas repertum
Cupidinem prehendi
Ala, meroque mergens
Vna imbibi procacem:
Nunc

Ἐκ τῆς ζ τῆς ἀνθολογίας τῶν ἐπιγραμμ.

Στέφος πλέκων ποθ' εὗρον
Ἐν τοῖς ῥόδοις ἔρωτα,
Καὶ τῶν πτερῶν κρατήσας
Ἐβάπτισ' εἰς τὸν οἶνον·
Λαβὼν δ' ἔπιον αὐτόν·

Καὶ νιῶ ἔσω μελῶν μου
Βιτερῶσι χαρχαλίζει.

Nunc ille sæuit imis
Puer mihi in medullis.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ἰδύλλιον εἰς νεκρὸν Ἄδωνιν. ἄλλοι δ' ἄλλα λίνος εἶναι οἴονται.

THEOCRITI idyllium de mortuo Adonide. Alii alium quempiam eius esse autorem putant.

Henrico Stephano interprete.

Ἄδωνιν ἡ Κυθήρη
Ὡς εἶδε νεκρὸν ἤδη,
Στυγνὰν ἔχοντα χαίτην,
Ὦ χρὰ τε τλὼ πιρειὰ,
Ἄγλην τὸν ὖν ποθ' αὐτὸν
Ἔπειθε τὰς Ἐρωτας.
Οἱ δ' αὐτέως ποτῶνται
Πᾶσαν δραμόντες ὕλαν,
Στυγνὸν τὸν ὖν αὐδρεῦσιν,
Δῆσαί τε καὶπίδησαν.
Χ' ὁ μὲν βρόχῳ καθάψας,
Ἕσυρεν αἰχμάλωτον·
Ὁ δ' ἐξόπιθ' ἐλαύνων,
Ἔτυπτε τοῖσι τόξοις.
Ὁ θὴρ δ' ἔβαινε δειλῶς·
Φοβεῖτο γὰρ Κυθήρην.
Τᾷ δ' εἶπεν Ἀφροδίτα,
Πάντων κάκιστε θηρῶν,
Σὺ τόνδε μηρὸν ἔψω,
Σύ μου τὸν αὐδρ' ἔτυψας;
Ὁ θὴρ δ' ἔλειξεν ὧδε,
Ὀμνυμί σοι Κυθήρη
Αὐτῶ σε καὶ τὸν αὐδρα,
Καὶ ζωῦτί μου τὰ δεσμὰ,
Καὶ τώσδε τὼς κυναγὼς,
Τὸν αὐδρα τὸν καλόν σευ
Οὐκ ἤθελον πλάξαι·
Ἀλλ' ὡς ἄγαλμ' ἐστίδην,

Nitens imago tanquam,
Vt impotens ab æstu,
Nudum femur furore
Tenerer osculandi.
Hos tu reuelle Cypri,
Hos punias secesque:
Nam quid gero sine vsu
Dentes amore captos?
Contenta non es illis?
Et hæc reuelle labra.
Sed est misertа Cypris,
Cupidinesque iussit
Hunc liberare vinclis:
Comes fuit deinde,
Syluamque non petiuit,
Et ignibus propinquans
Dentes adussit illos
Amore qui flagrarant.

Καὶ μὴ φέρων τὸ καῦμα
Γυμνὸν τὸν εἶχε μηρὸν
Ἐρημονόμῳ φιλάστᾳ,
Καί μοὶ κατεσίναζε.
Τέτους λαβοῦσα Κύπρις
Τέτους κόλαζε, τέμνε.
Τί δ' φέρω θέριστους
Ἐρωτικοὺς ὀδόντας;
Εἰ σ' οὐχὶ σοὶ τὸ σ' ἀρκεῖ,
Καὶ τῶν ἐμῶν τὰ χείλη.
Τὸν σ' ἠλέησε Κύπρις,
Εἶπέν τε τοῖς Ἔρωσι
Τὰ δεσμὰ οἱ πιλοῦντι.
Ἐκ τοῦ σ' ἐπηκολούθει,
Καὶ ὕλαν οὐκ ἔβαινεν·
Καὶ τᾷ πυρὶ σεσπελῶν
Ἐκνιτὰς ἐρᾶσε.

Aliter, Eobano Hesso interprete.

Adonidem Cythere
Vt vidit interemptum,
Nuperque purpurantes
Genas co'ore fœdum,
Et illitum cruore
Nigerrimo capillum:
Cupidines vocauit,
Et iussit vt vocati
Suem ferum sibi ipsi
Adducerent prehensum.
Qui iussa prosequentes
Mox lustra peruolarunt
Horrentis alta syluæ,
Tristemque & imbecillem
Suem graui ligarunt
Rigore vinciorum.
Alius trahebat autem
Laqueo truci reuinctum: *

* Hic tetga verberabat,
Et arcubusque & ipsum
Vrentibus sagittis.
Et ibat ille tristis:
Veneris quidem timebat
Superba iussa duræ.
Cui dixit ipsa, postquam
Conspexit esse captum,
Quid pessima ô ferarum
Tune hoc femur decorum,
Meumne tu puellum
Insana vulnerasti?
Cui sic recepit ille,
Te diua Cypris, ipsum
Per & tuum puellum.
Per hæc & ipsa iuro
Quæ vincla me coarctant,
Item per hos amores
Qui me tulere captum,
Læsisse non volebam
Quem nunc doles puellum,

Καὶ

Nitens

Iniqua

Iniqua fata paſſum.
Sed vt decora vidi
Labra, & vultus honeſti
Pulcherrimum nitorem,
Statuam ratus deorum
Fuiſſe perpolitam,
Flammæ nocentis hauſi
Quo ſubruebar ignem.
Quem non ferens, vt illi
Nudum femur volebam
Inſanus oſculari:
Illi ſed innocenti
Miſer & mihi nocebam.
Hos nunc Venus profanos
Puni, recide dentes.

Superfluos quid autem
Fero amplius? Sed hæc ſi
Satis ampla pœna non eſt,
Et ipſa labra puni.
Hæc illius querentis
Venus miſerta iuſſit
Amoribus proteruis
Vt vincla dura ſoluant,
Et liberent ligatum.
Qui mitis inde ſyluam
Nunquam ſubiuit altam,
Sed ignibus propinquans
Suum nocentem amorem
Incendit & peruſſit.

ΠΑΡΑΛΕΛΕΙΜΜΕΝΑ ΙΑΝΑ.

ΑΛΚΑΙΟΥ.

ΠΑΡΑ ΤΩι ΑΘΗΝΑΙΩι, Δειπνοσοφ. βιβ. β.

Ἄλλοτε μὲν μειλιαδέος, ἄλλοτε δ' ὀξυτέρου τριβόλων ἀρρηκτυόμενος.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, βιβλ. γ.

Καλλίας Μιτυληναῖος ἐν τῷ περὶ τῆς παρ' Ἀλκμᾶνι λεπάδος, παρὰ τῷ Ἀλκμᾶνι φησὶν εἶναι ᾠδὴν ἧς ἡ ἀρχή. Πέτρας καὶ πολιᾶς θαλάσσας τέκνον, ἧς ἐπὶ τέλει χέρασπλαι. Ἐκ λεπάδων χαύνοις φρένας ἀθαλασσία λεπάς.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, βιβλ. ιδ'.

Ἀλκμᾶνος γοῦν ὁ ποιητὴς εἰπὼν ἄλκος, μυθικώτατος θρύλημα, περὶ τοῦ τῶν κῆ ποιητικὸν τὸ κῆ *

* τὴν ἀνδρείαν πῆται μᾶλλον τὸ δέοντος πολεμικὸς θρύλημα. διὸ καὶ ἐπὶ τῶν τοιούτων σεμνυνόμενος φησὶν,

Μαρμαίρει δ' ἐμὲ μὲν δέμας χαλκῷ, πῦζα δ' ἄρει κινήσιμα τεύχη, λαμπρῷσι κυίσασιν κατ' ἀνδρῶν ἀγάλματα· χάλκεια δ' ἀσπάλοις κρυπτοῖσιν ἐσκεμμένα λαμπρὰ κνημίδες ἄρκος ἰσχυρὸς ἐλεῖν, ἰώρακές τε νέαι λίνω· κοῖλαί τε κνημαπίδες βεβλημέναι. πὰρ δὲ χαλκικὰ πάθαι, πὰρ δὲ ζώματα πολλὰ ἐκ νυπαπίδες, τᾶν ἔστι λαθέσθαι, ἐπὶ δὲ πρῶτα πάντων ἔργον ἔστω μὴ τόδε.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, βιβλ. ιε.

Καὶ ὁ αὐθρειότατος δ' ὡσαύτως δὲ καὶ πολεμικὸς ποιητὴς Ἀλκμᾶν ἔφη. Κάσ' ἐ' ἐχεύατο μύρῳ ἀδὺ κατ' ἄκρα τρίχος ἄμμι.

ΣΑ-

ΣΑΠΦΟΥΣ.

ΠΑΡΑ ΤΩι ΑΘΗΝΑΙΩι, βιβλ. β.

Σαπφὼ δ' αὐτὸ τρισυλλάβως καλεῖ, Φασὶ δὴ ποτε Λήδαν ᾠὸν εὑρεῖν καὶ πάλιν, Ὠὸν πολὺ λευκότερον.

Παρὰ τῷ αὐτῷ βιβ. ια.

Ἐλθὲ Κύπρι, χρυσείαισιν ἐν κυλίκεσσιν ἀβρῶς συμμεμιγμένον γαλίαισι νέκταρ οἰνοχοοῦσα ταύτοισι τοῖς ἑτέρης ἐμοῖς μεκ σοῖς.

Παρὰ τῷ αὐτῷ βιβλ. ιβ.

Φυσικὸν δὲ δὴ καὶ τὸ τὰς οἰομένους εἶναι καλοὺς καὶ ὡραίους αὐθολογεῖν. ὅθεν καὶ τὸν τῆς Περσεφόνης αὐθολογεῖν λέγοντα. καὶ Σαπφὼ φησὶν ἰδεῖν αὐτὸ ἀμέργουσαν παῖδ' ἄγαν ἀπαλήν.

Παρὰ τῷ αὐτῷ βιβ ιε

Σαπφὼ δ' ὁμοίως ὕστερον τὴν αἰτίαν ἀποδίδωσι τῆ στεφανοῦσθαι ἡμᾶς, λέγουσα τάδε, Σὺ δ' ἐστεφάνοις ἀδίκως παρθένοις ἐραστὰς φόβαισιν ὀρπικὸς ἀνήλῳ σιυρράις ἀπαλαμαίσιν χερσίν. δύανται γὰρ πίλιτοι, ἐ χάλητες μάκαιρες μᾶλλον ὡστέρια στεφάνω, τοῖσιν δ' ἀσπρίφοντι.

Quæ poſtrema verba ſunt qui ita emendant, καὶ χάιρουσι μάκαρες μᾶλλον, ἀστεφανώτες δ' ἀσπρίφοντι.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, αὐτόθι.

Καί τοι Σαπφὼ, γυνὴ ὢσα καὶ ποιήτρια, ἡδέως ἀληθείαν ὕσα καὶ ποιήτρια, ἡδέως τὸ καλὸν τῆς ἀβρότητος ἀφιλεῖν· λέγουσα ὧδε, Ἐγὼ δ' φίλημι ἀβρόσυνα, καί μοι τὸ λαμπρὸν ἐρισπλία καὶ τὸ κάλον λέλοιπε.

Τὶς αὐτῆς Σαπφοῦς ἐπίγραμμα παρὰ τῷ αὐτῷ πάλιν ἐν τῷ ιγ.

-ᾗ δ' ἐμμένοισι φίλης ἐπὶ θ' ἁμέρᾳσι Ὠιδῆς αἰ λάδικαι φθεγξόμεθα στελίδες.

Οὔνομα σὸν μακέλαισιν ὁ Ναυκράτις ὧδε φυλάξει, Ἐσ τ' ἂν ἔτι Νείλᾳ ναῦς ἔφαλος γεγάνῃ.

ΙΒΥΚΟΥ.

ΠΑΡΑ ΤΩι ΑΘΗΝΑΙΩι, Δειπνοσοφ. βιβλ. θ.

Ἴβυκος δέ τινας λαθὶ πόρφυρας ὀνομάζει ἀλλ' ἐκ τούτων. Τᾶ μὲν πεζίλοισιν ἐπ' ἀκρεώτοισι ξανθοῖσι ποικίλαι πανέλοπες αἰολόδειροι πορφυρίδες καὶ ἀλκυόνες πανυσίπτεροι. Ἐν ἄλλοις δέ φησιν, Αἰσί μ' ὦ φίλε, ἃ με πανύπτερος ὡς ὄνοκ πορφυρίς.

Παρὰ τῷ αὐτῷ. βιβλ. ιε.

Μύρτα τε καὶ ἴα καὶ ἐλίχρυσος, μᾶλά τε καὶ ῥόδα καὶ περιναδάφναι.

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ.

ΠΑΡΑ ΤΩι ΗΦΑΙΣΤΙΩνι.

Ἀρτεῖς δ' ἦντ' ἀπὸ Λαδικήδας πέτρης, Ἐς πολιὴν κῦμα κολυμβῶ μεθύων ἔρωτι.

ΠΑΡΑ

ΠΑΡΑ ΤΩι ΑΘΗΝΑΙΩι,
Δειπνοσοφ. ιε

Επὶ δ' ὀρφύσι σελίνων σεφενίσκους θέμδοι, θαλείαν ἑορτὴν ἀγάγωμεν Διονύσῳ.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, ὠτόθι.

Τί μέλι πίτευς συείλων κοιλότερον σήθεα χρισόμενον μύρῳ.

ΒΑΚΧΥΛΙΔΟΥ.

ΠΑΡΑ ΤΩι ΚΛΗΜΕΝΤΙ.
παιδαγ. γ.

Οὐ γὰρ ὑπόκλοπον φορεῖ βροτῶν φωνὰ εἰπόντι λόγον * ἔφυ λέγειν σοφία.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

ΠΑΡΑ ΔΙΩΔΩΡΩι ΤΩι Σικελιώτῃ, βιβλιοθ. ἰσορ.
βιβλ ια.

Τῶν ὐ Θερμοπύλαις θανόντων δύκλειὸς μὲν ἀ τύχα, καλὸς δ' ὁ πότμος, βωμὸς δ' ὁ τάφος. ἀντὶ γόων τ' μνᾶσις· ὁ δ' οἶτος ἔπαινος. οὐδέποτ' ἂν τ' τοιοῦτον ὔτ' δύρὼς ὔθ' ὁ παν δαμάτως ἀμαυρώσῃ χρόνος αὐδρῶν ἀρετᾶν. ὁ δὲ σηκὸς οἰκητᾶν εὐδοξίαν Ἑλλάδος εἵλατο.

ΑΛΚΜΑΝΟΣ.

ΠΑΡΑ ΤΩι ΑΘΗΝΑΙΩι,
Δειπνοσοφ. βιβ. θ.

Καλοῶσιν τ' οἱ πέρδικες τὸν ὠοῖσιν κακκάβαν, ὡς κ' τὸν Αλκμάνος, λέγοντος ὅτως, Επῆκε δὲ κ' μέλος Αλκμᾶν. εὗρέ τε γλωσσόμυον κακκαβίδων ὄνομα στωθέμβρ.

Παρὰ τῷ αὐτῷ. βιβλ. ιε.

Καὶ πὶ εὐχόμαν φέρεσιν τόνδε ἐλιχρυσῳ πύλεω ἀκηράτων κυπέρω.

ΑΡΧΙΛΟΧΟΥ.

ΠΑΡΑ ΤΩι ΑΘΠΝΑΙΩι,
Δειπνοσοφ. βιβ. ισ.

Διονύσιο ἄνακτος καλὸν ἐξάρξαι μέλ' οἶδα διθύραμβον, οἴνῳ συκεραυνωθεὶς φρένας.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, βιβλ. ιε.

Τᾷ δὲ Ϝ μύργυ ὀνόμαπε τοῦτος Αρχίλοχον κέκρηκεν, λέγων, Οὐκ ἀν μύρεσι χρῶς ἰοῦσ' ἠλείφετο. Καὶ ἄλλαχοῦ δ' ἔφη, Εμυρίσμενος κόμας κ' γένος ὡς ἀν γέρων ἠρώσατο.

ΠΑΡΑ ΤΩι ΗΦΑΙΣΤΙΩΝΙ, καὶ παρὰ Δημητρίῳ τῷ Φαληρεῖ.

Πάτερ Λυκάμβα ποῖον ἐφεύρες τόδε;
Τίς σὰς παρήειρε φρένας;
Καὶ ἔπι,
Εὖτοι τοὺς ἄελλα δῆμος ἠγροίζετο,
Εν ᾗ Βατουσιάδης.

ΠΑΡΑ ΤΩι ΚΛΗΜΕΝΤΙ, Στρωμ. βιβλ. ς.

Ἡμβλακον, καί που πνὰ ἄλλον ἢ δ' ἄτη κιχήσατο.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, αὐτόθι.

Ερξω. ἐπὴτυμον γὰρ, ξυὸς αὐθρώποισι Αρης.

Παρὰ τῷ αὐτῷ αὐτόθι.

Νίκης δ' ἐν θεοῖσι πείσαλα.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, αὐτόθι.

Αλλ' ἄλλῳ ἄλλῳ καρδίλν ἰαίνει.

ΑΛΛΑ ΤΙΝΑ ΤΩΝ ΕΝΝΕΑ λυρικῶν μέλη, τοῖς ἔμπροσθεν ἐν τῇ ἐκδόσει παρατεθέντα.

ΑΛΚΑΙΟΥ.

ΠΑΡΑ ΤΩι ΑΘΗΝΑΙΩι,
Δειπνοσοφ. βιβλ. ιε.

Ε Καλοῦν δ' κ' οἷς παρεισδέοντο τ' τᾷ χιλοι σεφάνως, ὑποθυμιάδας, ὡς Αλκαῖος ἐν τύτοις, Αλλὰ αὐνὴ τωμβρ παρὰ τοῖς δέρμης περθέτω πλίκιας αὐτὰ παλαισθέρας.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, αὐτόθι.

Τὸ δ' χρίσασθαι τῷ τοιύτῳ ἀλείμματι, μυρίσασθαι ἔφησεν Αλκαῖος ἐν πολιάτραις λέγ τύτων, Μυρίσας συ[κατέκλασεν αὖτ' αὖτις λάβρα.

ΠΑΡΑ ΙΟΥΛΙΩι ΤΩι ΠΟΛΥΔΕΥΚΕΙ, ὀνομ. βιβλ. ι.

Διώκειν δ' αὐ ζῶτας κ' ἀποθνῄσκειν σκυλεύειν καλεῖσθαι, καὶ ἡ κατ' οἶκον σκυλεύειν γὰρ αὐ εἶναι μᾶλλον ἢ ἀποσκυλεύειν. τυχὸν δ' αὖτὸ κ' οἰκητήρια σκυλεύειν, καὶ χρηστήρια σκυλεύειν. τὸ μὲν Αλκαίῳ τῷ ποιητῇ εἰπόντος ἐν Πασιφάῃ, Καὶ νὴ μὰ Δί' ἄλλα σκυλεύεια. τὸ δὲ ἀπὸ τῆς χρήσεως ὀνομάσαι.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ εἰς Ιλ. θ.

Βληχρὸν γὰρ τὸ ἀσθενὲς, ὡς Αλκαῖος. Βληχρῶν αὐείμων ἀχείμωντοι πνοαί.

Εκ Ϝαῦθις εἰς Οδυσσείαν μ.

Τὰς δ' πασσὺς λίγα ψήφως ἀναγ πέντε. αἷς ἐπὶ πέντε γραμμῶν ἔπαιζον ἑκατέρωθεν, ἵνα ἑκάστος κ' πεπαιδιόντων ἔχῃ τὰς καθ' ἑαυτόν. Σοφοκλῆς, Καὶ πασσὰ πενταγράμμα κ' κύβων βολαί. παρεπεπίστο δὲ, φησὶ, δι' αὐτῶν κ' μίσον γράμμα, ὡς ἱερὸν νόμιζον. ὡς αὐτὸ ρω δηλοῦσθαι, ἐπεὶ ὁ νικῶμενος ἐπ' ἐκείνῳ αὐτὸν ἴστασθαι ἔμελλε. παρεμίαν, κινεῖν τὸν ἀφ' ἱερᾶς, λίθον δηλαδὴ, ἐπὶ τῶν ἀπηγορευμένων κ' ἐκάστης βοηθείας δεομένων. Σώφρων, Κινήσω δ' ἤδη κ' τὸν ἀφ' ἱερᾶς. Αλκαῖος δ' φησὶν ἐν πλήρεσιν, Νῦν δ' ἔτος ἐπικρέκ κινήσας τὸν πίρεως πυκινὸν λίθον. ἀλλαχοῦ δ' ἔτως. Αλκαῖος οὖν ἐν πλήρεσι ἔφατο, Κινήσας τὸν πίρεως πυκινὸν λίθον, κωμικοδιδάσκαλος ἐκεῖνος, ἐπὶ τὰ ἱερᾶς ὡς τε παρόδῳ χράψας τὸ πίρεως. Sic apud eũ πίρεως & πίρεως legitur.

Εκ τῶν αὐτῶν εἰς Οδυσσ. φ.

Λέγει δ' φασὶ, καὶ Αλκαῖος τὸ ἀσφαδίζειν μωίαν, οἷον, Οὐδὲ π μωμάομ' ἄλλο νόημα.

ΠΑΡΑ ΤΩι ΠΡΟΚΛΩι, ἐν τοῖς εἰς Ἡσίοδου ἔργα σχολίοις.

Εἰ δὲ κακὸν εἶπης, πέλαι κ' αὐτὸς μεῖζον ἀκούσης.

Ὁ κ) Ἀλκαῖος, Εἴ κ' εἴποις τὰ θέλεις, ἀκούσης τὰ κ' οὐ θέλῃς. κ) Ὅμηρος, Ὁπποῖον κ' εἴπῃθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσης.

ΣΑΠΦΟΥΣ.

ΕΚ ΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΝ Α-ελεσφώη χολίων.

Ημιτύβιον, αὐτὴ τὸ σουδάριον, ῥάκος ἡμιτρῖβὲς, λινοῦν τι οἷον σήμαιον. κ) Σαπφὼ, ἡμιτύβιον φυλάκων· ἢ δίκρωσον φακιόλιον.

Παρὰ Ἰουλίῳ τῷ Πολυδ. βιβλ. ζ.

Τὸ κάτυμμα ξύλον πεπεδάκτυλον. οἱ δ' ἱμάντες ἐπιζῶσαι. συνδάλιον γὰρ λῶ, ὑπόδησαι δὲ αὐτὸ Φειδίας τὴν Ἀθηνᾶν. ἐκάλουν δὲ αὐτὸ Τυρρίκιον οἱ Τυρρηνοὶ ὡς Σαπφὼ κ) τὰ ἔμβαθρα, ῥικνοὶ οἱ Τυρρηνοί. ὡς μὲν τοι τυρρίκιον, ὁ Σαπφοῦς μάσθλης, ποικίλος μάσθλης εἶπε, λύδιον κακὸν ἔργον.

ΠΑΡΑ ΜΑΞΙΜΩι ΤΩι Τυρίῳ, λόγῳ η.

Τὸν δ' Ἀρχιλόχου ἔρωτα (ὑβρισθὴς γὰρ) χαίρειν ἐῶ. ὁ δὲ τῆς Λεσβίας (εἰ τι χρὴ πιστεύειν τοῖς νέοις ἀκούειν) τί αὖ εἶη ἄλλο ἢ ἡ Σωκράτους τέχνη ἐρωτική; δακρύσας μοι τὸν κ) ζωντὸν ἐκάτερος φιλίαν, ἡ μὲν, γυναικῶν, ὁ δ' ἀρρένων, ἐπιτηδεύσας. ἐγὼ γὰρ πολλῶν ἐρῶν ἔλεγον, κ) τοῦτο πάντως ἀλίσκεσθαι τῶν καλῶν. ὁ, τι γὰρ ἐκείνῳ Ἀλκιβιάδης ἐ Χαρμίδης κ) Φαῖδρος, τοῦτο τῇ Λεσβίᾳ Γύριννα ἐ Ατθὶς κ) Ανακτορία· ἐ ὁ, τι τῷ Σωκράτει οἱ αὐτὴ τέχνοι, Πρόδικος κ) Γοργίας ἐ Θρασύμαχος ἐ Πρωταγόρας, τοῦτο τῇ Σαπφοῖ Γοργὼ κ) Ανδρομέδα, νῦν μὲν ἐπιλιμᾶ ζώσας, νῦν δὲ ἐλείχθ, ἐ ἀρωνδύεται αὐτῇ ἐκείνα τὰ Σωκράτους. τὸ Ἴωνα χαίρειν φησὶν ὁ Σωκράτης· πολλὰ μοι τὸν Πολυαράκτου πῶδα χαίρειν, Σαπφὼ λέγει ὑπερπέτεσθαι φησὶν ὁ Σωκράτης Αλκιβιάδη, οὐ πολλῶ ἐρῶν, πρὸ νηπίου τὸ ἱκανὸν εἶναι πρὸς λόγους σμικρόν μοι πῶς ἔπαθεν κ) χαλεπόν, Σαπφὼ λέγει. καμμοδεῖ χῆνά που ἐ καλλίκλιστι σοφιστὰ· κ) αὖτη, τὶς δὲ ἀχροιῶπις ἐπιμμύκα τιλῶ. τὸν ἔρωτα φησὶν ἡ Διοτίμα τῷ Σωκράτει ὑπὸ πηδᾶ ἀπὸ ἀκάλυβον τῆς Αφροδίτης κ) θεράποντα εἶναι· λέγει που κ) Σαπφοῖ ἡ Αφροδίτη οὐ ἄσκωπτ, σύ τε καλὸς γεράσσαν ἔρως, ἐ Διοτίμα λέγει ὅτι πάλλ' μὲν ἔρως δύπορος, ἀπὸ δυνήσκει δ' ἄπρως· τὸ τοιοῦτον ξυμμοδοῦσα εἶπε γλυκύπικρον ἐ ἀλκισίδωρον. τὸν ἔρωτα Σωκράτης σοφιστὴν λέγει, Σαπφὼ μυθοπλόκον. ἐκβακχεύειν ἐπὶ Φαίδρῳ τὸν δ' ἔρωτος· τῇ δ' ὁ ἔρως ἐπίναξις ὡς φρένας, ὡς αὖτεμος κατ' ὄρος δρυσὶν ἐμπεσών. αὖθις πίστει τῇ Σωκράτους ὁ δυσερωτὴς ὅτι ἀπεδύνησκεν. ἡ δὲ τῇ θυατρί. ὁ γὰρ θέμις σὺ μουσοπλοῦν οἰκίαν θρῆσον εἶναι· σὺκ ἄμι πρέπει τόδε.

ΕΚ ΤΩΝ ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ εἰς Ὁμήρου Οδυσσ. χ.

Ιστέον δ' ὅτι πλὴν τῶν ῥήσεων ῥήξω ἔρρηξα παρακεκινδύνευκα τὰ ῥάκεα γίγνονται τροπῇ δ' ἡ εἰς α ἐ τὸ θαλάσσης εἰς ψιλὸν, κ) ὅτι τὸ ῥάκος βρῶκος φασὶν οἱ Αἰολεῖς, ὡς σὺ τοῖς εἰς τὴν Ιλιάδα πλατύτερον γέγραπται χρῆσις δ' τοιαύτη παρὰ Σαπφοῖ ἐστιν, πῖς δ' ἀχροιῶπις θέλγει νόον, σὺκ ἐπισταμένη τὰ βρόκεα ἕλκειν ἐπὶ τὸ σφυρῶν; ἤγουν, ποίη γυνὴ χαλεπὴ ἐζωσμένη ἀχροικώτερον, ἐφέλκει) ἔρωτας;

Εκ τοῦ αὐτοῦ εἰς Ιλιάδ. ν.

Ἐπ ἐρεσίνθων μνεία κ) παρὰ Σαπφοῖ, ἐν τῷ, Χρύσοι ἐρέσινθοι ἐπ' αἰόλων ἐφύοντο. λέγει δ' (φασὶ) χρυσείους ἐκεῖνα ἐρεσίνθους τοὺς κ) πύξου ὠχρούς. ὡς δηλοῖ κ) ὁ εἰπὼν ὡς κρείττους οἱ λευκοὶ τῶν μελάνων κ) οἱ πυξοειδεῖς

ΠΑΡΑ ΓΑΛΗΝΩι ΕΝ ΤΩι ΠΕΡΙ ΤΕΧΝΗΣ.

Ἄμεινον οὖν ἐστιν, ἐγνωκόσι τὴν μετρικὴν ὧραν τοῖς ἡδυσμοῖς αὐτοῖς ἐοικυῖαν, ὀλιγοχρόνιόν τε τὴν τέρψιν ἐργάσασθαι, ἐπαινεῖν τε κ) τὴν Λεσβίαν λέγουσαν,

ὁ μὲν γὰρ κάλος, ὅσσον ἰδεῖν πέλεται· ὁ δὲ κ' ἀγαθὸς, αὐτίκα ἐ κάλος ἔσσῃ.

ΣΤΗΣΙΧΟΡΟΥ.

ΕΚ ΤΩΝ ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ εἰς Ὅμηρον.

Το δὲ, Επί κεν ὑλαγμὸν ἀκούσῃ, κύνες ἀράφουσιν, Επὶ κυνηλασμὸν ἀκούσῃ, ἀφὸ τὸ ἀράψαι που Στησίχορον, Απρισίως κυνηλασμόν.

ΠΑΡΑ ΤΩι ΠΛΑΤΩΝΙ ἐν Φαίδρῳ.

Οὐτωσὶ τοίνυν ὦ παῖ καλὲ ἐννόησον· ὡς ὁ μὲν πρότερος λόγος Φαίδρᾳ τῷ Πυθοκλέους Μυρρινουσίῳ ἀνδρὸς· ὃν ἦ μέλλω λέγειν, Στησιχόρου τοῦ Εὐφήμου Ἱμεραίου, λοιπὸς ἦ ἄδε· Οὐ σὺκ ἔστ' ἔτυμος ὁ λόγος ὃς ἂν παρόντος ἐραστοῦ τῷ μὴ ἐρῶντι μᾶλλον φῇ δεῖν χαρίζεσθαι. διότι δὲ ὁ μὲν μανίαν τις, ὁ δ' σωφροσύνη.

ΠΑΡΑ ΙΩΑΝΝΗ ΤΩι Τζέτζη ἱστοριῶν α.

Τάττει τοῦ Στησιχόρου μέλη· ὑπάρχει τόδε,

Παλλάδα τοξοπλόκλινα κλήζω, πολεμαδόκον, ἀγναν,

Παῖδα διὸς μεγάλα δαμνοπόλοι.

* ἄϊσον παρθένον.

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ.

ΠΑΡΑ ΤΩι ΑΘΗΝΑΙΩι, Δειπνοσοφ. βιβλ. ια.

Εκάλουν δὲ κ) οἱ σὺν Θεμιστοκλεῖ τὸν πέλεκυν σεφήνους, ὡς Δημοχάρης ἐν τοῖς περὶ Ἀναξιμάνδρου, ὡς Αλκαῖος ὁ τύραννος, Αλλὰ καὶ ἡ τιμὴ ἐπὶ τοῖς δέρασι τοξότης πολεμικῶς αὖτα πελεκεῦσα κ) Ανακρέων, Πλέκων δ' ὁ τοῦ Δημοχάρους ἐπὶ τοῖσι λοπάσι ἔλεγεν.

Παρὰ τοῦ αὐτοῦ. αὐτόθι.

Εν τοῖς Σαμιακοῖς νόσημα σύρηκες [ὁ Αχιλλεὺς ὁ μύρων ἐπὶ Δαμοίτᾳ ἐπὶ ἡδυπαθείᾳ οἱ Λυδοί,

καὶ τὸ παρ' Ἀνακρέοντι λυδοπαθὴς ἀκούσιν ἐπὶ τῶ ἡδυπαθής.

ΠΑΡΑ ΤΩι ΑΜΜΩΝΙΩι, ἐν τῷ περὶ ὁμοίων Ε Δημοφόρων λέξεων.

Ἐπιδόντος δ' ὁ μοχθηρὸν ἔχων φήμιλο. Ἀνακρέων ἐν τῷ β'. Καὶ μ' ἐπιδόντον καὶ γείτονας ποιήσεις. τοῦτον δ' ἔνιοι τῶν ποιητῶν ἐπίσωφατον καλοῦσι.

ΠΑΡΑ ΜΑΞΙΜΩι ΤΩι Τυρίω, λόγω. η.

Ἡ δὲ τοῦ Γηΐου σοφιστοῦ τέχνη τοῦ αὐτοῦ ἤθους καὶ τρόπου. καὶ γὰρ πάντων ἐρᾷ τῶν καλῶν, καὶ ἐπαινεῖ πάντας. μεστὸν δ' αὖ τὸ ἄσμα τῶ Σμέρδιος κόμης, Ε τῶν Κλεοδέλας ὀφθαλμῶν καὶ τῆς Βαθύλλα ὥρας ἀλλὰ κἀν τούτοις τῶι σωφρονιστῶι ὀρᾷ. ἔρασμιή τις σώνεκα, φησί. χαρίεν γὰρ ἔχει ἦθος, καὶ αὐθις, καλὸν εἶναι τῷ ἔρωτι τὸ δίκαιον, φησί. ἤδη δέ που Ε τῶι τέχνῳ ἀπεκαλύψατο. ἐμὲ γὰρ λόγων εἵνεκα παῖδες αὐ φιλοῖεν. χαρίεντα μὲν γὰρ διδῶ, χαρίεντα δ' οἶδα λέξαι. τοῦτο καὶ τὸν περὶ Σωκράτους Ἀλκιβιάδην ἔλεγχον, εἰκάζων αὖ τῶι χαρίεντι τοῖς Ὀλύμπου Ε Μαρσύα αὐλήμασι τίς ἂν ὦ θεοὶ μέμψαιτο ἐρασθῆναι τοιοῦτον αὐλητοῦ Τιμόκρεω;

ΕΚ ΤΩΝ ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ εἰς τὸν Ὅμηρον.

Νιόβης δ', ὁ τελεία ἔλαφος, ἀλλ' ὀνειαῖ βορᾶι δηχμῶι. διὸ καὶ ὁ Δημοσθένης περιφέρεται ἐπὶ γαστρὸς, Τέκνος ἐλάφοιο ταχείης, τοῦτ' ἔστιν, ἡ πάχος ἐξαίρετον ἡ φύσις ἐφιλοπημάτησε εἰς δαπάνην αὐτῶι τὸ ἐπιβάλλον. φέρεται δὲ καὶ Ἀνακρέοντος χρῆσις αὕτη, Οἷά τε νιόβην νιοθηλέα γαλαθηνόν.

Ἐκ τοῦ αὐτοῦ, αὐτόθεν.

Φέρουσι δὲ εἰς ὁμοιότητα καὶ Ἀνακρέοντος Β, Καὶ δ' ἐλοπὸς ἐχίδνη, αὐτὸ τοῦτο κατορθοῦσα τὸ ἰκμαῖον.

Ἐκ τῶν Ε αὐτοῦ. εἰς Ὀδυσσ.

Ἐκ τοῦ κνῶ καὶ τὸ κνίζω, ἤγουν ἐξεπιπολῆς καὶ ἰσχνῶς καθαίρω. ἀφ' ἅπερ ὁ μόνον ἡ κνῖζα, ὡς καὶ αὐτὸ ἐν ἄλλοις κεῖται, ἀλλὰ καὶ ἡ κνίζα, ὡς ῥίζω ῥίζα, Ἀνακρέων, Κνίζη τις ἤδη Ε πέπερι γίνομαι σὺν Δημητριακοῖσι

Παρὰ τῷ αὐτῷ, εἰς Ὀδυσσ. φ.

Εν δ' τῶ, Μύθου ἐπαιγισίλω, οἱ παλαιοὶ μῦθον μὲν σύνηθες ἰδίως τῶι ῥαίσιν λέγουσιν. ἐπὶ καὶ Ἀνακρέων τὸν ἐν Σάμῳ ἥλων εἰπὼν σασιασθὲς, Μυθηταὶ δ' ἐννέα, φησὶ, διέπουσιν ἱερὰν ἄκυν. αὐτὸ τοῦτο σασιασμὸν ἐπίρρητον.

ΠΑΡΑ ΤΙΝΙ ΑΝΩνύμῳ.

Ἐγὼ δὲ περὶ τοῦ Ἀνακρέοντος μούσης ὡς ἐν κατακλασικοῦ μοίρᾳ ὑποτεταγμένου τῇ ἑορτῇ καὶ ἄμμι ἔλεγε,

Θεὰων ἀνάσσετε Κύπρι,
ἵμερος κραίνετε χθονίων
γάμοις βιότοιο φύλαξ,
ὑμέναις λόγοις λιγαίνω,
ὑμέναις ἠχὶς κυδαίνω,
ἵμερον γάμου Παφίης.
δέρκεσθ' τῶν νεανῶν, δέρκεσθ κοῦροι· ἔρρετο μή σε φύγῃ πέρδικος ἄγρα.
Στεφάνοκλεις φίλος Κυθήρης,
Στεφανόκλεις ἀνὴρ Μυείλλης.
ἰδοὺ τῶν φίλων γνωσιμαχεῖ· κρημάσει, πέρδιξ, λάμπε

ῥίδην

ῥόδον αὐθίων ἀμάτων,
ῥόδον ἐν κόραις Μυείλλα.
ἠέλιος τὰ σέθεν δέμνια φαίνῃ,
κυπάρισσος πεφύκῃς σὺν ἐοὶ κήπῳ.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

ΠΑΡΑ ΤΩι ΑΘΗΝΑΙΩι, Δειπνοσοφ. βιβ. ις.

Ἀπίων ἐν τῷ περὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς Δημοκλείας φησὶ τὸν στέφανον πάλαι κρωνὸν καλέμμον. διὸ τοὺς χορηγοὺς ἐν τοῖς θεάτροις αὐτῷ χρῆσθαι. αὐτούς τε περικειμένους καὶ ἐπὶ τὸν στέφανον ἀγωνιζομένους· καθὼς ἐν τοῖς Σιμωνίδου ἰδίοις ἐστὶν, ἅπερ καλλιμβόην, Φοῖβος ἐσάγητε Τυνδαρεὶδησιν ἀοίδησιν, ἅμιτροι τέτριγες ἐμίμψαντο κρωνάς.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, αὐτόθι.

Αἰσχύλος δ' ἀμυμώνην αὐτὸν Δημοφίλων φησὶ, Κἀγὼ μὲν ὡς σὰς βακχάρεις τε καὶ μύρα. καὶ Σιμωνίδης.

Κ' ἠλιφόμιλω μύρισι καὶ θυώμασι καὶ βακχάρει.

Ἐκ τοῦ Εὐσταθίου εἰς Ὅμηρον.

Ἐπίχαρμος δ', φασὶν, καὶ αὐτὸς Δημοῦ τ' ἐλεγεῖον ὅσον ὁμοίως τῷ Ἰθύμῳ, ἐν τῷ, ὥσα χανὸς. Ε Σιμωνίδης δὲ τῷ, Οἷόν τε χιὼς ὅσον Μιλησίοις.

ΠΑΡΑ ΠΛΑΤΩΝΙ πολιτ. α.

Λέγε δή, εἶπον ἐγὼ, σὺ δ' ὃ τοῦ λόγου κληρονόμος, τί φὴς τὸν Σιμωνίδην λέγοντα, ὀρθῶς λέγειν δοκοῦντα; Ὅτι, ἦ δ' ὅς, τὸ τὰ ὀφειλόμενα ἑκάστοις ἀποδιδόναι δίκαιόν ἐστι.

ΠΑΡΑ ΙΩΑΝΝΗ ΤΩι Τζιτζῆ ἱστορικῶν χιλιάδι α.

Τοῦτον [τὸν Ὀρφέα] φασὶ τῇ μουσικῇ θέλγειν Ε λίθους θέλγειν,
Ὡς γράφει που περὶ αὐτοῦ Ε Σιμωνίδης ἔτω,
Τοῦ καὶ ἀκρίσιοι ποτῶντ' ὄρνιθες ὑπὲρ κεφαλᾶς·
Ἀνὰ δ' ἰχθύες ὀρθοὶ κυκλοῖεν ἐξ ὕδατος ἄλμεντο
Καλᾷ σὺν ἀοιδᾷ.

Παρὰ τῷ αὐτῷ αὐτόθι.

Οὗτος δ' ὁ παῖς Υάγνιδος τὸν Ὄλυμπον διδάσκει.

Ἐλίζων δ' οἷς κρείττοσιν, ὡς ἔφη ὁ αὐτήρεθη.

Τῶν δ' ἕλεν τοιοῦτον φησὶν ἄσμα Σιμωνίδης.

Χρυσᾷ δ' αὐγλήεντ' ἀσπίδα θέσθαι ἀμφιδασείας
Κόρυσας, καὶ τόμα λάβρον ὀπιθοδέτοισιν ἱμᾶσιν.

Παρὰ τῷ αὐτῷ. αὐτόθι.

Οὗτος ὁ Κεῖος Σιμωνίδεω ἐστὶ σωτὴρ,
Ὃς καὶ πεθνειὼς ζῶντι παρίσχε χάριν.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, αὐτόθι.

Ἐξ ἐπὶ πευτήκοντα Σιμωνίδη ἤγαγον ἵππους
Καὶ τρίποδας. θνήσκεις δ' ἐν Σικελᾷ πεδίῳ.
Κεῖνο δ' μνήμιλον λείπεις, Ἕλλησι δ' ἔπαινον,
Εὐξυνίστε ψυχῆς σῆς ἐπιγλυκερῷ.

Alia Simonidis carmina elegiaca vide in anthologia epigrammatum, & alibi.

ΑΛΚΜΑΝΟΣ.

ΕΚ ΤΩΝ ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ εἰς Ὅμηρον.

ΠΑροξυνάς δὲ ἐλήσας τὸ λήθιον ὁ Δίδυμος, ἀποτρεῖ αὐτὸ καὶ ἐκ τῶν παροδίων ὡσεὶ ἐξαμβλοῦν ἐπεί φησι Λήδας τὸ τοιοῦτον, ὁ Δωριεῖς Λάδας φασίν. ὡς Ἀλκμὰν, Λάδος ἐμβάλ᾽ ἀκάλεν. ἤτοι, λήθιον ἐσθίουσι σύες.

ΑΡΧΙΛΟΧΟΥ.

ΠΑΡΑ ΤΩι ΑΜΜΩΝΙΩι ἐν τῷ περὶ ὁμοίων καὶ διαφόρων λέξεων.

ΟΜὲν γὰρ αἶνός ἐστι λόγος καθ᾽ αὑτὸν πόλησιν μυθικὸν ἀπὸ ἀλόγων ζώων ἢ φυτῶν, ὡσὲ ἀνθρώπους εἰρημένος, ὥς φησι Ἀρίστιος Ταρσεὺς ἐν τῷ περὶ τῶν παροιμιῶν· οἷον ἀπὸ μὲν ἀλόγων ζώων, ὡς παρ᾽ Ἀρχιλόχῳ,

Αἶνός τις ἀνθρώποισιν ὧδ᾽, ὡς ἀρ᾽ ἀλώπηξ τέκ᾽ ἀστὸς
Ξειωνίλιον ἔθεντο. καὶ τὰ ἑξῆς. καὶ πάλιν ὅταν λέγῃ,

Ἐρέω δὲ τοῖσιν ὑμῖν αἶνον ὦ Κηρυκίδη,
Ἀχυρμὸν σπυρίδι
Πίθηκος ἦσι θηρίων ἀπηκριθεὶς
Μοῦσος ὡς ἐχάλκιον.

Τῷ δ᾽ ἄρ᾽ ἀλώπηξ κερδαλῇ συμβώσετο,
Πυκνὸν ἔχουσα νόον.

ΠΑΡΑ ΙΩΑΝΝΗ ΤΩι ΤΖΙΤΖΗ ἱστορικῶν χιλιάδι ω.

Τλώϊλα καὶ Λίνκι χαῖρε ναῦαξ
Ἡφαίστου,
Αὐτός τε Ἴολλος, αἰχμητὰ δύω.

HENRI-

HENRICVS STEPHANVS
LECTORI S.

QVum varia, quibus distineor, occupationes e medio studiorum cursu me reuocassent: nec quod illis eripere tempus poteram, ad seria tractanda satis esset: interim quod dabatur, accipiens, eas Anacreontis Odas, quas iam ante Gallicas feceram, in aliquot amicorum gratiam Latine quoque aggressus sum vertere. Iam vero extremam manu operi impositam, quum eo rem deductam viderem, vt qua meis intimis dicaueram, cum externis etiam communicanda forent: quo plures huius mei laboris futuri essent particeps, eo maiorem cautionem & diligentiam adhibendam mihi existimaui. Feci itaque non inuitus, vt qua vertendo hoc poeta, tanquam aliud agens, obseruaram, ea in commentariolum redigerem: quo tum mea interpretatio, vbi alicubi rationem tibi redderem: tum etiam in locis difficilioribus labore meo tuum aliqua ex parte sublenarem. Vale: si quid nouisti rectius istis, Candidus imperti: si non, his vtere mecum.

HENR. STEPHANI OBSERVATIONES maiores in Anacreontis carmina.

PAGINA 47. Θέλω λέγειν Ατρείδας. In altero exemplarium, nimirum in eo quod in libro, id est cortice, scriptum reperi, primum locum occupat hæc oda: & recte, meo quidem iudicio. Proponit enim in hac versuum suorum argumentum: idque, lepido vtens commento, quo se quodammodo excusare velle videtur. Cui non dissimile illud est a quo primum Amorum librum exorsus est Ouidius, vt enim hic in lyram suam, ita ille in Cupidinem culpam reiicit: vbi ait, Arma graui numero, violentaque bella parabam Edere, &c. Idem in 3. duobus versibus hoc ipsum complexus est, hoc modo, Quum Thebæ, quum Troia foret, quum Cæsaris acta, Ingenium mouit sola Corinna meum. Anacreon quoq; Atridas quum dicit, Troiana bella: quum Cadmum, Thebana intelligit. nam respondent hi duo primi versus illis, Σὺ μὲν λέγεις τὰ Θήβης, Ὁ δ' ἐμὸς Φρυγῶν αὐλός.

Χαίρειτε λοιπὸν ἡμῖν Ἥρωες. Ouid. Elegia 1. lib. 2. Amorum, quum dixisset, Ausus eram (memini) cælestia dicere bella, &c. ita tandem claudit elegiam, -heroum clara valete Nomina: non apta est gratia vestra mihi.

Λέουσι χάσμα ὀδόντων. In cortice propemodum fugiebat oculos hoc verbum χάσμα, sed in altero exemplari facile legebatur. Hoc autem vocabulo vtitur & Plutarchus eodem modo, quum ait, Ἀφ' ἑτέρου θηρίων ἡ ἄρκτος ἥκιστα διεδίετο τὰ δίκτυα, καί τοι καὶ ἀλώπεκες διεδίουσι. πότερον οὖν δώσετε τὰς ὀδόντας ἔχουσα τῷ χάσματος, ἥκιστα πρὸς τὰ λίνα ἐξικνεῖται προσιοῦσιν ἢ τὰ χείλη Λέοντος καὶ μέγεθος Hiatum appellant etiam Latini. ὀδόντων autem videtur dixisse pro στόματος, quia dente maxime timendus est leo. vnde Alcibiadi quum obiecisset quidam, δάκνεις ὡς ἡ γυναῖκες, ὦ μδμουῶ, εἶπεν, ἀλλ' ὡς οἱ λέοντες.

Τοῖς αὐθάδεσι φρόνημα. Interpretatus sum φρόνημα, prudentiã: vt idem sit hoc loco quod φρόνησις. nam quis nescit eam viris esse peculiarem, nec in muliebre ingenium cadere eam vim ratiocinandi quæ in viros? non sum tamen interim ignarus φρόνημα etiam animi magnitudinem & ferociam significare. Sed quorsum

sum istuc? præsertim quum multæ feræ magnos gerant spiritus: omnium autem maxime leo ipse, qui etiam magnanimus propterea dicitur a poetis. Sed & Phocylides quum enumerasset ea quæ a Deo animantibus ratione carentibus tributa sunt, concludit, λόγος δ' ἔρυμα ἀνθρώποισι.

Γυναιξὶν οὐκέτ' εἶχεν. non iam poterat δωῦναι φρόνημα, vel φρεμ iam vni dono datam, alteri donare non posset: vel quod mulierum leui & mobili ingenio non satis hoc munus conueniret. Ego vertiad verbum, vt ambiguum sensum retinerem.

Στρέφεται δ' ἄρκτος ἤδη. Hom. Odyss. 1, de Vlysse loquens,

-ἀδέ οἱ ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτε,
Πλησάμενος τ' ἐσορῶν καὶ ὀψὲ δύοντα Βοώτην,
Ἄρκτον θ' ἣν καὶ ἅμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσι,
Ἥ τ' αὐτοῦ στρέφεται, καί τ' Ὠρίωνα δοκεύει,
Οἴη δ' ἄμμορος ἐστι λοετρῶν ὠκεανοῖο. Ouid. lib. 1. Trist.

Iamque moræ spacium nox præcipitata negabat, Versaque ab axe suo Parrhasis Arctos erat.

48 Κῷ μεῦ χρόις ὀνείρους. Non est αὐακόλεθος oratio imitatur enim vulgarem sermonis formam, perinde ac si dicat, Quis pulsat fores? certe tu, quisquis is, intempestiue aduenis. interturbabis enim mea somnia. vt alibi dixit, Τί μου καλῶν ὀνείρων Ἀφῆρπασας Βάθυλλον. Est autem κῷ μεῦ χρόις, pro καὶ χρόις. vt alibi, αὐὰ δ' ὑθὺ λύχνον ἅψας. &, αὐὰ δ' ἄκλιστα καχάζων, pro αὐακαχάζων. nam tmesi frequenter vtitur.

Εσορῶ φέρητε τόξον. Scio dici posse βρίφος φέρητε τόξον, eo modo quo dicitur πίνον φίλει, vt non vocis, sed significationis ratio habeatur. Verum quia μὲν particulam solet & debet sequi δὲ, lego φέρον δὲ quod enim dicit, est eiusmodi, Fores tandem meas aperui: & puerulum quidem conspicio, (quem ille mihi se esse dixerat) sed huius modi, qui arcu & pharetra iunctus esset, alasque gestaret.

Παρὲκ δ' ἰσίλω κυδίσας. Recte ἰσίλω Ionice, nec mutari debet.

Τόδε τόξον ἰσί μοι νῶ. Si pro ἰσί, legamus εἴ π, interpunctio esse debet post τόξον, non post verbum προέστωμεν, vt sit, προέστωμεν τόδε τόξον, ἅ π μοι νῶ βλάβεται, &c. Alibi tamen sine casu vsus est eodem verbo, vbi ait, ὁ δ' ἔρως, τόδ' ἐστὶν, εἶπε, Βαρὺ, προέστας νοήσῃς.

Καχάζων. Sic vet. non καγχάζων, quod versus non recipit. nec Latini γ retinent, quum Cachinnor dicunt.

Ολίγη ἔκεισό μεθεν Κόνις ὀστέων λυθέντων. Sic in quodam epigram. -ἐν δ' ἀχέροντι Οστία δ' ἀποδὴ παρθένε κεισόμεθα.

49 Ῥόδον ἔαρος μέλημα. Hic noue positus est tribrachys anapæsti loco, ita tamen legere malim quam inuerso ordine, ἔαρος ῥόδον μέλημα. Nam facile adducor vt credam hunc pedem fuisse admissum a poeta, dum captat leporem illum qui est ex eiusdem principii repetitione, qua mirifice gaudet: vt alibi,

Τὸν ἐφόρητον χορείας, Τὸν ἅλως πολυωπὸς μολπάς,
Τὸν ὁμότροπον ἔρωτι, Τὸν ἐρώμορον Κυθήρης. quibus alios quatuor subiungit, qui & ipsi initium idem habent.

50 Καῖς κιστοῖσι βρίμοντες. Quibusdam legendum videtur καῖσκίστοισιν vno verbo, id est κιστῷ κεκαλυμμένοις. quorum ego iudicium sequor. sed participium βρίμοντες mihi suspectum est.

Καῖς πηκτίδων ἀθύρων Προκόπ. Legitur & mutato ordine, ἀθύρῳ σοφοχέων.

51 Ἐξέλοιπε δὲ φιλῆσαι. Nemini scrupulum hic locus iniiciat. nam constat particulam δὲ ob φ sequens hic produci, quemadmodum & in illo versu, Χ' ὁπόσα φέρουσιν ὧραι. in illo item, Ῥόδα φέρουσιν ὧρῃ.

Τίς ἐσσι, σοὶ μέλει δέ. Crediderim ego hic legendum, τί δ' ἐσσι σοὶ μέλημα. vt apud Theocritum initio eidylii 44. cum alter dixisset, ὡς χρόνιος, respondet alter, χρόνιος, τί δέ τοι τὸ μέλημα.

Καὶ νῶϊ οἷας ἐκείνας. Suspicor legendum ὁρᾷς, vt sit δεικτικῶς prolatum per parenthesin.

Καὶ δένδρεσι κωδίζειν. Potest huiusmodi datiuis addi litera ν, potest & prætermitti. Idem dictum puta de similibus locis vt, οὐ ὄρεσι βοῶντα. Item, τί δ' ἄστρασι βοᾶτε. & siqui sunt alii. Memini enim me legere apud quendam Grammaticum huiusmodi datiuis non adscribi plerunque ν, ne duriorem efficiat orationem. intelligi tamen potentia, vt illi loquuntur.

Καὶ δεσπότῃ Ἀνακρέοντα Περοῖσι συγκαλύψω. Vide num legendum sit, κῇ δεσπότῃ ἐμοῖσι Περοῖσι συγκαλύψω. aut si non ἐμοῖσι, aliquid simile postulet locus. nam accusatiuus hic Ἀνακρέοντα videtur ex scholio irrepsisse.

52 Τὸ πυχθὲν σκιρτίωμεν. Legitur & πυχτέν.

Λέγουσιν αἱ γυναῖκες. Palladas hanc Anacreontis odam suam fecit, mutato tantũ genere carminis. extat enim hoc illius epigr.

Γηραλέον μὲ γυναῖκες ἀποσκώπτουσι λέγουσαι
εἰς τὸ κάτοπτρον ὁρῶν λείψανον ἡλικίης.
ἀλλ' ἐγὼ εἰ λάβοιμι φορίω τρίχας, οἷα μελαίνας,
οὐκ ἀλέγω, βιότου πρὸς τέλος ἐρχόμενος.
καὶ δόμεις ἦ μύροισι κὴ ὀπιθίοις στεφάνοισι,
τῷ βρομίῳ πωίων φροντίδας ἐκβαλίας. Quod

Quod dixit Anacreon πὰρ πρπὰ πωίζειν, latius a Palladâ explicatum est, Sed ita tamen vt vim verborum non expresserit. Horatius eodem fere modo dixit, Amori dare ludum. Ouidius hoc vocat Ludere. Ego verti, Vacare amoribus iocisque, secutus quendam ipsius Horatii versum, quem ex Mimnermo transtulit.

Εἴτ' οὖσιν εἴτ' ἀπῆλθον. Mira est ἀφέλεια τοῦ λόγου in hoc poeta. vt hic vides in verbo ἀπῆλθον. In nullum certe melius quam in hunc illud Fabii quadrare possit, Esse in hoc quandam iucunditatem inaffectatam, sed quam nulla affectatio consequi possit. Vnde & Horatius vere de ipso pronunciauit, Qui persæpe cauæ testudine fleuit amorem Non elaboratum ad pedem. Quotquot ergo dulcedini & suauitati orationis studuerunt, huius tanquam optimi magistri, vestigia ita secuti sunt, vt ne a verbis quidem eius discedere voluerint. Ac ne longe abeam, hoc verbum ἀπῆλθον eo sensu passim apud illos reperies: sed in præsentia mihi ex multis vnus ille locus succurrit,

-ὅπου σοῦ τὸ σφοσπον ἀπῆλθε Κεῖνο τὸ τ' λύγδου βάσκανον λειότερον.

Τί σοι θέλεις ποιήσω, Τί σοι λάλη χελιδών. Agathias Scholasticus hanc odam est in suo epigrammate imitatus, cuius initium est,

Πᾶσιν ἐγὼ τλῶ νύκτα κινύρομαι, οὗ τε δ' ἐπάλθῃ
ὄρθρος, ἐλιννδόμαι μικρὰ χαμαιζόμενος,
ἀμφιβαλὲ τί ζῆσι χελιδόνες, &c. Nam quod dixit Anacreon, ἀπορθρίαισι φωναῖς, dicit ille, οὗτε δ' ἐπάλθῃ ὄρθρος. & pro, Τί μοι καλῶν ὀνείρων Ἀφήρπασας Βάθυλλον, dicit,

Βαιὸν ἵνα κνώσοιμι· ἴσως δὲ τις ἤξει ὄνειρος,
ὅς μοι ῥοδωνῆτιος πήξεται ἀμφιβάλοι. Erat autem Ῥοδώνη eius amica. Hæc obseruatione sunt digna, & vt ipsi discamus caute imitari veteres, & siquid apud illos occurrat, quod in rem nostram sit, ita in vsum nostrum illud vertere, vt non aliunde tamen petitum, sed domi natum videatur.

54 Οὔ μοι μέλει Γύγαο Τᾶ σάρδιων ἀνάκτος. Dicitur &, σάρδις σάρδιων, & σάρδις σαρδίων, vt in quondam epigrammate, Σάρδις αἰ τοπάλαι Γύγαο πόλις. Potes igitur hic legere σαρδίων. si magis tibi probatur: nam vtraque lectio reperitur.

Οὐδ' αἱρέει με χρυσός. Legitur & sic, οὐδ' ἁλέ πω με χρυσός.

Λέγηται μὴ δεῖπνειν. Legendum videtur aut μηδὲ πίνειν, aut μὴ ὑπὲ πίνειν pro μὴ ἐπὶ. vt ἢ πὲ dicitur pro ἢ ἐπί.

Τὸν

Τὸν ἄργυρον τορεύσας. Legitur & τορεύων. nescio autem cur lib. 2. Epigramm. Græcorum coniungatur hæc oda cum superiore, cuius initium est, Οὔ μοι μέλει Γύγαο. Nam in veteribus libris eo est collocata loco quo hic vides: & Gellius seorsum ab altera hanc citat lib. 19. vbi quærit ecquis Latinorum poetarum tam fluentes carminum delitias fecerit.

Ποίει δέ μοι κατ' αὐτό. Legitur &, Καὶ μὴ ποίει κατ' αὐτό.

Τί πλειάδων μέλει μοι, Τί δ' ἄστρων Βοώτεω. Legitur & sic, Τί πλειάδων μέλει μοι, Τί δ' ἀστέρος Βοώτεω. Sed prior lectio magis mihi placet, quod respondeat superioribus illis, Τί γὰρ μάχαισι κἄμοί. Quo etiam modo dixit alibi, Μέθετέ με φρονπίδες, Μηδέν μοι κῆδ' ὑμῖν ἔστω. sic dixit quidam, Ἐλπὶς κῆδ' εὐτυχὴ μέγα χαίρειτε, τὸν λιμὸν εὗρον· Οὐδὲν ἐμοὶ χ' ὑμῖν. Præterea lib 2. Epigramm. Græcorum ita clauditur hæc oda, Μὴ συγνὸν ᾠείωνα, Ἀλλ' ἀμπέλους χλοώσας, Καὶ βότρυας μελαίνους, Σῶν ταῦ κηλαῦ λυαίου. sed melior Gellii lectio, quæ consentit cum nostra. Veesa autem fuit olim a nonnullis hæc oda, qui pro Bathyllo profundum interpretati sunt. quum nec vllus sensus ita possit ex hoc loco elici, nec diminutiua hoc modo fiant, a βαθὺς βάθυλλος. sed vt Ἡρακλῆς Ἥρυλλος, Ἀριστοκλῆς Ἀρίστυλλος, sic Βαθυκλῆς Βάθυλλος. Præterea vel ex Horatio notum debuit esse hoc nomen.

Καλὴ πέτνα. legitur & καλλιπέτνα.

55 Ποτὸν ποίει μοι περπνόν. si iambicum dimetrum catalecticum facere velis, legendum erit, commutato verborum ordine, Τερπνὸν ποίει ποτόν μοι. sed in hac oda vt & in aliis nonnullis, sunt varie mixti versus: ex quibus hi duo sunt dimetri ἀκαταλήκτοι, Μᾶλλον ποίει Διὸς γόνον, &c, Σωὰπὲ κούρης δύπτε πῖς.

56 Η Ταντάλου ποτ' ἔση Λίθος Φρυγῶν ἐν ὄχθαις. Non puto poetam aliter scripsisse quam ἔση, imo etiam voluisse ludere in his duobus ὁμοιοπλαύτοις, ἔση & ἔπλη. Est autem valde proprium ἔση de saxo. quod natura rigidum est & immobile. Ita dixit Tibullus,

Stare vel insanis cautes obnoxia ventis.

Ἐγὼ δ' ἴσα πλέρων εἶλον. Extat epigramma Διονυσίου σοφιστοῦ, in quo ludit eodem fere modo quo hic. initium eius est hoc,

Εἶθ' αὖτμος ἡδόμην, σὺ δέ γε στίχυζα παῖ αὐγὰς
Στήθεα γυμνώσας, καί με πόνεζε λάθοις.

Εἶθε ῥόδον ἡδόμην κατὰ πόρφυρον, ὄφρα. &c. sic apud Theocritum vouet quidam pastor, - εἴθε ἡδοίμαν Ἀβρομέδεσσι μίλισσα. καὶ ἐς τὸν αὔτρον ἰκοίμαν. sic in quodam scolio, Εἴθε λύρα καλὴ ἡδοίμαν ἐλεφαντίνη, Καί με καλοὶ παῖδες φορεῖεν διὰ θυσιῶν ἐς χορόν.

Εἶθ'

Εἶθ' ἄπυρον κολὸν, &c. Ouidius mittens annulum ad amicam, tandem ait,

O vtinam subito fieri mea munera possem,
Artibus Æacis, Carpathiique senis.

Tunc ego te cupiam dominæ tetigisse papillas, &c.

Καὶ ταινίη μαστῶν. Proprie locutus est. nam, vt inquit Pollux, τὸ τῶν μαστῶν τῶν γυναικείων ζῶσμα, ταινίαν ὀνόμαζον & ταινίδιον. Ego strophium interpretatus sum, veteres Latinos secutus. Fascia enim generalius est nomen.

Μόνον ποσὶν παπεῖν με. nisi subaudias ὥστε, nõ procedet sensus.

Σπιφώκας δ' οἷας πυκάζω. Quidam legunt hic, ὅπως πυκάζω. & in vltimo versu πίνει, interrogatiue. Legitur & σκοπάζω pro σκεπάζω.

Παρὰ τὸν σκιλὸν Βαθύλλου. Legitur & Βάθυλλε.

Ἀπυλὰς σίειν δὲ χαίτας. Vulgo σίειν δὲ φθογγὰς ἀφεῖσαν. sed Anacreon alibi quoque σίειν protulit.

57 Ὁ πλοῦτος εἴ γε χρυσοῦ. Anacreon sua hæc dicta factis confirmauit. nam a Polycrate duobus talentis donatus, vt se duas iam noctes curis affectum ob ea vidit, reddidit illi, hoc vnum dicens, ἀμφὶ δυοῖν ταλάντοιν φροντίδας, id est, Non tanti sibi ea esse, vt curis propter illa vellet angi. vel, Pluris se quietum & solutum animum facere quam illa.

Ἐμοῖς φίλοις σωθῆναι. In quodam Scholio, loco tertio hoc ponitur. Τὰ μὲν ἄλγεα ὑπὲρ θνητῶν δεύτερον, καλὸν φυὰ γενέσθαι· τὸ τρίτον, πλουτεῖν ἀβλαβῶς· καὶ τὸ τέταρτον, σωθῆναι μετὰ φίλων. Et in quodam alio, Σώ μοι πῖνε, σωθῆναι, συστεφανηφόρει. σώ μοι μαινομένῳ μανέντι, συστεφανηφόρει σώφρονι.

Ὅταν πίνω τὸν οἶνον, Εὕδουσιν αἱ μέριμναι. Xenophon Symposio, Τάχα δ' ὅτι οἶνος ἄρδων τὰς ψυχὰς, τὰς μὲν λύπας, ὥσπερ ὁ μανδραγόρας τοὺς ἀνθρώπους, κοιμίζει· τὰς δὲ φιλοφροσύνας, ὥσπερ ἔλαιον φλόγα, ἐγείρει.

Σὺ τάδε πίνειν ἡμᾶς. Fortasse primus versus Odes loco huius repetendus est, Ὅταν πίνω τὸν οἶνον, vt vides repetitum etiam secundum. nam sunt & aliæ odæ in quibus duo primi versus in fine etiam repetuntur. Obseruare autem oportet hic quoque acatalectos duos versus esse insertos, nimirum hunc, Τί μοι πόνων, τί μοι γόων &, Θανεῖν με δεῖ κἀν μὴ θέλω. Animaduerti contra facere in versibus trochaicis poetam, miscere dimetros catalecticos cum acatalectis.

58 Ῥοδίης κολεοῦ πίχυης. Quid si Ῥοδίης hic legas? certe cum aliorum

aliorum multorum, tum ipsius Pindari testimonio lectionem hanc confirmabis. Pro κείραντι autem quidam putant legendum τύραννι. illud non video quomodo lex versus possit ferre: sed ne hoc quidem satis aptum huic loco videtur.

Ἁπαλάς τε μελαίνας. Sic apud Theocritum, μαλακὸν ἠϊθέων.

59 Τὸ λειηδότως στώοφρυν Βλεφάρων ἵππιν κελαινῶν. Malim ego articulum annectens aduerbio, legere τοὐλειηδότως nam & usitatissimum in aduerbiis hoc est, & possit alioqui multis facessere negotium hic locus, qui hoc modo planus est & apertus. nam ἔχέτω βλεφάρων ἵππιν τοὐλειηδότως στώοφρυν, perinde est ac si dixisset, ἐχέτω ὡς ὀφρῦς λειηδότως συνειχομένας quo vocabulo vtitur alicubi Plutarch. existimabit aliquis tortasse βλεφάρων ἵππιν accipi ἀπὸ τῶν βλεφαρίδων, & hic sensus prima fronte se offert. sed si quis propius intueatur, videbit contextum orationis hoc non ferre nam quid hoc sibi vellet tandem, μὴ λάμπηδε τὸ μεσόφρυον, μηδὲ μίσγε, ἀλλ' ἐχέτω ὡς βλεφαρίδας στωόφρυς. absurdum certe hoc esset. quod si quis pertinaciter hanc interpretationem tueri voluerit, sed alio sensu, primum στώοφρυν legat. vt sit τὸ στώοφρυ substantiuum, quod & nouum est & durum: deinde claudens sententiam post στώοφρυ, & interpungens, addat ὡ post βλεφάρων, vt sit, βλεφάρων δ' ἵππιν κελαινῶ, & repetat ἀπὸ τῦ κοινῦ verbum ἐχέτω. sed vide quam vim afferas contextui, deinde an colorem βλεφαρίδων describeret, de superciliorum colore taceret? cur nō potius integram seruans orationis seriem, βλεφάρων ἵππιν accipies ὡς εἰρωνικῶς ἀπὸ τῶν ὀφρύων; nonnae positae sunt κύκλῳ τῶν ὀμμάτων δι' αἰ ὀφρῦς? Atqui dixit βλεφάρων, non ὀμμάτων. quid tum? si ambiunt totum oculum, certe & palpebras, oculi partem illis magis vicinam, præsertim si de superiore palpebra intelligas. adde quod hunc versum ingredi non poterat ὀμμάτων. Xenophō quoque dicit naturam prouidam ὀφρύσιν ὑπαγαγοῦσα τὰ ὑπὲρ τῶν ὀφθαλμῶν. Denique mihi magis videtur consentanea rationi hæc expositio. si quis tamen aliquid melius afferat, illum sequar. Est autem aliquando στώοφρυς mulieris epitheton, quo etiam puellam quandam honestat Theocritus eidyll 8. his versibus,

Κἤ μ' ὁκ τῶ αὔτεω στώοφρυς κόρα ἐχθὴς ἰδοῖσα
Τὰς ἁμετέρας παρελῶντι, καλὸν καλὸν ἦμες, ἔφασκεν.

Eadem appellatur & μίξοφρυς. Anacreon, vt vides, addit λειηδότως. Videre est autem ita propemodum coeuntia supercilia iis qui mœsti frontem contrahunt & corrugant. vnde etiam illi verbo ab hoc nomine deducto, συνοφρυοῦσθαι dicuntur. Mirum est

vero placuisse illis ita confusa supercilia, quum nihil a pulchritudine magis videatur alienum, sed alia multa obseruabis veteribus fuisse in deliciis, quæ tui non erunt stomachi. Cæterum linguæ Latinæ inopia loci huius interpretationem reddit paulo difficiliorem. Nam nec nomen habet quod respondeat huic Græco στώοφρυς, nec quod illi μισόφρυον, quod & μετώπιον appellatur. Cui tamen inopiæ mederi conatus sum, dum hunc locum verterem: id autem assecutus sim, necne, tuum esto, lector, iudicium. vnum hoc addo, si ea quibus vsus sum verba tollas, vix te quæ in eorum locum reponas, habiturum.

Ἄμα γλαυκὼπιδι Ἀθήνῃ, Ἅμα δ' ὑχρὸν, ὡς Κυθήρης. Tritum est γλαυκῶπις Ἀθήνη, Homericum. Quod autem ad ὑχρὸν attinet, verti Pætum, illum secutus versum, qui est inter antiqua diuersorum auctorum epigrammata, Minerua flauo lumine est, Venus pæto. Pollux hæc coniungit, βλέμμα ὑχρὸν, γλυκὺ, αὐστηρόν.

Περὶ λυγδίνῳ τραχήλῳ. Verti, colla læuia, secutus hos versus, ex lib. 7 Græc. Epigrammatum,

-ὅτε σοῦ τὸ πρόσωπον ἀπῆλθε Κάνου τὸ τῆς λύγδου βάσκανε λευότερον. Quo in libro etiam hoc carmen habes, Δαρὴ λυγδινίη ἐ γὴ παμφερμάρου τος Esse autem λύγδον marmoris genus, cum ex aliis tum ex Philostrato patet, qui in procœmio εἰκόνων dicit, ξέοντες τὴν λυγδίνην ἢ τὴν παρίαν λίθον, vbi vulgo legitur παρίαν, sed perperam. Id autem marmor quum non solum læuitate, sed etiam candore commendetur, si cui magis placet, Colla candida, interpretari, per me licet, nec repugnat ipsa versus mensura.

Ὑποπορφύροισι πίωλοις. Non legendum est ὑπὸ πορφύροισι duobus verbis, sed vt excusum est, ὑποπορφύροισι. Sic in quondam epigr Διονυσίκου σοφιστοῦ habes, Εἴης ῥόδον ἠμὶ μέλι ὑποπόρφυρον.

Τὸν ἰταῦρον, ὡς διδάσκω. Sic apud Theocritum intelligitur hoc nomen, eidyllio 28, ἁπλοΐα εἶχεν ἰταῦρον.

Λιπαρὰς κόμας ποίησον. Nitidas comas expossui, Horatium secutus. sic & apud Synesium, ἀεὶ δὲ λιπαροὶ κεφαλὰς καὶ κεφαλὰ σεσώπασι, vel potius κεφαλοί. Aristophanes, λιπαρὸς χρῶν ἐκ βαλανείου. & Sophocles quum incultum, horridum & squalidum capillum significare vellet, ἀλίπαρῆ τρίχα dixit.

Τὰ δ' ἐς ἄκρον, ἠλιῶσας. Habes & apud Philostratum ἠλιῶσαι κόμην Est autem ἠλιάζεσθαι κόμη siue ἠλιώδης, quam Homerus ξανθὴν appellat, vt, ξανθῆς δὲ κόμης ἔλε Πηλείωνα. Idē ξανθὸν Μενέλαον vocat, id est ξανθότριχα. Huiusmodi cæsariem χρυσῆν etiam

nominant: vnde & χρυσοχαίτας ἔρως apud hunc. sic & apud Latinos aurea coma: vnde & Auricomus. Quod autem dicit, Τὰ μὲν ἔνδοθεν μελαίνας, Τὰ δ' ἐς ἄκρον ἠλιώσας, conferri debet cum illis Ouidii versibus, quibus describit amicæ suæ capillos:

Nec tamen ater erat, nec erat color aureus illis:
Sed quamuis neuter, mixtus vterque color.

Præterea Porphyrio vir doctissimus exponens hunc Horatii versum, Myrrheum nodo cohibere crinem, ait, Colorem myrrheum in crinibus hodie quoque dicunt, qui medius est inter flauum & nigrum. Hæc ille sic in quodam incerti auctoris epigrammate, Εἴτε σε κυανέησιν ὑποσίλβουσιν ἐθείραις, Εἴτε πάλιν ξανθαῖς εἴδος ἄναντα κόμαις Comæ autem ξανθαὶ, flauæ, vel χρυσαῖ, aureæ: vel ἠλιώδεις sive ἠλιῶσαι, soli concolores, eædem sunt.

Ἄφες ὡς θέλουσι κεῖνας. Legitur & θέλωσι. & tunc subauditur αὐτὰς, vt sit ὡς αὐτὰς θέλωσιν.

Ἁπαλὸν δὲ καὶ δροσῶδες. Metaphora hæc qua roscidum pro tenero ponitur, melius sonaret Gallicis auribus, quam Latinis. Antipater eodem modo ὑδατίνους βραχίονας dixit. A Grammaticis tamen δροσώδης siue εἰρησίεις exponitur καλὸς, petita, vt aiunt, metaphora ἀπὸ τῶν δεδροσισμένων αὐτῶν· ταῦτα γὰρ καλλίονα φαίνεται. Pro quibus facere videtur ille Theocriti versus, Καὶ χρόα φοινίχθην ὑπὸ τᾶλος, ὡς ῥόδον ἔρσᾳ. sed haud scio an possit hic habere locum hæc interpretatio.

Στεφίτω μίτωπον ὀφρῦς Κυανωτέρη δρακόντων. Homerus, Ἡ δὲ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε κελαινῇσιν. id est μελαίναις, vt vulgo exponunt. A Theocrito quoque κυανόφρυς puella eodem modo appellatur. Et in alio Homeri loco qui est Ιλ. λ, Κυανέοις δὲ δράκουσι ὁμαρτήσαντο ποσὶ δεινοῖσι Τρῶες ἐκπέρθ' ἑλόντες ἰοειδέσιν ἰοκήτες, admonet Eustathius non hoc dici ἀφὸ τὸ χρῶμα, ἀλλὰ ἀφὸ τὸ ἐπικυρτοῦσθαι τὰς αὐχένας κατὰ ἕλικα κυκλικὴν καμπήν. & exponens illa verba quę sequuntur paulo post, Τῶ δ' ἅτε δέκα οἱμῳὲ ἔσαν μέλανι κυανέοιο, ait, Κύανος εἶδός τι χρώματος μέλανος, ἐξ οὗ τὸ κυανοῦν. διοδοτον δὲ καὶ τὸ χρῶμα τῶν ἑρπετῶν αὐαλεόμενος τὰς φυσικὰς, ἁπλοϊκὰ ἐστὶ πάντα αὐτὰ φιλῶ. Latini cæruleum draconem vocant. A Propertio apellatur quidam fucus cæruleus & forma cærula his versibus,

An si caruleo quadam sua tempora fuco
Tinxerit, idcirco carnia forma bona est?

Ex his omnibus iudica quæ magis huic loco conueniat interpretatio.

ὃν Ἵνα δὴς τὸ μὲν φοβεῖται. Dicitur τὸ μὲν, τὸ δὲ, vt τὰ μὲν, τὰ δὲ,

pro partim quidem, partim vero. Nec admittit versus aliam lectionem. nam si legas τῶ δ' ἀπ' ἐλπίδος, non stabit.

Ῥοδινὸν δ' ὀποῖα μῆλον Χνοΐῳ ποίει παρειὰν. Vel, πλὴν χνοΐῳ παρειὰν ποίᾳ ῥοδινὸν ὀποῖα μῆλον. vel, χνοΐῳ ὀποῖα μῆλον. Illud quodammodo ἄκυρον: hoc autem, propter inuersum vocabulorum ordinem, duriusculum videtur. sed elegans est alioqui metaphora: vt apud Aristophanem, Τοῖς αὐδείοισι φρόσον ὃς καὶ μήλοισιν ἐπλώϊει. Lanuginem poetæ quoq; Latini appellant. & vt ἐπλώϊει dictum hic vides, ita florem vocat hoc versu Virgil.

Tum mihi prima genas vestibat flore iuuenta.

sed per μῆλον hic intellige Cydonium malum: vt apud eundem poetam, vbi ait, Ipse ego cana legam tenera lanugine mala. Ibycus κυδωνίας μηλίδας vocat. Hinc & factum verbum κυδωννεῦν a Leonide.

Ἐρώτημα δ' ὡς αὖ αὐδοὺς Δώασιν βαλεῖν, ποίησον. Hic ὡς pro ὅσον, quod nouum non est: nam Grammatici & in hoc versu, καὶ κρίας ὥς οἱ χεῖρες ἐχανδάνουν, exponunt ὡς αὐτὰ ἦν ὅσον. Ad hunc locum autem pertinet quod respondit Pythias, rogata, quis esset color pulcherrimus, Is, inquit, quem in ingenuis gignit pudor.

Τὸ δ' Ἀδώνιδος παρήλθον, Ἐλεφαίντινος τ' ἀχλύς. Prior versus per parenthesin ponitur: in posteriori repeti debet verbū ἦσαν.

Μεσομάζιον δὲ πάσει Διδύμας τε χεῖρας Ἑρμᾶ. Homerus Ιλ. ε, quum ait, Ἀλλ' ἔβαλε στῆθος μεσομάζιον, eam pectoris partem intelligit quæ vtrinque mamma cingitur. nam μεσομάζιον dicitur τὸ μεσοξὺ τῶν μαζῶν, vt μεσαίχμιον, τὸ μεσοξὺ τῶν αἰχμῶν. Hic autem accipio μεσομάζιον pro toto pectore, quod Arist. διφυὲς τοῖς μαστοῖς appellat: quos in pectore collocatos esse his tantum tribus aiunt nonnulli, homini, elephanti, vespertilioni. Quod autem attinet ad χεῖρας Ἑρμᾶ, habes hæc verba apud Pollucem, lib. 7, Τὸ δὲ ἑρμαϊκὸν καλεῖ δ' ἕκαλυφθον ἐξαρτῶντες τὸ γυναικεῖον, ἑρμῆν ἐκάλεσαν· ἔστι δὲ οὐκ ἔνυλα πεποιημένον κιόνιον, χεῖρας Ἑρμοῦ πεφασμένας ἔχον, ᾧ γέροντος ἐπλῶ πώγωνον· ἀφ' οὗ καὶ τὸ ὄνομα. Quo loco legunt alii πεφασμένους. Puto autem dici διδύμας χεῖρας vt dicuntur δίδυμοι ὄρχεις. scio & ab alio scriptore fieri mentionem τῶν χερῶν Ἑρμοῦ, sed non succurrit locus.

Μηρῶν τὸ πῦρ ἐχόντων. Hæc ἐπαναίλημψις elegans quidem est, sed anapæstum postulat carmen in hac prima sede: quam legem in tota hac ode, sicut & in aliis multis seruauit. quare sunt qui hic legant μηρῶν.

Αἱ μῶσαι τὸν ἔρωτα. Omnes versus huius odes sunt δακτυλικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι, qualis est ille, Ἀτρεΐδαί τε καὶ ἄλλοι. Hephæ-

ſtion autem ait Anacreontem integras odas compoſuiſſe etiam dactylico tetrametro, cuiusmodi eſt hic, Ἀδυμελὲς χαρίεσσα χελιδοΐ.

61 Ἄφες με τὰς θεούσας. Corruptus eſt hic verſus: ita tamen vt aliquis poſſit ex eo ſenſus erui, ſi τὸν θεὸν legatur & σὺ, ſed non ſatis commodus ille quidem. Tota reliqua ode eſt emendatiſſima. nec mihi reprehendat quisquam hunc verſum, Ἐμμένετ' Ἀλκμᾶνι τε, quod corripiatur ſyllaba διφθογγοκαφθμῆν. niſi idem Timoclis Comici poetæ hunc iambicum ſenarium oppugnet, Ὁ νοσῶν δὲ μανικῶς, Ἀλκμᾶνι' ἐσκέψατο. & hunc quoque verſum, quem Suetonius in Neronem iactatum fuiſſe ſcribit,

Νέρων, Ὀρέστης, Ἀλκμᾶνι, μητροκτόνοι.

Θέλω θέλω μανῆναι. Imitatus eſt Horatius lib. 2 Carm. vbi ait, quem Venus arbitrum Dicet bibendi? nō ego ſanius Bacchabor Edonis. recepto Dulce mihi furere eſt amico Et lib 3. Inſanire iuuat: cur Berecynthiæ Ceſſant flamina tibiæ? Hos quoque noſtri poetæ verſus, Ἐμὲ μᾶλλον ὡς ἔπι ζῶ, Μύεσσιν ῥόδοις δὲ κρῆσσι Πύκασον· κάλει δ' ἑταίρους, ex ipſo Horatio ſum interpretatus. Sed & quod noſter ait, Ἀποξίπτονται μέλεμναι, Πολυφεγγὲς πτερωταὶ Ἐς ἁλικτύπους ἀήτας & alibi, ſiquidem & hæc ode eius eſt, Ἐμῶν φρενῶν μὴ αὔρας Φέρειν ἔδωκε λύπας. ille ſic, Triſtitiam & metus Tradam proteruis in mare Creticum Portare ventis. Sed illa leuiora videri poſſint: hæc vero maioris ſunt momenti, in quibus apertius imitatur vel potius interpretatur noſtrum poetam. vt lib. 3. de Lyde amica, Quæ velut latis equa trima campis Ludit exultim, metuitque tangi, Nuptiarum expers, & adhuc proteruo Cruda marito. Anacreon, Πῶλε θρηϊκίη, τί δή με λοξὸν ὄμμασι βλέπουσα, Νηλεῶς φεύγεις, δοκέουσα δ', &c. Paulo poſt, Νεῦ δὲ λειμωνιάς τε βόσκειν, Κοσφά τε σκιρτῶντα παίζειν. Horatius lib. 1. Vitas hinnuleo me ſimilis Chloe, Quærenti pauidam montibus auiis Matrem, non ſine vano Aurarum & ſiluæ metu.

Anacreon Οἷά τε νεβρὸν νεοθηλέα μαλθηκὸν, ὅστ' ἐν ὕλῃ κεχηρεώσης δρυμοῦ ἀποληιφθεὶς ἀπὸ μητρὸς ἐπτοήθη. Idem Horatius eodem libro, Natis in vſum lætitiæ ſcyphis, pugnare Thracum eſt. tollite barbarum Morem, &c. Anacreon, Ἄγε δῶτε, μηκέθ' ὕστερον Παίζωμέν τε καλαληπτοὶ Σκυθικοῦ πόσιος πάρ' οἶνον Μελετῶμεν, ἀλλὰ κηλοῖς Ὑποπίνοντες ὑμνοις. niſi mendum hic eſt. Cæterum vel ex his æſtimare poſſumus quam multa ex noſtro poeta mutuatus ſit Horatius: quæ paterent omnibus, ſi quemadmodum huius, ita & illius

illius opera extarent, quanquam ſatis notum eſt plura hunc ex Alcæo, quam ex vllo alio tranſcripſiſſe: quod nec ipſe diſſimulat. Videamus ergo & carminum huius aliquot particulas, quas ſuis odis Horatius aſſuit Alcæus, Ὑμῖν ὁ Ζεὺς, σὺ δ' ὠφρυοδίμεας χειμῶν' ἐπάγασιν· δ' ὐδάτων ῥοαί. Καββαλὲ τὸν χάμων', ἐπὶ μὲν πιθεὶς Πῦρ, σὺν δ' ἔγχεα οἶνον ἀφειδέως. Horatius, Vides vt alta ſtet niue candidum Soracte, nec iam ſuſtineant onus ſyluæ laborantes: geluq; flumina conſtiterint acuto Diſſolue frigus, ligna ſuper foco Large reponens: atque benignius Deprome quadrimum Sabina O Thaliarche merum diota. Vides vt hic Horatius non imitetur Alcæum, ſed ita eum interpretetur, vt verbum verbo reddat. Alcæus, Νῦν χρὴ μεθύσκειν, καὶ πινάκεσσι βίαν πίνειν. Horatius, Nunc eſt bibendum: nunc pede libero pulſanda tellus. Alcæus, Μηδὲν ἄλλο φυτεύσῃς πρόσθεν δένδρον ἀμπέλου. Horatius, nullam Vare ſacra vite prius ſeueris arborem Circa mite ſolum Tyburis & mœnia Catili.

Alcæus. Τέγξει νεὐμήνας οἶνῳ· τὸ γὰρ ἄστρον πρὸς τέλος ἤδη. Ἀ δ' ὥρα χαλεπά. πάντα δὲ δίψαι κατὰ καύματος Horatius, ad pocula Mecœnatem inuitans iam Procyon furit, Et ſtella veſani leonis, Sole dies referente ſiccos. ſed hæc certe ſunt pauca ex multis, quæ afferre poſſemus, ſi ex pleno fonte haurire liceret. nam ſi hæc omnia ἀποσπασμάτια inter Horatii odas latere deprehendimus, quid ſi corpus integrum huius Græci poetæ extaret? Certe quod ad odam illam attinet, Vides vt alta ſtet niue candidum Soracte, non puto principium tantum eius ſumptum ex Alcæo, ſed totam eius eſſe odam. nam & quæ proxime hanc ſequitur, eius eſſe conſtat: nimirum illam, Mercuri facunde nepos Atlantis, &c. Sunt aliæ odæ in quibus Alcæum non quidem per omnia ſecutus videtur, ſed diſperſe aliqua eius dicta collocaſſe. quarum etiam illa eſt, ad Teſtam, O nate mecum conſule Manlio. in hac enim, cum in aliis aliquot verſibus videtur expreſſiſſe quædam Alcæi, tum in vltimis his, Te (ô Teſta) viuæ producent lucernæ, Dum rediens fugat Aſtra Phœbus, videri poſſit alluſiſſe ad hæc illius verba, Πίνωμεν, τί τὸν λύχνον σβέννυμεν· δάκτυλον ἀμείρει. Quid autem ſibi velit in hoc verſu, δάκτυλον ἀμείρει, (quæ verba nonnulli mendoſa exiſtimant) apparet ex quodam incerti auctoris epigrammate, cuius initium eſt, Πῖνε Ἀσκληπιάδη, τί τὰ δάκρυα τοῦτα, τί πάσχεις ſic autem clauditur. Πίνωμεν Βάκχου ζωρὸν πόμα· δάκτυλος ἀώς. Ἢ πάλι κοιμιζὴν λύχνον ἐδεῖν μόμος; Videtur aūt auctor verbis Alcæi voluiſſe ſuum epigr.

claudere. non legens, πὶ τὸν λύχνον σβέννυμϑι, ſed πὶ τὸν λύχνον ἀμμϑόμϑι pro ἀναμμϑόμϑι, quam lectionem habes etiam alicubi apud Athenæum. Si tamen Horatius alluſit ad hunc Alcæi verſum, σβέννυμϑι legit. Et de hoc quidem loco hactenus. Videtur autem & in illa ode, cuius initium eſt, O nauis referent in mare te noui Fluctus, imitatus Alcæum, ex quo extant nonnulla eodem modo ἀλληγορούμενα. Plena autem fuiſſe huiusmodi allegoriis eius carmina teſtantur veteres ſcriptores. quum enim ille aperte inuehi in tyrannos non auderet, obſcure loquebatur. Ex Pindaro quoque nonnulla mutuatus eſt Horatius, vt hoc odes initium, Quem virum aut heroa lyra vel acri Tibia ſumes celebrare Clio. Sic enim Pindarus, Ἀναξιφόρμιγγες ὕμνοι Τίνα θεὸν, τίν' ἥρωα, Τίνα δ' ἄνδρα κελαδήσομϑ. Denique Horatius multa ex iis quos nominauimus poetis aliisque aperte transfert: quę autem aliunde ita mutuatur, vt ſua tamen velit videri, ea ita in varias formas commutat, vt vix ab eo cuius ſunt, ſi adſit, agnoſci poſſint & hoc eſt honeſte furari. nam non eſſe turpe ex antiquo ſcriptore furari, docuerunt nos ſuo exemplo ipſi Græci, quorum furta memoriæ prodita ſunt quamplurima. Ipſe enim Homerus ex Orpheo & Muſæo multa furatus eſt: ex Homero viciſſim poſteri fere omnes multo plura. Quid poetæ tragici? Euripides multa non Homero tantum, ſed & aliis compilauit qui Homeri ætatem ſecuti ſunt. Sophocles rurſus haud pauca Euripidi. Sed nec ipſi comici alii ab aliorum ſcriptis manus abſtinuerunt. Ita igitur furari turpe non eſt: ſed furti conuinci, hoc vero longe eſt turpiſſimum. Nam & apud Lacedæmonios, qui caute furari potuerat, impunitus abibat: qui in furto deprehenſus erat, loris cædebatur. Nec iniuria, meo quidem iudicio. nam, Quam quisque nouit artem, in hac ſe exerceat. At qui in furto deprehenditur, imperitus eſt artis quam profitetur.

Πιεῖν πιεῖν ἀμυνεῖ. Athenæus nos docet apud multos veterum priorem ſyllabam τὸ πιεῖν & produci & corripi ſolitam.

62 Τί φὴς ἀεὶ κηρωϑείς. Corruptus eſt hic verſus, in quo ſi κηρωϑεὶς legas, erit hoc quidem verbum aduerſus menſuram aptius: ſed ad ſenſum poetæ non ſatis accommodatum. qui quid voluerit, manifeſtum eſt ex verſu ſequenti: quæ tamen eius verba fuerint, diuinare non facile eſt.

Ἢ Νεῖλον ἢ τὸ Μέμφιν. Suſpectus non debet eſſe cuiquam hic locus. nam ſic alibi, Τί γάρ με δεῖ πέτεσϑ' Ὄρη τε καὶ τ' ἀγρούς. Sic & poetæ Latini nonnunquã prępoſitionũ ordinem inuertunt.

63 Ὅσσα

63 Ὅσσα κρὶν στεφανοῦσιν Ὅσσα περίπυ τὰ λευκὰ Ῥόδια κρίνα πολυκέντα. Sic Ouidius, Quale roſæ fulgent inter ſua lilia mixtæ. Quemadmodum autem hic noſter poeta ex corollis probat canorum ſuorum colorem non aſpernandum, ita & nigrum colorem ex iisdem commendat quidam paſtor apud Theocritum, his verſibus Καὶ τὸ ἴον μέλαν ἐσσί, καὶ ἁ χαρίεσσα ὑάκινϑος· Ἀλλ' ἔμπας ἐν τοῖς στεφανοῖς τὰ πρῶτα λέγειϑ'.

Ἀπαλὸν πόμα λυαίῳ. Mirum eſt non ſolum hic, ſed & in ſequentibus bis in eadem oda repeti hanc dictionem, in illis verſibus, Τὸ μὲν οὖν πόμα κεραῦνιον, &, Τὸ μὲν οὖν πόμα λάβωμϑ. Qui poſſit ex hoc verbo πόμα fieri iambus, non video: ποτὸν autem aptius eſſet, ſed non videtur ita leniter cadere.

64 Καρποῖσι γαῖα πεφύκοι. Videtur poſtulare verſus vt legatur καρποῖς. niſi & hoc diuerſum eſt carmen a cæteris.

Ὁ μὲν θέλων μάχεσϑ, Παρέστω καὶ μαχέσϑω. Hephæſtion citans hos duos verſus, legit. πάρεστι γὰρ. μαχέσϑω. vt habemus, ſenſus eſt facilior: ſed non ſtat verſus. vt legit ille, verſus eſt integer, ſed hærebimus in ſenſu, niſi forte πάρεστι γὰρ, per parentheſin dictum ſit, pro ἔξεστι γάρ· vt ſit, ſi quis pugnare vult, pugnet: per me licet. non eum teneo, vt Virgilius loquitur. Sic alibi dixit, Ὄσσοις, ἐγὼ δὲ πίνω. Et quidam alius in hunc ſenſum. Δός μοι πιεῖν, μάχαι δ' ἄλλοισι καὶ πόνος Μέλοι, Tibullus quoque in quadam elegia ſic ludit, Vt mihi potanti poſſit ſua dicere facta Miles, & in menſa pingere caſtra mero.

Σειλλὸν ἐν μέσοισι. Videtur deeſſe δὲ patticula, ſed lex verſus fortaſſe eam excluſit.

Λιγαίνειν ἄρχεται μούσας. Dimeter eſt acatalectus ſiue acatalecticus: cuiusmodi alios reperies alibi.

Βότρυς μέλπει χαλεπούς. Non hic tantum μέλπω correptam habet priorem ſyllabam: ſed & in illo verſu, Μέλπομαι ῥόδον ϑερεινὸν, & in illo, Μέλπομαι βρύοντα μίτρας, vterque enim verſus eſt iambicus dimeter catalecticus.

Ἔρως πολ' ἐν ῥόδοισιν. Antea vidimus vt nonnulli integras odas ex hoc poeta in ſua epigrammata tranſcripſerint: vide vt ipſe etiam Theocritus ex hac ſuum Ἔρωτα κηπιοκλέπτην fecerit. ſic enim ille,

Τὸν κλέπτοντα ποτ' Ἔρωτα κηπὼ κέντεσε μέλισσα,
Κηρὸν ὀνὼ σιμῶλον συλεύμενον· ἄκρα δ' ὑπ' ἄκραν χεῖρα
Δάκτυλα πὰν θ' ὑπένυξεν· ὁ δ' ἄλγεε, καὶ χέρ' ἐφύσατι,
Καὶ τὴν γᾶν ἐπάταξε, καὶ ἄλατο· τῷ δ' Ἀφροδίτα

Δῆξεν τὸν ὀδωῶν, κὴ μέμφετο ὅτι γε τυτθὸν
Θηρίον ὢν τὰ μέλισσα, κὴ ἀλίγῳ τεῴμασι ποιεῖ.
Χ' ἁμοῖτης γελάσειε. τί δ' οὐκ ἴσος ἐστὶ μελίσσαις;
Χ' ὢ τυτθὸς μὲν ἐκὼν, τὰ δὲ τεῴματα ἀλίγα ποιεῖς;

Quæ nos sic vertimus, vt cum Latina Anacreontis oda conferentur.

Improba apis quondam furem confixit Amorem,
Dum rapit ille fauos aluearibus: articulosque
Vndique perstrinxit summos. dolet ille, manumque
Exsufflans, pede pulsat humum: lasumque parenti
Ostendit digitum. & queritur quod tantula visu
Bestia quum sit apis, tantum det acumine vulnus.
Cui tum subridens mater, Quid? non apis & tu
Es similis, qui tantillus das vulnera tanta?

65 Πονεῖ τὸ ῥοῖ μελίσσας. Dorice. libenter autem implicat articulos hoc modo poeta, vt in illis versibus, Ὁ αὐὴρ ὁ τῆς Κυθήρης Τὰ βέλη τὰ τῶν ἐρώτων. & alibi, Πίωμεν οὖν τὸν οἶνον Τὸν τὸ κακὸν λυπῶν. Illic item, Τὸ ῥόδον τὸ τῶν ἐρώτων, multisque aliis in locis. Habent enim magnã venustatem in his versibus huiusmodi articuli: at multa sunt carminum genera, quibus adhibiti, aures offenderent.

Ἀναμέλψωμεν ϗ βάκχον. Propter versum ω in ο mutatum videtur, quod apud Homerum nouum non est.

66 Ταὶς ϗ Φρυνίσκας μεθύωμεν. Ex hoc aut ex simili loco est illud Μακεδονίς ὑπάτευε, Τῶν γὰρ Ἀνακρέοντος ἐν παρθενίοισι φυλάσσω Παρθασίῳ, ὅτι δεῖ Φρυνίδα μὴ κατέχειν.

Ὀδυρωμένας μεμέμναις. Recte ὀδυρωμένῳ nam non ὀδύρεσθαι solum, sed & ὀδυρέσθαι est in vsu.

Ὑπὸ βαρβίτῳ χρεών. Post hũc versum videtur aliquid deesse.

Ὀλίγην δρόσον πεπωκώς. quod hic πίνειν. Theocritus σπίζειν dicit, eidyll. 4, μὴ παρῶκις σπίζεται ὥς τε τέττιξ; & Virg. Dumque thymo pascentur apes, dum rore cicadæ. Plinius dicit eas ore carere, sed quiddam aculeatum habere in pectore, quo rorem lambunt.

Βασιλεὺς ὅπως ἀηδὼν. Verti, regina: quod cicada nomen fœmininum sit. aiunt tamen cantare solum marem, tacere fœminam. vnde reprehendens mulierum loquacitatem Xenarchus comicus, dixit, Εἶτ' ἐστὶν οἱ τέττιγες οὐκ εὐδαίμονες, Ὧν τὰς γυναῖκας ἔστ' ἀποιῶ φωνῆς ἔνι. Sed hic generalius locutum poetam nostrum existimare debemus.

Χ' ὀπό-

Χ' ὀπόσα φέρουσιν ὧραι. Antea admonui literam φ nonnunquam præcedentem syllabam producere.

Τὸ γῆρας ἄ σε τείρει. Hoc fortasse dixit, quia, vt inquit Lucretius, veteres ponunt tunicas.

68 χαλεπὸν τὸ μὴ φιλῆσαι, χαλεπὸν δὲ κὴ φιλῆσαι. Videtur huc pertinere illud distichum, Εἰ μισεῖν πόνος ἐστὶ, φιλεῖν πόνος, ἐκ δύο λοιπὸν Αἱρεσίμου χρηστὸς ἔλκος ἔχειν ὀδυνῆς.

Γένος ἀδὲν εἰς ἔρωτα. Propertius, Nil tibi nobilitas poterit conducere amanti.

Μόνον ἄργυρον βλέπουσιν. Eleganter idem, Cynthia nõ sequitur fasces, nec curat honores Semper amatorũ ponderat illa sinus.

Ἀπόλοιτο παρῶτος αὐτὸς Ὁ τὸν ἄργυρον φιλήσας.

Quomodo ἀπόλοιτο, si iam olim ἀπώλετο? Nimirum hoc ita dicitur vt a Propertio, Illi sub terris fiant mala multa puellæ, Quæ, &c.

Διὰ τοῦτον οὐκ ἀδελφός. Timocreon Rhodius initio cuiusdam scolii, Ὠφελες ὦ τυφλὲ πλοῦτε Μήτ' ὀνηῆ, μήτ' ὀνησιπόλει, Μήτ' ἐν ἠπείρῳ φανεῖσα, Ἀλλὰ τάρταρόν τε ναίειν Κἀχέροντα· Διά σε γὰρ πάντ' ἐν ἀνθρώποις κακά.

Τὸ ϗ χρῆμα, ἐλκύμεσθα Διὰ τοῦτο οἱ φιλοῦντες. Quia argenti cupiditas facit vt venales sint amicæ,

69 Ὁ τὸν ἐν πότοις ἀτήρη, Νέον ἐν πότοις ἀπείρῃ. Legitur & sic, Ὁ τὸν ἐν πόνοις ἀτήρη, Νέον ἐν πόθοις ἀπείρῃ.

Πότον ἄσιτον κομίζων. Ita malim quam πόθον· vt πότον ἄοινον intelligamus λαδικηδέα οἶνον, vt Alcæus dixit: & vt Homerus φάρμακον quoddam νηπενθὲς vocauit.

Ἄρα τὶς ὕπνῳ λάθοι. Quidam putant legendũ hic ἐγλάσατο.

70 Χ' ὅσα μὴ θέμις ὀρᾶσθαι, Μόνα κύμβῳ συγκαλύπτει Melius fortasse, propter versum, Ὅσα μὴ θέμις σ' ὀρᾶσθαι. Sic autem in quodam epigrammate Δημοκρίτου, quod est eiusdem argumenti, Σπέρνα μόνον φαίνουσι, τὰ δὲ θέμις.

Ἀλαλημένη σ' ἐπ' αὐτῷ. Nullum sensum ex his verbis possum eruere: propterea crediderim legendũ, ἀλαλημένον σ' ἐπ' ἀκτῇ.

Ταλάργεις φέροντες ὕδρεις. Melius φέρουσιν.

Ἐρατὸς νέος ἐλυθείς. Quum nec stet versus, nec sensus reperiatur, malim legere μεθυθείς Nam dixit, Ὅν ὅταν πίνῃ γεραιός. Nunc ἐκ τοῦ νέος idem dicit, sed aliis verbis.

Σωστρεῖ αὔξει μέλπει. Quidam putant hic legendum, σωίτυρος σ' αὔξει μολπαῖς. Latere certe hic suspicor magnum aliquod mendum.

Χαίρουσιν τ' ἄγκαλμ' ἐν ὥραις Πολυανθέων ἐρώτων. Confer hunc locum cum illo, Ῥόδα πᾶς ὁ τῆς Κυθήρης Στέφεται καλοῖς ἐέλοις Χαρίτεσσι συγχορεύων.

Γλυκὺ κἠ ποιοῦπα πεῖραν Εν ἀκανθίναις ἀπειρεῖς. Puto hic legendum, Γλυκὺ κἠ ποθοῦπα πεῖραν. nam & parua est mutatio literarum, & sensus est, meo quidem iudicio, elegantissimus: quem ego ita expressi, hunc locum vertens, Est grata colligenti, Spineta vt ante pungant, Viæque senticosæ. Vtor autem hic particula vt, pro quamuis. Nec vero de verbo πεῖραν quisquam dubitet, nam ita dixit ante, Τρηχάων δ' ἄπειρεν ὕδρος.

72 Ωστοφῷ τὸ δ' αὐτὸ περπόν. Vide num legendum ὁ ἐφῷ, quod verbum pro tota etiam domo vsurpatur. vnde ὑπαωρφίοι.

Κορυφῆς ἐδείκνυε Ζεύς. Legitur &, Κορυφῆς ἔδειξεν ὁ Ζεύς.

Ὅτ' ἐγὼ νέοις ὁμίλουν Εσπερῶν, πάρεσαν ἦκα. Suspicor ita scripsisse poetam, Ὅτ' ἐγὼ νέων ὅμιλον Εσπερῶ. πάρεσαν ἦβα. vt antea dixit, Τρίχας γέρων μὴ ἔστι, Ταὶς δὲ φρένας νεάζῃ.

Παρῴδος, θέλω σε φιλεῖν. Nõ dubito quin hic legendũ sit, Ῥόδα δός.

73 Φερέτω ροιαὶ ἀπ' ὀπώρης. Legere potes & ῥοιά. sed & ροιαὶ potest ferri, vt vidimus antea ποῶ scribere malunt: sed nihil necesse. nisi & pro θιαῶπα apud Theocritum, prima breui, scribere velimus τοιῶπα, idemque in cæteris facere, quod ego certe non probarim.

Εν ἰχάοις μὲ ἵππαοι. Suspicor νόθον esse hoc ἀδάεμον.

HÆC fere sunt quæ αὐτοχεδίως a nobis obseruata, rudioribus non ingrata fore existimauimus. Alia quidem præterea examinanda & castiganda restant, sed consulto a nobis prætermissa, quia de illis amplius deliberandum censemus. Quod autem ad versus attinet quibus vsus est noster poeta, animaduertendum est duo esse eius odarum genera. Vnum enim genus est earum quæ sunt μονοειδεῖς, &, vt ita dicam, simplices: in quibus omnibus iambico dimetro καταληκτικῷ vtitur: (quod carmen αὐτοκρατόντιον appellatur) præterquam in duabus, quarum altera constat tota versibus δακτυλικοῖς τριμέτροις ἀκαταλήκτοις, illa videlicet cuius initium est, Αἰ μοῦσαι τὸν ἔρωτα. Altera autem versibus trochaicis, partim ἀκαταλήκτοις, partim etiam καταληκτικοῖς. nimirum illa cuius primus est versus, Πῶλε Θρηϊκίη, τί δή μοι. Alterum genus est earum quæ sunt mixtæ ex diuersis versibus, puta iambicis, dimetris καταληκτικοῖς & ἀκαταλήκτοις, item ex choriambicis, anapæsticis, dactylicis, aliisque, quos ex variis

riis συζυγίαις, sed ἰσοδυναμούσαις constituit. Ex Alcæi autem versibus quos hic habes, alii similes sunt Horatianis illis,

Qualem ministrum fulminis alitem,
Cui rex deorum regnum in aues vagas, &c.

Alii autem similes illis,

Nullam Vare sacra vite prius seueris arborem
Circa mite solum Tyburis, & mœnia Catili.

Ode autem Sapphus constat versibus illis qui apud Horatium etiam Sapphici nominantur, & Adonio. hoc tantum interest, quod Horatius in secunda sede solo vtatur spondeo: at illa modo spondeum, modo trochæum admittat. Hic autem versus, Μή μ' ἄτεισι, μηδ' αὐΐαισι δάμνα, nemini suspectus esse debet. nam quamuis ᾰ̔τη longum habeat α apud Homerum, tamen hic corripitur: estque trochæus in prima sede huius versus, vt & in aliis. quidam enim antiquus Grammaticus docens apud Æoles nonnunquam α licenter corripi, hunc versum citat. Sed ille certe versus, Κ' ὄπι γ' ἐμεῦ μάλις' ἐθέλω χυείσας, merito suspectus esse potest: nam non caret mendo.

reliqua bene habent.

NOBI

NOBILISSIMO, AMPLISSIMOQVE

VIRO,

D. CAROLO NVTZELLIO

SAPIENTISSIMO

INCLYTÆ NORIMBERGENSIS

REIPVB. SENATORI,

Præstantissimo Musarum Patrono,

D. suo benignissimo, & plurimum obseruando,

Æmilius Portus, Francisci Porti Cretensis F. in antiquissima & celeberrima Heidelbergensi Academia ordinarius Lingua Græca Professor,

Has suas in Pindarum, & Lyricos Poetas annotationes nunc primum in lucem prodeuntes,

Beneficiorum ab optimi Viri humanitate prater omnem expectationem acceptorum memor,

Ad perpetuam εὐγνωμοσύνης, καὶ εὐχαριστίας memoriam

Dicat, ac offert.

Semper apud gratos benefacti gratia viuit,
Καὶ μήτης ὕμνων λῶν χάρις ἀϊδίων.

HEIDELBERGAE CALEND.
NOV. CIↃ IↃ XCVII.

M. ÆMI-

M. ÆMILII PORTI, FRANCISCI PORTI CRETENSIS F. IN ANTIquissima, & celeberrima Heidelbergensi Academia Linguæ Græcæ Professoris ordinarii breues

In Euripidem, & aliquot Lyricorum poetarum fragmenta, dum opus typis mandaretur, nota raptim scripta.

Olymp. Ode I. pag. 1.

Ἄριστον μὲν ὕδωρ] Athenæus τῶν Δειπνοσοφ. lib. 2. 20. 3. vbi de de aquæ præstantia verba facit, huius loci meminit.

Ode 2. pag. 9.

Ες τρὶς ἑκατέρωθι μείναντες] Ternam animarum migrationem, & μετεμψύχωσιν intelligit, de qua Ouid. τῶν μεταμορφώσεων lib. 15.

Morte carent animæ, semperque priore relicta
Sede, nouis domibus viuunt, habitantque recepta.
Ipse ego (nam memini) Troiani tempore belli
Panthoides Euphorbus eram, cui pectore quondam
Hæsit in aduerso grauis hasta minoris Atridæ.

Et paulo post,

Omnia mutantur, nihil interit. errat, & illinc
Huc venit, hinc illuc, & quoslibet occupat artus
Spiritus, eque feris humana in corpora transit,
Inque feras noster, nec tempore deperit vllo,
Vtque nouis facilis signatur cera figuris.
Nec manet, vt fuerat, nec formas seruat easdem:
Sed tamen ipsa eadem est. Animam sic semper eandem
Esse: sed in varias doceo migrare figuras. &c.

Hæc erat Pythagoræ, & Pythagoreorum sententia de hominis anima, sententia σοφίαν ἀσοφωτέτων, καὶ ἀτοπωτέτων docens

Ἔχθρ' ψυχαῖ] ἀδίκων ἔργων ἀπέχθρ.

Ἑτέλων ὁδὸν] Fortasse melius, si legeres ἑξέλων ὁδὸν. Eodem autem modo τέλλειν ὁδὸν dicetur, quo τέλλειν πλοῦν. Iter facere. Nauigationẽ facere. Nauigare. Soph. in Aiace μαστιγοφόρῳ. 60. 1.

Χο. Μενέλαος, ᾧ δὴ τόνδε πλοῦν ἐστείλαμεν.

Quid στέλλειν, & στέλλεσθαι, & πλοῦν στέλλειν proprie significet, illic aperte demonstratur. Scholiastes Græcus locum hunc sic interpretatur, ἐστείλαμεν, αὐτὶ τοῦ ἐπλέομεν. Quamobrem ἀπλῶς actiuum pro passiuo positum. στέλλειν πλοῦν, siue στέλλεσθαι πλοῦν, αὐτὶ τοῦ πλεῖν, ἢ πλεῖν sumendum. Quod & ipsum Attico more enunciatum, vt πλεῖν πλοῦν, στέλλεσθαι τέλον, πορεύεσθαι πορείαν. Sic etiam στέλλειν, siue στέλλεσθαι ὁδὸν, αὐτὶ τοῦ ἁπλῶς στέλλεσθαι, τυτέστι πορεύεσθαι. Idem Soph. in Philoctete pag. 431, v. 6, ὁδὸν στέλλεσθαι dicit,

Καπερητύσων δ' ὁδὸν, ἣν στέλλη. Si codex mendo caret, vel σ sublatum fuerit ex hoc ἔτλαν, vel a verbo τέλλω formabitur, quod iam Πινδαρικῶς accipietur αὐτὶ τοῦ κοινοῦ αὐτήν, ἢ τε αὔειν. Ὁδὸν ἔτλαν, ἤγαγον ἢ ἔπεμψαν. Iter confecerunt. Ideo Latinus interpres videtur vertisse, *Viam peregerunt*.

Ode IV. Pag. 14.

Ἵπον ἰὼ μόσιον ἐκβύγκεφάλα Τυφῶνος] Lat. interpres vertit, *Onus ventosum centicipitis Typhonis*. Sed ἵπος, siue ἶπος, vt hîc ποδοδειπνηρῶς scriptum habemus, τὸ μυάγραν significat, quâ Eustathius definit τὸ τῶν μυῶν παγίδα, Murium laqueum, murium decipulam, quæ vnico vocabulo muscipula vocatur. In vulgatis lexicis Græcolatinis ἶπος etiam explicatur κόλασις, ἡμωρία, pœna, supplicium, παρὰ τὸ ἵπλειν τὸ βλάπτειν. Eustath. παρὰ τὸ ἰπόω, τὸ βλάπτω. sed eodem res reuoluitur. Nam ἵπλειν est ποδοτύπον τοῦ ἰάπλειν, & ἰπόω. Hinc etiam ἶπες dicuntur vermes, qui in vitibus nascuntur, & qui ligna corrodunt. Verum hæc ad rem præsentem parum facere videntur. Ego vero suspicor legendum potius ἵπνον, vel ἰπνὸν (nam vtrunque legitur apud Eustathium) & pro furno, camino, fornace sumetur, quod huic loco perbelle conueniet. Vertes autem, fornacem ventosam, &c. Æschylus ἐν τῷ Προμηθεῖ δεσμώτῃ de re eadem agens, nostram coniecturam disertissimis verbis confirmat. Cuius elegantissimos versus hîc subscribendos censuimus, vt obscuro loco claram lucem afferamus. Sic autem ille pag. ex Henrici Stephani typis ex Oceanum loquentem inducit,

Τὸν γηγυῆ τε κιλικίων οἰκήτορα
Ἄντρων ἰδὼν ὠκτίρω, δαΐων τέρας,
Ἑκβυγκεφάλων πρὸς βίαν χθονούμενον
Τυφῶνα θοὐδαγῶν, πᾶσιν ὃς αὐτέρη θεοῖς,
Σμερδνῶσι χαμφηλαῖσι συρίζων φόνον.
Ἐξ ὀμμάτων δ' ἥρπαζε γοργωπὸν σέλας,

Ὡς τλὴ Διὸς τυραννίδ' ἐκπέρσων βίᾳ:
Ἀλλ' ἦλθεν αὐτῷ Ζηνὸς ἄγρυπνον βέλος,
Καταιβάτης κεραυνὸς ὑπτίων φλόγα,
Ὃς αὐτὸν ἐξέπληξε τῶν ὑψηγόρων
Κομπασμάτων. φρένας γὰρ εἰς αὖθις τυπεὶς
Ἐφεψαλώθη, καὶ ξεβρύτη δ' ἐνὸς.
Καὶ νῦν ἀχρεῖον, καὶ παρηορον δέμας
Κεῖται πεπρωτοῦ πλησίον θαλασσίου
Ἰπνοὺμβρ ῥίζαισιν αἰτναίαις ὕπο. &c. Videsne lector vt τὸ ἰπνοῦ θαι hîc nihil aliud significet, quam ἐν τῷ ἴπνῳ, siue ἰπνῷ καίεσθαι, φλέγεσθαι; i. In furno, siue fornace vri, cremari? Pindarus vero montem Ætnam per appositionem (vt Grammatici loquuntur) vocat fornacem Typhonis, quod in sulphureis, & igneis Ætnæ cauernis, vt in fornace manibus humanis extructa, Iouis iussu, dies, noctesque Typhon cremaretur, flammisq; perpetuis cruciaretur. Idem ab eodem Pindaro Pythiorum Ode 1. versibus his traditur,

Ὅστ' ἐν αὐτᾷ πεδίῳ κεῖ-
ται θεῶν πολέμιος,
Τυφὼς ἑκατόγκαρανος, τὸν ποτε
Κιλίκιον φρένα πολυώ-
νυμον αὔξετον. νῦν γε μὰν
Τᾷ δ' ὑπὲρ Κύμας ἀλιερκέες ἔχθουσι,
Σικελία τ' αὐτὸν πιέζει
Στέρνα λαχνάεντα. κίων
Δ' οὐρανία σωτείρα,
Νιφόεσσα Αἴτνα πάγετος
Χιόνος ὀξείας ἐνιαυσία.
Τᾶς ἐρεύγεται μὲν ἀλά-
του πυρὸς ἀγνὸς ἀυτμὰ
Ἐκ μυχῶν παγᾶ. πόθεν μὲν
αἰ' ἀμέραισι μὲν προχέοντι ῥόον καπνοῦ
Αἴθων', ἀλλ' ἐν ὄρφναισι πέτρας
φοίνισσα κιλλωδομᾷ φλὸξ ἐς βαθεῖ-
αν φέρει πόντιν πλόκα σὺν πυθέᾳ. &c. Consule & Thucyd. sub finem libri tertii, vbi de Ætna, & ipsius incendiis, incommodisque grauissimis ad montis illius accolas inde manantibus agit. Plin lib. 2. cap. 6. & lib 3. cap. 8. Virg. Æn. 3. 183.

Ipse: sed horrificis iuxta tonat Ætna ruinis.
Interdumque atram prorumpit ad æthera nubem

Turbine

Turbine fumantem piceo, & candente fauilla:
Attollit globos flammarum, & sydera lambit.
Interdum scopulos, auulsaque viscera montis
Erigit eructans, liquefactaque saxa sub auras
Cum gemitu glomerat, fundoque exæstuat imo.
Fama est Enceladi semustum fulmine corpus
Vrgeri mole hac, ingentemque insuper Ætnam
Impositam, ruptis flammam expirare caminis &c.

Fornacem autem λῳτροτάταν, i. ventosam, ideo poeta vocat, quia mons iste est excelsus, & ventorum flatibus patens, & expositus, ac proinde fornax in eius vertice summo flagrans, vt Pindarus eadem Pyth. ode testatur,

Οἷον Αἴτνας ὑπ μυλαμφύλ-
λοις δέδεται κορυφᾶς, -κ πέδᾳ.

Et Æschyl. Prometh 27.4.

Κορυφαῖς δ' ὑπ ἄκραις ἥμενον μυδροκτυπῖ
Ἥφαιστον, ἔνθεν ἐκραγήσονταί ποτε
Ποταμοὶ πυρὸς δάπτοντες ἀρρίζοις γνάθοις
Τῆς καλλικάρπου Σικελίας λοβοὺς γύας. &c.

Ode VI. Pag. 18.

Ἐξ ἄκκαν] δωρικῶς, ἀντὶ τοῦ ἐξ ἄκκων.

Pagina 21.

Εἶπον δέ] Syracusanorum more formatum, ἀντὶ τοῦ εἶπέ. quod commune. Dic.

Ode VII. Pag. 27.

Δίδοι] δωρικῶς ἀντὶ τοῦ κοινοῦ δίδου, κ τρῶσιν ὑπ τοῦ δίδει, a δίδω, ῶ. poet. sic μῖσι, pro μισοῦσι, versa diphthongo ου in οι.

Ode IIX. Pag. 31.

Κἄννομον] καὶ ἔννομον. vel κανόνομον scribendum, ὑπ τοῦ κ νόμου, κατ νόμου, κανόνομον, σύφωνίας χάριν. sic κακκεφαλῶ, κ παιδίον, &c.

Ode X. Pag. 36.

Ἴλᾳ φερίπτω χάριν] sunt qui Ὕλᾳ scribendum censeant. consule scholia Græca.

Pagina 37.

Μυχοῖσιν ἄμιλλον] Lat. Int. In recessibus sedentem. sed vel ἄμιλλον Æolice, vel ἄμβων Dorice scribendum videtur.

Pagina 38.

Σᾶμ' Ἁλιῤῥοθίᾳ] Lat. Interpr. vertit, Tu fili Halirrhotii, Seme: Quare τὸ Σᾶμ' accepit pro integro Σᾶμε, quod communiter Σῆμι, a recto casu Σῆμος, diceretur, quod nomen proprium est cuiusdam Magnetis optimi cantoris, ac præstantissimi musici, de quo Eustath. & alii. Ad hanc interpretationem adductus videtur, quia in vulgatis codicibus hoc Σᾶμ' est per maiusculum Σ scriptum, cum tamen potius per minusculum videatur scribendum, vt σᾶμα δωρικῶς, pro communi σῶμα dicatur. Dorienses enim sæpe τὸ ω in α vertunt, idque non solum in genitiuis pluralibus primæ, & secundæ declinationis simplicium nominum: sed etiam in aliis. atq; adeo in primis nominum syllabis, vt πᾶντος, pro πωντος. Theocr. Idyll. 8.72.

Πρῶτος δ' ὧν ποτὶ Δάφνιν ἰδὼν ἀγόρευε Μενάλκας.

Et 76 1. Et in medus, vt πνεῦτι, pro πνεῶτι. Theocritus Idyll. 15. 130.1.

Χὠ' νὴρ ὄξος ἄχαν. πνεαῖτι γε μηδέποτ' ἔνθης. apud Alcæum pag. 9. Χαλᾶσι, pro χαλῶσι. Sed de his, aliisque sexcentis Dorismis, qui sunt longe παραδοξότεροι, si Deus Opt. Max nostris cœptis faueat, in nostro Dorico Græcolatino Lexico fusius, vt iam in Ionico fecimus, in gratiam τῶν φιλομούσων, & φιλελλήνων agemus. ποιητικῶς vero σῶμα Ἁλιῤῥοθίου, ἀντὶ τοῦ Ἁλιῤῥόθιος a poeta dictum.

Ode XIII. Pag. 45.

Ἀγλαοθρόνοις ἔκων] Si codex sanus, metri gratia τὸ ἔκων, subducto ι, pro com. εἰκών, dicetur.

Pyth. Ode I. Pag. 48.

Προοιμίων] Int. Lat proœmiorum. Ego vero, Hymnorum. Thucyd. lib. 3. 117. M. Δηλοῖ δὲ μάλιστα Ὅμηρος ὅτι θεοῦ πάλαι ἐν τοῖς ἔπεσι τοῖς δὲ, ἃ ἐστιν ὑπ προοιμίου Ἀπόλλωνος. Schol. ὑπ προοιμίᾳ. ἐξ ὕμνᾳ. ὕμνους γὰρ τὰ προοίμια ἐκάλουν.

Pagina 51.

Περίγλωσσοί τ' ἔφυν] τὸ ἔφυν κ συνηπτὼ ὑπ τοῦ ἔφυσαν εἴρηται. Nascuntur.

Μεζομάσονται] Lat. Int. inuestigaturos. Bene, Sed μεζομάσονται per simplex σ scribendum, pro communi μεζομήσονται μεταπαλαῖ δὲ κυρίως μὴ τὸ τὰ μέταλλα ὀρύσσειν ἐν τῇ γῇ ἐρευνᾶν, κ ζητεῖν. μεζαφορικῶς δὲ τὸ ἀκριβῶς ἐρευνᾶν, καὶ ζητεῖν. Eustathius, μεζαμᾶν, ἐρευνᾶν, καὶ πολυπραγμονεῖν, μεζαμᾶσθαι δὲ, τὸ μέταλλα ἐρευνᾶσθαι.

Pagina 52.

Τεθμοῖσι δωρικῆς] Lat. Int. Legibus Doricis At δωρικοῖς effet scribendum. N. L.

Ode

Ode II. Pag. 57.

Τραφοισα Κένταυρον] Vel τραφοῖζα scribendum est δωρικῶς, pro communi τραφοῦσα, vt μοῖζα, pro μοῦσα, quæ aluerat. Vel αἰολικῶς accentus in præcedentem syllabam est retractus. Est autem particip. aor. 2. act. a τρέφω. ψω. ἔτραφον.

Φρενὶ πεπαρεῖν] N.L. fortasse πεπορεῖν legendum, vt sit aorist. 2. act. a πόρω, id. præbeo, suppedito. aor. 2. ἔπορον. Infinit. πορεῖν, κ) κατ' ἀναδιπλασιασμὸν, πεπορεῖν. At πεπαρεῖν (si modo codex est sanus) erit aor. 2. act. a πείρω. figo, transfiigo. fu. σῶ aor. 2. ἔπαρον. infin. παρεῖν, κ) κατ' ἀναδιπλασιασμὸν, πεπαρεῖν. At ad rem præsentem facere non videtur.

Pagina 59.

Εν πάντα δὲ νομὸν ὑψύγλωσσος αὐὴρ ἀοιδοφέρει] Legendum videtur Ἂν πάντα, pro ἀνὰ, τυπέσι κ) πάντα. Vel Εν παντὶ νομῷ. Hoc enim legitima constructio flagitat.

Ode III. Pag. 64.

Λαχέπαν γάρ τοι τύραννον δέρκεται] fortasse γάρ τυ, αὐτὴ Ϝ γάρ σι.

Οὐκ ἐχθύει' ἔτ' Αἰακίδᾳ πὰρ Πηλεῖ] αὐτὴ τῷ, ἔτε παρεχθύεν ἔτι Πηλεῖ Αἰακίδη. Eritque τμῆσις, & vocum traiectio. Vel simpliciter αὐτὴ τῷ, ἔτε ἐχθύεν παρὰ τῷ Αἰακίδῃ Πηλεῖ. τὸ δὲ πὰρ κατ' αἰολικὸν, κ) δωρικὸν ἀποκοπὴν dictum.

Ode IV. Pag. 66.

Διὸς αἰετῶν πάρεδρος] Strabo lib. 9. 288. 2.

Νωμάσιαν] δωρικῶς αὐτὴ τῷ νωμήσουσιν, verso η in α, & ου in ι. fit autem a verbo νωμάω. ῶ. ήζω.

Pagina 67.

Επέτοσε] πέτω, τὸ πίπτω, ὅθεν ἡ παρεμμία,

Πολλὰ μεταξὺ πέτει κύλικος, καὶ χείλεος ἄκρου. Id est,

Multa cadunt inter calicem, supremaque labra, hinc τὸ πεπετωκὸς μέρμον, πετῶ. μ πέτζω. vt ἀρῶ, ῶ. ἄρόσω. ἄρ. α. ἐπίπτω, ας, ε. idem ac ἐπίσσω, a πίσσω. ῶ. metri vero causa ττ geminatur. Aliâs πέτω idem ac πίπτω, κ) ποτᾶζ, i. volare. Si iam ἐπέτοσε sumas pro ἐπέπεσε, vel ἐπεποτήκειν, vtrunque bonum habebit sensum. Hoc quidem significabit accidit, aduenit, superuenit, vt & interpres vertit, illud vero, aduolauit. Ode IIX. ἔμπεσε vsurpat Pindarus per syncopon, pro ἐνέπεσες, ab ἐμπίτω, pro ἐμπίπλω. πίτω vero δωρικῶς videtur formatum a πίσω, verso σ, in τ.

Pagina 68.

Αμνάσῳ] Si codex mendo caret, hoc ἀμνάσῳ δωρικῶς dictum fuerit κ) συγκοπὴν, κ) τροπὴν. pro integro ἀναμνάσῳ, vnde ἀμμνάσῳ, & μέτρα χάριν, atque suauitatis gratia reiecto altero μ, ἀμνάσῳ. Communiter vero dicendum ἀναμνήσῳ παρὰ τὸ ἀναμιμνήσκω. μ. ἀναμνήζω, παρὰ τὸ ἀναμνάω. ῶ. In memoriam reuoco, reduco, admoneo.

Pagina 71.

Τραφὲν Χείρωνι δῶκαν] τραφὲν, δωρικῶς, αὐτὴ τῇ κοινῇ τραφέν, κ) τῷ αὐτῷ τρόπῳ τὸ τραφῆν. Est autem aor. 2. act. infinit. a τρέφω. μ. θρίψω. ὀρῶ. β ἔτραφον. Alo. Nutrio. Vel est actiuum pro passiuo τραφῶναι. Quare præter Doricismum erit & Atticismus.

Pagina 73.

Μοῖραν δ' ἀφίξαντ' εἴ τις] fortasse melius ἀφίξαντ' εἴ ἴις, vt sit optatiui 3 plur. pro integro ἀφίξαιντο, τυπέσιν ἀποτρέποιεν, auertant, auerruncent.

Pagina 77.

Ὅτ' Αἰήτᾳ] Ouid. τῶν μεταμορφώσεων lib. 7. 193. 196. 197, 198. & deinceps.

Ode IIX. Pag. 92.

Παιδαφρόνων] παιδάφρων, ὁ τὴν φρένα πεπεδημένην ἔχων, qui mentem vinctam & ligatam habet, mente captus, stultus, amens. πέδη. ῶν. αί. pedum vincula, compedes, παρὰ τὸ τὰς πόδας δεῖν, κ) δεσμεύειν, quod pedes ligent, ac vinciant. ἢ παρὰ τὸ τὰς πόδας πιέζειν, quod pedes premãt. Hinc τὸ πεδάω. ῶ. τὸ δέω, κ) δεσμόω. ἢ πεδάφρων, ὁ τὴν πεδινὰ, τὴν ταπεινὰ, κ) μικρὰν φρένων. Qui tres campestres, i. terrestres, humiles, & stultas sentit, cogitat, sapit. Si iam ipsa metri lex hoc pateretur, fortasse non ineptum esset, si παιδαφρόνων legendum quis diceret. παιδάφρων vero δωρικῶς, αὐτὴ τῇ πηδήφρων. παρὰ τὸ πηδᾶν, κ) τὴν φρένα. Qui mentem saltantem, ac proinde leuem, inconstantem, & stultam habet. Sed nec πεδάφρονος nec παιδάφρονος vllam in vulgatis lexicis mentionem inuenias. Quare vocem vtramque paucis censuimus hîc explicandam. In quibusdam codicibus legitur & πηδαφρόνων per η. quod non reiiciendum. Idem autem valebit ac τὸ πηδηφρόνων. Nam (vt docet Eustath. in voce πίδαξ, i. fons, quem παρὰ τὸ πηδᾶν dictum tradit) πηδᾶν λέγεται τὸ ὕδωρ, αὐτὴ τῇ ζῆν ἄλλως, παρὰ τὸ πηδᾶν, κατ' αἰολικὴν συναλοιφήν. Dicitur & πηδᾶν, instar aquæ salientis salire, scaturire.

Ἔπαλαν] Vocabulum hoc apud solum Pindarum legitur, nec quid proprie significet, ab vllo τῶν γνησιωτέρων traditum animaduerto. Si coniecturis aliquid est tribuendum, hoc proprie de vento secundo, nobisque grato dici puto, qui ad nos quodammodo

modo saliens, spiransque venit. παρὰ τὸ ἐπὶ ωθῆσιν, καὶ τὸ ἄπνευμα, καὶ τὸ πνεῖν, quasi dicas ὁ ἐπὶ ταῖς ναυσὶν, ἢ καὶ ἄπνοις ἀκόμβρον. καὶ πνέων. ἢ παρὰ τὸ ἡμῖν οἱονεὶ ἀκόμβρον ἐπιπνεῖν. Vel καὶ συγκοπὴν dictum ex τῷ ἐπιθαλπῆ. quod compositum ex præpos. ἐπι, & poetico nomine θαλπὸς, id est, splendidus, lucidus, & μεταφορικῶς splendoris, ac lucis instar gratus. Vel tepidus, calidus, & teporis, atque caloris instar iucundus. Calor enim est amicus naturæ, frigus eidem inimicum. παρὰ τὸ θάλπω calefacio, foueo sicut oua gallinæ, quæ sobolis procreandæ causa iis incubant. Hinc θαλπωρὴ, ῆς. ἡ. Tepor, lætitia, iucunditas, voluptas, solamen, spes, quæ nostras cogitationes fouet. Interdum tamen (vt hoc obiter addatur) τὸ θάλπειν ἀντὶ τοῦ ἐξαπατᾶν, i. fallere, decipere, sumitur, vt ait Suidas. Eum consule.

Ode IX. Pag. 98.

Ἐρῶ φυγὼν] αὐτὰ τὰ φυγόντα. Græci enim accusatiuorum loco nominatiuos & ante, & post infinitos ἀλλοφόρως vsurpant. Consule nostras in Xenophontem notas, & indicem Græcolat. & nostrum Ion. Lex. Græcolat. in Ονομαστικὴ ἀντὶ τῶν ἀπαρεμφάτων.

Εἴ τις αὐτάεις] fortasse scribendum αὐτάει, quod & Lat. interpres agnoscere videtur.

Ode X. Pag. 101.

Ἐπιβοσαις θεᾷ] N.L. Hic etiam omnes tacent. Si codex est sanus, participium esse dices aor. 1. act. verbi ἐπιπιβῶ. ἐπιπετῶ. μ. ἐπιπιβσω aor 1. act. ἐπιπέτζα. particip. comm. ἐπιπιβσας, metri vero causa ἐπιπιβοσας geminato ο, & δωρικῶς ἐπιπιβοσαις inserto ι. καὶ καὶ συγκοπὴν ἐπιβοσαις. Quid autem sit ἐπιπιβῶ, & vnde formatum, vide Ode 4. pag. 67. in voce Επίποσε. Vel est particip. aor 1. act. ab ἐπιβοπίζω. μ. ἐπιτοπίζω. aor. 1. act. ἐπιβόπισα. particip. ἐπιβοπίσας, metri vero causa ἐπιβοπίσας geminato ο, & Dorice inserto ι. ἐπιτοπίσαις. καὶ συγκοπὴν ἐπιβόσαις. Επιβοπίζειν autem præter vsu receptam significationem, hic accipietur pro ἐπί τινι τύπτω ἐπιτυχεῖν τινι. In aliquo loco in aliquem incidere, eum nancisci. Quod obseruatione dignum. Si quid mutandum esset, ἐπιτύξαις, pro ἐπιτύξας, ἤγουν ἐπιτυχήσας reponendum censerem. Sed quid hac mutatione nunc opus, cum vulgatam scripturam commode tueri possimus?

Ode XI. Pag. 104.

Παράγων κῶμα] Vel δωρικῶς παρᾶγον, pro παρῆγον comm. scribendum, vel si neglectū est incrementū temporale παράγων legendū.

Nem.

Nem. Ode V. Pag. 124.

Πίτναντ' ἐς αὐθέρα χεῖρας] πίτναω καὶ συγκοπῶ dictum pro πίτνασω, incremento syllabico neglecto, pro ἐπίτνασω, quod iam αὐτὰ τὰ ἔτνον, accipiendum, tendebant, extendebant, exporrigebant. Sic autem formatur, πίτνω. πεῖω. ὦ. πιτνάω, ῶ. πιτνάω. ῶ. πίτνημι, vt ab ἵστω. ὦ. ἵσημι. Hoc loquendi genus sic exprimit Virgil. Æn. 2. 160. 3.

At pater Anchises oculos ad sydera lætus
Extulit, & cælo palmas cum voce tetendit.

Idem Æn. 5. 222. 8.

Longaui palmas nequicquam ad sydera tendunt.

Ode VII. Pag. 137.

Διὸς Κόρινθος] Erasmus Adag. Chil. 2. Cent. 1. Adag. 50. in Iouis Corinthus. 367. hoc fuse declarat.

Ode IX. Pag 139.

Λδυκανθέαν σὺμμοσ' ἐπίαναν κάπνόν] λδυκανθέσι, vel λδυκανθέσιν σὺμμοσι legendum arbitror, vt ipsa legitima verborum structura flagitat.

Ode X. Pag 146.

Φιάλας ἐπίβαν] Fortasse scribendum ἀπίβαν, ἤγουν ἀπέβησαν, ἀπῆλθον.

Pagina 147:

Μεσομβρόμοι δ' ἐναλάξ] Hom. Odyss. λ. 326. Virgil. Æneid. 6. 247. 21.

Pagina 146.

Κεῖντ' ἔρημοι] Sunt qui putent legendum κέοντ' ἔρημοι, τυπτόμενοι κέοντες, κεῖντες, iacent. Quod probabile.

Isthm. Ode I. Pag 153.

Σπαρτῶν γένει] Ouid. Metam. lib. 3 94 95. Æschyl. ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας 90. 93. Et Εὐμενίσι. 286. 2.

Ογχηίαιστ' ἀϊόνεσσι] Consule Steph. in Οσχηστός. Perperam ante scribebatur Ορχηίαιστ. Errorem luce meridiana clariorem emendare non dubitaui, præsertim cum Ode 4. recte scriptum legamus Οσχηστὸν, vnde adiectiuum ὀγχήστιος deductum.

Pagina 155.

Σεσωπαμένον] σεσιωπημένον legendum videtur.

Ode II. Pag. 157.

Αμφικρέμαντες] Suspicor ἀμφικρέμαντες legendum. facilis typographi lapsus. Nisi quis hoc aliqua dialecto dictum censeat, quod parum verisimile.

Ode V. Pag 165.

Προφύλ σύμφ] Si codex mendo caret, τὸ προφύλ κῦ συγκοπὴ pro προφητεύῃ, prædicit, prædicat, ponetur. Vel a προφάω ῶ. fit προφίω, vnde προφοῦω, vt a συλάω, συλίω, συλοῦω, mutata coniugatione, & ν inserto. Alioqui προφέρῃ dicendum videretur, si metri lex hoc pateretur.

Δαπάνᾳ ἐλπίδων ἔκνισ' ὄπιν] Ἔκνισε pro ἔκνισσεν licentia poetica Πινδαρικῶς dictum, ad imitationem verborum, quæ cum nominibus neutrius generis tàm in singulari, quam plurali numero ἀμφόρως ponuntur. Sic & Olymp Ode 11. pag. 40. Ἀρχὰ λόγων τέλειται, pro τέλονται legitur. Quod præter vulgatas, tritasque Grammaticorum leges a poeta prolatum. Quare diligenter hoc obseruandum, haud tamen temere nobis imitandum.

Ode IIX. Pag 174.

Ἐρίσας Ποσειδᾶν] Legitur & ἐρίσσᾳ. sed est infinit. aor. 1. act pro eius indicatiuo ἤρισε, contendit, certauit. Vide meum Ionicum Lex. Græcolat. in Ἀπαρέμφατα. Si legas ἐρίζας, vel ἐρίσσᾳς, quod longe δωρικώτερον, subaudietur ὧν. ὡσὶ τὸ ἤρισεν. Vtrunque notatu dignum.

Pagina 175.

Τροφὲν πεδίον] ἰωνικῶς, ϗ δωρικῶς dictum pro communi τρέφειν. Iones enim, & Dores sæpe τὸ ε in verbis & aliis orationis partibus pro communi ι vsurpant, siue τὸ ι commune in ε mutant. Ionismi varia exempla vide in verbo Τρέπειν pro τρέπειν & in A. pro E. in nostro Ionico Græcol. Lexico. Dorismi exempla in Dorico Lexico, Deo dante, prolixe scribemus, hæc vero pauca nunc afferemus, vt nostram sententiam confirmemus. Dicunt enim Dores αῖ, pro εἰ, vt Pind. Pyth. Ode 4. pag 69. αἴτ' ὢν, ἀσὺς, pro εἴτε ὢν ἀσύς. & εἴκα, pro εἴ κε. Theocr. Idyll 1. sæpius. 2. 4. Πόκα, pro ποτέ. ὄκα pro ὅτε. Eodem Idyll. 8. & alibi passim. Hic præterea notemus Atticismum, actiuum τρέφειν, pro pass. τρέφεσθαι, εἴτε τραφῶσαι.

In Pindari vita Græce scripta legitur τὸν τέγαν, pro τὸν τέγαν. Et Ζέρξης τραπὼν, pro τραπέσθαι, quod longe melius. At hæc sunt leuiora.

Æ. P.

Æ. P. BREVES NOTÆ IN quædam Lyricorum fragmenta.

In Alcæum Notæ. Pagina 9.

Νῦν χρὴ μεθύσκειν, ϗ̀ μὰ ἔνα πρὸς βίαν πίνειν] Horatius hunc Alcæi locum videtur imitatus, Carminum lib. 1. Ode 37. quum ita canit,

Nunc est bibendum, nunc pede libero
Pulsanda tellus. Sed apud Alcæum fortasse scribendum, vt eandem sententiam ab Horatio fere totidem verbis expressam habemus,

Νῦν χρὴ μεθύσκειν, ϗ̀ χθόνα πρὸς βίαν πιέειν.

Qua de re quondam ab amico, viro doctissimo peropportune me fateor admonitum. Quod igitur alienum est, id præter iustitiæ leges, præter decorum, & amicitiæ iura mihi vendicare nolo, quamuis præclaram huius felicis coniecturæ laudem modesto cuiusdam silentio quorundam Criticorum more mihi tribuere possem. Quis enim mortalium hoc ante norat?

Χαλᾶσι] δωρικῶς, & αἰολικῶς, αὐτὶ τοῦ χαλῶσι. χαλῶσι vero pro χαλῶντι positum ἁπλικῶς, actiuum pro passiuo.

Pagina 11.

Ἀρμόδι] Latinus interpres & hìc, & infra nomen hoc viri proprium, in vocatiuo vertit Harmodie, cum tamẽ ex regulis grammaticis dicendum constet Harmodi, vt Antoni. Hoc vel pueris notum. Quia tamen interpretis mentem interpretari non possum, vocem intactam reliqui. Sed viderit ille quomodo suam interpretationem commode tueri possit.

Pagina 12.

Μέγα χρυσίον] Int. Lat. ingens aurum. At nunc saltem vertendum potius, Ingens aureum vas. Alludit autem Alcæus ad Danaes fabulam, de qua Horat Carm. lib 3.

Inclusam Danaen turris aënea,
Robustæque fores, & vigilum canum
Tristes excubiæ munierant satis
Nocturnis ab adulteris.
Si non Acrisium, virginis abditæ
Custodem pauidum, Iuppiter, & Venus
Risissent. fore enim tutum iter, & patens

Conuerso in pretium Deo. &c.

Ouid. Metamorph. lib. 4.

Non putat esse Deum. neque enim Iouis esse putabat
Persea, quem pluuio Danae conceperat auro.

Vide & lib. 5.

Aureus vt Danaen implerit Iuppiter olim.

Euripid. in Danaes fragmento, quod nuper latinitate donatum in lucem emisi, rem eandem his verbis aperit,

Φίλτροις ἀφθόγκτοις Ζεὺς κηλήσας πατὴρ
Εὐνῇ σωισιλῆϊν λάθρα πως ἠβουλεύσ.
Σαφῶς δὲ πεῖθειν οὐκ ἔχων, εἰς μηχανὴν
Τοιανδ' ἐχώρησ', ὡς ἀπυρὸς χρυσὸς γένοι,
Ποθεινὸν εἰδὼς τοῦτο κτῆμα τοῖς βροτοῖς,
Διὰ στέγους ῥύσαντ' ἐν χερσὶν κόρης. &c.

Pagina 13.

Καὶ μήτ' εἰπεῖν γλῶσσ' ἐνυκα κακόν] Interpres, Nec lingua trepidasset aliquid improbum prolatura. Sed parum fideliter hæc videntur explicata. Sic enim vertenda, Nec *tua* lingua malum *aliquod*, *aliquid mali* proferre moliretur. Quid sit κυκᾶν, lexica quæuis aperte, fuseque docent. Ea consule.

Pagina 14.

Αἴαν τὸν ἄμυμον πόδ' Ἀχιλῆα] Αἴων, αἰολικῶς, ἀντὶ δωρικῶς καὶ ἀττικῶς dictum, pro Αἰωνα. Quoniam autem ων syllaba iam cẽsetur breuis in fine, ideo præcedens circumflectitur. Alioqui non circumflecteretur ὁ Αἴ. Nam longa ante longam nunquam circumflectitur, vt Grammatici docent.

Τὸν ἄμυμον] Cum aliorum, tum præcipue Homeri iudicio, quem passim longe fortissimum post Achillem inducit. Quinetiam ideo creditur corpus inuulnerabile habuisse, quod (vt docet Eustathius) apud Homerum a nullo vnquam vulneratus introducatur. Vide & Ouid. Metam. lib. 13. vbi pluribus a poeta Aiacis præstantia, & fortitudo describitur.

Πόδ' Ἀχιλῆα] Scribendum πόδα Ἀχιλῆα. Integrum est πόδα, quod Æolice dictum pro communi μέν, post. Consule Caninii Grammaticam pag. 60. Sed hac de re fusius in meis in Eurip. notis in Phœnissas, versu 1034. in voce Παιδεύειν.

Adhæc Alcæi fragmenta addatur & illud pulcherrimum carmen, quod in Græcis Scholiis in Æschyli Πέρσας, pag. ex Stephani typis 140. Alcæo tribuitur.

Ἄνδρες γὰρ πόλεως πύργος ἀρήϊος.

In

In Sapphus carmina. Pag. 17.

Ποικιλόθρον' ἀθάνατ' Ἀφρόδιτα] Quoniam in his carminibus miram poeseos licentiam φιλόμουσος lector inueniet, eum de singulis, quæ paulo duriora, & ab vsu remotiora merito videntur, accurate monere volui. Ne longius abeas, en in voce ποικιλόθρονε, syllaba θρον sequente vocali præter morem producitur. In δολοπλόκε, syllaba δο. Sed hic fortasse liquidam λ τῆς ὑπλάσεως causam esse dices, quod & apud alios non raro legas. Hîc enim secunda sedes non trochæum: sed spondeum requirit.

Αἰοις αἷς] N. L. Quarta sedes spondeum non recipit: sed trochæum. Hoc igitur metricæ legi repugnat. fortasse, versus ita posset emendari, αἰοις τὰς πολλ' αἷς. pro αἷς τὰς πολλὰ, τετῆσι πολλάκις ἐκλυες. &c. Apud Dionys. Halic. ἐν τῇ περὶ συνθέσεως ὀνομάτων hæc omnia longe peius scripta leguntur, quam hic. Eum consule p. 26. Quanquã & ibi quædam sunt, quæ melius habẽr, quam in Stephani editione. Si codex mendo caret, hoc obseruandũ, quod Sappho sui carminis autor arbitratu suo nunc protulerit, vt & alia quædam, quæ præter Sapphici carminis leges ab aliis postea receptas, vsuque longo iampridem confirmatas, leguntur.

Ἄγην] Scribendũ ἄγειν, μέτρου χάριν, vt recte apud Dion. Hal.

Πυκνὰ δινεῦντες ἀπ' ὠρανῶ, αἰθέρος &c. & omnia confunduntur. Ego vero sic versum hunc arbitror emendandum, Πυκνὰ δινεύοντες ἀπ' ὠρανόν, αἰθέρος διὰ μέσσω. Illud vero ὠρανῶ est pro integro ὠρανῶν, quod Æolice, Doriceq; dictum in genitiuo singulari pro comm. ὠρανοῦ, vtraque diphthongo ου in ω mutata.

Ἤρε' ὅττι δ' ἰῶ τὸ πέπονθε] τὸ ἤρε' est pro ἤρεο, hocque ἰωνικῶς pro comm. ἤρου, quærebas, rogabas, interrogabas, ab ἔρομαι, τὸ ἐρωτῶ. Sic autẽ hæc sunt construenda ἤρεο δ' ὅττι ἰῶ. τὸ πέπονθε, ἢ ἠρώησας ὅ τι ποτ' ἰῶ ἐκεῖνο, ὅσῳ πέπονθε. Iam in hoc ὅττι τὸ ι productũ metri causa, quod propter eius ancipitem naturam nequaquam παραδοξον est iudicandum. Apud Halic. scribitur ὅπι, quod non est æolicum: sed comm at in sequentibus, bis legitur κῶπι, pro κωὐ ὅτ, ἀ. In Steph priore editione ὅπι constanter legitur. In posteriore scribitur ἤρε' ὅπι, & bis χ' ὅπι. Ego in primo quidem loco ὅτ, ἀ, in reliquis vero Κ' ὅτ, ἀ. vel κῶ, π scribendum existimo, quæ sunt αἰολικώτερα. ὁ π autẽ vel ὅτ, ἀ apud poetas, dicitur communiter, pro ὅσῳ. quod distinctionis vero nota solet inseri, ne nomẽ hoc ex articulo subiunctiuo, & indefinito nomine τὸ, ᾧ τὸ τι, cum coniunctione ὅπ, quæ causam significat, temere confundatur.

Χ' ὅπῃ δεῦρο κηλοῖμι] κἀ ὅτ. ἢ ἐκεῖνο, δι' ὃ σε δεῦρο κηλοῖμι. Vel hic τὸ ὅπῃ est coniunctio, pro comm. ὅπ; geminato τ metri causa. Iam vero τὸ ὅπῃ sumetur pro ἀφ' τί; curnam, quam ob causam. Latinus interpres dum carminis suauitati, sensuique fideliter exprimendo nimis studet, Græcorum verborum vim, & constructionem negligit, ex quo versionis genere vel nullum, vel certe per exiguum fructum lectores percipiunt ad solidam Græcæ linguæ notitiam adipiscendam. Quinetiam hæc liberior interpretatio nobis sæpe magnum affert impedimentum ne germanam scriptorum mentem, & acumen intelligamus, & Musarum græcarum ornamentis, deliciisque nos priuat.

Χ' ὅπῃ γ' ἐμοῦ μάλιστ' ἐθέλω χρυσέας] Apud Dionys. scribitur

Κῶπῃ γ' ἐμοῦ μάλιστα θέλω χρυσέας. Sed Sapphici carminis lex flagitat vt potius versus hic ita legatur,

Χ' ὅπῃ ἐμοῦ μάλιστ' ἐθέλω χρυσέας. Vel,

Κῶτ' ἐμοῦ μάλιστα θέλω χρυσέαν.

In μάλιστα vero τὸ μα propter ancipitem τῷ α naturam iam producetur. Quanquam fortasse melius vel communiter, & poetice κ' ὅτ', τ' ἐμοῦ. vel æolice Κῶ, τ' ἐμοῦ scribere. Qui metrorum sunt periti nostram (sat scio) coniecturam haud aspernabuntur.

Τίνα δ' αὖτε πρῶ] Hæc apud Dionys. ita corrupte leguntur, Τίνα δ' εὖτε πύθωμαι συγνεῦσαι φιλότητός σ' ὦ σαπφὼ. δίκλω; Sed melius in Stephani codice. Quanquam ἡ φορὰ τῆς est ἐλλειπτικὴ τὸ παλῆρες, ζῆτε, τίνα δ' αὖτε πρῶ δηλονότι σοὶ πεῖσαι; ἵνα πρὸς ἐμοὺς λόγους σοὶ πάλιν πεῖσαι; & τίνα φιλότητα συγνεῦσαι σε τίνα φρίλτρα πάλιν σοὶ πεῖσαι σε συγνεῦσαι, κἀ ἱμερόεντα ὥς, ὡς συγνήν; i. Quam suadelam, quæ verba vim persuadendi habentia rursus tibi adferam? quibus verbis ad persuadendum accommodatis iterum te flectere potero, vt me mei voti compotem facias? Quæ philtra, quæ venena vim amoris conciliantia tibi iterum præbere potero, vt te capiam, & rebus optatis fruar? In illis verbis ἵνα πρῶ, genus loquendi a rebus bellicis sumptum dicemus, & πρῶ tanquam ἐλέπολιν μηχανὼ intelligendam, quam hostes ad hostium muros capiendos admouent. In illis vero verbis, κἀ συγχλωεῦσαι φιλότητα, metaphoram a re piscatoria sumptam habemus. Quemadmodum enim piscatores sagena, retibusque piscatoriis pisces venantur, & capiunt, sic etiam amatores suis verborum illecebris, & philtris eos capiunt, vel capere conantur, quorum amore flagrant. συγήνη Manilius sagenam vocat, alii verriculum, & euerriculũ, vt Cicero. Est autem rete piscatorium, quod

quod ab euerrenda aqua sic appellatum. Hinc τὸ συγηνεῖν, vnde τὸ συγηνεῦσαι, τὸ τῇ συγήνῃ θηρεύειν, κἀ ἁλίσκειν τοὺς ἰχθῦς. Valla non dubitat dicere euerriculare, pro verriculo captare, venari, capere. sed hæc in vulgatis lexicis fusius declarantur. συγηνεῦσαι δὲ, δωρικῶς, κἀ αἰολικῶς αὐτὸ τὸ συγηνεῦσαι, ἤγουν συγηνεῦσαι, hocque κἀ χρόνου ἀναλαγὴν, αὐτὸ τὸ συγηνεῦσαι. Hic autem egregiam τῶν ἐρώντων, κἀ τῶν ἐρωτικῶν παθῶν, καὶ ἀφελογισμῶν ὑποτύπωσιν videmus, vnde Lectorum animi voluptate vix credibili perfunduntur.

Pagina 18.

Τίς σ' ὦ] Lat. Int. Quis lacessit te mea Sappho? Sed hoc sonant verba, Quis te ô Sappho iniuria afficit? Quis tibi facit iniuriam? Hic τὸ ἀδικεῖ syllabam δι. propter ancipitem τῷ ι naturam, habet productam.

Δῶρα] τὸ ῳ producitur ob eandem causam, quam supra declaraui. vel est trochæus pro spondeo.

Μὴ δέχετ', ἀλλὰ δώσῃ.] Apud Halic. hæc ita leguntur: sed vitiose, μὴ δέχεται, πάλλα δώσῃ.

Ἔμμβ' αὐηρ] Apud Longinum a patre meo olim emendatum legitur ἔμμβ' ἢ μιὼ.

ὡς ἴδον σε. βρόγχον] Ibidem legitur ὡς ἴδον σ', ὡς βρόγχον. Est autem ἐλλειψις. Subaudiendum enim ἐμοὶ ἐπῆς ζας, ἢ ἔσφιγξας. Vt te vidi. vt mihi guttur, faucesque pressisti, strinxisti. Cum quadam autem admiratione hæc sunt proferenda. Sequitur ratio. Nulla enim vox amplius hinc prodit, adeo mihi fauces strinxisti, adeo omnem vocis emittendæ facultatem eripuisti, & vel ipsam respirationem præclusisti. Hæc autem omnia vt plurimum illis accidunt, qui alicuius amore capti detinentur. Sed pulcherrimum horum carminum artificium apud Longinum p. 19. lege.

Βομβεῦσιν δ' ἀκοαί μοι] Apud Longinum sic, Βομβεῦσ' ὦν δ' ἀκοαί μοι. Vtraque lectio bona. Quare nihil mutandum.

Pagina 23.

Δι' ὔσδων μαλίνων] Si codex est sanus, vox ὔσδων Dorice dicetur. Æoles enim asperum spiritum non agnoscunt. Quod mihi parum probabile videtur, licet in omnibus editionibus hoc ita scribatur. Suspicor legendum potius ὄσδων, quod αἰολικώτατον, & δωρικώτερον, pro communi ὄζων, dissoluto ζ in σδ. idque de more, sic κωμάσδω pro κωμάζω, sic πυκάσδω, pro πυκάζω, &c. Vocat autem ὄσδους μαλίνους, τερπεῖν ὄζους μηλίνους, ramos melinos, i. arboris cydoniæ mala ferentis ramos. Μῆλον enim apud Græcos

sæpe

sæpe κατ' ἐξοχὴν malum cydonium, siue cotoneum vocatur. in Ibyci carminibus pag. 36. κυδώνια μηλίδια, cotoneæ mali nominantur.

Pagina 24.

Ὑψιδή] Vocabulum hoc in vulgatis lexicis non extat. Idem autem valet ac ὑψοῦ, ὑψόσε, εἰς ὕψος.

Pagina 26.

Ὄρπεδον] Si codex sanus, ὄρπεδον idem significat ac ὄρνεον, ὄρνις, auis. Sed in lexicis vulgatis non reperitur. Vide ne ὄρνεον potius sit legendum.

Ἀτὰρ σοὶ γ' ἐμέθεν μὲν ἀπήχθετο] Nota durius, ac inusitatius loquendi genus, quod ab interprete fideliter expressum. Eodem autem modo dictum ἀπήχθεταί σοι ἐμοῦ, te mei tædet, quo dicitur ἐμοῦ σοι μέλει, mei tibi cura est, tu mei curam geris, ego tibi curæ sum.

Ὠρείη χελιδών] In priore Stephani editione legitur ὠρώνα, in posteriore, ὠρείη: sed neutrum ab interprete declaratur. In vulgatis lexicis hoc traditur, ὠρώνα. ἡ. Hirundinum nidus. χελιδόνων ὀρφή. Hesych. Sed vt concedam (quod tamen est controuersum) aliàs vocem hanc ita posse sumi, hic tamen hæc significatio nullum locum videtur habere. fortasse ὡραία scribendum, i. verna, quæ vere solet apparere, quæ veris nuncia ideo vocatur. ὥρα enim κατ' ἐξοχὴν τὸ ἔαρ. i. ver appellatur, quia tunc est formosissimus annus, vt Virgil. Ecloga 3. 8 loquitur,

Et nunc omnis ager, nunc omnis parturit arbos:
Nunc frondent syluæ, nunc formosissimus annus.

Consule Eustath. In voce ὥρα. Leuis erit mutatio, quam nostra coniectura huic loco feret. Nam ι tantum pro ν reponet in voce ὡραία. quod si tenui spiritu scribas, Æolice hoc fiet.

In Stesichori carmina nota. Pag 33.

Νοσσάδας ὄρνις] Interpres epithetum νοσσάδας non interpretatur. Eustathius in Iliados β. commentariis, pag. 228. huius loci mentionem facit, & νοσσάδας ὄρνις παρὰ τὰς νοσσοὺς καὶ συκοπιὼ ἐκ τοῦ νοσσάδας dici docet. Sic autem vocantur aues adhuc tenellæ, quæ sunt in suis nidis, vel quæ recens ex suis nidis sunt deiectæ, ac proinde quæ sunt tenellæ. Quid νοσσοὺς, vnde dictum, quid νεοσσιὰ, siue νεοσσία (quod & ἀττικῶς νεοττία, & νεοττεία profertur) quid νεοσσεύειν, siue νεοττεύειν significet, in vulgatis lexicis vide.

Idem vocabulum νοσσάδας infra in Ibyci carminibus legitur pag. 37. sed ne illic quidem ab interprete explicatur.

In

In Ibyci carmina nota. Pag. 37.

Μέλι χλωρόν] interpres, Mel viride. Ego, mel recens.

Pagina 38.

Ἔθραξε] ἐθώμιξε. Θράττειν, siue θρᾴττειν (vt docet Suidas) παραπείσειν, συνοχλεῖν, νύσσειν, κινεῖν, δυσωπεῖσθαι, ὑφορᾶσθαι. fit autem καὶ συκοπιὼ ἐκ τοῦ παράττειν, & τ in θ versum. Aristot. τῶν Ῥητορικῶν γ. 14. inter voces ambiguas verbum θράττειν ponit. Nam accipitur & pro turbare, & pro more Thracum tractare, atque fallere. Consule locum illum.

Ἀμπλακιὼν ἕλεσθαι] Sic & infra bis legitur. Interpres eodem modo tres hosce locos vertit, honorem ab hominibus per permutationem accipiam. De quo loquendi genere nihil dico. Sed quis sana mente præditus homines pro suorum delictorum in maiestatem diuinam impie commissorum præmio talem honorem ab hominibus accipere crediderit? τῆς ἁμῆς ambiguitas interpretem ad huiusmodi versionem videtur impulisse. Sed hic est horum verborum sensus, & vera interpretatio. Et quodammodo verebar ne quo delicto in Deos admisso pœnas ab hominibus mercedis, vel præmii loco reportarem. Verebar ne quod in Deos delictum admisissem, pro quo vicissim pœnas hominibus merito luerem. Eustathius, Τιμὴ, ἡ εὔκλεια, καὶ ἡ ἁμαρτία, εἴτουν ἐνδίκησις πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ, καὶ ἡ ποινὴ, καὶ τὸ παρ' Ἀττικοῖς λεγόμενον τίμημα. ἤγουν τὸ τιθέμενον. Hom. Il. α. 25.

Τιμὴν δοῦναι μενελάῳ, σοί τε κυνῶπα

Παρὰ θεοῖς ἀμπλακιών] V. s. Apud Deos admisso, siue commisso delicto. Sed hic etiam, vt infra, legere mallem παρὰ θεὸς ἀμπλακιών. Quod elegantius, & longe frequentius. Aliàs εἰς θεοὺς ἀμπλακιὼν, ἁμαρτὼν, ἀσεβήσας, σινωνύμως dicitur.

Ἀμείψω] αὐτὶ τοῦ ἀμοιβῆς χάριν, vel ὡς ἀμοιβὴν λήψομαι. Quid ἀμείβειν, ἀμείβεσθαι, & ἀμοιβὴ, vide in vulgatis lexicis.

Pagina 41.

In Anacreontis vita a Lilio Gyraldo Latine scripta legitur IN PANIO IONVM FORO. Sed (nisi fallor) legendum potius in Panionio foro. Herod. lib. 2. 37. 39. Docet Panionium fuisse locum, in quem omnes Ionum de Repub. consultaturi conueniebãt, [Ἴωνες δὲ] συνελέγοντο ἐς Πανιώνιον, &c. & 38. 18 Αἱ δὲ δυώδεκα [τῶν Ἰώνων] πόλιες αὗται τυγχάνουσι τῶν [τῶν Ἰώνων] οὐνόματα ἠράλλοντο, καὶ ἐπὶ ἱδρύσαντο, ἐπί τε σφέων αὐτέων τοὔνομα ἔθεντο Πανιώνιον. Et 39 14. Τὸ δὲ Πανιώνιόν ἐστι τοῦ Μυκάλης χώρεος ἱεροῦ, τοῦ ἄρκτον τετραμμένου, ἐπὶ τῇ ἐξαραμμένῳ ὑπὸ Ἰώνων Ποσιδέωνι Ἑλικωνίῳ. ἡ δὲ Μυκάλη ἐστὶ τοῦ ἠπείρου

ἠπείρου ἄκρη, πρὸς ζέφυρον ἄνεμον κατήκουσα Σάμῳ. ἐς τὴν συλλεγόμενοι ἀπὸ τῶν πολίων Ἴωνες, ἄγεσκον ὁρτὴν, τῇ ἔθεντο οὔνομα Πανιώνια. Consule & Eustath.

In Anacreontis carmina. Pag. 57.

Ερεθίζει] Isaacus Casaubonus legendum censet περιπίζῃ. Quid autem περιπίζειν, & περιῦσμα, apud Suidam vide.

Pagina 61.

Ἄφες μι τὰς θεάς σοι] Nullus commodus sensus hinc elici potest. Quid si diceres,

Ἄφες μὴ τὰς θεάς μι; i. Per Deos sine me largius bibere. Quid sit ἄμυστις, vnde dictum, quid ἀμυστὶ, quid ἀμυστίζειν, apud Eustathium, & Suidam fuse docetur. Plutarchus ἐν τοῖς συμπ. 8. 9. Ἀμυστίζειν (inquit) τὸ ἄθρουν, καὶ ἀναπνοὴν πίνειν, οὗτω οἱ ποιηταὶ, ὥς φασιν οἱ παλαιοὶ, ἤκιστα μέθης φειδόμενοι. Hoc Gallis dicitur, Boire a grands traicts sans souffler, ni respirer. Qui faciunt homines potationibus addicti Bacchiq; fortes milites. Si nihil mutandum, particula νὴ, vel μὰ iuriiurando, & obtestationi nunc seruiens subaudietur, hoc modo, ἄφες με νὴ τὰς θεὰς πιεῖν, πιεῖν ἀμυστί. πίνε; σοι. Συπέσιν ἄφες με νὴ τὰς θεὰς, πρὸς τῶν θεῶν ἄφες με πρεσπίνειν σοι, πρεσπίνειν λίγω ἀμυστί. Galli sic non infeliciter exprimerēt, Ie vous prie par les Dieux immortels que me laissez boire à vostre bonne grace à grands traicts, & sans aucune interruption. Quum autem Anacreon hac & πιεῖν αὐαδιπλώσει vtitur, suum potandi studium aperte prodit.

Pagina 65.

Ἔρως ποτ' ἐν ῥόδοισι] Idem fere carminis argumentū a Theocrito ἐν τῇ κηροκλέπτῃ, εἰδυλλίῳ ιθ'. tractatur.

Ἀ δ' εἶπεν εἰ τὸ κέντρον] Theocr. 156.

Χ' ἁ μάτηρ γελάσασα. Τὺ δ' οὐκ ἴσος ἐσσὶ μελίσσαις;
Χὠ τυτθὸς μὲν ἔης, τὰ δὲ τραύματα ἀλίγα ποιεῖς!

Vbi mallem ἔης pro ἦς, ἦγεν ὑπαρχῆς legere sine ι subscripto, vt sit non subiunctiui modi: sed imperfecti poetice formati.

Pagina 66.

Ὀδυρομμῶ] Si codex mendo caret, hoc αὐτὴ τῇ ὀδυρομμῶ positum, quod vsitatius. At fortasse scribendum ὀδυωμμῶ, quod longe frequentius apud poetas occurrit, παρὰ τὸ ὀδυάομαι, ὤμην, τὸ λυπέομαι, παρὰ τὸν ὀδυῶλον, τὸν λύπλον. Nihil tamen temere mutandum.

Pagina 72.

Ωστοφὴ τὸ δ' αὖτὸ τερπνόν] Stephanus vel ὀφῶ legendū censet, vel στοφῶ: sed posteriorem coniecturam vel ipse Stephanus a vulgata scriptura fatetur esse remotiorem. Ex præcedētibus poetæ verbis, vbi dicit

Τόδε γὰρ ἡδὺ ἄνημα,
Τόδε κὴ βροτῶν τὸ χάρμα, &c. non absurde quis coniiciat hic fortasse optimo sensu legi posse,
Τῷ στοφῷ τὸ δ' αὖτὸ τερπνόν. Id est,
Sapienti viro eadem rosa est grata.

Perpende & sequentia, ἁλίως τε, κὴ τραπέζως, &c. nostram coniecturam nec a vulgata scriptura, nec a veritatis scopo remotam reperies. Est autem τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκαταλήκτον. Quod minime παραλλάττει. Nam non raro carminis genera miscet Anacreon, vt lector passim obseruare potest. Consule Oden, cuius initium est Πῶλε Θρηϊκίη, τί δή μι. &c. pag. 77. Rem exemplis illustratam, & confirmatam videbis. Idem carminis genus habes & alibi, vt quum poeta dicit, Μέλπομαι ῥόδον θεινόν. Et Μέλπομαι βρύοντα μίτραις. Nam hoc vtrunque carmen est τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκαταλήκτον, nec syllaba μελ sequente consonante corripitur. Quod metricis legibus manifeste repugnat, licet quidam in suis notis hanc ἀνωμαλίαν, κὴ παρὰ δοξαστέαν sententiam sequi non dubitent, ac affirment syllabam με in hoc vtroque versu correptam legi. Sed hic etiam Grammatici reclamant, nec istam literarum combinationem (vt ipsi vocant) in suis præceptis tradi demonstrant. Quare μηδὲν νεωτερίζειν, μηδὲν καινοποιεῖν πρέπει. Liberum tamen iudicium lectori relinquo.

Pagina 75.

Ἡ φοῖβος] Si lectionem hanc retineas, hoc verba sonant, At Phœbus erat Phœbus. At fortasse ἦς pro ἦν scribendum, ab εἶω, εἶμι. τὸ προῦμμι. Vel ι ἰωνικῶς, κὴ ἀπικῶς sublatum. Interpres hanc posteriorem interpretationem est secutus.

Ὡς θεοὺς ἐνίκα] Fortasse scribendum ὦ, δηλονὸτι πύξῳ. Quo arcu Venus Deos vincebat.

In Bacchylidem. Pag. 93.

Ἀπὸ βλεφάρων ἄμμες. ὃς θαλπὴ κέαρ] Suspicor ἀμὸν, Συπέσιν ἡμέτερον, ὃς, &c. Interpres hanc lectionem agnoscere videtur.

In Simonidis carmina. Pag. 112.

Ἄθυστα δ' ἱερά] Si codex sanus, τὸ ἄθυστα dictum pro magis vsitato ἄθυτα. Pagina 113.

Αὐ πάλας] ὦ πάλας mallem. Pag. 114. Ὅσις σὺν γυναικὶ πάλαιται] Suspicor legendum potius πάλαιται. Leuis error. Lapsus facilis

facilis ob τὸ π. καὶ τὸ τ affinitatem. πέλεσθαι vero apud poetas sæpe sumitur pro πέλεσθαι, καὶ εἶναι, i. esse. Pind. Olymp. Ode 1. pag. 4. - εἴπ
/ Ποσείδαον ἐς χάριν - Τέλεται.

Quod loquendi genus a Virgilio sic adumbratum videtur, Æn. lib. 4. 199.

Si bene quid de te merui, fuit aut tibi quicquam
Dulce meum, miserere domus labentis, & istam.

Idem Pind. Olymp. Ode 11. pag. 40.

Μελιγάρυες ὕμνοι - ὑστέρων ἔχοντι λόγων τέλεται.
τοῖσι τέλεται, ὑστάρχυσι.

Pagina 122.

Παῖτα βῆμίαν] Vel syllaba τα poetice propter ancipitem βῆ α naturam hoc loco producitur, cum alibi passim corripiatur, vel δωρικῶς παιτᾶ, pro communi πάντη scribendum.

In Erinna carmina nota. Pag. 137.

Χρυσεόμιτρε, δαίφρων ἀώτα] In his etiam carminibus miram poeseos licentiam animaduertunt, qui metrorum sunt periti. Hic τὸ ο obliquidam μ producitur, τῆς vero ποιητικώτερον præter morem.

Πρεσβίστα] Maxime veneranda a πρέσβις fit πρεσβίων, πρέσβιστος, quæ ποιητικώτερα a πρέσβυς, πρεσβύτερος, πρεσβύτατος, ὁ μειώτατος, ἢ σεμνότατος, καὶ ὅθεν τὸ πρεσβυχήρης καὶ πρεσβεῖον τὸ τοῖς πρεσβυτέροις, ἤγουν σεμνοτέροις διδόμενον δῶρον, ὁ καὶ γέρας.

Hic vero δωρικῶς τὸ α correptum, quod alias ex η mutatum producitur. Idem in voce νύμφα factum videmus, Δεῦρ' ἴθι νύμφα φίλη. Hom. Consule Eustathium. Sed quid mirum si Dorienses in singulari nominatiuo nominum secundæ declin. simpl. hoc faciant, cum & in accus. sing. τὸν ων, & in plur. τὸ ας corripiant. Theocr. Idyll. 5. 46.

Αἰ λῆς, τὸν δρυτόμον βωστρήσομες, ὃς τάδε ῥείκας.

Idem Idyll. 7. 66.

Ὡς τοι ἐγὼν σύμμυσον ἀν' ὥρια ταῖς καλαῖς αἶγας.

Βασιλήϊον ἔχας] In metiendo versu κρᾶσις facienda βασιλῆον ἔχας, sic in sequenti κειραννήϊον, q. d. κειραννῆον. Hic τὸ α productum, vt & in κράτος, quod alioqui corripitur. Hom. Il. β. 63.

Οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη, εἷς κοίρανος ἔστω.

Pagina 146.

Ἀχειῶτιν ἐπεμβάδα πολιῷ] Si codex mendo caret, hoc αἰολικῶς dictum, pro comm. ἐφειμβάδη τετευχὼς ἐνδεδυμένη. Induta stola rustica. Sic autem formabitur, ἔω, fu. ἑσῶ. aor. 1. act. εἶσα. per act. εἶκα. perf.

per. pass. εἶμμαι comm. Æol. vero ἔμμαι, sublato ι, geminato μμ, vt prior syllaba producatur, & aspero in tenuē mutato, hinc ἐπίεμμαι, vnde participium ἐπιεμμένος ἐπιεμμένη, & Æol & Dor. ἐπιεμμένα sic ab ἠμῖν, & ὑμῖν communibus Æoles ἄμμι, vel ἄμμιν, & ὔμμι, vel ὔμμιν deducunt. Alterum quidem sequente consonante, alterum vero sequente vocali. Quanquam non semper hoc discrimen obseruatur, at poetarum arbitratu sæpe negligitur. Alioqui videretur dicendum αἰολικῶς ἐπαμμένα, pro dor. ἐφαμμένα, παρὰ τὸ ἐφάπτομαι μ ἐφαψομαι. perfect ἐφῆμμαι. vnde particip. comm. ἐφημμένος. η ον indutus, a, um. pro eodem apud Herod. συνωνύμως dicitur ἀναμμένος, η, ον. παρὰ τὸ ἀνάπτω, τὸ ἐνδύω. Λεοντέαις ἀναμμένοι 258. 23 Leonum pellibus induti. At apud Theocr. Idyll. 22. 174. ἀφημμένος pro suspenso, & pendente sumitur. Sic enim ibi,

Αὐτὰρ ὑπὲρ νώτοιο, καὶ αὐχένος ἠωρεῖτο
Ἄκρων σὲρμα λέοντος ἀφημμένον ἐκ ποδεώνων.

Vbi legere malim ἀφαμμένον, quod longe δωρικώτερον.

Ἐκβακχεύεται] Suspicor legendum ἐκβακχεύεται, quod vsitatius. Si codex est sanus, dices infinitum esse præs. temporis κατὰ συγκοπὴν formatum ἐκ τοῦ ἐκβακχεύεσθαι Ion. & poet. Βακχεύειν autem pro βακχεύεσθαι legitur & apud Sophoclem in Antigone pag. 219.

Μαινομένᾳ σὺν ὁρμᾷ -- Βακχεύων ἐπέπᾳ.

Vel (quod longe verisimilius) ἐκβακχεύεται scribendum.

FINIS.

CORRIGENDA.

Pag. 176. in annotationibus in Pind. pag. 67. lege ἐπίτοκα. & syncopen.

Pelops. 2.
Tantalus. 3.
Semele. 7.
Ino. 7.
Polynices & Eteocles duelli. 8.
Oedipus : Lajus. 8.
Rhadamantus. 10.
Achilles in insulis fortunatis. 10.
Insulae fortunatae. 9.
Herculis clauua. 13.

Sum
ex libris
M. Iuli Grisii
Iurinpr.
emptabar
Bezolini
2 l. argent
ao
1614.